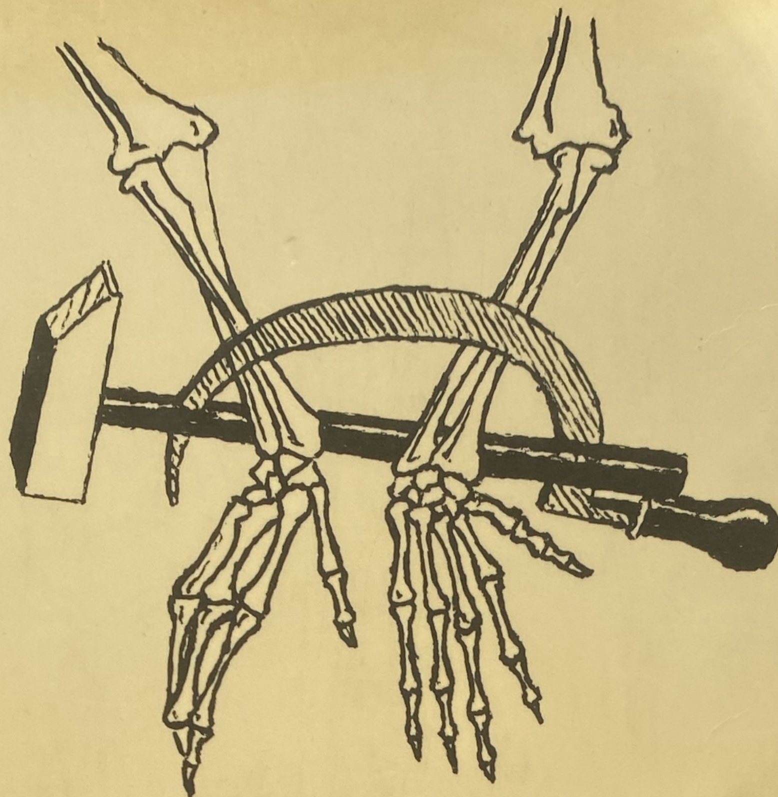
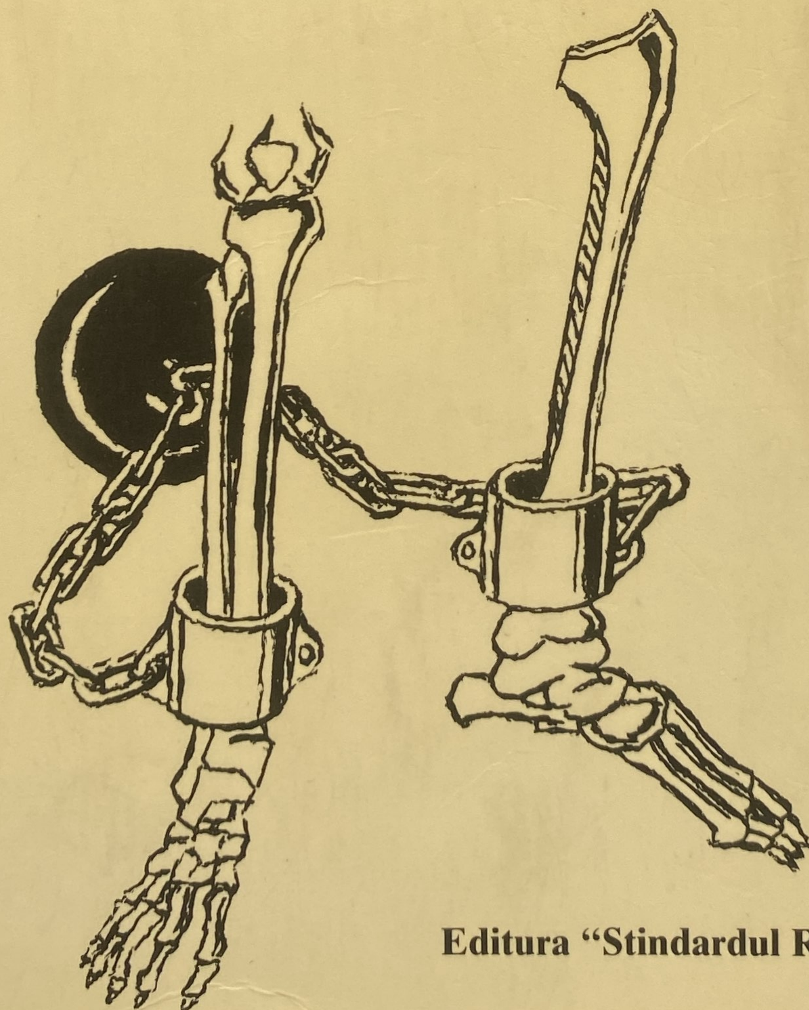

Am trecut prin iad

Ion Pantazi

Editura "Stindardul Românilor"

Ion Pantazi

am trecut prin iad

Vol. II

Editura "Stindardul Românilor"

DISTRIBUŢIA :

Ion Pantazi - Editura
"Stindardul Românilor"
1989
Gmunderstr. 28 - 8000
München 70
Bayerische Vereinsbank
Bankleitzahl : 700 202 70
Conto 33810717
Cu specificaţia : Am trecut prin
Iad - Vol. II
Preţul : 70 DM.

Închin această carte românilor "de mâine", pentru a cunoaşte suferinţele celor de "ieri"!

Mulţumesc soţiei mele Ioana, Virginiei Şerbănescu şi tuturor acelora care m'au ajutat să editez această carte.

CUVÂNT ÎNAINTE

Am considerat că expunerea cumplitei nenorociri prin care trece România de o jumătate de veac încoace, începută în volumul I al cărţii mele (1940-1964), nu ar fi complectă dacă n'aşi adăuga anilor de front şi celor din închisoare pe de o parte trăirea sub regimul comunist în Ţară şi, pe de altă parte, diferitele aspecte ale exilului românesc de dincolo de hotare.

Am enunţat deci conţinutul celui de-al II-lea volum care cuprinde perioada 1964-1988.

Se reliefează astfel, din Ţară, atmosfera acelor ani, posibilităţile de existenţă, problemele psihologice şi sociale pe care am fost nevoit să le înfrunt, felul de a gândi şi acţiona al unei nomenclaturi, în flagrant contrast cu cel al năpăstuiţilor de soartă. În exil, apar cu totul alte situaţii, dar nu mai puţine probleme de rezolvat.

Principalele mele preocupări, odată ieşit din Ţară, au fost şi sunt : ziaristica şi unirea exilului românesc unde, ca peste tot în lume, există oameni buni şi oameni răi. Şi unii şi alţii nu trebuiesc uitaţi şi mai cu seamă activitatea depusă de Securitate pentru dezbinarea exilului românesc. Am notat deci greutăţile întâmpinate, unele inerente, altele datorate multor rău intenţionaţi.

Cartea de faţă urmăreşte ca prin dialoguri veridice să scoată în evidenţă stări de spirit, precum şi felul meu de a gândi şi al altora în diverse împrejurări cu care am fost confruntaţi sau pe care le-am creiat, situaţii cu sau fără ieşire din Ţară sau din exil.

Nădăjduiesc că am izbutit, într'o oarecare măsură, să redau "libertatea comunistă" dintre anii 1964-1978 cât şi haosul exilului românesc dintre anii 1978-1988.

Găsesc că atât acţiunile diferitor oameni care au influenţat soarta Neamului cât şi caracterizările lor sunt necesare pentru posteritate, cei de Mâine trebuind să ştie tot ceeace s'a întâmplat Ieri.

Am analizat evident şi situaţia internaţională, principala cauză obiectivă care determină în mare măsură dezorientarea din exilul românesc precum şi cea de orientare politică. Ceeace nu înseamnă însă că putem arunca lipsa noastră de responsabilitate numai pe seama Securităţii sau instabilităţii Occidentului.

Vintilă Brătianu a spus : "Prin noi înşine".

Aceasta trebuie să fie deviza de viitor a exilului românesc.

Cele două volume ale cărţii mele "Am trecut prin Iad" nu sunt decât două pietricele de mozaic ce vor - în măsura în care alcătuiesc o mărturie personală depusă la dosarul viitorului proces al celei mai negre epoci din Istoria noastră - să complecteze imensa frescă a tragediei poporului român supus teroarei comuniste.

Dumnezeu să ne ajute ca această tragedie să fie vremelnică şi să rămâie doar o dureroasă amintire pentru noi şi un capitol însângerat pentru generaţiile viitoare.

Autorul

am trecut prin iad

Vol. II

MOTTO :

"Lasciate ogni speranza o voi chi entrate"
(Divina Comedia -"Infernul" Dante Alighieri)

Sunt de aproape doi ani în Germania şi s'au împlint 16 ani de când m'am liberat din domiciuliu obligatoriu de la Valea Călmăţui.

În anul 1978 am păşit în adevărata libertate, iar astăzi am reuşit să am şi un serviciu. Sunt paznic de noapte la un spital veterinar experimental al Facultăţii de medicină veterinară din München.

Principalul este că la serviciu sunt singur, foarte rar deranjat şi am o cameră mare la poartă, trebuind să fac 5 inspecţii pe noapte, după un itinerar fix de aproximativ 2 kilometri, ocolind toată clinica.

Mă simt admirabil, singur cu gândurile mele, şi cu posibilitatea de a citi şi scrie, absolut nestingherit. Lucrez în fiecare noapte, de la 4 după amiaza până la 6 dimineaţa, deci 14 ore, la care se adaugă cam o oră şi jumătate, drumul dus-întors până acasă.

Nu am liber niciodată, nici Sâmbăta, nici Dumineca şi nici sărbătorile : Paşte, Crăciun, Anul nou ! Am în schimb un concediu de o lună pe an, când doresc.

Sunt foarte prost salarizat, dar ţinând seama de numărul mare de ore realizat lunar, ridic un salariu frumos.

Soţia şi copiii au venit după un an şi jumătate de la sosirea mea.

Toată noaptea citesc, citesc până până la epuizare, apoi mă plimb prin marea încăpere ce-mi este destinată. Gândurile mele hoinăresc nestingherite în trecut, la viaţa mea de toate zilele din prezent şi pentru prima oară, îmi permit să încerc şi incursiuni în viitor !

Evident ceeace mă preocupă cel mai mult este aşternerea pe hârtie a memoriilor mele. De asta am venit în Occident, pentru a spune ce s'a petrecut în nenorocita noastră ţară şi pentru a mă alătura luptei de deschidere a ochilor celor de-aici, asupra ceeace înseamnă în realitate comunismul.

Uşor de spus, dar greu de realizat ! Să scrii memorii, din care numai în frânturi ar putea interesa opinia publică a exilului românesc, ce rost poate avea ?

Şi astfel nopţile trec citind până la extenuare cărţi cu caracter politic, filozofic şi economic, odihnindu-mă prin plimbări prin cameră, în timp ce gândurile se succed vertiginos, fără a se putea lega între ele.

Mă persecută un singur lucru, cum să aştern pe hârtie trecutul meu zbuciumat, informaţiile pe care le deţin, cum să fac să fie interesant ceeace vreau să scriu, cum să redau numai ceeace este mai important şi în acelaşi timp cum să realizez un stil cât de cât original, care să antreneze pe cititor.

Cele 5 inspecţii pe noapte, care fiecare din ele durează câte o jumătate de oră, sunt binevenite, plimbările odihnindu-mi ochii şi creierul după atâta citit.

Îmi aduc de-acasă un televizor portativ şi o maşină de scris, dar după scurt timp îmi dau seama că televizorul mă oboseşte ca şi cititul, dar fără folosul acestuia şi că maşina de scris zace inutil pe biroul meu. Şi astfel au trecut 6 luni !

Într'o noapte, făcându-mi turul de inspecţie, îmi vine o ideie, care mi se pare strălucită : ce-ar fi dacă aşi scrie întocmai cum îmi veneau gândurile pe când mă plimbam la Gherla în celula mea de la secret, pe distanţa de doi metri şi jumătate, de la uşă la fereastră şi înapoi ? Da, în fiecare zi, mă plimbam până oboseam şi abia atunci gândurile începeau să se lege, dar atât de clar încât parcă şi imaginile apăreau ! Retrăiam astfel zilnic diferite episoade din viaţa mea.

Da, aşa voi face, acesta este stilul cărţii mele, gândurile de la Gherla fără legătură de la o zi la alta, vor fi redate fără vreo legătură de la un capitol la altul !

În felul acesta, memoriile se vor reduce la esenţial, stările sufleteşti vor putea fi mai adânc analizate, varietatea lor va depinde de momentul respectiv pe care-l trăiesc, voi intra mai uşor în "pielea mea" de-atunci, voi putea întrerupe oricând un subiect, pentru a trece la altul.

Ce poate fi mai real, decât ceeace ai trăit într'adevăr şi retrăit în momentul descrierii ? Sunt fericit, am găsit calea ! Nimic nu mă mai poate opri de a scrie !

Condiţiile de la Gherla, de absolută libertate de gândire prin singurătatea secretului, sunt realizate întru totul şi aici.

Nu m'a speriat la Gherla foametea cumplită de atunci, căci nu aveam timpul necesar spre a o realiza în întreaga ei grozăvie, nu mă impresionează nici opulenţa exagerată de-aici, căci este un lucru care nu mă interesează.

14 ore de lucru, fără lucru ! Am găsit aici la München mai mult decât aşi fi putut visa vreodată.

Dar aceste lucruri, toată viaţa mea în "libertate" din ţară, de după ce m'am eliberat în 1964 din domiciliul obligatoriu şi până în 1978 când am ajuns în Germania, precum şi toată activitatea mea din lumea liberă, fac obiectul volumului II, pe care-l scriu astăzi.

Încep deci, tot ca în volumul I să-mi deapăn amintirile, care se termină odată cu sfârşitul anului 1988.

* * *

Gândul îmi zboară către Valea Călmăţui, comuna din Bărăgan în care avusesem domiciliu obligatoriu.

Îmi făcusem o căsuţă, aveam o cameră numai a mea şi puteam citi tot ceeace voiam bineînţeles din ceeace găseam, adică din ceeace îmi trimetea mama.

A putea să citeşti, a putea să te plimbi prin aşa zisul sat, constituiau libertăţi, de care eram sigur că nu voi mai putea beneficia dacă mi se va ridica această restricţie.

La sfârşitul lui Mai 1964 eram încă la Valea Călmăţui. În fiecare zi se făceau eliberări şi pe nesimţite satul se golise. Cufundat în cărţile mele, aproape că nu am simţit această depopulare a satului. Vlad mă ţinea la curent cu eliberările. Am rămas numai noi doi, singurii locuitori !

Într'o dimineaţă, Vlad îmi bate la uşă şi îmi spune : "Suntem chemaţi la Miliţie, probabil ne dau drumul !"

Era 31 Mai 1964 !

M'am îmbrăcat repede şi am plecat către Miliţie împreună cu Vlad. În faţa Miliţiei am găsit un Mercedes cu număr de Bucureşti ! Ce o fi ? Sigur pentru noi, căci altcineva nu mai era în întreaga comună.

Şeful postului i-a spus lui Vlad să aştepte, iar pe mine m'a introdus în biroul său, unde erau instalaţi doi "granguri" eleganţi şi foarte surâzători ! I-am salutat şi, la invitaţia lor, am luat loc pe scaun.

A urmat obişnuita şi plicticoasa introducere a Securităţii, din care niciodată nu puteai să-ţi dai seama ce vor : "Ce mai faci ?" - "Cum te simţi?" - "Te-ai îndreptat, arăţi bine" etc.

În sfârşit o întrebare, care merita răspuns : "Cum te simţi în libertate ?"

- Asta numiţi dumneavoastră libertate ?
- Desigur ... faţă de Aiud sau Gherla !
- Pentru mine nu există decât o singură noţiune de libertate, care nu include nici un termen de comparaţie. Libertatea există sau nu există.
- Libertatea se câştigă prin merite, domnule Pantazi !
- După concepţia mea libertatea aparţine tuturor şi nu poate fi pierdută decât prin săvârşirea unor crime sau delicte de drept comun.

Cam la atât s'a rezumat dialogul, urmând în schimb un lung monolog al unuia dintre interlocutorii mei !

Mi-a vorbit despre realizările regimului, despre consolidarea acestuia, despre recunoaşterea lui pe plan internaţional, despre "omul nou", pentru a ajunge la "independenţa ţării", la dreptul partidului comunist de a-şi alege o linie proprie, independentă, fără amestecul din afară al nimănui !

A intrat după aceea în amănunte, arătându-mi cum ruşii au încercat să ne subjuge pe plan economic, făcând din ţara noastră o ţară eminamente agricolă, rămânând astfel, din punct de vedere industrial, o ţară subdezvoltată la cheremul lor şi cum Gheorghiu-Dej a respins categoric această pretenţie! Mi-a spus că toate acestea au fost prelucrate în şedinţele de partid şi că, acum, ne putem mândri a fi "independenţi" în adevăratul înţeles al cuvântului !

M'a întrebat apoi : "Ce zici dumneata despre realizările Partidului ?"

- Ce pot să spun decât că nu le cunosc ?

- Cum ? dumneata nu citeşti ziare, cărţi apărute, dumneata nu ai luat contact cu oameni din lumea liberă ?

- Ziare am citit, atât în ultimile zile în închisoare, cât şi în primele zile în domiciliu obligatoriu, dar ... drept să vă spun, între un ziar şi altul, am găsit o singură deosebire : data ziarului !

Ambii securişti s'au încruntat, iar interlocutorul meu mi s'a adresat din nou :

- Domnule Pantazi, dumneata eşti înrăit, dumneata nu vrei să recunoşti evidenţa şi, din acest motiv, nu te vei putea elibera ... treaba dumitale dacă vrei să rămâi pentru totdeauna în acest sat !

Am plecat acasă, fără a mai aştepta concluziile anchetei lui Vlad.

Soseşte şi Vlad după scurt timp. Acelaşi calapod al discuţiilor, acelaşi rezultat ! Concluzia : vom rămâne în continuare la Valea Călmăţui !

A doua zi însă suntem chemaţi din nou la Miliţie ! De data aceasta suntem primiţi numai de şeful de post.

Vă eliberaţi, trebuie să vă prezentaţi la Miliţia din Brăila pentru ultimele dispoziţiuni. Sunteţi liberi, puteţi pleca ori când doriţi !

Trebuia să-mi împachetez cărţile şi să clasific ce iau şi ce las. Vlad a fost gata într'o oră.

- Du-te tu Vlade, eu nu pot decât mâine!

- Mergem împreună !

A doua zi ne-am prezentat la Miliţia din Brăila. Am fost trimişi să facem câte două fotografii. După aceea ne-au eliberat Buletine de populaţie cu domiciliul în Valea Călmăţui. Am înţeles din aceasta ce fel de eliberare ne aşteaptă ! Am întrebat dacă putem schimba buletinele cu altele de Bucureşti. Nu ni s'a răspuns la întrebare, demonstrându-nise de la început consideraţia de care se bucură un om liber !!!

Am luat trenul spre Bucureşti. Unde vom merge ? Unde ne vom adăposti?

Mama avea, în continuare, domiciliu obligatoriu în Craiova. Spre deosebire de noi, cei din Bărăgan, ei i se eliberase de la început buletin de Craiova, aşa că domiciliul era nu numai obligatoriu, dar şi permanent.

De soţia mea divorţasem încă din 1956 când fusesem eliberat de la Aiud. De-atunci, de la arestare, nu o mai văzusem dar la Gherla am aflat de la Herbert Roth că se remăritase. Noul ei soţ, Corneliu Valjan, fusese ofiţer de rezervă de Cavalerie şi în 1947 a fost ridicat de pe stradă de către ruşi şi dus în Siberia, de unde s'a întors abia după 7 ani. Eram în foarte bune relaţii cu el încă de când era ofiţer de legătură la Misiunea engleză. Desigur nu mă puteam duce la ei, dar m'am hotărît ca, pentru început, să trag la familia fostei mele soţii, cu care eram în cei mai buni termeni.

Vlad era şi el în situaţie grea. Şi el divorţase în aceeaşi perioadă cu mine, iar mama lui locuia într'o cămăruţă, în vechiul lor apartament. Totuşi era singurul loc în care se putea duce.

Nu ajunsesem încă în libertate şi pentru noi se anunţa destul de întunecată.

În sfârşit, am ajuns în Bucureşti ! Sunt primit cu mare căldură de familia fostei mele soţii.

Fostul meu cumnat, locotenentul de Cavalerie Piki Prodan, care mi-a fost instructor în Şcoala de Ofiţeri activi de Cavalerie, căzuse prizonier la ruşi şi se întorsese din Rusia cu o tuberculoză avansată şi fără nici-un dinte în gură. Tatăl lui, fostul meu socru, Consilierul la Înalta Curte de Casaţie Constantin Prodan fusese călcat de către o maşină a Securităţii, în plină zi, în Piaţa Palatului, fără ca măcar să fi oprit pentru a duce rănitul la spital. Grav lovit la cap, el a decedat după câteva luni fără a-şi fi revenit vreodată din comă. Din această casă, în care se înghesuise întreaga familie, în afara fostei mele soţii, mai trecuseră prin închisoare Jana Georgiade, Ştefan Miculescu şi Ileana Crătunescu, verii ei primari!

Acum venisem şi eu, ca şi toţi ceilalţi pribegi prin închisori şi lagăre, şi mi s'a pus şi mie un pat pliant în hall. Ne readunasem aproape toţi care altădată formam o familie mare, alcătuită din multe familii mai mici, fiecare cu casele lor.

Chiar în acea după masă au venit să mă vadă fosta mea soţie, cu soţul ei şi Ştefan Miculescu. Am făcut atunci prezenţa celor care au murit sau au trecut prin "casele de odihnă" ale Securităţii. Doi morţi : tatăl meu şi fostul meu socru Constantin Prodan. Opt foşti "pensionari" ai Securităţii : Piki Prodan, Elena Pantazi, Nelu Valjan, Jana Georgiade, Ileana Crătunescu, Ştefan Miculescu, mama mea Ady Pantazi şi cu mine. Din toată casa, nu trecuse prin puşcării doar Puica Georgiade, de peste 80 de ani, care ne găzduia pe toţi ; Marioara Prodan, fosta mea soacră, deasemeni bătrână, precum şi Ruxandra Juvara fata Janei ! Frumos bilanţ pentru o singură familie !

În aceeaşi seară, au venit să mă vadă Gheorghe Florescu, fostul meu comandant de escadron din 9 Roşiori, cu un stagiu de 7 ani ascuns într'un pod şi 7 ani de închisoare, precum şi colonelul Gică Georgescu, cu care fusesem vecin de celulă la Zarca în Gherla ! Ambii fuseseră eliberaţi cu câteva luni înaintea mea.

Am întrebat de diferiţi cunoscuţi şi am aflat că marea majoritate trecuseră prin închisori. Astfel, maiorul de Cavalerie Dinu Vasiliu a scăpat anul trecut după 15 ani executaţi ! Culmea, a ajuns şi la Cavnic imediat după evadarea mea.

Faptul că am făcut majoritatea anilor la secret sau prin case conspirative, m'a împiedecat să cunosc amploarea nemaipomenită a arestărilor.

Am lăsat un Bucureşti şi am regăsit un cu totul altul ! Oamenii sunt hăituiţi de Securitate, timoraţi, obosiţi şi îmbătrâniţi înainte de vreme, vorbesc cu multă prudenţă uitându-se în dreapta şi în stânga înainte de a spune ceva, chiar fără importanţă, vorbesc numai în şoaptă, toţi şi totul este de nerecunoscut ! Am lăsat un popor şi am regăsit o populaţie !

Numărul mare a celor liberaţi din închisori deschide o nouă problemă familiilor acestora, care abia îşi duceau zilele.

Am plecat la Craiova cu inima strânsă de ce voi găsi şi acolo. Situaţia oricât mi-aşi fi închipuit-o de rea întrecea cu mult imaginaţia.

Mama locuia la Vasilică Economu, fost ofiţer de Cavalerie, care o primise cu toată inima. Casa acestuia fusese ocupată de un mare "grangure" al regimului, care îi permisese să rămână în camera de servitori de doi metri pe unu şi jumătate împreună cu soţia sa, lăsându-i la dispoziţie şi o fostă debara, de aceeaşi dimensiune, pentru a o întrebuinţa ca bucătărie ! În camera lor era un pat şi un dulap, iar dacă se dau amândoi jos din pat, nu aveau loc decât cu uşa deschisă. În aşa zisa bucătărie erau o maşină de gătit de fier şi două cufere, pe care de 14 ani dormea mama. Restul spaţiului era de un metru pătrat. Pe acest metru pătrat, cu picioarele sub maşina de gătit, am fost cazat şi eu timp de o săptămână cât am stat la mama.

Vasile Economu avea o pensie de 280 de lei, aşa că trebuiau să trăiască toţi trei din ceeace câştiga mama. Ea lucrase timp de 10 ani în gara Craiova la încărcat şi descărcat vagoane de marfă cu : var, ciment, cărămizi şi cherestea. După aceea găsise un post de "invidiat", bucătăreasă pe un şantier, dar după doi ani au dat-o afară în favoarea uneia mai tinere, al cărui soţ era membru de Partid. Au urmat alţi doi ani deosebiţi de grei pentru cei trei pensionari fără pensie. Dar pe cine interesa acest lucru ? Familiile moşierilor şi burghezia trebuiau să piară. A vrut însă Dumnezeu ca mama să găsească posibilitatea de a preda limba franceză la 2-3 copii de comunişti. În scurt timp, lecţiile s'au înmulţit şi astfel cei trei bătrâni au putut să-şi ducă zilele mai departe. Cu o economie drastică, mama pusese şi bani deoparte pentru timpul în care spera ca tatăl meu şi cu mine să fim puşi în libertate. Din cei doi aşteptaţi, nu m'am întors decât eu, dar domiciliul obligatoriu pe care l-am avut consumase aceste mici economii. Totuşi, din punct de vedre pecuniar, cei trei o duceau destul de bine, deoarece mama îşi făcuse un serios vad în predarea lecţiilor şi nu duceau lipsă de nimic, în măsura în care se puteau aproviziona.

Am făcut, împreună cu mama, câteva vizite unor vechi prieteni, vecini de moşie cu noi. L'am găsit pe Horică Tălpeanu, mare avocat pe vremuri, fost socialist, care pledase în procesul lui Gheorghiu-Dej de la Craiova, într'o mizerie cruntă. Asemenea pe Paulică Lazăr, cel mai mare din fraţii Lazăr, care acum locuia într'o cameră mică de serviciu din vechea sa casă. Am avut surpriza să întâlnesc în această casă, ocupând o cameră cu tot luxul de odinioară, pe un neisprăvit, care fusese trimis pe front la unitatea mea în calitate de ofiţer cu "educaţia şi propaganda" pe nume Panţoiu. A avut îndrăzneala de a-mi spune pe nume ca şi când eram prieteni intimi de când lumea ! A trebuit să tac, să nu-l reped aşa cum ar fi meritat, pentru a nu le face un rău lui Horică Tălpeanu şi lui Paulică Lazăr. A fost primul compromis, pe care a trebuit să-l fac în aşa zisa libertate ! Nu am mai vrut să mai văd pe nimeni, era mult prea demoralizant pentru mine.

Am stat toată noaptea de vorbă cu mama, aflând în amănunt toate umilirile la care fusese expusă. Toţi anii mei de închisoare nu mă doborîseră atât de mult ca acea noapte.

Nu aveam decât 44 de ani, mă simţeam în plină putere şi nu-mi dam seama cât sunt de ros pe dinăuntru. Trebuia să iau viaţa în piept şi să-mi găsesc un rost. Nu întrezăream însă nici-un fel de perspectivă din tot ce văzusem şi auzisem.

Mama, deşi mult îmbătrânită, avea aceeaşi vigoare şi putere de a înfrunta vicisitudinile vieţii.

Toţi oamenii cunoscuţi din Craiova erau într'o situaţie similară din punct de vedere al locuinţelor, dar marea majoritate nu aveau din ce trăi. Mulţi se sinuciseseră, mulţi muriseră din cauza mizeriei. La Craiova, mai mult ca la Bucureşti, realizările regimului se evidenţiau din plin ! Aceste realizări de care îmi vorbiseră securiştii la plecarea mea din Valea Călmăţui, la prima vedere, le-am putut constata prin grava criză de locuinţe; familii întregi trebuind să se înghesuie într'un spaţiu ce altădată era ocupat de doi oameni; o mare lipsă de alimente, o murdărie pe străzi inimaginabilă şi, pe deasupra, o timorare a tuturora, pe care nu o cunoscusem încă ! Aceste lucruri erau primele constatări după numai câteva zile de la "eliberare" !

Am plecat la Bucureşti pentru a încerca imposibilul : găsirea unei locuinţe şi a unui loc de lucru.

* * *

Au trecut 21 de ani de când păşeam pragul Zărcii de la Gherla şi iacă şi astăzi La München, ca paznic de noapte, am început să trăiesc o dublă existenţă !

Vin la serviciu, îmi fac turele de inspecţie, după care întocmai ca la Zarca, încep plimbarea prin cameră şi gândurile îmi zboară în trecut !

Incontestabil, secretul de la Gherla şi în mai mică măsură cel de la Aiud şi-au lăsat o puternică amprentă asupra mea. Interiorizarea în singurătate, a devenit o a doua natură. Mai bun loc pentru a alerga în trecut, nici că se putea găsi în altă parte. Mă simt în elementul meu şi după îngrozitoarea perioadă dintre anii 1964 şi 1980, pe care i-am petrecut în "libertatea" din ţară şi ultimul an şi jumătate când am stat tot timpul sub presiune aşteptându-mi familia, acum viaţa îmi surâde din nou.

Ce poate fi mai extraordinar decât să te identifici complet cu viaţa pe care o duci ? Existenţa mea şi a familiei mele este asigurată, nu mai am grija zilei de mâine şi sunt liber, liber să citesc, liber să gândesc, liber să scriu ! Nu ştiu cum să-i mulţumesc lui Dumnezeu pentru tot ce a făcut pentru mine. Sunt fericit şi, de multe ori mă trezesc cântând de unul singur, dar auzindu-mă, mă opresc imediat căci vocea mea dacă în imprejurarea de faţă, nu poate supăra pe nimeni, supără totuşi propriile mele urechi !

Mi-am luat un ceas deşteptător care să mă anunţe când vine ora inspecţiei, căci altfel, plutind în gândurile mele, citind sau scriind, risc să nu-mi îndeplinesc cum trebuie serviciul.

Şi iată-mă din nou la Bucureşti.

* * *

Jana Georgiade, plăpândă din fire, femeie de aproape 60 de ani, îşi asumase rolul de şef al familiei lucrând până la 16 ore pe zi la nişte picturi pe lemn pentru o mică firmă, în cămăruţa ei care nu se deosebea cu nimic de celula mea de la secret şi care devenise şi dormitor şi atelier şi cameră de primire !

Din casa Georgiazilor de altădată, ocupată de patru persoane, nu mai rămăseseră decât vagi urme care să ţi-o amintească. Acum locuiau 16 persoane, majoritatea pe paturi pliante aşezate după paravane improvizate din dulapuri puse în mijlocul camerelor..

Mesele de prânz şi de seară se respectau însă cu rigoarea de altădată, coana Puica aşezându-se în capul mesei şi, chiar dacă pe masă nu era mai nimic, 10-12 locatari ai casei erau totdeauna prezenţi !

De un spaţiu ceva mai mare dispunea Marioara Prodan, fosta mea soacră, care se mutase la Georgiazi de la 4 Aprilie 1944 când îi arsese casa în urma bombardamentului american. În această cameră locuise împreună cu soţul ei, cu fosta mea soţie (în timp ce eu eram închis) şi cu fiul ei Piki când acesta se întorsese din prizonierat. Acum, soţul ei murise ucis de Securitate iar fiica ei se remăritase şi astfel împărţea camera numai cu fiul ei. Ea dispunea de un spaţiu demn de invidiat faţă de ceilalţi membri ai familiei adunaţi de pretutindeni !

Evident era faptul că trebuia să-mi găsesc un alt domiciliu deşi fusesem primit cu toată inima.

M'am culcat în hall pe patul pliant, care bloca trecerea tuturora spre toaletă şi spre bucătărie. Nu am putut închide ochii din cauza gândurilor ce mă năpădeau. Aflasem că era extrem de greu să găseşti de lucru, că o cameră de închiriat este aproape imposibil de găsit şi că trebuie să mă prezint imediat la Miliţie pentru a obţine o viză de flotant, neavând Buletin de populaţie de Bucureşti.

Astfel îmi dau seama din prima zi că adevăratele greutăţi abia încep şi că liniştea mea din domiciliul obligatoriu de la Valea Călmăţui sau de la Zarca din Gherla rămân amintiri duioase !

Mă duc la Sanda, de unde fusesem arestat cu 6 ani mai înainte şi unde locuisem o dată, de două ori pe săptămână. Mi-am găsit locul ocupat la propriu şi la figurat ! Lucrurile mele rămase acolo le-am găsit însă pe toate. Aveam deci un strict necesar cu ce să mă îmbrac.

Mi-am adus aminte de Emil Vasilescu, fostul meu colocatar de scurtă durată de la Zarca. Mă invitase încă de pe atunci să locuiesc la el când vom ajunge în libertate.

L-am găsit pe Emil neschimbat, tot atât de vorbăreţ, tot atât de vesel şi încântat că mi-am adus aminte de el şi că nu l-am ocolit.

Locuia într'un garaj, de care îmi povestise încă de la Gherla şi pe care mi l-a pus la dispoziţie. Garajul era amenajat ca o garsonieră, având chiuvetă şi closet după un paravan, un pat confortabil, dulap, masă şi scaune. El îşi găsise o odaie în aceeaşi curte, într'un mic apartament de două camere, pe care-l împărţea cu tatăl său vitreg. A fost încântat să mă primească la el.

L-am întrebat deschis dacă mai este informator al Securităţii şi mi-a răspuns cu fermitate : "Din fericire am scăpat definitiv, de-atunci, de la Zarca. Domocoş s'a lipsit de serviciile mele fără a mă freca prea mult ! În libertate, până acum nu am fost niciodată chemat la Securitate"! Aveam toate motivele să-l cred, mai ales că atunci, cu 5 ani înainte, îmi mărturisise vinovăţia sa şi îmi ceruse ajutorul.

Îşi găsise de lucru ca mecanic într'un garaj al unui serviciu sanitar. Pleca dimineaţa nu fără a trece pe la mine, iar când termina, pe la 6 după amiaza, venea să mă viziteze şi mă aştepta dacă nu eram acasă. Găsisem locuinţă mai repede decât mi-aşi fi închipuit ! Nu am vrut însă să-mi fac viză de flotant la Emil, deoarece nu socoteam prudent ca doi foşti deţinuţi, care nu aveau nici o legătură de rudenie, să stea sub acelaşi acoperiş.

Sună deşteptătorul, revin la realitate, este ultima inspecţie, predau serviciul şi plec acasă.

* * *

Locuiesc într'un apartament splendid, într'un bloc nou : două dormitoare, unul al nostru mai mic dar totuşi spaţios, celălalt al copiilor, foarte mare, un livingroom imens (poţi să te plimbi cu bicicleta), o mică nişă în care am făcut sufrageria, două băi, bucătărie, o debara şi o mare terasă. Împreună cu garajul, totul costa 1500 DM. Evident o sumă imensă, dar a fost singura posibilitate de a găsi un apartament.

Viaţa este destul de grea, cu Ioana mă întâlnesc rar, câte-odată 5 minute de dimineaţa când vin de la serviciu şi ea pleacă şi tot atât de rar şi de puţin după amiaza, la 3 şi jumătate când ea vine şi eu plec. Pe copii îi prind acasă dimineaţa înainte de a pleca la şcoală şi ei îmi dau de mâncare la prânz înainte de a pleca la serviciu. Cu Ioana vorbesc mai mult la telefon căci altfel nu reuşim să stăm de vorbă.

Dorm foarte puţin, maximum 4-5 ore, căci nu am timpul necesar.

Viaţa îşi urmează cursul în acest ritm puţin obişnuit, dar sunt extrem de mulţumit. Pentru mine viaţa începe la serviciu, unde stau majoritatea timpului şi unde mă simt admirabil.

Încep să-mi aduc aminte de plecarea de la Bucureşti, de peripeţiile drumului, de ajungerea la München.

In ziua în care am primit paşaportul, am şi plecat. Ioana m'a implorat să nu rămân, să stau cât vreau, dar să mă întorc. Ea trăieşte prea cu picioarele pe pământ pentru a putea accepta o astfel de aventură. Eu consideram aventură a rămâne în ţară şi apoi nu puteam renunţa la ideia care mă persecuta de mai bine de 30 de ani ! Nu mi-am pus nici un singur moment problema de ce voi face.

Mi-am scos Fiatul 124 sport din garaj, mi-am luat rămas bun de la Ioana şi de la copii, m'am strecurat fără să dau un răspuns precis asupra întoarcerii şi am plecat, pe la 1 şi jumătate, adică exac la 2 ore de la obţinerea paşaportului !

Am mers fără întrerupere până la 5 dimineaţa când, ajungând la Szölnok, deci făcând aproape jumătate din drum, am oprit într'o parcare imensă. Aveam intenţia să mă odihnesc 2-3 ore, după care să-mi continui drumul.

Maşina era absolut plină, căci îmi luasem tot ce aveam mai bun ca îmbrăcăminte, încălţăminte, lenjerie etc.

La frontieră, nu am avut probleme. Văzând că am 6000 dolari la mine, m'au crezut un "grangure" şi nu şi-au mai pus întrebarea ce fac cu atâta îmbrăcăminte !

Parcarea era asfaltată şi avea vreo 200 pe 300 de metri. Am tras in fundul parcării, vreo 200 de metri de şosea şi m'am culcat la volan. Eram singur în întreaga parcare.

M'am trezit după nu ştiu cât timp întins pe jos lângă maşina şi cu câţiva oameni în jurul meu care îmi făceau respiraţie artificială. Îmi curgea puţin sânge din nas şi gură şi aveam mari dureri în ceafă şi la genunchi. Maşina era făcută armonică şi unul din cei de faţă mi-a spus cu câtă greutate m'au scos din maşină.

In spatele maşinii mele se afla o altă maşină, o Volgă imensă care intrase în mine în timp ce eu dormeam, iar lângă ea era un individ care părea în stare de ebrietate şi doi poliţişti.

Ce se întâmplase ? Pe şosea treceau două camioane (Tiruri româneşti), care au văzut tot ceeace s'a întâmplat, au oprit şi au venit imediat la faţa locului. Unul din ei a plecat să anunţe poliţia şi salvarea, iar trei au rămas pe loc pentru a mă ajuta pe mine şi pentru a nu fugi cel ce mă lovise.

În acest timp eu mi-am revenit şi nu înţelegeam motivul pentru care poliţiştii pertractau cu cel ce mă lovise în loc de-ai lua sânge pentru a se consata că este sub influenţa alcolului. Între timp a venit şi un translator, care ştia foarte prost româneşte. Eu am insistat pe lângă acest translator să spună poliţiştilor să-i ia sânge şi nu am înţeles de ce acesta mi-a răspuns că nu este necesar ! Poliţiştii i-au pus cătuşe celui ce făcea pe beatul, ceeace m'a surprins şi mai mult, fără a pricepe ceva. Mi-am luat rămas bun de la şoferii români, care se oferiseră să dea declaraţii deoarece au văzut cum a intrat în mine deci nu putea fi vorba de un accident de circulaţie, dar poliţiştii s'au mulţunit cu declaraţiile lor verbale, spunându-le că pot să-şi continuie drumul.

Am plecat împeună cu cei doi poliţişti, cu translatorul şi cu cel în cătuşe la poliţie, unde am fost pus să dau o declaraţie, fiind lăsat singur, ceilalţi ducându-se într'un alt birou. Toate bagajele mele, complect rupte, au fost aduse la poliţie. Nu putea fi vorba de a se mai repara maşina mea complet distrusă.

Translatorul mi-a spus că este un accident cu intenţie şi că voi fi despăgubit de absolut toate pagubele suferite şi că s'a hotărît să continui drumul până la Budapesta cu o maşină a poliţiei ungureşti, ier de acolo cu trenul, înapoi la Bucureşti sau mai departe la München, unde voi voi.

Am cerut să vorbesc cu Bucureştiul la telefon şi imediat mi s'a dat legăura. Astfel am putut-o anunţa pe soţia mea ce mi s'a întâmplat, precum şi că voi continua drumul cu trenul până la München.

Mi s'a dat o hârtie oficială de către poliţie, prin care mi se atesta că accidentul a fost intenţionat, mi s'a dat de mâncare şi m'am schimbat de haine. După două ore, însoţit de un plutonier, am plecat cu maşina poliţiei până la Budapesta, unde plutonierul m'a ajutat să-mi pun bagajele în tren şi apoi m'a însoţit până la frontiera austriacă.

Durerea la cap era atât de mare încât eram complet aiurit şi nu am priceput exact tot ce s'a întâmplat. Refuzasem însă să fiu internat în spital şi astfel am călătorit între Budapesta şi frontiera austriacă însoţit de poliţistul ungur, care răspundea faţă de superiorii săi de integritatea corporală a persoanei mele, până voi părăsi teritoriul unguresc !

Am căutat să reconstitui cele întâmplate şi am reuşit să-mi aduc aminte că încă de la frontiera româno-ungară eram incontinu cu o maşină în spate, căreia însă nu-i dădusem importanţă.

La Viena, am vorbit din nou cu soţia mea la telefon, asigurând-o că nu am nimic grav, dar nu am fost în stare să-i spun nici măcar că primisem o hârtie de la poliţie, prin care se atesta că accidentul fusese intenţionat. De altfel despre acest lucru, nu eram nici eu bine lămurit, deşi individul fusese pus în cătuşe, ceeace nu s'ar fi putut întâmpla pentru un accident întâmplător de automobil. Deasemeni, însoţirea mea până la frontieră de către un plutonier al poliţiei din Szölnock, era cu totul anormală. Şi totuşi în capul meu nu era nimic clar ! Să fi fost o încercare de atentat împotriva mea pe teritoriul unguresc ? Volga care mă lovise, purta număr unguresc, iar şoferul ei, era în uniformă de poliţie ungurească ! Şi totuşi i se puseseră cătuşele la mâini în faţa mea, iar translatorul îmi spusese că a fost un accident cu intenţie !

Nu am închis ochii până la München şi mai târziu mi-am dat seama că fusesem încă sub şocul loviturei şi astfel complet aiurit nu-mi puteam pune nici măcar întrebări asupra celor întâmplate !

Abia astăzi, după ce am trimis hârtia dată de poliţia ungurească soţiei mele şi ea îi facuse o traducere oficială, am putut constata că a fost încercată asasinarea mea pe teritoriul unguresc. Nici astăzi însă nu ştiu dacă cel care a încercat să mă omoare era român în uniformă ungurească sau era un ungur plătit de români în acest scop. El nu a mai putut fugi după ce şi-a îndeplinit

misiunea din cauza şoferilor români care întâmplător treceau pe-acolo şi care au intervenit imediat.

Incercările ulterioare de a lua legătura cu autorităţile româneşti şi ungureşti, nu au mai fost posibile. Românii au asigurat-o pe soţia mea că imediat ce mă voi întoarce totul va fi lămurit şi că ungurii vor plăti toate pagubele suferite !

Mulţumesc lui Dumnezeu că am scăpat cu viaţă şi nu mă mai interesează câtuşi de puţin rezultatul anchetei.

* * *

Am ajuns la serviciu, sunt în largul meu. Este o linişte deplină, clinica şi-a închis porţile. Prima inspecţie o voi face la orele 19, până atunci nu am nimic de făcut. Şi totuşi, este un fel de a spune fiindcă tocmai acesta este timpul cel mai favorabil de a sta de vorbă cu mine însumi.

Gândurile îmi zboară către ce am lăsat în Ţară. Mizeria morală, automatizarea celor de-acolo într'o viaţă monotonă lipsită de perspective constituie caracteristica dezastrului comunist. Timpul liber al fiecărui om a reprezentat principala preocupare a conducerii comuniste, care a dorit şi a reuşit să elimine acest timp, ce reprezintă posibilitatea de gândire a omului. Nimeni nu trebuie să gândească liber, gândirea duce la idei, ideile înseamnă redeşteptarea conştiinţei de om, înseamnă punerea cap la cap a tuturor nemulţumirilor, înseamnă posibilitatea unei reacţiuni. Anularea timpului liber al fiecărui cetăţean a fost preocuparea principală a conducerii comuniste. Ea a reuşit din plin acest lucru. Cele 6 zile lucrătoare din săptămână au fost complectate cu şedinţe interminabile de partid, şedinţe de partid "lărgite", la care trebuie să ia parte toată "suflarea", de la ultimul muncitor, până la directorul general. Munca "voluntară" sau "patriotică", ocupă Duminicile. Dar Duminicile sunt ocupate şi prin corectarea neîndeplinii planului şi astfel în "interesul general", se lucrează două Duminici pe lună, pentru a avea "privilegiul" de a te odihni celelalte două ! In cele două Duminici libere, partidul şi guvernul au avut grije ca oamenii să se odihnească sărbătorind câte ceva. Şi-atunci fie că trebuie amenajat astăzi locul unde se va sărbători mâine evenimentul sau "omul" pe care Providenţa ni l-a trimis să ne aducă "tot binele" de care "ne bucurăm cu toţii", fie că trebuie să facem o muncă de "folos obştesc"! In cazul în care diriguitorii sunt lipsiţi de imaginaţie, ei pot dispune ca o grămadă de cartofi spre exemplu, să fie mutată din locul în care se află, la câţiva metri în altă parte, pentru ca la terminarea lucrului în "folosul nostru", alt mare "ştab" să ordone readucerea ei pe vechiul loc. Şi astfel, în "entuziasmul general", se lucrează în puţinul timp liber în care fiecare ar fi voit să alerge pentru a găsi câte ceva de mâncare. Dar pentru o astfel de activitate, partidul a gândit ca bătrânii pensionari să contribuie şi ei la "construirea socialismului", astfel aceştia îşi iau conştiincioşi locul la coadă de la 2-3 noaptea, pentru ca la 8

dimineaţa să afle că magazinul e gol, dar că este posibil ca în cursul dimineţii să vină totuşi ceva ! Şi "odihna" bătrânilor se prelungeşte pe câte un scăunel, pe care-l poartă după ei, până către prânz sau chiar seara.

Marea greşeală a oamenilor este că ei pun pe socoteala nepriceperii şi prostiei conducerii toate aceste lucruri, când în realitate ele rezultă dintr'o serioasă analiză a psihologiei oamenilor. Totul este gândit, nimic nu se petrece întâmplător, timpul liber este o noţiune ce trebuieşte complet golită de conţinut. Numai astfel partidul şi guvernul vor avea cel mai desăvârşit control asupra gândirii oamenilor. Ei nu trebuie să dispună de timp liber, tocmai spre a nu gândi, socialismul nu se poate construi cu "gânditori"! Aceasta este cea mai mare realizare a regimului comunist !

* * *

După prima inspecţie, care timp de jumătate de oră îmi limpezeşte gândurile, revin în Ţară la timpul parcurs în "libertate".

Zilele mi le petreceam la Jana Georgiade, deoarece cu ea puteam discuta deschis absolut orice şi tot acolo aveam ocazia de a vedea o mulţime de lume prin care să depistez posibilitatea unui serviciu.

Intr'adevăr, Gheorghe Florescu îmi dă o ideie : "Du-te să-l vezi pe Tanoviceanu, el lucrează ca magazioner la un depozit de materiale de construcţii, poate ... cine ştie"!

Nu-l mai văzusem pe Tanoviceanu de 12 ani, de la Baia Sprie ! Acest admirabil om, voluntar pe frontul de răsărit, căpitan de rezervă de Cavalerie, unul din puţinii rezervişti decoraţi cu "Mihai Viteazul", lucra acum din greu, trebuind să ridice materiale grele, mult peste posibilităţile lui, pentru a-şi câştiga existenţa. L-am găsit tare îmbătrânit.

- Sper să-ţi pot găsi un post de încărcător pe unul din camioanele noastre!

Intr'adevăr, a doua zi, am fost angajat "zilier", ca încărcător. Trebuia să încarc var stins dintr'o groapă de var direct în camion. Impingerea unei lopeţi mari în varul stins şi ridicarea ei până la înălţimea camionului, era o muncă deosebit de grea şi, cu mare amărăciune, a trebuit să-mi dau seama că nu mai am forţa de odinioară ! In zadar am încercat ca după trei zile să fiu mutat la ciment sau la cărămizi, căci şeful meu de echipă nu a vrut : "Dacă eşti neputincios, stai acasă", a fost răspunsul lui.

Cele câteva luni în domiciliu obligatoriu mă refăcuseră numai la prima vedere ! Condiţia fizică nu se face prin citirea unor cărţi, ori cât de multe ar fi fost ele ! A trebuit să ascult sfatul şefului de echipă deoarece mi-era imposibil să fac faţă. Pentru prima oară în viaţă, moralul meu a avut serios de suferit, neputinţa fiind constatată cu toate consecinţele ce derivau din ea. Ce voi putea face ? Cum a putut mama să depună aceiaşi muncă ?

Comparaţia mă aducea la limita rezistenţei morale. Neputinţă fizică după ce am lucrat în mină cu relativă uşurinţă ?

Aceste gânduri îmi dau ideia de a încerca şi acum în libertate să lucrez din nou în mină. Dar unde ? Nu cunosc pe nimeni la nici o mină. A aştepta însă în Bucureşti să găsesc de lucru când toţi îmi spun că este imposibil şi după experienţa făcută în care neputinţa îşi spuses cuvântul, mi se părea o absurditate.

Mi-am adus aminte de filmul văzut la Gherla cu hidrocentrala de la Bicaz şi m'am intresat imediat de hidrocentralele care sunt acum în lucru.

Astfel am auzit pentru prima oară de hidrocentrala de la Argeş. Mă urc în tren şi plec la Corbeni unde se află sediul hidrocentralei.

Primul om pe care-l întâlnesc în Corbeni este un fost coleg de clasă de la liceul Schewitz-Thierrin. Au trecut de-atunci 30 de ani, dar îl recunosc cu uşurinţă. Îi spun în câteva cuvinte ce caut la Corbeni. El este contabil şef la şantier, ceeace îmi dă mari speranţe. Mă invită la masă şi mă prezintă soţiei sale care este şefa protecţiei muncii pe şantier. Din discuţiile lor îmi dau seama că ea are mult mai multă influenţă pe şantier şi că ea va reuşi să-mi găsească de lucru. Îmi propune de altfel să mă angajeze la "protecţia muncii", unde îmi explică ea că aşi avea bune perspective de viitor. Îi mulţumesc doamnei Racoviceanu pentru bunăvoinţa arătată dar, în acelaşi timp, îi arăt că prefer dacă este posibil, să lucrez în galerie şi să mă ridic prin forţe proprii.

Doamna Racoviceanu mă duce la inginerul Gheorghe Cocoş, şeful şantierului şi mă recomandă ca pe o veche cunoştiinţă. Foarte amabil, inginerul Cocoş dă dispoziţie să mi se facă formele de angajare ca simplu miner la un lot care se găsea chiar în Corbeni.

Toate formalităţile au fost îndeplinite chiar în acea zi cu ajutorul doamnei Racoviceanu care a fost cu mine pe la toate birourile şi chiar la viitorul meu şef de echipă.

In seara aceia am mâncat şi am dormit la soţii Racoviceanu, povestindu-le despre închisoare şi culegând cât mai multe informaţii despre hidrocentrală.

Am aflat cu această ocazie că inginerul Cocoş este însurat cu fiica generalului Dumitrescu, una şi aceiaşi persoană cu maiorul Dumitrescu, care-l arestase pe Mareşal la Palat la 23 August 1944.

Acest Dumitrescu făcuse mare carieră prin arestarea Mareşalului, dar nu cu ajutorul Palatului, ci al comuniştilor. Ce să mai spun ... oamenii de încredere ai regelui !

El îşi măritase cele două fete, una cu un colonel de Securitate, cealaltă cu inginerul Cocoş ! A servi pe Rege sau Securitatea, pentru bravul maior Dumitrescu era acelaşi lucru dacă scopul putea fi atins. În momentul de faţă maiorul Dumitrescu este generalul "à la suite" Dumitrescu, "erou naţional" !!!

Eram vesel de succesul atât de uşor obţinut neştiind ce greutăţi voi avea de întâmpinat.

Intr-adevăr, a doua zi intru în galerie, unde se lucra la escavarea unei mari încăperi în care urma să se monteze centrala electrică a hidrocentralei. Şeful de echipă, cunoscut prin doamna Racoviceanu, voind să-mi facă un serviciu, mă pune să încarc în roabă materialul escavat şi, cu roaba, să-l duc la corfă (ascensor). Am încercat inutil să-i explic că eu sunt perforator, nici n'a vrut să audă. Minerii lucrând la "normă", nu voiau în ruptul capului să piardă vremea încercând pentru astfel de muncă un om, care numai de miner nu avea aerul !

A trebuit deci să fac o muncă mult mai grea pentru mine şi cu mult mai puţin randament pentru echipă.

Doamna Racoviceanu nu a vrut să intervină în favoarea mea deoarece îi intrase în cap că nu pot lucra ca miner şi că cel mai bun loc pentru mine este la protecţia muncii. Ea aştepta să spun că nu pot face faţă, pentru a mă lua în cadrul serviciului ei.

După o lună de muncă grea, căreia nu-i puteam face faţă în bune condiţiuni, mi-a venit rândul la trei zile libere şi am plecat la Bucureşti.

Am descins la Emil, pe care l-am găsit acasă, m'am spălat şi m'am dus direct la Jana, căreia mă puteam spovedi în voie despre toate deziluziile mele.

* * *

Deşteptătorul mi-aduce aminte că a sosit timpul inspecţiei aşa că o pornesc la drum !

Întocmai ca acum 20 de ani, când mă aflam la Zarca din Gherla, singurătatea şi liniştea de care sunt astăzi înconjurat îmi dau aceleaşi posibilităţi de a readuce pe ecranul gândirii fapte, întâmplări, din trecut, pe care le retrăiesc cu intensitatea de-atunci. In faţa ochilor apar imaginile unor oameni din ambianţa de-atunci şi parcă le aud şi vocea !

Mă revăd în München pe peronul gării, obosit de drum şi cu durerea persistentă în ceafă în urma accidentului suferit la Szōlnock.

Bagajele mele răvăşite de şocul loviturii, constituie o problemă de nerezolvat nefiind aşteptat de nimeni în gară. In sfârşit reuşesc să mă urc într'un taxi şi dau adresa verişoarei lui Ioana, care spusese într'o vizită făcută la Bucureşti că voi putea trage la ea.

Maşina m'a dus la adresă şi am rugat pe şofer să întrebe de cei căutaţi. Totul constituia pentru mine o problemă, deoarece nu eram în stare să leg două cuvinte în limba germană. După câtva timp şoferul s'a întors şi am priceput cu greutate că cei căutaţi se mutaseră şi nimeni nu cunoştea noua adresă. Iacătă-mă în München cu o mulţime de bagaje, fără să ştiu încotro s'o iau ! Şoferul mă descurcă spunându-mi că în colţul străzii se află o spălătorie al cărui propietar este român şi că el mă va duce acolo.

Propietarul spălătoriei, un evreu din Craiova, îmi spune că o cunoaşte pe doamna Wagner pe care o caut, că s'a mutat, nu-i ştie adresa dar îmi poate

da numărul de telefon, întru cât soţii Wagner au fost şi au rămas clienţii lui. Aşa s'a rezolvat ceeace nu mai vedeam cum se poate rezolva ! Nu voiam decât să pun undeva capul jos. Baby a venit să mă ia, a trebuit un nou taxi, deşi locuia la numai câteva sute de metri căci bagajele nu le puteam căra numai noi doi.

Către seară i-am dat un telefon lui Ion Ioanid care lucrează la "Europa Liberă". A venit în scurt timp şi m'a luat la el. Am stat de vorbă multă vreme, fără a ne putea spune nimic important, deoarece săream de la una la alta.

M'a întrebat dacă vreau să rămân şi la răspunsul meu categoric afirmativ mi-a răspuns că nu mă sfătuieşte ! A fost o primă lovitură primită în plin, dar am reacţionat prin a nu-i da importanţă. Timpul a trecut, s'a făcut 11 noaptea şi Ion m'a întrebat dacă merg la "Inviere". Uitasem prin tot ceeace trecusem că în această noapte este Invierea ! Eram mult prea obosit pentru a mă duce noaptea la biserică. Fără multe probleme, Ion m'a urcat într'un taxi şi i-a dat şoferului adresa la care să mă ducă. Expedierea mea acasă, fără să fiu întrebat nici dacă am bani de taxi la 11 noaptea după un drum de două zile şi două nopţi, a constituit o a doua lovitură "sub centură", mai ales că venea din partea unui om, care era primul pe care voiam să-l văd în München.

Am luat legătura telefonic cu Ion Zamfirescu care se află în Köln. I-am spus că voi veni cât de curând să-l văd.

Impreună cu Franz Wagner, soţul lui Baby şi gazda mea, am început să caut o maşină de ocazie pe care s'o cumpăr. Voiam să-mi continui drumul spre Paris, unde intenţionam să rămân. Am găsit repede un Alfa Romeo cu numele actual de Alfa Sud pe care am cumpărat-o şi numai după trei zile de stat în München, am plecat spre Köln.

M'am oprit în Frankfurt unde ştiam că se află Radu Maltezeanu pentru un popas la el. I-am dat telefon de la aeroportul din Frankfurt unde întâmplător am nimerit.

- Radule, aici Ion Pantazi !
- Unde eşti mă ?
- La aeroport .
- La aeroport unde ? Aeroportul este pe trei niveluri !
- Nu ştiu , unde m'a dus şoseaua din auto-stradă !
- Uită-te pe geam şi spune-mi ce vezi ?
- Un câmp, Radule şi diferite clădiri pe un singur nivel.
- Ce maşină ai ?
- Alfa Sud roşie cu număr de München.

Aşa am ajuns la Radu, cu care am stat de vorbă până dimineaţa, povestind vrute şi nevrute şi bând o suficient de mare cantitate de coniac. Dimineaţa m'a condus la un hotel ieftin şi aproape de casa lui să mă odihnesc pentru a putea continua drumul. Nu m'am odihnit, deoarece hotelul era într'adevăr ieftin şi avea o canapea cu toate arcurile sărite ! Am plecat după o oră de chin mai departe spre Köln.

Am traversat primul pod din Köln peste Rin şi am oprit pe dreapta pentru a consulta harta. Ion Zamfirescu locuia foarte aproape de locul în care mă aflam şi după hartă era foarte uşor de a ajunge la el. Intr'adevăr, pe dreapta, văd strada lui, dar nu pot intra fiind sens unic. Acelaşi lucru la a doua stradă şi la a treia şi la a patra ! Merg mai departe până când găsesc în sfârşit o stradă pe care se putea lua la dreapta, cu intenţia ca la următoarea s'o iau din nou la dreapta, dar povestea se repetă şi iar merg o grămadă de drum, până ce în sfârşit am putut s'o iau la dreapta ! Opresc pentru a consulta harta şi văd că sunt extrem de departe de strada lui Ion.

In sfârşit după câteva zeci de kilometri făcuţi prin Köln, ajung la Ion acasă, dar el era plecat ! M'am suit în maşină şi am început o aşteptare lungă şi grea.

După 4 ore, Ion vine acasă şi surpriza lui este extraordinară văzându-mă în faţa casei lui ! Este serios îmbătrânit şi foarte obosit. Lucrează din greu la "Ford", dar este fericit că are de lucru.

Depănăm împreună amintiri, din război, din ţară. Mă întreabă de toţi cunoscuţii comuni, dar răspunsurile mele îl întristează. Incă un om serios şi cinstit care a luat drumul pribegiei şi care îmi arată cât este de sinuos şi de greu. Mă întreabă : "Ce ai de gând să faci"?

- Mă duc la Paris şi cer azil politic.
- Nu te sfătuiesc să faci acest lucru, acolo este cu mult mai greu decât aici!
- O fi, dar eu nu cunosc două boabe pe nemţeşte.
- N'are importantă, ascultă-mă pe mine aici, în Germania, este mult mai bine, întoarce-te la München şi cere azil politic, dar mai înainte să mergem la Düsseldorf să-l vezi pe colonelul Purcherea, a fost un devotat al tatălui tău şi are posibilitatea să te ajute la obţinerea azilului.
- Dar ce nevoie am eu de un sprijin pentru obţinerea azilului politic ?
- Ai, ascultă-mă pe mine, rişti să fii respins, aici totul se face numai cu intervenţii !

Am mâncat cu Ion, am dormit la el şi a doua zi am plecat către Düsseldorf pentru a-l vedea pe Purcherea.

Acesta m'a primit foarte bine şi m'a rugat ca îndată ce am depus cererea de azil politic să-i comunic.

De la Düsseldorf, Ion m'a condus până la Bonn, deoarece voiam să-l văd pe Mircea Negrea un alt vechi camarad din regimentul 9 roşiori. Am stat o noapte şi la Bonn, unde din nou am fost primit cu toată dragostea de către Mircea.

Am refăcut cei peste 600 Km. şi m'am reîntors la München în mai puţin de 6 ore, pentru ca de la intrarea în München şi până acasa să fac încă 6 ore ! Explicaţia e simplă : m'am încurcat pe străzi necunoscute, nu aveam unde opri pentru a întreba din cauza circulaţiei intense şi a locurilor de parcare ocupate şi nici nu eram în stare să întreb şi nici să pricep ceeace mi se spunea ! Astfel am ajuns acasă din absolută întâmplare frânt de oboseală!

A doua zi, m'am dus împreună cu Baby la un avocat pe care-l cunoştea şi am făcut cerere de azil politic. M'am scuturat cu această ocazie de 2000 DM., ceeace împreună cu maşina cumpărată însemnau o mare parte din banii cu care venisem !

Mi-am adus aminte că acum câţiva ani, l-am auzit pe Herbert Roth vorbind la "Europa Liberă", cu ocazia Olimpiadei. Cu el stătusem câteva zile la Gherla. Am căutat în cartea de telefon şi, într'o doară, i-am dat telefon lui Herbert. A fost o explozie de bucurie din partea lui şi a venit imediat să mă i-a şi să mă ducă la el. I-am cunoscut soţia şi băiatul, numai cu doi ani mai mare decât Mihai al meu şi am luat din nou amintirile la depănat.

De la început Herbert mi-a spus că nu înţelege sub nici un motiv să locuiesc în altă parte decât la el.

Deşteptătorul sună, anunţându-mă că trebuie să-mi îndeplinesc datoria.

* * *

Casa Janei era pentru mine casa refugiului, casa ultimei speranţe, casa în care puteam să-mi dau frâu liber gândurilor. Jana constituia pentru mine partenerul ideal în această privinţă, aşa că numai ei puteam să-i destăinui tot ce am pe suflet, toate greutăţile întâmpinate dar şi toate speranţele de viitor.

Incontestabil experienţa făcută la hidrocentrală a fost pentru mine o nouă deziluzie. Ce e de făcut ? Mi-aduc aminte de un prieten, care îmi mai dăduse odată de lucru în scurta libertate pe care am avut-o între anii 1956-1958. Vorbind cu Jana, o întrerup brusc, deoarece în gândurile mele apare inginerul Kiki Popovici, al cărui tată fusese condamnat la moarte şi i se comutase pedeapsa în muncă silnică pe viaţă, după marele proces ce a fost înscenat conducerii "Canalului Dunărea-Marea Neagră", pentru a se găsi "ţapi ispăşitori" fiascoului acestei mari lucrări.

Atunci inginerul Popovici, tatăl prietenului meu, fusese adus la Cavnic, unde am stat împreună până la evadarea mea.

L-am găsit pe Kiki cu uşurinţă la 9 seara şi m'a chemat să vin imediat la el. Kiki ajunsese mare, viceministru al construcţiilor ! Mi-a spus că nu este nici un fel de problemă să-mi găsească de lucru, că s'a şi gândit unde şi că a doua zi să vin la 12 la minister pentru a merge împreună să mă prezinte unui fost maistru al lui, care are o lucrare în plin centrul Bucureştiului !

Mă gândeam câte compromisuri trebuie să fi făcut Kiki pentru a ajunge ministru când tatăl lui fusese condamnat la moarte ! Desigur că este membru de partid şi încă foarte bine văzut. Dar în sfârşit, Kiki este totuşi un om cumsecade şi nu-i este frică să pună o vorbă bună pentru mine !

Îi spusesem că lucrez la hidrocentrala Argeş şi condiţiile în care lucrez, şi m'a dojenit că nu am venit direct la el.

A doua zi, la 12, Kiki mă aştepta şi, imediat, am plecat împreună cu el în Piaţa Rosetti unde era maistrul lui. A făcut prezentările : tovarăşul maistru Ioaniţescu ... prietenul meu domnul Ion Pantazi !

Deci un "tovarăş" şi un domn aveau să conlucreze !

Cei doi aveau aerul să fie prieteni, căci Kiki i-a spus de la început : "Vezi că domnul Pantazi a ieşit acum din puşcărie, este slăbit aşa că trebuie menajat ! Nu trebuie angajat "pe schemă" pentru a nu se lega vre-un derbedeu de el, dar în acelaşi timp, vezi cum îl plăteşti"!

- Nici-o grije, tovarăşe inginer, îl întrebuinţez ca pontator şi supraveghetor şi îl plătesc din producţie !

- Foarte bine, Ioaniţescu, văd că ai priceput repede ... ştiam eu unde să-mi aduc prietenul !

Era începutul lui Iulie 1964, eram la al treilea loc de muncă într'un timp aşa scurt ! O mare realizare ! Eram însă destul de sceptic asupra viitorului. Nu vedeam utilitatea mea pe şantier şi datorită acestui lucru mă îndoiam asupra perspectivelor.

Ioaniţescu vrea să mă angajeze cu data de 1 Iunie, pentru ca peste câteva zile să iau şi un salariu ! M'am opus categoric arătând că la această dată m'am liberat din domiciliu obligatoriu şi că în momentul de faţă sunt angajat la Argeş, de unde trebuie să aduc transfer.

Kiki Popovici ne-a împăcat pe amândoi în sensul de a fi angajat cu data de astăzi şi de a nu mai aduce transfer.

Am scris numaidecât doamnei Racoviceanu rugând-o să-mi facă lichidarea şi să explice inginerului Cocoş faptul că am plecat deoarece nu mi s'a oferit posibilitatea de a lucra ca perforator.

M'am întors la Jana pentru a-mi deschide sufletul şi a analiza împreună cu ea perspectivele.

Lăsând la o parte încercarea nereuşită, de a lucra ca încărcător pe camion, aceasta împreună cu luna lucrată la Argeş, îmi deschideau o primă perspectivă a mentalităţii celor ce se zbăteau cu greutăţile vieţii; ţelurile şi năzuinţele lor, posibilităţile de parvenire şi, în general, atmosfera în care se lucra pe un mare şantier. Atât din angajarea mea la Argeş şi mai ales din cea reuşită graţie lui Kiki Popovici, îmi dau seama că în regimul comunist, mai mult decât în oricare alt regim, compromisurile joacă rolul principal în posibilităţile oricărui om de a-şi creia un drum în viaţă !

Atracţia muncitorilor pentru marile şantiere şi în special pentru hidrocentrale este fără discuţie justificată prin posibilităţile de salarizare. Astfel, sporurile acordate : pentru izolare 25%, pentru subteran 25%, pentru periculozitate 25%, pentru toxicitate 25%, dublează dintr'o dată salariul de bază, şi în plus ; regimul de 10 ore alţi 25% şi în multe cazuri chiar 12 ore, deci 50%, la care se adaugă "acordul" aplicat salariului cu sporurile respective, cu "tragerea de păr" a acordului, fac să fie câştigurile deosebit de mari faţă de cele obişnuite ale muncitorilor, pentru a nu mai vorbi în comparaţie cu salariile intelectualilor !

Astfel, un muncitor în subteran calificat - un perforator - câştigă până la 4-5 salarii ale unui intelectual şi deasemeni un necalificat 2-3 salarii.

Acordul poate ajunge uneori până la 200% ! Şi cu toate-acestea, nimeni sau aproape nimeni nu are bani ! Explicaţia ? Se bea în neştire; toţi îşi beau până şi minţile !

Lupta pentru depăşirea normelor este cruntă, este inumană, nu se vorbeşte decât despre acest lucru, este singura preocupare a tuturor, de la şeful de şantier până la ultimul muncitor. Dar continua depăşire a normelor, duce în cele din urmă la depăşirea planului, ceeace aduce noi recompense pecuniare sub formă de "prime"!

Bine înţeles aceste depăşiri sunt realizate "din condei", deoarece toată lumea are interes să ridice cât mai mulţi bani, iar la incorectitudine participă, într'o totală complicitate, întreaga conducere a şantierului, de la director, şef de şantier, contabil şef, până la şeful de lot, normator, şef de brigadă !

Producţia mare se realizează şi în detrimentul "calităţii", dar şi cei responsabili cu calitatea lucrării sunt în aceiaşi măsură interesaţi cu depăşirea normei, care, ducând la depăşirea planului, beneficiază şi ei de "primele" respective, ce întrec cu mult salariile.

Aceste furturi organizate, căci numai aşa se pot numi, se fac în detrimentul statului, nu însă şi al partidului, care poate astfel să-şi monteze o propagandă deşănţată asupra realizărilor sale, propagandă care umple paginile ziarelor şi programele radioului şi ale televiziunii ! Responsabilii de partid închid ochii asupra neregulilor, ba le şi încurajează, deoarece au şi ei beneficiile respective sub formă de "prime" în plic, a căror valoare depăşeşte desigur cu mult pe cea a muncitorilor de rând, dându-le în plus o excelentă carte de vizită a activităţii depuse, prilej de viitoare avansări !

Toate-acestea le-am putut observa cu proprii mei ochi, ajutat fiind de "întrebările sondă", pe care le-am putut pune în dreapta şi în stânga !

Dar acesta este doar începutul, primele contacte cu "realizările regimului", primele concluzii ! Ce va mai urma ?

I-am împărtăşit aceste impresii Janei, care lucra 16 ore sau chiar 18 ore pe zi, pentru a-şi putea hrăni mama, fata şi pe ea însăşi !

Jana însă, departe de a se revolta, a ridicat din umeri şi mi-a spus zâmbind : "Cine poate oase roade"!

Pe la 12 noaptea, am lăsat-o pe Jana lucrând şi am plecat către locuinţa mea confortabilă din garaj. Mi-am zis şi eu : "Cine poate oase roade", căci într'un timp atât de scurt să obţii locuinţă şi să poţi să lucrezi este întradevăr o realizare cu totul ieşită din comun. Aceste lucruri mă puteau face optimist, dar şubrezenia situaţiei ce mi-o creiasem îmi provoca o nelinişte justificată şi, destul de curând, din păcate, confirmată.

Misiunea pe care mi-a încredinţat-o Ioaniţescu pe şantier era de-adreptul demoralizantă : nu am de făcut absolut nimic ! În fiecare dimineaţă îi cumpăr câte un pachet de ţigări "Carpaţi" şi ziarele "Sportul" şi "România Liberă", după care umblu dintr'un loc în altul pentru a-mi camufla inutilitatea. Nu ştiu în ce măsură reuşesc acest lucru faţă de oamenii de pe şantier, dar în nici-un caz nu reuşesc faţă de mine însumi. Îi explic acest lucru lui Ioaniţescu, dar el îmi spune să iau o carte să citesc şi să nu mă mai

frământ deoarece în ţara aceasta sunt o mulţime de oameni care iau banii de pomană !

Nu mă pot împăca cu explicaţia lui, mă simt stânjenit, îmi trece timpul greu şi-mi dau seama că această situaţie nu poate dura, nu este o soluţie de existenţă.

* * *

Urmează a treia inspecţie, nou prilej de deconectare şi de limpezire a gândurilor. Inspecţiile îmi plac, intru din grajd în grajd, vorbesc cu fiecare cal în parte, vorbesc cu vacile, cu caprele şi în special cu câinii, prietenii mei de întotdeauna ! Mă întorc după o jumătate de oră mulţumit şi îmi reiau gândurile....

* * *

Schimbul de idei cu Jana, constituie pentru mine o mare descărcare deşi îmi dau seama că ea este complet resemnată, totul reducându-se la formula : "Cine poate oase roade"!

Îl întâlnesc pe profesorul Dan Hurmuzescu, vechea mea cunoştinţă, care mă ajutase să-l cunosc şi să stau îndelungat de vorbă pe marele ziarist american Marchamm. Îl revăzusem ultima oară pe Dan Hurmuzescu la Gherla la acel film cu hidrocentrala de la Bicaz, primul şi ultimul meu film văzut în închisoare.

Acum îl întâlnesc din nou, de data aceasta în Bucureşti, în aşa zisa libertate !

Mă invită la un "party" la el ! Neavând ce face, mă duc. Lume multă, aceeaşi amatori de distracţii de acum 20 de ani !

Toţi au îmbătrânit, nu însă şi sexul frumos ! Explicaţia este simplă : au fost înlocuit cu noua generaţie ! Între bărbaţi eram unul dintre cei mai tineri, dar femei peste 20 de ani nu erau !

Îi reîntâlnesc pe profesorul Radu Roşca, pe doctorul Sandu Ghica şi încă o mulţime de al căror nume nu-mi amintesc, dar a căror figură, mult schimonosită, îmi este familiară.

Atmosfera anilor 44-46 este neschimbată ! Aceiaşi petrecăreţi, care, dacă pe vremuri erau în ton cu vârsta nu însă şi cu timpurile, astăzi sunt pur şi simplu ridicoli făcând pe "tinereii" şi nereuşind acest lucru decât prin "partenerele" recrutate cu multă grije pentru a corespunde "imperativelor" de tinereţe şi frumuseţe !

Wiskiul de odinioară este înlocuit cu Vodka, iar şampania cu vin acru ! Veşnicii "tineri" înghesuie prin colţuri pe câte-o nouă frumuseţe, care protestează de circumstanţă chiuind "feciorelnic"!

Un tânăr necunoscut, poate singurul tânăr din "adunătură", mă întreabă cu candoare cum mi-am petrecut timpul în închisoare, unde desigur puteam citi cărţi, ziare şi puteam asculta emisiunile de radio ?!!! Era un inginer de 30-35 de ani ! Neaşteptând răspunsul meu, care desigur nici nu-l interesa, a dispărut tras de mână de o blondă lascivă !

M'am dus la Jana pe care eram sigur că am s'o găsesc lucrând. Era 12 noaptea. Eram atât de trist încât abia i-am putut explica Janei starea mea sufletească. Cum este posibilă o asemenea inconştienţă ? Radio ... cărţi ... la puşcărie !!!

Pe la 2 noaptea am plecat la locuinţa mea din garaj. Pe drum îmi dau seama că sunt urmărit. M'a urmărit de la Dan Hurmuzescu ? M'a urmărit chiar de la şantier ? În urma mea, la câţiva paşi cineva m'a condus până acasă. Nu am nici-o îndoială asupra urmăririi. Din faţa casei lui Jana, din Maria Rosetti, individul s'a ţinut după mine până în Cuza-Vodă, în spatele Gării de Nord ! O fi vre-o urmărire întâmplătoare, datorită "party-ului" de la Dan Hurmuzescu, sau mă urmăreşte de mai multă vreme fără să-mi dau seama ?

A doua zi dimineaţa, altul m'a dus până la şantier ; deci este vorba de o urmărire permanentă. Cum se termină lucrul, mă duc din nou la Jana, bineînţeles tot însoţit. Acest fapt mă deranjează profund deoarece încă nu-mi făcusem o viză de flotant nicăeri, eram ilegal în Bucureşti şi oricând riscam să-mi pierd şi serviciul.

Dela Jana îi telefonez lui Vlad să-l întreb cum şi-a rezolvat problema Buletinului de Populaţie. Legal, el ar fi trebuit să-şi schimbe Buletinul de "Valea Călmăţui" în Buletin de Bucureşti, deoarece o avea pe mama lui cu domiciliu permanent în Bucureşti.

Aflu că i s'a refuzat schimbarea Buletinului pentru motivul că mama lui nu are suficient "spaţiu" şi că şi-a făcut o viză de flotant valabilă două luni !

Eu nu puteam să mă gândesc la schimbarea Buletinului, ci numai la o viză de flotant dar ... unde ? La Jana era o absolută imposibilitate ... la Emil găseam că este mult prea imprudent.

Vechiul meu prieten şi apărător în primul proces pe care l-am avut, Ovidiu Rădulescu-Dobrogea, mă scoate din încurcătură făcându-mi viză de flotant la el, deşi îl prevenisem că sunt urmărit ! Un curaj ieşit din comun pentru zilele pe care le trăim. De altfel Ovid m'a apărat şi în recursul pentru evadare, recurs pe care eu nu l-am făcut, pledând curajos şi reducându-mi pedeapsa atâtor zeci de ani, la numai 5 ani. El îşi întemeiase pledoaria pe ultimul meu cuvânt din procesul de la Oradea : "Un om care declară că va lupta împotriva regimului comunist prin presă, prin radio sau chiar cu arma în mână, arată o cinste, o corectitudine şi un curaj rar întâlnit ! De ce a ajuns inculpatul Ion Pantazi în închisoare ? Pentrucă noi, comuniştii, nu i-am dat posibilitatea să se încadreze, să lucreze în mod cinstit alături de noi !

Purtăm deci responsabilitatea acestui om"!!! În concluzie, Ovid Rădulescu-Dobrogea a cerut achitarea inculpatului, obţinând o condamnare de 5 ani şi reuşind apoi computarea pedepselor şi eliberarea mea din 1956 ! Tot datorită acestui om, mă văd acum cu o viză de două luni în Bucureşti, intrat în legalitate, deci cu riscuri mai puţine chiar şi pentru serviciul meu.

O săptămână întreagă sunt urmărit pas cu pas, începând de la 6 dimineaţa de-acasă, până la şantier, apoi până la Jana şi din nou până acasă!

Simt că mă lasă nervii, atât datorită inutilităţii mele pe şantier, a nepăsării lui Ioaniţescu cu privire la faptul că "ard gazul", cât şi din cauza urmăririi permanente în care mă aflu.

Ce mai vor de la mine ? Ce intenţionează să-mi înscenezе ? Este imposibil ca această permanentă urmărire să nu aibă un scop.

Dimineaţa mă lua de-acasă unul, după masa mă urmărea altul ! Mi-am luat inima în dinţi şi m'am adresat celui ce mă aştepta la şantier : "Ascultă, domnule ... de ce mă urmăreşti ? Nu ai învăţat încă itinerariul meu atât de simplu, din Cuza-Vodă în Tudor Arghezi şi apoi în Alexandru Sahia până la 12 noaptea, pentru a mă reîntoarce în Cuza-Vodă ?".

Nu am obţinut nici-un răspuns, dar urmăritorul a fost schimbat !

Exasperat i-am scris o scrisoare recomandată lui Gheorghiu-Dej arătându-i revolta mea. Nu am primit nici-un răspuns, dar după mai puţin de o săptămână urmărirea a încetat, sau s'a făcut cu atâta discreţie încât nu am mai observat-o.

* * *

Nu reuşesc să mă "readun", gândurile mele nu se cristalizează, nu-mi pot găsi un obiectiv către care să merg, constat cu cea mai mare amărăciune că mă angrenez tot mai mult într'o viaţă lipsită de căpătâi în care nu am nici-un scop, devin un automat care merge la serviciu, fără a face nimic şi-apoi acasă pentru a dormi ! Nu citesc nimic, nici măcar ziarul, nu am ce găsi în el, mă macin cu fiecare zi care trece. Singura alinare sufletească mi-e adusă doar de timpul petrecut la Jana, dar numai după 10 seara atunci când marele ei număr de vizitatori pleacă ! Este drept că între toţi cei care o vizitează, de multe ori, întâlnesc oameni cu care îmi face plăcere să stau de vorbă, dar, în înghesuiala de la Jana, nici măcar acest lucru nu este posibil. Discuţiile cu caracter politic dintre mine şi Jana, mă duc la concluzii care nu fac decât să mă deprime şi mai mult.

Suntem fără discuţie condamnaţi pentru totdeauna la o viaţă lipsită de cele mai elementare premize pentru a merita să fie trăită. Timorarea a ajuns la paroxism. Ţi-e frică până şi de umbra ta ! Şi, în fond ce rişti ? O nouă arestare ? Încerc să-i explic Janei liniştea sufletească pe care o aveam la Zarca, posibilităţile de interiorizare pe care le aveam, liniştea deplină din

domiciliul obligatoriu de la Valea Călmățui prin retragerea mea completă în cărțile pe care le citeam. Acum am pierdut totul, transformându-mă într'un automat, într'un robot, care merge la serviciu, unde nu lucrează, apoi acasă unde doarme. Merită să trăiești această viață ? Simțeam că înebunesc dacă nu-mi găseam o preocupare. Şi totuşi mă încadram pe nesimțite în acest fel de viață conform zicalei : "Noi ne facem că lucrăm, ei se fac că ne plătesc"!!!

Nu, nu este posibil, trebuie să găsesc o soluție, căci altfel, ceeace nu au reuşit cei 16 ani de închisoare, adică să mă dărâme, se va produce în foarte puțini ani aici în "libertate".

* * *

Mă aflu înaintea ultimei inspecții din noaptea aceasta. Amintirile m'au copleşit, simt un gust amar. Situația pe care am lăsat-o în țară, robotizarea oamenilor, resemnarea lor totală, distrugerea inerentă a întregii țări, nu sunt decât rodul singurei realizări a regimului comunist : interzicerea gândirii !

Au desființat mai întâi clasele sociale înlocuindu-le cu două caste : paznici şi prizonieri. Dar atât paznicilor cât şi prizonierilor, li s'au confiscat dreptul la gândire, printr'o totală extenuare fizică şi morală. Apelând la marea experiență psihologică a KGB-ului şi îndeplinind-o ad-literam, Securitatea românească a anihilat total omul, transformându-l într-un robot, care se mişcă automat după butoanele apăsate la Securitate, în realitate la KGB.

Omul nu mai are posibilitatea decât de a alege din ce castă vrea să facă parte. Evident că destui au ales pe cea a paznicilor care sunt privilegiați de mai multe "oase în plus"! Regimul penitenciar s'a extins în întrega țară, unde clopoțelul de dimineață anunță începerea lucrului, care în fapt, nu se termină niciodată. În scurt timp va urma masa în comun, amenajată pe grupuri de blocuri sau străzi, la aşa zise cantine, cu un singur fel. Astfel se va realiza desființarea alimentarelor, care tot sunt aproape goale şi care dau posibilitatea cozilor, prilej de schimburi de idei. Intreaga țară va deveni un penitenciar cu paznici şi prizonieri. Nu suntem departe de o asemenea "realizare", mergem cu paşi din ce în ce mai hotărîți şi mai rapizi către acest obiectiv.

Îmi dau perfect de bine seama de toate acestea, luându-mă de exmplu pe mine. Atâta vreme cât am lucrat, am devenit un automat devotat în totul producției. Nu-mi mai vedeam copiii, soția, nu aveam timp pentru ei ! Prin aceasta, absolut inconştient, le dam o serioasă mână de ajutor la distrugerea familiei. Toți românii, fără să-şi dea seama, lucrează pentru consolidarea regimului. Faptul că lucrează realmente sau se fac că lucrează, este mai puțin important, obiectivul actual al Securității este încadrarea tuturor cetățenilor într'un ritm de lucru, care să nu permită posibilitatea de a gândi. Pentru regimul comunist nu contează atât de mult falimentul economic care

bate la uşă, cât anihilarea tuturor celor care ar putea gândi împotriva lor. Trebuie să recunosc că în momentul în care mi-am găsit un echilibru în muncă şi mi-am canalizat întreaga forță către acest lucru, nu am mai avut absolut deloc timpul să gândesc. Mi-am revenit din această gravă situație, abia când am fost pensionat datorită bolii. Atunci abia am redevenit "eu", dar un "eu" singuratic fără posibilități !

* * *

Am predat serviciul. Mă urc la volan şi fac imposibilul pentru a o prinde pe Ioana acasă. Merg cu mare viteză trecând de pe un culoar pe altul, aproape neținând seama de stopuri. Ajung acasă într'un sfert de oră, jumătate din timpul obişnuit. Ioana este gata de plecare, dar mai poate sta 5 minute. Nu o mai văzusem de o săptămână.

Când nu te vezi de mult timp, ai multe de spus şi nu reuşeşti să spui decât banalități. Noroc că Sâmbăta şi Dumineca ea nu lucrează şi-atunci putem sta de vorbă în detrimentul odihnei mele.

Dar ambii suntem fericiți, avem un apartament splendid şi nu ducem lipsă de nimic. Evident avem rate enorme, dar nu ne depăşesc posibilitățile. Cu toate că amândoi ridicăm 4000 DM lunar, aproape că nu avem bani. Pentru noi, nu cumpărăm nimic, absolut nimic, dar apartamentul este extrem de scump şi banii se duc.

Desigur am avut un noroc imens să putem lucra de la început amândoi. Intrând la Siemmens ca funcționară, deşi cu un salariu modest , a constituit o mare lovitură ! Eu, ce să mai vorbesc, la 60 de ani să poți găsi de lucru în Germania reprezintă un adevărat miracol! Şi încă ce serviciu ! Ce contează faptul că cel puțin 15 ore din 24 nu sunt acasă ? Ce contează că nu am o zi de odihnă în întregul an cu excepția celor 30 de zile de concediu ? Important este că am găsit de lucru, la 60 de ani, fără să cunosc limba germană. Important este că sunt într'adevăr liber, liber să gândesc, liber să citesc, liber să scriu. O libertate mai mare chiar decât aceea de la Zarca ! După cei 14 ani de "libertate" din țară, în care mi-aduceam aminte cu nostalgie de Zarca, acum ştiu să apreciez libertatea de astăzi.

După cele 14 ore petrecute la clinica veterinară, vin acasă mulțumit de realizările din cursul nopții ! Am scris mult, amintirile mele se aştern pe hârtie cu viteza cu care îmi apăreau la Zarca. Maşina mea de scris țăcăne întreaga noapte. Pentru mine este esențialul. Timpul îmi trece cu viteza gândului. Nu sunt obosit decât înainte de a pleca la lucru, dar pe drum oboseala îmi trece şi ajung la clinică în cea mai bună dispoziție. Cred că sunt cel mai fericit paznic de noapte din lume !

Niciodată când mă aşez la maşina de scris nu ştiu despre ce voi scrie. Las curs liber inspirației momentului. Este cel mai simplu, cel mai uşor şi în acelaşi timp cel mai natural.

Din când în când recitesc ceeace am scris şi foarte rar am de făcut mici modificări, niciodată asupra conţinutului, nici a stilului, ci doar vreo literă mâncată, vreo virgulă prost pusă. Bat la maşină cu un singur deget, dar viteza de scris este mai mare decât dacă aşi scrie de mână !

Rar mi se întâmplă să nu pot scrie şi-atunci citesc, dar timpul îmi trece cu aceiaşi viteză. Cum voi reuşi vreodată să tipăresc ceeace scriu, nu ştiu, important este să-mi descarc sufletul. Important este că unul din obiectivele venirii mele în Occident este pe cale de a fi îndeplinit. Astăzi mai mult ca oricând ştiu pentru ce trăiesc. Este esenţialul în viaţă.

Au plecat de mult şi Ioana şi copiii şi eu nu pot să dorm, gândurile sunt învăţate să alerge, ele nu pot fi oprite.

Mă trezesc copiii, care s'au întors de la şcoală şi mi-au pregătit masa. Sunt obosit. Mănânc repede, nu fiindcă aşi fi în întârziere, dar masa pentru mine întotdeauna a reprezentat un calvar şi ca de tot ceeace nu-ţi place, vrei să scapi cât mai repede. Când mă urc la volan, oboseala îmi trece. Condusul este pentru mine o mare plăcere, iar faptul că merg către clinică constituie o altă bucurie. Acolo sunt într'adevăr în elementul meu, acolo este viaţa mea, acolo este libertatea cugetului, adevărata libertate.

Până la prima inspecţie mai sunt 4 ore. Nu este timp de pierdut. Maşina de scris mă aşteaptă şi niciodată nu m'am lăsat aşteptat.

* * *

Mă revăd la Jana. De ea mă simt cel mai apropiat. O femeie foarte inteligentă, evoluată ca idei, cu picioarele pe pământ şi mai presus de toate o admirabilă prietenă.

La Jana o cunosc pe Ioana, prietenă din copilărie cu Ruxandra, fata Janei. Are numai 22 de ani, dar stând de vorbă cu ea, mi se pare din generaţia mea. Făcea un curs de calificare la o fabrică de semiconductori la Băneasa. Este soarta tuturor care nu au decât bacalaureatul ! Trebuie să se scoale la 5 dimineaţa pentru a ajunge la lucru la 7.

Ne plimbăm împreună în fiecare zi, mergem la cinematograf, la restaurant. Îmi place această fată, îmi place cum gândeşte, cu câtă seriozitate priveşte viaţa. Nu visează decât să aibă un cămin, o viaţă liniştită şi ... mulţi copii !

Îmi amintesc de zilele în care "visam" la Zarca, atunci când îmi imaginam viitorul. Da, şi eu voiam să am mulţi copii ... 6 băieţi !!! Ştiam şi cum îi va chema : Mihai, Vlad, Radu, Dan, Tudor şi Mihnea ! Era numai un vis, un vis puţin probabil, dar posibil !

Am întrebat-o pe Ioana : "Şi ... câţi copii ai vrea să ai" ?

Mi-a răspuns foarte hotărît : "6"!!!

- Câţi! ?

- Şase!

Nu am mai spus nimic, am tăcut îndelung, probabil şi-a închipuit că m'a speriat, că m'a supărat cu ceva, eu însă eram cutremurat de asemănarea unor "vise", unor "vise" spuse cu voce tare ! Căci şi eu la Zarca, atunci când vorbeam cu mine însumi, de multe ori vorbeam cu voce tare. Şi eu îmi spuneam atunci : vreau 6 băieţi !!!

Da, este sigur că în acel moment mi-a încolţit, pentru prima oară în cap, ideia căsătoriei. Dar este posibil aşa ceva ? Am oare dreptul o singură clipă să mă gândesc la căsătorie ? Incep să enumăr toate racilele pe care le trag după mine : fără o meserie, fără locuinţă, urmărit de Securitate, sărac lipit, fără nici-o perspectivă, şi, mai presus de toate, şi cu o diferenţă de vârstă de 22 de ani !

De aceea am tăcut, din cauza asemănării "visurilor", din cauza întrebărilor care-mi biciuiau cutezanţa unui vis, la care nu aveam dreptul.

Am plecat acasă amărît că nu am dreptul nici de a-mi reface viaţa. Nu am dormit toată noaptea din cauza gândurilor. Am început să fiu din ce în ce mai îngăduitor cu mine însumi ! Nu am meserie ... şi ce dacă nu am ? Nu am văzut la Argeş cum toţi neisprăviţii fără nici-o calificare câştigă cât trei salarii ale unui medic ? Oare nu am dreptul şi eu să intru în rândul lor ? În ziua de astăzi contează meseria sau câştigul ? Dar cei care au meserii şi nu le pot exercita ? În comunism, a nu avea nici-o meserie, este cea mai bună meserie !

Nu am locuinţă ? Nici nu-mi trebuie, mă voi duce pe şantier şi mi se va da locuinţă dacă sunt căsătorit !

Sunt urmărit de Securitate ? Ei şi ? Ei se obosesc urmărindu-mă, pe mine nu mă deranjează întru nimic ! Şi apoi trebuie să trăiască şi ei, căci nu degeaba formează coloana vertebrală a neisprăviţilor !

Sunt sărac ? Dar cine este bogat în ziua de astăzi ? A fi sărac înseamnă a fi lipsit de griji !

Cum am putut să mă gândesc că nu am nici-o perspectivă ? Ne având nici o meserie şi fiind sărac lipit, viitorul îmi stă în faţă, perspectivele sunt nenumărate, trebuieşte doar cutezanţa de a porni la drum !

În ceeace priveşte diferenţa mare de vârstă, aceasta nu mă sperie deloc, cel mult ar trebui să o sperie pe ea !

Dar mă va vrea ea aşa cum sunt ? Adică "plin de perspective şi fără griji"?

Nu am mai avut timp de dormit şi am plecat la şantier. Ca de obicei serviciul meu s'a limitat la a cumpăra ţigări şi ziare lui Ioaniţescu. Mi-a spus însă că în curând va trebui să închidem luna şi atunci trei zile vom avea mult de lucru.

Am plecat către Jana, căreia i-am mărturisit gândurile ce mă frământau ! A lăsat lucrul şi s'a uitat la mine ca la a opta minune ! Apoi şi-a reluat munca migăloasă într'o tăcere absolută. Am tăcut şi eu. Poate am şocat-o cu cutezanţa mea ! Întru târziu Jana lasă din nou lucrul, se uită lung la mine şi îmi spune : "Să vă ajute Dumnezeu"!

- Stai Jana, nu am făcut altceva decât să-ţi dezvălui nişte gânduri care mă frământă, ei nu i-am spus nimic.

- Importantă este hotărîrea ta ... ea va fi de acord, în această privinţă ştiu eu mai multe decât tine!

Ce-ar fi putut să ştie Jana ? Nu am vrut să-i pun nici-o întrebare ... am rămas totuşi nedumerit !

Într'un târziu, am plecat acasă.

* * *

Mi-am terminat prima inspecţie, mai îndelungată ca de obicei, deoarece am stat mai mult de vorbă cu câinii ! Sunt peste 40 de câini lupi, câte unul în fiecare boxă şi toţi sunt vorbăreţi ! Întotdeauna am găsit multe idei de schimbat cu câinii şi în special cu câinii lupi, ei au fost şi au rămas marea mea slăbiciune. În aceste condiţii şi inspecţiile pe care le fac sunt plăcute.

A început să fie frig, este luna Decembrie a anului 80. Îmi scot şuba şi încep să mă plimb prin marea încăpere ce-mi este rezervată. În cameră este cald şi bine. Linişte deplină, doar telefonul mă deranjează extrem de rar şi de obicei nu mă deranjează căci este Ioana ! Vorbim zilnic câte o jumătate de ora, după care ea se culcă iar eu îmi reiau lucrul.

Ioana mi-a spus că a telefonat Herbert să întrebe ce mai facem ?

Figura lui Herbert mă persecută, este omul care m'a primit cu toată dragostea în casa lui.

Herbert este un boem, un visător, un "plutitor", trăieşte mai mult în închipuirile lui ! Nu ştie nici în ce zi se află, nu are niciun program, dă frâu liber momentului, trăieşte intens fiecare bucurie, cât de mică, pe care şi-o creiază incontinuu.

L-am cunoscut prin 1946 şi l-am reîntâlnit la Gherla în 1959 în camera supraînghesuită în care am stat o lună până la plecarea în fabrică.

În fiecare zi da lecţii de limba germană unui grup de 5-6 deţinuţi. După ce-şi termina ora, stam mult de vorbă împreună. Ne-am împrietenit acolo la Gherla şi prietenia făcută acolo, nu se uită niciodată. N'a uitat-o nici Herbert.

Din seara în care a venit să mă ia la el, nu ne-am mai despărţit.

Este foarte bolnav, a fost bănuit de cancer la gât şi operat. Nu avusese nimic şi abia acum după operaţie, este într'adevăr bolnav. Are un astm îngrozitor, din fericire nu continuu, dar destul de des. Când intră în criză, doctorul trebuie să vină imediat pentru a-i face o injecţie cu cortizon după care îşi revine.

Datorită lui Herbert viaţa mea în Germania este foarte agreabilă de la început. Locuieşte într'un apartament foarte frumos împreună cu soţia şi fiul său, în Grünwald, cartierul milionarilor din München ! Este tot timpul în concediu medical, fiind prea bolnav spre a mai putea lucra, dar "trage cât poate de timp" pentru a ajunge să fie pensionat pentru limită de vârstă. Întocmai ca şi mine astăzi, Herbert nu are bani, dar are de toate şi este fericit.

Din discuţiile noastre, Herbert îmi cunoaşte perfect familia, familia mea este şi a lui ! Participă din plin la zbuciumul meu sufletesc, ai mei fiind încă la Bucureşti.

Dimineţile suntem singuri, soţia lui Vally lucrează, iar Flory fiul lor, care are doi ani mai mult decât băiatul meu cel mare, pleacă la şcoală. Eu şi cu Herbert hoinărim prin München şi în special prin împrejurimile lui. Cum ne trezim dimineaţa, ne suim fie în maşina lui, fie în a mea şi plecăm. Nu avem niciodată o ţintă, mergem pe drumuri lăturalnice, tot timpul altele şi ne întoarcem acasă când se întorc şi ai lui. Dar Herbert nu ştie niciodată cât este ceasul, de altfel ca şi mine şi astfel ne îndepărtăm câte-odată destul de mult de München şi întârziem acasă. Soţia lui este însă învăţată cu hoinăririle lui şi nu se sperie ! Poate spera săraca că oi fi eu mai cu picioarele pe pământ, dar ... a fost o deziluzie ! "Doi poeţi" !!!

Într'o zi am plecat cu Herbert şi fără să ne dăm seama am ajuns cam la 200 kilometri de München. Ne-am plimbat printr'o splendidă pădure, după care Herbert m'a invitat la o bere. Când să plătească, şi-a dat seama că a pierdut portofelul cu toţi banii, carnetul de cecuri şi carnetul de conducere. Era disperat! Ne-am întors în pădure dar nu l-am găsit. Am revenit acasă cu o întârziere mai mare ca întotdeauna.

După o jumătate de oră, Herbert este anunţat la telefon de poliţia locală că a găsit portofelul pe unde hoinărisem şi să vină să-l ridice, dar să aibă la el paşaportul.

Am plecat din nou, dar ajungând la poliţie, după aproape 200 de kilometri, Herbert şi-a dat seama că şi-a pierdut paşaportul ! De data aceasta nu mai era de glumă, deoarece trebuia să-şi scoată toate actele din nou ! Poliţia nu a voit să-i dea portofelul până nu va aduce un alt act prin care să se legitimeze. Ne-am întors pe la 11 noaptea acasă. În locul de parcare, pe jos, era paşaportul lui ! Şi-a adus aminte că înainte de a pleca de-acasă îşi căutase ceva în buzunar şi cu această ocazie îşi pusese paşaportul pe acoperişul maşinii. Evident căzuse jos, în momentul plecării noastre !

Altădată am rămas în pană în mijlocul Münchenului. A venit ADAC-ul care a constat că nu aveam benzină şi a aplicat regulamentul : "pana prostului" se sancţionează cu 200 DM amendă ! De câte ori Herbert nu şi-a uitat cheile de la maşină în contact închizând apoi maşina şi a trebuit să vină ADAC-ul să ne-o deschidă ?!!! Dar ăsta este Herbert, un om de aur "cu capul în nori"!

* * *

Sunt din nou la Jana. Lume multă. Colonelul Gică Georgescu, maiorul Nicu Argeşanu, Ştefan Miculescu, Ion Zamfirescu, Piki Prodan, Nelu Valjan ... şi ... şi ...! Cum om fi încăput toţi în cămăruţa Janei ?

Ca de obicei, Gică Georgescu a făcut un scurt tur de orizont asupra politicii internaţionale.

Impuşcarea lui Kennedy rămâne subiectul favorit deşi de la moartea acestuia trecuse aproape un an ! Acţiunea energică a preşedintelui american în Cuba oferise o primă mare satisfacţie în lumea celor ce încă mai sperau ! Împuşcarea lui era pusă pe socoteala ruşilor şi darea în vileag a acestui fapt era aşteptată cu nerăbdare.

Stoparea ruşilor la Berlin, nereuşita lor de a pune stăpânire pe partea vestică a Berlinului, era socotită ca încă o dovadă a redeşteptării americane. Timpul însă îngroapă şi această speranţă !

Politica internă este şi ea dezbătută cu ardoare. Este incontestabil că între români şi ruşi s'a produs o ruptură, căci altfel nu ar îndrăzni revista "Magazinul Istoric", să dea în vileag cererea ruşilor şi refuzul lui Gheorghiu-Dej de a face din ţara noastră o ţară eminamente agricolă ! Dar dacă toate acestea sunt numai nişte abile manevre politice făcute cu consimţământul ruşilor sau chiar din ordinul acestora ? Discuţii inutile ... timpul va clarifica nedumeririle.

Astăzi, ne putem da seama cu claritate că "acţiunea Cubei", departe de a constitui un mare succes american, a fost în realitate o reuşită rusească, deoarece prin retragerea rachetelor ruseşti din Cuba, ruşii au obţinut neamestecul american în această ţară, care a devenit cea mai serioasă bază rusească pentru răspândirea comunismului în America de Sud şi Centrală.

Incidentele de la Berlin, nu au constituit decât o sondă rusească pentru depistarea hotărîrii occidentale de a apăra Berlinul.

În ceeace priveşte cutezanţa "Magazinului Istoric", el nu a reprezentat decât una din cele mai serioase farse ruseşti, prin care au vrut să dovedească "independenţa" ţărilor subjugate de către ei. De altfel, această farsă s'a dovedit extrem de eficace, RSR-ul câştigând pentru 20 de ani încrederea occidentului !!!

Ion Zamfirescu, fostul meu camarad din regimentul 9 Roşiori de la Novorosisk şi apoi din Garda Călare, mi-a adus un splendid costum "mille points" închis, care m'a făcut dintr-odată elegant ! Dar cu ce să-l pun ? Nu am nici-o cămaşe mai bună, nici-o pereche de pantofi ?! Nici nu mă preocupă aceste lucruri.

După 9 seara, musafirii obişnuiţi încep să plece şi vine Vlad. Îmi spune că i-a văzut pe Florin Pavlovici şi pe Saşa Ivasiuc şi că Sâmbătă seara suntem cu toţii invitaţi la Ivasiuc.

Ivasiuc este angajat la Ambasada Americană ! Din puşcărie la ambasadă !!! Vlad îmi spune că Saşa este prieten cu unul din secretarii Ambasadei şi acest lucru explică totul !

- Nu Vlade, fără asentimentul O.D.C.D.-ului nu poate fi nimeni angajat să lucreze la străini.
- Dar ce este O.D.C.D.-ul ?
- O filială a Securităţii. Cum îţi închipui tu că un puşcăriaş poate ajunge să fie angajat la americani, fără ca acesta să fie informator ?

- Dar pe soţia lui Saşa au dat-o afară din partid din cauza lui Saşa şi era Secretară de partid!
- Manevre ale Securităţii !
- Nu cred că ... americanii sunt atât de proşti încât să nu ştie că le-a fost băgat pe gât un informator ?
- Ba ştiu Vlade, dar nu au ce face, toţi cei care lucrează la ei sunt angajaţi numai cu asentimentul Securităţii !
- Şi atunci nu vrei să vii ?
- Ba vin Vlade, mă interesează să am un picior la Ambasada Americană, tu ştii că obiectivul meu final rămâne plecarea din ţară.
- Nu cred că Ivasiuc ar putea să te ajute cu ceva în această direcţie.
- Nici nu mă gândesc să-i cer un asemenea lucru, ar însemna să pun Securitatea la curent că nu am renunţat la această ideie, vreau numai să-mi fac relaţii personale, care odată poate mi-ar ajuta la ceva!

A plecat şi Vlad şi am rămas cu Jana, care m'a întrebat :

- Cum se împacă la tine ideia unei plecări în străinătate cu intenţia de a te însura ?!
- Ai dreptate Jana să-mi pui această întrebare. Vezi tu, aceste două gânduri mă urmăresc de multă vreme. Gândul de a pleca în străinătate este foarte vechi. El datează din 1946, când mi-am dat seama că aici nu mai este nimic de făcut şi că viaţa pentru mine nu ar mai avea nici-o justificare dacă nu a-şi continua lupta pentru eliberarea noastră, ceeace nu se poate realiza decât în străinătate. Evident posibilităţile noastre acolo sunt minore, dar, oricât ar fi de mici, trebuieşte dusă o luptă de lămurire a Occidentului asupra realităţilor din ţară. Această ideie nu mi-a ieşit niciodată din cap, poate o voi realiza cândva, poate nu. Gândul căsătoriei mă persecută de câţiva ani, de când eram singur în celula mea de la Zarca. După mine cele două gânduri, departe de a se exclude, se completează. Eu am convingerea că acum aşi putea fi un soţ bun, că o căsătorie reprezintă o împlinire a menirii noastre, iar copiii desăvârşirea acestei împliniri. Viaţa trebuie să-şi urmeze cursul normal, ideia plecării neavând nici-o legătură cu viaţa ci numai cu ţelurile mele. Acum am 44 de ani, este ultimul tren pentru împlinirea aceasta, restul poate aştepta momentul favorabil, dacă acesta va fi să mai vină vre-odată. În ceeace priveşte căsătoriea sunt absolut hotărît în principiu, am convingerea că alegerea mea este bună, rămânând să văd dacă şi ea este de acord !!! Dacă diferenţa de vârstă este foarte mare prezentând astfel un serios punct de întrebare, îşi are totuşi şi un mare avantaj : acela de a o putea mai uşor modela după mine. Dar această diferenţă este oarecum atenuată prin mentalitatea Ioanei, prin felul ei de a gândi mult mai apropiat generaţiei mele decât a ei ! Deocamdată nu pot să-ţi spun decât că rămâne de văzut cum va reacţiona atunci când îi voi spune!
- Va spune - da -, să văd atunci cum ai să te descurci!

Am plecat de la Jana ca de obicei după 12 noaptea, lăsând-o tot lucrând.

* * *

Nu ajunsesem încă în gara München şi mă gândeam că unul din primele lucruri pe care le am de făcut este acela de a vorbi cu Noel Bernard.

Imi revine astăzi în minte cu claritate scena petrecută cu doi ani mai înainte.

Ajuns la "Europa Liberă", am cerut să-l văd pe domnul Noel Bernard. M'au întrebat cum mă cheamă. Numele şi pronumele mi-au fost trecute într'un registru ! Am putut să-mi dau seama imediat de unde-i ştie Securitatea pe toţi cei care trec pe la postul de radio. Desigur că printre angajaţii "Europei Libere" trebuie să fie cel puţin unul, dacă nu mai mulţi informatori ai Securităţii.

După ce s'a comunicat numele solicitantului acestei audienţe, am fost rugat să aştept o jumătate de oră, deoarece domnul Noel Bernard este într-o şedinţă. In sfârşit sunt îndrumat către biroul directorului atât de cunoscut şi de apreciat de către cei din ţară.

Noel Bernard era de o statură potrivită, blond către şaten, cu nişte ochi ageri care-i trădau inteligenţa.

M'a primit cu multă amabilitate invitându-mă să iau loc pe fotoliul din faţa biroului său.

Am început prin a-l felicita pentru reuşita emisiune pe care a iniţiat-o cu ocazia cutremurului. După aceia i-am lăudat cu toată sinceritatea emisiunile. Domnul Bernard mă asculta cu multă atenţie şi se pare că introducerea făcută de mine i-a plăcut în mod deosebit.

I-am făcut după aceea un extrem de scurt expozeu al celor 14 ani petrecuţi de mine în "libertate", după ieşirea din închisoare şi până am ajuns în Germania. Am făcut acest lucru pentru a-şi da seama că sunt absolut la curent cu mentalitatea şi felul de a gândi al unor oameni din toate categoriile sociale, de la "foşti", până la muncitori şi membri de partid.

In acel moment, a intrat în birou Valeriu Pop, directorul său administrativ, fost camarad al meu din Garda Călare. Fără a fi apucat să spună ceva, Noel Bernard l-a dat afară pe un ton pe care niciodată nu mi-am permis nici faţă de ordonanţa mea. Mi-a făcut o impresie penibilă această ieşire a celui pentru care aveam o adevărată admiraţie.

Am continuat să-i povestesc despre atmosfera de pe şantiere, cu toate că mi-am dat seama că Bernard nu mă mai asculta. Foarte repede, m'a întrerupt, spunându-mi el ceeace se gândeşte în ţară. Era limpede că aveam de-aface cu un " atotcunoscător", căruia îi place să se audă vorbind ! Eram enervat şi m'am hotărît să-i spun şi ceeace ştiam că nu-i va face plăcere.

- Domnule Bernard, nu cred că este în interesul postului de radio de a avea un număr atât de mare de evrei!

- Dar nu este adevărat, procentul de evrei angajaţi la noi, nu trece de 5% !

- Domnule Bernard, nu este vorba de cei angajaţi la dumneavoastră, fiindcă dintre aceştia fac parte şi paznicii şi femeile de serviciu, este vorba despre redactorii postului de radio !

Vădit enervat, Noel Bernard s'a sculat în picioare, aranjându-şi hârtiile pe birou. Era semnul cel mai bun că audienţa a luat sfârşit . Am plecat mulţumindu-i pentru timpul ce şi-a sacrificat pentru mine.

Am putut să-mi dau seama din întreaga convorbire, că Noel Bernard este un om deosebit de inteligent, ştiam dinainte că este un foarte talentat ziarist, este un categoric "mondialist" dar, am scris mai târziu în "Stindardul" : "fără neam şi Dumnezeu"!

Această caracterizare, nu am plagiat-o după generalul Rădescu, atunci când acesta i-a numit cu aceleaşi cuvinte pe Ana Pauker, Teohari Georgescu şi Vasile Luca. Nu, Noel Bernard nu s'a considerat niciodată nici român şi nici evreu. Noel Bernard era un ateu prin excelenţă. El a fost crescut în mentalitatea socialismului francez de după război şi a devenit sub influenţa masoneriei americane un autentic neoliberal. Ţin să precizez acest lucru, deoarece cuvintele mele din ziar au dat naştere la interpretări eronate.

In orice caz, această întrevedere mi-a lămurit de la început un lucru esenţial : Nu am ce căuta la "Europa Liberă" . De altfel mai târziu am auzit ce a voit Noel Bernard să mi se comunice : "Spune-i lui Pantazi că la noi coada este lungă"! O nouă precizare : nu i-am cerut niciodată lui Noel Bernard să fiu angajat la "Europa Liberă".

Tot mai târziu am aflat că unii evrei de la postul de radio, la care s'a asociat Emil Georgescu, au încercat să-l lucreze pe Noel Bernard, la centrala din Washington. Aflând despre acest lucru, el s'ar fi exprimat : "A avut dreptate Pantazi cu evreii mei"!

Şi-acum mi-aduc aminte că Emil Georgescu a constituit atunci unul din subiectele de discuţie. I-am spus lui Bernard tot trecutul mizerabil al redactorului său. La care el mi-a replicat : "Poate ai dreptate dar, Emil Georgescu este un foarte bun redactor şi apoi cunoaşte toate sforăriile comuniste." I-am răspuns că putea fi plătit ca informator şi în situaţia lui de-atunci ar fi fost foarte mulţumit, dar în niciun caz poporul român nu este cu nimic vinovat să-şi asculte călăii vorbind la "Europa Liberă"! A fost penibil, dar nu pentru mine, ci pentru Noel Bernard.

Am plecat de la "Europa Liberă" cu un gust amar.

* * *

După obişnuitul tur de inspecţie, revin cu gândul în Bucureşti.

Am ajuns împreună cu Vlad la Saşa Ivasiuc. Un apartament mic, dar elegant, ca în vremurile bune, a fost primul lucru care m'a frapat.

Ivasiuc era beat, dealtfel ca toţi cei câţiva invitaţi ai lui. Remarc un "negru" foarte elegant şi simpatic. Aflu că el este secretar de ambasadă la Ambasada Americană. Vorbeşte binişor româneşte. Imi sare în ochi un individ beat mort, murdar şi îmbrăcat în "petece şi fermoare"! Aflu că se numeşte Nichita Stănescu şi că este una din speranţele poeziei româneşti ! Se pare că este cel mai bun prieten al lui Ivasiuc.

Băutura curge, curge ca în vremurile bune şi tot ca atunci wiski şi coniac!

Se discută literatură ... mulţi competenţi ... cuvinte ultra preţioase ... snobism de tip nou !
Toţi mă cunoşteau din auzite de la Ivasiuc, care mă ştia tot din auzite ! M'au primit foarte bine, dar diferenţa de "temperatură" - a se înţelege : toţi beţi morţi, iar eu cu Vlad complet nebăuţi - face ca diferenţa de mentalitate dintre noi să ia proporţii. Facem parte din lumi cu totul deosebite şi chiar dacă limbile nu s'ar încâlci din cauza alcolului, ele totuşi ar fi atât de diferite încât orice înţelegere ar fi imposibilă.
Am plecat dezgustat de intelectualitatea cea nouă cu convingerea că niciodată nu voi putea avea ceva comun cu ea. Or fi toţi oameni inteligenţi şi talentaţi, dar un asemenea hal de desmăţare încă nu văzusem !
Am plecat împreună cu Vlad, primii, mulţumindu-i lui Ivasiuc pentru primire, lăsând prin aceasta o poartă deschisă, care poate vre-odată îmi va folosi.

Primesc o scrisoare de la doamna Racoviceanu, de la "Hidrocentrala Argeş", precum şi lichidarea pe care o cerusem. Îmi propune din nou să mă întorc la Argeş unde mă poate angaja imediat la "Protecţia Muncii", foarte bine plătit şi cu perspectiva ca, în cel mai scurt timp, să fiu numit maistru pe "schemă"! Într-adevăr perspectiva este foarte bună dar ... "Protecţia Muncii", pentru mine, este ca şi "Sindicatul", tot un fel de "curea de transmisie" între "Partid şi masse"! Acest post ar rezolva odată pentru totdeauna o foarte bună retribuţie, dar ar definitiva o situaţie de "sinecură", asemănătoare celei de astăzi, adică de a nu face nimic. Nervii mei n'ar putea suporta, aşa încât îi răspund mulţumindu-i pentru ofertă, dar rugând-o în acelaş timp, să se intereseze tot în cadrul hidrocentralei la unul din şantierele de "captări secundare" dacă nu pot intra ca perforator. Am convingerea că acolo m-aşi putea remarca şi totodată mi-aşi putea găsi un serviciu sigur, bine retribuit şi cu perspective.

O invit pe Ioana să mâncăm împreună la Cina. Regăsesc fostul restaurant al lui Andronic într'o stare de plâns ! Şi totuşi şi astăzi "Cina", alături de "Athéné Palace" şi de "Capşa", este unul din cele mai mari restaurante din Bucureşti ! Mâncăm prost, fiind serviţi execrabil, dar suntem la "Cina"!
Mă hotărăsc să-i spun Ioanei gândurile mele ! "Cade din pod", numai la asta nu se aştepta !!! Nu ar speria-o începutul, mizeria, lipsa de perspective, dar o năuceşte întrebarea mea pusă cu totul pe neaşteptate ! Ea este un om chibzuit, liniştit, serios şi nu se poate acomoda cu gândul de a schimba "de azi pe mâine" o viaţă în care totuşi este obişnuită.
Nu i-am cerut un răspuns, am vrut numai s'o pun la curent cu ceeace gândesc, cu ceeace doresc.
Ne-am despărţit, lăsând-o îngândurată, preocupată de a-mi răspunde cât mai repede, dar după ce se va putea reculege pentru a-şi putea singură da seama ceeace vrea.
A doua zi Ioana mi-a răspuns simplu : da ... dar mi-a adăugat că îi va fi destul de dificil să-şi convingă părinţii de acest lucru.

- Ştiu că va fi dificil, în definitiv au toate motivele să nu fie de acord ... nu trebuie să discutăm acest lucru, cunoaştem amândoi motivele care sunt cât se poate de justificate. Eu voiam numai să ştiu răspunsul tău ... restul se va aranja!!!
Cum se va aranja ? Nici eu nu ştiam ! Aveam însă atunci odată cu răspunsul Ioanei, ferma convingere că totul, dar absolut totul se va aranja !
M'am despărţit de Ioana deşi de-atunci nici-odată nu ne-am mai "despărţit", pentru a ne gândi fiecare în parte ce avem de făcut.

I-am povestit totul pe 'ndelete Janei, care a lăsat lucrul, m'a ascultat şi-apoi mi-a spus : "Ei, acum băiete, să vedem pe unde scoţi cămaşa!"
- Nu ştiu Jana ... să vedem ... principalul este că am luat hotărîrea şi că am pornit la executarea ei !
Am băut împreună cu Jana o sticlă de votkă, băutura ei preferată şi ne-a apucat 2 noaptea stând de tăinuit. Jana a fost primul şi ultimul meu confident înainte de hotărîrea definitivă, adică de fixarea zilei căsătoriei.

Către mijlocul lunii Noiembrie 1964, Ioana mă anunţă că a obţinut consimţământul părinţilor. Fixăm data căsătoriei civile la 5 Decembrie şi a celei religioase la 6 Decembrie.

Mă învoiesc la Ioaniţescu şi plec pentru două zile la Craiova pentru a o încunoştiinţa pe mama de hotărîrea luată.
Pentru mama este mai mult decât o bombă tot ceeace aude de la mine.
- Din ce veţi trăi ? Unde veţi locui ? Întrebările curg ca ploaia ... răspunsurile se lasă aşteptate !
Degeaba îi spun că vom pleca pe şantier, căci răspunsul ei este simplu : "Cum crezi tu că o fată tânără va sta cu tine pe şantier ? Va pleca la Bucureşti şi totul va cădea în baltă ! Nu te complica, aşteaptă să-ţi faci o situaţie."
Totul este inutil, nici nu poate fi altfel din moment ce este deja hotărît ! Îmi pare atât de rău văzând cum se zbuciumă mama pentru mine ... sunt sigur că de-acum înainte nici nu va putea dormi, dar ce pot face ? Eu sunt absolut sigur pe mine, pe ceeace vreau, pe ceeace fac şi întotdeauna hotărîrile le-am luat repede şi ... nu pot spune că nu mi-a ieşit întotdeauna aşa cum am vrut. Dar în afară de această încredere nelimitată în mine, am încredere şi în Ioana că mă va seconda perfect şi-atunci nu avem cum să nu reuşim oricât va fi de greu.
O singură dată în viaţă m'am înşelat asupra unui om, acela a fost Ducu Ciocâlteu. Dar Ducu era un rafinat intelectual şi prin aceasta cred că am spus totul. Un intelectual de rasă, subtil, ingenios, viclean are întotdeauna două feţe, la lucrul acesta nu m'am gândit suficient atunci.
Dar Ioana este cu mult prea tânără, cu mult prea cinstită, pentru a nu merge pe un drum absolut drept până în "pânzele albe" alături de mine. Şi-apoi drumul nu-l văd chiar atât de spinos pe cât vor să-l arate aparenţele !

Revin în Bucureşti şi fac o vizită mătuşei mele Maud Thierrin. Locuia în strada Aurel Vlaicu la doi paşi de Jana. O iau pe "dedeparte" spunându-i :

- Maud mă însor !

Învăţată cu glumele mele, îmi răspunde tot printr-o glumă :

- Bravo, când jucăm la nuntă ?

- Peste două săptămâni ... la 6 Decembrie.

Îşi dă seama că vorbesc serios !

- Eşti complet nebun !

- Dar nu ştii cu cine ?

- Cu cine ?

- Cu o fetiţă de "gădiniţă"!

Crede din nou că glumesc.

- Bravo ... în sfârşit ai găsit una de-o minte cu tine !

- Are 22 de ani, dar pare de 15!

Nu mai ştie ce să creadă !

- Hai să vorbim serios, ce-i adevărat din toate-acestea ?

- La 6 Decembrie mă însor!

Se uită la mine prostită. Urmează ploaia de întrebări inaugurată de mama. Întrebări pe care mi le-am pus singur, întrebări fără răspuns !

Dar dacă întrebărilor nu li s'a găsit încă un răspuns, va trebui să se găsească o urgenţă a priorităţilor şi un început de limpezire. La aceasta se gândeşte Maud spunându-mi :

- Primul lucru de rezolvat este locuinţa, fără aceasta totul se năruie de la început. Du-te imediat la naşu-tău, Mişu Macavei, care stă la câteva case de mine. Lui, fiind mare comunist nu i s'a luat casa. Parterul l-a închiriat lui Birlic, iar etajul unu şi doi le-a reţinut pentru el. Locuieşte în două etaje numai el cu nevastă-sa ! El, dacă vrea, te poate ajuta.

- Dar ce funcţie are el acum în partid ?

- Nu ştiu precis, dar este preşedintele unei comisii care are drept scop repatrierea românilor aflaţi în străinătate. Vicepreşedintele acestei comisii este Gheorghe Tătărăscu, care se ocupă realmente de acest lucru, Mişu Macavei fiind doar onorific.

- Deci "ilustrul" nostru comunist, după ce la început era şeful comuniştilor pe Balcani şi îşi avea sediul la Viena, după ce a fost primul Secretar al partidului comunist din România, după ce au venit comuniştii la putere, a avut numai funcţii de "sinecură", un fel de guvernator al Olteniei şi apoi Ambasador la Londra ! Acum a ajuns preşedintele unei - comisii fantomă - ?

- Da ... şi să vezi în ce hal de ramolit este !

- Iar Tătărăscu, politicianul de tristă memorie, care a ajuns prim-ministru al lui Carol al II-lea ca recompensă pentru trădarea Partidului Liberal, pentru fărâmiţarea acestui partid, după ce şi-a trădat şi Ţara, intrând alături de comunişti în guvernul Groza, după ce în calitate de ministru de externe, a semnat "pacea de la Paris" cedând Basarabia şi Bucovina fără nici-o obiecţiune, după ce comuniştii l-au băgat în puşcărie, acum a primit o nouă funcţie ruşinoasă din partea acestora ?

- Da Ioane, "oltenii noştri", avem şi noi uscăturile noastre, dar dacă Tătărăscu nu mă interesează fiindcă a fost o lichea toată viaţa lui, pe Mişu Macavei, care este vărul meu primar îl credeam un idealist inconştient, dar acum nici măcar această scuză nu i-o mai pot aduce, căci după 20 de ani de comunism, oricât ai fi de prost este imposibil să nu-ţi fi dat seama de realităţi. Şi-o fi dat seama, dar îi este frică să se retragă, de-asta te trimit la el, poate mai are puţin spirit de familie şi-atunci te va ajuta !

- Bine Maud, mă duc la el, în fond nu-i cer decât o cameră dintre multele pe care le are !

Singur în garajul pe care mi-l oferise Emil Vasilescu drept locuinţă, pe care însă nu mi-o puteam oficializa, am trecut prin sita memoriei toate amintirile legate de naşul meu, Mişu Macavei. Amintirile erau atât de clare încât parcă trăiam acele momente cu 20 şi 30 de ani mai înainte. Cât de drăguţ era cu mine naşu Mişu ! Cum o auzeam povestind pe mama despre aventurile lui comuniste ! Ceruse să fie arestat întrucât tovarăşii lui se găseau în închisoare ! Obţinuse cu multă greutate "favoarea de a fi închis" !

Cine s'ar fi încumetat între anii 1924 şi 1934 să-l aresteze pe marele moşier Mişu Macavei ? Cum îl luau peste picior toţi cei din lumea noastră cu comunismul lui ! Cum împreună cu mama ne umeream să-i ducem lăzi de şampanie la Văcăreşti pentru a bea împreună cu "derbedeii" lui cum îi numea mama pe Ana Pauker, Gheorghiu-Dej, Doncea, Chivu Stoica şi alţi câţiva ! Mai târziu, în Ianuarie 1941, cum venise la mine acasă cerându-mi să-l ascund din cauza legionarilor de care îi era frică să nu fie omorît, şi-i oferisem ospitalitate !

Dar mai târziu, după 23 August 1944, când întâlnindu-l pe stradă s'a făcut că nu mă cunoaşte ... pe mine nepotul său favorit, nepotul care-l ascunsese în casa lui ! Mi-am adus aminte de unul din primele numere ale ziarului "Scânteia" în care scria despre Mişu Macavei : "În timp ce alte odrasle de moşieri mâncau averile părinţilor la Paris, Mihail Macavei îşi tocea coatele pe băncile "Sorbonei" unde şi-a luat doctoratul în Drept"!

În realitate, el mâncase o bună parte din averea tatălui său timp de 7 ani la Paris, absolvind cu greu un singur an de Drept şi s'a întors acasă fără a învăţa bine nici măcar franţuzeşte !!!

Toate aceste amintiri se derulează ca un film în faţa ochilor mei punându-mi drept concluzie următoarea întrebare : pot eu să-i cer acestui om ajutor ? Nu ar însemna aceasta un compromis ?

Nu tot un compromis a fost şi cererea mea de ajutor lui Kiki Popovici, care ştiam că ajunsese viceministrul construcţiilor ?

Serviciul şi locuinţa sunt vitale pentru mine, trăiesc într'o ţară comunistă, nu sunt oare dator şi justificat să-mi obţin aceste drepturi ? Şi totuşi, numai "apelul" în sine reprezintă un compromis ! Nu înseamnă aceasta doar începutul compromisurilor, a căror limită nu o voi mai avea sub control ? Nu ştiu ce să fac, îmi este frică de mine însumi, îmi este frică de conştiinţa mea, îmi este frică de a nu pierde capitalul acumulat în atâţia ani de privaţiuni, capitalul atât de scump mie. Şi totuşi trebuie să mă zbat

pentru obţinerea drepturilor vitale, în definitiv nu am făcut nici-o cedare regimului comunist, nu are de ce să-mi fie ruşine, am apelat la un comunist, la Kiki, de ce nu aşi apela şi la al doilea, care îmi este şi rudă, care-mi este dator şi căruia nu-i cer decât un adăpost, aşa cum mi-a cerut şi el ?

M'am hotărît, mă duc la Mişu Macavei, acum nu mai are de ce să-i fie frică de ai lui, este bătrân şi nimeni nu ar îndrăsni să se lege de el, fiindcă şi-a primit nepotul în casă.

* * *

La Herbert Roth, am intrat într'o familie. O pot numi familia mea ! Herbert şi-a petrecut studenţia în Bucureşti. El se socoteşte bucureştean şi este. Mentalitatea lui este românească, gândeşte româneşte, simte româneşte. Are multe cunoştinţe între saşii exilaţi, dar nu are prieteni ! Este normal, saşii au trăit în România în comunitatea lor şi fie că şi-au păstrat-o în exil, fie că au început să se adapteze mediului înconjurător. Herbert s'a format ca om într'o mentalitate românească, mai precis, bucureşteană. Herbert a rămas bucureştean prin obiceiuri şi felul de a gândi. El a rămas cu sufletul la Bucureşti. Acolo şi-a trăit tinereţea, bucuriile şi suferinţele. Dar Herbert a rămas cu amintirile, cu suferinţele şi în închisoarea de la Gherla, unde a stat numai în cercuri româneşti. Origina lui germană a lăsat prea puţine urme în sufletul său. El iubeşte Münchenul, îl cunoaşte, îi place, dar Herbert este prea sentimental pentru a uita Bucureştiul. Pentru el, eu reprezint Bucureştiul tinereţii lui, al prietenilor comuni, dar şi Gherla suferinţelor comune. Ne potrivim şi ca fel de a gândi şi ca firi. Amândoi suntem sentimentali, amândoi suntem complet dezinteresaţi în a aduna averi pământeşti, amândoi "plutim" în acest Occident meschin în care fiecare urmăreşte căpătuiala. El a reuşit să aibă tot ceeace-şi doreşte, un apartament frumos, în care nu-i lipseşte nimic, o maşină cu care hoinăreşte prin München şi prin împrejurimi şi mai presus de toate o soţie care face totul pentru el şi un băiat care nu-i ridică probleme. De aceea Herbert este liber să-şi trăiască viaţa aşa cum şi-a dorit-o, adică să dea frâu liber imaginaţiei sale de "poet".

Nu puteam să am mai mare noroc decât acela de-al întâlni pe Herbert. Mă adaptez imediat felului lui de viaţă. Fiind bolnav grav de astm, nu mai poate lucra. Crizele lui se repetă din ce în ce mai des, dar are totuşi perioade, adică zile de-arândul, când este bine. Şi-atunci ne urcăm fie în Fordul Capri al lui, fie în Alfa-Sud al meu şi plecăm dimineaţa, întorcându-ne abia seara. Nu ne plictisim niciodată împreună, trăim acelaşi trecut şi acelaşi prezent, năzuim către acelaşi viitor. Herbert este adânc preocupat de venirea familiei mele, pe care o socoteşte ca şi a lui.

În vila pe care o locuieşte se liberează o garsonieră, o garsonieră splendidă. Cu ajutorul lui, reuşesc să ocup această garsonieră. Are un dormitor mic, un livingroom imens, cu o terasă la fel de mare, o mică bucătărie şi o mică bae. Am unde să-mi primesc familia. Locuiesc uşe în

uşe cu Herbert. Devin optimist ! Nu se poate altfel când trăieşti lângă Herbert.

Ceasul sună, amintindu-mi că trebuie să-mi fac rondul şi plec despărţindu-mă cu greutate de Herbert, de primele luni în München !

* * *

Revin cu gândurile la Bucureşti şi-mi amintesc cum am ajuns la Mişu Macavei. Mă primeşte Nichi, sotia lui, cu o răceală marcată, faţă de o ... ruda săracă şi ... neaşteptată. Un puşcăriaş, compromite prin însăşi prezenţa lui o "familie onorabilă" a lumii noi !

După câteva cuvinte schimbate cu Nichi mi-am dat seama că şi ea s'a schimbat complet. Nimeni din vechea noastră lume nu o putea suferi, deoarece îşi ţinea soţul din scurt. Ea însă se dovedise o bună gospodină, care ţinuse marele conac al soţului ei în perfecte condiţiuni, iar faptul că-l ţinea şi pe el din scurt, era justificat, căci atunci când se întrecea cu băutura, devenea obiectul de distracţie al celorlalţi.

Dar după venirea comuniştilor la putere, Nichi a ştiut să pună piciorul în prag şi să-şi dea afară soţul care venise cu o grămadă de derbedei pentru a ţine o şedinţă comunistă în casa sa.

Acum, dacă Nichi nu devenise comunistă, era totuşi conştientă de favorurile de care beneficia datorită regimului comunist, era ceeace se numeşte o oportunistă în adevăratul înţeles al cuvântului.

După câteva cuvinte de rigoare schimbate cu Nichi, i-am spus că vreau să-l văd pe naşu Mişu.

- Să vedem dacă te va putea primi, ştii ... el este bătrân şi ... lucrează mult !

Eleganţa casei îmi aducea aminte de casele oamenilor foarte bogaţi de pe vremuri. Într-adevăr nimic nu trecuse peste Mişu Macavei, pentru el 23 August fusese o eliberare deoarece credinţa lui politică triumfase. Ce importanţă mai avea cum trăia întregul popor român ? Ce importanţa avea prăbuşirea întregii ţări şi sutele de mii de oameni trecuţi prin închisori ? Mişu m'a primit într'un halat de casă, probabil făcut la Londra, unde înainte de război îşi trimetea cămăşile la spălat !

N'a avut aerul să mă fi recunoscut, dar ştia de la Nichi că nepotul său îl deranjază. Bâlbâiala lui cu care eram învăţat şi care o datora unui sifilis "nobil" (căci venise cu el de la Paris), era oarecum atenuată, deoarece vorbea cu greutate, monosilabic. De la prima vedere mi-am dat seama de halul de ramolisment la care a ajuns şi de faptul că ar fi fost cu totul inutil de a-i cere ceva, căci tot n'ar fi înţeles. M'am mulţumit să-i spun că am venit să-l văd şi am plecat cât mai repede cu putinţă.

Odată ieşit, am respirat uşurat că nu i-am cerut nimic acestui om.

Fiind pe aceiaşi stradă, m'am oprit la Maud. I-am povestit în câteva cuvinte despre "audienţa" avută la naşul Mişu !

- Lasă că am să vorbesc eu cu Nichi, pe mine va fi greu să mă refuze!

După câteva zile Maud mi-a spus că Nichi a refuzat-o spunându-i că într'adevăr au destule camere, dar una este rezervată pentru croitoreasă, căci odată pe lună are nevoie de ea, trei camere le-a făcut debara şi, în afară de sufragerie, dormitorul lor, salon şi biroul lui Mişu cu anti cameră, nu are ce să-mi dea, fiindcă amândouă camerele de servitori sunt ocupate una de şofer şi una de "fata în casă"! M'am lămurit, sau mai bine zis s'a lămurit şi Maud !

Aşa am cunoscut un nou aspect al lumii comuniste, un nou aspect al realizărilor partidului şi guvernului ! Clasele sociale s'au desfiinţat ! Egalitatea promovată constă dintr'o "super-nobilime" de tip nou şi din robi ! Astăzi, mai mult ca oricând, aceste două clase noi sunt separate prin cea mai mare prăpastie care a existat vreodată ! Şi ceeace am văzut eu, nu reprezintă decât prea puţin, Mişu Macavei făcând parte din noua"nobilime pe linie moartă"! Nobili şi robi, paznici şi păziţi, aceasta este noua orânduire, pentru care au trebuit să fie ucişi 150 de milioane de oameni ! Şi în timp ce noua protipendadă se lăfăieşte în cel mai mare lux, de care ar fi invidioşi până şi miliardarii americani, robii aleargă zi şi noapte pentru o bucăţică de pâine şi se înghesuie "claie peste grămadă" în câte o cameră nenorocită, pe care sunt bucuroşi că o pot avea ! Nu mai există nimic din ce am lăsat în urmă cu 20 de ani ! Nu mai există decât o singură preocupare, aceea de a avea ce băga în gură şi aceea de a avea unde pune capul jos ! Şi pentru aceste realizări, trebuie să faci compromisuri.

Aceasta este viaţa în care trebuie să intru, să-mi fac loc, să trăiesc. Îmi dau seama de la început că abia acum încep marile greutăţi. Inchisoarea a fost simplă, nu ai depus niciun efort de a intra acolo, te-a ajutat partidul şi guvernul şi tot prin grija lui unii au scăpat de povara vieţii şi alţii au supravieţuit cu totul întâmplător. Cu toţii au trăit prezentul şi oricât ar fi fost de greu acest prezent, el era asigurat, fără probleme ! Să nu mai vorbesc de mine, care am fost un privilegiat, fiind "pedepsit" ca cea mai mare parte a detenţiei să am o cameră numai a mea ! Mă gândesc acum cu nostalgie la camerile mele de la Aiud şi Gherla, unde gândul îmi zbura cu cea mai mare uşurinţă într'un trecut frumos şi într'un viitor imaginar ! Astăzi sunt nevoit să trăiesc prezentul, nu am timp de trecut şi nu am dreptul la un viitor ! Adevăratul "Gulag", adevărata închisoare abia acum începe, ea nu se numeşte nici Gherla şi nici Aiud, ci Republica Socialistă România !

Numai faptul că pot gândi astăzi în acest fel, înseamnă că m'am descurcat perfect în cei 16 ani, când am fost "pensionarul" comunismului, locuind "casele sale de odihnă"!

Voi reuşi oare să mă descurc şi astăzi printre cei 22 de milioane de "deţinuţi" ai RSR-ului ? Eu sper că da, dar ... cu ce preţ ? Cu ce compromisuri voi reuşi să devin un robot perfect ? Nu mă pot face la ideea marii majorităţi a robilor : "noi ne facem că muncim, ei se fac că ne

plătesc"! Nu intră în firea mea această mentalitate, nu reuşesc să mă adaptez ei, căci dacă aşi putea, situaţia aşi putea spune că este deja rezolvată. La Ioaniţescu nu fac absolut nimic şi totuşi sunt plătit şi poate mai mult decât alţii care totuşi lucrează câte ceva. Sunt mulţumit cu banii pe care-i iau la fiecare chenzină, dar lipsa de activitate mă roade pe fiecare zi ce trece, timpul devine marele meu duşman. "Arderea gazului" pentru mine este de nesuportat, lipsa unei activităţi care să mă intereseze fie şi în mică măsură, imposibilitatea de a-mi concentra gândurile din lipsă de timp devine catastrofală. Şi iată că acest inamic al meu, "timpul", pe care nu-l am disponibil pentru mine şi care îmi prisoseşte fără a-l putea întrebuinţa, devine fără voia mea principala problemă căreia trebuie să-i găsesc o soluţie.

* * *

Datorită lui Herbert, integrarea mea în noua viaţă se face cu destulă uşurinţă. De altfel am avut întotdeauna o mare capacitate de adaptare.

Îl cunosc pe Mircea Carp, director la "Vocea Americii", fost ofiţer de Cavalerie cu doi ani în urma mea. Apropierea între noi se face cu uşurinţă. Pe vremuri, deşi nu ne-am întâlnit, am frecventat aceeaşi lume, ambii am fost fii de ofiţeri de Cavalerie, iar astăzi avem aceleaşi preocupări în legătură cu soarta tristă a ţării noastre.

Mircea este un om vesel, monden. Sunt invitat la el în dese rânduri unde cunosc o mulţime de lume. Printre noii cunoscuţi remarc pe d-nii George Ciorănescu de la "Europa Liberă" şi pe Biţi Ghermani. Sunt primit de către ambii cu toată afecţiunea. Cunosc deasemeni pe d-nul Nichi Stroescu tot de la "Europa Liberă", care deasemeni îmi face o admirabilă impresie. De el auzisem din ţară şi chiar din puşcărie, deoarece făcuse parte din lotul celor doi doctori cu care evadasem, el însă reuşise performanţa de a nu fi arestat deoarece a stat ascuns la actuala sa soţie.

Cercul noilor cunoştiinţe se măreşte pe zi ce trece datorită lui Mircea Carp şi lui George Ciorănescu. Sunt invitat la cenaclul literar "Apoziţia", condus de către George Ciorănescu, un cenaclu de un înalt nivel intelectual. Sunt invitat de către dl. Ciorănescu să spun câteva cuvinte despre cunoştinţele mele în legătură cu 23 August. Dintr'o prudenţă uşor de înţeles datorată faptului că eram de prea scurt timp venit în exil, am făcut o expunere generală, fără a intra în amănunte şi am încheiat cu ideia necesităţii unirii exilului românesc, a tuturor românilor, indiferent de baricadele pe care au luptat în trecut. În cele câteva cuvinte pe care le-am spus cu această ocazie, am putut să aduc fapte cu totul inedite pentru ascultătorii mei. Este vorba de timpul petrecut de către Mareşalul Antonescu, Mihai Antonescu, generalul Pantazi, generalul Piki Vasiliu şi colonelul Elefterescu, de la arestarea lor la Palat, la 23 August, timpul cât au stat ostatici în Rusia şi până la revenirea

lor în țară. Această așa zisă conferința pe care am ținut-o la "Apoziția", prin urmările ei, m'a introdus în marile adversități ale Exilului !

Dl.Tase de la "Caritas", care se ocupa cu diferite ajutoare pentru românii care cereau azil politic, și-a permis să-mi ceară socoteală de faptul că am vorbit la "Apoziția" și nu la ei !

Primisem de la "Caritas" prin dl.Tase un împrumut rambursabil într'un an, pentru a putea plăti cauțiunea pentru garsoniera ce mi-o găsise Herbert. Nu mi-am putut închipui că dl.Tase (legionar independent), pentru motivul că-mi facilitase acest împrumut și-ar putea permite să-mi impună conduita mea în exil ! I-am răspuns tăios că eu nu fac parte din nici-o grupare cu caracter politic, că am venit în Occident pentru a-mi expune opiniile și că nu sunt dispus să dau socoteală absolut nimănui de activitatea mea. Mai târziu, a trebuit să plătesc acest conflict prin incidentul cu unul din corifeii cu influență la autorități, ai exilului românesc. Dar, dacă voiam să "cânt în cor", puteam face acest lucru și în țară !

Astfel pentru prima oară iau cunoștiință de marile divergențe ce din nenorocire desbină exilul românesc.

De la Herbert aflu despre existența unui ziar românesc în München. Este vorba de "Stindardul", condus de către Ion V.Emilian. Nu l-am cunoscut pe Emilian personal, dar era arhicunoscut în întreaga Cavalerie pentru acțiunile lui curajoase de pe front. El era unul din puținii ofițeri de rezervă decorat cu ordinul "Mihai Viteazul". Cu puțin înaintea plecării mele din țară citisem cartea sa : "Les Cavaliers De L'Apocalypse", o adevărată epopee a războiului nostru în răsărit, care circula din mână în mână și pe care nu o puteai reține mai mult de 24 de ore ! Cartea lui Emilian a făcut o deosebită impresie tuturor și evident se poate spune că este cea mai bună carte apărută până în ziua de astăzi, având ca subiect campania nostră din Răsărit.

Vreau neapărat să-l cunosc pe acest om și Herbert mă duce la Fürstenfeldbruck unde locuiește Emilian.

Sunt primit cu deosebită amabilitate și imediat mă simt în admosfera camaraderească specifică ofițerilor de Cavalerie. Îmi povestește activitatea sa în exil și-mi oferă câteva numere din "Stindardul", cerându-mi să-i fiu colaborator.

Ion Emilian este un mare român, care și-a închinat viața luptei naționaliste românești împotriva comunismului. Deși în trecut fusese "Cuzist" - dealtfel în guvernul Goga fusese prefect de județ - astăzi el a depășit de mult granițele strâmte ale unui partid politic, făcând prin ziarul său o politică naționalistă românească, fără culoare politică.

Nu am știut atunci că într'adevăr voi deveni colaborator al lui Emilian și mai ales nu am știut că el va reuși să aibă o puternică influență asupra mea.

I-am mulțumit lui Emilian pentru oferta de colaborare pe care mi-a făcut-o, dar l-am rugat să înțeleagă că familia mea este încă în țară și că nu ar fi prudent din partea mea să scriu la ziarul său acum. M'a înțeles și ne-am despărțit atunci în cei mai amicali termeni, dându-mi seama că într'un viitor foarte apropiat ne vom reîntâlni pentru a nu ne mai despărți până la moarte.

* * *

Mă aflu din nou în București cu gândurile ce mă frământau în toamna anului 1964. Data căsătoriei bătea la ușă și nu aveam locuință.

Maud se gândește la o nouă soluție : "Știi tu, eu mai am încă un văr primar ... toată familia l-a repudiat, Radu Irimescu nici n'a vrut să-l primească în casă fiindcă spunea el : "ne-a făcut familia de râs", nu a învățat niciodată nimic și este un "pierde vară" ... nu știu dacă tu l-ai cunoscut pe Iancu Alexandreanu " ?

- Da Maud, l-am văzut o singură dată în viață, dar cu ce m'ar putea el ajuta ?

- L-am întâlnit zilele trecute, este foarte dornic de a păstra legăturile de familie, probabil că a suferit fiind repudiat de către toți, are un splendid apartament în Piața Rosetti, cred că ar fi încântat să poată fi de folos familiei, am să vorbesc cu el !

După cum mi-a spus Maud, Iancu Alexandreanu locuia chiar vis-à-vis de șantierul la care lucram, așa că am lăsat-o să vadă dacă este ceva de făcut.

Am ajuns la Iancu Alexandreanu împreună cu Maud. Ne-a primit foarte afectuos, dar ... dându-și aere de mare senior !

Iancu nu reușise să-și facă nici-o carieră, luându-și cu greutate bacalaureatul și lucrase toată viața pe diferite șantiere. Acum era pensionar, cu o pensie acceptabilă și nu suferise rigorile închisorilor, deoarece niciodată nu se afirmase în nici-o direcție. Era un om inteligent, foarte bine crescut, cu o "spoială de cultură", de care făcea mare caz !

Nu mi-a dat nici-o atenție, tratându-mă ca pe un copil, dar fiind încântat că Maud îl vizitează și mai ales că-i cere ajutorul, s'a oferit numaidecât să ne găzduiască pe mine și pe viitoarea mea soție, până la găsirea unei locuințe.

* * *

Plec în turul obișnuit al inspecției mele, pe o vreme extrem de proastă și caut să-l termin cât mai repede cu putință. Intențiile sunt destul de greu de pus în practică, deoarece arterita acută de care sufăr mă obligă la un mers cât se poate de încet. Câteva minute după sfârșirea inspecției, durerile cedează și gândurile încep din nou să se lege.

Mă chiamă colonelul Purcherea la telefon, care mă anunță : "Ca prin urechile acului ai scăpat să nu ți se respingă azilul politic. Ai avut acolo o pilă negativă foarte puternică"!

- Nu înțeleg, care ar fi putut fi motivul respingerii azilului și cine a intervenit împotriva mea ?

- Ai scris în declaraţia pe care ai dat-o că eşti fiul generalului Pantazi, iar duşmanii tăi au declarat că tatăl tău a fost fascist ! Ce să-ţi fac, ţi-ai făcut duşmani şi duşmani cu mare influenţă la Zirendorf, unde se judecă cererile de azil politic. Linişteşte-te, ţi-am spus că acolo te pot ajuta prin saşii mei, ţi s'a modificat declaraţia, nepomenindu-se în ea nimic despre domnul general. Ţi s'a şi trimis azilul aprobat, mâine îl vei primi.

- Vă mulţumesc domnule Colonel, dar spuneţi-mi şi mie ce duşmani am? Cine a încercat această infamie ?

- Nu ştiu, dar acolo este un român basarabean cu numele de Crevenciuc, care are mare influenţă, probabil că nu l-ai "uns" ! El lucrează mână în mână cu Bebelo de la "Institutul Tolstoi" şi cu Tase de la "Caritas".

I-am mulţumit d-lui colonel Purcherea pentru marele ajutor pe care mi l-a dat, dar cu această ocazie mi-am putut da seama de marile mâncătorii ce macină acest exil. Desigur a fost vorba de intervenţia lui Tase, care nu m'a iertat că vorbisem la "Apoziţia" şi mai ales de felul în care îl pusesem la punct!

După 7 luni am primit azilul politic, un timp record faţă de încetineala cu care se lucrează la Zirendorf ! Faptul că l-am primit atât de repede se datoreşte desigur lucrăturii trio-ului Tase-Bebelo-Crevenciuc ! Toate formele de respingere fuseseră făcute şi a fost suficientă modificarea declaraţiei mele şi modificarea concluziei ! Deci aşa se lucrează şi în Occident, tot pe "pile"!!! Am luat cunoştinţă cu multă amărăciune, atât de lucrăturile românilor, cât şi de incompetenţa autorităţilor de a se informa aşa cum trebuie asupra solicitantului unui azil politic.Şi în acest timp, câţi comunişti au obţinut azil politic şi încă fără probleme ?!!!

* * *

La 5 Decembrie 1964 am făcut căsătoria civilă, iar la 6 Decembrie pe cea religioasă. Ne-am mutat la Iancu Alexandreanu în hall, deoarece splendidul său apartament era în realitate o garsonieră foarte mare. Nu avea decât două încăperi, un dormitor al lui şi al soţiei sale şi un hall imens prelungit de o terasă tot atât de mare.

Atât eu cât şi Ioana plecam la serviciu cu noaptea'n cap şi ne întorceam seara când ne aştepta la masă familia Alexandreanu. Nu aveam unde să ne retragem pentru a schimba câteva cuvinte împreună. Eram obligaţi să ascultăm poveştile lui Iancu, care nu se mai terminau şi care se învârteau numai asupra lui, a "personalităţii" lui !

Am aflat astfel că era mason şi era foarte mândru de acest lucru, căci şi Carol al doilea şi Sadoveanu fuseseră masoni. Nu am putut însă să aflu absolut nimic în legătură cu activitatea lui masonică şi nici măcar o clarificare asupra masoneriei. Am avut convingerea că minte pentru a-şi da importanţă ! Vorbea numai de ritualurile masoneriei, despre care probabil auzise şi el !

Acest subiect - care mă pasionase încă de la vârsta de 15-16 ani, pe când făceam parte din "Frăţiile de Cruce" legionare - despre care se vorbea atunci şi care era socotit "cauza tuturor nenorocirilor", dar fără cea mai mică lămurire asupra ceeace este în realitate masoneria şi al felului ei de a acţiona, nici astăzi, având de aface cu un "veritabil mason", nu am reuşit să elucidez absolut nimic !

Viaţa noastră la Iancu devenise un chin, să trebuiască să asculţi zilnic toate fantasmagoriile debitate de un om plin de el, care se credea atât de interesant ! Căutam în disperare o cămăruţă, oricât de proastă ar fi fost.

* * *

După ce am citit cu multă atenţie toate ziarele pe care mi le-a dat Emilian, m'am hotărît să-i fac o vizită la Furstenfeldbruck. Mă urc în maşina mea şi plec pentru prima oară singur, fără Herbert, pentru a putea sta de vorbă cu Emilian fără ca să fie stânjenit de o prezenţă străină pentru el.

Mă primeşte cu mare bucurie. De la început mă adresez lui Emilian cu : "Domnule Colonel"! Emilian nu era decât căpitan de rezervă, dar probabil fără a mă fi gândit în prealabi, l-am înălţat în grad din condescendenţă, între noi fiind o diferenţă de 15 ani şi eu având tot gradul de căpitan. Formula a rămas pentru totdeauna ! Emilian îşi petrecuse o bună parte a vieţii sale în uniformă militară iar armata pentru el devenise o a doua natură. Doctoratul în drept pe care-l avea, precum şi întreaga sa carieră civilă, se estompaseră în raport cu cariera militară căreia i se dedicase cu trup şi suflet. De altfel şi ziarul său "Stindardul" reflecta pe deplin această puternică amprentă pe care războiul o lăsase asupra sa. Evocarea războiului nostru din răsărit predomină coloanele Stindardului. Pentru o cât mai elocventă expunere şi justificare a acestui război, Emilian adunase cu multă strădanie o întreagă arhivă documentară, atât românească cât şi germană, ne neglijând cărţile şi articolele apărute în presa occidentală favorabile tezelor pe care le susţinea. "Stindardul" apărea ca un ziar obişnuit, dar după conţinutul său era mai mult o revistă, care avea menirea de a aminti românilor faptele glorioase ale armatei române pe frontul anticomunist şi menţinerea vie în sufletul lor a naţionalismului şi dragostei de patrie. Emilian îmi spune că îi face o deosebită cinste şi bucurie să primească în casa sa pe fiul domnului general Pantazi unul din cei mai străluciţi generali ai armatei noastre, dar în acelaşi timp pe sublocotenentul Ion Pantazi, voluntar pe frontul de răsărit. "Te rog să crezi că sunt bine informat asupra întregii dumitale activităţi atât pe front, cât şi după aceea în închisoare. Sper ca în cel mai scurt timp să fii colaboratorul meu cel mai apropiat".

- Domnule Colonel, aşi fi încântat să vă pot fi de folos, dar eu nu am scris în viaţa mea şi nu ştiu în ce măsură aşi reuşi acest lucru.

- Adevăraţii luptători ştiu să lupte cu toate armele ce le stau la dispoziţie. Vei vedea dumneata că în scurt timp vei stăpâni condeiul întocmai ca şi

sabia ! Nu mă îndoiesc o clipă de acest lucru şi te invit de pe acum să contribui la viitorul număr al Stindardului.

Aşa a apărut articolul evocând primele mele trei zile de lupte în Caucaz, aricol ce l-am introdus şi în primul volum al cărţii mele "Am trecut prin Iad".

Discuţiile mele cu Emilian s'au extins repede către remarca pe care o făcusem citindu-i cu multă atenţie ziarul.

- Domnule Colonel, nu credeţi că ziarul dumneavoastră are un specific evocator al războiului trecut şi prea puţină actualitate ?

- Da domnule Pantazi, este adevărat dar ... acesta a fost scopul iniţial al ziarului. Mai târziu am încercat să intru şi în actualitate, dar sunt atât de scârbit de acest Occident, de faptul că nici după 35 de ani nu este în stare să vadă realitatea, să cunoască comunismul cu adevărata lui faţă, încât am preferat să rămân pa câmpiile aride ale Rusiei, acolo unde eroii noştri n'au precupeţit absolut nimic pentru apărarea ţării, şi în realitate a întregii Europe. Vezi dumneata, Occidentul a dat mâna cu Comunismul, ne-a trădat şi nu mai este nimic de făcut. Nu ne-a rămas decât Istoria, Istoria adevărată, pe care trebuie s'o apărăm. Astăzi, în interesul "Mondialismului", până şi această Istorie este falsificată. De aceea în paginile Stindardului eu scriu Istoria adevărată. Poate mai târziu acest ziar va contribui prin paginile sale la elucidarea adevărului atât de mistificat astăzi. Aceasta nu înseamnă că dacă noi forţe mi se vor alătura şi vor putea constitui o nouă putere de luptă împotriva Mondialismului, eu să nu le deschid larg paginile ziarului meu.

De două ori am auzit din gura lui Emilian noţiunea de "Mondialism". Îmi era complet străină această noţiune şi nu am îndrăznit să-l întreb ce este Mondialismul ? Mi-a fost ruşine să-l întreb, poate acest Mondialism este bine cunoscut în Occident şi o astfel de întrebare ar fi însemnat totala mea necunoştinţă asupra lumii în care trăiesc! Pentru mine, Mondialismul era o necunoscută ca şi cu zeci de ani în urmă Masoneria. Trebuie să elucidez aceste două noţiuni, înainte de a scrie primul articol cu caracer politic în ziarul lui Emilian.

Mi-am luat rămas bun de la bătrânul ostaş, hotărît să-l cunosc cât mai bine pe acest om, care de 35 de ani şi-a consacrat întreaga activitate luptei româneşti.

* * *

Trăiesc incontinuu un dublu rol : mă aflu cu gândurile când în noua viaţă începută la München, când în Bucureşti unde mă zbăteam să-mi găsesc un loc printre cei ce puteau dobândi cu greu o pâine. Serviciul de paznic de noapte la clinica veterinară îmi oferă de minune această posibilitate.

Nu reuşeam să mă reculeg pentru a-mi căuta un drum în viaţă, căci serviciul pe care îl aveam şi în care nu reuşisem cu toate eforturile mele să mă fac util, nu-mi prezenta niciun fel de garanţie pentru viitor. Despre viaţa mea atât de interiorizată înainte, astăzi nu mai putea fi vorba. Nu mai aveam timp de a vorbi cu mine însumi. Simţeam că ajung la capătul răbdării şi că mă lasă nervii. Adevărata greutate a vieţii nu fusese în închisoare, ea de-abia acum începea.

Ioana se mutase cu serviciul de la Băneasa la Comerţul Exterior, tot cu ajutorul unei "pile". Tatăl ei a reuşit acest lucru printr'un fucţionar de la "cadre", care-i fusese pe vremuri subaltern. Dar această reuşită s'a dovedit total potrivnică nouă căci imediat după mutare, Ioana a fost chemată la "cadre", unde i s'a pus în vedere să divorţeze, în caz contrariu pierzându-şi serviciul. La refuzul ei categoric de a divorţa, s'a făcut o şedinţă în cadrul U.T.C.-ului, în care a fost făcută "trădătoare a clasei muncitoare" deoarece s'a măritat cu un "duşman al poporului" şi astfel a fost dată afară din U.T.C. în care intrase fără voia ei fiind înscrisă automat ca toţi tinerii ce au împlinit vârsta de 18 ani. Din fericire nu a fost scoasă şi din serviciu, dar acest lucru devenea posibil şi chiar probabil în orice moment.

Încep să-mi caut prietenii din "vremurile bune din închisoare"! Pe Ion Ioanid l-am întâlnit mai des pe stradă, locuind în acelaşi cartier în plin centrul Capitalei. El nu a găsit să lucreze nicăeri.

Îl caut şi-l găsesc pe doctorul Cornel Petrasievici. Lucrează ca sanitar într'un dispensar în Bucureştii noi. Este timorat ca şi mine să nu-şi piardă serviciul. Este prima şi ultima oară când l-am văzut în aşa zisa libertate, deoarece eu am părăsit curând după aceea Bucureştiul. Când m'am întors, am aflat minunata veste că a plecat în Statele Unite ! Cum o fi reuşit ?!!!

Din întâmplare îl întâlnesc pe doctorul Paul Iovănescu, chiar în faţa şantierului meu. Suntem fericiţi să ne revedem, nu ştiam unul de altul să ne regăsim. El face naveta la Giurgiu unde lucrează ca medic într'un dispensar prăpădit. Este însă foarte mulţumit. Îmi dă şi adresa doctorului Make Ionescu. Aranjăm să ne revedem.

Make a găsit un post de medic pe un şantier chiar în Bucureşti ! Face treabă de sanitar, dar în sfârşit ... este angajat ca medic ! Îmi spune că atât el cât şi Paul Iovănescu sunt pe cale de a se însura ! Ei au totuşi o situaţie mai sigură decât mine. Nici pe Make nu-l mai văd mult timp din cauza plecării mele.

Dido Greceanu lucrează la Facultatea de Arhitectură ... face machete ! S'a însurat şi este mulţumit!

Îl văd şi pe doctorul Sandu Ghica deasemeni proaspăt căsătorit, dar cu multe probleme familiare. Nu mai este Sandu Ghica dinaintea închisorii, este mult schimbat după trecerea prin reeducarea din Piteşti.

Într'o zi mă pomenesc la şantier cu Ducu Ciocâlteu ! Nu ştiu cum mi-a dat de urmă. Îl primesc ca şi cum nimic nu s'ar fi întâmplat, parcă nu ar fi încercat să-mi arunce în spate toate "turnătoriile" pe care le-a făcut cu ocazia anchetei evadării noastre. Mi-a fost milă de el, Ion Ioanid îi întorsese spatele. Eu l-am iertat, ceeace aveam să regret mai târziu. Ce bine au făcut

toţi ceilalţi, care deşi nu i-au întors spatele ca Ion, l-au ţinut totuşi la mare distanţă !

Din păcate toate aceste revederi sunt în fugă, toţi fiind angrenaţi într'o nouă viaţă, în care "timpul" nu ne stă la dispoziţie, după el alergăm, de el vrem să scăpăm !

* * *

De la Bucureşti, Ioana mă anunţă la telefon că a primit paşaportul şi că soseşte cu copiii cu avionul în câteva zile !

După un an şi jumătate de aşteptare, după 5 respingeri, după ameninţări că i se vor lua copiii dacă nu divorţează, în sfârşit chinurile noastre se vor sfârşi.

Dar cât a fost de greu ! I-au spus că sunt un trădător, că s'a făcut o greşeală cu mine, că va răspunde cel care mi-a dat paşaport, dar," copiii lui Pantazi niciodată nu vor pleca". I s'au închis toate uşile, nu mai avea dreptul nici la audienţe ! Rămăsese singură să se bată cu Securitatea pentru dreptul ei şi al copiilor de reîntregire a familiei. Probabil că Ioanei nu-i ajungea adversitatea făţişe a Securităţii, căci acasă copiii şi în special cel mare, Mihai (11 ani), făcea crize de disperare, crezând că Ioana este cea care nu vrea ca ei să vină la mine.

Toate s'au afârşit şi Herbert, mai mult decât mine, intră într'o exuberanţă nestăpânită ! Culmea este că el nu-mi cunoştea nici soţia, nici copiii ! Pentru el, familia mea era a lui, acest lucru îl simţea el, îl simţeam şi eu. După câteva zile primesc un nou telefon de la Ioana prin care mă anunţă : "Sosim cu Lufthansa poimâine la ora 6 după masă la München"!

Herbert îmi umple garsoniera de flori şi de tot felul de fructe în cantităţi "industriale"! Masa de seară trebuia s'o luăm la el.

La ora 6 am fost la aeroport împreună cu o mulţime de prieteni. L-am găsit pe Mircea Şeteanu care de câţiva ani lucrează la acest aeroport. Aflăm că avionul abia acum a plecat din Bucureşti, cu o întârziere de două ore. Deci sosirea la ora opt ! Sunt introdus de către Mircea în interiorul aeroportului. În sfârşit sosesc. Îi văd de departe, se uită lung la mine şi par'că nu mă recunosc. Este normal, acum port barbă ! Copiii îmi sar de gât. Emoţia este atât de mare încât nu vorbim nimic ! Ne despărţim de prieteni şi, cu maşina mea, facem un tur prin München. Luminaţia oraşului îi frapează pe toţi trei. Niciunul dintre ei nu văzuse niciodată atâta luminaţie ! Herbert şi familia lui ne aşteptau la masă. Par'că se cunoşteau de când lumea ! Copiii au făcut priză cu Herbert din primele minute. Nici nu se putea altfel. Garsoniera mea li s'a părut un "vis"! Era într'adevăr foarte frumoasă. Pe la 12 noaptea am culcat copiii în dormitor unde Herbert avusese grije să le monteze un pat supraetajat, iar noi ne-am culcat pe o saltea în living-room. Am stat de vorbă până dimineaţa, amestecând

gândurile, ideile, frazele, fără a ne putea spune mare lucru. Trecuse un an şi jumătate de când nu ne văzusem, dar par'că ar fi fost o veşnicie !

* * *

Mă plimb ca un leu în cuşcă de la un capăt la celălalt al camerii rezervată pazei Clinicii Veterinare. Gândurile îmi zboară de la München la Bucureşti şi de la Bucureşti la München.

Venirea familiei nu poate închide capitolul din viaţa mea rezervat ţării, dar deschide unul nou, acela al viitorului, al felului în care mă voi descurca. Scopul venirii mele în Occident, rămâne în continuare deschiderea ochilor occidentului asupra comunismului, el este tot atât de actual ca şi acum 33 de ani. Dar cum ? Prin ce mijloace ? Singura portiţă deschisă mi se pare ziarul lui Emilian. Până la alte posibilităţi, voi încerca schimbarea profilului acestui ziar, din revistă cu caracter istoric, în ziar de actualitate. Voi reuşi oare acest lucru ? Emilian manifestă o puternică personalitate şi după 29 de ani de activitate este extrem de greu de convins. El crede că nu mai este nimic de făcut deoarece Occidentul a dat mâna cu Comunismul, deci actualitate nu există ! După el actualitatea este cea din 1945 de la Yalta, de atunci nu a trecut o zi, între 1945 şi 1979 putându-se pune semnul egalităţii fără a greşi absolut nimic. Pentru acest motiv, Emilian îşi consacră ziarul doar menţinerii spiritului viu al românismului. Poate are dreptate, dar nu ne este permis să încetăm lupta. Resemnarea nu aduce nimic.

Gândurile îmi zboară în trecut, poposesc pentru un moment pe front, pentru altul în închisoare, dar se opresc la cea mai mare închisoare, aceea a R.S.R.-ului. Îmi dau seama astăzi mai bine ca oricând de marea reuşită a Comunismului, aceea de a închide între ziduri nevăzute până şi gândirea omenească. Da, prin anihilarea timpului, ei au reuşit această uriaşă performanţă, pe care evident Occidentul nu o poate înţelege. Dar cum s'o înţeleagă, dacă nici măcar cei ce au trăit această evidenţă, nu şi-au dat seama de ea ? Omul are o capacitate de adaptare dincolo de posibilităţile de gândire cu care este înzestrat. De aceea s'a înjugat la plugul comunist, pe care-l trage până la istovire, de aceea odată ajuns în Occident, se adaptează noului ritm de viaţă şi caută să se descurce în noua junglă, căutându-şi un alt jug la care să tragă. Pentru om totul se reduce la o existenţă mai bună. Timpul şi aici este limitat, deoarece cel disponibil înţelege să-l întrebuinţeze într'o binemeritată destindere. De aceea îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru posibilitatea de existenţă pe care mi-a dat-o. Ca paznic de noapte, nederanjat de nimeni niciodată, am posibilitatea de a reflecta asupra trecutului, asupra prezentului, asupra vieţii sub comunism, asupra vieţii în Occident. Este o posibilitate unică, de care trebuie să profit pentru a-mi continua lupta începută în 1942 când am plecat pe front, în 1946 când mi-am dat seama că în Ţară totul este pierdut. După 32 de ani de suferinţă, am

ajuns în Occident, dar am ajuns degeaba dacă mă agrenez în viaţa occidentală.

Viaţa de zi cu zi, pe care mi-a oferit-o Herbert, evadările în lumea mondenă, pe care mi le-au oferit Mircea Carp şi George Ciorănescu, mă sustrag fără voia mea, fără voia lor, de la ceeace trebuie să fac, de la adevăratul motiv pentru care am dorit atât de mult să ajung în Apus. De aceea trebuie să mă apropii de Emilian, să mă alătur lui, să caut să-l schimb, să-l readuc din "lumea lui" din timpul războiului, în aceea de astăzi. Este deosebit de greu, dar trebuie, trebuie să reuşesc.

Ceilalţi, toţi cei pe care i-am cunoscut, deşi gândesc româneşte şi îşi iubesc ţara, sunt extrem de departe de realităţi. Nu este vina lor, cu toţii sunt victimile capacităţii de adaptare a omului. Din momentul în care îmi dau seama de acest lucru, sunt obligat să rămân fidel ideilor mele. Pentru aceasta trebuie să mă sustrag ispitelor de adaptare şi venirea familiei mele este cel mai bun pretext de retragere în mine însumi. Voi rămâne paznic de noapte, dar un paznic într'adevăr liber, liber de a înnoda aspiraţiile noastre de ieri, posibilităţilor de astăzi. Lupta trebuie să rămână deschisă, indiferent de posibilităţile mici pe care le avem. Gândirea, pe care ne-au răpit-o comuniştii în mod deliberat, gândirea care nu se poate dezvolta în Occident în mod normal din cauza tumultului vieţii, trebuie să rămână lucidă, trebuie să se realizeze în concluzii de acţiune.

Ceasul sună, aducându-mă înapoi la Clinica Veterinară unde mă aflu. Plec în inspecţie, nereuşind totuşi să mă deslipesc de gândurile mele.

* * *

Mă aflu din nou în Bucureşti, cu gândurile şi greutăţile întâmpinate atunci, în iarna anului 1964. Locuinţa la Iancu Alexandreanu devine un coşmar, inutilitatea mea la şantier un altul.

Am găsit o cameră pe lângă biserica Popa Tatu. Suntem fericiţi ! Se intră în cameră direct din curte. Între scândurile pardoselii sunt spaţii până la 2 cm. Dedesubt este o pivniţă, de unde vine un curent teribil. O mică sobă de fier este aşezată într'un colţ al camerii. Un pat cu arcurile sărite constituie singurul mobilier al încăperii. Prin uşa de la intrare se poate zări afară. Frigul intră atât pe uşă cât şi din pivniţă. Camera mai are şi alţi colocatari : un fel de melci fără cochilie ! Dând pătura la o parte de pe pat, am găsit salteaua verde de igrasie ! Closetul se afla în fundul curţii. Pe jos am găsit un lighean, dacă mai găsim un scaun pe care să-l punem însemna că am rezolvat problema camerii de baie ! Nici în filmele de groază şi de sărăcie lucie, nu întâlnisem aşa ceva. Şi totuşi ne-am mutat bucuroşi de la Iancu Alexandreanu !

În fundul curţii, lângă intrarea în closet, am găsit o grămăjoară de cărbuni. Am făcut focul, dar a trebuit să ieşim imediat afară din cauza

fumului. Coşul era înfundat ! Ne-am hotărît să facem iarna fără căldură. Ne mai trebuiau pături. Le-am găsit cu uşurinţă la Jana. În alte părţi nu le puteam cere, ne-ar fi întrebat cu toţii : cine va pus să vă însuraţi ? Cum terminam fiecare serviciul, ne duceam la Jana, era locul de întâlnire, dar şi locul unde stam până ni se închideau ochii de oboseală. După prima noapte în noua locuinţă, ne-am dat seama dimineaţa că hainele nu erau numai îngrozitor de reci, dar şi umede din cauza igrasiei. Era o viaţă de coşmar, dar ne oferea independenţa atât de mult râvnită. Aceasta a fost aşa zisa "lună de miere"!

În Ianuarie 1965, într'o dimineaţă, ducându-mă la şantier, cu "Sportul" şi "România Liberă" în dinţi, pentru Ioaniţescu, acesta îmi spune :

- Nu pleca, vreau să stăm puţin de vorbă !

Am băgat-o pe mânecă, probabil îmi va spune că nu mă mai poate ţine în serviciu. Nu ar fi fost de mirare şi nu aşi fi avut nimic de obiectat. Dar nu, Ioaniţescu îmi comunică o ofertă ce i s'a făcut de la Hidrocentrala Argeş pentru o mare lucrare la suprafaţă ce trebuia începută. Ştia că fusesem acolo şi voia cât mai multe detalii asupra condiţiilor de lucru şi de salarizare de la faţa locului.

Vestea a căzut ca un trăznet, era tot ceeace-mi doream. I-am arătat condiţiile admirabile de acolo faţă de tot ceeace s'ar putea obţine în Bucureşti. Spor de şantier de 25% plus acordul, cu totul altul decât în Bucureşti. Desigur, de celelalte sporuri nu se putea beneficia, dar în orice caz încă un spor de 25% pentru 10 ore zilnic şi poate chiar de 50% dacă admitem să lucrăm 12 ore.

- La cât s'ar putea ridica acordul dacă lucrezi serios ?

- În subteran se dau acorduri până la 200%, dar cu siguranţă la suprafaţă se poate ajunge la 70-80%. Evident acordul se trage din condei, aşa că totul este posibil în raport cu graba pe care o au de-aşi termina lucrările şi cu lipsa de concurenţă a unor oameni pricepuţi.

Lui Ioaniţescu îi surâde ideia şi-mi spune că va reflecta asupra ofertei primite, căreia trebuia să-i dea un răspuns în decurs de câteva zile. Evident maistrul meu avea o mare experienţă şi o foarte bună reputaţie. Am făcut totul pentru ca Ioaniţescu să primească această lucrare. Într'adevăr, după două zile, Ioaniţescu îmi comunică că a acceptat oferta şi în decurs de două săptămâni va trebui să ne prezentăm la Corbeni unde se va face lucrarea. Deci o voi întâlni din nou pe doamna Racoviceanu şi de data aceasta voi putea aranja cu ea, fără nici o grabă, un loc de lucru în subteran. Mă interesa acest lucru în mod cu totul deosebit deoarece era singura meserie pe care o cunoşteam, în care mă puteam remarca, scăpând de obsesia inutilităţii în care mă zbăteam.

Aşa am plecat din nou la Corbeni, de data aceasta şi cu Ioana, căreia Ioaniţescu mi-a promis că îi va găsi o utilizare.

Greu mă zbăteam în acele timpuri, trăiam de astăzi pe mâine numai în speranţa că, odată şi odată, va fi mai bine. Speranţa ne-a mai rămas, dacă s'ar duce şi asta ..., dar ea nu se duce niciodată, ea este adânc sădită în

sufletul omului, ea rămâne, cu ea trăieşte şi moare omul. Pretutindeni, indiferent de situaţii politice, indiferent de situaţii personale, omul speră, speră în terminarea războiului, speră în sfârşitul tiraniei, speră în îmbogăţire, într'o mare carieră, speră ... speră atât timp cât trăieşte. Speranţele omului sunt strâns legate de soarta care îi este hărăzită. Ferească-i Dumnezeu pe cei ce trebuie să spere că mâine nu le va mai fi frig, că mâine nu le va mai fi foame ! Cea mai înfricoşetoare speranţă este aceea care devine a tuturora ! Noi toţi care trăiam pe acele vremuri în România, nutream aceleaşi speranţe : să nu mai alergăm după mâncare, să nu ne fie frig şi să ne putem odihni !

Şi aici în München oamenii speră : într'un apartament mai mare şi mai luxos, în schimbarea automobilului, într'un concediu în Grecia, căci s'au plictisit de Italia şi Spania ! Aceste speranţe ale oamenilor de rând se realizează cu mult mai multă uşurinţă decât minorele speranţe ale celor pe care Dumnezeu i-a aşezat cu 2000 kilometri mai spre răsărit !

Şi eu sper, astăzi ca şi ieri, desigur natura speranţelor s'a schimbat, astăzi nu mai sunt obsedat de inutilitate, nu-mi mai este frig, nu mai alerg după mâncare, nu mă mai gândesc la ziua de mâine, sperând în acel mâine, că îmi va fi mai bine decât astăzi, nu ... categoric nu. Dar ... speranţa mea de astăzi se leagă pe nesimţite de speranţa de acum 35 de ani ... aceea de a face ceva pentru trezirea acestui Occident la realitatea comunismului.

Nu m'a speriat prosperitatea Occidentului, dar m'a îngrozit inconştienţa în care trăieşte, nedându-şi seama că poate chiar mâine, s'ar putea să ajungă în aceiaşi situaţie, cu cei pe care i-a vândut fără nici-un scrupul, fără nici-o remuşcare aliaţilor lor comunişti.

Omul de rând, omul de pe stradă din Occident, nu se gândeşte un singur moment la cei de dincolo de "Cortina de fier", nu-şi dă seama, că oricând această "cortină" s'ar putea muta pe Atlantic ! Nu .. el trăieşte cu cea mai mare intensitate ziua ... momentul ... clipa, mâine nu există, căci pentru el, mâine, nu poate fi decât mai bine decât astăzi ! Ceeace se întâmplă cu semenii lui, la numai 2000 de kilometri distanţă, nu poate crede fiindcă nu-şi poate imagina acea îngrozitoare realitate iar dacă cineva cutează să i-o descrie este tratat fie de mincinos, fie de nebun !

După numai doi ani trăiţi în Occident îmi dau seama de lupta fantastică în care intru, îmi dau seama de enorma dreptate a lui Emilian, îmi dau seama că vreu să mă măsor cu "morile de vânt"! Şi totuşi trebuie să mă înham la această luptă, trebuie fiindcă eu nu pot uita de unde am venit, căci aşa cum spune Radu Gyr, "Cenuşa mea a rămas sub zidurile Troiei".

Iau hotărîrea să-l văd cât mai repede pe Emilian, să vorbesc mult cu el, să-i spun tot ce am pe suflet, să-l rog, să-l implor să mă ajute, să se alăture mie, în ziarul său şi, paralel cu ce a fost acum 40 de ani, să apară ceeace este astăzi. El ştie ce se petrece în ţară, dar ştie din auzite, crede căci a cunoscut comunismul din Rusia, dar nu l-a simţit pe propria lui piele, de aceea înţelege totul, dar nu se poate indentifica.

* * *

Iau din nou drumul Fürstenfelbrukului. Sunt absolut decis să repun în discuţie problema actualizării ziarului "Stindardul". Lupta românească nu se poate reduce la evocări istorice.

- Să trăiţi domnule Colonel !
- Bine-ai venit domnule Căpitan ! Astăzi cred că nu ai venit pe fugă, că vom putea sta mai mult de vorbă şi că vom ajunge la o colaborare strânsă. De zeci de ani mă zbat singur, sau aproape singur, pentru a putea face faţă loviturilor ce primesc din toate părţile. Lozovan este singurul meu colaborator mai apropiat, dar el este pe toane, când trimite articole, când invocă lipsa de timp sau alte scuze şi nu trimite nimic. De altfel Lozovan este un colaborator destul de incomod pentru mine, deoarece se lansează în o mulţime de atacuri, care nu fac decât să-mi mărească numărul duşmanilor.
- Tocmai voiam să vă spun domnule Colonel că între ziarele pe care mi le-aţi dat am citit un articol al d-lui Lozovan în care trata drept trădător pe Iuliu Maniu şi nu cred că astăzi este bine de făcut acest lucru.
- Lozovan este convins că Maniu a jucat pe două tablouri şi el nu-i poate ierta acest lucru.
- Evident că Maniu a jucat pe două tablouri, dar acest lucru l-a făcut cu ştiinţa şi consimţământul Mareşalului, deci în nici un caz Maniu nu poate fi un trădător. Eu cred că aceste articole sunt extrem de dăunătoare, cu-atât mai mult cu cât sunt foarte departe de adevărul istoric.
- Maniu a fost toată viaţa lui un iezuit, una gândea alta făcea, iar ideile lui le exprima întotdeauna cu dublu înţeles. Sa nu uităm că Maniu a fost împotriva unirii Transilvaniei la Vechiul Regat şi a consimţit la acest lucru numai când a văzut că actul a devenit un fapt împlinit. Maniu a fost întotdeauna un mare luptător în opoziţie, dar niciodată nu a fost un constructiv. El a scos întotdeauna "castanele din foc" cu mâinile altora. Din acest punct de vedere sunt alături de Lozovan.
- Să nu uităm că Maniu a fost un om politic şi oamenii politici nu se angajază niciodată definitiv, ei îşi păstrează rezerve, pentru orice eventualitate. Nu cred că este cazul ca ziarul dumneavoastră să se angajeze în a da verdicte fără drept de apel, cu-atât mai mult cu cât aceste verdicte au un caracter definitiv. Cred că dl. Lozovan este în necunoştinţă de cauză asupra multor evenimente petrecute, iar atacurile sale frontale şi mai ales etichetarea cu epitetul de "trădător" al unui om de talia lui Iuliu Maniu, nu pot aduce decât un mare desavantaj, atât ideilor româneşti în general, cât şi ziarului dumneavoastră în special.
- Lozovan m'a băgat de multe ori în mai încurcături, dar el s'a remarcat ca una din "penele" cu mare răsunet în exil şi are o mulţime de adepţi. Deşi am încercat să-l temperez de multe ori, nu am reuşit acest lucru, iar dacă o singură dată nu i-aşi publica un articol "ad litteram", el s'ar supăra foc şi nu mi-ar mai trimite nici unul.

- Eu cred că dl. Lozovan are o mulţime de adepţi deoarece articolele lui sunt foarte bine scrise şi este foarte bătăios ceeace place, dar totul are o limită şi în special atacarea lui Iuliu Maniu şi natura acestui atac, nu poate face decât mult rău ziarului dumneavoastră. Uitaţi-vă, de exemplu, am vorbit cu dl. Traian Isărescu, "cuzist" de-al dumneavoastră, care a fost revoltat de acest articol. Evident el place legionarilor simişti, care de altfel am văzut că-l şi publică pe dl. Lozovan în "Carpaţii", dar, nu vreau să mă amestec în treburile dumneavoastră, trebuie însă să vă spun că eu nu pot fi de acord cu atacuri împotriva puţinelor personalităţi pe care le-a avut Neamul Românesc.

- Deşi sunt de acord în multe privinţe cu Lozovan, trebuie să-ţi mărturisesc că am publicat acest articol cu inima îndoită. Dar vezi dumneata, eu am ajuns la concluzia că am fost trădaţi şi vânduţi de către masonerie, de către mondialism, în mod definitiv şi-atunci nu ne mai rămâne decât să spunem adevărul. Nu mai putem face politică, facem doar istorie.

- Domnule Colonel, cu astfel de articole nu faceţi nici măcar istorie, fiindcă ele nu corespund adevărului, ele reprezintă doar o patimă subiectivă a unui naţionalism şovin, ele corespund lozincii comuniste : "Cine nu este cu noi, este împotriva noastră". Încă odată, nu vreau să vă influenţez, dar trebuie să vă spun cu claritate punctul meu de vedere. În privinţa lui Iuliu Maniu, întâmplător cunosc mai multe decât dl. Lozovan, care după vârsta pe care o are nu a putut avea un contact cu evenimentele anilor 1938-1944. De-atunci o istorie nu s'a scris, prin urmare informaţiile de care dispune sunt fie fragmentare, fie subiective. Aceste surse, nu îndreptăţesc sub nici un motiv articole cu caracter de verdict, cum sunt acelea ale d-lui Lozovan, cu-atât mai mult cu cât aceste verdicte aduc prejudicii grave personalităţii lui Iuliu Maniu. Eu cred că dl. Lozovan este un impulsiv care confundă sentimentele proprii cu interesele namului nostru. În orice caz, vreau să vă spun că eu nu pot colabora la un ziar care publică astfel de articole. Evident dumneavoastră nu trebuie să staţi un moment în cumpănă, dl. Lozovan este o "pană" consacrată a exilului, pe când eu nu reprezint absolut nimic. Drept să vă spun, nici măcar nu ştiu dacă am să pot vreodată să scriu un articol.

- Domnule Căpitan, ceeace îmi spui dumneata, corespunde şi felului meu de a gândi. Cred că am greşit pretându-mă toanelor lui Lozovan. Eu nu sunt un admirator al lui Maniu, dar sunt de acord că articolul lui Lozovan a "sărit calul". Voi fi foarte circumspect pe viitor în privinţa articolelor ce mi le trimite şi cu toată părerea de rău, nu-i voi mai publica orice articol, numai fiindcă este semnat "Lozovan". Am primit multe scrisori de laude la adresa lui, dar şi scrisori de reproşuri că-l public. El este cel mai vechi colaborator al meu şi trebuie să-ţi mărturisesc sincer, cu rare excepţii este singurul. Ai văzut în ziarele ce ţi le-am dat diferite semnături. În realitate aproape toate sunt fictive, articolele sunt ale mele. Trebuia să procedez astfel, pentru a nu apărea doar semnătura Ion V. Emilian. Foarte rar primesc articole bune, în general sunt nepublicabile, fie în ceeace priveşte conţinutul, fie că sunt

scrise cu "picioarele"! Este greu domnule Pantazi să scoţi un ziar singur cum fac eu, de 29 de ani !

- Domnule Colonel, dacă dumneavoastră voiţi să renunţaţi, nu la dl. Lozovan, ci la anumite articole ale d-lui Lozovan, şi dacă voiţi să intraţi cu ziarul în actualitate, eu sunt gata să vă ajut, dar trebuie să vă repet că niciodată nu am scris un singur articol şi nu ştiu dacă voi fi în stare să fac acest lucru.

- Vezi domnule Căpitan, dumneata ai dreptate în ceeace priveşte articolul împotriva lui Maniu, dar eu nu voi renunţa niciodată să atac "Mondialismul" şi pe toţi cei ce conştient sau inconştient se alătură lui. Din păcate aceştia sunt mulţi şi-atunci trebuie să "muşc" în dreapta şi în stânga. "Stângismul care domină Occidentul ne-a adus în situaţia de astăzi şi nu pot renunţa la luptă deşi sunt convins că situaţia este pierdută. Din păcate avem un rege, care nu vrea să ştie de noi de 33 de ani de când este în exil, iar până atunci nu a făcut decât prostii, una mai mare decât alta şi nu trebuie să ţi le enumăr fiindcă le cunoşti şi dumneata.

- Evident că în privinţa regelui cunosc destul de mult, totuşi aşi vrea ca în câteva cuvinte să cunosc punctul dumneavoastră de vedere în ceeace priveşte greşelile lui.

- Trădarea de la 23 August, minciuna armistiţiului când în realitate a fost o capitulare fără condiţii şi în urma căreia 130.000 de ostaşi români au luat calea prizonieratului. Predarea Mareşalului lui Bodnăraş. Recunoaşterea guvernului Groza. Recunoaşterea alegerilor măsluite şi a parlamentului comunist. Abdicarea, pentru care nu are nici o scuză. El ne-a dat pe mâna comuniştilor şi trebuia să împărtăşească soarta Ţării pe care a trădat-o. Venit în exil, timp de trei luni a tăcut. În sfârşit a recunoscut "Comitetul" format de Rădescu, dar acesta fiind distrus de "mondialişti" s'a retras şi nimeni până în ziua de astăzi nu a mai auzit de el. Ba mai mult a declarat că pe el nu-l mai interesează România şi înţelege să se consacre familiei sale ! Şi fiindcă a venit vorba de familie, te întreb eu, este posibil ca primul lucru pe care l-a făcut în exil, să fie o căsătorie cu surle şi fanfare, atunci când îşi părăsise Ţara lăsând-o pe mâna comuniştilor ? Purtarea lui de la început şi până la sfârşit este o ruşine !

- Din păcate sunt de acord cu dumneavoastră, dar nu cred că aceste lucruri trebuiesc scoase în relief.

- Ba da, domnule Căpitan, răul trebuie tăiat de la rădăcină. Trebuie spus adevărul oricât de dureros ar fi el. De aceea eu am renunţat la politică în favoarea Istoriei, care nu trebuie să acceptăm să fie falsificată. Numai cu minciuni convenţionale nu se poate întemeia ceva serios, nu se poate merge mai departe. Mondialismul a fost creiat de evrei pentru a stăpâni lumea, acest lucru este astăzi evident, ei au creiat haosul în care trăim astăzi, ei vor să distrugă creştinismul, ei au distrus ideia de Patrie, de familie, de Dumnezeu. Dumneata nu-ţi dai seama că Israelul de astăzi este singura ţară din lume care are dreptul de a crede în Dumnezeu, care pune Patria mai presus de orice, care are o familie strâns unită ? Ei şi numai ei au aceste drepturi, iar dacă noi cerem pentru noi acelaşi lucru, devenim dintr'o dată

"rasişti, antisemiţi, nazişti şi fascişti", înglobând toate acestea în noţiunea de "naţionalişti, de şovini, de reacţionari, de aţâţători la război"! Nu domnule Căpitan, la această luptă eu nu pot renunţa, chiar dacă o socotesc pierdută. Niciodată nu se poate şti de unde "sare iepurele", nu avem dreptul atâta vreme cât încă mai respirăm să renunţăm la luptă. In decursul Istorie au survenit accidente, accidente neprevăzute, care au schimbat faţa omenirii, altfel puneau "şeaua pe noi" încă de la Revoluţia Franceză.

Au trecut 6 ore de când stau de vorbă cu Emilian şi-mi dau seama că pentru elucidarea unor lucruri, în vederea unei colaborări, trebuies nu ore, ci poate săptămâni de discuţii. De aceea îmi iau rămas bun de la el promiţându-i că voi reveni cât mai repede cu putinţă.

Din această primă întrevedere mai serioasă, ajung la concluzia că enorm de multe lucruri le avem comune, dar totuşi sunt şi altele care ne despart. Nu l-am contrazis întru nimic şi poate era şi greu să fac acest lucru, deoarece între noi nu există neînţelegeri de fond ci numai de formă. Voi reflecta asupra acestor lucruri.

* * *

Ajuns la locul de lucru, gândurile mele nu s'au îndepărtat nici un moment de Emilian. Este incontestabil un om a cărui personalitate nu este contestată nici de cei mai înverşunaţi duşmani şi "Slavă Domnului" are destui.

Din nou am auzit din gura lui Emilian cuvântul "mondialism". De data aceasta am impresia că m'am edificat asupra noţiunii. Este echivalentă aceleia de "masonerie" sau o noţiune nouă dar cu aproximativ acelaşi conţinut. Va trebui să citesc mult în această direcţie, căci nu-mi este permis să caut deducţii personale asupra unor noţiuni cu conţinut bine stabilit. In mare, am putut să-mi dau seama că masoneria sau mondialismul sunt nişte societăţi secrete înfiinţate de evrei cu multe sute de ani înainte, cu scopul conducerii lumii. S'o fi evitând astăzi cuvântul "masonerie" pentru a nu trezi susceptibilităţi periculoase şi s'a recurs la noţiunea de "mondialism", care nu implică neapărat pe evrei, care incontestabil domină sistemul politic occidental ?

In orice caz, ultimul război mondial a schimbat sensul valorilor, conţinutul noţiunilor, atât în ţările comuniste, cât şi în cele occidentale. "Non nova, sed nove"! Dar între cele două sisteme s'a ajuns totuşi la nişte noţiuni comune, pe care fiecare le întrebuinţează, interpretându-le de maniere diferite ! Lărgirea conţinutului noţiunilor, a dat această posibilitate de interpretare, a creiat neînţelegerea în înţelegere, totul depinzând de situaţii creiate artificial, de destindere şi încordare ! Aceasta pentru a nu mai vorbi de reaua credinţă totală, bazată tot pe noţiuni cu conţinutul lărgit,

după care în orice neînţelegere între sisteme sau chiar state şi persoane, duşmanul permanent sau chiar de moment, este gratulat cu noţiunea de "rasist, antisemit, nazist sau fascist"! Şi mai mult, în sistemul occidental s'a adoptat mentalitatea comunistă, după care acuzatorul aruncă învinuirea fără a trebui s'o dovedească, iar acuzatul trebuie să se desvinovăţească, adică să dovedească un fapt neexistent, ceeace este imposibil ! Şi totuşi, în acest occident liber, nimeni nu se sesisează de această aberaţie şi o cultivă, pentru a nu deranja "sfinţii" care au iniţiat-o ! Zicala românească : "A fluierat în biserică", este la ordinea zilei şi de ea fuge toată lumea. "Frica păzeşte pepenii", este ceeace oamenii au băgat bine în cap, în ambele sisteme şi astfel libertatea cuvântului care în Occident există, este totuşi extrem de bine cântărită, pentru a nu te trezi dintr'o dată "fascist" ... etc. Aici în exil, dacă ai pronunţat cuvântul "evreu", ţi se poate atribui oricând epitetul de "antisemit"! De aceea trebuie să cântăreşti de zece ori fraza în care ai amintit "poporul ales". Acest lucru mă preocupă mai puţin, deoarece nu am de gând să atac pe nimeni şi nici să fac politică. Pentru ceeace voi avea de spus, nu voi căuta cuvinte alese pentru a nu deranja susceptibilităţi, în această privinţă preferând să rămân în anii 38, pe care îi consider cu mult superiori anilor 80 ! Poate să se supere toată lumea, dar eu voi întrebuinţa vechile noţiuni cu conţinutul pe care l-am învăţat.

O singură concluzie : îl voi revedea pe Emilian cât mai curând cu putinţă şi prin el voi căuta să cunosc cât mai multe despre Occidentul de astăzi, despre Exilul Românesc. Abia după aceea voi vedea dacă voi scrie sau nu. Evident, am venit în Occident pentru a scrie, căci altfel de luptă nici nu există şi chiar dacă ar exista, nu mai sunt capabil să o duc. Ceeace am declarat la procesul evadării mele rămâne în picioare : "Voi lupta împotriva comunismului, prin presă, prin radio sau chiar cu arma în mână"! Pe-atunci aveam 33 de ani, acum am 60, deci vrând, nevrând, arma chiar dacă aşi avea-o nu mai am ce să fac cu ea !!!

* * *

Impreună cu întreaga "trupă" a lui Ioaniţescu, am ajuns din nou la Corbeni. Ioaniţescu intră imediat în lucru, trasând noua construcţie. De data aceasta "arderea gazului" de către mine, nu mai poate trece neobservată, deoarece o mulţime de "luftinspectori" ai hidrocentralei îşi bagă nasul peste tot. De la început Ioaniţescu este supărat de acest lucru, protestând energic să fie lăsat în pace cu inspecţiile diferiţilor "pierde vară".

La prima chenzină unul de la Cadre îi respinge ştatele lui Ioaniţescu pentru motivul că eu sunt plătit de la dulgheri. Ioaniţescu ameninţă cu plecarea şi totul intră în normal. Imi dau seama că trebuie să găsesc de urgenţă un loc de lucru, unde să fiu într'adevăr util, căci altfel risc un scandal şi poate chiar pierderea lucrului.

Vorbesc din nou cu d-na Racoviceanu, care de data asta se lasă înduplecată, dar punându-mi două condiţii :
- Să nu spui că ai făcut închisoare şi că eşti fiul Generalului !
- E împotriva firii mele să ascund aceste lucruri, de altfel nu-mi este ruşine nici de una şi nici de cealaltă şi până la urmă tot se va afla.
- Nu se va afla nimic, nimeni nu cercetează aici trecutul nimănui şi nu vreau să am dificultăţi. M'am gândit la un loc pentru dumneata, este foarte bun, dar să ştii că este foarte departe, în creierul munţilor. Acum s'a făcut un fel de drum, dar la început nu s'a putut ajunge acolo decât cu măgarii ! Locul este la inginerul Podhorodeţki, şef de şantier la Râul Doamnei, cam la 60 de kilometri de aici. Podhorodeţki lucrează la Captări Secundare. Acolo se captează toate pârâurile mai răsărite, care prin galerii vor fi dirijate către Căpăţâneni, unde se construieşte marele baraj al hidrocentralei. Este exact ceeace doreşti, adică lucru în subteran la galerii.
- Când credeţi că m'aţi putea duce acolo ?
- Mâine luaţi-vă liber, fac rost de o maşină şi mergem chipului să fac o inspecţie de Protecţia Muncii.
A doua zi de dimineaţă am plecat cu d-na Racoviceanu, care pe drum m'a instruit încă o dată ceeace trebuie să spun şi ceeace nu ! Cei 60 de kilometri i-am făcut în două ore, datorită drumului îngrozitor.
D-na Racoviceanu intră direct în biroul şefului de şantier, lăsându-mă să aştept într'un birou alăturat. După câteva minute, mă introduce la Podhorodeţki, care îmi face o admirabilă impresie ca înfăţişare. Este cam de vârsta mea, şaten spre blond, cu părul foarte rărit şi cu o figură bărbătească, dură, par'că săpată în piatră.
Podhorodeţki mă măsoară din cap până în picioare şi mă întreabă scurt :
- Unde ai mai lucrat ?
- La mina de cărbuni Anina !
- Eşti perforator ?
- Da.
- Ce studii ai ?
- Bacalaureatul. (N'am vrut să mai spun Facultatea de Drept, ar fi sunat prost, ar fi ridicat probleme !)
Din nou Podhorodeţki mă măsoară din cap până în picioare, după care mă întreabă :
- Eşti cumva fiul Generalului ?
Întrebarea mi-a muiat picioarele, dar privind-o pe d-na Racoviceanu, am răspuns :
- Nu !
- Bine, eşti angajat. Te rog tovarăşe Racoviceanu, condu-l dumneata să-şi facă formele de angajare.
Am ieşit împreună cu d-na Racoviceanu, care m'a rugat s'o aştept 10 minute căci are puţină treabă şi apoi se va ocupa de mine. În momentul în care a ieşit pe uşă, am năvălit peste Podhorodeţki şi i-am spus :

- Domnule inginer, vă rog să mă iertaţi, am fost obligat să vă mint, sunt fiul generalului Pantazi şi am făcut 16 ani de închisoare. La Baia Sprie şi la Cavnic am învăţat meseria de miner.
Podhorodeţki zâmbeşte, se ridică în picioare şi îmi strânge mâna spunându-mi :
- Eram sigur că eşti fiul Generalului, prea mult îi semeni, nu l-am cunoscut pe tatăl dumitale decât din vedere, şi eu am fost ofiţer de artilerie şi probabil suntem aceiaşi promoţie 42 nu ?
- Da domnule inginer, dar de unde ştiţi că şi eu am fost ofiţer ?
- Cum te-am văzut intrând în birou, mi-am stors creierii de unde te cunosc. Apoi când ţi-am auzit numele m'am edificat. Te-am văzut la defilarea de 10 Mai când am ieşit ofiţeri ! Şi-acum du-te domnule Pantazi, eşti angajat. După ce termini toate formalităţile, vino din nou la mine şi să ştii că aici nu trebuie să te ascunzi nici că eşti fiul generalului şi nici că ai făcut puşcărie. Dacă nici aici nu avem dreptul la o pâine, atunci ...
- Nici nu am vrut să ascund aceste lucruri dar ... am fost obligat !
- Înţeleg, d-na Racoviceanu ... este o femeie cumsecade !
Am plecat în camera alăturată unde am aşteptat-o pe d-na Racoviceanu. Eram cu cugetul împăcat. După terminarea formelor de angajare, d-na Racoviceanu a plecat înapoi la Corbeni iar eu m'am întors la Podhorodeţki.
- Am să te trimit la lotul lui Ştefănescu, la Bradu, 30 de kilometri mai sus, acolo este ultimul nostru punct de lucru, ai să te înţelegi bine cu el, are mare nevoie de oameni ca dumneata, este un inginer tânăr de 28 de ani, foarte bun, dar nu are oameni de încredere, este cel mai bun loc şi cel mai sigur pentru oameni care au trecut pe unde ai trecut dumneata. Sper că o să colaborăm ani îndelungaţi. Cu bine domnule Pantazi, aşteaptă puţin şi îţi voi găsi un camion să te ducă până acolo. Dar mai bine să rezolvăm pe loc. (Pune mâna pe telefon şi cere staţia de betoane.) Alo ! domnul Pavlescu, te rog vino până la mine. (Închide telefonul şi se uită la mine zâmbind !) Îţi fac surpriza unei vechi cunoştinţe, nu se poate să nu-l ştii pe colonelul Pavlescu din Garda Călare ?
- Desigur domnule inginer, îi răspund complect surprins. Numai în vârful munţilor Făgăraş, nu mă aşteptam să-l întâlnesc pe Pavlescu !

N'am ştiut atunci şi nici nu-mi puteam închipui că timp de 10 ani voi săpa galerii de zeci de kilometri la 3 hidrocentrale : Argeş, Lotru şi Someş !!! A fost cel mai frumos timp pe care l-am trăit în RSR, timp în care am muncit din răsputeri, neprecupeţind eforturile fizice întrebuinţate pâna la complecta epuizare, precum şi întreaga pricepere, ajutând astfel de două ori Partidul şi Guvernul Comunist, o dată printr'o muncă cinstită şi o dăruire totală şi a doua oară prin contribuţia mea la desfiinţarea factorului "timp" necesar gândirii !
Timp de 10 ani, creierul meu nu a funcţionat decât pentru realizarea producţiei ! Şi totuşi pentru viaţa într'un regim comunist, a fost o viaţă admirabilă, o viaţă în care am fost conştient şi mulţumit de munca mea, o viaţă în care nu am avut niciodată timp să mă gândesc la ziua de mâine,

decât în legătură cu lucrările, pe care le aveam de executat. Este încă o mare realizare a regimului, aceea a prostirii mele complecte şi ca mine, a multor altora ! Dar o preocupare, indiferent care, este cea mai mare necesitate omenească. Omul trebuie să creieze şi să-şi vadă rodul muncii sale. Deaceea pot spune că am fost în toţi aceşti ani complect satisfăcut.

* * *

Ioana îşi găseşte de lucru la Siemens ! Este prezentată la această mare întreprindere de către Anca Bădărău, fiica unor vechi prieteni ai mei. Norocul face ca Anca să o ducă la un fost ofiţer din armata germană, funcţionar la Siemens, care auzind că şi eu am făcut războiul în răsărit, depune toate eforturile pentru a o angaja şi ... eforturile sunt fructuase ! Cât a tremurat pentru a-şi menţine postul, să nu mai vorbim ! Era normal să-i fie frică cu germana foarte aproximativă pe care o cunoştea !

După numai trei luni de când venise în Germania să-şi găsească de lucru şi încă la Siemens era o mare performanţă.

Copiii sunt duşi la şcoală. Ei nu ştiu nici o "boabă" nemţeşte.

Herbert ne spune :

- Dacă aceşti copii nu vor fugi de la şcoală este o mare victorie !

Intr'adevăr, nu este uşor să te bage într'o clasă, să trebuiască să stai câteva ore, fără să înţelegi nici un cuvânt.

Dar ei nu numai că nu au fugit, dar după două zile, au spus că nu este nevoie să-i mai ducă Herbert la şcoală, căci ştiu să se ducă singuri ! Mihai avea 11 ani şi Radu 7. Pentru a ajunge la şcoală, schimbau un tramvai şi un autobuz.

Toţi suntem în activitate, integraţi de bine, de rău, într'o cu totul altă viaţă.

Garsoniera mea, frumoasa mea garsonieră, nu ne oferea posibilitatea de odihnă. Era mult prea mică pentru toţi patru. Cu ziarul în mână, am început cu disperare căutarea unui apartament. Timp de două luni, cum veneam de la serviciu, plecam cu maşina pe la diferite adrese pentru găsirea apartamentului. Nu mai dormeam deloc. Peste tot eram refuzaţi ..., motivul ... eram străini şi nemţii preferau să-şi închirieze apartamentele alor lor. Copiii erau încă un motiv de refuz, fiecare vroia să aibă linişte. Ne-am hotărît să nu mai căutăm la particulari şi să ne adresăm unor societăţi de construcţii, care se ocupau şi de închirieri. Astfel am găsit imediat. iar faptul că Ioana lucra la Siemens, prezenta o perfectă carte de vizită pentru a avea o garanţie pentru plătirea chiriei. Am închiriat astfel un apartament splendid, nou, cu două dormitoare, două băi, un livigroom imens cu o mică nişă pentru sufragerie,, bucătărie, debara, şi o terasă mare plus garaj. Este imens de scump, 1550 DM., dar nu aveam de ales.

După numai 5 luni de la venirea familiei, ne vedem şi instalaţi foarte confortabil, ba chiar luxos !

Cumpărăm imediat mobilă în rate, covoare şi tot ceeace ne trebuieşte. In mai puţin de o lună, suntem complect instalaţi, cum nu am reuşit în RSR după o viaţă de muncă ! După aproape 40 de ani, în care am călcat cu piciorul aproape 4000 de kilometri în Rusia, după 16 ani de închisoare, după alţi 15 de chinuri în marea închisoare a RSR-ului, numai în câteva luni am reuşit în Germania să ne încadrăm cu toţii în noua viaţă, ba mai mult, în mare confort şi cu un viitor sigur !

Evident, pretenţiile cresc şi astfel fără a vinde Audi-ul pe care-l aveam, cumpărăm şi un Mercedes şi încă unul mare ... 280 !

Viaţa noastră, fără a duce lipsă de absolut nimic, este totuşi foarte modestă. Nu vedem pe nimeni, de altfel orele mele de lucru nu-mi permit aceasta, dar nici nu vreau. Eu nu am Sâmbătă sau Duminecă libere, nu am Paşte, Crăciun sau Anul Nou, mă limitez la luna de concediu, pe care mi-o oferă regulamentul instituţii mele. Dar nici nu vreau mai mult. Ratele făcute îmi cer mulţi bani şi apoi ... serviciul pentru mine înseamnă adevărata libertate, de a gândi, de a citi, de a scrie. Nu mi-aşi fi putut niciodată închipui că într'un timp atât de scurt voi putea realiza atât de mult !

Aşa a trecut un an ! Un an fericit, poate cel mai fericit din viaţa mea.

Convorbirile cu Emilian se înmulţesc. De data aceasta vine el la mine. Ştie că la ora 4 eu trebuie să fiu la serviciu şi mă caută acolo. Cel puţin o dată pe săptămână, primesc vizita lui, care se prelungeşte de multe ori până la 8 seara. Atunci este ultimul moment în care trebuie să-mi încep primul tur de inspecţie. Nici măcar acestea nu trebuie să le fac la ore fixe, dar în cursul nopţii, până la 6 dimineaţa, trebuie să fac 5 tururi, a câte jumătate de oră.

Intâlnirile cu Emilian sunt extrem de fructuase pentru mine. Sunt pus la curent cu o mulţime de evenimente politice petrecute, pe care nu aveam de unde să le cunosc, cu tot ceeace s'a petrecut în acest exil de 40 de ani. Imi aduce o mulţime de cărţi de istorie politică, economie şi tot ceeace mă interesează. Timpul începe să nu-mi mai ajungă, deşi din cele 14 ore pe care le petrec la serviciu, numai două ore şi jumătate, timpul inspecţiilor, sunt efective, restul de 11 ore şi jumătate, îmi aparţin în întregime. Intru într'o activitate intensă pentru a mă pune la curent cu tot ceeace s'a întâmplat din 1938 şi până astăzi.

Cunosc toate curentele politice din exilul românesc, cunosc toate adversităţile, toate ziarele româneşti şi-mi dau seama de "adevărul" lui Emilian : "Nu se poate face politică ci numai Istorie"!

Il înţeleg de ce trebuie să "muşte în dreapta şi în stânga", dar nu pot fi de acord cu resemnarea lui. Dacă Istoria adevărată trebuie apărată deoarece se încearcă falsificarea ei, aceasta nu înseamnă ca un ziar să se ocupe numai de aceasta. Pentru mine, intrarea în actualitate este absolut necesară. Noi nu ne mai putem bate cu ceeace a fost. Ceeace a fost nu mai poate fi schimbat, dar trebuie să privim înainte ori cât ar fi de greu, oricât de neînsemnat ar fi aportul nostru, trebuie să încercăm să lămurim Occidentul asupra comunismului. Aceasta este datoria noastră, şi chiar dacă reprezentăm un grăunte de nisip dintr'o plaje imensă, acel grăunte îşi are rolul lui. Desigur

un mic ziar românesc, cu o extrem de mică circulaţie, nu poate face mare lucru, dar aceasta nu trebuie să ne ducă la resemnare. Acest lucru, începe să-l înţeleagă Emilian, dar el pretinde că până la anihilarea acelor români care s'au pus în slujba "mondialismului", nu se poate face nimic. Prin discreditarea lor, se poate ajunge cu timpul la o unitate de acţiune. Din asta, Emilian nu poate fi scos.

Angajarea mea alături de Emilian, care îmi deschide această portiţă prin care să-mi pot spune cuvântul, nu se poate face decât urmându-i linia, pentru ca încet, încet, să pot schimba pe nesimţite obiectivul ziarului. Ştiu că Emilian are dreptate în sensul că o mare parte din Exilul Românesc s'a alăturat "stângismului occidental", unii din oportunism, alţii dirijaţi de către Bucureşti, dar cea mai mare parte din convingere, prin informaţii unilaterale, cu care presa, radioul şi televiziunea occidentală i-au intoxicat, atrăgându-i către o poziţie care nu are nici o legătură cu interesele româneşti. Noi vrem să fim o ţară liberă, democratică şi suverană, intrând într'o confederaţie europeană, fără să ni se ştirbească suveranitatea.

* * *

Ma aflu cu gândurile din nou în munţii Făgăraşului, acolo unde pentru mine începea noua viaţă, care avea să dureze 10 ani !

Intrat în biroul lui Podhorodeţki, colonelul Pavlescu rămâne "tablou", dând cu ochii de mine ! Ne îmbrăţişăm, nu ne văzusem de 23 de ani ! Şeful de şantier ni se adresează ambilor cu multă afecţiune :

- Domnilor sunt mulţumit că prin mine v'aţi reîntâlnit. Sper ca domnul Pantazi să-mi fie de acelaşi mare ajutor ca dumneata domnule Pavlescu. Tot cu vechii ofiţeri se poate face treabă şi în regimul comunist !

Pavlescu m'a urcat într'una din maşinile lui cu beton destinat şantierului "Râul Doamnei", unde se construia barajul pentru pâraurile captate. Acest şantier era condus de către inginerul Călinescu. Am coborît la "Bradu", la lotul lui Ştefănescu, care ştia de sosirea mea, deoarece îl anunţase telefonic Podhorodeţki.

Mic de statură, gros, cu nişte ochi mari căprui, inteligenţi, Ştefănescu mă aştepta în biroul său. M'am prezentat şi mi-a oferit loc.

Plin de importanţă, grav, Ştefănescu m'a măsurat cu atenţie, apoi mi-a spus :

- Domnule Pantazi, am fost anunţat de Podhorodeţki de venirea dumitale. Mi-a spus că ai lucrat la Baia Sprie şi la Cavnic, aşa că desigur ai o mare experienţă. Sper că o să ne înţelegem bine. Eu am o lucrare mare de escavare şi betonare a galeriilor. Cum s'ar spune de la început şi până la sfârşit. Am găsit nişte munţi neprimitori, în care am ajuns cu ajutorul măgarilor. După cum vezi, acum avem un drum accesibil camioanelor, galeriile au fost începute, parte din ele aproape terminate, urmând numai a fi torcretate. Am impresia că echipa de torcret "mă trage în piept", adică nu

lucrează pe măsura posibilităţilor pe care le au. Acolo vreau să te dau deocamdată, vreau să urmăreşti timp de o săptămână lucrul, după care să-mi spui părerea dumitale.

Mi-am dat seama din primul moment că importanţa pe care vrea să şi-o dea Ştefănescu, nu este datorită unei supraîncrederi, ci pur şi simplu timidităţii. Ceeace mă preocupa în acel moment era acel torcret la care voia să ştie cum merge. Nu auzisem în viaţa mea acest cuvânt, cu-atât mai mult, nu puteam cunoaşte acţiunea de torcretare ! N'am spus nimic, nu puteam de la început să-i arăt şefului meu totala mea necunoştinţă asupra unei operaţiuni minere, pe care trebuia s'o supraveghez ! Ştefănescu mi-a dat o cameră într'o baracă şi mi-a spus să mă instalez şi a doua zi să mă prezint la el, pentru a mă conduce la locul de muncă. Am plecat destul de îndoit asupra reuşitei. Speram să fiu pus la perforat, pentru ca de la început să-mi arăt utilitatea.

Ceasul sună, anunţându-mă că nu mă aflu la Bradu, ci la Clinica Veterinară din München !

* * *

După nenumărate convorbiri cu Emilian, sub directa lui influenţă am început să scriu la "Stindardul", primul articol fiind intitulat : "Unirea Exilului". Articolul a apărut în Stindardul nr.144 din Ianuarie 1982. Il reproduc ad litteram.

UNIREA EXILULUI

De 35 ani, exilul vrea să se unească. De 35 de ani el se fracţionează din ce în ce mai mult ! Care să fie cauza ?

Desigur multe, dar principala cauză este incontestabil Regele Mihai, care poate fi învinovăţit direct de următoarele :

1 - 23 August 1944.
2 - Recunoaşterea parlamentului comunist.
3 - Abdicarea.
4 - Confirmarea abdicării, printr'o inactivitate de 30 de ani.
Vom analiza pe rând cele patru puncte.
1 - 23 August 1944.

Neînţelegerile asupra armistiţiului de la 23 August, asupra utilităţii sau neutilităţii lui, dacă a fost o trădare sau o necesitate stringentă, frământă şi astăzi exilul românesc.

În primul rând trebuie remarcat faptul că la 23 August nu a fost vorba de un armistiţiu, ci de o capitulare necondiţionată.

Regele, influenţat de mama Sa şi de o camarilă interesată, s'a lăsat manevrat punându-şi autoritatea în slujba unui grup nereprezentativ şi a

comuniştilor, pentru a realiza una din cele mai negre pagini din întreaga istorie a neamului românesc.

Să vedem acum din cine se alcătuia acest grup şi care erau interesele fiecăruia şi ale tuturor laolaltă.

În primul rând Regina mamă Elena, apoi : Grigore Niculescu-Buzeşti, căpitanul de jandarmi Jaques Vergotty, Mircea Ioaniţiu, Mocsony-Stârcea, generalul Constantin Sănătescu, colonelul Emilian Ionescu, generalul Mihail Racoviţă, generalul Anton din jandarmerie şi Lucreţiu Pătrăşcanu.

Nu i-am enumerat în ordinea funcţiilor avute ci, în primul rând, pe cei ce au luat parte direct la lovitura de stat propriuzisă, apoi pe cei care au contribuit la ea. Am lăsat la urmă pe Lucreţiu Pătrăşcanu, nu fiindcă nu ar fi avut o importanţă majoră, ci fiindcă reprezenta pe comunişti.

Regina Elena care avea o mare influenţă asupra Regelui, ura de moarte pe Mareşalul Antonescu, deoarece acesta îşi permisese să trimită pe front disciplinar pe căpitanul de jandarmi Vergotty care era favoritul Reginei.

Atitudinea lui Vergotty devenise scandaloasă, purtându-se impertinent cu generali bătrâni, care venind de pe front, cereau audienţă Regelui. Regina şi-a întrebuinţat întreaga sa influenţă asupra Regelui şi a favorizat în cea mai mare măsură infamia de la 23 August.

Grigore Niculescu-Buzeşti se poate spune că a fost motorul întregii trădări. El era ginerele lui Barbu Ştirbey, deci omul Palatului, membru al partidului Naţional-Ţărănesc, deci omul lui Maniu, şi Secretar General la Ministerul de Externe, deci omul lui Mihai Antonescu. În Ministerul de Externe deţinea şi postul de şef al cifrului, fiind astfel în cunoştiinţă cu toate ştirile ultrasecrete. Fiind un om ambiţios, inteligent şi dinamic şi fiind la curent cu absolut tot ceeace se întâmpla în toate cercurile, el deţinea cheia de care a uzat pentru a-şi satisface unicul scop, acela de a ajunge Ministru de Externe. În calitatea sa de şef al cifrului, a primit telegrama prin care Ruşii anunţau că acceptă condiţiile Mareşalului Antonescu, pentru încheierea armistiţiului, mai puţin cea a retrocedării Basarabiei, care urma să se decidă prin conferinţa de pace.

Temându-se că întreaga lui muncă pentru organizarea complotului se va prăbuşi prin armistiţiul pe care îl va face Mareşalul Antonescu, a alergat la Palat şi a spus Regelui, că Mareşalul Antonescu pleacă pe front şi că va lipsi un timp, deci lovitura de stat proiectată pentru 26 August nu va putea fi efectuată, propunând să se facă chiar în acea zi, adică 23 August.

Bine înţeles, această telegramă nu a ajuns niciodată în mâinile Mareşalului Antonescu care, dacă încheia armistiţiul, ar fi spulberat visul lui Buzeşti de a ajunge Ministru de Externe.

Din trecutul lui Grigore Niculescu-Buzeşti se cunoaşte faptul că, cu ani în urmă, fusese ataşat de legaţie într'una din ţările Baltice şi că, fără asentimentul Ministrului român acreditat în acest post, întreţinea legături dubioase cu un membru al legaţiei sovietice.

Moruzof, şeful serviciului secret, informase printr'un raport direct pe Regele Carol al II-lea despre acest fapt, iar Regele pusese rezoluţia : "Să fie destituit". Grigore Gafencu, Ministrul de Externe, l-a rechemat pe Grigore-

Niculescu Buzeşti însă, în loc de a-l destitui, l-a numit ataşat de legaţie la Berna. Mihai Antonescu l-a moştenit ca şef al cifrului în Ministerul de Externe.

Prin lovitura de la 23 August, Grigore Niculescu-Buzeşti a ajuns Ministru de Externe.

Cred că nu mai trebuiesc precizate interesele şi ura căpitanului Vergotty ! Mircea Ioaniţiu şi Mocsony-Stârcea, care erau intimi ai Regelui, nu se puteau mulţumi cu rolul minor de clevetitori într'o camarilă fără putere, toţi fiind inteligenţi şi bine pregătiţi, năzuind la roluri mult mai importante.

Generalul Sănătescu, om inteligent, însă influenţabil, slab şi nehotărît, prin funcţia ce o avea la Palat, a reprezentat unul din pionii peste care nu se putea trece, pentru realizarea loviturei de stat. El a fost convins de către ceilalţi că prin această lovitură va salva Ţara, dar în acelaşi timp, a fost primul care şi-a dat seama de primejdie şi a voit să-l pună în libertate pe Mareşalul Antonescu. Cu două luni înainte de 23 August, într-una din convorbirile dintre Iuliu Maniu şi Mareşalul Antonescu, Maniu îl propusese pe generalul Sănătescu ca prim-ministru, pentru încheierea armistiţiului. Mareşalul Antonescu i-a răspuns lui Iuliu Maniu : "Sănătescu nu este bun să conducă o divizie, darmite o ţară, el este bun acolo unde l-am pus, deoarece este un om blând şi binecrescut" !

Colonelul Emilian Ionescu, adjutant de meserie, începând cu primul război mondial şi până ce şi-a terminat cariera militară, oportunist o viaţă întreagă, a jucat un rol important în lovitura de la 23 August, întrucât el a executat arestarea Mareşalui Antonescu. Ulterior şi-a demonstrat oportunismul, colaborând şi cu comuniştii.

Generalul Mihail Racoviţă, Comandantul Armatei a IV-a, era un om inteligent, foarte ambiţios, care toată viaţa a făcut politică învârtindu-se în cercuri liberale, în care şi-a făcut o poziţie de frunte uzând de toate mijloacele şi care nu urmărea decât un singur scop : funcţia de Ministru de Război ! El şi-a realizat dorinţa, cu preţul trădării propriei sale armate la Iaşi. Nu a luat parte la lovitura de stat propriuzisă dar, prin trădarea sa, a deschis larg porţile Ruşilor. A fost cea mai ordinară trădare din istoria armatei române !

Generalul Anton din jandarmerie a luat parte indirect la complot, un om fără personalitate, complect şters, a ocupat funcţii importante după 23 August, apoi a ajuns la închisoare împreună cu toţi complotiştii, care nu au reuşit să fugă la timp. În închisoare a produs o impresie penibilă, de altfel ca şi Emilian Ionescu şi generalul Costică Niculescu, ceilalţi principali acoliţi ai Regelui.

Lucreţiu Pătrăşcanu a fost în trei rânduri la Palat după 11 noaptea, pentru organizarea loviturei de stat ! Ne întrebăm, oricât am vrea să-L apărăm pe Rege, cum a fost posibil ca în timp ce Lucreţiu Pătrăşcanu a fost consultat în trei rânduri, în tot acest timp, adevăraţii reprezentanţi ai opoziţiei Iuliu Maniu şi Constantin I.C. Brătianu, nu au fost la Palat o singură dată ! Lucreţiu Pătrăşcanu nu a luat parte la lovitura propriuzisă, ci la iniţierea ei precum şi la organizarea ulterioară a evenimentelor. Totuşi a fost convocat

de către Palat și era prezent în timpul arestării Mareșalului Antonescu. În acea zi de tristă amintire, au mai fost la Palat, Emil Bodnăraș sub numele de inginerul Ceaușu și generalul Aldea, viitorul Ministru de Interne. Emil Bodnăraș a avut un rol hotărîtor în momentul în care generalul Sănătescu a vrut să-l pună în libertate pe Mareșal. De altfel el este acela care a preluat arestații cu consimțământul Regelui, pentru ca apoi să-i predea Rușilor. Generalul Aldea era un om hotărît, sigur de el, strălucitor în aroganță, inteligența lui însă lăsa de dorit, dar a fost unul din primii care și-au recunoscut greșelile și a făcut - mea culpa - public în timpul detenției.

Desigur din acest complot au mai făcut parte și alții, dar aceștia nu merită să fie menționați într'un articol care are cu totul alt scop decât acela de a-i enumera pe toți trădătorii poporului român.

S'a mai scris în presa din exil, că Regele a fost obligat să-l aresteze pe Mareșalul Antonescu, deoarece acesta nu voia sub nici-un motiv să încheia armistițiu. Acest lucru constituie o altă mârșăvie a complotiștilor, care profită de lipsa de martori imparțiali, pentru a-și susține cauza, care se năruie cu fiecare zi ce trece.

Redau următorul pasaj din cartea lui Emilian Ionescu intitulată : "În uniformă pentru totdeauna", Cap.V. pag.120 : discuție între Mircea Ioanițiu și Vanea Negropontes :

"Negropontes și-a descoperit ... o vocație ascunsă de cercetător al istoriei și continuă seria întrebărilor - inocente - :

- Dar dacă Antonescu era atât de prevăzător, de ce nu a salvat el însuși Țara ? De ce a trebuit să se expună în cea mai înaltă măsură chiar Majestatea Sa ?

- Măi Vanea, aveam impresia că am mai discutat noi, cândva, chestiunea asta, tu păreai să fi înțeles ..." răspunde Ioanițiu. "Nu ți-am spus că el nu era deloc străin de demersurile pe care le făceau, prin emisarii lor, domnii Iuliu Maniu și Dinu Brătianu, în vederea retragerii României din "Axă", chiar el personal a inițiat unele tratative secrete, numai că ... nu le-a dus până la capăt ..." - - - "Bine, bine - nu se lasă Negroponte - de ce atunci, nu l-am ajutat noi, domnii Maniu și Brătianu pe Antonescu să încheie armistițiul ?"

Ioanițiu nu mai poate răbda :

- Ai vrut să-l ajute pe Antonescu, pentru ca acesta să uturpe mai departe drepturile Coroanei ?"

Fără comentarii !

In dimineața de 23 August, am fost chemat de către tatăl meu la Ministerul de Război, unde mi-a spus că la ora 2 trebuie să se ducă la Palat, deoarece Mareșalul vrea să comunice Regelui situația frontului, precum și intenția de a încheia armistițiu îndată ce frontul se va stabiliza pe linia Focșani-Nămoloasa.Galați !

Complotiștii au crezut că nu mai există martori care să-i poată dezminți și de aceia și-au permis să apere infamia făcută, acuzându-l pe Mareșalul Antonescu.

Mircea Ioanițiu, în revista "Dreptatea", pag.2 în articolul intitulat "Rectificări", își permite să insulte memoria Mareșalului Antonescu scriind :

"Este adevărat că Antonescu s'a dovedit în multe rânduri de a fi un patriot, dar în 1944 el a pus prestigiul său personal înaintea intereselor naționale".

Nu prestigiul său personal domnule Ioanițiu, ci prestigiul Țării, care trebuia să încheie un armistițiu, nu o CAPITULARE FARĂ CONDIȚII !

Tot în acest articol, domnul Ioanițiu scrie :

"Se spune deasemenea că poporul român nu a sprijinit acțiunea de la 23 August. O mare minciună. Cei care au trăit acele zile la București, nu pot să nu-și reamintească de entuziasmul populației care-și exprima satisfacția".

NU ESTE VORBA DE POPULAȚIA ENTUZIASTĂ, CI DE ÎNTREAGĂ ȚIGANIME ȘI ALȚI ALOGENI, CARE AU JUCAT HORA ÎN PIAȚA PALATULUI, CA ȘI CÂTEVA ZILE MAI TÂRZIU, LA INTRAREA ARMATEI RUSEȘTI ÎN CAPITALĂ !

(Trebuie menționat faptul că domnul Ioanițiu a publicat acest articol în ziarul d-lui Miclovan, "Dreptatea", ziar cunoscut ca fiind în slujba Bucureștiului !)

Acum, în perspectiva timpului care a trecut, ne dăm seama că Rușii nu ar fi respect armistițiul pe care l-ar fi încheiat Mareșalul Antonescu, și că s'ar fi ajuns în cele din urmă tot la aceleși rezultate ca și capitularea necondiționată a Regelui Mihai. Pentru această neîncredere în Ruși, Mareșalul Antonescu depusese fonduri în străinătate unde voia să trimită pe Regele Țării împreună cu oamenii cei mai reprezentativi din armată, justiție, biserică, precum și fruntașii opoziției.

În felul acesta nu s'ar fi scris o pagină rușinoasă în istoria poporului român, nu ar fi căzut peste 150.000 de prizonieri, iar Regele Mihai ar putea sta acum cu fruntea sus, cu tot exilul în jurul tronului !

Se mai găsesc încă oameni în exil, care deși își dau perfect seama de ceeace reprezentat 23 August pentru noi, caută totuși să-L scuze pe Rege, prin tinerețea Sa, prin faptul că a fost rău sfătuit și prin fel de fel de argumente, care vom vedea că nu stau în picioare.

2 - Recunoașterea parlamentului comunist.

Emilian Ionescu, la cap.VII. pag.143, afirmă : "Deschiderea adunării deputaților a avut loc în prezența Regelui, care a dat citire mesagiului tronului, în care se recunoștea direct, că parlamentul reprezintă o emanație liberă a națiunii, că poporul a votat liber"! Închei citatul.

Regele a consfințit prin autoritatea Sa, un parlament ales printr'o mârșavă falsificare a voturilor, fiind perfect conștient de acest lucru, dealtfel chiar dacă nu ar fi fost conștient, domnii Iuliu Maniu și Constantin Brătianu îl avertizaseră să nu cumva să ia parte la deschiderea acestui parlament. Probabil însă că Regele s'a consfătuit cu camarila Sa și cu Lucrețiu Pătrășcanu, ca și pentru lovitura de la 23 August și, prin prezența Sa și Mesagiul regal, a legalizat alegerile și a dat Țara definitiv pe mâna comuniștilor.

Nu se poate spune că Regele nu a adus reale servicii "aliaţilor fireşti"!!! De altfel este drept, era obligat Ruşilor, de la care primise cea mai mare decoraţie de război sovietică "Ordinul Victoria"!

Recunoaşterea Parlamentului comunist şi legalizarea guvernului Petru Groza de către Rege, a uşurat în cea mai mare măsură sarcina comuniştilor şi a facilitat Ruşilor posibilitatea de a răspunde acuzaţiilor de circumstanţă ale guvernelor occidentale. Pentru Istorie rămâne clar că Regele a instaurat comunismul în România. Era momentul în care Regele trebuia să rişte totul pentru Ţara Sa.

3 - Abdicarea.

În actul de abdicare, Regele spune că renunţă la tron pentru el şi pentru succesori. Lucrul este normal dată fiind presiunea. El adaugă însă şi o explicaţie şi anume că monarhia a devenit un obstacol la dezvoltarea democratică şi progresistă a ţării.

Regretatul profesor Leontin Constantinescu, unul din cei mai proeminenţi oameni ai exilului afirmă : "Nu un Rege, ci ultimul muritor de rând cu sânge şi nu cu apă în vine, nu-l putea semna"!!!

Dar realitatea este că abdicarea a fost semi-forţată, semi-negociată. Acest lucru se cunoaşte deoarece comandorul Gherghel (aghiotant regal), a rămas în ţară după plecarea Regelui, cu paşaportul în buzunar, pentru a aduce yahtul Luceafărul, pe care Petru Groza şi Gheorghe Gheorghiu-Dej îl promiseseră Reginei. De altfel Emilian Ionescu în cartea sa la Cap.IX pag.157 afirmă :

"Elena se interesează de condiţiile materiale ale actului de abdicare. Petru Groza promite că din punct de vedere material România va fi foarte generoasă cu ultimul ei suveran. Gheorghe Gheorghiu-Dej întăreşte angajamentul primului-ministru, iar Mihai semnează abdicarea". Tot Emilian Ionescu afirmă în aceiaşi pagină :

"Regina mamă a declarat unor corespondenţi de presă din Elveţia : - A fost un divorţ civilizat"!!!

După capitularea necondiţionată prin care ne-a dat Ţara pe mâna Ruşilor, după recunoaşterea Parlamentului prin care ne-a dat în braţele comuniştilor, dacă Regele ar fi avut o picătură de conştiinţă, nu ar fi semnat abdicarea cu riscul de a fi împărtăşit chiar soarta Mareşalului Antonescu. Unde a fost la 30 Decembrie 1947 curajul pe care l-a demonstrat la 23 August 1944 ? Ce au făcut la această dată de 30 Decembrie sfătuitorii din camarilă ? Desigur visele lor erau spulberate şi-atunci şi-au salvat pielea ! Ca bun prieten, sfătuitor şi membru de seamă a complotului de la 23 August, i-aţi arătat Regelui datoria pe care o are, domnule Ioaniţiu ? Toţi complotiştii s'au dovedit din acelaşi aluat !

4 - Confirmarea abdicării.

Dacă această abdicare i-a fost smulsă prin violenţă, e nulă. Pentru aceasta sunt necesare două condiţii :

1 - O declaraţie dată de îndată ce violenţa a încetat, arătând că abdicarea i-a fost smulsă prin presiune.

2 - O acţiune ulterioară care să dezmintă continuu abdicarea forţată. Altfel abdicarea absolut legală de drept, devenea o abdicare de fapt. Se ştie că o serie de personalităţi, printre care : generalul Rădescu, Caramfil, Vişoianu şi Grigore Niculescu-Buzeşti, au încercat, fără rezultat să, să-l determine pe Rege să dea declaraţia absolut necesară pentru a putea contesta abdicarea. Regele a făcut acest lucru trei luni mai târziu, când comandorul Gherghel s'a întors de la Bucureşti cu trenul şi nu cu yahtul promis de Petru Groza ! Desigur această întârziere a denunţării abdicării, anulează juridic posibilitatea nerecunoaşterii actului de drept, care rămâne legal, fără nici-o altă posibilitate de atac.

Este clar acum că abdicarea a fost semi-forţată, semi-negociată !

Ce trebuia să mai aducă yahtul Luceafărul, nu se ştie. Deasemeni nu se ştie ce a mai obţinut Regina ca promisiune de la Petru Groza, dar sigur este că Groza nu s'a ţinut de cuvânt şi că Regele nu şi-a dat seama de acest lucru decât trei luni mai târziu, când l-a văzut pe comandorul Gherghel ! Atunci El a fost recuperat de exil, în fond fără vreerea Lui.

Datoria Regelui era ca, în momentul când a pus piciorul pe pământul elveţian, să denunţe abdicarea, să organizeze exilul şi să lupte neobosit chiar şi singur pentru poporul Său, atâta vreme cât acest popor este confruntat cu cel mai crâncen război naţional, politic, social şi economic din întreaga sa istorie.

La suferinţele poporului român, Regele s'a arătat apatic şi absenteist, străin de Cauza Românească, lipsit de orice înţelegere şi interes pentru exil, şi demonstrând zi de zi şi an de an, timp de 30 de ani, o abdicare de fapt, confirmând cu consecvenţă abdicarea de drept.

Mulţi români care încearcă să unească exilul sub patronajul Regelui afirmă că totuşi acesta este un simbol pentru poporul român. Regele a fost într'adevăr un simbol, dar acum a rămas doar epava unui simbol, el s'a autodistrus, şi a reuşit să distrugă şi Exilul Românesc. Dacă românii vor să se unească pentru Cauza Românească, ei trebuie să fie realişti, ei sunt numai o minoritate faţă de poporul român şi nu au dreptul de a impune Ţării un Rege abdicat, care a dovedit timp îndelungat că nu are absolut nimic pentru poporul român. Dacă după trecerea timpurilor nenorocite în care trăim, poporul român îl va vrea pe Rege, nu are decât să-L readucă printr'un plebiscit.

După trista experienţă pe care am făcut-o aproape 40 de ani, este timpul să ne dăm seama că eliberarea noastră, nu va veni printr'un război făcut de Occident împotriva Rusiei, ci prin lupta Românilor, alături de celelalte popoare subjugate.

Îmi permit să mă îndoiesc că, după baia de sânge care va fi, poporul român eliberat va avea nevoie de un Rege, care nu a făcut nimic bun pentru Ţara Sa.

Aceasta este principala cauză pentru care Exilul Românesc nu s'a putut uni. O unire a Românilor, nu se poate face decât pe baze democratice, dela bază spre vârf, nu aşa cum s'a încercat şi se încearcă încă, dela vârf către bază, mai ales că niciodată acest vârf, nu a fost alcătuit din personalităţi

proeminente, ba din contra, din oameni compromişi prin trecutul lor de colaboraţionişti ai comuniştilor, sau ambiţioşi oportunişti, care vor să ajungă în fruntea piramidei. Desigur printre aceştia au fost şi oameni de bună credinţă, dar nu şi-au deschis bine ochii cu cine se asociază.

Nimeni nu a vrut să ţină seama de marele număr de agenţi trimeşi de Bucureşti, ci i-au adunat pe toţi pentru a mări numărul de aderenţi ! De aceea nu se poate face decât o selecţie de jos în sus, singura care ar putea elimina agenţii şi colaboraţioniştii. Unirea în circumstanţele actuale trebuie făcută de un număr foarte mic de oameni, bine verificaţi, în fiecare ţară în parte, şi prin alegeri secrete, să fie alcătuit un grup, care să reprezinte interesele ţării uzurpate în interior.

In lipsa unei adevărate personalităţi, unirea exilului românesc rămâne un deziderat, care încă nu se profilează !

Răspund celor care afirmă că Unirea Exilului nu se realizează din cauză că prea mulţi se cramponează de trecut.

Nu se cramponează nimeni de trecut, ci de greşelile lui, pentru a nu mai fi repetate. Nu trebuie să se uite că trecutul explică prezentul şi că acesta la rândul lui determină viitorul.

* * *

Emilian este încântat de articolul pe care i l-am dat intitulat "Unirea Exilului". Eu încerc să-l temperez arătându-i că acest articol ne poate aduce multă opoziţie şi că, în nici-un caz, nu poate ajuta la unirea exilului românesc.

- Domnule Pantazi, nu mă interesează unirea lepădăturilor, mă interesează - ADEVĂRUL ISTORIC -, el trebuie spus aşa cum ai făcut-o dumneata. Ascultă-mă pe mine, unirea tot nu se poate face, iar admiţând prin absurd că s'ar reuşi, cui va folosi ? Drumul nostru este lung, noi nu-l vom parcurge până la capăt, după premizele de astăzi, în cel mai fericit caz, ţara noastră se va libera după anul 2000 ! Atunci noi toţi în cap cu Regele, vom fi "oale şi ulcele"! De aceea noi astăzi nu trebuie să avem preocupări politice, noi scriem pentru Istorie. Politica este oscilatorie, de aceea oamenii politici nu au "coloană vertebrală", dar Istoria nu va fi consfinţită decât prin adevăr. El trebuie să triumfe, căci aşa cum ai încheiat dumneata articolul : "Nu se cramponează nimeni de trecut, ci de greşelile lui, pentru a nu mai fi repetate. Nu trebuie să se uite că trecutul explică prezentul şi că acesta la rândul lui determină viitorul". Noi nu avem prezent, ci doar trecut şi viitor. Un popor nu trăieşte prin momente, care pot fi oscilatorii, el trăieşte în viitor, prin trecutul său. Dacă acest trecut nu este solid şi temelia este şubredă, viitorul se prăbuşeşte. Acolo unde oamenii politici au greşit, ei nu trebuiesc cruţaţi, cel mult pot fi scuzaţi prin împrejurările potrivnice care i-au determinat să greşească. În istoria unui popor nu contează înfrângerile

temporare, ele nu-i umbresc nici trecutul nici viitorul, contează numai linia de conduită pe care a avut-o. Istoria noastră este un lung şir de victorii şi de înfrângeri, dar din ea nu va rămâne decât faptul că noi întotdeauna ne-am opus năvălirilor barbare din răsărit, apărând astfel Europa. Dacă noi am fost înfrânţi, nu este vina noastră, ci a Europei care nu şi-a cunoscut interesele şi care s'a aliat cu două mari puteri, ce nu urmăreau decât distrugerea ei. Să lăsăm palavrele cu "democraţia", pe care ni le vântură americanii ! Am văzut câte parale face "democraţia" lor. Au aruncat-o la coş şi au dat mâna cu cea mai fioroasă dictatură a tuturor timpurilor. Acesta este adevărul, pe care Istoria nu-l poate camufla. El este ţinut ascuns doar astăzi cât cele două supraputeri dăinuiesc. Ele însă se vor prăbuşi, căci nimic nu este etern şi cu ele odată şi minciunile în spatele cărora se ascund.

- Domnule Colonel, sunt de acord cu tot ceeace îmi spuneţi, dar mai este încă un lucru pentru care mă îndoiesc că am făcut bine să scriu acest articol şi anume : până astăzi nu au apărut toate documentele în jurul actului de la 23 August şi de aceea nu cred că se pot trage concluzii cu caracter de sentinţă.

- Greşeşti domnule Căpitan, complotiştii au spus tot ceeace aveau de spus, inclusiv toate minciunile necesare apărării lor. Noi suntem cei care nu am reuşit să adunăm toate probele acuzatoare şi din acest punct de vedere dumneata ai adus o mărturie de nepreţuit.

- Mărturia mea nu are multă valoare, deoarece ea reprezintă "mâna a doua", eu ne luând parte direct la evenimente.

- Da, o mărturie de mâna a doua, dar care se leagă perfect cu mărturiile precedente şi explică cursul evenimentelor. Nu uitaţi că arhivele serviciilor secrete nu au fost încă date publicităţii, iar acestea nu pot conţine decât adevărul. Cred că vom trăi până când adevărul va fi complect elucidat pe bază de documente. Important este că mărturiile complotiştilor nu au reuşit să fie edificatoare. Ele s'au contrazis între ele şi din aceasta a rezultat minciuna prin care vor să-şi acopere murdăria. Trebuie să ne continuăm lupta pentru adevăr, acesta este singurul lucru important pe care-l avem de făcut astăzi. Altă generaţie, care va fi în deplină cunoştiinţă a adevărului, va fi în măsură să ia decizii asupra viitorului, asupra conduitei noastre în viitor. Este bine cum ai început-o domnule Căpitan, nu te îndoi un moment de acest lucru, sunt convins că acum colaborarea noastră va fi într'adevăr fructuoasă.

Emilian a plecat, fără să mă convingă, deşi eu am conştiinţa împăcată că nu am scris decât adevărul. Desigur "adevărul meu", iar de subiectivitatea mea nu sunt răspunzător, căci doar Dumnezeu singur deţine "adevărul absolut".

* * *

Mă reîntorc cu gândurile la "Râul Doamnei", unde încercam să-mi deschid un nou drum în viaţă.

Sunt condus în subteran de către Ştefănescu care-mi arată galeria betonată şi galeria torcretată. Îmi dau seama ce înseamnă torcretul. O şpriţuială cu ciment necesară pentru etanşeitatea galeriei, pentru a nu se produce pierderi de apă. Ştefănescu îmi spune :

- Vezi dumneata, ei au torcretat azi noapte doar 5 metri liniari de galerie. Eu nu am timpul necesar de a sta lângă ei pentru a-i vedea cum lucrează, dar impresia mea este că ar putea face cu mult mai mult şi că nu vor acest lucru. Nu am posibilitatea nici a unui control prin comparaţie, deoarece este singura echipă de torcretişti pe care o avem şi, cum s'ar spune, suntem la mâna lor. În tempoul în care lucrează ei, nici nu-mi dau seama când vom putea termina galeria şi noi suntem legaţi de termene fixe, pe care nu le putem depăşi. Ştii dumneata ... planul ! Eu trebuie să mă ocup de excavaţie, acolo trebuie depus efortul principal, torcretul fiind ultima operaţie de finisare. Betonarea galeriei, care şi este o operaţie grea, constituie o altă problemă pentru noi. În special betonarea planşeului, care este dificilă datorită apei care se infiltrează şi pe care încă nu suntem în stare s'o înlăturăm. Desigur este vorba de lipsa noastră de experienţă, dar şi de lipsa mijloacelor tehnice. Doar inventivitatea noastră ne poate scoate din încurcătură. Acolo intenţionez eu să te întrebuinţez pe dumneata. Torcretul este doar o misiune cu caracter temporar şi informativ, dar va trebui să te identifici bine cu operaţiunile ce se fac, pentru a-ţi putea da seama de adevăratele posibilităţi pe care le avem. Torcretiştii au o muncă grea din cauza condiţiilor de lucru, este un praf îngrozitor, dar ei sunt nişte şmecheri care profită de faptul că sunt singurii specialişti pe care îi avem. Munca lor nu necesită cine ştie ce tehnicitate, eventual am putea forma şi alte echipe, dar bineînţeles ei nu sunt dispuşi să înveţe pe alţii, de aceea dumneata trebuie să furi meseria, pentru ca eventual, dacă nu ne vom înţelege cu ei, să formezi o altă echipă. Toată misiunea dumitale, în fond, nu are nimic de-aface cu mineritul propriuzis, ci doar cu inteligenţa, cu priceperea, cu inventivitatea. Pentru aceste lucruri am mare nevoie de ajutor şi sunt convins că dumneata ai să poţi să faci acest lucru. Eu am să am grijă să fii foarte bine plătit, dar totul depinde de felul în care vei reuşi să te faci util. Eu mă duc acum la treburile mele, dumneata du-te unde vrei, dar la noapte, căci echipa de torcret lucrează numai noaptea, să fii la datorie.

- De ce lucrează numai noaptea, domnule inginer ?

- Fiindcă noaptea nu-i deranjează nimeni, este mai puţin trafic pe galerie, dar eu cred că au adus acest pretext şi pentru a scăpa de supraveghere ! Ai să-ţi dai dumneata seama de toate. După o săptămâna, am să te rog să treci pe la mine să-mi spui impresiile dumitale. Eu am să anunţ pe şeful de echipă că, începând de astăzi, dumneata eşti maistrul care te vei ocupa de torcret. Nu te angaja în vorbă cu ei decât strictul necesar, nu trebuie să-şi dea seama că nu te pricepi în meseria lor. Cu bine, domnule Pantazi.

Seara am venit împreună cu echipa de 5 oameni şi cu şeful ei, pe nume Grosu, un om de vreo 35 de ani, care mi s'a părut foarte simpatic. Au adus maşina de torcret, grea, desul de mare, cu o mulţime de manete şi de furtune. S'au echipat încet, tacticos şi au început pregătirea, unii pregătirea materialului, alţii montarea furtunelor. Materialul era format din ciment şi sigunit, un praf alb, accelerator de priză. Amestecarea cimentului cu sigunit a durat o grămadă de vreme, mi s'a părut cu mult mai mult decât era necesar. În sfârşit a început torcretatul. La capătul furtunului era o manetă care făcea ca şpriţul de ciment să vină mai cu presiune, mai pulverizat sau mai gros. S'a făcut un praf de nu se mai vedea la jumătate de metru. În câteva minute am fost cu toţii uzi şi albi de cimentul pulverizat, care se lipea de perete făcând un fel de calcio vechio. Şeful de echipă, care executa operaţia, întrerupea incontinuu pulverizarea cimentului, pentru a privi felul în care se lipeşte de peretele betonat. Întreaga operaţie, cu toată încetineala cu care s'a lucrat, nu a durat mai mult de două ore, în afara pregătirilor făcute şi a strângerii maşinei de torcretat şi a furtunurilor după încetarea lucrului. Evident un timp îndelungat a necesitat şi spălarea costumelor de protecţie făcute din cauciuc, pentru a nu mai vorbi de spălarea noastră, căci cimentul pulverizat pătrundea până la piele, costumul de protecţie nereuşind decât în mică parte să ne apere de praful de ciment care se răspândea în întreaga galerie. Operaţia era simplă, nu necesita cine ştie ce tehnicitate, munca era uşoară, dar condiţiile ei într'adevăr foarte grele.

În trei zile eram complect edificat asupra întregului proces de lucru, cunoscând atât maşina de torcret, cât şi montarea ei şi pregătirea materialului cu proporţiile întrebuinţate dintre ciment şi sigunit. M'am împrietenit cu Grosu în lungile pauze ce le făcea pentru fumarea unei ţigări (în realitate 2-3) şi am intrat direct în subiect :

- Domnule Grosu, cred că-ţi dai seama de ce am fost pus aici să vă supraveghez. Eu cred că, fără să exagerez, dumneata ai putea executa şi 20 de metri pe noapte. Care este motivul pentru care nu treci niciodată de 5 metri ?

- Domnule maistru, eu sunt frecat de ei, ori lucrez 5 metri, ori aşi lucra 15, mai mult este greu, tot banii ăia îi iau. Ridicarea normei este specialitatea conducerii şi a partidului şi ea se face în funcţie de producţia pe care o dăm.

- Dumneata eşti membru de partid ?

- Da domnule maistru şi tocmai de aceea nu am nicio încredere în ei şi în promisiunile lor !

- Cât câştigi dumneata pe lună ?

- În jur de 3000 lei !

- Dumneata îţi dai seama că primeşti lunar cel puţin două salarii ale unui medic ieşit de pe băncile facultăţii ?

- Ştiu domnule maistru, dar medicului nu-i ajunge salariul şi trebuie să şi-l complecteze prin şperţurile ce le primeşte. Eu nu primesc şperţuri, căci nu am de unde. Medicul se culcă în patul lui într'o casă civilizată, nu stă în vârful munţilor ca mine şi nu lucrează în condiţiunile în care lucrez eu.

Vedeţi dumneavoastră, eu mi-am părăsit copiii şi soţia, pe care i-am lăsat la sute de kilometri, pentru a le asigura lor şi mie existenţa. Eu sunt obligat faţa de mine, faţă de familia mea şi de oamenii mei să asigur pentru toţi o pâine. Dumneavoastră vedeţi condiţiile în care lucrăm, noi nu putem lucra astfel decât câţiva ani, căci ne distrugem. În aceşti ani, noi trebuie să ne punem un ban de-oparte. Dacă am lucra mai mult, ne-am epuiza forţele, fără a obţine mai mulţi bani, căci ne-ar mări normele şi tot atât am câştiga ! Dumneavoastră ce aţi lucrat până acum ?

- Eu am fost în puşcărie, timp de 16 ani.

- Vai cât aţi suferit ! Nu am fost închis, dar îmi închipui cât aţi suferit ! Cum va putea vreodată partidul nostru să-şi justifice toate crimele pe care le-a făcut ? Vedeţi dumneavoastră, chiar normele pe care le ridică neîncetat constituie o crimă, de care noi suntem obligaţi să ne apărăm în măsura posibilităţilor care ne stau la îndemână. Dacă am lucra într'un regim în care acesta s'ar preocupa câtuşi de puţin şi de viaţa noastră, am lucra cinstit şi am face cei 20 de metri pe care desigur îi putem face, dar în condiţiile pe care ni le oferă regimul, suntem obligaţi să-l furăm, aşa cum fac şi medicii plătiţi atât de prost, care sunt obligaţi să umble după şperţuri.

- Domnule Grosu, dumneata nu eşti comunist convins, de ce te-ai făcut membru de partid ?

- Am crezut că-i pot înşela domnule maistru, dar m'au înşelat ei pe mine, căci nu am obţinut nici-un avantaj, dar în schimb plătesc cotizaţie şi asta n'ar fi nimic dacă nu ar trebui să-mi pierd vremea la nesfârşitele lor şedinţe de partid în care nu fac decât să "bată câmpii" şi niciodată nu rezolvă nimic.

- Te înţeleg domnule Grosu, ai perfectă dreptate şi în puşcărie ne-am izbit de aceste norme care se ridicau tot timpul.

- Aţi lucrat în puşcărie ?

- Da domnule Grosu, dar numai un timp, am lucrat ca perforator la Minele de plumb de la Baia Sprie şi Cavnic. Când eram în închisoare, nu ştiam cum să ajungem la muncă şi când ajungeam acolo, nu ştiam cum să ajungem înapoi la închisoare !

- Aşa este şi în libertate domnule maistru, fugim dintr'un loc în altul de muncă, sperând în mai bine. În realitate peste tot este la fel de rău şi nu depinde decât de noi, în măsura în care reuşim să menţinem normele cât mai jos cu putinţă, pentru a ne apăra sănătatea. Despre câştig, care ar trebui să fie proporţional cu munca depusă, este povestea cu "Cocoşul roşu"! Eu cel putin nu mai cred în ea. Credeţi dumneavoastră că dacă aşi lucra de patru ori mai mult, aşi câştiga tot de patru ori mai mult ? Eu câştig astăzi 3000 de lei lunar, dacă aşi lucra 20 de metri liniari pe noapte, credeţi că aşi câştiga 12.000 de lei ?

- Evident că nu, pentru că şi impozitul pe salariu este proporţional, dar poate ai câştiga 5-6000 de lei.

- Nu domnule maistru, acest câştig ar fi doar o lună, până la reajustarea normelor !

M'am despărţit de Grosu absolut convins de dreptatea pe care o are şi m'am dus direct la Ştefănescu.

- Domnule inginer, m'am edificat asupra procesului de producţie, pot să spun că nu mai are niciun secret pentru mine, dealtfel totul este foarte simplu.

- Rezultatul ?

- Pentru rezultat, trebuie să stăm mai mult de vorbă, vin după prânz la dumneavoastră acasă sau chiar diseară, nu are importanţă dacă lipsesc 2-3 ore, treaba merge ca şi până acum.

- Nu domnule Pantazi, diseară vei veni la mine fiindcă tot voiam să te invit, dar putem vorbi acum, indiferent cât va trebui să stăm de vorbă, te asigur că nu ne va deranja nimeni şi nimeni nu ne va asculta !

Mi-a plăcut complicitatea lui Ştefănescu : "nimeni nu ne va asculta" !

- Domnule inginer, sunt mult mai bătrân ca dumneavoastră, şi cunosc cred destul de bine oamenii încă de la prima vedere, mi-a plăcut felul dumneavoastră de a privi omul în ochi, mi-a plăcut timiditatea dumneavoastră, care denotă o cinste sufletească şi de aceea voi fi foarte deschis.

- Tmiditatea mea, domnule Pantazi ? Peste tot se spune că eu sunt înfipt şi obraznic, îmi răspunde Ştefănescu râzând.

- Poate au dreptate cei care spun acest lucru, dar obrăznicia este caracteristică timidităţii, este un fel de a o para.

- Domnule Pantazi, sunt de 6 ani pe şantier şi nimeni nu mi-a vorbit în acest fel, ba Podhorodeţki fuge de mine, ca să nu înghită obrăznicii !

I-am spus lui Ştefănescu tot ce am vorbit cu Grosu, fără a omite absolut nimic. După care am adăugat :

- Totul se poate rezolva, dar numai cu compromisuri !

- Mai mare compromis decât am făcut eu, ajungând secretar de partid, crezi că există ?

- Într'adevăr, acum sunt convins că putem face treabă împreună !

- Numai să nu-mi propui un compromis prin care să ajungem amândoi la puşcărie, îmi răspunde Ştefănescu râzând cu poftă.

- Nu domnule inginer, la puşcărie ajung nevinovaţii, pentru ceeace trebuie să facem noi ca toată lumea să fie mulţumită, trebuie să fim prea proşti ca să ajungem la puşcărie !

- Spune-mi, ard de nerăbdare !

- 20 de metri pe noapte v'ar mulţumi ?

- Asta este un compromis pentru care aşi accepta să intru şi în Comitetul Central ! N'am câştigat nimic nici fiind membru de partid, nici ajungând secretar de partid, dar dumneata îmi oferi 20 de metri de torcret pe noapte, cu care aşi putea să le "rup gura la toţi", atunci cum vrei dumneata să nu accept compromisul ?

- Domnule inginer, dumneavoastră aţi obţinut până acum în jur de 130 de metri liniari lunar, ce-aţi spune dumneavoastră despre o cifră în jurul lui 500 metri lunar, cu o ridicare de salariu de numai o mie de lei pentru şeful de echipă ?

- Aşi zice că eşti un geniu domnule Pantazi !

- Vă mai întreb un lucru domnule inginer, sunteţi de acord ca după ce vă predau aceşti 500 de metri executaţi, să nu vă privească ce fac eu şi întreaga echipă de torcret ?
- Puteţi şi să plecaţi să vă plimbaţi !
- Aici am vrut să vă aduc domnule inginer, dar vă luaţi dumneavoastră răspunderea că nu se va întâmpla absolut nimic în sensul că nimeni nu se va sesiza de lipsa din colonie a echipei de torcret ?
- Sigur că da, voi spune că am trimis-o la o altă galerie şi că lucrează succesiv la amândouă, cu dumneata acelaşi lucru.
- Nu domnule inginer, eu nu plec niciunde, nu am altă casă în afară de camera pe care mi-aţi oferit-o dumneavoastră.
- Atunci dă-mi voie să-ţi ofer un apartament în baraca în care stau eu, în felul acesta ne vom vedea tot timpul şi vom putea sta mai mult de tăinuit.
- Încă un lucru, puteţi dumneavoastră să-mi garantaţi că cei 4000 de lei lunar ai lui Grosu, vor rămâne pentru totdeauna ?
- Evident că da, şi pentru cei 5 metri pe noapte pe care i-a făcut până acum, puteam să-l plătesc cu 4000 de lei lunar !
- Vă închipuiţi că nu i-am spus un cuvânt lui Grosu despre toate acestea, dar nu văd cum nu i-ar conveni târgul.
- Aranjează cât mai repede treaba şi te mut la betonarea galeriei, bine înţeles nu înainte de a-ţi ridica categoria de salarizare la maximum de cât se poate. Vei ajunge cu sporuri cu tot la cel puţin 6000 lei, fără acord !
- Vă mulţumesc domnule inginer, dar mai am o dorinţă : să fie adusă şi soţia mea aici, poate îi găsiţi vre-un post de pontatoare sau, în sfârşit, unde se va putea găsi un loc.
- Şi asta se poate, îţi promit că voi sta de vorbă cu Podhorodeţki şi, în maximum 3 zile, îţi voi da transferul pentru a i-l trimite.

De la Ştefănescu am plecat direct la Grosu, pe care l-am găsit în colonie.
- Pe dumneata te căutam domnule Grosu, unde putem sta de vorbă ?
- În camera mea, bem şi o sticlă de votkă !

Am plecat împreună la el. După un pahar de votkă i-am spus :
- Domnule Grosu, am înţeles foarte bine tot ce mi-ai spus în legătură cu normele. M'am gândit bine şi am găsit o soluţie, pe care vreau să ţi-o propun. Ce ai zice dumneata ca în loc de 3000 lunar, să câştigi 4000 şi să ai liber să pleci acasă în fiecare lună câte 5 zile ? Pentru aceasta va trebui să faci 500 de metri lunar, iar în momentul în care i-ai terminat, pleci acasă cu întreaga echipă şi te întorci la întâi al lunii viitoare !
- Treaba ar fi foarte bună, dar dacă mă caută domnul inginer tocmai când sunt acasă şi nu mă găseşte, ce se 'ntâmplă ?
- Nu te caută nimeni, domnul inginer ştie despre ce este vorba. Nu aşi face eu acest lucru de unul singur !
- S'a făcut domnule maistru, dar eu vreau să stau acasă 20 de zile pe lună şi să lucrez 10 zile, asta merge ?
- Adică să execuţi 50 de metri pe noapte ?
- Exact !
- S'a făcut domnule Grosu, trebuie să recunosc că m'ai dus şi pe mine !

Am băut împreună cu Grosu jumătate de litru de votkă şi am plecat la Ştefănescu, care m'a felicitat şi m'a întrebat :
- Când să vin să iau în primire cei 500 de metri liniari terminaţi ?
- Vă anunţ eu domnule inginer, acum sunt gata pentru a-mi da noua lucrare.
- Să nu ne grăbim, acum trebuie să bem ceva şi să stăm de vorbă despre viaţa dumitale, asta mă interesează acum mai mult decât producţia !

Prietenia înnodată atunci în pripă cu Ştefănescu a fost îndelungată, ea ţine până în ziua de astăzi, iar conlucrarea noastră a durat 10 ani !

* * *

La München încep să iau legătura cu fruntaşii exilului românesc. Astfel iau dejunul la un restaurant argentinian cu profesorul Leontin Constantinescu. Autoritatea morală de care se bucură profesorul este într'adevăr extraordinară.

În 1941, Ministerul Propagandei l-a numit consilier de presă la Lisabona, unde a lucrat până în 1945 când, venind la putere în România guvernul Petru Groza, a demisionat refuzând să se mai întoarcă în Ţară.

Generalul Rădescu i-a oferit să facă parte din primul Comitet Român, dar pentru aceasta trebuia să se mute la Washingthon. Profesorul acceptă demnitatea cu condiţia de a i se oferi un loc de lucru, cât de modest, deoarece nu poate primi să trăiască din bani americani. Cu toate încercările generalului Rădescu, nu i se poate satisface condiţia şi profesorul rămânînd ferm pe poziţie, nu ia parte la Comitetul Naţional Român.

Încearcă, fără rezultat, să obţină o audienţă la Rege, pentru a-i expune situaţia. Pe vremea aceea generalul Lazăr, secretarul Regelui, făcea o cenzură personală asupra persoanelor, pe care le socotea el demne de a ajunge la Rege.

Profesorul se stabileşte în Germania şi obţine o catedră de Drept comparat la Universitatea din Saarbrücken. Este distins cu Crucea pentru Merit a Republicii Federale Germania în gradul cel mai înalt. Devine consilier al instituţiilor Comunităţii europene, dar îşi păstrează statutul de refugiat politic român.

Toate încercările d-lui Ion Raţiu de a-l atrage de partea sa, pentru formarea unei noi grupări româneşti, rămân fără rezultat. Între cei doi este diferenţa de la cer la pământ. Profesorul nu poate intra într'o grupare bazată pe demagogie a cărei iniţiator s'a distins prin mediocritate.

Întâlnirea cu profesorul Leontin Constantinescu este plină de învăţăminte pentru mine. Îmi expune o istorie a exilului românesc, din care îmi pot da seama, nu numai de lipsa sa de unitate, dar de toate adversităţile care-l macină, adversităţi ce nu au nimic comun cu ideologii deosebite, cu opinii separate, ci toate bazate pe lupta pentru "ciolan"!

"Exilul românesc este format din mediocrităţi, care pun mai presus de orice, orgolii fără limite. La început când americanii dădeau fonduri pentru

formarea unor opoziţii, bine înţeles sub controlul lor, lupta a devenit acerbă. Când fondurile au stopat, a urmat o acalmie, dar curând s'au găsit o mulţime de "neisprăviţi" care numai pentru a se vorbi de ei, au format grupuleţe cu pretenţia de a fi singurii care vorbesc în numele exilului românesc. Această situaţie dăinuieşte până astăzi. Bine înţeles m'am retras complet."

Profesorul mă încurajează să scriu la ziarul lui Emilian, după părerea sa singurul ziar de adevărată opinie românească, dar mă sfătuieşte la moderaţie. "Vezi dumneata, nimeni din acest exil nu-i poate contesta lui Emilian totala bună credinţă, dar el este câte-odată prea impulsiv".

După patru ore de discuţii cu caracter istoric (istoria ultimilor 40 de ani) şi cu caracter politic actual, m'am despărţit de profesorul Leontin Constantinescu cu convingerea că exilul românesc are încă rezerve serioase, la care atunci când va veni momentul, va putea apela.

I-am povestit lui Emilian întâlnirea avută cu profesorul Leontin Constantinescu şi i-a părut extrem de rău că nu l-a putut vedea şi el. Dar profesorul a venit incognito la München, special pentru a mă vedea şi s'a reîntors la Saarbrücken cu primul tren. A crezut de datoia lui, auzind că mă aflu în exil, de a mă pune la curent atât cu politica occidentală, cât şi cu aceea a exilului românesc. A făcut acest lucru, spre a nu-mi face iluzii deşarte asupra Occidentului şi mai ales asupra "politicienilor" noştri.

* * *

Inceputurile sunt grele, atât în lagărul comunist, cât şi în Occidentul liber. In R.S.R. lupta se limitează la asigurarea existenţei, în Occident ea are valenţe mult superioare, iar pentru românii din diasporă, care vor să se afirme ca adevăraţi exilaţi politici, lupta devine cruntă, luând de multe ori şi aspecte groteşti. Proverbul românesc "Spune-mi cu cine te aduni, ca să-ţi spun cine eşti", pune pe adevăraţii exilaţi politici într'o dilemă greu de rezolvat. Cu cine să te aduni ? Cu mediocrităţile ? Cu oportuniştii ? Cu cei cu orgolii nemăsurate ? Fără să vreau, trebuie să ajung la concluzia lui Emilian : "nu politică, ci istorie"! Dar cum rămâne cu recomandaţia lui Leontin Constantinescu : "moderaţie"!

Istorie cu moderaţie este greu de făcut. Dacă scrii despre trecut, trebuie să scrii aşa cum îl cunoşti, istoria consemnând fapte, nu interpretări care evident pot fi moderate. Dar nu este oare pretenţioasă această "Istorie" pe care vrea s'o scrie Emilian ? Istoria se poate scrie numai după un anumit timp când, "apele s'au limpezit" când există o perspectivă a evenimentelor trecute, nu atunci când ele sunt "calde" încă şi când este imposibil ca subiectivismul să nu-şi spună cuvântul, să şi-l impună. Evident "Istorie"nu se poate scrie, dar se poate contribui la o viitoare Istorie, prin mărturii, pe care adevăraţii istorici le vor putea selecţiona şi cântări, vor verifica veridicitatea lor. Aceste mărturii sunt importante, orice informaţii putând

contribui la elucidarea adevărului istoric. Aici mă aflu în opoziţie cu Emilian, el vrea să scrie "Istorie", eu vreau să depun mărturii.

Dacă în regimul comunist, nu poţi fi scutit de anumite compromisuri, pentru câştigarea pâinii, apoi nici în exil nu eşti scutit de ele, dacă vrei să iei parte la lupta românească ! Şi-atunci se pune problema asupra noţiunii de compromis ?! Până unde poate merge el pentru a nu ajunge să compromită persoana în cauză ? S'a compromis oare şeful de echipă Grosu intrând în partid fără a fi convins comunist, sperând că prin această adeziune formală, se va descurca mai bine ? S'a compromis inginerul Ştefănescu ajungând secretar de partid, pentru a nu-şi închide cariera şi a rămâne toată viaţa şef de Lot ? M'am compromis eu apelând la un viceministru comunist, pentru a-mi găsi un loc de lucru ? La toate aceste întrebări, la care m'am gândit ieri, mă gândesc şi astăzi, voi răspunde abia "mâine" !

Dar aceleaşi întrebări ni le putem pune şi aici în exil ! S'au compromis cei car, în vederea unirii exilului românesc, şi-au dat mâna cu mediocrităţile, cu oportuniştii, cu orgolioşii ? Pentru a lupta cu oarecare eficacitate pentru Ţară, trebuie să ai acces la presă şi la radio. S'au compromis cei care au reuşit să aibă acces la presa de stânga străină, pentru a susţine cauza românească ? S'au compromis cei de la postul de radio "Europa Liberă", post de radio american, care desigur este obligat să susţină punctul de vedere american, chiar atunci când este în opoziţie cu cel românesc ? La toate aceste întrebări, la care Emilian răspunde un categoric :"DA", eu prefer să răspund tot "mâine"!

În orice caz, există o similitudine de întrebări, care se pun atât în Ţară, cât şi în exil, la care e greu de răspuns, dar este uşor de a arunca cu noroi !

Compromisul prin însăşi conţinutul noţiunii, este un fapt odios, dar în împrejurările de astăzi când nu avem o ţară liberă şi când în exil nu avem posibilitatea de a aduce un real aport cauzei româneşti, compromisul trebuie judecat prin cu totul alte prisme.

* * *

Masa la inginerul Ştefănescu a fost ca în vremurile bune. Atmosfera admirabilă. Incontestabil Ştefănescu este un tânăr inteligent, energic şi curajos. Lipsa lui de cultură generală este înlocuită printr'un bun simţ nativ şi printr'o mare dorinţă de cunoaştere a adevărului. Se interesează de tot şi de toate. Închisoarea pe care am făcut-o, 23 August, partidele politice din trecut, tot îl interesează, întrebările cad ca ploaia ! Sare de la una la alta, are mult prea multe întrebări pentru a i le putea elucida. Ne-a apucat dimineaţa, când el a plecat la lucru, iar eu la culcare. A rămas stabilit ca a doua zi să mă mut în apartamentul de lângă el, pentru a putea sta de vorbă tot timpul liber pe care îl are. Înainte de a mă duce la culcare, am trecut pe la Grosu,

pentru a afla ce a făcut în acea noapte. Mi-a răspuns râzând : 70 de metri ! Deci numai prin compromis se poate face treabă !

În cursul dimineţii m'am mutat. Era simplu, mi-am luat valiza şi am aşezat-o în noul apartament !

Apartament ? Da, aşa se numea o cameră de 4 pe 5 cu un vestibul de un metru pătrat, o cămară tot de un metru pătrat şi încă una de 2 pe 2, care servea şi de baie şi de bucătărie. Un pat dublu, un dulap, o masă şi două scaune formau mobilierul. La baie era un scaun pe care era aşezat un lighean şi un alt scaun pe care era un reşou. Pereţii încăperii erau de lemn, dar văruiţi, şi aveam apă curentă şi lumină electrică. Încălzirea era asigurată print'un calorifer rudimentar electric, care mergea în permanenţă, căci noaptea la munte este frig şi curentul pătrunde prin încheieturile uşii şi ale ferestrei. Este mai mult decât ce puteam visa ! Ce se compară această locuinţă cu mizeria pe care o lăsasem la Bucureşti ? Un adevărat lux !

Pe la 5 a venit Ştefănescu direct la mine, pentru a controla executarea ordinului său : mutarea imediat ! I-am spus că Grosu a făcut 70 de metri ! A rămas "tablou" !

- Mare bandit !

- Cu bandiţii se poate face treabă domnule inginer, nu cu proştii !

- Aşa-i, am să mă ţin de cuvânt, în momentul în care a terminat cei 500 de metri, poate pleca. Hai la mine să luăm ceva în gură şi să stăm de tăinuit.

Ştefănescu era frânt de oboseală, dar dorinţa lui de cunoaştere îl făcea să uite totul.

- M'am gândit, trebuie s'o luăm metodic, nu ca ieri când te-am ameţit cu întrebările şi nu m'am ales nici eu cu mai nimic. Aşi vrea să ştiu cauzele care au dus la primul război mondial, împrejurările în care am intrat noi în război, viaţa noastră politică înainte şi după război, structura partidelor politice româneşti, cel de-al doilea război mondial, 23 August şi urmările lui ... tot, dar înţelegi absolut tot. Trebuie să o iei ca la cursul primar, căci eu nu ştiu aproape nimic, iar ce ştiu este complect eronat, este numai ce am învăţat in liceu şi în şedinţele de îndoctrinare politică. Vezi dumneata, părinţii mei care au fost membri de partid din ilegalitate, trebuiau să muncească din greu pentru o pâine nenorocită, fiind foarte săraci. Mama a fost spălătoreasă, iar tata lucra cu ziua unde găsea. În aceste condiţii, eu am crescut pe maidan. Mi-am făcut liceul şi facultatea în condiţiuni foarte grele, cu ghetele scâlciate şi cu o veşnică foame. Singura mea pasiune este foot-balul, singurul loc unde nu se face politică deşi ... nici sportul nu este scutit de această nenorocire. Vrei să ştii de ce m'am înscris în partid ? Am făcut-o târziu, după ce am ieşit inginer. Mi-am dat seama că este singura cale de a nu fi plafonat şi am ajuns şi secretar de partid, având origine "sănătoasă". Nu regret nici acest lucru, căci fiind secretar de partid, absolut nimeni nu-mi "Suflă 'n ciorbă"! De aceea la mine, nu trebuie să ai absolut nicio grije, nimeni nu îndrăzneşte să se amestece, nici măcar Securitatea ! Să nu te superi, dar am să te storc ca pe o lămâie, toate cunoştinţele pe care le ai, trebuie să mi le însuşesc şi eu. Ai priceput ? Sunt încântat să pot să am de-aface cu un om ca dumneata, cu-atât mai mult cu cât îmi dau seama

că-mi poţi fi de cel mai mare folos chiar şi în executarea lucrării pe care trebuie să o predau. Deci, fă-ţi un plan şi începe imediat. Eu ascult cu regularitate "Europa Liberă", dar acesta este un fel de "Radio Şanţ", în afară de ştiri, nu prea ai ce alege de la ei. Şi totuşi, până azi, ascultându-i cu sfinţenie, mi-am făcut o spoială de cultură politică.

- Domnule inginer ...

- Stai, de-acum înainte îmi spui Vasile ... este un ordin şi ai învăţat şi dumneata în armată că ordinele nu se discută !

- Bine, dar atunci îmi spui şi dumneata Ion.

- Asta nu, este prea mare diferenţa de vârstă şi apoi între noi sunt ... atâtea diferenţe ... încât lucrul este cu neputinţă acum. Şi acesta este un ordin ... m'ai înţeles ?

- Te-am înţeles, Vasile.

Chiar în acea după masă am început "cursurile", care aveau să dureze luni de zile, căci Vasile mă întrerupea de câte ori încercam să trec mai repede peste amănunte, pe care nu le consideram de mare importanţă. Când, în sfârşit totul s'a terminat, a trebuit să o iau de la început, deoarece el voia să discute fiecare eveniment în parte.

Prietenia noastră a devenit atât de solidă, încât bine înţeles şi el mi-a spus pe nume, iar discuţiile cu caracter politic au continuat timp de zece ani şi şi după aceea, rar, când ne puteam vedea, după ce eu părăsisem şantierul stabilindu-mă în Bucureşti.

* * *

Împreună cu Ioana, luăm hotărîrea de a ne petrece primul concediu la Cesenatico în Italia. Ea se ocupă de trimiterea copiilor într'o colonie, tot în Italia, la Rigione, la numai 30 de kilometri de Cesenatico unde, prin intermediul lui Mircea Carp, găsisem un hotel mai ieftin.

Copiii au plecat cu trenul, iar noi doi, pentru prima oară prin Europa, cu Mercedesul. Străbaterea Austriei şi nordului Italiei a fost o încântare. Am ajuns la Verona, unde ne-am hotărît să ne petrecem noaptea. Arhitectura italiană ne-a fascinat dar ... căci întotdeauna este şi un "dar, în centrul Veronei, am intrat într'o groapă în care nu ştiam dacă am rupt eşapamentul sau arcurile ! Din fericire nu s'a întâmplat nimic, dar am scos cu greutate maşina din groapa care era destul de adâncă ! Am lăsat maşina în faţa hotelului şi am început să hoinărim pe străzi. Nu ştiam la ce să ne uităm mai întâi, la clădirile pline de mucegai pe care par'că stau scrijelite sutele de ani ce le aveau în spate, sau la vitrinele magazinelor în care orice "nimic" păstra pecetea "gustului" italienesc. Nu ne-a fost greu să ne dăm seama că toate acele case care păreau atât de părăginite prin muşchiul aşezat pe pereţi, prin mirosul de mucegai răspândit, erau cu totul renovate pe dinăuntru ! Străzile înguste şi întreaga arhitectură îţi da impresia că trăieşti pe vremea lui Romeo şi a Julietei ! De aceea am căutat şi cu multă uşurinţă am găsit şi

casa celebrilor îndrăgostiţi ! Poate este singurul loc care ne-a dezamăgit într'o oarecare măsură ! O casă modestă cu un etaj, care nu se deosebea mult de celelalte, cu o curte mică, iar balconul Julietei destul de modest . Evident că, după celebritatea de care se bucurau Romeo şi Julieta, după filmele pe care le văzusem cu cei doi tineri care au intrat în istorie ca protagonişti ai "marilor îndrăgostiţi", totul ni s'a părut mic şi meschin, uitând probabil sutele de ani ce ne despărţeau de timpurile în care au trăit ei. Dar în ansamblul ei, Verona ne-a lăsat o puternică impresie.

La hotel, poate nu cel mai elegant, dar în centrul Veronei, nu am putut închide ochii din cauza căldurii sufocante şi umede, cu care nu eram învăţaţi.

Am plecat de dimineaţă, luând drumul Veneţiei. Pe toate şoselele din Italia, nu am găsit o singură placardă care să ne indice câţi kilometri mai sunt până la următorul oraş ! În oraşe, stopurile erau fie stricate, fie nici nu existau, circulaţia făcându-se la libera înţelegere, dar aceasta însemna să fii foarte înfipt căci altfel riscai să rămâi mult şi bine la o încrucişere de străzi şi să fii copios clacsonat şi chiar înjurat de temperamentalii şoferi italieni ! Pe şosele în schimb, înainte de orice curbă, era scris pe mijlocul drumului : "curva periculosa"! M'am gândit că asemenea bazaconii se găsesc şi pe la noi, dar nu sunt chiar atât de periculoase !

În sfârşit am intrat în Veneţia nouă, un oraş care nu are nimic de-a face cu poetica arhitectură italiană, ba care pot spune că mi-a displăcut chiar şi am ajuns la "Mestre", cartierul în care fusesem avertizaţi să ne lăsăm maşina. Am găsit un garaj imens, arhiplin de maşini. Nu vedeam cum să intru, când un italian foarte simpatic mi-a făcut semn să mă dau jos din maşină, pentru a o parca el. Cu multă îndemânare i-a găsit un loc între alte două maşini şi fără exagerare nu era mai mult de un centimetru între maşina noastră şi cea din stânga şi dreapta ei. A ieşit din maşină prin acoperiş, prin locul rezervat pentru aerisire !

Am luat autobuzul până în port, de unde cu un vaporaş am ajuns în centrul Veneţiei. Canale Grande este într'adevăr grandios. Impresia pe care ţi-o face Veneţia este covârşitoare. Par'că oamenii s'au luat la întrecere cu Dumnezeu în realizarea frumosului ! Cred că cel mai talentat scriitor din lume nu reuşeşte cu pana sa să descrie atâtea frumuseţi. Palatele, casele impozante de pe un mal şi altul al lui Canale Grande întruchipează par'că esenţa frumosului şi a grandoarei. Zidurile acestor palate sunt scăldate de apa canalului, iar aproape la fiecare intrare se găseşte câte un mic yaht sau cel puţin o bărcuţă cu motor sau cu vâsle. Spectacolul este sublim. Ajungem în celebra Piaţă San Marco pe care o mai văzusem, dar numai la cinematograf. Piaţa este impunătoare, cu mare perspectivă. Ne învârtim pe străduţele Veneţiei, mai bine zis pe micile trotuare, străzile fiind numai apă, pe care circulau incontinuu gondolele. Cu multă dificultate am găsit un hotel, care ne-a oferit două camere, deoarece nu aveau una pentru două persoane ! Într'adevăr o cameră era exact ca o cuşetă în vagon de dormit. Toată noaptea ne-am luptat cu ploşniţele cu care nu mă mai întâlnisem

decât cu zeci de ani mai înainte la hotelul Carol din Craiova ! Prin aceste ploşniţe din hoteluri, ginta latină îşi demonstra strânsa rubedenie !

Am părăsit Veneţia cu strângere de inimă, deoarece asemenea frumuseţi nu-mi fusese dat să văd până atunci.

Ne-am îndreptat cu Mercedesul către Cesenatico. Am mâncat la un restaurant de pe autostradă specialităţi de peşte italieneşti excelente şi foarte ieftin. În sfârşit am ajuns la hotelul unde ne rezervasem cameră la Cesenatico. Am lăsat maşina în stradă vis à vis de hotel şi ne-am dus la recepţie, unde era chiar propietarul hotelului.

- Cu ce aţi venit ?
- Cu maşina !
- Unde aţi lăsat-o ?
- În faţa hotelului !
- Ce marcă este ?
- Mercedes ... de ce ?
- Vai de mine ... repede s'o tragem în curte ... este periculos cu asemenea maşini, mai ales Mecedesurile se fură imediat !

Ne-am instalat într'o cameră minunată cu baie şi un balcon din care se vedea marea, la numai 2-300 de metri.

Masa, de trei ori pe zi, enorm de multă cantitativ şi destul de variată şi de bună, era servită la ore fixe.

Plaja, supra-aglomerată, era cu taxă, plătibilă pentru întreg timpul pe care voiai să stai. Ţi se oferea câte un pat acoperit de o pătură. Paturile erau absolut unul lângă altul, o aglomeraţie de nedescris, constituia singurul punct negativ al staţiunii.

Cesenatico este destul de mare iar maşinile aproape că nu au loc. Locuri de parcare, nici vorbă, dar italienii au găsit soluţia : parchează în mijlocul străzii ! Am fost să ne vedem copiii, dar nu prea au avut timp de noi jucându-se cu camarazii lor de toate neamurile între care predominau nemţii şi italienii.

Întoarcerea către casă am făcut-o împreună cu ei, pentru a nu-i mai lăsa să facă peste 12 ore cu trenul. Tocmai făcusem remarca că italienii, deşi nu au stopuri, deşi nu există nici o regulă de circulaţie, nu fac accidente, când Ioana îmi arată două maşini foarte rău buşite. Am oprit şi am constat că ambele maşini erau germane !

De cum am trecut frontiera germană, a început cea mai mare vijelie şi ploaie pe care am văzut-o în viaţa mea. A fost o vacanţă splendidă, dar ne-am bucurat ajungând în frumosul nostru apartament la München.

* * *

Revenit din concediu, îmi reiau serviciul de paznic de noapte cu multă bucurie. Acolo sunt "eu", eu cu mine însumi, eu cu gândurile mele.

Sunt vizitat în două rânduri de către Emilian, care-mi cere un articol pentru numărul din Aprilie al ziarului său. El mi-a adus o grămadă de ziare, multe din ele atacându-l pe Mareşalul Antonescu, căutând să-l perie pe Rege.

Citind presa exilului, mi s'a urcat sângele la cap ! "Pila" lui Emilian a prins perfect şi pentru nr.145 al "Stindardului" din Aprilie 1982, i-am dat articolul intitulat "Lupta pentru oblăduirea Coroanei." pe care îl citez în întregime.

LUPTA PENTRU OBLĂDUIREA COROANEI

Este trist, dar trebuie să constatăm că, în opinia publică a exilului românesc există confuzii grave, între libertatea de opinie şi trădare, între armistiţiu şi capitulare, între necesitatea unirii exilului şi condiţiile morale ce trebuiesc îndeplinite pentru a se ajunge la acest deziderat, între afirmări de drepturi şi politica de dezertare morală ; şi în sfârşit între "democraţi" în trecut colaboraţionişti pe deoparte şi adevăraţii luptători anti-comunişti pe de altă parte.

Sunt în exilul românesc oameni , care simt chemarea de a uni exilul, dar care nu au ştiut ce înseamnă a-ţi face datoria pe front şi care, în acel timp, ne îndemnau dela radio Londra să capitulăm fără condiţii, care indicau inamicului dispozitivul armatelor noastre şi care colaborau cu diferiţi trădători din ţară, pentru a ne lovi şi scoate din luptă, pentru interese străine de neamul românesc.

Actualmente pozează în oameni politici clarvăzători, în adevăraţi patrioţi, în luptători alături de aliaţii fireşti, socotindu-se cei mai îndreptăţiţi a conduce lupta anti-comunistă a Românilor.

Le cerem iertare acestor "patrioţi", dar anti-comunişti se pot numi cei ce au luptat în Rusia, în Stepa calmucă, la cotul Donului, la Staligrad, în Caucaz până la Marea Caspică şi în Crimeea. Sau în Moldova, unde am fost trădaţi de Rege şi de patrioţi ca domnul Raţiu şi alţii.

Anti-comunişti se mai pot numi aceia care au intuit pericolul comunist şi care au acţionat politic împotriva comunismului, chiar înaintea începerii războiului. Pentru dumneavoastră domnule Raţiu, aceşti oameni sunt categorisiţi drept fascişti, şi aceasta pentru a nu vă desminţi demagogia ieftină ce vă caracterizează, căci dumneavoastră ştiţi foarte bine că în România nu a existat fascism. Dumneavoastră domnule Raţiu nu cunoaşteţi comunismul, nu i-aţi suferit rigorile, ba în calitatea dumneavoastră de "democrat" aţi fost şi aliat cu comunismul şi, în timpul războiului, ne sfătuiaţi pe noi, dela postul de radio Londra, să ne supunem comunismului, căci va fi bine de Ţară ! Dumneavoastră nu ştiţi ce înseamnă corupţia, sărăcia, vânzarea de oameni şi de ţară. Dumneavoastră nu aţi făcut parte din cei circa două milioane de deţinuţi din temniţele comuniste ale României, dumneavoastră nu aţi fost la minele de plumb, la Canalul Dunărea - Marea Neagră, la Piteşti, la Târgşor, la Suceava, la Gherla, la Râmnicul Sărat, în faţa plutoanelor de execuţie, în ocnele Rusiei Sovietice,

în Siberia, în spitalele de nebuni, bătuţi cu ranga, purtaţi cu lanţuri de mâini şi de picioare, lăsaţi infirmi pe viaţă, târnosiţi prin Jilava, Aiud, Miercurea Ciuc, Sighetul Marmaţiei, Galaţi, Periprava, Peninsula, Valea Neagră, Oradea, Deva, Craiova etc. Ştiţi dumneavoastră ce înseamnă comunismul pentru a voi să vă impuneţi în fruntea unei lupte împotriva comunismului ? Dumneavoastră uitaţi că acum 40 de ani v-aţi aliat cu comunismul împotriva noastră ? Dumneavoastră voiţi ca acum să ne unim cu toţii, cei ce am suferit, împreună cu cei ce ne-au aruncat în suferinţă ? Toţi în aceiaşi oală, aşa, fiindcă aşa voiţi dumneavoastră ? Este cam mult ceeace cereţi Românilor, domnule Raţiu ! Mulţumiţi-vă mai bine cu domnul Drăgan, mulţumiţi-vă cu agenţii Bucureştiului care v-au îngroşat rândurile ! Dumneavoastră susţineţi că cei ce au luptat împotriva comuniştilor acum 40 de ani se numeau fascişti, iar cei ce acum abia încep să se gândească la pericolul comunist, sunt democraţi, fiindcă sunt alături de dumneavoastră ? Dumneavoastră, domnule Raţiu, şi stăpânii dumneavoastră Roosevelt şi Churchill, pentru care v-aţi trădat ţara, toţi împreună, ne-aţi dat pe mâna comuniştilor. Aveţi puţină decenţă, domnule Raţiu, şi staţi în banca dumneavoastră, iar dacă încă vă mai credeţi mare politician, luptătorul democrat din anii 40, apoi atunci, învăţaţi puţină istorie, pentru a putea face deosebirea între o opinie liber exprimată şi o trădare sfruntată, ca trădarea dumneavoastră. În Consiliul de Coroană 14/27 August 1916, P.P.Carp afirma :

"Din acest război va ieşi sau hegemonie germană sau hegemonie rusească, hegemonia germană înseamnă pentru noi mântuirea, cea rusească sfârşitul, fiindcă vom sta în drumul Rusiei către Constantinopole. Iată de ce nu putem, ori cum ar fi şi în orice împrejurări, să fim decât împotriva Ruşilor. Dealtminteri Sire, acesta nu este numai interesul ţării, el este şi interesul dinastiei.. Sa nu-şi închipuiască Majestatea Voastră că o Rusie învingătoare va tolera vre-odată în România o dinastie Hohenzollern, va impune o dinastie română, Ghica, Sturdza, Brătianu sau Carp"! (Adăugăm noi ... o dinastie Gheorghiu-Dej, sau Ceauşescu !) Şi mai departe, Petre Carp adăuga : "Mie nu-mi puteţi cere sprijin pentru o politică pe care o cred a însemna pieirea României. Am un ziar "Moldova". De mâine chiar îl voi închide. Am în jurul meu câţiva prieteni, le voi cere îndată să se împrăştie. Am trei fii, îi dau Majestăţii Voastre să se bată şi să moară".

După ocuparea Bucureştiului de către trupele germane, generalul Mackensen, cunoscând faptul că Petre Carp era un mare germanofil, şi-a anunţat vizita la acesta. Petre Carp l-a primit în picioare, în hall, şi i-a spus că dată fiind starea de război dintre Germania şi România, nu poate sta de vorbă cu inamicul ! Petre Carp îşi făcuse cunoscută opinia, înaintea începerii războiului, dar acţiunea fiind începută, împotriva opiniei sale, inamicul ţării era şi inamicul său ! Aceasta este diferenţa între a avea o altă opinie decât cea a conducerii ţării tale, a păstra o ţinută demnă şi aceea de a nu te pune în slujba inamicului, a-l informa şi a colabora cu el, aşa cum aţi făcut dumneavoastră domnule Raţiu. Asta înseamnă a fi democrat : a te supune votului majorităţii.

Şi câtă dreptate a avut Petre Carp ! Dacă nu ar fi izbucnit revoluţia din 1917, România ar fi fost un satelit al Rusiei, încă de la primul război mondial. Să nu se uite faptul că, în 1916, Ruşii şantajau pe aliaţii lor : cu o pace separată cu Germania, în cazul în care aliaţii nu vor să le recunoască, în caz de victorie, stăpânirea Bosforului, a Dardanelelor şi a Constantinopolului. Întocmai ca 30 de ani mai târziu, la Yalta : Franţa şi Anglia - promiseseră Ruşilor încă din 1916, absolut tot ce aceştia revendicau.

În ultimii 200 de ani Rusia a intervenit în Balcani, peste Români, sub pretextul ajutorării creştinilor, ajutorării slavilor sudici, iar acum în urmă, pentru ajutorarea proletarilor ! Existenţa României este incompatibilă cu năzuinţele imperialismului rusesc, indiferent de forma politică sub care se camuflează acest imperialism.

Alăturarea României aliaţilor occidentali în primul război mondial s'a datorat ierarhizării urgenţelor noastre naţionale. Duşmanul nostru permanent însă a fost şi va fi întotdeauna imperialismul rusesc. Acum, după ce acestui imperialism i s'a adăugat şi doctrina comunistă, România a fost pur şi simplu desfiinţată ca stat independent.

În războiul din 1941, Germania reprezenta singura putere europeană care se opunea Uniunii Sovietice, şi prin aceasta ea devenea automat aliatul nostru firesc. Pe noi Românii nu ne-a interesat niciodată dacă Germania este nazistă sau fascistă, ci doar faptul că ea reprezenta forţa cu care ne puteam alia pentru a ne dezrobi Basarabia şi Bucovina, precum şi a ne pune la adăpost de pericolul comunist. Prin acest război, noi ne-am afirmat drepturile noastre eterne, asupra Basarabiei şi Bucovinei.

În Consiliul de Coroană din 14/27 August 1916, Ion I.C.Brătianu a afirmat : "Luptând alături de Antantă, împotriva Puterilor Centrale, cred că din acest război vom ieşi învingători, dar nu este sigur, se poate să fim şi învinşi. De aceea vreau să se ştie bine şi de toţi că, chiar dacă va fi să ieşim învinşi tot cred că ţara ... trebue, în această clipă a evoluţiei ei istorice, să facă un gest. ÎN VIAŢA NAŢIUNILOR SUNT AFIRMĂRI DE DREPTURI CARE CÂNTĂRESC MAI MULT DECÂT IZBÂNZI TRECĂTOARE ŞI SUNT GESTURI DE ABDICARE, DE DEZERTARE MORALĂ CARE COMPROMIT VIITORUL LOR, PENTRU VEACURI DE-A RÂNDUL".

Afirmarea noastră de drepturi, care cântăreşte mai mult decât izbânzile trecătoare, a fost războiul nostru pentru Basarabia şi Bucovina, şi împotriva comunismului, război prin care am scris o pagină de glorioasă istorie, pe când gesturile de abdicare şi dezertare morală, care compromit viitorul neamului pentru veacuri, au fost capitularea fără condiţii a Regelui Mihai, uciderea fizică şi morală a armatei noastre, de către însuşi Regele ei, precum şi predarea Mareşalului Antonescu, simbolul luptei noastre loaiale, în mâna inamicului.

SINGURII NOŞTRI ALIAŢI FIREŞTI SUNT ACEIA CARE SUNT DISPUŞI A LUPTA ÎMPOTRIVA VEŞNICULUI NOSTRU INAMIC, CARE ESTE IMPERIALISMUL RUSESC.

În anul 1900, Tache Ionescu într-un articol intitulat "L'ennemi naturel", ajunge la concluzia : "Notre existence est incompatible avec la réalisation de l'Empire russe"!

Prin aşezarea noastră la Nistru, noi am fost "zid de apărare al Europei", iar acest lucru nu l-au înţeles prietenii dumneavoastră democraţi, englezi şi americani, domnule Raţiu !

Unirea exilului se va face atunci când Regele ne va scuti de "oblăduirea coroanei" şi va reintra în mutismul ce l-a caracterizat timp de 30 de ani, fără a mai bâlbâi mesaje nedorite şi neaşteptate. Unirea exilului se va realiza atunci când "abilii politicieni", trădătorii de ieri vor renunţa să-şi cumpere preşedinţii de consilii, atunci când colaboraţioniştii istorici, îşi vor aduce aminte unde au murit şefii lor, vor renunţa a le mai pângări memoria şi se vor retrage înainte de a deveni preistorici ! Cam multe condiţii, dar va veni şi timpul îndeplinirii lor.

Cu mult mai important decât unirea exilului este stabilirea unor principii sănătoase, care să stea la baza acestui deziderat. Nici-un fel de grije, din nefericire, timpul nu ne presează, eliberarea nu se întrezăreşte la orizont !

Să nu se creadă însă că numai domnul Raţiu arde de nerăbdare de a uni exilul. Nu, ar fi o mare greşeală ! Mai sunt o grămadă de oameni, care prin educaţia primită din fragedă copilărie, îşi adoră Suveranul. Ce poate fi mai frumos decât acest lucru ? Dar adoraţia este atât de mare, încât atunci când se pronunţă numele Majestăţii Sale, tonalitatea vocii se schimbă, raţiunea încetează de a mai funcţiona şi divinizarea devine copleşitoare, învăluindu-l pe Suveran care se confundă cu ea ! Bine înţeles aceşti oameni suferă profund atunci când mitul lor este atacat de oamenii de rând. Soluţia nu poate fi decât contra-atacul, sau şi mai bine, atacul preventiv !

Şi astfel, mai deunăzi, la postul de radio Europa Liberă, ne-a fost dat să auzim o nouă versiune a lui 23 August ! De data aceasta, parcă vorbea însăşi Majestatea Sa !

Nu domnilor, această versiune nu era a "românului Flavius, marele ziarist de la Timpul", nu era nici a altui "român, tot atât de neaoş", din acei cu care Europa Liberă ne-a obişnuit. Un nume cu totul nou domnilor; este vorba de domnul Mironescu, care cu multă elocinţă vrea să ne convingă că meritul lui 23 August îi aparţine în întregime Majestăţii Sale Regelui Mihai I !

Nu vrem să-l contrazicem pe domnul Mironescu, de altfel nici nu am putea face acest lucru, deoarece domnia sa are perfectă dreptate, meritul este al Majestăţii Sale, dar unde credem că domnul Mironescu a greşit, deşi o afirmă cu hotărîre, este acolo unde ne spune că "auto-mareşalul" s'a "auto-decorat" cu ordinul "Mihai Viteazul"!

Este drept că aceste afirmaţii, sunt foarte bine primite la "Europa Liberă", unde mulţi "români ca Flavius", dispun când vor de un microfon, chiar dacă nu au altceva de spus decât despre gingăşia sufletească a Suveranilor. Suntem obligaţi a atrage atenţia donului Mironescu că riscă să piardă "oblăduirea coroanei", prin uzurparea prerogativelor Majestăţii Sale şi acordarea lor post-mortem Mareşalului Antonescu !

Imediat după recucerirea Basarabiei, Majestatea Sa s'a făcut vinovat de a-şi fi chemat ministrul de război (generalul Iosif Iacobici) - fără ştirea lui Antonescu - şi a-l fi însărcinat pe acesta să emită două decrete : 1. Decorarea generalului Ion Antonescu cu "Mihai Viteazul" Cl.II. şi I ; - 2. Înălţarea la gradul de Mareşal a generalului Antonescu.

Trebuie să remarcăm faptul că gradul de Mareşal, este mai mult simbolic, cel mai mare grad în armata română fiind acela de General de Armată, după cum tot simbolice sunt şi decoraţiile "Mihai Viteazul" Cl.I şi Cl.II., pe care de altfel le are şi Majestatea Sa.

Despre decorarea lui Antonescu, cu Ordinul "Mihai Viteazul" Cl.III, care este cea mai mare decoraţie românească pentru ofiţeri, s'a făcut vinovat Majestatea Sa Regele Ferdinand I, în anul 1916 !

Să sperăm că Majestatea Sa, va ţine cont de bunele intenţii ale domnului Mironescu şi va trece cu vederea greşelile unui muritor de rând, care nu intenţiona decât a aduce la picioarele tronului, cele mai sublime osanale !

Şi acum, marea surpriză, domnul Mironescu nu este, după cum v-aţi fi aşteptat, un purtător al sângelui preferat la "Europa Liberă", nu este nici un emisar cu grad academic, sau plenipotenţiar al guvernului de la Bucureşti care este actualmente în exil ; nu este nici măcar vre-un secretar de partid pribeag, nici fost securist, nici procuror bine înfipt în ţară ... şi tot atât de bine înfipt la postul de radio ; nu, nimic din toate-acestea. Şi culmea, numitul este român fără ghilimele şi se numeşte Mihnea Romalo !

De ce v-aţi schimbat numele domnule Romalo ? Nu ar fi păcat ca Majestatea Sa, să acorde "oblăduirile coroanei" domnului Mironescu, când de fapt le meritaţi dumneavoastră, domnule Romalo ?

De data aceasta, articolul de mai sus a depăşit "Istoria" lui Emilian , a depăşit "mărturiile", pe care eram dispus să le aduc şi a luat un aspect clar de polemică. Evident, acest fapt îl satisface complect pe Emilian, care-şi vede poziţia foarte întărită, în lupta sa împotriva tuturor acelora care nu "merg pe un drum românesc". Pe mine însă, nu mă încântă acest fel de luptă, dar trebuie să recunosc că Emilian m'a prins pe un picior greşit, punându-mi în faţa mârşăvenia unora din adversarii săi. Am fost revoltat de pretenţiile cu totul nejustificate ale domnului Raţiu de a conduce exilul românesc, am fost revoltat de atitudinea domnului Mihnea Romalo, căci Regele poate fi apărat, fără a se lovi în mod laş în Mareşalul Antonescu. Intrarea mea în polemică o consider justificată atâta vreme cât adversarii continuă să atace şi atâta vreme cât apăr o cauză dreaptă. Dar tocmai aceasta este şi explicaţia luptei pe care o duce Emilian ! Incontestabil acest om cu multă personalitate, a ştiut să toarne la momentul potrivit, picătura care "umple paharul"!

* * *

Reiau lucrul la clinica veterinară, fiind complect restabilit după o intervenţie chirurgicală suferită. Mă instalez în marele meu birou, unde este cald şi bine. Iarna este grea şi zăpada mare. Inspecţiile le fac cu destulă dificultate datorită arteritei mele, care progresează văzând cu ochii, în special în cursul iernii.

Gândurile mele zboară între Veneţia, München şi Bradu, poposind pentru scurtă durată în fiecare loc. Amintirile Veneţiei oricât ar fi de frumoase, sunt umbrite de realele preocupări, care sunt legate de München, în special de Emilian, dar puternica amprentă marcată asupra mea de lucrul la hidrocentrală, mă readuce la Bradu.

Vasile îmi dă în primire noul meu loc de lucru, la betonarea tălpii unei galerii de legătură între baraj şi Lotul său. Aspectul este jalnic, apa îmi ajunge până la genunchi ! Cum să betonezi talpa în astfel de condiţiuni ? Mi se dau nişte pompe cu ajutorul cărora să scot apa din galerie, dar pentru a o scoate trebuie să am unde s'o dirijez! Indicaţiile lui Ştefănescu sunt vagi : cauţi să lucrezi pe parcele, o scoţi de unde vrei să betonezi, o pompezi alături şi după ce ai betonat îi dai drumul !

- Bine, bine, dar apa ascultă de ordinul meu, de a se muta dintr'un loc în altul ? Dă-mi indicaţii mai precise, cum trebuie să procedez ?

- Păi bine, domnule Pantazi, crezi că dacă eu aşi şti mai mult, te-aşi fi adus pe dumneata să vezi ce este de făcut ? Aşi fi dat ordin unei echipe de betonişti să execute lucrarea ! Nu-mi dau seama deloc de cum trebuie procedat şi pot să-ţi spun că pentru această lucrare, Podhorodeţki a trimis un inginer luna trecută, care până seara s'a întors raportând că nu a găsit nici o soluţie. Podhorodeţki "s'a spălat pe mâini" şi "mi-a pasat mie mingea", iar eu ţi-o "pasez dumitale", îmi spune Ştefănescu râzând şi ridicând din umeri ! Dacă nici dumneata nu te descurci, nu avem decât să "aducem lumină" de la Comitetul Central ! Nu pot să-ţi spun decât un lucru, gândeşte-te de ce ai nevoie şi absolut orice ţi se va da. Treaba este foarte încurcată şi trebuie făcută, de asta toată lumea este edificată, aşa că descurcă-te cum poţi"!

- Cum aţi procedat în trecut în astfel de împrejurări ?

- Este prima galerie a cărei talpă trebuie betonată, aşa că nu ştim nimic !

- Bine, dar s'a terminat hidrocentrala de la Bicaz, acolo ce au făcut ?

- Acolo nu s'a umplut galeria de apă !

- Şi în facultate ce aţi învăţat în legătură cu acest lucru ? Dă-mi măcar o indicaţie.

- Nu există o facultate de hidrocentrale, există doar una de construcţii şi una de minerit. Eu am făcut construcţiile şi acum o lună când ne-am izbit de această dificultate, am cerut imediat cursurile de specialitate de la minerit, dar nu am găsit nicăeri nimic care să-mi dea măcar vreo indicaţie. Dar dumneata mi-ai spus că la Baia Sprie vi s'au dat perforatoarele, furtunele şi nimeni nu v'a explicat cum se montează şi cum trebuie perforat şi v'aţi descurcat singuri ! În astfel de împrejurări, un puşcăriaş şi mai ales un ofiţer trebuie să se descurce singur. Nu ştiu de ce, dar am convingerea că

dumneata ne vei scoate din încurcătură. Treci după masă pe la mine, ca de obiceiu, vom mai discuta, acum trebuie să plec căci am mult de lucru.

Ştefănescu a plecat, iar eu am rămas să-mi bat capul cu ceeace inginerii nu reuşiseră ! Era clar un lucru, că trebuie făcut o baraj pentru oprirea apei, apoi cu ajutorul pompelor, scoasă apa din porţiunea ce trebuia betonată şi pompată în partea ceailaltă a barajului. A sta în continuare în galerie cu apa până la genunchi, nu rezolva nimic, aşa că am plecat acasă, unde spre marea mea surprindere am găsit-o pe Ioana care reuşise să vină cu transfer la Râul Doamnei ! Era par'că mai slabă ca înainte, dar fericită că în sfârşit ne-am adunat iarăşi. Noul apartament i s'a părut "un vis", aşa că atmosfera a devenit repede prielnică pentru povestirea timpului în care am fost despărţiţi.

Ii spun Ioanei că mi-am găsit locul, că mă înţeleg foarte bine cu şeful de Lot, că am putut să devin util făcându-i un mare serviciu lui Ştefănescu prin rezolvarea torcretării galeriei, dar că acum mi s'a dat o nouă misiune, pe care ei nu au reuşit să o rezolve, aceia a betonării tălpii din galerie, pe care în principiu cred că ştiu ce trebuie să fac, dar principiul este una şi practica alta.

- Vezi tu, Ioana, aici nu am rezolvat numai existenţa noastră, ci mult mai mult, mi-am găsit un echilibru psihic, am o preocupare, nu ocup un post, nu mai sunt o sinecură cum eram la Ioaniţescu, un fel de valet al lui, ţinut din milă, asta este adevărata realizare !

- Pe mine m'a repartizat Podhorodeţki la Baraj, la un inginer Călinescu, îl cunoşti ? Trebue să fac ataşamente. Mi-a explicat Podhorodeţki despre ce este vorba, dar n'am prea priceput ... în sfârşit ... să vedem.

- Nu are nici o importanţă ceeace faci, te vei descurca, dacă nu ... voi vorbi cu Ştefănescu pentru mutarea ta la Lotul lui şi ... în definitiv, poţi să nici nu lucrezi, eu câştig suficient.

- Cât câştigi tu ?

- 5-6000 lunar !

- Păi asta e enorm !

- Principalul este că acum am o preocupare, că ştiu pentru ce trăiesc, că mă simt util ! Tu ai Barajul la trei kilometri de-aici, pe care trebuie să-i faci pe jos, îi vom face împreună, căci şi eu trebuie să intru în galerie tot pe la Baraj, de acolo voi începe betonarea.

Vine Ştefănescu şi ne invită pe amândoi la el la masă. Se înţeleg repede, par'că s'ar fi cunoscut de când lumea !

- Ei ce zici, crezi că poţi să faci ceva ?

- Cred că da, dar îmi trebuiesc nişte baraje din scândură groasă, pe forma tălpii galeriei cu care să opresc apa.

- Le avem, am încercat această soluţie, dar trece apa pe sub ele, ştii talpa nu are o formă regulată şi tocmai aici ne-am poticnit.

- Mi-am închipuit că aţi încercat această soluţie, căci cred că este singura posibilă, dar nu cred că aceste baraje de scândură au fost bine construite , ele trebuie să fie dublate în partea care se aşează pe talpă, de un cauciuc

foarte gros, care să reziste presiunii apei, dar în acelaşi timp maleabil, ca să poată lua forma tălpii galeriei.

- Nu, nu am făcut acest lucru, de altfel nici nu am un astfel de material, dar mâine mă duc la Corbeni să văd daca voi găsi acolo.

- Nu ai să găseşti nimic, dar să-ţi spun eu ce trebuie să cauţi : vre-o 8 cauciucuri vechi de camion, din care vom scoate noi pânza cauciucată interioară, care este foarte bună pentru ceeace ne trebuie.

- Ai dreptate, vezi ... ştiam eu că dumneata îmi vei rezolva problema, nu mi-ar fi trecut prin cap un lucru atât de simplu. Acum nu trebuie să mai faci nimic, stai câteva zile împreună cu soţia dumitale, până îţi voi da aceste opritori gata făcute. Am să vorbesc cu inginerul Călinescu ca să ştie că doamna s'a prezentat, să fie pontată începând de astăzi.

Cele câteva zile au fost în număr de 3, totul a fost rezolvat, dar lucrul în apă s'a dovedit extrem de dificil. Important este că treaba s'a pus pe roate şi că Ştefănescu i-a putut raporta lui Podhorodeţki totala reuşită. Acesta l-a trimis pe adjunctul său, inginerul Podborski pentru a controla calitatea lucrării. A fost încântat în primul rând de ingeniozitate, apoi de calitatea lucrării.

Ioana s'a descurcat foarte bine ca ataşamentistă. In timp de trei luni, am putut să predau galeria terminată, ceeace a întrecut aşteptările lui Ştefănescu. Situaţia mea la Bradu este excepţională, fiind foarte bine cunoscut şi apreciat de întreaga conducere.

Vin să ne viziteze pentru câte o săptămână pe rând, mama şi mătuşa mea Maud. Sunt încântate de splendoarea peisajului, de felul în care trăim. Incep să înţeleagă că nu am fost tocmai nebun plecând împreună cu Ioana pe şantier !!!

Iată că şi într'un regim comunist se pot obţine satisfacţii ! Dar rigiditatea sistemului comunist este mult atenuată pe un mare şantier, căci acolo producţia se pune pe primul plan, şedinţele politice sunt ca şi inexistente, ele contopindu-se cu cele de producţie sub numele de : "Şedinţe de Partid lărgite"! Multă vreme am fost scutit de astfel de şedinţe (bineînţeles cu ajutorul secretarului de partid, inginerul Ştefănescu).

* * *

Mă plimb prin camera rezervată pazei, cu gândurile mele, care-şi dau frâu liber, alergând fără opreliste între şantierul de la Bradu, unde eram foarte mulţumit şi serviciul de pază de noapte, în care sunt mai mult decât mulţumit. Dar aşa este în viaţă, nimic nu este fără sfârşit ! Nu mă simt bine, îmi fac inspecţiile cu multă dificultate, trebuie să mă opresc incontinuu pentru a-mi reveni. La un moment dat îmi dau seama că respiraţia mea este sacadată, ea nu mai este un act reflex, de care în mod normal nu-ţi dai seama, o aud în permanenţă, încep să fiu obsedat de ea. Sunt chemat, pentru certificatele medicale pe care le avusesem la un medic

oficial, care trebuia să-şi dea avizul, de formă, asupra lor. Îi spun că am reintrat în lucru, dar insistă să mă examineze. Îmi ascultă inima şi-mi spune:

- Trebuie să te duci imediat la medicul de casă să-ţi facă o electrocardiogramă, dar fără întârziere.

Electrocardiograma este foarte proastă. Îmi dă din nou concediu medical. După două zile, fiind acasă în pat, simt o mare durere în coşul pieptului, urmată de pierderea aproape complectă a vocii. Îi telefonez doctorului Iliescu, căruia îi spun despre ce este vorba.

- Nu este de glumit, trebuie să ţi se facă o serioasă investigaţie la inimă. Lasă-mă să mă gândesc ce este de făcut.

A doua zi îmi telefonează Iliescu spunându-mi să iau un taxi şi să vin imediat la el ; nu cumva să conduc propria maşină. L-am ascultat. Mi-a spus că a vorbit cu doctorul Schwetz de la Herz Centrum, unde trebuie să mă prezint imediat. Era singurul lucru pe care nu-l voiam, dar totul era aranjat şi nu mai puteam face nimic.

S'a constatat un preimfarct şi s'au prelungit investigaţiile. După trei zile mi s'a spus că am fost programat pentru operaţie în luna Septembrie, şi am fost trimis acasă cu certificat medical până la data stabilită. Ne aflam abia la sfârşitul lui Ianuarie. În curs de o lună şi jumătate am mai făcut încă două preimfarcturi, ceeace însemna urgentarea intervenţiei. Până în Septembrie însă toate zilele aveau programări pentru operaţii şi doctorul Schwetz i-a spus lui Iliescu că în momentul în care un pacient nu se va prezenta pentru operaţie, trebuie să fiu gata pentru a-i lua locul imediat în decurs de 2-3 ore la Herz Centrum.

Aşa am ajuns la începutul lui Martie la Herz Centrum. Doctorul Schwetz, care este anestezist, mi-a explicat în câteva cuvinte natura operaţiei, arătându-mi în primul rând că nu există alternativă.

- Desigur operaţia este dificilă, trebuie să vi se înlocuiască toate patru arterele care alimentează inima. Una este complect înfundată, a două pe trei sferturi, iar celelate două în stare proastă, nu pot asigura alimentarea inimii cu sânge.

- Bine, dar care sunt şansele de reuşită a operaţiei ?

- În astfel de situaţii, nu se pot da garanţii, fiecare cu şansa lui, dar pot să vă spun că operaţiile de această natură, au dat în general bune rezultate. La dumneavoastră, nu există decât posibilitatea operaţiei, altfel nu aveţi nici o şansă, aţi avut un mare noroc că nu s'a prezentat pacientul care trebuia mâine operat, căci până în Septembrie, în nici'un caz nu puteaţi rezista.

- Cum, chiar mâine voi fi operat ?

- Da, mâine la prânz, vă va opera un doctor corean, pot să vă spun că şi aici aţi avut noroc, după părerea mea este cel mai bun din puţinii pe care îi avem. Eu am să vă fac anestezia.

- Anestezie totală ?

- Bineînţeles, este singura care se face, de altfel operaţia, având în vedere că trebuiesc înlocuite toate patru artere, va ţine minimum 8 ore. Nu aveţi nici o grije, totul se va termina cu bine. Intr'o săptămână veţi fi acasă !

I-am mulţumit doctorului Schwetz, pentru amabilitatea sa şi am început pregătirea psihologică !

Nu m'am cramponat niciodată de viaţa, nu mi-a fost frică nici de moarte întotdeauna am fost gata să-i fac faţa în orice împrejurare, m'a pândit de-atâtea ori, am simţit-o lângă mine şi nu mi-a fost frică de ea. Este totuşi o diferenţă, pe front puteam muri în orice moment şi asta de nenumărate ori, dar mueam în acel moment, nu mâine la prânz !!! O programare este cu totul altceva. Ea îţi dă timpul necesar încheierii socotelilor ! Nu mai depind de hazard, de şansă, sunt programat ... mâine la prânz !!!

Reparcurg întreaga mea viaţă, mă pierd în amănunte, devin încordat atunci când îmi amintesc de momente grele, zâmbesc atunci când gândurile poposesc la amintiri amuzante. Nu reuşesc o concentrare asupra unor fapte mai importante, toate îmi revin în faţa ochilor ca pe un ecran de cinematograf al cărui film îl văd pentru prima dată, deci nu cunosc scena următoare, nici nu o pot bănui, dar sunt atent, atent la tot şi la toate ! Revăd figura tatălui meu, o revăd în anumite ipostaze, îl revăd bun, blând şi cald, dar în clipa următoare dur şi categoric. Fimul se desfăşoară normal, dar deodată se întrerupe, rămâne ca o secvenţă fotografiată, scenă fixă, şi totuşi sonorul funcţionează, este o fotografie vorbitoare ! Îl aud spunând :

" Îmi pare rău că nu am fost executat împreună cu Mareşalul, acolo era locul meu, lângă el".

Îmi dau seama că mă aflu la Văcăreşti, unde am fost să-l văd a doua zi după execuţia Mareşalului. Nu l-am văzut niciodată atât de dărâmat şi de îmbătrânit. Era un om sfârşit. L-am văzut şi mai târziu, dar era acelaşi pe care-l cunoşteam, în cele mai grele momente ştia să spună o glumă, care ne scotea din atmosferă. Aşa s'a întâmplat după numai două luni, la vorbitorul de la Aiud. Încerc să ies din "transă", reuşesc cu dificultate. Înţeleg că tot ceeace m'a impresionat mai mult la tatăl meu, în decursul vieţii, a fost acel moment de la Văcăreşti. Îi părea rău că nu a murit, îi părea mai rău că trăieşte. În definitiv această viaţă, nu este decât un fragment insignifiant în faţa eternităţii. De ce să nu ajungi mai repede într'o situaţie definitivă, sigură şi precisă ? De ce să ne zbatem luptându-ne cu nimicurile ? Dar mai ales de ce să ne cramponăm de ele ? Cu aceste gânduri, dau drumul filmului să se desfăşoare în continuare şi ... apare figura mamei mele. Abia acum mă podidesc lacrimile ... nu o văd în mai multe ipostaze, o văd bătrână, obosită, dar gata în orice moment de a-mi veni în ajutor. Ce viaţă a putut avea mama mea ... numai muncă şi sacrificii, până în ultimul moment. Nu a trăit niciodată pentru ea, numai pentru noi, ai ei, dar şi pentru toţi cei din jurul ei, chiar pentru necunoscuţi care-i cereau sfatul sau ajutorul. S'a descurcat întotdeauna în cele mai grele situaţii, o văd acum, deşi în realitate nu am văzut-o niciodată, descărcând sau încărcând vagoane de marfă ... cărămizi, var, saci de ciment, cherestea ! Dar figura ei este tot zâmbitoare, plină de optimism. Sunt cutremurat şi opresc din nou desfăşurarea filmului. Plâng, plânsul se transformă în plâns cu hohote. Mă potolesc cu multă dificultate, văd figura Ioanei. - Ce vei face tu fără mine ? Cum te vei descurca ? Ce o fi acum în sufletul tău ? Dacă va trebui să "plec", să ştii că

este singurul motiv pentru care mă despart greu de viaţă. Ce veţi face voi ? Voi trei ? La copii, nu mă gândesc atât de mult, ei mă vor uita repede, nu vor suferi decât poate câteva zile, este în firea lucrurilor, şi-apoi vor creşte şi îşi vor vedea de viaţa lor. Dar tu Ioana va trebui să duci singură tot greul. La tine mă gândesc în primul rând. Trebuie însă să înţelegi că, aşa e viaţa făcută, nimeni nu ne-a întrebat dacă vrem să ne naştem şi nimeni nu ne va întreba, dacă vrem să murim ! Dacă n'ai fi tu ... răspunsul meu ar fi : mi-e total indiferent ! Nu mi-e frică nici de viaţă şi nici de moarte, de asta sunt absolut sigur.

Cu aceste gânduri, am încheiat socotelile, fiind gata atât pentru a trăi mai departe, cât şi pentru a păşi în eternitate. Facă-se voia lui Dumnezeu ! Nu m'am rugat lui Dumnezeu să scap, să trăiesc mai departe, El ştie mai bine ce trebuie să facă cu mine, eu sunt gata pentru orice drum, deoarece am conştiinţa împăcată ... păcat însă că nu am putut face mai nimic pentru ţara mea, este singura părere de rău.

* * *

Asupra vieţii noastre la Bradu, deşi departe de a se fi terminat, se pot trage anumite concluzii. În primul rând deosebirea fantastică de mentalitate, de control, de opresiune a regimului comunist, care se desfăşoară în întreaga ţară, faţă de neamestecul aproape total de pe acest mare şantier. Desigur după terminarea hidrocentralei de la Bicaz, hidrocentrala Argeş reprezintă obiectivul principal al Partidului.

O mulţime de oameni, care în mod normal nu pot obţine posturi nicăieri sau doar posturi de sinecură, aici sunt selecţionaţi cu grije, unicul criteriu fiind capacitatea lor, aportul ce-l pot aduce. Exemplul cel mai elocvent îl reprezintă inginerul Tarţa, fostul şef al tineretul Naţional Ţărănesc, care la hidrocentrală ocupă importantul post de şef de şantier.

Atâta vreme cât termenele sunt respectate, cât treaba merge, amestecul partidului este minor, el este exercitat de către secretarii de partid aleşi mai mult pe criteriul priceperii, decât acela al intereselor politice. Mi-am putut da seama de acest lucru la Bradu, unde nimeni nu se amestecă câtuşi de puţin în treburile inginerului Ştefănescu. Nici un moment acest inginer nu a avut cea mai mică îndoială în a mă angaja, iar după verificarea posibilităţilor mele, a mă promova fără a cere consimţământul nimănui. Desigur el beneficiază şi de autoritatea de a fi secretar de partid, deci de a avea spatele oarecum acoperit, dar dezinvoltura lui în conducerea lucrării, este edificatoare.

Eu îmi plătesc cu vârf şi îndesat favoarea ce mi s'a oferit de a-mi pune în valoare posibilităţile, printr'o muncă uriaşe ieşită din comun, dar sunt mulţumit că o pot face.

Distrugerea timpului liber, unul din principalele obiective al partidului, aici se realizează fără a fi nevoie de intervenţia sa. Astfel şedinţele, munca "voluntară", sunt aproape desfiinţate, în schimb se lucrează două Duminici din lună, pentru a fi liber celelalte două !!! Această ridicolă "explicaţie" a conducerii, a intrat tuturor în reflex şi nimeni nu-i mai tăgăduieşte "raţiunea"! Fără să-mi dau seama, şi fără nici-un fel de revoltă cu privire la acest flagrant abuz, m'am încadrat şi eu ca şi când ar fi o decizie absolut normală ! Înşelăciunea Partidului este acceptată de către toată lumea, inclusiv de mine ca absolut naturală ! Termenele hotărîte, producţia, au intrat tuturor în sânge şi toată lumea este preocupată de acest lucru. Astfel nu mai este nevoie să fii trimis la lucru, la ore suplimentare, într'una din cele două Duminici libere, căci toată lumea o face realmente voluntar nu numai atunci când este în urmă cu planul, dar şi când acesta este depăşit, fiindcă toţi ştiu că orice depăşire de normă sau de plan, este recompensată cu prisosinţă la salariu. Între anii 64 şi 67, acest sistem a funcţionat admirabil, dar numai în cadrul acestui mare şantier.

Magazine cu tot felul de ispite tehnice ca : televizoare, aparate de radio, aparate de fotografiat, au fost deschise pe şantier. Poate este unicul loc, unde desfacerea produselor industriei uşoare a funcţionat admirabil. Doar aici, disproporţia între preţul de vânzare al acestor produse şi salarizări, nu este observată. Inginerii, maiştrii şi muncitorii cu calificări înalte, îşi cumpără apartamente şi automobile, îşi fac case. Diferenţa de standard de viaţă dintre un mare şantier şi restul ţării, devine o adevărată prăpastie. De aceea se lucrează cu conştinciozitate şi lucrările progresează vertiginos. Calitatea lucrărilor lasă de dorit, deoarece toată lumea este interesată în a camufla acest lucru, pentru a se obţine un cât mai mare acord şi cât mai mari prime. La această camuflare a calităţii, sunt interesaţi nu numai toţi care lucrează, de la şef de şantier, la ultimul muncitor, dar şi cadrele superioare ale partidului, până la cei din Comitetul Central, căci toţi primesc prime "în plic", aceştia din urmă fiind şi avansaţi politiceşte, aspirând astfel la demnităţi din ce în ce mai mari. La acest complot, participă toată lumea, aşa că el nu poate fi descoperit decât mult după terminarea lucrării, când ea nu fucţionează decât în proporţie de maximum 40%, aşa cum s'a întâmplat la Bicaz. În acest caz, dacă unele galerii se prăbuşesc, dacă unele baraje nu pot opri în întregime apele, dacă lacurile de acumulare pierd din cantitatea de apă iniţial calculată, toată lumea de comun acord camuflează realele motive, găsind explicaţii pe care iarăşi toată lumea le acceptă cu multă uşurinţă.

Un fapt este sigur că, în această muncă uriaşă, toată lumea este interesată, şi nu este precupeţit nici-un efort, nu pentru ducerea la bun sfârşit, ci pentru terminarea lucrărilor, într-un timp cât mai scurt posibil.

Eu pot afirma, în ceeace mă priveşte că, câştigul mare pe care l-am obţinut, nu a reprezentat principala mea preocupare, ea nefiind decât un rezultat firesc al aportului adus, dar ceeace m'a pasionat în mod cu totul deosebit au fost lucrările propriuzise. Astfel m'am angrenat fără să-mi dau seama în interesul comun şi am contribuit în primul rând la realizarea

primului obiectiv al partidului : anihilarea timpului de gândire ! Pot afirma, fără a greşi absolut de loc că, în cei 10 ani, pe care i-am petrecut pe cele trei mari şantiere : Argeş, Lotru şi Someş, toate preocupările mele, de ordin gândire, au fost în exclusivitate concentrate asupra lucrărilor. Iată cum 10 ani din viaţa unui om, care înainte erau dedicaţi numai problemelor politice, numai luptei anticomuniste au fost transferaţi fără voie, unui obiectiv comunist : "nimeni nu trebuie să gândească"!

* * *

După un somn bun, mă trezesc dimineaţa în patul meu de la Herz Centrum. Este ziua operaţiei, este poate ultima zi din viaţă, poate cea care-mi va dărui încă multe altele ! Sunt de un calm desăvârşit, nimic nu mă mai preocupă. Nici măcar aşteptarea nu este grea ! Citesc o carte de istorie politică pe care mi-a dat-o Emilian.

Sora intră în cameră şi mă întrerupe din lectură. Îmi face două injecţii, care pe nesimţite mă adâncesc într'o stare de toropeală. Mai am timp să văd că este ora 12 şi nu ştiu după câtă vreme sunt pus pe un pat rulant şi scos din rezervă. Par'că mi-aduc aminte că, la un momentdat, am fost lăsat pe un culoar. Apoi nu mai ştiu nimic.

Mă trezesc într'o altă rezervă, după un paravan. Am o jenă supărătoare în partea dreaptă a pieptului, sub coaste. Nu-mi dau seama ce este cu mine, nu-mi aduc aminte de nimic, nu ştiu unde mă aflu. Respir cu greutate şi nu încerc să fac nici o mişcare. Memoria mea nu mai există şi totuşi par'că îmi amintesc că am avut în două rânduri, câte două lovituri puternice în dreptul inimii. Au fost aceste puternice lovituri în trecut sau sunt acum ? Ele parcă nu au fost dureroase, dar m'au zguduit îngrozitor. Nu-mi dau seama de timpul care trece, sunt un mort viu, sau poate am murit ? Deodată, par'că o văd pe Ioana în faţa mea, dar nu-i pot vorbi. Dispare aşa cum a apărut fără să-mi dau seama.

Mă trezesc şi văd în faţa mea o femeie îmbrăcată în verde. Realizez că este o "soră", realizez că sunt în spital. Apar mai mulţi doctori, vorbesc între ei. La un moment dat îl recunosc pe doctorul Schwetz, care mă întreabă :

- Cum te simţi ?

Vreau să raspund, dar nu-mi aud vocea. Doctorul Schwetz îmi spune :

- Stai liniştit, greul a trecut, mâine te ducem în rezerva dumitale !

Starea de prostaţie în care mă aflu se duce extrem de încet. Sau poate repede, dar nu-mi dau seama. Văd din nou mai mulţi doctori, din nou doctorul Schwetz.

- Cum merge ?

Reuşesc cu o voce pe care abia mi-o aud să răspund :

- Am dureri, dar nu mari, în partea dreaptă a pieptului, sub coaste.

- Acolo este introdus un dren pentru scurgerea sângelui, pentru a nu face hemoragie internă. Să vedem, cred că poate fi scos.

Schwetz se depărtează şi apare un alt doctor, care-mi ridică plapuma, îmi umblă în partea dreaptă, simt o mică durere, după care jena pe care o aveam dispare. Mă aflu într'o semi-conştienţă, când sunt ridicat de pe patul în care mă aflu şi pus pe altul. Realmente, mă trezesc în rezerva mea. Şi totuşi nu-mi aduc aminte perfect că am suferit o operaţie. Vine din nou doctorul Schwetz, care-mi spune :

- Totul a decurs în perfectă regulă, ţi s'au înlocuit 3 dintre cele 4 artere înfundate, în termenii noştri medicali, ţi s'au făcut 3 bay-pass-uri ; cea de-a patra era numai 20% înfundată, deci presupus recuperabilă. Operaţia a durat 8 ore şi jumătate, doctorul era complect epuizat, mai executase încă o operaţie de 4 ore înaintea dumitale.

- Par'că mi-aduc aminte că am avut două zguduituri foarte puternice în dreptul inimii.

- Da, operaţia se face cu inimă şi plămâni artificiali. După terminarea operaţiei propriuzise, inima trebuie din nou pornită, aceasta se face printr-un şoc electric. Zguduiturile pe care spui dumneata că le-ai simţit, au fost datorită acestor şocuri.

Dau plapuma la o parte să-mi văd pansamentul. Spre marea mea surprindere nu văd decât o bandă transparentă, sub care se distinge urma unei tăieturi de bisturiu. Îl întreb pe Schwetz cum se face că această tăietură pare a avea ani vechime !

- Ai fost cusut cu lasserul, de fapt nu este cusătură, ci un fel de sudură ! N'ai nici o grije, în 4-5 zile părăseşti spitalul !

A doua zi, sora m'a dat jos din pat şi mi-a spus să fac o mică plimbare pe culoar. Eram foarte slăbit, dar nu mă durea absolut nimic, dar plimbarea am făcut-o cu dificultate, mai mult datorită fricii !

După 5 zile am părăsit spitalul şi Mircea Carp împreună cu Ioana, m'au dus acasă. Nu am făcut nici o complicaţie, dar convalescenţa a fost grea. După două luni am fost complect pe picioare !

Emilian m'a vizitat în trei rânduri, odată şi la spital. Deasemeni Vlad Brussescu, care a sosit în Germania în timp ce eu eram operat.

A trecut şi acest greu episod din viaţa mea !

Vlad s'a mutat la noi, pentru a nu rămâne eu singur dimineţile acasă. Dar totul a trecut şi vreau să-mi reiau lucrul. Mi se interzice şi trebuieşte să mai stau o lună în concediu medical. Sunt încă foarte slăbit, deşi mă simt complect bine.

Ioana îmi arată în programul televiziunii, o emisiune despre România. Această emisiune este redată de către postul german, dar ea a fost făcută de austrieci. Este ultima emisiune în cadrul unui ciclu, în care s'a prezentat : Germania, Italia, Cehoslovacia, Polonia şi Ungaria. Emisiunea reprezintă un rezumat al principalelor evenimente din 38 şi până în 46, felul în care a evoluat războiul şi terminarea cu consecinţele ce au urmat.

Speackerul începe prin a anunţa că România şi Bulgaria constituie obiectul prezentei emisiuni.

Ştiam despre această emisiune, întrucât Emilian fusese invitat cu un an înainte de către televiziunea austriacă, pentru a depune mărturie în cazul României. El apare pe ecran şi spune câteva cuvinte în legătură cu situaţia politică europeană premergătoare celui de-al doilea război mondial. Atât şi nimic mai mult, deşi îşi pierduse ore întregi, depunând mărturii în faţa televiziunii austriece. La emisiunile precedente, au apărut o mulţime de martori ai evenimentelor.

.Este arătat astăzi Regele Mihai, pe stradă în dreptul unei biserici, cum refuză să stea de vorbă cu reporterul, în timp ce Regele Boris al Bulgariei face o amplă expunere a nenorocirii care s'a abătut asupra ţării sale.

Secvenţele următoare mă cutremură şi cu multă greutate continui să privesc şi să ascult. În cele din urmă, mă ridic din faţa televizorului, revolta mea întrecând orice limită şi mă retrag în camera mea.

Pun mâna pe pix şi pe hârtie şi scriu pentru Stindardul nr. 146 din Septembrie 1982 articolul intitulat :

CĂZĂCEASCA LA PALAT

În Aprilie anul acesta, pe canalul 3 al televiziunii germane, într-un ciclu de emisiuni intitulat "Das Erbe von Yalta", s'a prezentat desfăşurarea evenimentelor politice şi militare, începând cu asasinarea Regelui Alexandru al Jugoslaviei la Marsilia şi terminând cu sfârşitul celui de-al doilea război mondial.

În acest scop, a fost folosită o impresionantă colecţie de jurnale cinematografice, americane, germane, sovietice şi ale altor ţări europene, jurnale din epoca respectivă.

Materialul prezentat fiind foarte bogat, au fost necesare patru emisiuni, fiecare din ele de câte o oră şi jumătate.

În cea de-a patra emisiune, a venit rândul ţărilor din Europa răsăriteană. La fiecare imagine ce apărea pe ecran, comentatorul austriac da explicaţii. Cum nu putem descrie aci întreagă emisiune, ne vom limita doar la trei secvenţe ce-i interesează în cel mai înalt grad pe Români în special prin inedítul lor.

Fără să apară pe ecran vreo imagine, comentatorul anunţă "armistiţiul făcut de Rege" la 23 August 1944. Pe ecran apare în schimb o altă imagine : coloane de soldaţi români dezarmaţi, făcuţi prizonieri pe frontul din Moldova, fără luptă, prin graţia Majestăţii Sale.

Nu cred să fie român care, văzând această secvenţă, să nu i se fi umplut ochii de lacrimi şi să nu fi încleştat pumnii de mânie.

Următoarea secvenţă, legată de prima, reprezintă o recepţie nemaipomenită, sonorul redând o căzăcească îndrăcită, iar imaginea - ţineţi-vă bine - Palatul Regal din Bucureşti, în primul plan fiind Regele, Regina-Mamă şi generalul Susaicov.

În sala de festivităţi a Palatului. soldaţii ruşi jucau căzăceasca şi chiuiau, în timp ce Regele şi Regina-Mamă, de o exuberanţă ce numai marea cantitate de vodkă băută o putea determina, sărbătoreau marea victorie. Regina-Mamă, de o remarcabilă bună dispoziţie, ciocnea paharul cu Susaicov, peste Rege care se afla între ei.

Strictul protocol de la Palat dispăruse complect, iar întreaga atmosferă impunea par'că tutuiala între Majestăţile Lor şi tovarăşii aliaţi ...

Cei ce au văzut acest jurnal, nu mă pot acuza că exagerez, ci dimpotrivă, mi s'ar putea reproşa că nu redau destul de expresiv fraternizarea şi totala lipsă de demnitate a Suveranilor.

Secvenţa a treia, în continuarea primelor două, ne arată incinta judecătoriei din strada Ştirbey-Vodă, ransformată în "Tribunal al poporului", precum şi introducerea celor acuzaţi.

Primul soseşte Mareşalul Antonescu - mers şi ţinută, impunând prin demnitate ; urmează apoi Mihai Antonescu, Generalul Pantazi şi Generalul Constantin Vasiliu, locurile în boxă fiind ocupate în ordinea de mai sus.

Ţi se strânge din nou inima şi revolta de care eşti cuprins atinge culmea, la aceasta contribuind desigur şi ordinea în care s'au succedat secvenţele ...

Comentatorul austriac încheie emisiunea cu cuvintele : "Aceste ţări balcanice, care au luptat pentru drepturile lor, nu au fost decât nişte pioni pe o tablă de şah, mutaţi fără voia lor de Hitler, Mussolini, Roosevelt, Churchill şi Stalin ... Şi astăzi : tragedia acestor ţări continuă".

Scriu aceste rânduri şi pentru acei români care mai cred încă în posibilitatea unei reveniri în ţară a Regelui şi îi asigur că, înaintea unui eventual plebiscit, ne vom îngriji ca toată suflarea românească să vadă aceste secvenţe.

După trădarea de la 23 August, după banchetul de la Palat, după stigmatizarea cu Ordinul "Victoria", după semnarea ruşinoasei abdicări, abdicare de drept şi de fapt, mă întreb ce a simţit fostul rege, Domnul Mihai von Hohezollern, când a văzut aceste secvenţe şi dacă a înţeles că a abdicat pentru a doua oară ?!

Înfrângerea noastră ar fi putut fi glorioasă, dar aşa ea a fost împroşcată cu noroi şi a îndoliat o întreagă ţară.

Nici nu am recitit ceeace am scris, am băgat foile de hârtie într-un plic şi le-am trimis lui Emilian.

* * *

Ştefănescu vine la mine pe la 5 după masă şi ne invită la masă la el pe mine şi pe Ioana.

- Dar dumneata vino repede, avem de vorbit.

Plec împreună cu Vasile.

- Trebuie să începem de urgenţă betonarea tălpii în galeria cea mare.

- Cum este talpa, tot atât de proastă ca cea pe care am făcut-o ?

- Condiţiile de lucru sunt bune, nu este apă pe galerie, iar talpa, aproape că nu a fost perforată. Este o muncă uriaşă. Şi ce vrei să facem să o perforăm şi să o puşcăm din nou ?

- Nu, nu este posibil, am strica toată betonarea făcută şi apoi este linia ferată, sunt conducte etc. Trebuie lucrat numai la pikamer şi va fi extrem de greu.

- Câţi kilometri are galeria ?

- 12, merge până la Barajul cel mare, la Căpăţâneni.

- Şi când trebuie să fie gata ?

- La 1 Octombrie, deci avem 6 luni.

- Iţi spun de la început că nu este posibil, dar există soluţia de a fi atacată din două părţi. Deci luptă-te să pasezi jumătate celor de la Căpăţâneni.

- Nu este posibil, este lucrarea noastră.

- Atunci trimite 3 echipe la Căpăţâneni, pentru a se lucra în 3 schimburi şi tot în 3 schimburi vom începe lucrul şi de-aici. Este singura soluţie pentru a ne apropia oarecum de termen, dar în sfârşit nu mă pot pronunţa, până nu voi vedea cât trebuie bătut la pikamer.

- Iţi spun eu, tot profilul tălpii !

- De ce nu s'a perforat talpa odată cu întreg profilul galeriei ?

- M'au "tras în piept" că este perforată şi puşcată, şi montându-se imediat linia ferată, nu mi-am putut da seama. Aşa au realizat recordul de metri, care a convenit tuturor !

- Vasile, nici nu mai este nevoie să văd galeria, dacă tu-mi comfirmi că talpa nu a fost puşcată, atunci nu ne rămâne decât să punem mâna pe creion şi pe hârtie, să vedem cu aproximaţie cât timp ne trebuie.

Rezultatul calculului este dezastruos, ne trebuieşte aproape un an, dacă galeria este atacată din două părţi a câte trei schimburi !

- Ar mai fi o soluţie, s'o atacăm din patru părţi, dar aceasta înseamnă depozitarea materialului escavat undeva pe galerie şi apoi reîncărcat, ori perforarea tălpii ai plătit-o deja şi de unde Dumnezeu vei mai putea plăti şi această dublă descărcare şi reîncărcare a materialului, care nu puteau fi prevăzute în nici-un plan ? Pe urmă, linia ferată pentru evacuarea materialului va rămâne suspendată la aproape jumătate de metru ? Cum poţi asigura viaţa oamenilor cu o linie ferată care va oscila peste tot ? Iţi dai seama ce material lemnos îţi trebuieşte pentru asigurarea în proaste condiţiuni a consolidării liniei ? Eu cred că toate acestea ne depăşesc pe amândoi şi că va trebui să stăm de vorbă cu Podhorodeţki.

- Dacă aude ăla că talpa nu a fost perforată, mă ia dracul !

- Vasile, orice discuţie în continuare, nu poate ajunge la nici-un rezultat. Lui Podhorodeţki nu i se poate spune decât adevărul şi pentru ca această galerie să poată fi predată la termenul prevăzut, trebuiesc bani pentru escavarea tălpii cu pikamerul ceeace este de trei ori mai scump decât prin puşcare, şi trebuieşte asigurată protecţia transportului cu vagonete, pentru care este necesar un enorm material lemnos, care nu există.

In acest moment sună telefonul şi la capătul celălalt al firului este Podhorodeţki. Ii spune lui Ştefănescu să se prezinte împreună cu mine şi cu toate cadrele partidului a doua zi la şantier deoarece este o şedinţă la care vor lua parte trei membrii din Comitetul Central ! Ştefănescu nu ştie de ce vin, dar nu prevede nimic bun !

A doua zi suntem cu toţii în sala cea mare de la şantier. S'a făcut o estradă, s'a pus o masă şi în spatele mesii au luat loc "cei trei mari", având în dreapta şi stânga pe Podhorodeţki în calitate de şef de şantier şi pe Ştefănescu în calitate de secretar de partid. Cel "mai mare dintre cei mari" a luat cuvântul, lăudând realizările şantierului şi a conchis ordonând ca galeria care trebuia predată la 1 Octombrie, să fie predată la 1 Mai ! In continuare a spus că acest lucru nu trebuie discutat, deoarece s'a hotărît de către Comitetul Central şi a fost anunţat şi Ceauşescu ! De altfel s'a şi făcut programul inaugurării care va fi făcut cu mult fast, poate va veni însuşi Ceauşescu, dar în orice caz vor fi prezenţi primul ministru şi o delegaţie a Comitetului Central. Totul va fi filmat pentru televiziune. După ce şi-a încheiat cuvântarea, s'a ridicat Podhorodeţki, care spre marea mea surprindere şi-a luat angajamentul ca lucrarea să fie gata înainte de 1 Mai ! Ştefănescu a luat şi el cuvântul, luându-şi acelaşi angajament ! Sunt pur şi simplu năucit. Cei trei din Comitetul Central sunt numai zâmbete. Unul din ei întreabă :

- Cine va executa lucrarea ?

Ştefănescu răspunde :

- Maistrul Pantazi !

Mă ridic în picioare pentru a-mi lua şi eu angajamentul, dar spun :

- Este o absolută imposibilitate.

"Cei trei mari" se încruntă. Podhorodeţki intervine :

- Lucrarea va fi executată la termen, voiu vedea eu cine o va executa.

"Cei trei mari" au plecat şi Podhorodeţki ne-a chemat în biroul său pe mine şi pe Ştefănescu.

- Cum ai putut spune că este imposibil ?

Ştefănescu, foate încurcat intră în discuţie :

- Domnule inginer, eu mi-am luat angajamentul pentrucă aţi făcut-o dumneavoastră şi pentru că ştiu că ăştia nu trebuiesc contrazişi, dar ieri am vorbit cu domnul Pantazi şi am ajuns la concluzia că este foarte greu de terminat chiar până la vechiul termen de 1 Octombrie. Ne vor trebui foarte mulţi bani şi foarte mult material lemnos.

- Ştefănescule, nu se pune problema nici de bani, nici de material lemnos. Acest lucru l-am obţinut de la ei încă înainte de şedinţă.

- Bine domnule inginer, dacă avem bani şi materiale, vom putea termina lucrarea la 1 Octombrie, dar despre 1 Mai în nici-un caz nu poate fi vorba.

- Nu poate fi vorba în condiţiile de lucru normale, dar dacă ne batem puţin capul, rezolvăm. Eu m'am şi gândit la o inovaţie, care ne va scoate din toate încurcăturile. Dumneavoastră ştiţi că la staţia de betoane se află un tractor, căruia îi vom monta o lamă ca la buldozăre şi vom răzui imediat întreaga talpă, apoi vom băga câte echipe sunt necesare pentru betonare.

Soluţia lui Podhorodeţki m'a scos din sărite :

- Domnule inginer, acel tractor abia merge în pământ deşţelenit cu două brazde, cum credeţi dumneavoastră că îl puteţi băga în galerie şi să rupeţi cu el stâncă şi beton ?

- Ai să vezi dumneata, eu nu spun prostii, acum plecaţi, nu sunteţi în stare de nimic, voi termina eu galeria !

Am plecat amândoi, eu fiind furios atât pe Podhorodeţki, care n'are cea mai elementară cunoştiinţă de puterea unui tractor, cât şi pe Ştefănescu, pentru uşurinţa cu care şi-a luat angajamentul. Am tăcut tot drumul. Acasă l-am întrebat pe Ştefănescu :

- Cum a fost posibil să-ţi iei un asemenea angajament ? Crezi şi tu în baliverneIe cu tractorul ?

- Nu, nu cred nici-un moment, dar trebuieşte lăsat să-şi dea singur seama de imensa prostie pe care a debitat-o. În ceeace priveşte angajamentul pe care mi l-am luat, trebuie să înveţi şi dumneata ceva de la mine : cei din Comitetul Central, nu trebuiesc contrazişi niciodată ! Inaugurarea galeriei se va face la 1 Mai, aşa cum mi-am luat angajamentul, dar ... bineînţeles nu galeria cu pricina, ci cea pe care ai terminat-o deja ! Ăştia sunt atât de proşti încât putem să le "vindem" orice, îi băgăm pe toţi, dacă este nevoie şi pe Ceauşescu şi televiziunea în galeria terminată ! Eu îmi puteam lua angajamentul că şi peste o săptămână galeria va fi gata !

Într'adevăr, la astfel de mistificări, mai bine zis înşelăciuni, nu mă puteam gândi. De neimaginat de ce fel de trucuri se poate uza, pentru ca toate termenele să fie respectate şi toată lumea mulţumită !!

* * *

Emilian mă vizitează, încântat de articolul "Căzăceasca la Palat" pe care i l-am trimis.

- L-am scris sub stăpânirea nervilor, l-am scris cu sufletul cernit, pe care l-am avut după acea emisiune, articolul nu a fost gândit.

- Aşa trebuie scris, raţiunea astăzi nu poate aduce nimic bun, fiindcă toate premizele sunt false, numai sufletul spune adevărul ! Este un articol excelent care va produce senzaţie. Este tot ceeace s'a scris mai "tare" până în ziua de astăzi ! Vezi, până şi eu am nevoie de un "sânge proaspăt", de nouă vigoare, de o nouă pană ! Ajunsesem să "bat apa în piuă", dumneata deschizi noi orizonturi.

- Nu ştiu dacă deschid noi orizonturi, sau dinpotrivă închid altele posibile !

- Domnule Căpitan, cu timpul ai să-ţi dai seama, prezent nu există şi nici măcar un viitor cât de cât sesizabil. Politica este exclusă astăzi şi "mâine". Unirea exilului românesc nu este posibilă până nu va apare la orizont o speranţă cât de cât îndreptăţită. Aceasta nu există şi nici nu va exista în timpul vieţii noastre. Crezi dumneata că acest mormoloc de Rege, nu este şi el un om ca noi toţi ? Crezi dumneata că el nu va ajunge în scurt timp tot "oale şi ulcele", ca şi toată generaţia care are astăzi o jumătate de secol ? Ascultă-mă pe mine domnule Căpitan, o unire în viitor a exilului românesc, nu se va putea face cu sclerozaţi cum suntem noi, pentru aceasta este nevoie de oameni care au astăzi 20-30 de ani, şi ei nu vor mai fi legaţi de toate racilile noastre, de toate prejudecăţile de care suntem stăpâniţi. Această generaţie nu dă astăzi doi bani pe Rege, dar nici pe noi toţi. Dar pentru ca în viitor această generaţie să mai fie interesată de soarta ţării, ea trebuie de pe acum pregătită, îndrumată, în primul rând spre a cunoaşte adevărul, apoi pentru a gândi sănătos româneşte. Acestei generaţii noi trebuie să-i lăsăm o moştenire De aceea unica noastră misiune, pe care o mai avem, este aceea de a spune adevărul. Lasă-i pe regalişti să urle cât or vrea, nu trebuie să te sinchiseşti de acest lucru, ei vor mai urla câţiva ani, cât va mai trăi acest prăpădit, apoi vor închide cu toţii ochii odată cu el. După noi, domnule căpitan, va trebui să supravieţuiască numai adevărul. Este tot ce mai putem face.

- Şi-atunci ce facem domnule Colonel, lovim în dreapta şi în stânga, adică distrugem totul, fără a creia nimic ?

- Distrugem tot ceeace este putred, nu se poate nimic creia pe acest gunoi. Dar noi spunem adevărul şi numai pe acest adevăr, în viitor se va putea creia ceva pozitiv. Dumneata nu vezi, cine ar vrea să unească exilul românesc, un om ca Raţiu, care nu are nimic sfânt în el, nici măcar nu este un vechi politician, ci o scursoare a lui, un om care şi-a făcut averea prin femei, un om care nu are nici-o contigenţă cu Ţara, pe care a părăsit-o din 38, un bolnav orgolios ! Şi el nu este singurul, majoritatea sunt ca el, ăştia nu se luptă pentru Ţară, ci pentru ambiţiile lor. Mi-a scârbă de politicienii exilului ... să nu aud de ei. Câţi dintre aceşti "mari politicieni", care se bat astăzi cu pumnii în piept că sunt anticomunişti au luptat pe front ?

- Marea majoritate sunt civili.

- Nouăzeci la sută din armată au fost civili domnule Căpitan, fiindcă activii nu pot acoperi decât o mică parte din cadrele de conducere. Toate războaiele au fost duse de civili, dar ăştia care vor acum să ne dea lecţii de patriotism, au fost nişte învârtiţi, ăsta-i adevărul. În timp ce dumneata făceai închisoare, ei tot de unirea exilului se ocupau ! Aceşti oameni ar trebui să stea în banca lor, dar dacă ridică capul, datoria noastră este să nu-i cruţăm.

Emilian a plecat. Incontestabil este un adevărat luptător, s'a făcut vestit pe front, s'a remarcat printr'o adevărată luptă românească şi aici în exil. Că el are dreptate, este un lucru de necontestat, dar întrucât adevărul lui, corespunde "adevărului absolut", rămâne un mare semn de întrebare. Evident acest "adevăr absolut", nu este deţinut decât de Dumnezeu, noi căutând în măsura posibilităţilor să ne apropiem de el !

* * *

Şedinţa de la şantier cu "cei trei mari", îmi lasă un gust amar. Ea are însă darul de a-mi deschide ochii că şi pe un mare şantier, tot Partidul conduce. El nu se amestecă în mica "bucătărie", lăsând mână liberă tehnicienilor, dar când este vorba de culegerea roadelor, când şi cum trebuiesc culese, asta o decide numai Partidul. Minciuna întronată de Partid, este impusă şi aici ca peste tot. Ea domneşte în întreaga ţară, căci în spatele ei se ascund laurii, la care numai "mărimile" au acces. Noi suntem numai nişte simple instrumente, care prin munca noastră creiem posibilitatea altora să se împăuneze cu ea, să-şi ridice noi edificii pentru promovare, iar propaganda de partid să poată anunţa "noi şi noi succese", toate iluzorii, toate în detrimentul ţării.

După câteva zile, pe care Ştefănescu mi le-a dat să mă odihnesc, el vine la mine, vesel ca întotdeauna.

- Ei, nu eşti curios să ştii ce a făcut Podhorodeţki, cu "geniala" sa inovaţie ?

- Desigur, spune.

- Cu chiu cu vai, tractorul frumos împodobit cu o lamă pe care abia o ducea, a ajuns la Bradu, după ce a rămas de două ori în pană pe drum. Podhorodeţki a ţinut să fie prezent la reuşita demonstraţiei ! Am băgat tractorul în galerie şi la prima lui opintire în stâncă, a dat înapoi, scoţând scântei şi ne reuşind să rupă nici-un pumn de material. La a doua opintire, i s'a rupt braţul drept al lamei, care s'a proptit în conductele de aer comprimat şi de apă, făcându-le praf. Bietul tractorist abia a reuşit să fugă pentru a nu fi luat de presiunea aerului ! Am închis imediat aerul şi apa, dar până am ajuns la capătul galeriei pentru a face acest lucru, apa pulverizată a udat complect tractorul, care nu mai poate fi pornit ! Galeria s'a umplut de apă, aşa că nu ştiu cum va mai putea fi scos. Cred că va trebui adus un alt tractor pentru a putea fi dat afară ! Cum a văzut dezastrul, Podhorodeţki s'a urcat în maşină şi a plecat, fără să-mi spună nici-un cuvânt !

- Ei şi acum, ce este de făcut ?

- Nu ştiu, "inovatorul" trebuie să se descurce ! Ne-a mâncat o săptămână de lucru, până a fost gata tractorul, până a făcut experienţa şi acum nu ştiu cât va mai trece până vom reuşi să dăm afară "Maşina infernală"! In orice caz, va trebui să intri în lucru cât de curând.

- Ce facem cu termenele ?

- Asta este mai puţin important, ţi-am spus : inaugurarea se va face la 1 Mai, aşa cum mi-am luat angajamentul ! Galeria o vom termina când va vrea Dumnezeu, acum nu mă mai interesează nici data de 1 Octombrie. Dacă radioul, televiziunea şi presa vor anunţa inaugurarea galeriei, înseamnă că "marea victorie socialistă" a fost realizată, deci nu ne mai putem gândi decât la "noi şi noi succese"!

- Bine Vasile, văd că eşti foarte bine dispus, cu ajutorul lui Dumnezeu, cu banii şi materialele promise de "cei trei mari", să sperăm că până la sfârşitul anului vom termina galeria.

- Aşa bătrâne, văd că ai început să înţelegi cum "se construieşte socialismul"!

Au mai trebuit încă trei zile până ce tractorul a fost dat afară din galerie, cu ajutorul altui tractor adus de la Corbeni. Ştefănescu mi-a spus să încep lucrul.

- Nu Vasile, nu încep lucrul până nu am materialul lemnos pe care ţi l-am cerut. Nu-mi pot lua această responsabilitate, deoarece ţi-am spus : viaţa oamenilor este în pericol. Nu pot escava lăsând linia ferată în suspensie la o înălţime de jumătate de metru. Cum ai să plăteşti lucrarea te priveşte pe tine, dar de viaţa oamenilor eu sunt în primul rând responsabil. De altfel poftim, îţi dau un raport scris în această direcţie şi nu încep lucrul până ce nu-mi sunt asigurate condiţiile cerute.

- Am vorbit cu Podhorodeţki şi mi-a spus să iei tot lemnul de care ai nevoie din pădure !

- Nu fac eu acest lucru, nu vreau să fiu acuzat de furt din avutul statului, dar îl puteţi face voi, cei care aţi primit aprobarea verbală a "celor trei mari"! Mie îmi aduceţi materialul de care am nevoie la gura galeriei, de-acolo mi-l transport eu, dar din pădure nu-l iau. Te rog citeşte raportul meu, ca să vezi că ne trebuieşte o grămadă de material lemnos, înregistrează acest raport şi înaintează-l lui Podhorodeţki, pentru ca mai târziu să nu se poată "spăla pe mâini" că nu a ştiut. Eu nu voi lucra decât pe măsură ce voi avea acest material. In momentul în care nu mai am, încetez lucrul. Iartă-mă că procedez aşa, dar te rog să crezi că în felul acesta suntem amândoi acoperiţi.

- Ai dreptate, Podhorodeţki să ne dea materialul de care avem nevoie, îi voi spune acest lucru telefonic şi îi voi înainta raportul tău, contrasemnat de mine.

Podhorodeţki i-a dat în scris lui Ştefănescu că poate să ia lemne din pădure şi după trei zile am început lucrul.

* * *

După greaua operaţie suferită, concediul medical îmi este prelungit din oficiu până în luna Septembrie, când în sfârşit pot să-mi reiau lucrul. Am lipsit aproape 10 luni, cele două operaţii succedându-se la scurt timp. Din fericire, locul meu de lucru mi-a fost rezervat, aşa că mă duc cu mare bucurie la serviciu.

Reinstalez maşina de scris, aparatul de radio şi televizorul, pe care nu-l deschid decât Sâmbăta la ora 6 pentru a vedea matchurile de foot-ball din cadrul campionatului german.

Imi fac prima inspecţie la ora 5, mult mai devreme decât de obiceiu, fiindcă sunt nerăbdător să văd caii şi câinii, prietenii mei, de care mă desparţisem de atâta vreme. Inspecţia durează o oră, căci peste tot mă opresc să stau de vorbă cu fiecare animal în parte ! Este cald şi frumos, aşa că fac cu multă plăcere acest prim rond. Frunzele puţin galbene, îmi anunţă

venirea toamnei. Parcă plutesc de fericire şi întorcându-mă în biroul meu, constat că este ora 6, aşa că pun "Europa Liberă", pentru a asculta ştirile. Nimic important.

Acordarea în continuare a "Clauzei naţiunii celei mai favorizate României" pe care o auzisem cu câteva zile mai înainte mă indignase mai ales sub forma în care era anunţată ştirea de către postul de radio. Această ştire împreună cu un articol despre "colonelul" Coler, fostul comandant de la Aiud, scris în "Cuvântul Românesc", îmi readuc aminte de celebrii : Ana Pauker, Vasile Luca, Teohari Georgescu, Avram Bunaciu, Leonte Răutu, Roller, Nikolski, Coler, Zeller, Dulberger,etc., care au fost călăii Neamului Românesc. Văd în faţă roşu. Ruşii au întrebuinţat la noi minorităţile conlocuitoare spre a pune stăpânire pe ţară. Primii care s'au pretat la jocul lor au fost evreii, care au ocupat imediat toate posturile cheie, urmaţi fiind de unguri şi ţigani. Aceste lucruri cu toate că au trecut peste 20 de ani, îmi sunt prea proaspete în memorie spre a le uita, cu-atât mai mult atunci când văd încercări similare şi aici.

Aici, la clinica veterinară este locul cel mai propice de a-mi da frâu liber mâniei acumulate.

Mă aşez la maşina de scris şi până dimineaţa, sunt gata două articole !

GLASUL SÂNGELUI ...

În ziarul "Cuvântul Românesc" din Septembrie 1982, la rubrica "Efemeride", a apărut un remarcabil articol, pe care ne pare rău că nu-l putem reproduce în întregime, dar îl vom rezuma, citând ceeace ni se pare mai interesant. În acest articol se scrie, citez : "În faţa Camerii Reprezentanţilor, domnul Milton Shapp, fostul guvernator al Statului Pennsylvania, a vorbit despre scăderea numărului de emigranţi evrei din România ca politică rasistă dusă de guvernul de la Bucureşti.

Faptul concret care demonstra acest lucru, era un caz din propria familie. Fiul său Richard s'a căsătorit cu Lumy Coler emigrantă din România în Israel. Tatăl acesteia, care a ocupat un post de conducere în partidul comunist român, este un fost luptător în războiul civil din Spania actualmente scriitor şi poet în idiş. Lui şi soţiei sale i se refuză de câţiva ani eşirea din ţară. În continuare enumeră şi pe ceilalţi membri de familie ai nurorii sale, cărora li se refuză emigrarea : Andrei Coler - frate, soţia lui Elena Răutu-Coler şi fetiţa Alexandra. Pentru plecarea lor din România, au intervenit : Vice-Preşedintele George Bush, fostul Secretar de Stat Al. Haig, Consilierul adjunct pentru securitatea naţională Philip Hughes şi Subsecretarul de Stat Scanlon. Din partea României, au fost prezenţi Ministrul de Externe Ştefan Andrei, ambasadorul Mircea Maliţa şi fostul ambasador Corneliu Bogdan.

Răspunsul primit a fost că : în cazul Coler, refuzul a venit direct din partea lui Ceauşescu".

După acest lung citat din "Cuvântul Românesc", vom da un nou citat, de data aceasta din "Revista mea" din 3.9.1981, care apare la Tel Aviv. "A doua cădere a lui Leonte Răutu (alias Leibl Oighenstein)".

După ce ziarul descrie "drama unui evreu destituit", arăta că destituirea s'a făcut deoarece fiica sa, căsătorindu-se cu un evreu Coler care lucra în cinematografie, a cerut emigrarea în U.S.A. la sora lui. După ce arată că Leonte Răutu a fost grav rănit într'un accident de avion la Moscova (prima cădere a lui Leonte Răutu) s'a întors în ţară unde ... cităm : "prima sa acţiune în calitate de responsabil pentru problemele de cultură, a fost de a scoate de pe afiş toate spectacolele aprobate în lipsa sa. Leonte Răutu, în mod personal, a comunicat conducătorului României Ceuşescu, vestea tristă că fiica sa căsătorită cu un evreu Coler, doreşte să emigreze în U.S.A."

Sub titlul - "Soarta a doi evrei celebri", "Revista mea" continuă : "În toată această istorie există o anumită ciudăţenie ; în ea sunt implicaţi doi evrei care au avut o remarcabilă carieră politică în ţările lor. Unul este Leonte Răutu pe numele său adevărat Leibl Oighenstein din România, iar celălalt Milton Shapp, pe numele său adevărat Mandel Shapira. Shapp a fost până în 1977 guvernatorul Statului Pennsylvania, în 1975 a declarat că intenţionează să candideze la funcţia de Preşedinte al Statelor Unite. În 1977 a demisionat din funcţia de guvernator pentru a fi numit ambasador în Israel".

" ... În România Leonte Răutu a fost redactorul oficiosului partidului comunist, membru în C.C. şi din 1955, membru în biroul politic. Între 1969 şi 1972 a fost vice-preşedinte al guvernului şi ulterior rectorul Academiei de Ştiinţe Politice pentru activiştii de partid "Ştefan Gheorghiu", ca unul din principalii ideologi ai partidului, responsabil cu problemele culturale şi considerat de orientare mai dură. Era socotit stalinist şi conducătorul român cel mai apropiat de Moscova. A fost ultimul din grupul de "Moscoviţi" din care făceau parte Ana Pauker şi Iosif Chişinevski".

Ziarul din Tel Aviv conchide : "Mulţi cred că această afacere nu s'a încheiat şi că în curând Comitetul Central, care trebuie să confirme hotărîrea biroului politic s'ar putea să-l excludă şi din Partidul comunist. Din informaţiile parvenite din Apus, rezultă că declaraţiile preşedintelui Ceauşescu şi întreaga istorie cu fiica lui Răutu au provocat un val de manifestări antisemite în România".

După aceste lungi citate din "Cuvântul Românesc" şi din "Revista mea"", trebuie să adăugăm : Nu este vorba de doi evrei celebri cum scrie "Revista mea", ci de trei, cel de-al treilea, pentru noi românii este cel mai celebru.

Este vorba de colonelul de Securitate Coler, care s'a făcut cunoscut Românilor ca atotputernic comandant al închisorii Aiud, unde a introdus regimul de exterminare prin foamete şi statul nemişcat pe marginea patului de la 5 dimineaţa până la 8 seara, în cursul nopţii executându-se perchiziţii, în care se goleau saltelele de pleavă în mijlocul celulei care trebuia, după aceea, făcută "lună", în cel mai scurt timp. Tot în timpul său a

fost împuşcat în incinta închisorii Popa Teiuş şi a avut loc greva foamei exitinsă în întreaga închisoare. Aceste lucruri le cunosc toţi foştii deţinuţi.

Dar activitatea lui Coler, nu s'a limitat doar la funcţia de comandant al închisorii Aiud.

Colonelul de Securitate Coler, împreună cu coloneii Zeler şi Dulberger, au fost adjuncţii generalului evreu-rus Nicolski şi împreună au întocmit planul de arestare, anchetare, hotărîrea pedepselor şi transmiterea lor tribunalelor militare ; stabilirea locurilor de detenţie şi de represiune pentru întreaga intelectualitate din România.

Tot ei au stabilit în amănunt aşa zisa "reeducare" a tineretului nostru, care a avut loc la Piteşti.

Imaginaţia demenţială a torturilor fizice şi morale, spălarea creierului prin metode diabolice, necunoscute nici de Ruşi, nici de Chinezi, se datoresc în mare măsură "nevinovatului" Coler, actualmente "scriitor şi poet în idiş" !!!

Pentru acest caz patologic de criminal cum n'a cunoscut istoria, astăzi intervin cele mai mari personalităţi americane cum sunt : Vice-Preşedintele George Bush, fostul Secretar de Stat Al. Haig, etc. etc.

Faptele sunt pe cât de edificatoare, pe atât de josnice încât comentariile nu-şi mai au rostul. Mocirla în care se scaldă conducătorii americani, de la care lumea aşteaptă libertate, dreptate, mântuire, este de neînchipuit.

Glasul sângelui este mai puternic decât convingerile politice !!!

Colonelul de Securitate Coler a fost probabil în serviciu comandat de către Kahalul suprem ! Înţelepţii Sionului au hotărît, că "poetul în idiş" şi-a făcut datoria şi acum a venit momentul recompensării !

Ca o ştire de ultimă oră, tocmai când voiam să scriu că în lunga sa domnie Ceauşescu a făcut şi ceva bun, refuzând plecarea familiei Coler, am aflat că familiile Mandel Shapira şi Coler s'au unificat ! O fi ajuns şi Leibl Oighenstein ?

Aşa se scrie istoria, aşa s'a acordat clauza naţiunii celei mai favorizate României, Ceauşescu scutind pe domnii George Bush, Al. Haig şi pe ceilalţi înalţi demnitari de a face greva foamei în faţa Casei Albe şi a Ambasadei române din Washington, pentru unificarea onorabilelor familii Mandel Shapira, Coler şi Leib Oighenstein !!!

Nici nu recitesc acest articol şi mă apuc să-l scriu pe următorul :

ROMÂNI ŞI DISIDENŢI LA POSTUL DE RADIO "EUROPA LIBERĂ"

Îndată după atacul terorist asupra unui restaurant evreesc din Paris, la 9 August anul acesta, am ascultat postul de radio "Europa Liberă", pentru a afla ultimele noutăţi.

Era tocmai programul "magazin" şi Ioana Făgărăşanu, redactorul emisiunii, a anunţat textual : "... atentatul s'a produs în restaurantul românului Jo Goldenberg"!!!

A doua zi la acelaşi program, tot Ioana Fagărăşanu a ţinut să facă următoarea rectificare : "Jo Goldenberg este de origină turcă, nu român cum greşit am anunţat în emisiunea de ieri"!

Dacă "romănca" Ioana Făgărăşanu (Violeta Filderman), ar fi anunţat dela început că Jo Goldenberg este evreu de origină română, totul ar fi trecut neobservat, dar enunţarea a fost clară : "restaurantul românului Jo Goldenberg"! În sfârşit a doua zi Ioana Fagărăşanu a dres-o pretinzând că Jo Goldenberg este turc, nu român ! Curioasă rezonanţă de nume turcesc, de altfel ca şi românesc şi cu toate că restaurantul este evreesc, propietarul său este român, turc, poate dacă ascultam şi alte emisiuni, se transforma în francez sau japonez, în orice caz Jo Goldenberg numai evreu nu era !

Concluzia nu poate fi decât următoarea : dacă "romănca" Ioana Făgărăşanu ar fi fost romăncă fără ghilimele, atuncu Jo Goldenberg ar fi fost de la început şi până la sfârşit evreu necontestat !

Au mai trecut câteva zile şi tot la acest program, "românii" Sorin şi Eliza Cunea ne-au dat următoarea informaţie : "S'a acordat clauza naţiunii celei mai favorizate României ! Iată interviul acordat de Rabinul Şef Moses Rosen din Bucureşti, corespondentului nostru Nestor Rateş".

Rabinul declara lui Nestor Rateş că a luat legătura în U.S.A. cu două comisii evreeşti, în faţa cărora a expus adevărata situaţie a evreilor din România şi că în urma acestor expuneri, comisiile evreeşti au recomandat Congresului american aprobarea pe încă un an a clauzei pentru România. ceeace Congresul a aprobat !

Rabinul se pare că ar fi evreu !

Comisiile erau evreeşti, sau cel puţin aşa a comunicat Rabinul Şef Moses Rosen corespondentului "Europei Libere" Nestor Rateş.

Nestor Rateş este oltean barat, sau dacă preferaţi, român între ghilimele !

Fiind vorba numai de evrei în toată această afacere, ne punem legitima întrebare : nu cumva este vorba de o eroare ? Poate a fost acordată clauza Israelului, nu României !

Au mai trecut două luni şi tot la postul de radio "Europa Liberă", în programul "de vorbă cu ascultătorii", de care se ocupă domnul Vlad Georgescu, s'a citit următoarea scrisoare :

"Stimaţi Domni !

Ne bucurăm că avem această unică ocazie de a vă scrie, deoarece ascultând cu regularitate postul Dvs de radio, revoltaţi ne-am pus mereu întrebarea : Cine sunteţi Dvs. Domnilor Vlad Georgescu, Orăscu şi Krasnoserski ? Salariaţii Congresului SUA sau ai guvernului Reagan în niciun caz nu sunteţi, întrucât nu reprezentaţi politica acestora, ci mai degrabă sunteţi disidenţii Partidului Comunist Român, respectiv disedenţii personali a lui Nic. Ceauşescu, dar tot comunişti sunteţi, dar comunişti care promovaţi politica lui Gheorghiu Dej, respectiv Gh. Maurer. Vezi Doamne, de erau aceştia în continuare la putere, în România azi era raiul pe pământ !

Nu Domnilor, nu N. Ceauşescu este vinovat de tot ceeace se petrece în România azi, ci "Regimul PCR" ne ales de nimeni, căci dacă nu ar fi fost N. Ceauşescu, s'ar fi găsit "N" Ceauşeşti printre care, ca foşti membri de

partid sau actuali (?!) aţi fi fost probabil şi Dvs. Vă întrebăm oare criminalul Gheorghiu Dej cu ce a fost mai bun decât urmaşul său N.Ceauşescu ?

Cine sunteţi Dvs.Domnilor şi de ce nu promovaţi politica Congresului american şi a guvernului Reagen, politica celor ce vă plătesc ? În loc să combateţi comunismul, teroarea roşie care ne ucide, în loc să combateţi dictatura comunistă şi să promovaţi democraţia de tip occidental ai cărei salariaţi sunteţi, vă cufundaţi în criticarea lui N.Ceauşescu şi ridicarea în slăvi a criminalului Gheorghiu Dej şi a lui Maurer. Dece mereu ne comparaţi cu Ungaria, unde tot un guvern comunist, un conducător criminal cu mâinile pline de sângele revoluţionarilor din 1956 terorizează populaţia. Aceiaşi teroare comunistă este şi în Ungaria, un guvern neales de nimeni, impus de tancurile sovietice ca în tot "Lagărul socialist". Că bine s'a mai autonumit "Lagăr" căci într-adevăr lagăr este ! Este poate unicul adevăr din toată ideologia comunistă.

Cine sunteţi Dvs.Domnilor ? Ştie Direcţiunea Radioului ce hram purtaţi ?

Vă rugăm să ne răspundeţi prin postul Dvs. de radio cine sunteţi Dvs. şi ce hram purtaţi ?

Grigore Îndoială şi ai săi ...

P.S. În trecere prin occident fiind, sper că prin aceste rânduri am răzbunat atâtea momente de revoltă împotriva emisiunilor Dvs. atât ale mele cât şi a lor mei.

Grigore Grăbitul

31.08.1982"

Am redat textual şi în întregime această scrisoare deoarece ea reflectă revolta celor cu adevărate simţământe româneşti la inconştienta propagandă marxist-leninistă a postului de radio "Europa Liberă".

Nu vreau să spun prin aceasta că "Europa Liberă", nu aduce reale servicii celor năpăstuiţi de soartă, prin programele de informaţii şi comentarii politice, de care cei din Ţară sunt total lipsiţi, dar restul programelor în general otrăvesc pur şi simplu poporul român.

Domnul Vlad Georgescu poate cere de la arhivă, interviul luat de către Noel Bernard fostului ambasador al României la Praga şi va vedea acolo, ridicarea în slăvi a lui Gheorghiu Dej, Chivu Stoica, Maurer etc.

CEI CE NU SUNT ROMÂNI NU POT SIMŢI ROMÂNEŞTE, IAR CEI CRESCUŢI ÎN IDEOLOGIA MARXISTĂ PE CARE ŞI-AU ÎNSUŞIT-O, NU POT RENUNŢA LA EA.

Domnul Emil Georgescu mai bine şi-ar vedea mai departe de afacerile lui murdare, decât să spună Românilor că în România nu se găsesc alimente, căci aceasta o ştiu ei şi încă prea bine ! Astăzi se ştie în România cine a fost acest "onorat" redactor al "Europei Libere"!

Domnul Orăscu nu crede că ar exista şi alte metode decât cele marxiste pentru rezolvarea neajunsurilor din ţară ? Ce fel de "liberal" este el ? Poate a învăţat de la Tătărăscu "să pună frâna" ?

Domnul Sorin Cunea nu socoteşte că, neexistând nici un român în nenorocita afacere a clauzei, ar fi fost mai decent să tacă din gură ?

La scrisoarea trimisă de Grigore Grăbitul, cu întrebări atât de clare şi de precise, Domnul Vlad Georgescu a răspuns textual :

"Grigore Grăbitul ne acuză de prea multă moderaţie". (nu aceasta a fost acuzaţia). "Aşi vrea totuşi să-i arăt că se înşeală în multe privinţe. Nici eu, nici Orăscu, nici Krasnosselski nu am fost vreodată membri de partid şi nici nu am promovat, cum zice, politica lui Gheorghiu-Dej. Krasnosselski a fost secretarul lui Titel Petrescu şi a plătit aceasta cu o condamnare la 25 de ani, din care a făcut o bună parte. Orăscu a fost la tineretul liberal, în ce mă priveşte, aveam în 1944, 7 ani. Suntem însă oameni care ne iubim ţara şi neamul şi care, fiecare în felul lui, a plătit fiindcă a avut curajul să-şi ţină capul sus".

Nu ştiu dacă pe Dumneavoastră, cititorii acestor rânduri, vă mulţumeşte răspunsul Domnului Vlad Georgescu ? Pe mine însă nu mă mulţumeşte şi voi da explicaţiile necesare.

Nimeni nu l-a întrebat pe Domnul Vlad Georgescu ce a făcut Domnul Orăscu în prima sa tinereţe, ci se subînţelege ce a făcut din 1944 şi până a ajuns în exil. Cum se explică gândirea pur marxistă a domnului Orăscu, dacă a fost liberal ? Cum se explică faptul că Domnul Orăscu a militat în exil, pentru îndreptarea guvernului dela Bucureşti, prin dialog cu conducerea comunistă ? Nu înseamnă acest dialog că, implicit, domnul Orăscu recunoaşte orânduirea făcută de tancurile sovietice ?

În ceeace-l priveşte, la întrebările clare puse în scrisoare, Domnul Vlad Georgescu răspunde că în 1944 avea 7 ani !!! A uitat Domnul Vlad Georgescu că a fost întrebat clar, dacă a fost comunist, dacă a fost disident al PCR sau disident personal a lui N.Ceauşescu ?

Domnul Vlad Georgescu neagă a fi fost comunist şi nu pomeneşte nimic despre disidenţă !

Ne permitem să-i aducem aminte Domnului Vlad Georgescu că a scris o carte intitulată "Politică şi Istorie", în care scrie în numele disidenţii româneşti şi semnează pentru disidenţa românească !

La pag.119, cap. "Programul mişcării disidente din România" scrie cele ce urmează :

"Disidenţa română recunoaşte articolul 3 din Constituţie, care statutează că forţa politică conducătoare a întregii societăţi este P.C.R. ?"

La paginile 121 şi 122 scrie :

"Disidenţa română recunoaşte articolele 71-76 din Constituţie, care instituie un regim prezidenţial, dar consideră că stilul adoptat de acesta după 1971 nu mai corespunde prevederilor constituţionale.

Disidenţa română nu vrea schimbarea preşedintelui, ea crede în zicala străbună "schimbarea domnilor, bucuria nebunilor" ; doreşte însă schimbarea stilului său de conducere, încetarea pontifierii, renunţarea la cultul personalităţii, doreşte un preşedinte care să fie primus inter pares, nu domn de drept divin."

La pag.123, domnul Vlad Georgescu continuă :

"Disidenţa română nu vrea schimbarea orânduirii, ci îndreptarea orânduelilor, ea crede că existenţa ei legală va fi nu numai în interesul ţării,

dar şi în cel al P.C.R., care va găsi în prezenţa ei motive de stimuli în propria activitate, de auto-depăşire, în interesul general al ţării şi al socialismului".

Din primul aliniat dela pag. 119, se deduce clar că domnul Vlad Georgescu recunoscând P.C.R. ca forţă conducătoare a întregii societăţi, nu poate fi decât comunist. Că este comunist cu carnet de membru de partid, numai cu sufletul şi gândirea, sau din oportunism, aceasta este o altă chestiune.

Din următorul aliniat dela pag. 121-122 se deduce că domnul Vlad Georgescu a fost mulţumit de cum au mers lucrurile până în 1971 şi numai după această dată, începe disidenţa dânsului.

Prin aliniatul ce urmează, tot dela pag. 122, domnul Vlad Georgescu afirmând zicala românească "schimbarea domnilor, bucuria nebunilor", ne demonstrează că nu ar vrea plecarea lui N.Ceauşescu, ci numai îndreptarea acestuia ! Aici domnul Vlad Georgescu este de aceiaşi părere cu domnul Orăscu, care militează pentru îndreptarea greşelilor partidului şi ale conducătorului său ! "Numai dialogul continuu cu orânduirea dela Bucureşti, o va putea aduce pe aceasta pe calea cea dreaptă"!!!

În sfârşit, la pag. 123, prin fraza "disidenţa română nu vrea schimbarea orânduirii çi îndreptarea orânduelilor", domnul Vlad Georgescu este cât se poate de clar şi de explicit, dânsul voieşte conducerea mai departe a partidului comunist şi a lui N.Ceauşescu, dar în stilul de până în 1971 !

După toate cele expuse mai sus, ne întrebăm : dece în răspunsul său lui Grigore Grăbitul, domnul Vlad Georgescu afirmă cu tărie că nu a fost şi nu este comunist, marxist sau disident ? Ţinând seama de faptul că în anul 1944 domnul Vlad Georgescu avea 7 ani, este normal să fi primit o educaţie marxistă, iar apoi domnul Vlad Georgescu ajungând un intelectual remarcabil şi corect, era tot atât de normal să devină disident. Nu putem decât să-l felicităm pe domnul Vlad Georgescu pentru trezirea la realitate, cu atât mai mult cu cât cartea "Politică şi Istorie" a fost scrisă în ţară în 1977. Este explicabil faptul că domnul Vlad Georgescu s'a limitat la ceeace a scris, în condiţiile din ţară, dar nu înţelegem dece odată ajuns în Occident, nu şi-a modificat unele idei, adăugând la cartea dânsului, ceeace nu putea fi scris în ţară, cu menţiunea : complectat sau elucidat la data de ... în Occident.

După procedeul domnului Vlad Georgescu, de a-l induce în eroare pe domnul Grigore Grăbitul, după necomplectarea ideilor din cartea sa, domnul Vlad Georgescu ne lasă impresia că a rămas comunist şi disident !

Nu domnule Vlad Georgescu, nu în felul acesta se poate porni cu dreptul în importanta funcţie de director al postului de radio "Europa Liberă", pe care în curând îl veţi ocupa. Această atitudine vă discreditează atât în faţa ascultătorilor acestui post de radio, cât şi în faţa propriilor dumneavoastră subalterni.

Directorul şi funcţionarii postului de radio nu au fost aleşi, ci numiţi, iar datoria dumneavoastră în momentul în care veţi lua postul în primire, este de a vă prezenta ascultătorilor, atât pe dumneavoastră cât şi pe funcţionarii

dumneavoastră. Deasemeni aveţi datoria de conştiinţă de a aduce la cunoştinţa noii direcţii americane, trecutul funcţionarilor dumneavoastră.

Ne întrebăm, ce ar zice domnul Grigore Grăbitul şi ca el, milioanele de ascultători români, când ar afla doar câte ceva din trecutul funcţionarilor postului de radio, ca spre exemplu :

Domnul Emil Georgescu a fost procuror şi înalt funcţionar al Primăriei Capitalei şi în această funcţiune fiind, ataca cu aceiaşi vehemenţă capitalismul, cu care atacă astăzi comunismul ! Ce-ar zice bieţii ascultători români aflând că domnului Emil Georgescu nu-i ajung cele 9.000 DM lunar pe care îi are de la postul de radio şi a trebuit să se ocupe şi cu afaceri dubioase pentru a-şi complecta mijloacele de existenţă ? (domnul Emil Georgescu a declarat acest lucru în recentul proces)!

Ce ar zice bieţii români când ar afla că informaţiile la "Europa Liberă", sunt citite de doamna Alexandra Polizu, fosta soţie a generalului de Securitate Muscă ?

Dar atunci când ar afla că Ioana Măgură Carmel Bernard a fost secretară de partid la radio-televiziunea română şi fiica spionului român implicat în procesul de la Berna, cu ramificaţii în Italia ?

Nu am luat decât trei exemple, dar ascultătorii postului de radio, trebuie să fie informaţi de către dumneavoastră, că între toţi funcţionarii pe care îi aveţi, Orientul mijlociu şi apropiat este bine reprezentat prin evrei, armeni, greci, că aveţi foarte mulţi membri ai partidului comunist român şi între toţi aceştia, sunt şi câţiva români cinstiţi ! Poate ar fi mai bine să-i enumeraţi pe aceştia din urmă, căci ar fi cu mult mai simplu şi mai uşor !

Dacă predecesorul dumneavoastră Noel Bernard rămâne responsabil de această funestă adunătură, dumneavoastră sunteţi responsabil, în primul rând, faţă de conştiinţa dumneavoastră de darea în vileag a realităţii. Dumneavoastră sunteţi tânăr domnule Vlad Georgescu şi veţi apuca ziua în care poporul român îşi va face singur dreptate şi credem că este bine să vă prezentaţi în acea zi, cu fruntea sus.

Credem că aţi procedat greşit faţă de domnul Grigore Grăbitul, nespunându-i adevărul, dar în momentul în care veţi deveni director, aşteptăm dela dumneavoastră o atitudine clară şi fermă atât faţă de poporul român, cât şi faţă de direcţia americană şi proprii dumneavoastră funcţionari.

Terminaţi cu emisiunile în care anunţaţi că în pieţele din România nu se găsesc morcovi, lapte sau castraveţi, Românii ştiu mai bine ca dvs. acest lucru şi mai devreme sau mai târziu, în nici o ţară comunistă nu se va mai găsi nimic, căci un regim comunist, nu poate aduce decât falimentul total.

Treceţi la esenţial. Aţi anunţat la postul dvs. de radio că Preşedintele Franţei, dl. Mitterand, într'un interviu dat unor ziarişti, a declarat că nu recunoaşte tratatul de la Yalta ? Dl. Mitterand a deschis o breşă, mergeţi pe ea, lărgiţi-o, aceasta este linia naţională românească. Uitaţi de CC, de PCR, de RSR, de Gheorghiu Dej, de Maurer, de Ceauşescu, Dăscălescu etc. Ei nu sunt decât nişte unelte, care au fost impuse de tancurile sovietice. Toţi aceştia nu merită nici o atenţie, cu-atât mai mult nu merită a li se

comenta hotărîrile, care nu pot fi decât dezastruoase, ele neputând duce decât la totala ruină a poporului român. După cum prea bine spune Grigore Grăbitul, dacă nu ar fi fost ei, ar fi fost alţii, cu acelaşi rol, cu acelaşi rezultat.

Aţi vorbit vreodată despre exilul românesc, aţi spus că acest exil nu recunoaşte Yalta, nu recunoaşte orânduirea comunistă ? Să nu vă scuzaţi că nu aţi făcut-o fiindcă exilul românesc nu este unit, căci în ceeace priveşte Yalta şi nerecunoaşterea orânduirii comuniste, se poate spune că este o unanimitate de vederi. Faptul că există neînţelegeri este normal, sunt opinii contrarii şi contradictorii, dar tocmai în multitudinea de păreri constă democraţia. Dacă voiam să avem o singură părere, rămâneam sub "înţeleapta" conducere a Partidului !

Eu nu cred că direcţia americană a "Europei Libere" s'ar împotrivi ca dumneavoastră să aveţi mai mult curaj şi să atacaţi adevăratele probleme româneşti, care în niciun caz nu sunt zarzavaturile pe care le întoarceţi şi pe faţă şi pe dos, ci au o însemnătate politică mult mai mare decât aceea la care vă rezumaţi astăzi.

Este greu, domnule Vlad Georgescu, să luaţi o iniţiativă, dar trebuie să o faceţi. Noel Bernard nu a fost atacat, fiindcă el era străin de neam şi de Dumnezeu ! Pe dumneavoastră însă, nu vă va cruţa nimeni, pentrucă sunteţi român neaoş şi, în postul pe care-l aveţi, trebuie să dovediţi că simţiţi şi gândiţi cu-adevărat româneşte.

Dumnezeu să vă lumineze drumul, să duceţi la bun sfârşit greaua sarcină ce apasă pe umerii dumneavoastră.

Aceste două articole vor apare în "Stindardul" nr. 147 din Decembrie 1982.

Ştiu că ele îmi vor atrage calficativele de : legionar notoriu, nazist, fascist, antisemit, rasist, etc. adică cea mai îngrozitoare categorisire care se poate face astăzi în Occident !

Mai ştiu că mi-am atras duşmănia celor de la "Europa Liberă".

Nu mă interesează aceste lucruri, eu nu sunt antisemit, ba mai mult am prieteni evrei, chiar la Tel Aviv, dar este o realitate că ei s'au coalizat cu regimul comunist şi tot o realitate este că s'au cuibărit la "Europa Liberă" tot spre a lovi în Neamul Românesc. Acest adevăr nu se putea să nu-l spun. De aceea am venit în Occident, pentru a spune adevărul şi îl voi spune până la sfârşit, indiferent de preţul ce va trebui să-l plătesc.

* * *

Pentru prima oară de când mi-am reluat serviciul, primesc vizita lui Emilian la Clinica Veterinară. La ora 4 fără un sfert când am ajuns, l-am găsit aşteptându-mă în faţa porţii.

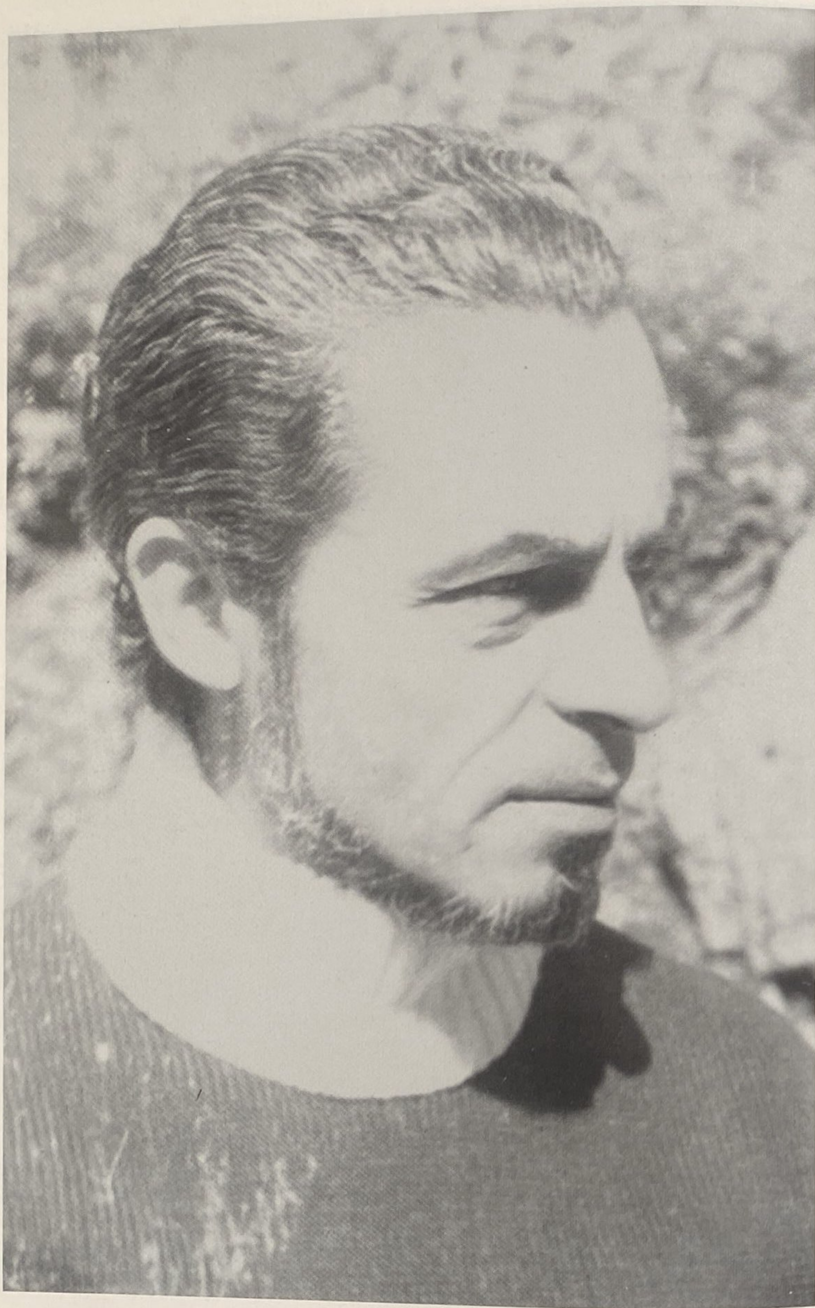
Ion Pantazi - Bucureşti 1964

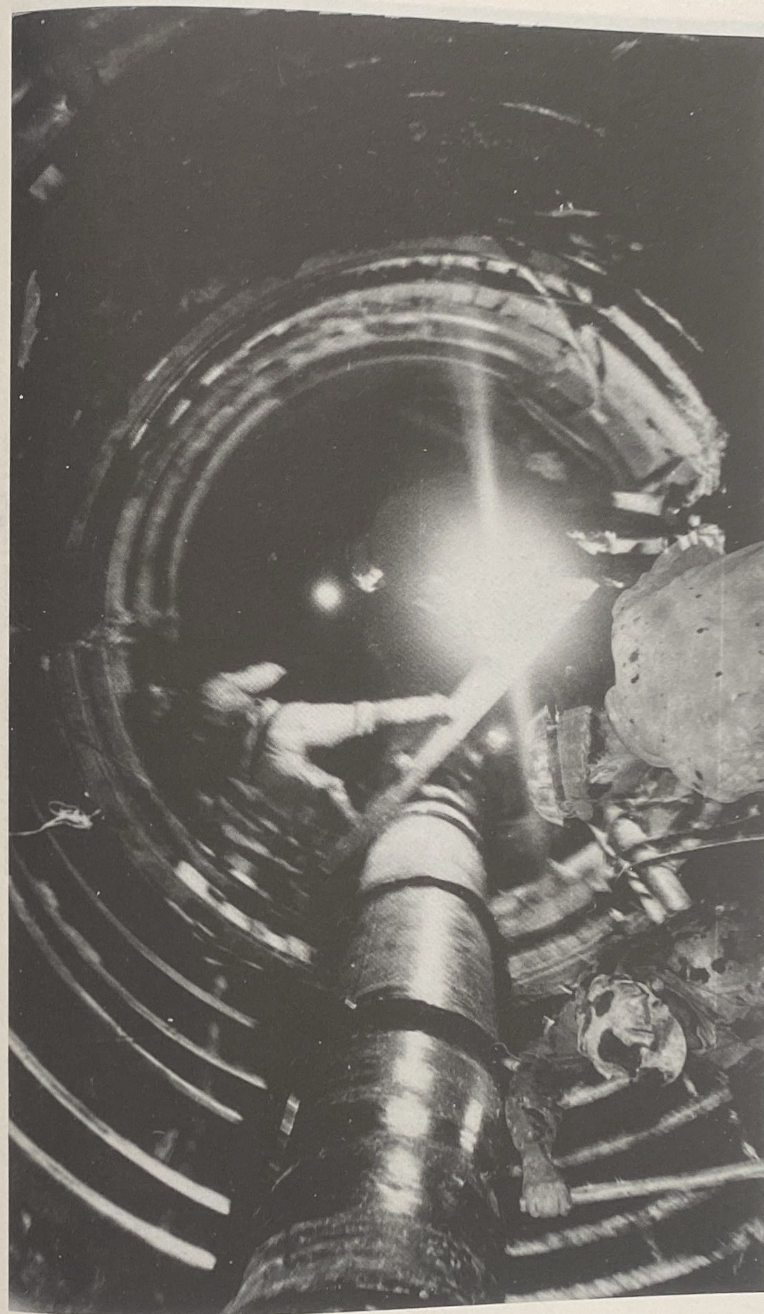
Ioana Pantazi - Bucureşti 1964

Ioana Pantazi - hidrocentrala Argeş 1965

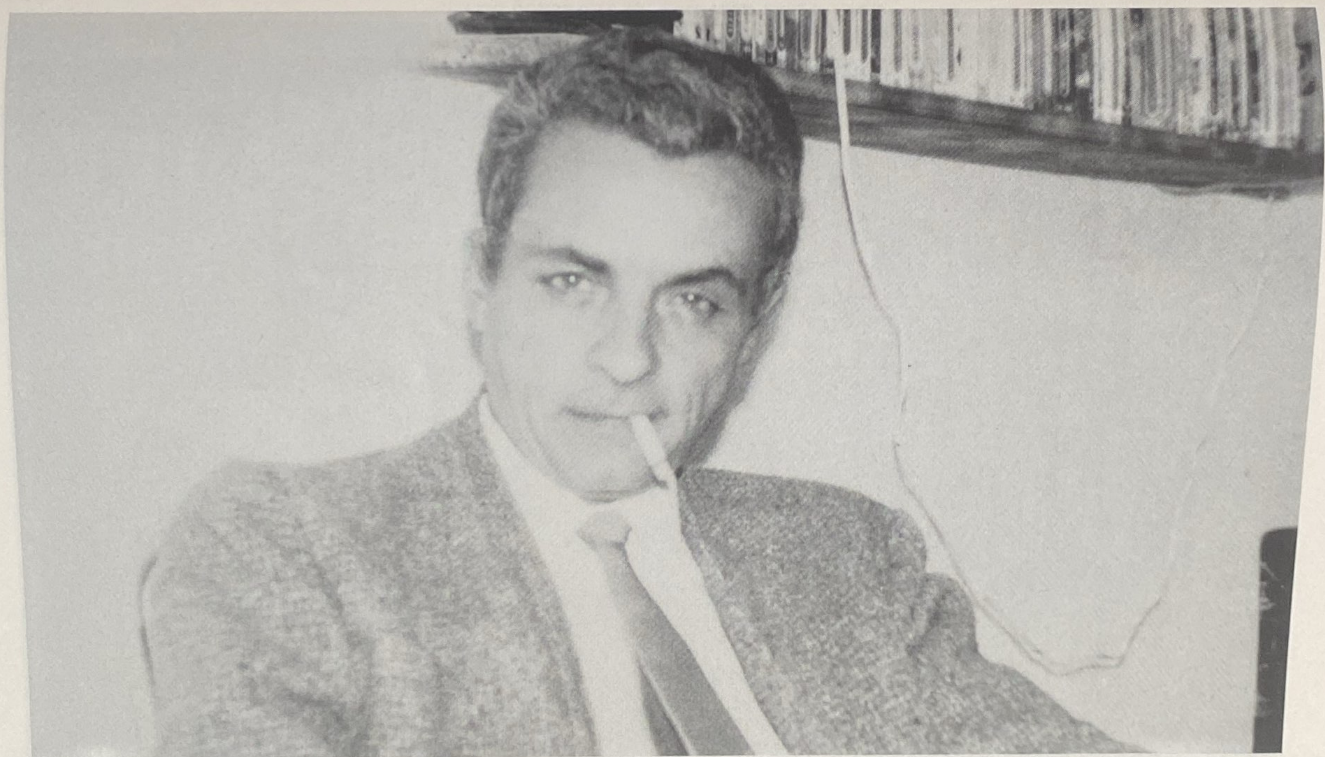
Ion Pantazi - hidrocentrala Argeş 1965

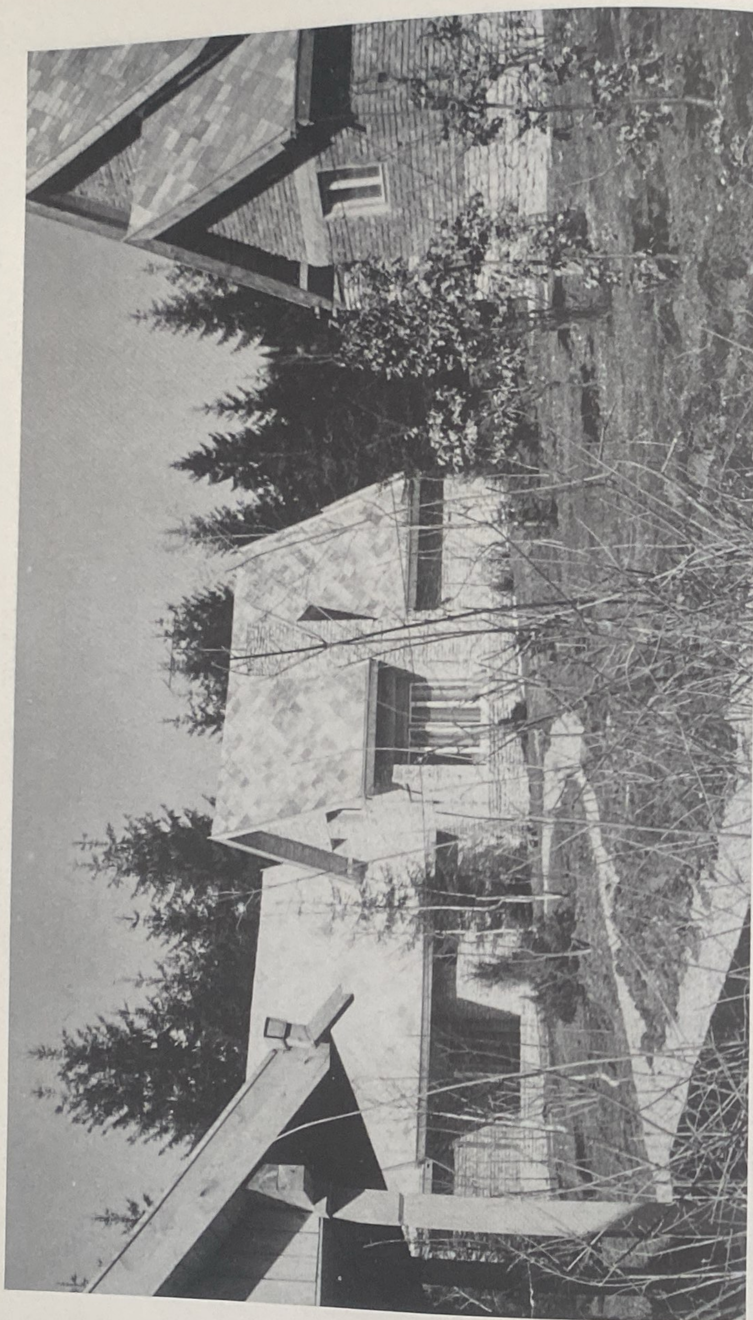
Galeria - Bradu-Argeş

Ioana şi Ion Pantazi - Bradu-Argeş 1965

Ion Pantazi - Voineasa-Lotru 1968

Vile construite la Voineasa-Lotru 1968

Ion, Radu şi Mihai Pantazi - Mamaia 1973

Ion Pantazi - München 1978

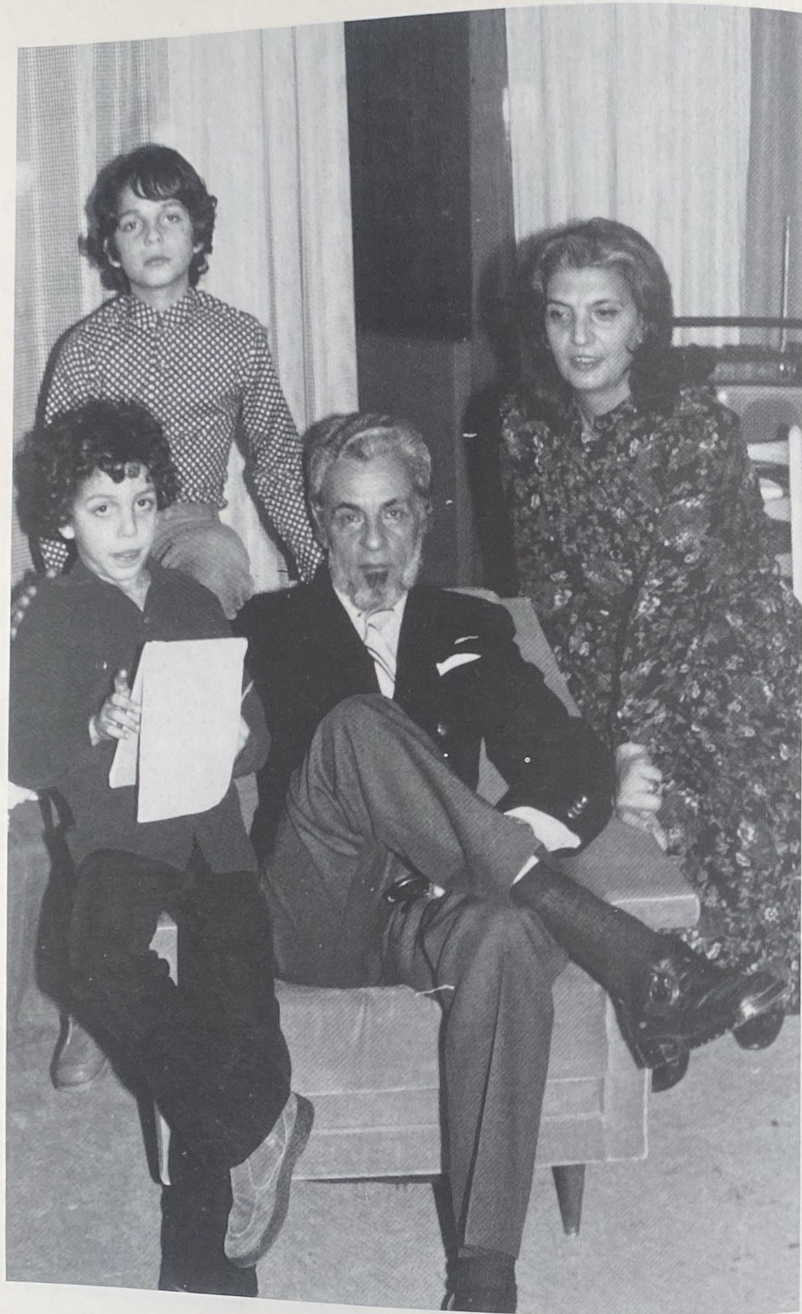
Herbert Roth - München

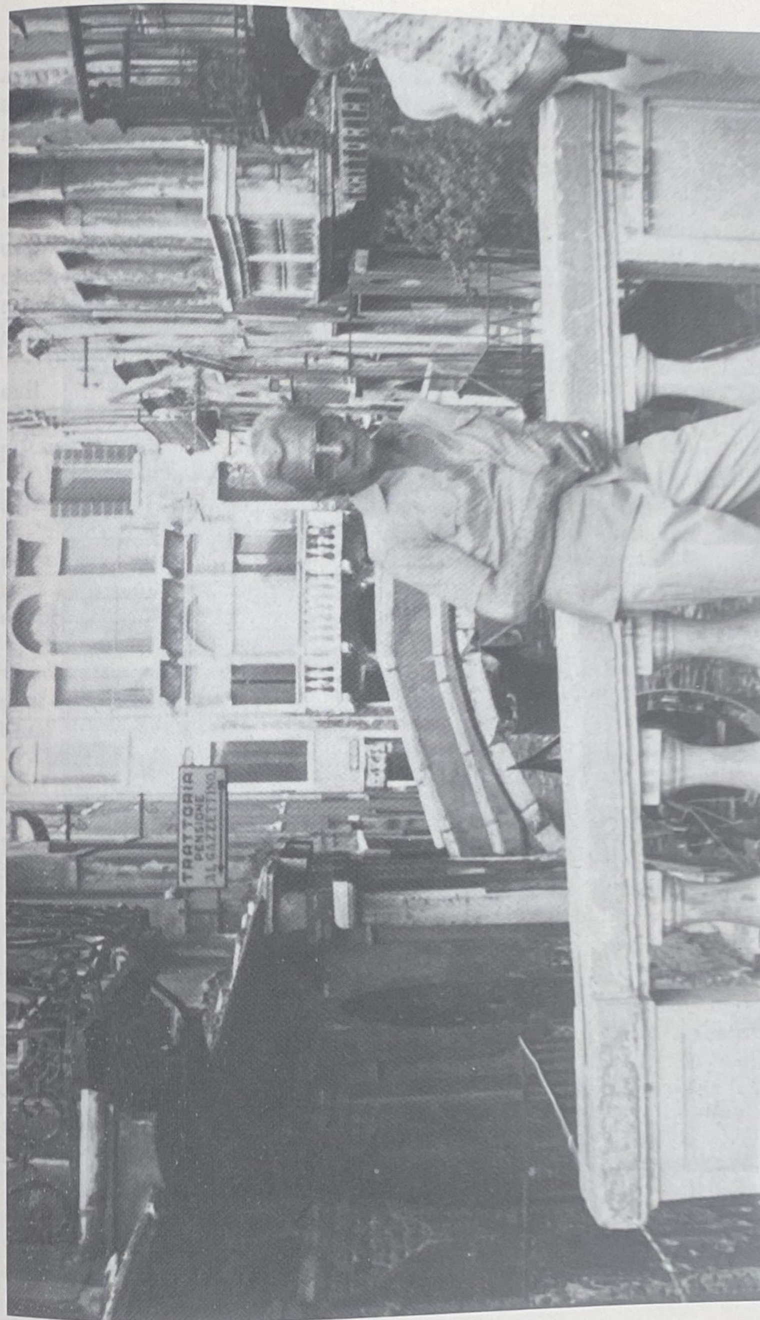
Ion Pantazi, Herbert Roth şi Mircea Carp - München 1978

Ion Pantazi şi Herbert Roth - München 1978

Familia Pantazi - Munchen 1979

Ion Pantazi - Veneţia 1981

Ion, Ioana și Adrian Chintescu - Honfleur 1983

- Să trăiți, domnule Colonel !

- Bine te-am găsit, domnule Căpitan, am venit să te felicit pentru articolele pe care mi le-ai trimis, din nou excelente. Știi însă că de când ți-am pus articolul "Căzăceasca la Palat" pe prima pagină, nu am mai primit nici-un articol de la Lozovan !

- S'a supărat ? Nu trebuia să mi-l puneți pe prima pagină, Lozovan are și el dreptatea lui, este colaboratorul dumneavoastră de peste 20 de ani.

- Să-i fie de bine dacă s'a supărat, eu nu fac paginația după "nume", ci după percuția articolelor, după calitatea lor. El nu mi-a scris că s'a supărat, ci că nu a avut timp să scrie, dar eu îl cunosc, nu suportă să fie "vioara a doua"! Treaba lui dacă se simte ofensat, în definitiv am pierdut destui cititori din cauza lui.

- Dar ați și câștigat, este incontestabil una din cele mai bune "pene" din exil.

- Este, nu contest acest lucru, dar face prea multe nazuri și m'am cam plictisit de ele.

- Domnule Colonel, pe viitor puneți-l pe prima pagină, merită din plin acest lucru. Eu nu am astfel de orgolii. Este păcat să-l pierdeți.

- Pe prima pagină, repet, se pune articolul de senzație, nu răfueli personale, nu am de gând să-i fac temenele pentru a-mi trimite articole. Dar lasă asta, spune-mi mai bine de unde ai avut informația atât de precisă asupra scrisorii lui Grigore Grăbitul ?

- Nu am avut-o de niciunde, eram acasă, nu aveam ce face și am vrut să văd dacă pot înregistra emisiunea "Europei Libere", la casetofon. Nu am știut că voi cădea peste o asemenea emisiune și înregistrarea a fost destul de bună.

- Înnebunește Vlad Georgescu, acum își bate capul cine ți-a putut-o da ! Este o a doua realizare : acum bănuiește pe toată lumea !

- Treaba lui, dar să știți că nu am de gând să urmăresc emisiunile lui pentru a avea material de speculat. De altfel Vlad Georgescu este atât de slab încât nu merită să i se dea atenție.

- Este foarte slab, este lamentabil, a dus de râpă postul de radio chiar înainte de a fi numit director, se simte lipsa lui Noel Bernard.

- Dar ce este cu Bernard, de ce s'a retras ?

- Nu știi ? Este bolnav de cancer, nu mai are mult. Așa cum era el "mondialist" și "stângist", a știut să ducă destul de bine postul de radio. Era un om inteligent, nu închidea nici o ușe, iar emisiunile lui erau admirabile. Și-a făcut însă o echipă slabă, iar de aducerea lui Vlad Georgescu este direct vinovat. Are însă scuza că nu-l cunoștea și dacă sănătatea l-ar fi ținut, desigur l-ar fi înlăturat. Nu pot să înțeleg cum poate fi promovată o asemenea nulitate !

- Domnule Colonel, lăsați-l pe Vlad Georgescu, chestiunea care ne interesează este ce facem noi ? Dumneavoastră nu vedeți că în scurtul timp de colaborare pe care-l avem, eu nu v-am ajutat decât să vă căpătați dușmani în plus ? Și reacțiunile n'au venit încă ! Ne-am pus în cap

regaliştii, evreii, postul de radio "Europa Liberă" şi o mulţime de neisprăviţi !

- De regalişti, nu mă interesează, cu cât timpul trece, cu-atât ei sunt perimaţi. În ceeace îi priveşte pe evrei, îi am de multă vreme în cap, de altfel ei numesc "Stindardul", "Porunca Vremii"! Am fost "cuzist" şi n'am să mă schimb la bătrâneţe. De altfel ei au adus putregaiul în politica românească, înşiruirea numelor care au colaborat cu comunismul este impresionantă ! Eu nefiind în ţară în acea vreme, nu aşi fi fost în stare să o recapitulez cu atâta precizie. În ceeace priveşte "Europa Liberă", nu facem decât să le dăm o mână de ajutor americanilor, poate-şi vor da seama de propaganda sub orice critică pe care o duc prin acest post de radio şi de faptul că s'au aliat cu toate lepădăturile care au fugit din ţară.

- Nu domnule Colonel, americanii ştiu perfect de bine trecutul celor de la "Europa Liberă", dar ei mai ştiu că generaţia noastră este lichidată în ţară şi îi promovează pe disidenţi crezând că vor rupe de acolo cât mai mulţi. Chiar dumneavoastră mi-aţi spus şi, nu odată, că ei au dat mâna cu Comunismul ! Aceasta este o realitate de necontestat, ei încearcă să ajungă la un "modus vivendi" cu Comunismul ; noi dacă suntem realişti, trebuie să ne dăm seama că niciodată nu o să ne mai liberăm cu ajutor american. Dar poate, în timp îndelungat, după multe destinderi şi încordări, urmate de alte destinderi, să ajungă la un compromis cu ruşii şi, orice compromis ar face aceştia, nu-i poate duce decât la mişcări interne, care să nu mai poată fi ţinute sub control. Este unica noastră şansă. Pentru această raţiune, cred că politica pe care o ducem prin "Stindardul", nu poate duce la nimic bun. Duşmănia evreilor, care din umbră conduc lumea, ne anulează. Duşmănia regaliştilor şi a celorlalţi ne diminuează, iar cea a americanilor, ne închide din orizonturi. Dacă eu aşi avea 20 de ani mai puţin, vă spun cinstit că nu aşi merge alături de dumneavoastră, căci mergem la pierdere sigură. Aşa însă, merg pe ideia spunerii adevărului, pe ideia dumneavoastră de a aduce mărturii pentru o istorie care se va scrie peste 200 de ani, căci cea care se va scrie peste 100 de ani, va fi influenţată tot de mondialism !

- Nu fi chiar atât de pesimist, copiii dumitale vor trăi într'o ţară liberă.

- S'ar putea domnule Colonel, dar într'o ţară ale cărei hotare vor fi doar administrativ acceptate, într'o ţară, lipsită de suveranitate, într'o ţară în care toate neamurile din lume, vor avea aceleaşi drepturi cu poporul român, într'o ţară pe care noi dacă am trăi, n'am mai recunoaşte-o ! Dumneavoastră nu vedeţi că bazele acestei noi lumi au fost deja puse atât în Germania, cât şi în Franţa ? În Occident, Mondialismul câştigă teren văzând cu ochii, aşa că nu ne putem aştepta în viitorul apropiat, prin aceasta înţeleg 40-50 de ani, decât fie la o victorie comunistă, fie mondialistă, dar numai aceste două ipoteze se pot pune. Naţionalismul este mort, împotriva lui s'au coalizat atât Mondialismul cât şi Comunismul, iar evreii nu pot conduce lumea atâta vreme cât Naţionalismul ar mai exista. Dumneavoastră nu vedeţi că dacă evoci pe "Dumnezeu, Patria sau Familia" eşti imediat categorisit drept fascist, nazist, antisemit, rasist, etc. ? Dovada este clară, popoarele, trebuiesc transformate în populaţii, atât în

Comunism, cât şi în Mondialism. Şi dacă reuşim să pricepem aceste lucruri, care s'au conturat deja destul de clar, atunci vă întreb eu : ce rost mai are lupta noastră ? Nu ne batem cu "morile de vânt" ?

- Raţionamentul dumitale este aproape fără fisură, viitorul se pare că aparţine Masoneriei, Mondialismului, CFR-ului american, Trilateralei, Consiliului Mondial Evreesc !

- Staţi un moment, ce deosebire faceţi dumneavoastră între toate acestea, căci dacă le enumeraţi pe toate înseamnă că între ele există deosebiri ?

- Dragă, Consiliul Mondial Evreesc datează de mii de ani. El a inventat Masoneria, care chipului acceptă în sânul ei şi creştini, dar nu în vârfurile ei. Tot marii capitalişti evrei au mutat capitalurile de la Londra la Washington şi au schimbat - etalonul aur - în etalonul dolar -, care este mai uşor manevrabil, mai uşor de escamotat în favoarea intereselor lor. Apoi au creat CFR-ul american, care deţinând majoritatea capitalului, deţine şi supremaţia financiară şi economică şi astfel conducerea lumii. Trilaterala, în care nu sunt decât masoni, a fost o cursă pentru atragerea Europei şi Japoniei în plasa lor. Astfel ei dau impresia de o colaborare a marilor forţe financiare, economice şi industriale, care forţe în realitate le au în mâinile lor. Mondialismul nu reprezintă decât scopul suprem la care tinde Capitalismul. O federalizare a tuturor statelor din întreaga lume sub un Guvern mondial, sub suveranitatea capitalului, în realitate a Consiliului Mondial Evreesc.

- Şi-atunci, cum mai vedeţi o ieşire din acest cleşte, care se strânge incontinuu ?

- Numai Dumnezeu ne poate scăpa domnule Căpitan, Dumnezeu le-a mai încurcat "iţele" în decursul istoriei, altfel aveam un Guvern mondial, puţin timp după Revoluţia Franceză ! Dar "iţele" lor au fost de mai multe ori încurcate de neprevăzut !

- Da, dar au mers înainte şi astăzi sunt mai aproape de ţintă ca niciodată ! Şi în definitiv, ce rău poate aduce omenirii acest Mondialism ? Ei preconizează un pluralism politic, o democraţie şi putem constata că în democraţie se trăieşte foarte bine, indiferent de scăderile pe care le prezintă şi care sunt desigur numeroase ?

- Evident că Mondialismul nu se poate compara cu Comunismul, dar această comparaţie, nu trebuieşte făcută, căci ar degrada însăşi ideia Mondialismului.

- Domnule Colonel, totul se reduce la ideia unei conduceri mondiale evreieşti, în definitiv lumea a avut o supremaţie engleză, una spaniolă, una franceză şi încercarea unei supremaţii germane, de ce evreii nu ar încerca şi ei să ia supremaţia ? Cu-atât mai mult cu cât ei încearcă să capete această supremaţie în lume, prin cu totul alte mijloace decât au făcut-o predecesorii lor. Astăzi ei încearcă să obţină conducerea lumii, prin deţinerea capitalului, prin dominaţie economică, nu prin sabie ca ceilalţi. În lumea dominată de ei, domneşte o stare economică înfloritoare, acest lucru nu poate fi contestat. Şi-atunci ?

- Dragul meu, eu nu mă pot împăca cu ideia ca evreii să conducă lumea şi cu asta "basta"!

- Asta-i cu totul altceva, dar puteţi fi sigur că nici celelalte popoare nu au fost de acord nici cu supremaţia englezească, nici cu celelalte. Dar ele au existat, tot atât de bine, cum se va putea să avem şi o supremaţie evreiască ! Deşi ei se intitulează "poporul ales", nu cred că ei vor domina lumea la infinit, însă vor avea şi ei epoca lor de glorie şi sunt convins că o vor avea deoarece au metode cu totul noi şi mult mai logice decât cele întrebuinţate până acum.

- Poate vor reuşi, dar eu nu pot să cred acest lucru, fiindcă ei nu au cum să reuşească decât dacă toate popoarele lumii sunt complect distruse fizic şi moral. Până acum, indiferent care a fost puterea nr.1 în omenire, ea nu s'a bazat pe distrugerea totală a celorlalte popoare, ci numai pe înfrângerea lor temporară. Astăzi însă atât Comunismul cât şi Mondialismul au aruncat în luptă toate armele de care dispun. Deşi diferite, aceste arme sunt puse în slujba distrugerii morale a popoarelor, a tuturor popoarelor. Dumneata ştii mai bine decât mine ce au reuşit comuniştii în numai 40 de ani în ţările ocupate de ei, şi le cunoşti şi metodele întrebuinţate. Ei bine, cu alte metode, Mondialismul ajunge la aceleaşi rezultate în întreg Occidentul. Dacă acolo s'a realizat o foamete atât de mare, încât nu mai există o altă problemă decât "burta", aici s'a dat popoarelor "supraghiftuirea", drogurile, totala deşănţare şi, în plus, li s'a infiltrat "ideia umanitară", sub diferite forme, în spatele căreia nu se urmăreşte decât desnaţionalizarea popoarelor, transformate în populaţii uşor manevrabile.

- Sunt de absolut acord cu dumneavoastră, dar eu constat un singur lucru, că aici se trăieşte foarte bine şi că în fond omul după asta umblă de când se naşte şi până moare.

- Domnule Căpitan, desfiinţarea ideii de "Dumnezeu, de Patrie şi de Familie", nu poate duce decât la ruină morală. Dumneata nu vezi cum gândeşte tineretul de astăzi ? Dumneata crezi ca pe astfel de principii se va putea creia o nouă lume ? Nu domnule Căpitan, nu este posibil. Dacă evreii vor reuşi să ia conducerea lumii, ei o vor pierde prin armele pe care le-au întrebuinţat. Nu vor câştiga ei, ci anarhia, pe care nu o vor putea stăpâni. Acum, astăzi deja, suntem în pragul anarhiei şi dacă ea va pune stăpânire pe Occident, atunci Comunismul a câştigat partida, căci ei ştiu să facă faţă anarhiei. Lucrurile sunt foarte complicate, dar eu nu văd o ieşire din această grea situaţie, decât tot printr'o renaştere a Naţionalismului. Nu sunt semne în acest sens, dar bunul simţ trebuie să ne conducă către această unică soluţie. Poate vor mai trece 50 de ani, poate 100, dar soluţia finală nu poate fi nici Mondialismul, nici Comunismul. Dar, iartă-mă, trebuie să plec, ne-a apucat noaptea stând de vorbă. Pe curând domnule căpitan şi încredere în viitor şi în lupta noastră, noi nu vom vedea victoria, dar acolo unde vom fi, ne vom bucura de ea ! Pe curând !

- Să trăiţi domnule Colonel !

Emilian a plecat, dar eu nu mai pot lucra toată noaptea din cauza gândurilor contradictorii care nu-mi dau pace !

Indoelile îşi fac loc în sufletul meu ! Am venit oare degeaba în Occident ? Cât eram de departe de toate aceste probleme în ţară ! Acolo nu puteam să înţelegem cum s'a putut lăsa Occidentul păcălit de către comunişti, dar în niciun caz nu puteam să credem că dela început au mers mână în mână, având un scop comun, distrugerea omenirii spre a fi mai uşor condusă ! Cine va câştiga lupta finală, în ce măsură vor mai fi capabile ambele tabere de ultimul efort ? O avea dreptate Emilian că numai anarhia, care se întrezăreşte deja la orizont, va pune stăpânire pe întreaga lume ? Dar toate acestea sunt de domeniul viitorului, care chiar dacă se întrezăreşte, este încă foarte îndepărtat.

Toată discuţia cu Emilian, deşi pentru mine folositoare, elucidând anumite lucruri pe care nu le aveam clare, nu a dus în final la nici o concluzie. "Nu mă împac cu ideia ca evreii să conducă lumea şi cu asta basta", arată că acest om este condus de un subiectivism, de care nu se poate desprinde, că naţionalismul său este afectiv şi că dedicarea sa "Istoriei", se datoreşte numai faptului că el însuşi nu-şi poate găsi un răspuns la propriile întrebări care-l frământă.

* * *

După îndoielile mele în urma discuţiilor cu Emilian, gândurile îmi aleargă către ţară. Oare acolo eram mai puţin îndoit ? Aveam mai multe certitudini ? Nutream mai multe speranţe ?

Desigur nu poate fi vorba de a aduce Ţara la un numitor comun. Nu, evident că nu ! Ţara pentru mine trebuie văzută în trei ipostaze caracteristice, ce au foarte puţine puncte comune. Incerc să stabilesc aceste ipostaze, să le localizez, să le caracterizez. In fond, pentru mine Ţara, pentru felul meu de a gândi, este reprezentată prin celula mea de la Zarca, prin haosul din Bucureşti şi prin îndobitocirea consimţită de pe şantierul de captări secundare de la Bradu.

Timpul, timpul rezervat gândirii este factorul principal de manevră al partidului, pentru anihilarea gândirii oamenilor, a voinţei lor, a manifestărilor lor, a încadrării lor într'o turmă, prin totala despersonalizare.

Acest factor "timp" este întrebuinţat cu totul diferit în cele trei ipostaze, dar scopul final este acelaşi.

La Zarca, el prisoseşte, este ajutat să prisosească prin deşteptarea la 5 dimineaţa şi stingerea la 10 seara. La ce să gândească un om obişnuit, timp de 17 ore zilnic, între 4 pereţi neprietenoşi de piatră de jumătate de metru ? Gândurile se epuizează repede şi timpul, timpul îndelungat ce-i stă la dispoziţie, devine factorul principal al dezechilibrării psihice, al ruinării fizice a omului neînvăţat să facă faţă unor astfel de împrejurări.

Cu totul altfel este întrebuinţat factorul "timp", în haosul "libertăţii" comuniste din Bucureşti şi din întreaga ţară. Dacă în închisoare îţi este

băgat pe gât, pe nas şi pe urechi şi singura preocupare a omului este cum să-l întrebuinţeze, în "libertate", timpul liber devine cel mai periculos instrument împotriva partidului. El trebuieşte complect anihilat, distrus, căci numai în aceste condiţii omul este cu uşurinţă încadrat în turmă şi condus fără probleme. Astfel, lipsa alimentelor, căutarea lor prin toate alimentarele Bucureştiului, fără a fi găsite, dar cu veşnica speranţă de a le găsi, mănâncă o gramadă din timpul liber al fiecărui cetăţean. Dar nu este suficient atât, după terminarea lucrului, oamenii sunt opriţi pentru şedinţe interminabile, şedinţe de Partid sau de producţie, al căror scop nu este numai îndoctrinarea, ci şi furarea timpului liber al omului, timpului lui de gândire. Apoi, "munca voluntară", sau "patriotică", de cele mai multe ori serveşte în principal aceluiaşi obiectiv. Şedinţele prelungite de Sâmbătă seara, convocările sub diferite pretexte Duminicile, pregătirile pentru diferite sărbătoriri, toate, toate urmăresc acelaşi scop niciodată mărturisit, acela al desfiinţării timpului de gândire.

Pe un mare şantier, pentru mine respectiv la Bradu, situaţia se prezintă iarăşi diferit. Acolo am putut să-mi dau seama de un fenomen cu totul aparte. Partidul nu intervine pentru distrugerea timpului liber, nu eşti forţat la munci suplimentare, şedinţele sunt rare, alimentele se găsesc în cantitate suficientă la o singură alimentară şi totuşi acest timp de gândire, nu există ! Cum se explică fenomenul ? Partidul a aruncat în lupta sa o "momeală", din care toţi, fără excepţie au muşcat din plin ! Depăşirea normelor, a planului, este liber consimţită prin iluzia remunerării ! Fenomenul dacă la început a fost individual, în scurt timp s'a generalizat, devenind o psihoză în massă, o a doua natură şi astfel fără a avea nevoie de a interveni, Partidul a "împuşcat doi iepuri, cu un singur foc". A realizat şi producţie şi a anihilat total timpul de gândire al oamenilor !

Mă gândesc astăzi, la metodele întrebuinţate de Partid spre a nu avea probleme de insubordonare şi ajung la concluzia că ele sunt extrem de variate, dar tind toate către acelaşi obiectiv.

Dar să analizăm aceste aspecte, văzute prin cu totul altă prismă. Cum reacţionează omul pus în faţa unor condiţii cu totul excepţionale firii sale, naturii sale ?

Dacă iau drept exemplu cazul meu, un caz fericit prin posibilităţile de adaptare cu care am fost dotat, fără a avea nici-un merit deosebit, şi-l readuc în cele trei ipostaze atât de deosebite prin care am trecut în ţară şi compar aceste situaţii, cu cea nou creiată aici în München, la Clinica Veterinară, concluziile sunt destul de evazive.

La Zarca, mă descurcam cu uşurinţă, gândurile mele spărgeau zidurile de piatră şi alergau nestânjenite în trecut, într'un trecut pe care-l revedeam ca pe un ecran şi pe care aveam posibilitatea de a-l analiza sub toate aspectele. Libertatea absolută de gândire, îmi da iluzia libertăţii propriuzise ! Timpul cu care administraţia închisorii mă prisosea sperând a mă distruge, avea la mine un efect contrariu ! El era în totalitate întrebuinţat şi astfel moralul meu era excelent. Un moral bun, contribuia din plin şi la o stare fizică

bună. De aceea am ieşit din închisoare, aşa cum am intrat, ea nelăsând urme aparente asupra mea.

Astăzi însă, privind retrospectiv lucrurile, îmi dau seama că acea libertate pe care o aveam şi pe care o consideram "absolută" din punct de vedere gândire, în realitate era încadrată strict în trecut. Posibilitatea pe care o aveam atunci de a analiza "prezentul", mi-o autointerziceam, căci ea m'ar fi distrus.

Ajuns în haosul "libertăţii" din Bucureşti, condiţiile existenţei sunt diametral opuse. Prezentul, "veşnic prezent", nu-mi mai dă posibilitatea hoinăririi în trecut şi nici a unei rezolvări a situaţiei prezente, de unde starea de inferioritate prin inutilitatea pe care mi-o constatam singur. Evadarea din această situaţie a devenit o necesitate stringentă, în primul rând pentru păstrarea moralului meu. Şantierul de la Bradu a rezolvat această dilemă, aparent în totalitate, realmente, prin încadrarea mea complectă în îndobitocirea colectivă. Datorită acestei îndobitociri, prin care nu realizam decât "prezentul", ne fiind în stare de a evada într'un presupus viitor, îmi dau seama astăzi privind retrospectiv lucrurile, că într'un regim comunist, nu există timpii din totdeauna ai tuturor oamenilor adică : trecut, prezent şi viitor !

În celula de la Zarca, nu aveam acces decât la "trecut", în "libertate", indiferent unde, nu ai dreptul decât la "prezent", "viitorul" nu trebuie să te preocupe, căci Partidul, care gândeşte pentru toţi, ţi-l descrie în cele mai luminoase culori posibile.

Dar iată-mă în Occident, după 32 de ani de încercări de a-mi realiza acest scop. Şi, nu numai în Occident, dar la Clinica Veterinară din München, care-mi oferă nu numai o existenţă asigurată, dar şi o libertate de gândire absolută. La ce-mi foloseşte ? La ce mi-au folosit zecile de cărţi citite, toate cu caracter politic, istorico-politic şi economic ? La ce mi-au folosit nenumăratele discuţii cu Emilian ? Evident toate acestea au urmărit scopul de a încerca să determin cel puţin în parte "viitorul", bazat fiind pe premizele pe care mi le oferă "prezentul" şi pe experienţa "trecutului" ! Rezultatul ? Numai îndoieli ! Dacă aceste îndoieli, ar fi numai în ceeace priveşte "viitorul", ele ar fi foarte justificate, dar ele sunt şi în ceeace priveşte "prezentul", am ajuns să mă îndoiesc dacă pe baza tuturor cunoştinţelor acumulate, astăzi acţionez bine sau nu ! Şi încă şi mai mult, "trecutul", care se bazează pe fapte consumate, deci sigure, nu poate fi chiar el interpretabil ?

De toate aceste îndoieli nu m'am izbit în Ţară, în nici una din cele trei ipostaze analizate ! Acolo, cu excepţia "haosului Bucureştean", am fost tot timpul stăpân pe gândurile mele, pe acţiunile mele, chiar dacă acestea erau maximum de limitate la Zarca şi liber consimţit îndobitocite la Bradu.

Dilema constatată astăzi, în care mă aflu acum în Occident, este pentru mine extrem de supărătoare. Cred că libertatea absolută, cu nelimitatele ei posibilităţi, îţi deschide nişte orizonturi atât de largi, încât percepţia umană nu este în stare să le asimileze. Datorită acestor împrejurări, omul nu mai este în stare să formuleze judecăţi, în care măcar el însuşi să creadă; de

aici îndoielile fără soluţii, de aici alunecarea în subiectivitate, singura care te mulţumeşte aparent. Concluzia ce se impune este că fiecare are "dreptatea lui" şi "dreptatea absolută", nu poate fi conturată ! Şi-atunci, "Istoria" lui Emilian, nici aceia nu reprezintă un fapt riguros exact, interpretarea mea, nu "istorie" ci "mărturii", apropiindu-se mai mult de adevăr.

Articolele critice, asupra unor fapte petrecute sau asupra unor persoane, păstrează în ele caracterul subiectiv, indiferent cu câtă măiestrie ar fi dusă argumentarea logică bazată pe fapte concrete. Pentrucă însăşi premizele oricărui raţionament pot fi supuse interpretării. Şi-atunci, se pune întrebarea : cu ce poţi contribui la elucidarea unei probleme, atunci când scrii un articol ? Incontestabil, prima datorie a unei prese libere, în afară de informarea cititorilor, este şi aceea de a creia un curent de opinie. Dar curentul de opinie, la care vrând, nevrând contribui prin ziarul "Stindardul", este oare real ? Sau măcar constructiv ? Am eu dreptul, atunci când sunt copleşit de îndoieli, să nu le arăt, ba din contră, să merg pe un drum ferm, prin care creiez acest curent de opinie ?

La aceasta nu pot răspunde decât printr'un categoric "DA"! Şi iată de ce : alte ziare susţin opinii contrarii şi chiar contradictorii şi, numai din ciocnirea acestor opinii, asimilându-le şi cântărindu-le, fiecare îşi poate construi un "adevăr propriu", care să-l satisfacă.

Acestea sunt primele impresii şi în acelaşi timp primele justificări, ale acţiunii mele în exil.

* * *

Am început lucrul pentru betonarea tălpii, lucru extrem de greu care merge destul de încet. Ştefănescu însă, care nu se simte presat de timp, este foarte mulţumit. Într'o zi îmi spune :

- Vino la mine să mai stăm de tăinuit, am noutăţi să-ţi comunic !

M'am dus deşi acum eram extrem de ocupat, trebuind să controlez toate trei schimburile. Aveam lucrarea în primire, fără ca personal să am un program fix de lucru. El însă depăşea cu mult 12 ore, deoarece întotdeauna eram prezent la schimbarea echipelor şi cu fiecare schimb trebuia să stau până vedeam că şi-au intrat "în mână".

- Ce este nou Vasile ?
- Podhorodeţki, "dă bir cu fugiţii"!
- Cum adică ?
- Se mută la Lotru, mâine vine să-şi ia rămas bun de la noi. Cred că este vorba de o plecare diplomatică ! Vrea să scape de inaugurarea de la 1 Mai ! Sigur că, dat fiind apropierea terminării lucrării, el şi-a aranjat din timp acest transfer, dar am impresia că acum l-a urgentat !
- Cine rămâne în locul lui ?
- Eu, fiindcă şi Podborski şi-a găsit loc la Vâlsan. De altfel el a şi plecat. După ce se termină lucrarea de aici, şi eu merg tot la Vâlsan.

- Unde este Vâlsanul ?
- Aproximativ între Bradu şi Căpăţâneni, la 8 kilometri pe galerie, la vreo 30 kilometri pe drum. De altfel, eu am de pe acum o lucrare acolo, un puţ de peste 100 de metri şi va trebui ca în maximum două săptămâni să trimit o echipă care să înceapă lucrarea. Acest lucru mă cam deranjează, deoarece este o lucrare cu specific miner şi nu mă pricep la ea.
- Vrei să ţi-o fac eu ?
- Te pricepi să faci un puţ atât de mare ?
- Nu am mai executat o asemenea lucrare, dar am văzut la Baia Sprie cum se face şi nu am nici o problemă în această privinţă.
- Mie mi-ai face un mare serviciu, dar nu aşi vrea să ne despărţim acum, din mai multe puncte de vedere : în primul rând m'am învăţat cu dumneata şi nu ştiu cum aşi suporta singurătatea, în al doilea rând, nu vreau să te las singur acolo, pentru câteva luni, căci mi-e frică să nu te mănânce ăia !
- Cum să mă mănânce ? Sunt absolut stăpân pe această lucrare, nu poate avea nici-un secret pentru mine.
- Ei, nu este chiar atât de simplu, să nu crezi că "Bradu"se găseşte peste tot ! Oamenii sunt răi, nu te-ai izbit încă de ei ... aici ai avut de-aface doar cu mine, cu Podhorodeţki şi cu Podborski, nu sunt toţi ca noi !
- Mi-ai spus pare-mi-se că la Vâlsan şef de şantier este Podborski.
- Da aşa este, dar să ştii că Podborski care este un om foarte cumsecade, este în acelaşi timp un fricos. Aici nu avea de ce se teme, căci şef era Podhorodeţki, dar la Vâlsan are o responsabilitate proprie şi apoi acolo sunt prezenţi tot timpul "cei mari" de la Căpăţâneni. De asta mi-e frică pentru dumneata ! Vom mai sta de vorbă în această privinţă, nu este nici o grabă. Nu uita, mâine pe la 10 să fii la mine la birou, căci vine Podhorodeţki, care m'a rugat să fii şi dumneata.

A doua zi, Podhorodeţki a venit şi mi s'a adresat cu o amabilitate marcată:

- Domnule Pantazi, plec la Lotru, ţin să-ţi mulţumesc pentru felul în care ai înţeles să colaborezi cu mine şi în acelaşi timp să-ţi spun : în cazul în care după terminarea lucrărilor de-aici, vei dori să mai stai pe şantier, la mine vei găsi întotdeauna un loc bun !
- Vă mulţumesc domnule inginer şi cred că ne vom reîntâlni la Lotru. Vă mulţumesc deasemenea că mi-aţi dat posibilitatea să lucrez într'un moment în care toate uşile îmi erau închise.
- Nu trebuie să-mi mulţumeşti pentru asta, mi-a răspuns Podhorodeţki râzând, eu am flerul meu şi am ştiut de cum te-am văzut că voi face treabă cu dumneata !

* * *

Discuţiile mele politice cu Ştefănescu, pe care acesta le denumea "cursuri de istorie", alunecau deseori în actualitate. Evident aici aveam eu mult de învăţat de la el.

Politica partidului comunist român între anii 1948-1965, era prea puţin cunoscută de către mine. Desigur după finele anului 1947, când Monarhia a fost abolită, partidul comunist român a început să-şi consolideze poziţiile, pe care le cucerise sub presiunea armatei sovietice. Întregul aparat de represiune era direct dirijat de Moscova. Trio-ul Ana Pauker-Vasile Luca-Teohari Georgescu pusese stăpânire complectă pe ministerele de Interne, Externe, Finanţe, Economie, Comerţ şi Justiţie. La toate aceste ministere, Ana Pauker pusese evrei de încredere sub conducerea unor consilieri sovietici. Armata fusese complect epurată de vechile cadre. În această situaţie politică, eu am intrat în închisoare şi informaţiile mele nu au mai fost decât fragmentare.

Din păcate, Ştefănescu era prea tânăr atunci când Stalin a hotărît schimbarea Anei Pauker prin Gheorghiu-Dej şi chiar mai târziu când acesta l-a arestat şi condamnat la moarte pe Pătrăşcanu. Prin aceste schimbări, luptele intestine din cadrul partidului comunist au luat sfârşit şi Gheorghiu Dej şi-a câştigat întreaga încredere a lui Stalin.

Retragerea ruşilor din Republica Populară Română hotărîtă de Stalin şi executată de Hrusciov, a fost poate unul din ultimile acte politice de mare anvergură ale sângerosului dictator. Prin Gheorghiu Dej, Stalin îşi asigurase o complectă dominaţie asupra RPR-ului, ţară care nu-i mai ridica nici-un fel de probleme, dându-i în acelaşi timp posibilitatea unor mari manevre politice pe plan internaţional.

Retragerea ruşilor din Austria, a fost "bomba", care a zguduit întreaga lume, căutându-se tot felul de interpretări, care nu puteau fi decât în favoarea sovieticilor, iar retragerea lor din RPR, nu a făcut decât să comfirme politica de împăciuire sovietică. Nimeni nu putea înţelege pe vremea aceea subtilele manevre sovietice.

Clar este că prin retragerea lor din RPR, ei nu au riscat absolut nimic şi au reuşit cea mai mare farsă politică pe care a trebuit s'o înghită Occidentul timp de treizeci de ani !

Retragerea lor din Austria făcută cu deosebită abilitate plină de subînţeles, joacă şi astăzi un rol determinant în destabilizarea politicii interne germane.

Uniunea Sovietică a dovedit că niciodată nu face o politică a zilei, ea prevăzând viitorul şi fiind dispusă să aştepte şi 50 de ani, pentru culegerea roadelor.

Prin moartea lui Stalin şi venirea lui Hrusciov la putere, se pare că s'a creiat un moment de discontinuitate în politica sovietică. Hrusciov demască crimele lui Stalin şi anunţă mari reforme interne şi destindere. Acest lucru descumpăneşte pe conducătorii comunişti din ţările Pactului de la Varşovia şi în special pe Gheorghiu-Dej, stalinist necontestat. Este un moment politic care nici până în ziua de astăzi nu a fost complect elucidat. I-a fost frică lui Gheorghiu-Dej ca în cadrul destalinizării lui Hrusciov să-i pice şi lui capul ?

De frică, s'a îndepărtat el de Uniunea Sovietică, căutând să-şi consolideze o poziţie internă sigură, apelând pentru aceasta la sentimentele antiruseşti ale poporului român şi la un Naţionalism "sui generis" ? Sau farsa a fost atât de bine ticluită încă de pe atunci, de către ruşi cu ajutorul lui Gheorghiu-Dej ? Argumente se găsesc din plin şi pentru o ipoteză şi pentru ceailaltă.

În politica internaţională, Hrusciov este extrem de activ. El iniţiază o bază de rachete nucleare în Cuba şi trece la acţiune, provocând astfel momentul celei mai mari încordări care a avut loc de la cel de-al doilea război mondial şi până în zilele noastre între Uniunea Sovietică şi Statele Unite. Americanii reacţionează puternic şi ruşii dau înapoi, trezindu-se astfel un nou val de speranţe în întrega omenire. Cine putea atunci crede că acest moment "Cuba", nu a reprezentat o mare victorie americană şi o tot atât de mare înfrângere sovietică ?

Timpul a dovedit exact contrariul ! Prin cedarea lor de a nu instala rachete în Cuba, ruşii au obţinut în schimb totalul neamestec al americanilor în această ţară, care a devenit cea mai puternică bază sovietică de răspândire a comunismului în întreaga America de Sud şi Centrală ! Ruşii au dovedit că sunt capabili de subtilităţi politice, pe care Occidentul nu este în stare să le sesizeze. Uniunea Sovietică, nu face politică de moment, ea prevede această politică pentru zeci de ani înainte.

Toate acestea i le explic lui Ştefănescu, care fiind prea tânăr în acele momente, nu le cunoscuse decât din auzite şi nu-şi putuse face o ideie personală. El a ascultat incontinuu posturile de radio "Europa Liberă" şi Londra, asupra cărora avea o părere foarte proastă.

- Radio "Şanţ", cum numea el "Europa Liberă", "bate apa în piuă" şi nu spune nimic ! Radio Londra, fără nici o discuţie, este un post de radio mult mai serios, dar are o emisiune prea mică în limba română şi nu poate fi edificator. De unde informaţii ?

- Măi Vasile, eu nu-ţi cer informaţii din străinătate, pe mine mă interesează ceeace vi s'a spus vouă la şedinţele de partid ?

- La noi ... şi ăştia "bat apa'n piuă", nici pe ăştia nu poţi să-i crezi ! De 2-3 ani, ei nu fac decât să ne arate că ruşii au vrut să ne transforme pe noi într'o ţară eminamente agricolă şi prin aceasta să devenim la cheremul lor, ştiut fiind faptul că o ţară fără un potenţial industrial avansat, nu poate juca nici-un rol politic în viitor. Ei au scos în relief lupta lui Gheorghiu-Dej împotriva ruşilor în această direcţie. Toate şedinţele de partid din acei ani, nu au făcut decât să-l glorifice pe Gheorghiu-Dej, care a ştiut să se opună ruşilor şi să-i pună cu "botul pe labe"! Dar, cine-i poate crede ? Cine ştie ce se ascunde în spatele acestor manevre ? Cum am putea noi un singur moment să ne opunem ruşilor ? Nu avem experienţa Ungariei ? Poveşti de adormit copiii !

- Bine Vasile, dar totuşi de atâţia ani se poate observa o încordare a relaţiilor cu ruşii !

- Domnule Pantazi, ce a fost înainte, nu ştiu, nu am de unde să ştiu, dar ce se întâmplă de câţiva ani, prin ce aud cu urechile mele şi văd cu ochii

mei, nu pot fi dus chiar ca pe orice prost. Dacă Gheorghiu-Dej, a schimbat politica şi s'a certat cu ruşii, cum se face că nici unul din vechii stalinişti nu l-a părăsit ? Bodnăraş, Leonte Răutu şi atâţia alţii, când au văzut ce s'a întâmplat la Budapesta, nu au tras nici-un învăţământ ? N'au avut ei posibilitatea să fugă în Rusia ? Nu le-ar fi dat ruşii ordin să reacţioneze ? Dar ruşii înşişi, nu ar fi intervenit ? Nu domnule Pantazi, nu este posibil, eu cel puţin nu cred nimic din această politică românească ostilă ruşilor ! Nu-mi dau seama ce se urmăreşte, de aceea ascult în fiecare zi emisiunile străine, poate prind vre-un comentariu din care să pot înţelege ceva, dar boii ăia de la "Europa Liberă", papă banii americanilor pe de pomană !

- Dar despre moartea lui Gheorghiu-Dej şi venirea lui Ceaşescu la putere, ce poţi să-mi spui, că aceste evenimente le-ai trăit fiind matur ?

- Şi aici s'au tras sfori şi s'au lansat zvonuri chiar de către membrii de partid mai sus puşi ! Nu ni s'a spus niciodată în cadrul vreunei şedinţe, că Gheorghiu-Dej ar fi fost omorât de către ruşi, dar zvonul a fost lansat din cadrul conducerii, acest lucru este evident. Zvonul uciderii lui Gheorghiu Dej de către ruşi, nu a fost aruncat la întâmplare ! El a fost lansat tocmai pentru a se întări cele afirmate, că noi ducem o politică independentă !

- Deci ai convingerea că tot acest conflict, între noi şi sovietici, este o farsă de mari proporţii ?

- Am această convingere, dar încă nu-mi pot da seama de scopul ei. Vezi dumneata, să-ţi mai spun un lucru interesant. Nu crezi că ar fi fost normal ca la conducere, după moartea lui Dej, să urmeze Bodnăraş, sau în fine, oricare altul din vechea gardă ? De ce Ceauşescu, care în timpul lui Gheorghiu-Dej îi ţinea paltonul ? Ei bine, Bodnăraş, nu ar fi avut credibilitatea unei radicale despărţiri de ruşi, pe când Ceauşescu, valetul lui Dej, în fond un necunoscut, este mult mai credibil, în a urma politica stăpânului său ! M'am interesat pe toate căile posibile, cine este acest Ceauşescu ? Ei bine, am aflat rolul şters pe care l-a avut în partid până la moartea lui Dej. Dar am mai aflat că este extrem de periculos, că este un criminal ordinar, care era întrebuinţat de Dej pentru lipsa lui de scrupule, pentru executarea fără murmur a oricărui ordin ! Se pare că este limitat ca posibilităţi, dar extrem de perfid şi de şmecher. Cum se explică desemnarea lui ca urmaş, pe care se pare că a făcut-o chiar Dej ? Sunt o mulţime de necunoscute în toată această afacere ! În spatele acestor necunoscute, eu cred că sunt încâlcitele iţe sovietice !

- Deci tu, nu dai doi bani, pe conflictul româno-rus ?

- Nu, nu, nu, categoric nu, dar nu-mi pot da seama de ce este insinuat acest conflict ?

- Dragă Vasile, drept să-ţi spun, sunt categoric de părerea ta, deşi nici eu nu am argumente pentru a-mi susţine părerea. Şi totuşi ... am unul : politica vizând viitorul îndepărtat la Uniunii Sovietice. Eu cred că acest aşa zis conflict este urmarea firească a plecării trupelor sovietice din România. Adică această decizie rusească de a-şi retrage trupele, un fapt efectiv executat, a fost hotărît odată cu insinuarea acestui conflict ce trebuia să urmeze, şi cu multe alte decizii, pe care nu suntem capabili a le discerne

încă . Dar mă întreb eu, pentru o politică atât de subtilă, pentru o politică a căror roade, ruşii le vor culege peste multă vreme, cum a fost posibilă înscăunarea unui "prost" în capul partidului ?

- Aici nu ai dreptate, Ceauşescu înainte de a fi "prost", este un primitiv ! Ei bine, un astfel de om este necesar ruşilor, pentru a avea credibilitate în Occident. Un om inteligent, nu ar putea să nu fie bănuit de către Occident, că i-ar fi frică de sovietici, să ia astfel de atitudini ! Un primitiv însă, este capabil de orice, chiar de a risca un conflict deschis cu ruşii ! Uite, sunt în stare să fac rămăşag că Ceauşescu va căpăta încrederea complectă a Occidentului. Dacă acest lucru se va întâmpla, înseamnă că ruşii şi-au ales bine omul !

- Şi dacă Ceauşescu, fiind un primitiv, îşi va lua rolul în serios şi va trage clapa ruşilor ?

- Este imposibil, ai văzut vre-un animal, căruia să nu-i fie frică de bici ? El ştie bine că nu se poate glumi cu Ruşii şi mai ştie că occidentalii nu sunt capabili de acţiune. A putut constata acest lucru la Budapesta. El este un om simplu şi viclean, el nu se bazează pe raţiune ci pe simţuri. El ştie bine că într'o lume occidentală nu ar mai putea fi nici măcar cismar căci de ... acolo domneşte legea concurenţei şi ... el nici meseria aia nu o cunoaşte ! El nu-i poate trăda pe ruşi, în primul rând nu are această posibilitate şi chiar dacă ar avea-o nu ar face-o, cum n'ar face-o de altfel nici un comunist. Domnule Pantazi, după cum ai putut constata, eu sunt pasionat de politică, dar nu înghit orice mi se bagă pe gât. Ăştia însă nu fac politică, ăştia execută ordine, iar cei care le dau aceste ordine fac într'adevăr politică, mult mai bine decât cei de la Washington.

Discuţiile mele cu inginerul Ştefănescu, nu se termină niciodată. Setea lui de cunoaştere este impresionantă. Din păcate asupra prezentului politic, nu sunt cu nimic mai avansat decât el, ba din contra, sursele mele de informaţii sunt mai limitate decât ale lui.

Vremea ne poartă ... în trecut ... în prezent ... uneori încercăm să sondăm chiar viitorul !

* * *

Din nou primesc vizita lui Emilian. Are sub braţ câteva ziare, între care "Dialog" şi "Revista mea" din Tel Aviv.

- Poftim, uită-te şi dumneata ce atacuri murdare împotriva noastră !

- Era de aşteptat domnule Colonel. Nu trebuie să răspundem la atacuri, nu are rost să ne angajăm în polemică.

- Te rog citeşte şi după aceea să-mi spui părerea dumitale.

Citesc cu multă atenţie ambele articole. Nu mă deranjează atacul ci stilul întrebuinţat, care este de o vulgaritate ce întrece orice limită.

- Cunoaşteţi autorii articolelor ?

- In "Dialog", autorul este Caraion, este specific stilului său, dar îi este frică să semneze.
- Poate îi este ruşine !
- Nu-i este ruşine, căci este stilul lui obişnuit, îi este frică, este un om complect lipsit de curajul răspunderii, toată viaţa a fost aşa.
- Dar de celălat, ... de Marius Godeanu aţi auzit ?
- Da, a fost ofiţer de Securitate, în ultimul timp a fost camuflat la Dinamo Bucureşti ca un fel de magazioner. In realitate răspundea de paşapoartele ce se acordau sportivilor !
- Şi ăştia ne judecă pe noi !
- Vreţi să răspundem ?
- Trebuie !
- Eu nu sunt de părere că trebuie, articolele sunt de o vulgaritate căreia nu-i putem răspunde. Ar însemna să ne coborîm la nivelul lor !
- Trebuie să răspundem domnule Pantazi, bine înţeles nu pe limba lor căci asta nu putem, dar trebuie dat un răspuns dur.
- Bine domnule Colonel, îmi iau eu această sarcină, dar să ştiţi că pentru ultima oară. Nu înţeleg să intru în polemică, să intru în noroi alături de un ofiţer de Securitate şi o lichea comunistă arhicunoscută. Le voi răspunde la amândoi în cadrul unui singur articol.

In felul acesta a apărut în "Stindardul" nr.148 din Martie 1983 articolul :

ASEMANARI DE STIL

Revista "Dialog" (Nr.28 Decembrie 1982) a publicat o scrisoare a unui român în trecere prin Occident, pe nume : Mihai Alecu care, chipurile, răspunde la articolul "Este în joc demnitatea românească", semnat de domnul I.V.Emilian şi apărut în Septembrie 1982 în ziarul "Stindardul".

Domnul Mihai Alecu, care probabil nici nu există, după stil fiind domnul Ion Caraion, măsluieşte şi trunchiază articolul domnului Emilian, ajungând la concluzia că acesta s'ar solidariza cu anumite crime săvârşite în Rusia. In realitate domnul Emilian demonstrează că domnul Ion Caraion din răzbunare personală, atribue lui Eugen Barbu crime, pe care acesta practic nu le putea săvârşi, fiind prea tânăr în acel timp. Departe de domnul Emilian a lua apărarea lui Eugen Barbu, întru totul devotat regimului de la Bucureşti, dar pe bună dreptate directorul "Stindardului" pune întrebarea : "Cui foloseşte această mistificare" ?

Dăm mai jos câteva citate din articolul publicat în revista "Dialog" :

"Observaţiile pe care le scriu se datoresc mirărilor mele. Pe deoparte, în faţa unor fiinţe antideluviene, gândind ca troglodiţii sau mai rău ; pe de alta - foarte periculos pas, pentru care încă se mai judecă şi azi, pe ici, pe colo, criminali, adevăraţi criminali de război ! ... Este vorba aici de adevăr şi de trebuinţa de a răspunde pentru crimă, nu de "Cine poate exploata şi trage profit din asemenea afirmaţii ?" In orice caz asasinii nu, să fie sigur acest Emilian. Căci aici nu e pe tras profituri, cum îşi închipuie cârciumăreasca lui minte, ci pe răspundere, pe elementara obligaţie de a trage la socoteală

nişte ucigaşi reali ... Un asemenea Emilian - ce pasăre rară, voi scrie şi organizaţiilor ce se ocupă de problemă - ar trebui cercetat şi scotocit mai îndeaproape. Sunt sigur că personajul ar avea de dat nişte răspunsuri importante în faţa unui tribunal riguros ... Sunt lucruri care nu trebuie să se poată. Iar ca unul netrimis în boxă până acum să se încumete a apăra cu cinism pe autorii execuţiilor de la Ribniţa, Vapniarca, Moghilev, Odessa, Tiraspol, Mostovoi ş.a.m.d., crezând că prin asta face "românism" şi nimeni să nu-l pună la stâlpul infamiei, iată ce m'a mirat când am citit colajul publicat în "Dialog".

Cu stimă

Mihai Alecu - din România, în trecere prin Occidentul putred ? neputred?"

Domnul Solacolu, directorul revistei "Dialog", nu numai că s'a pretat să publice un articol, care mistifică adevărul, dar s'a şi solidarizat cu această mistificare.

Nu ne miră atitudinea domnului Solacolu, domnia sa nu face decât să continue gândirea premergătorului său Şerban Orăscu "liberalul-marxist", care militează pentru îndreptarea conducătorilor dela Bucureşti, spre aducerea lor pe o linie cu adevărat marxistă.

Ion Brătianu, Ionel Brătianu şi George Brătianu s'ar zvârcoli în morminte dacă ar vedea cine vorbeşte astăzi în numele Partidului Naţional Liberal român.

Reaua credinţă, mistificarea, minciuna, cu care se solidarizează domnul Solacolu nu au egal decât în termenii insultători ca : "fiinţe antedeluviene", "minte cârciumărească" etc. care caracterizează stilul scrisorii pe care domnia sa o publică. Concluzia trasă de "Mihai Alecu" şi de domnul Solacolu este trimiterea domnului Emilian în faţa unui tribunal care să-l judece pentru crime de război, sau pentru solidarizarea cu aceste crime ! Nu am dori decât ca domnul Solacolu să-şi realizeze dorinţa, pentru a putea fi şi dânsul tras la răspundere pentru calomniile pe care le difuzează.

A fost domnul Solacolu voluntar pe front şi a luptat pentru apărarea frontierelor ţării, aşa cum a luptat domnul Emilian ?

A luptat domnul Solacolu timp de 40 de ani pentru menţinerea vie a unei flăcări a românismului, osteninindu-se a scoate un ziar cu sacrificiul său personal ?

Cine este acest domn Solacolu şi cum îşi permite să ponegrească un adevărat român, într'o fiţuică scoasă cu bani străini ?

Domnul Ion Solacolu, cu soţie care a fost în ţară secretară de organizaţie de bază, şi ilustrele mediocrităţi ce-i stau alături la "Dialog" şi la "Cercul democrat", au cutezanţa să insinueze trimiterea în faţa unui "tribunal riguros" a unui ostaş român căruia, care şi-a făcut în mod exemplar datoria pe front, şi căruia nu i se poate reproşa nimic, dar absolut nimic.

Aici am ajuns !

In "Revista mea", care apare la Tel Aviv, cu numărul 1031 din 21 Ianuarie 1983, sub titlul : "Foaie Verde, Foaie ...Latră !", semnat de domnul Marius Godeanu, acesta răspunde articolului : "Români" şi

disidenţi la postul de radio "Europa Liberă", articol apărut în Stindardul nr.147, în Decembrie 1982, semnat Ion Pantazi.

Articolul meu avea ca obiect principal : "gândirea marxistă a domnilor Vlad Georgescu şi Şerban Orăscu", iar în secundar : "evreii colaboraţionişti ai Bucureştiului, la postul de radio "Europa Liberă".

Redau câteva citate din articolul domnului Marius Godeanu :

"La ce bun să-mi fi pierdut timpul cu lătratul la lună a unor potăi post-legionare sau neo-legionare, care îşi fac singure bucurie, pe cont propriu şi individual, întocmai biblicului Onan, înjurându-i pe "Ovrei" ? Dar javrele, javre rămân, n'ai ce-i face. Astfel că, din când în când, ori cât ai fi de simpatizant al "Societăţii pentru Protecţia Animalelor", nu poţi să te abţii şi, musai, trebuie să plezneşti, scurt şi cuprinzător, peste botul îmbălat ! ...

Am în faţă - aviz hinghierilor - o publicaţie cu nume fîlfîitor (nici "Steagul", nici "Drapelul", nici "Flamura", ghici ciupercă ce-i), care apare la Muenchen, când se milueşte Domnul, purtând pe frontispiciu o deviză desprinsă din gândirea unui Moş Teacă intelectualizat : "Vivere militare est". S'ar zice că, fălindu-se cu un astfel de crez, respectiva hârtie tipărită are doar grija nostalgiei cazone, jucându-se cum le place uneori oamenilor în toată firea, "de-a soldaţii" şi "de-a războiul" ... De războit însă, pomenita publicaţie se războieşte tot cu evreii şi tot în stilul în care o făceau odinioară "Porunca Vremii" şi "Sfarmă Piatră"! Cel mai mult, cum am impresia, îi doare pe haidamacii militarişti din Muenchen că postul de radio "Europa Liberă" n-a încăput pe mâna lor ... Un oarecare Ion Pantazi, care şi-a însuşit ceva din "tehnica" scribilor lui Ilie Rădulescu-Lăptărie se ocupă pe larg de "denunţarea" evreilor de la postul de radio amintit. Şi pentru că, în afară de fiere, verde ca şi cămaşa pe care grozav ar vrea s-o îmbrace (sau s-o reîmbrace), tipul mai are şi ironie, foloseşte subtilităţi în genul "român între ghilimele" sau "oltean barat" .. Culmea sarcasmului e atunci, când, vorbind despre rolul rabinului dr. Mosez Rosen în acordarea către România a clauzei naţiunii celei mai favorizate, afirmă, şmechereşte, făcând cu ochiul, complice, către cititori : "Rabinul se pare că ar fi evreu". Mai departe, scrie dumnealui, cu ghioaga muiată în cerneală : "Fiind vorba numai de evrei în toată această afacere, ne punem legitima întrebare : nu cumva este vorba de o eroare ? Poate a fost acordată clauza Israelului, nu României !"

Pantazi ăsta, care îl pomeneşte dispreţuitor pe răposatul Noel Bernard (străin de neam şi de Dumnezeu), îl avertizează pe noul director al emisiunii în limba română de la "Europa Liberă" că, în cadrul redacţiei sale, "Orientul mijlociu şi apropiat este bine reprezentat". E adevărat că, de astă dată, nu se mai leagă doar de evrei, ci şi de "armeni şi greci" ... Cu alte cuvinte, tipul ar vrea la "Europa Liberă" o redacţie exclusivă de "escu" pur sânge. Dar atunci, nici el nu şi-ar găsi locul acolo, căci numele lui, pe legea mea, tare-mi mai "miroase" a ascendenţă fanariotă ! ... Nu ştiu exact ce hram poartă acest Cutărică în Germania federală. Dar îmi închipui că s'a pripăşit la Muenchen, bucurându-se de statut de refugiat politic. Şi nu cred că, în această calitate, îi este permis să desfăşoare ceeace, după câte ştiu, le

este interzis germanilor înşişi : propagandă rasistă, antisemită, aţiţătoare ! ... Publicaţia de care am pomenit are şi "Zwei Seiten in deutcher Sprache", dar ele nu cuprind otrava legionară din articolele în româneşte. Poate că acestea din urmă ar merita traduse şi trimese unde trebue. De ce să n-aibă şi colaboratorii "Stindardului" muenchenez o soartă asemănătoare cu cea a camaradului întru credinţă, "popa" Valerian Trifa, obligat să-şi strângă catrafusele şi să-şi ia tălpăşiţa din Statele Unite ? "

Ce putem remarca din acest articol ?

În primul rând, domnul Marius Godeanu şi-a însuşit de minune vocabularul lui Graur pigmentându-şi elevatul articol cu figuri de stil colorate de genul : "potaie", "bot îmbălat", "javră", "moş teacă", "haidamac", "tipul", "Cutărică". Desigur nu oricine se poate folosi de un astfel de stil. ci numai cei ce s'au adăpat la "cultura lui Graur", creind "stilul Scânteia", îmbunătăţit astăzi într'un "stil Tel Aviv de inspiraţie dudeştiană"!

Domnul Marius Godeanu mă ameninţă cu "hinghierii" şi cere să fiu dat afară din Germania, deoarece fac propagandă rasistă, antisemită şi aţiţătoare ! Domnia sa este învăţat să asmută hingherii, căci şi compatrioţii săi Ana Pauker, Vasile Luca, Teohari Georgescu, Leonte Răutu şi Avram Bunaciu au asmuţit alţi hingheri coreligionari ca Nicolski, Dulberger, Zeller, Coler etc. împotriva poporului român.

Domnul Marius Godeanu mă acuză că aşi dori o redacţie a "Europei Libere" exclusivă de "escu" pur sânge ! De ce nu ? Nu este oare un post de radio, care se adresează Românilor ?

Domnul Marius Godeanu mă anunţă că eu nu am ce căuta la postul de radio "Europa Liberă", fiind "fanariot", după legea dumisale ! După câte ştiu eu, comunismul reprezintă un pericol pentru România, evreii colaboraţionişti pentru "Europa Liberă", dar de un pericol fanariot în anul 1983, nu am auzit. Totuşi, spre liniştirea domnului Marius Godeanu, îi pot afirma că nu aspir să ajung la "Europa Liberă" şi nici fanariot nu sunt. Un strămoş al meu, a fost adus în Muntenia de către Mihai Viteazul în anul 1595, ca translator pentru limbile : greacă, turcă, germană şi italiană. El nu a venit din Fanar ci de la Atena, iar în anul 1600, a fost împropietărit de către Mihai Viteazul la Maldăr, astăzi în Vlaşca. Pe linie maternă, mă trag din Poenari, vechi boeri craioveni.. Dacă domnul Marius Godeanu l-ar fi citit şi pe Nicolae Iorga, nu numai pe Roler, ar fi aflat aceste lucruri, precum şi faptul că domniile fanariote au început în 1711 în Moldova şi în 1714 în Muntenia. Domnul Marius Godeanu trebue să ştie că mie nu mi-e ruşine de numele meu, dovadă că nici după 400 de ani nu mi l-am schimbat!

Domnul Marius Godeanu interzice să te legi de evrei, chiar dacă aceştia au fost sau sunt colaboraţionişti ai comuniştilor dela Bucureşti. Probă evidentă că nu l-a deranjat ceeace am scris de domnii Vlad Georgescu şi Şerban Orăscu, care constituiau obiectul articolului meu, ci numai ce am scris de colaboraţioniştii evrei, conaţionalii domniei sale.

Domnul Marius Godeanu ar trebui să ştie că dela înfiinţarea statului Israel, această ţară duce o politică extrem de naţionalistă, rasistă şi chiar antisemită !

Inţelegem politica naţionalistă a Israelului şi-i admirăm vigoarea cu care-şi apără existenţa. Pe câte ştim însă, Palestinienii sunt tot de origină semită, deci lupta Israelului împotriva lor este o luptă antisemită ! Sau Palestinienii sunt nişte semiţi de categorie inferioară ? Atunci, asta se chiamă rasism. Dar masacrul de la Beiruth, cum se numeşte şi cum se încadrează el ? Il întrebăm pe domnul Godeanu, pentru a nu cădea într'o altă greşeală fascistă, rasistă, antisemită etc.

Şi o ultimă întrebare : Le este ruşine domnului Marius Godeanu şi domnilor Zahareanu şi Sebastian Costin de la redacţia "Revista mea" de numele lor adevărate, sau urmăresc, prin pseudo-numele româneşti ce le poartă, un eventual transfer la "Europa Liberă" ?

Redând mai sus pasaje întregi din articolele apărute în cele două reviste, am vrut să dăm posibilitatea cititorilor noştri să constate cât de izbitoare este asemănarea stilului, a vocabularului folosit, a invectivelor debitate şi mai ales a scopului urmărit, ambele reviste cerând în definitiv acelaşi lucru : traducerea domnului Emilian în faţa unui tribunal şi expulzarea mea din Republica Federală Germania.

Mai este oare nevoie de alt comentar ?...

* * *

Dimineaţa, cum am terminat articolul, mi-am făcut ultimul rond şi m'am îndreptat spre casă. Ioana plecase de câteva minute, copiii încă nu. Am băgat articolul într-un plic pentru Emilian şi l-am dat copiilor să-l ducă la poştă. Aşa am procedat totdeauna când subiectul articolului nu-mi convenea, niciodată nu l-am recitit.

Am încercat să mă culc, dar somnul nu se lipea de mine. Mi-am făcut o a doua cafea şi am început plimbarea prin livingroom, ca altădată la Zarca, ca în fiecare noapte la Clinica Veterinară ! Aceste articole care nu aduc nimic constructiv mi-au făcut întotdeauna nervi ... nu pentru asta m'am zbătut atât să ajung în Occident. Dar ce puteam face ? Emilian fusese atacat absolut degeaba, era datoria mea să-l apăr, am simţit că lui îi vine greu să o facă. La atacul împotriva mea, nu aşi fi răspuns, mi-era lehamite s'o fac, dar ... şi-aici în exil să fiu batjocorit tot de către un ofiţer de Securitate ? Şi-apoi, ar fi crezut că a băgat frica în mine cu expulzarea din Germania. Numai acest lucru m'a hotărît să-i răspund.

Fac din nou o numărătoare a duşmanilor acumulaţi atât de repede şi cu atâta uşurinţa : evreii, regaliştii, postul de radio "Europa Liberă" şi acum şi două publicaţii, "Dialog" din Frankfurt şi "Revista mea" din Tel Aviv ! Dacă merg în acest ritm, într'un an termin exilul ! Parcă-l aud pe Emilian : "Ne batem ... răspundem ... atacăm"! Aşa vrea el să scrie Istoria ?! Aşa

vreau eu să aduc mărturii ?! Nu, categoric nu, linia este greşită. In loc de a-l aduce eu în actualitate, aşa cum mi-am propus, m'a adus el în polemică cum a dorit-o ! Dar Emilian este un om bun, un om admirabil, un combativ, el însă nu se poate abţine de la stilul pe care l-a imprimat ziarului său ... probabil este înrăit de soartă, de o viaţă ratată, de mulţii ani petrecuţi în exil, în acest exil care se macină în lupte intestine, fără perspective, fără un ţel, ... este deprimant.

Incerc din nou să mă culc, dar nu am somn, reiau plimbarea, plimbarea mea liniştitoare de totdeauna, care mi-a dat răspuns la propriile întrebări, care m'a scos din cele mai grele impasuri. De data aceasta, nu văd ieşirea ! Probabil că am intrat sub influenţa puternicii personalităţi a lui Emilian.

Imi recitesc articolele publicate în "Stindardul", pe ultimul nu-l am, căci niciodată nu am făcut fotocopii. Culmea ! Imi plac articolele, găsesc că sunt scrise cu vână. Sunt bune, dar ... ce folos ? Ce se alege în urma lor ? Nimic ! Sunt decepţionat, de tot şi de toate, de mine în primul rând. Mă uit prin grămada de ziare ce mi le-a trimis Emilian. De altfel au început să-mi vină şi mie. Le răsfoiesc. Sunt slabe, sunt foarte slabe, unele lamentabile. Singurul care se poate citi este "Cuvântul Românesc", dar şi acesta are un ciudat amestec de articole foarte bune, cu altele slabe şi chiar foarte slabe. Ziarul nu este un creator de opinie, este un amestec de opinii, unele contradictorii şi chiar în cadrul aceluiaşi ziar ! De amestecul semnatarilor ce să mai vorbesc ? De la legionari, liberali, ţărănişti, până la comunişti notorii! Se vrea oare să fie un ziar al tuturor opiniilor ? Poate ! Poate este linia cea mai bună. In orice caz, nu găsesc atacuri la persoane, este o mare calitate a acestui ziar. Se combat doar ideile. Cred că din acest punct de vedere, "Cuvântul Românesc" este pe linia justă. Dacă i-aşi spune acest lucru lui Emilian, ar sări în sus ! El are copilul lui pe care-l iubeşte, "Stindardul" este mai mult decât copilul lui, îi seamănă în totul, i-a dat până şi caracterul său combativ, incontestabil este ziarul cel mai bătăios al exilului. Emilian, toată viaţa sa s'a bătut, dacă nu a avut inamici şi i-a creiat, aşa cum a făcut în Exil. Emilian are o energie debordantă, care bine canalizată ar putea da enorm. Dar cum poţi să-l schimbi pe Emilian ?

Toate aceste întrebări, fără răspunsuri, mi-au mâncat orele de somn. Vin copiii de la şcoală, îmi fac de mâncare. Sunt obosit, nu mi-e foame, mă îmbrac şi plec la serviciu. In maşină, ca întotdeauna, îmi revin ! La Clinica Veterinară sunt un alt om. Imi place biroul meu, îmi place imensul parc al clinicii, îmi plac animalele, mă simt într'adevăr bine !

* * *

Revin cu gândurile mele la Bradu. O părticică din viaţa mea a rămas acolo. A fost de scurtă durată, nici doi ani, dar a reprezentat începutul unei noi vieţi, viaţa în marea închisoare a României comuniste !

Lucrul pentru terminarea galeriei, pe care "mărimile" o hotărîseră la 1 Mai, mergeau încet datorită volumului de lucru imens şi nu vedeam posibilitatea terminării lui nici la 1 Octombrie ! Norocul meu era că inginerul Ştefănescu (secretarul de partid !) era calm şi niciodată nu-mi reamintea de vre-un termen. Pe el îl interesau cu mult mai mult "cursurile de istorie", pe care le făceam, şi discuţiile politice, decât iluzoria terminare a galeriei la 1 Mai !

- Inaugurarea este una şi terminarea este alta, îmi spunea râzând câteodată cu poftă, altădată "mânzeşte" inginerul Ştefănescu !

Eu însă, neadaptat încă marilor minciuni, ce caracterizează regimul comunist, eram destul de îngrijorat de soarta lucrării şi de ce să nu spun, de soarta noastră, cei direct responsabili de inaugurarea de la 1 Mai.

Ruperea mea din galerie, pentru "cursuri", Ştefănescu o realiza cu destulă greutate, deoarece fără să-mi dau seama, devenisem un pasionat al treburilor în care mă angajasem, lucram cu cea mai mare conştiinţiozitate, neprecupeţind nici un efort. Galeria devenise viaţa mea, ei îi închinasem toate gândurile mele şi, ... fără să-mi dau seama, alunecasem în rândurile celor ce nu aveau dreptul de a gândi ! Ajutam din plin la scopul urmărit de Partid : nu trebue să existe timp de gândire !

Era 9 seara şi mă aflam în galerie când vine un curier de la şantier care mă anunţă :

- Tovarăşul inginer a spus să lăsaţi tot şi să veniţi imediat la dânsul acasă!

Am plecat imediat şi l-am găsit pe Ştefănescu cu masa pusă aşteptându-mă.

- Ce s'a întâmplat ? De ce m'ai chemat ?

- Stai măi omule, mai dă-o dracului de galerie, nu s'a întâmplat nimic, vreau să mai stăm la o parolă!

Era prima dată când Vasile mi se adresa atât de intim ; "măi omule", era ceeace de multă vreme aşteptam de la el ! Eram într'adevăr legat de el şi "domniile" nu-şi mai aveau rostul.

De data aceasta, Vasile nu mă chemase pentru obijnuitele "cursuri", îl simţeam că este preocupat de ceva şi nu ştie cum să înceapă.

- Spune Vasile, văd că te apasă ceva, dă-i drumul !

- Da Ioane, de Luni trebuie să încep puţul de la Vâlsan, trebuie să trimit o echipă şi am vrut să stăm de vorbă. Te-ai oferit să faci această lucrare, la care eu nu mă pricep şi nici nu am pe cineva care să cunoască astfel de lucrări, de aceea am vrut să ne sfătuim.

- Nu-i nici o problemă Vasile, ţi-am spus că îţi fac această lucrare.

- Ba pentru mine este o mare problemă, ţi-am spus că nu vreau să mă despart de tine, nu pentru terminarea acestei galerii, pot să o fac şi singur, nu mai am alte preocupări, dar m'am învăţat cu tine, am cu cine să stau de vorbă. Vezi tu, până la venirea ta, eu niciodată nu am stat de vorbă cu nimeni despre lucruri care mă interesau, poate nici nu-mi dădeam seama măsura în care mă interesau, dar acum, acum mi s'au deschis alte orizonturi în viaţă, acum nu mai pot fi sclavul acestor prăpădite galerii, acestui sistem

comunist de îndobitocire. Ţie îţi datoresc această trezire a mea, căci altfel probabil că aşi fi rămas, nu un adept al comunismului, dar un sprijinitor indirect şi necondiţionat al lui.

- Vasile, îmi spui nişte lucruri într'adevăr impresionante, care pică într'un moment în care chiar eu îmi dau seama că m'am angrenat peste măsură în aceste lucrări ale partidului, pe când în realitate ar trebui ca ele să fie pentru noi numai un mijloc de câştigare a existenţei.

- Da măi, ceeace se întâmplă în întreaga ţară, lozinca : "noi ne facem că muncim, ei se fac că ne plătesc", trebuie adoptat şi la noi, cu toate că aici într'adevăr plătesc ! Nu avem dreptul să ne închinăm viaţa unei credinţe pe care nu o avem. Desigur trebuie să lucrăm, dar să lucrăm încadrându-ne în orele de lucru care ne sunt plătite, nu cum am făcut eu de când am ieşit inginer şi cum faci tu astăzi ! Acesta este principalul motiv, pentru care am vrut să stau de vorbă cu tine, lucrarea puţului, fiind şi aia foarte importantă, dar numai în măsura în care ne-ar despărţi. Vezi tu, ei ştiu prea bine că nu am de unde să le trimit specialişti pentru această lucrare, aşa că nu mă deranjează câtuşi de puţin să le trimit nişte oameni, cu care treaba lor ce fac.

- Bine, dar nu crezi că dacă această lucrare ar merge, ar fi o bună carte de vizită pentru tine ?

- Nu, ei nici nu-şi dau seama de acest lucru, dacă treaba merge, găsesc că-i natural, nu-şi pun întrebarea normală, cum de merge o lucrare fără să ai specialişti ? Numai dacă nu merge, atunci dau din colţ în colţ şi caută soluţii ! Eu nu sunt miner şi nu-mi pot pretinde să execut o lucrare de specialitate, oricând le pot închide gura. Deci dacă execut lucrarea, nu am nici-un merit, iar dacă nu o execut, am explicaţii clare şi urmează ca ei să se descurce, pe mine nu mă interesează !

- Nu este cazul, eu pot face această lucrare.

- Ştiu, dar cu ce preţ şi cu ce risc ? Cu preţul despărţirii noastre şi cu riscul de a te mânca pe tine.

- Ţi-am spus că nu mă pot mânca, sunt stăpân pe cunoştinţele mele.

- Nu cunoşti oamenii ... cum o iei la vale, dela Bradu spre Vâlsan, întâlneşti ceeace este în întreaga ţară, numai intrigi şi mâncătorii ... tu eşti victimă sigură, îndată ce vor vedea cum se lucrează, căci în momentul de faţă nimeni nu ştie, tu eşti primul care trebuieşti înlăturat, deoarece şef de echipă sau supraveghetor la o astfel de lucrare, înseamnă bani mulţi, este ceeace toţi caută ! Vezi tu, aici dam toţi din colţ în colţ că nu ştiam cum să scoatem apa din galerie şi tu ai reuşit acest lucru. Dacă aceeaşi problemă s'ar fi ivit la Vâlsan sau la Căpăţâneni, imediat ce ar fi văzut cum se lucrează, un altul ţi-ar fi luat locul, de asta pot să-ţi garantez ! Aşa se va întâmpla şi cu acest puţ, de asta nu vreau să te trimit.

Nu am putut hotărî nimic, a rămas să mai stăm de vorbă.

* * *

Primesc telefon de la Emilian la 8 dimineaţa !

- Ce s'a întâmplat domnule Colonel de mă chemaţi la ora asta ?

- Iartă-mă că te deranjez, dar sunt furios, ştii ... Horia Sima a scos o nouă carte "Era Libertăţii", care urmează după volumul "Sfârşitul unei domnii sângeroase"!

- Am citit primul volum, este o calamitate !

- Să-l vezi pe-al doilea, este un neruşinat atac la adresa Mareşalului. Numai minciuni, numai calomnii ordinare, este de neînchipuit.

- Trimeţi-mi-l şi mie.

- Ţi-l aduc chiar astăzi la clinică, eşti acolo ?

- Sigur că da, nu ştiţi că acolo este adevărata mea locuinţă ?

- Bine, vin, cu bine !

Il găsesc pe Emilian aşteptându-mă. Este furibund. Niciodată nu l-am văzut în halul ăsta. Imi dă cartea şi-mi spune :

- Citeşte-o pe îndelete, poţi s'o şi subliniezi, este a dumitale, eu nu vreau să am în bibliotecă astfel de porcării. Şi când te gândeşti cât i-am ajutat, cât i-am susţinut !!! Horia Sima este dement, este un megaloman convins că el este "buricul pământului", că totul se învârte în jurul persoanei lui şi îşi permite cele mai grosolane minciuni şi cele mai îngrozitoare calomnii la adresa Mareşalului ! Nu-mi pot stăpâni nervii, tremur tot de când am terminat această carte. Am citit-o într'o noapte, dar dumneata citeşte-o pe'ndelete. In sfârşit, nu vreau să te influenţez, dar dă-mi un telefon îndată ce ai terminat-o. Vreau să cunosc părerea dumitale.

Emilian pleacă. Il urmăresc cum se depărtează. Mi-e extrem de drag acest om. Trăieşte numai pentru cauza românească. Nu cred că are timp nici-un moment din zi să se gândească la alte lucruri. Câtă energie, câtă zbatere, cât entuziasm şi câtă muncă sacrifică românismului şi încă, nu de azi de ieri, ci de o viaţă întreagă ! Cum este posibil ca acest om să-şi fi căpătat atâţia duşmani între români ? Sunt mai multe explicaţii, pe care încerc să le elucidez. In primul rând, vârsta înaintată a acestui exil, care nu reuşeşte să se realizeze. Lipsa totală de perspective, face ca exilul să fie în continuă căutare de soluţii noi. Din aceasta rezultă opiniile contrare şi contradictorii precum şi luptele intestine. Aceste lupte degenerează, nu se ciocnesc numai opiniile ci şi oamenii. Se ajunge la duşmănii personale, la calomnii, la intrigi, la scrisori insultătoare, la insulte prin presă, ba chiar la scrisori anonime, la falsuri ... este dezesperant. Emilian a intrat fără voia lui în acest cerc vicios de neînlăturat. Işi are şi el partea sa de vină. A intrat în luptă, a muşcat în dreapta şi stânga, şi este muşcat la rândul lui. Dar ceeace am putut constata în aceşti 3 ani de când am venit, este un fenomen cu caracter general. Cum ridică cineva capul, cât de puţin deasupra celorlalţi, devine ţinta de bătaie a tuturor. Nimeni nu acceptă acest lucru, toţi trebuie să fim "o apă şi-un pământ", nimeni să nu se evidenţieze ! Ori Emilian a ridicat capul, trebuia să-l ridice, nu şi l-a ridicat el, i l-a ridicat valoarea lui combativă, "pana" lui ascuţită, talentul lui incontestabil de ziarist.

Sunt absolut convins de dreptatea cauzei susţinută de Emilian, dar nu şi de eficacitatea constructivă pe care o aduce exilului românesc. Incep din ce în ce mai mult să-mi dau seama că una reprezintă cauza românească, pentru care se zbate Emilian şi alta ar trebui să fie scopul exilului românesc. Exilul românesc ar trebui să fie oglinda ţării, să vorbească în numele ei, deoarece ea nu poate să facă acest lucru. Exilul ar trebui să facă politică, dar o politică românească, nu pe grupuri să se afilieze politicii unei ţări sau unui partid oarecare. Din nenorocire acest exil nu este grupat, ci împărţit în toate colţurile lumii. Pe grupuri mici, el face politica ţării care i-a dat ospitalitate. Prin aceasta, el face politică, dar nu o politică românească. Fiecare grup de români, vede politica prin diferite prisme, convins fiind că el are dreptate, pentru a nu mai vorbi că nici măcar acest principiu nu este respectat. De-aici haosul general, la care intervin multitudinea de idei personale şi orgoliile nemăsurate !

De ce s'a băgat în toate acestea Emilian, care şi-a rezervat un sector cu totul aparte : Istoria ? Fiindcă ori ce ai face, prezentul se bazează pe trecut şi viitorul se construieşte în prezent ! Cea mai mare neînţelegere a exilului nostru, porneşte de la acest trecut, de la acest trecut încă prea apropiat, prea cald, care se numeşte 23 August 1944. Şi iată azi, domnul Horia Sima, împinge acest trecut şi mai adânc, până în 1938 ! Aici se izbeşte cel mai puternic în sectorul ce şi l-a rezervat Emilian, aici trebuie căutată cauza principală a destrămării exilului românesc.

Este evident faptul că până nu se va ajunge la un consens în privinţa trecutului, asupra căruia oricât se va scrie, nu se va putea ajunge la un numitor comun, până atunci nici nu va putea fi vorba de o înţelegere în exil. Consensul, nu poate fi decât decizia, de a nu se mai discuta de trecut, de a-l şterge cu buretele şi de a privi numai de astăzi înainte. Dar se poate realiza acest lucru ? Nu se va găsi întotdeauna cel puţin unul care va călca convenţia şi nenumăraţi care îi vor răspunde ? Dar pentru a nu vorbi de unul, sau de nenumăraţi alţii, va putea cineva să-i închidă gura lui Emilian, care de la început, de când este în exil, nu dezbate decât această problemă ?

In sfârşit, să vedem ce elucubraţii mai susţine şi Horia Sima !

* * *

La Bradu totul se desfăşoară în mod normal, într'o admirabilă atmosferă, deşi îl simt pe Ştefănescu din ce în ce mai nervos.

- Ce ai Vasile, par'că nu eşti în apele tale ?

- Ce să am ? Mai întrebi ? Poimâine trebuie să trimit echipa la Vâlsan să înceapă puţul ! Aştia nu ştiu nimic şi par'că văd că o să trebuiască să fac o continuă navetă între Bradu şi Vâlsan. Asta înseamnă să fiu mereu pe drumuri, fără a putea rezolva ceva.

- Ţi-am spus că îţi fac eu lucrarea şi nu va trebui să te deplasezi absolut deloc, treaba va merge bine.

- Nu vreau ca tu să pleci, nu-mi convine din nici-un punct de vedere.

- Dar nu este o altă soluţie.
- Ba este ... să-i dau dracului ... să se descurce cum or şti.
- Vasile, lasă-mă să mă duc, ai să vii şi tu odată pe săptămână şi ai să vezi că totul merge bine.
- Bine, du-te dar ai să vezi tu câtă dreptate am avut, te vor "mânca" imediat ! Altfel acolo vei avea condiţiuni de locuinţă mult mai bune. Îţi este rezervată o vilă, bineînţeles de lemn, dar foarte confortabilă şi cu un aspect foarte frumos. Dacă tu vrei să te duci, mie îmi faci un mare serviciu dar, sunt sigur că vom regreta amândoi.

M'am prezentat lui Podborski, şeful şantierului, cu care eram în cele mai bune relaţii. Acesta îmi spune :

- Domnule Pantazi, eu îţi dau o vilă pentru dumneata, îţi stau la dispoziţie cu tot ce ai nevoie, dar îţi spun de la început că nu mă pricep la această lucrare şi că deşi se desfăşoară în cadrul şantierului meu, ea nu-mi aparţine. Lucrarea este a Grupului de Şantiere şi pentru executarea ei, sau mai bine zis pentru supravegherea ei , Grupul a delegat pe un inginer Herşcovici. Numai cu el vei avea de-aface, de mine depinzi doar administrativ. Du-te şi instalează-te, te voi chema eu îndată ce va veni Herşcovici. Soţia dumitale va lucra la mine.

M'am instalat într'o vilă superbă ca aspect, dar care nu avea propriuzis decât două camere. Una jos foarte mare, care într'un colţ avea o cuvetă cu apă curentă şi în alt loc, pe un scaun un reşou. O scară interioară ducea la etaj unde, dintr'o săliţa intrai în dormitor, o cameră destul de mică. Era mai mult decât ne trebuia şi nu aveam nici-un vecin, vila fiind izolată.

Sunt chemat la Podborski, care mă prezintă inginerului Herşcovici. Are o mutră antipatică, foarte distant, nu-mi întinde nici mâna şi mi se adresează fără a se uita la mine :

- Hai să-ţi arăt lucrarea !

L-am însoţit pe Herşcovici vreo doi kilometri, fără a schimba un singur cuvânt. Am ajuns la locul de unde Herşcovici mi-a arătat că trebuie început perforajul. Mi-a spus :

- Este un puţ de 112 m., trebuie să începi imediat. Vei perfora de-aici, adică de sus în jos.
- Domnule inginer, vreau să-mi arătaţi şi locul unde trebuie să ajungă puţul.
- Ce te interesează ?
- Cum să nu mă intereseze ? Îmi trebuiesc planurile puţului, trebuie să vină topometri, care să-mi traseze exact direcţia şi trebuie să cunosc normele ce se vor aplica acestei lucrări.
- De planuri nu ai nevoie, dumneata perforezi în jos, topometrii îi voi aduce atunci când va fi cazul, iar normele nu te privesc pe dumneata !
- Domnule inginer, eu nu am fost trimis aici pentru a face o gaură, ci un puţ. Fără plan şi fără topometri, nici nu mă gândesc să încep lucrarea. De altfel vreau să văd unde trebuie să ajung cu ea pentru a-mi da seama dacă este mai bine s'o încep de sus în jos, sau invers. În ceeace priveşte

normele, mă privesc direct, deoarece trebuie să ştiu cum vor fi plătiţi oamenii.

- Tovarăşe, dumneata vorbeşti cam mult şi cine vorbeşte mult, face treabă puţină.
- Domnule inginer, eu am răspunderea acestei lucrări şi mie îmi trebuiesc toate datele pe care vi le-am cerut, pentru a putea porni la lucru. Vă rog deocamdată să mă duceţi la locul în care trebuie să străbată puţul şi vă previn că fără topometri şi fără planuri, eu nu încep lucrarea.
- Bine, hai să-ţi arăt unde străpunge puţul, deşi nu văd ce te interesează acest lucru.

Am mers din nou câteva sute de metri şi am ajuns la locul de străpungere. Acest loc prezenta cele mai bune condiţii pentru executarea lucrării de jos în sus. M'am adresat lui Herşcovini :

- Domnule inginer, această lucrare trebuieşte executată numai de jos în sus. Vă aduc următoarele argumente : 1 - perforându-se în sus, sfredelele nu se înfundă, deoarece praful rezultat din perforaj se scurge direct prin gaura făcută de sfredel ; 2 - transportul materialului se rezolvă dela sine, prin cădere. În felul acesta se economisesc atât timpul cât şi banii, banii necesari scoaterii materialului cu ajutorul unui scripete. În condiţiile prezente, nu poate fi vorba decât de atacarea lucrării de jos în sus.
- Tovarăşe, dumneata execuţi ordinele mele şi faci lucrarea după dispoziţiile mele. Nu mai avem nimic de discutat, te apuci imediat de lucru.
- Domnule inginer, dumneavoastră sunteţi constructor ?
- Da, de ce mă întrebi ?
- Fiindcă eu sunt miner, această lucrare este o lucrare mineră şi cred că ştiu mai mult decât dumneavoastră în această direcţie.
- Tovarăşe, dumneata îţi întreci atribuţiunile, dumneata nu eşti decât un executant aşa că treci la execuţie.
- Nu trec la nici-o execuţie până nu mi se va da tot ce am cerut, iar în privinţa felului în care se va executa lucrarea, cer să stau de vorbă cu cineva competent în minerit.

Inginerul Herşcovici a plecat furios spunându-mi :

- Ce am ajuns să discut cu un şef de echipă, de ceeace trebuie să fac ? N'ai decât să te duci de unde ai venit. Dumneata nu ai să mai lucrezi aici !

M'am dus la Podborski, căruia i-am spus tot ceeace s'a petrecut. Podborski mi-a răspuns :

- Domnule Pantazi, ţi-am spus că această lucrare nu-mi aparţine. Herşcovici a fost numit de către Grupul de Şantiere pentru a o conduce.
- Bine, atunci nu-mi rămâne decât să plec, cu acest om nu se poate sta de vorbă.
- Nu pleca, am să încerc să vorbesc cu el şi să-i explic că argumentele dumitale mi se par valabile. Aşteaptă să vedem ce pot reuşi.

A doua zi sunt chemat de către Podborski, la el în birou aflându-se şi Herşcovici. Podborski îmi spune :

- Domnule Pantazi, am căzut de acord cu domnul inginer Herşcovici să începi lucrarea de unde crezi dumneata, dar să ştii că porţi întreaga răspundere.

- Îmi asum această răspundere, dar cer să mi se dea planurile lucrării, să vină topomerii pentru a trasa direcţia şi să mi se dea normele ce sunt stabilite pentru lucrare. Deasemeni cer să mi se arate natura rocii, care este cunoscută prin sondajele care trebuie să se fi făcut, dar şi prin apropierea lor de galeriile deja terminate. Acestea îmi sunt necesare, pentru a-mi da seama dacă voi întâlni o rocă dură sau una sfărâmicioasă, care ar fi periculoasă provocând surpări.

- Poftim câte pretenţii ! a intervenit Herşcovici.

- Nu este vorba de pretenţii, ci de nişte date strict necesare începerii unei lucrări destul de pretenţioase în orice împrejurări.

- Bine, mâine am să-ţi aduc planurile puţului şi tot mâine vor veni topometri să-ţi traseze direcţia exactă. Începe lucrarea de unde vrei dumneata, dar să ştii că despre natura rocii, nu-ţi pot spune absolut nimic, deoarece nu s'au efectuat sondări, iar în ceeace priveşte normele, asta nu este treaba dumitale, te plătim noi aşa cum credem !

Nu-i răspund un singur cuvânt lui Herşcovici, adresându-mă lui Podborski :

- Domnule inginer, normele de lucru mă privesc direct, eu trebuie să ştiu cum vor fi plătiţi oamenii, ele ar putea fi greşit alcătuite, dat fiind că nimeni nu se pricepe la o lucrare cu specific mineresc. De aceea ţin să vă precizez că eu nu încep această lucrare până când tot ceeace am cerut, nu mi se va pune la dispoziţie.

Am salutat şi am plecat fără să mai aştept vre-un răspuns.

Era clar că am debutat la Vâlsan sub cele mai proaste auspicii, dealtfel acest lucru fusese prevăzut de Ştefănescu !

A doua zi, tot ce am cerut, mi-a fost adus de către Herşovici care mi-a spus :

- Poftim, ai tot ce ai vrut, acum să vedem ce treabă faci !

Am studiat planul lucrăii, care era bine alcătuit, am studiat şi normele ce ni se aplicau, foarte prost făcute, dar în favoarea noastră ! Topometrii mi-au trasat direcţia şi i-am rugat să vină minimum odată pe săptămână pentru control.

Am început lucrarea într'un tempo foarte rapid, întrucât evacuarea materialului se reducea la curăţarea podurilor. Am putut în aceste condiţii să dau cu uşurinţă două puşcături pe şut, în loc de una cât era prevăzut. De altfel şi materialul căzut direct jos, era mai uşor evacuat, distanţa fiind cu mult mai scurtă decât dacă ar fi trebuit să-l evacuez de sus. După prima săptămână, de unde era prevăzut să escavez 4,80 metri liniari, reuşisem aproape 12 m. În prima lună de lucru, realizez 50 de metri, apropiindu-mă de jumătatea lucrării prevăzută pentru 8 luni.

Într'o zi mă aflam sus în puţ, când sunt chemat de urgenţă de către inginerul Herşcovici. Am venit cu întârziere, deoarece executam copturirea

(desprinderea rocilor fisurate, pentru evitarea accidentelor). Această operaţie o făceam singur, toţi oamenii aşteptându-mă jos.

- Ce cauţi singur în puţ ? Nu ştii nici atâta lucru că pentru o operaţie atât de importantă, trebuie să fie minimum doi oameni ?

- Ştiu foarte bine acest lucru, dar locul este foarte strâmt şi este foarte riscant pentru al doilea.

- În sfârşit, te priveşte, dar ce este cu această grămadă imensă de material la gura puţului ? De ce nu ai evacuat-o ?

- Aceasta reprezintă o singură puşcătură şi întotdeauna evacuez materialul după două puşcături, deoarece îmi trebuiesc toţi oamenii şi nu vreau să pierd timpul, evacuând materialul după o singură puşcătură.

- Dezordinea asta în lucru, eu nu o tolerez şi pentru aceasta mă lipsesc de serviciile dumitale. Poţi chiar acum să te prezinţi lui Podborski să-ţi dea un alt loc de muncă.

Herşcovici conta că oamenii au învăţat să lucreze şi nu mai are nevoie de mine.

Câtă dreptate a avut Ştefănescu ?!!! Dar ce o avea acest om cu mine ? O şti cine sunt ? Ştie fiul cui sunt şi este o ură pe care nu şi-a putut-o reţine ? O fi aflat că sunt un puşcăriaş şi mă urmăreşte până în "pânzele albe" ? Desigur că de la început şi-a dat seama că nu sunt un muncitor obişnuit cu 4 clase primare şi s'a interesat de trecutul meu. În orice caz, atitudinea lui manifestată de la început, nu a arătat decât ură şi dispreţ. Trebuie să recunosc că şi mie mi-a fost antipatic de la prima vedere.

M'am prezentat inginerului Podborski, căruia i-am explicat totul. Podborski m'a ascultat încruntat, apoi mi-a spus :

- Am să-ţi găsesc eu un loc, unde să nu faci nimic până la venirea lui Ştefănescu. Din păcate mai este mult până atunci !

- Domnule inginer, eu nu vreau un loc unde să nu fac nimic, eu vreau să vă fiu util.

- Nu ai cum să-mi fii util, galeriile sunt terminate, iar dacă te pun la Baraj, acolo sări în ochi tuturor şi nici nu te pricepi.

- Nu pot accepta un asemenea post de sinecură, trimeteţi-mă înapoi la Ştefănescu.

- Nu este posibil , de-acolo vor veni cu toţii aici, nu pot justifica înapoierea dumitale acolo.

- Atunci domnule inginer, vă rog daţi-mi o săptămână concediu, vreau să mă duc la domnul inginer Podhorodeţki la Lotru şi să aduc transfer.

- Ştiu că se va supăra foarte tare Ştefănescu dacă pleci, dar acest lucru dacă vrei, ţi-l pot face.

Aşa am părăsit hidrocentrala Argeş, care mi-a adus atâtea satisfacţii, dar a trebuit să o părăsesc în urma unei mari decepţii.

Înainte de a pleca, mă chiamă de urgenţă Podborski, care îmi spune :

- Du-te imediat la puţ, a fost un accident destul de grav, unuia din muncitorii dumitale i-a căzut o coptură pe laba piciorului şi este în stare gravă.

M'am repezit la vechiul loc de lucru. Muncitorul fusese evacuat, dar Herşcovici era în toate stările.

- Ce s'a întâmplat domnule inginer ?

- Probabil nu a fost bine copturit şi îndată ce muncitorii s'au urcat în puţ pentru începerea perforajului, s'a desprins o coptură şi l-a rănit grav pe unul din ei. Este desigur vorba de o invaliditate, aşa că vai de capul nostru ! Nu vrei să reiei lucrul ?

- Îmi pare rău de ce s'a întâmplat, dar aceste accidente sunt normale atunci când oamenii nu au experienţa necesară unor astfel de lucrări. Eu nu reiau lucrul, plec la Lotru, acolo unde au nevoie de serviciile mele. Pentru dumneavoastră nu am fost bun, mi-aţi arătat acest lucru din prima clipă. Eu nu sunt obişnuit să lucrez în condiţiunile, pe care dumneavoastră le-aţi creiat.

Mi-am luat rămas bun de la muncitorii mei, l-am salutat de la distanţă şi cu maximum de răceală pe Herşcovici şi am plecat.

* * *

Deci nici pe un mare şantier, oricât mi-aşi vedea de treabă, oricât m-aşi face util, nu pot fi liniştit, nu-mi pot asigura un loc de muncă. Ce mă va aştepta la Lotru ?

Abia acum îmi dau seama de câtă dreptate a avut Ştefănescu care mi-a afirmat categoric : "te vor mânca"!

Într'un regim comunist, chiar oamenii utili, sunt utili temporar, doar atâta vreme cât nu pot fi înlocuiţi. Aşa a fost cazul meu, în care Herşcovici m'a întrebuinţat, până a crezut el că treaba poate merge şi fără mine. În realitate ea nu putea să meargă şi în momentul în care am fost înlocuit, s'a produs accidentul. Eu nu am iniţiat pe nimeni în copturire nu pentru că m-aşi fi gândit că aşi fi înlăturat, ci din motive de siguranţă, de protecţie a muncii, deoarece fiind doi într'un loc atât de strâmt, pericolul de accidentare era cu mult mai mare.

În concluzie oamenii Partidului "se fac frate cu dracul", dar numai temporar, apoi elimină pe "Duşmanul de clasă"! Acest lucru mi-a intrat bine în cap. Îl voi discuta cu Podhorodeţki de la început, deoarece , ca şi Ştefănescu dealtfel, mi-a arătat o totală înţelegere.

Am plecat la Lotru cu îndoiala în suflet. Ştiam că pot conta pe Podhorodeţki, dar el era înconjurat de o mulţime de oameni, care în general nu-mi pot fi decât ostili, cu-atât mai mult cu cât acum aveam şi o mare categorie de salarizare, ba chiar cea mai mare !

Ioana era însărcinată, ceeace-mi mărea responsabilitatea faţă de familie şi toate acestea contribuiau din plin la îndoielile mele. Şi totuşi nu aveam dreptul să stau în cumpănă, trebuia să primesc orice lovitură şi să ştiu să merg mai departe. Nu am greşit oare neacceptând propunerea lui Herşcovici de a-mi relua lucrul ? Poate ! Poate el şi-a dat seama că un

specialist nu poate fi înlăturat prin creierea artificială şi în pripă a altuia. Poate ar fi mers treaba mai departe. Dar răspunsul meu a fost spontan : "nu"! El a reflectat, furia momentului, a nedreptăţirii ce mi s'a făcut. A fost răspunsul unui om liber, stăpân pe el, stăpân pe posibilităţile lui şi hotărît de a nu accepta nici-un fel de jicnire. Nu regret răspunsul dat lui Herşcovici, l-a binemeritat. De-acum înainte va tremura până la sfârşitul lucrării, fără a putea contribui cu nimic atât la lucrare, cât şi la măsurile de siguranţă ce vor trebui luate. Răspunderea pe care mi-am luat-o nu a fost numai ducerea lucrării la bun sfârşit ci şi răspunderea vieţii oamenilor. Evident că într'o astfel de lucrare, accidente se pot întâmpla, dar ele sunt aproape de neînlăturat, atunci când intervine incompetenţa. Câţi morţi şi câţi răniţi, n'au constituit preţul prin care noi deţinuţii de la minele de plumb, am învăţat meseria ? Dar ce să ştie despre acest lucru un "atotştiitor" ca Herşcovici ?

"Zarurile au fost aruncate", plec la Lotru cu speranţa că Dumnezeu mă va ajuta. Acestei speranţe îi adaug experienţa mea în lucru şi experienţa în ultimul moment acumulată, aceea a relaţiilor cu comuniştii, care întotdeauna nu-mi poate fi decât ostilă.

* * *

Mă aflu din nou la Clinica Veterinară, după ce patru nopţi am citit , recitit şi subliniat ceeace mă interesa din cărţile domnului Horia Sima : "Sfârşitul unei domnii sângeroase" şi "Era libertăţii". Mi-au mai trebuit încă trei nopţi pentru ca să scriu articolul răspuns la aceste două volume, care m'au umplut de indignare şi în acelaşi timp de scârbă. Am scris un articol extrem de dur, dar am întrebuinţat ca material în exclusivitate afirmaţiile domnului Horia Sima din cărţile sale. Nu am uzat de absolut nimic din ce scriseseră anterior duşmanii lui Horia Sima, atât legionarii furioşi împotriva sa, cât şi alţii care îi erau duşmani recunoscuţi. Am considerat că este suficient şi mai obiectiv să răspund propriilor sale afirmaţii.

Astfel a luat naştere articolului : "Cine loveşte în Mareşalul Antonescu, ultragiază sentimentul naţional şi memoria celor care au căzut pentru ţară".

Este pentru prima oară când am citit şi recitit un articol scris de mine. În momentul în care am fost complect gata, i-am telefonat lui Emilian spunându-i :

- Domnule Colonel, este gata articolul !

- Care articol ?

- Cum care articol ? Articolul răspuns la cărţile lui Horia Sima.

- Domnule Căpitan, eu ţi-am dat cărţile să le citeşti, nu să faci un articol despre ele.

- Bine, dar se înţelegea dela sine că trebuia să răspund unor cărţi prin care Horia Sima îşi varsă întreg veninul de care este capabil, împotriva Mareşalului Antonescu, uzând de nişte minciuni strigătoare la cer !

- Cred că înainte de a publica acest articol, ar trebui să-l discutăm împreună cu Nagacevschi !

- Cine este Nagacevschi ?

- Este un om foarte cumsecade, un legionar, cu care deseori mă consult în multe privințe.

- Domnule Colonel, eu nu mă pot consulta cu un legionar în ceeace privește un articol pe care-l scriu, cu-atât mai mult cu cât este vorba de Horia Sima.

- Domnule Căpitan, îți cunosc stilul, cunosc și cărțile lui Horia Sima, dar tocmai fiindcă cunosc totul, ași vrea să ne consultăm și cu Nagacevschi. Vezi dumneata, eu i-am apărat totdeauna pe acești oameni și îmi este greu acum să-i atac.

- Domnule Colonel, dumneavoastră v-ați erijat întotdeauna în apărătorul Mareșalului și al războiului nostru în Răsărit. Aceasta a fost linia ziarului dumneavoastră. Ați atacat întotdeauna în dreapta și în stânga, fără menajamente, iar acum când e vorba de un individ lipsit de scrupule, uzând de minciuni sfruntate și de calomnii odioase, stați la îndoială ? Tocmai acum, când este atacat direct Mareșalul Antonescu ? Eu nu pot înțelege atitudinea dumneavoastră ! M-ați convins să răspund, ba chiar să atac diferiți oameni, pe care nici nu i-am cunoscut și acum stați la îndoială, tocmai acum când este de datoria dumneavoastră să răspundeți ? Îmi pare foarte rău domnule Colonel, dar în ceeace privește acest articol, eu refuz să mă consult cu oricine, iar dacă dumneavoastră nu vreți să-l publicați, trebuie să vă anunț cu părere de rău că nu mai pot colabora la ziarul dumneavoastră.

- Sunteți la clinică ?

- Bineînțeles.

- Vin chiar acum să citesc articolul.

- Vă mai previn, că acest articol în afară de faptul că este foarte tăios, este și foarte lung, ocupă cu siguranță jumătate de ziar. El este însă absolut necesar de a fi publicat în întregime, pentrucă numai astfel este edificator și ne justifică nouă o linie de conduită, pe care în special dumneavoastră ați avut-o timp de 30 de ani.

- Așteaptă-mă, într'o oră sunt la dumneata și voi sta dacă este necesar chiar toată noaptea.

Emilian a venit pe la 6 seara și s'a apucat de citit. Pe la 8 mi-a spus :

- Domnule Căpitan, articolul este formidabil, îl desființează pe Horia Sima. Îmi pare rău că mi-i fac dușmani pe acești oameni pe care i-am apărat cât am putut. Ai însă dreptate, Horia Sima este cel care a atacat cu mijloace infame, iar datoria noastră este să răspundem. Îți voi publica articolul integral, dar să știi că ne facem niște dușmani, care după cum ți-ai dat seama din cele două volume, nu se dau în lături de la absolut nimic pentru apărarea lor. Incontestabil Horia Sima este un dement, căci altfel nu se pot explica afirmațiile lui lipsite de acoperire, pentru a nu mai vorbi de murdăria sufletească, pe care singur și-o scoate la suprafață.

- Domnule Colonel, ați văzut că nu uzez în acest articol, decât de afirmațiile lui Horia Sima. Nu eu sunt cel care-i dau în cap, a făcut-o singur fără să-și dea seama.

Așa a apărut în "Stindardul" nr.149 din Iulie 1983 articolul :

CINE LOVEȘTE ÎN MAREȘALUL ANTONESCU, ULTRAGIAZĂ SENTIMENTUL NAȚIONAL ȘI MEMORIA CELOR CARE AU CĂZUT PENTRU ȚARĂ

Descoperindu-și vocația de memorialist și din dorința de a modela evenimentele din trecutul nu prea îndepărtat al României, Domnul Horia Sima a scris două cărți : "Sfârșitul unei domnii sângeroase" în care este vorba de lupta Gărzii de Fier împotriva lui Carol al II-lea și "Era libertății", o prezentare a guvernării legionare ce a luat sfârșit la 21 Ianuarie 1941.

Nu este în intenția noastră de a face recenzia acestor două tomuri, ci vrem doar să aducem la cunoștința cititorilor noștri anumite "adevăruri" enunțate de Domnul Horia Sima, să extragem ideile mai importante, să facem legătura între ele, să arătăm contradicțiile și să scoatem în evidență calomniile și inexactitățile, trăgând desigur anumite concluzii, dar lăsând totuși fiecărui cititor posibilitatea de a-și face propria lui părere asupra autorului și asupra evenimentelor pe care el le descrie.

Ținem deasemenea să precizăm că nu vom face uz decât de cele ce afirmă Domnul Horia Sima făcând abstracție de argumentele dușmanilor domniei sale. În ce privește calomniile pe care Domnul Horia Sima le debitează la adresa Mareșalului Antonescu, ne vom referi doar la textele documentelor oficiale din arhivele române, germane și americane.

Mareșalul Antonescu nu are nevoie să fie apărat, de nimeni. Istoria îl va așeza acolo unde-i este locul, după fapte, realizări și inerente greșeli.

După umila noastră părere, în decursul guvernării sale, Mareșalul Antonescu a făcut trei mari greșeli.

Prima greșeală :

Nu a convocat, imediat după abdicarea lui Carol al II-lea, Parlamentul ales în Decembrie 1937 și care reprezenta, în destul de mare măsură, voința Țării.

Acest parlament, printr'un vot aproape unanim, ar fi confirmat investirea lui Ion Antonescu cu depline puteri și i-ar fi deschis Conducătorului Statului calea legală pentru formarea unui guvern de militari, cu larg sprijin parlamentar. Domnul Horia Sima nu ar mai fi fost introdus în guvern, iar Gărzii de Fier i s'ar fi oferit posibilitatea să-și refacă cadrele și să se reorganizeze în timp, în spiritul și conform voinței fondatorului ei, Corneliu Zelea Codreanu.

Se poate deasemenea spune că același parlament, în urma unui vot tot atât de masiv, ar fi aprobat și intrarea noastră în război, pentru că nu ne putem închipui că un singur deputat român s'ar fi împotrivit la recucerirea pământului românesc răpit de Soviete.

A doua greșeală :

Îmbrăcând cămaşa verde, dealtfel într'o singură împrejurare, la reînhumarea lui Corneliu Codreanu şi a celor asasinaţi odată cu el, Conducătorul Statului a provocat suspiciunea Domnului Horia Sima că ar fi vrut să ia şi conducerea Gărzii de Fier ... Aceasta este cauza conflictului, a încercării de îndepărtare a Mareşalului şi a tragediei ce a urmat. Domnul Horia Sima nu şi-a dat seama că Ion Antonescu nu se va lăsa îndepărtat şi a subestimat audienţa de care se bucura acesta în rândurile corpului ofiţeresc.

A treia greşeală :

Mareşalul Antonescu a admis ca Veturia Goga să facă parte din anturajul său imediat.

Nu greşelile Mareşalului Antonescu fac însă obiectul acestui articol, ci neadevărurile şi calomniile Domnului Horia Sima care se pretinde a fi luptătorul numărul unu împotriva comunismului, dar întinează memoria aceluia ce a fost, este şi va rămâne simbolul dramaticei noastre lupte împotriva bolşevismului şi care, tocmai pentru că era acest simbol, a căzut sub gloanţele unui pluton de execuţie comunist.

Dar să vedem cine este acest calomniator, aşa cum se preznta singur în cele două volume şi dacă el are autoritatea morală să-l înfiereze pe Mareşal.

În volumul "Sfârşitul unei domnii sângeroase" Domnul Horia Sima ne arată că în Februarie 1938 Mişcarea Legionară a trecut în faza de clandestinitate. Vom vedea însă în ce măsură "faza de clandestinitate" era conformă cu vederile şi cu directivele aceluia ce creiase mişcarea.

Mai departe, în aceiaşi carte, domnia sa ne spune, referindu-se la reluarea vechiului plan de captare şi umilire de către Carol al II-lea, că acesta "urmăreşte să facă părtaşe Mişcarea Legionară; acum la scadenţa tuturor greşelilor şi crimelor acumulate de o politică aventuroasă, spre a o compromite definitiv şi a-i lua autoritatea morală de a trage la răspundere pe cei care au adus nenorocirea ţării". (pag.59/60)

La constatarea aceasta ajunsese dealtfel Conducerea Mişcării Legionare care, la epoca aceea, se afla la Berlin.

Această conducere luase şi hotărîrea :

"Vom răzbuna fără cruţare şi fără milă pe toţi cei ce au căzut, pe toţi cei care au fost chinuiţi, pe toţi cei batjocoriţi şi întemniţaţi şi vom pedepsi toate uneltele duşmane din mijlocul nostru ca să rămână exemplu de străşnicie în istorie ...

Eu şi Papanace vedem în destindere o confirmare a poziţiei noastre : crimele Regelui veneau la scadenţă şi acuma, apropiindu-se dezastrul, ar vrea să împartă cu "mişcarea" răspunderile unei guvernări falimentare ... Rămânând pe planul strict intern al mişcării, răspunsul nostru nu poate varia dela acela cuprins în rezoluţia din 24 Martie 1940. NICI O TRANZACŢIE CU ASASINII CAPITANULUI ŞI AI SUTELOR DE LEGIONARI. După ce sacrificiile supreme se consumaseră, prin asasinarea Căpitanului şi al elitei legionare, din partea supravieţuitorilor ar fi un act de laşitate să-şi pună problema supravieţuirii lor". (pag.51,66,67)

Numai că, deşi fusese de acord cu Domnul Papanace, Domnul Horia Sima se hotărăşte să plece în ţară, pentru a-l asasina pe Carol al II-lea, sau a-l răsturna prin revoluţie.

În această privinţă vederile căpitanului Garzii de Fier erau altele, căci în circulara nr.58 din 26 Februarie 1937 Corneliu Zelea Codreanu pronunţase cât se poate de clar :

1. Niciodată Mişcarea Legionară, pentru a birui, nu va recurge la "Ideia de Complot" sau "Lovitură de Stat". Consider aceasta ca o prostie. Mişcarea Legionară nu poate birui decât odată cu desăvârşirea unui proces interior de conştiinţă a Naţiunii Române. Când acest proces va cuprinde majoritatea românilor, şi se va desăvîrşi, biruinţa va veni atunci automat, fără comploturi şi fără lovituri de stat".

Ajuns în ţară, Domnul Horia Sima este arestat chiar la frontieră şi trimis urgent la Bucureşti, la Siguranţa Statului, şeful ei fiind Niki Ştefănescu.

Aici e locul să spunem că, datorită situaţiei internaţionale, Regele Carol al II-lea începuse un fel de destindere faţă de legionari, urmărind pe deoparte să arate Germanilor că el reprezintă întreaga ţară şi că nu mai are opoziţie legionară, iar pe de altă parte ca să compromită Mişcarea Legionară. Dându-i un subsecretariat de stat, reuşise să-l capteze pe legionarul Noveanu.

Lui Moruzov, şeful Serviciului Secret şi lui Niki Ştefănescu, şeful Siguranţei Statului, le venea acum rândul să-şi dovedească abilitatea, angajându-l şi pe Domnul Horia Sima la colaborare.

Într'un prim timp, la Siguranţă, cei doi i-au aplicat Domnului Horia Sima metoda duşurilor scoţiene, dându-i a înţelege că putea fi ucis în orice moment.

Scoţând dintr'un sertar un dosar, Niki Ştefănescu începe să citească :

"La data cutare, o bombă explodează la sinagoga din Alba Iulia ; la data cutare, arde o fabrică de cherestea în Bucovina ... şi aşa mai departe, culminând cu atentatul dela Teatrul Evreesc din Timişoara". "Sfârşitul unei domnii sângeroase", (pag.187)

Fiind întrebat de ce s'a tras în Ştefănescu-Goangă (NN. Profesor la Universitatea din Cluj), Domnul Horia Sima îi răspunde prompt lui Niki Ştefănescu : "E unicul caz care nu ne aparţine şi nu a fost ordonat de Comandament. A fost o iniţiativă locală". (pag.188). Cu alte cuvinte, toate celelalte atentate îi aparţineau ...

Citâm în continuare :

- Domnule Sima - i se adresează Niki Ştefănescu - să-ţi mai arăt ceva ca să vezi că îţi cunosc organizaţia de pistolari. (Niki Ştefănescu scoate o hartă a României.) Părţile ştrafate reprezintă judeţele unde dispui Dumneata de organizaţii teroriste.

... Examinând harta, văd că Banatul figura ca împânzit în întregime de echipe teroriste. Continua cu Aradul, Hunedoara, Sibiu, Braşov, Cluj şi Oradea. Capitala figura la loc de onoare, având în Nord două anexe, Prahova şi Dâmboviţa, apoi Teleormanul. Dobrogea era înegrită. În Moldova: Iaşi, Bacău, Covurlui, în Basarabia : Tighina şi Chişinău.

Bucovina căzuse total pradă terorismului legionar. Fără îndoială că existau organizații clandestine legionare în toate regiunile indicate pe harta cu repartiția terorismului legionar. Niki Ștefănescu m'a privit cu un aer de triumf :

- Ei, Domnule Sima, îți recunoști opera ?

- Da, Domnule Director! "(pag.191-192)

După ce l-a ținut sub presiune, aducându-i asemenea grave acuzații, Niki Ștefănescu, cu multă abilitate, îi dă Domnului Sima să înțeleagă că totuși există o portiță de scăpare pentru el : COLABORAREA CU REGIMUL. Ori, la această colaborare, Conducerea legionară dela Berlin se opusese cu străşnicie.

Niki Ștefănescu precizează și cum se poate ajunge la o viitoare colaborare, printr'un gest de bunăvoință din partea Domnului Horia Sima :

"Trebuie să dezarmezi organizațiile de pistolari. Eu îți propun să chemi aici la Siguranță pe oamenii dumitale de încredere din toată țara și să-i sfătuiești să-și scoată armele ce le au și să le depună aici.

- Domnule Director, propunerea dumneavoastră nu-mi creiază temeri sau îndoeli că aşi face ceva rău, după cum m'ați lămurit asupra esențialului."

Domnul Sima nu spune în carte ce era acest ESENȚIAL, dar nouă ne place a crede că era colaborarea. Înfine ! Domnul Horia Sima cade de acord cu Niki Ștefănescu ca discuțiile cu legionarii să nu aibă loc la Siguranță, ci altundeva, pentru a înlătura orice bănuială. Niki Ștefănescu își oferă propria casă și Domnul Horia Sima acceptă.

Niki Ștefănescu trece la amănunte :

"Acum dumneata trebuie să te gândești bine și să pregătești o listă cu persoanele pe care vrei să le chemi la București. Noi vom telefona polițiilor locale și aceștia se vor îngriji să le aducă încoace ..."

Gândindu-se cum avea să compună lista, Domnul Horia Sima ne spune în carte :

"Nu mă puteam limita la tineretul decis la acțiune, trebuia să pun pe listă și persoane mai în vârstă, cu influență asupra organizațiilor locale. Am întocmit lista din două categorii de persoane : studenți legionari și personalități legionare". (pag.205, 206 și 207)

Mai departe, Domnul Horia Sima se arată încântat de cele realizate :

"Ideia de a primi pe legionari în casa lui Niki Ștefănescu a fost excelentă, captând încetul cu încetul încrederea legionarilor". (pag.209)

Cum poate fi calificată o asemenea faptă : să complotezi cu Siguranța împotriva propriilor tăi camarazi ? ...

Spune mai departe Domnul Horia Sima :

"Rând pe rând au fost depuse la Siguranță arme și grenade culese dela legionari, iar Niki Ștefănescu înregistra cu satisfacție succesul operației de dezarmare a pistolarilor". (pag.212). Probabil că și Domnul Horia Sima era cuprins de aceiaşi satisfacție, căci altfel nu ar fi reliefat-o în cartea domniei sale ...

" ... Niki Ștefănescu a aranjat o masă împreună cu Moruzov și generalul Coroamă. Întâlnirea a fost prilejuită fără îndoială de faptul că II

COMUNICASEM LUI NIKI ȘTEFĂNESCU DE INTALNIRILE MELE CU GENERALUL COROAMĂ DIN TIMPUL PRIGOANEI. A fost o masă îmbelşugată cu vinul turnat în pahare de cristal". (pag.216-217)

Înainte să i se toarne vinul în paharul de cristal, Generalul Coroamă fusese el însuşi "turnat" ... întocmai ca și camarazii legionari, care au fost aduşi de poliție în casa lui Niki Ștefănescu. - Nici o tranzacție cu asasinii Căpitanului - ...

La 13 Iunie 1940 Niki Ștefănescu îi comunică Domnului Sima că a primit ordin să-l pună în libertate, "dar să păstreze legătura cu el și cu Moruzov, pentru a se informa reciproc". (pag.224)

Termenul "informare reciprocă" este demn de reținut, aşa că afirmația pe care o face la pagina 226 nu prea are sens :

"A fost o luptă corp la corp, teribilă și obositoare de ambele părți. Cine putea garanta viața Regelui decât tocmai Horia Sima, care dispunea de organizațiile de pistolari din țară ?"

De greutatea acestei lupte ne cam îndoim, din moment ce interlocutorii se înțelegeau de minune, Domnul Horia Sima, potrivit propunerii făcute de Moruzov și de Niki Ștefănescu, devenind propagandist al noului partid pe care-l înființase Carol al II-lea, "Partidul Națiunii".

"Chiar în după masa zilei de 14 Iunie am început acțiunea de propagare a ideii noului partid printre legionari". (pag.238)

" ... L-am convins și pe profesorul Ion Zelea Codreanu și M'AM REPEZIT LA NIKI ȘTEFĂNESCU". (pag.241)

S'a repezit deci să-i raporteze lui Niki Ștefănescu această mare ispravă, ca subalternul șefului direct ...

"Mai târziu am aflat (NN. De la Cine ?) că legătura lui Noveanu cu Palatul se stabilise pe linia General Gabriel Marinescu-Generalul Bengliu, în timp ce eu fusesem introdus la Palat pe linia Niki Ștefănescu-Moruzov. Evident, cele două linii se întâlneau în acelaşi punct : era Urdăreanu, Ministrul Palatului, care ținea în mână toate firele". (pag.243)

Nu ne putem decât minuna de această intrare triumfală a celor doi legionari, care juraseră să-l răzbune pe Căpitan, în guvernarea personală a lui Carol al II-lea, unul fiind introdus la Palat prin Siguranță și celălalt prin Prefectura Poliției Capitalei. Uluitor !

Iată ce ne mai spune Domnul Horia Sima :

"Deşi trecuseră doar câteva zile dela eliberarea mea, activitatea mea lăsa urme. În fiecare zi aveam zeci de întâlniri cu legionarii. Umblam dintr'o casă într'alta și dintr'un cartier într'altul al Bucureștiului, prin iuțeala pe care mi-o putea procura maşina. În afară de aceasta, mă întâlneam zilnic fie cu Niki Ștefănescu fie cu Moruzov, PENTRU A LE COMUNICA REZULTATELE ANCHETEI MELE PRINTRE LEGIONARI. Ecourile acțiunii mele pătrunseseră până la Palat. Serviciul de informații avea agenți printre legionari, dar aceștia nu puteau raporta decât lucruri bune despre mine : Horia Sima a văzut pe cutare, a vorbit cutare chestiune și a pledat cauza Regelui. După ce mi-au dat drumul și după ce s'au convins că nu ies cu o iotă din programul stabilit, oamenii din jurul Palatului s'au decis să

ardă etapele, dându-mi consacrarea de om politic. Cu acest gest, Regele voia să facă o demonstraţie de politică externă. Voia să arate Berlinului că conflictul cu Garda de Fier s'a aplanat şi că acum toată ţara este pentru el. Faima de terorist mă urmărea pretutindeni, chiar atunci când trebuia să devin om politic consacrat chiar de Rege". (pag.245-246)

Din cele de mai sus, ne putem da seama de totala reuşită a Regelui Carol al II-lea şi ajunge la constatarea că Domnul Horia Sima trecuse deplin peste hotărîrile Conducerii legionare dela Berlin. Pentru ce a făcut Domnul Horia Sima toate acestea ? Din patriotism ? Într'adevăr, Ţara era ameninţată din toate părţile. Faţa de medalie a României Mari era pe punctul de a dispare ! ... Un guvern din care ar fi făcut parte legionarii ar fi împiedecat Berlinul să procedeze la desmembrarea ţării ? Iată însă ce menţionează Domnul Horia Sima la data de 7 Iulie 1940 :

"Era prea târziu să presupunem că Hitler şi Mussolini vor abandona pe unguri şi pe bulgari pentru a câştiga alianţa României. Acest lucru era posibil cu câţiva ani în urmă". (pag.299)

Dacă avea această convingere, ce scuză mai poate invoca atunci Domnul Horia Sima, pentru a justifica colaborarea cu Siguranţa şi intrarea în guvernul Tătărăscu ?

Dela Berlin, Domnul Papanace se pronunţase categoric :

"Horia Sima n'a ştiut să moară ca Iordache Nicoară, ca Belgea şi alţi şefi din prigoană. Ca să-şi salveze viaţa, a făcut tovărăşie cu asasinii Căpitanului",

Nu vă miraţi, nota aceasta se află tot în cartea Domnului Horia Sima, la pagina 258, dar pentru a demonstra cum înţelegea să-l defăimeze Domnul Papanace. Greu de demonstrat ! ...

Pentru a nu-l supăra pe Rege, Domnul Horia Sima luase anumite măsuri de precauţie :

"M'am decis să nu iau contacte cu nimeni din opoziţia neagreată de Rege, începând cu Maniu. Nici cu generalul Antonescu nu mai voiam să păstrez legătura". (pag.279)

" ... M'a numit Subsecretar de Stat în guvernul Tătărăscu. Nu am fost nici consultat. Am depus jurământul la 28 Iunie". (pag.282)

Ce să-l mai consulte ? Regele plătea "regeşte" serviciile ce i se făceau :

" ... In 13 Iunie sunt eliberat dela Siguranţă. In 28 Iunie intru în guvern. Moruzov mă cheamă la Serviciul Secret". (pag.398)

"Chiar ministru fiind, nu eram scutit de a da raportul". De altfel Moruzov apreciind promptitudinea cu care Domnul Horia Sima răspundea la convocări, când acesta din urmă a primit ordin de chemare din partea unităţii unde figura cu gradul de caporal TR, l-a transferat la Serviciul Secret. Nu credem că alt caporal să fi beneficiat de asemenea favoare ...

Nu este lipsit de interes faptul că Domnul Horia Sima afirmă, indirect, că nu avea dreptul să ia comanda Mişcării Legionare :

" ... În comandamentele legionare care s'au perindat în anul 1938 totdeauna am avut roluri subordonate. Conducerea Comandamentului de

prigoană au avut-o succesiv : Radu Mironovici, Ion Belgea, Ion Antoniu, Iordache Nicoară, Constantin Papanace şi Vasile Cristescu". (pag.355)

Domnul Horia Sima încearcă să ne explice pentru ce a demisionat din guvernul Tătărăscu :

"Am oferit Regelui o ultimă şansă de salvare ! Am acceptat anumite situaţii, care însemnau o scădere de prestigiu pentru mine. Nu am fost consultat. Dimpotrivă, s'a căutat cu mare vrăşmăşie ca Garda de Fier să fie lovită în unitatea ei, compromisă şi măcinată". (pag.408)

După ce-l consacrase om politic, Carol al II-lea nu-i oferise Domnului Horia Sima decât un post de ministru. Era o jicnire pentru dânsul. A demisionat deci, dar a avut grije să-i liniştească pe domnii Moruzov şi Niki Ştefănescu, declarându-le că această demisie nu este un act de rebeliune împotriva Regelui, ci dimpotrivă, vrea să constituie o ultimă rezervă a acestuia. Poate că le-a spus mai multe celor doi atunci ? Cine mai poate şti astăzi ? În orice caz uciderea lor la câteva luni după aceea, de către oameni de încredere ai Domnului Sima, nu poate avea decât o singură explicaţie, asupra căreia vom reveni ...

Domnul Horia Sima se hotărăşte pentru "totul sau nimic", cum singur o spune şi începe pregătirile pentru răsturnarea lui Carol al II-lea. Puternica acţiune trebuie să izbucnească în Transilvania, având oraşul Braşov drept principal centru, de unde, în marş triumfal, se va porni spre Capitală. În cele din urmă, "Comandantul" se lasă înduplecat ca acţiunea să se desfăşoare şi la Constanţa.

Făcând aceste pregătiri, Domnul Horia Sima dase uitării circulara Căpitanului nr.148 din 21 Februarie 1938, circulară care avea următorul conţinut :

"Anunţăm pe membri, că începând cu data de astăzi 21 Februarie 1938, Partidul "Totul pentru Ţară" nu mai există. Toate funcţiunile, şefi de regiuni, de judeţe etc. sunt desfiinţate. Motivul care ne-a determinat la această hotărîre este Decretul Regal nr.870 din 17 Februarie 1938. Prin acest decret suntem aruncaţi din raportul de Drept, în raportul de Forţă. Pe acesta însă, noi nu-l primim. Noi am înţeles să acţionăm în cadrul legii, manifestându-ne credinţele noastre.

Noi nu voim să întrebuinţăm forţa.

Nu voim să întrebuinţăm violenţa.

Ne este suficientă experienţa din trecut când, fără voia noastră, am fost atraşi pe calea violenţei. La orice violentare, noi nu mai răspundem în nici un fel : suportăm.

Lovitură de Stat nu voim să dăm.

Prin esenţa însăşi a concepţiei noastre noi suntem contra acestui sistem".

Prin această circulară, zguduitoare ca stil, de înalt simţ politic, Corneliu Zelea Codreanu voia să pună la adăpost cadrele legionare de loviturile programate de camarila regală şi de uneltele ei.

Şi tot în acest sens, cu două luni înainte de a fi asasinat, Căpitanul Gărzii de Fier a trimis instrucţiuni cadrelor legionare internate în lagărul dela

Vaslui, şi anume prin Lizeta Gheorghiu, distinsă avocată în Baroul Ilfov care-i apărase pe legionari în multe procese :

" ... linişte completă afară, nici-o acţiune, nici o activitate de nici un fel, să nu se răspundă la provocări, fiecare să-şi vadă de treburile sale personale, iar în lagăr nici o şedinţă legionară, nici o acţiune, tăcere şi linişte, iar dacă există posibilitatea de ieşire din lagăr pe baza unei declaraţii de desolidarizare, să le facă ..."

Ignorând înţeleptele recomandări şi dorinţa Căpitanului de a salva un cât mai mare număr din cei ce-l urmaseră, Domnul Horia Sima şi-a declanşat propria sa revoluţie la Braşov, ridicol începută şi terminată printr'un fiasco total, fiasco pe care el însuşi îl recunoaşte :

"Din miile de oameni ce-i vedeam concentraţi la Braşov, nu mai rămăseseră decât două insule asediate. În dimineaţa de 4 Septembrie, mă găseam în strada Nisipului de Sus 38, fără legături cu Capitala şi cu restul ţării. Dintre legionari nu mai aveam lângă mine decât pe Boian. Ceilalţi, fie că erau arestaţi fie asediaţi fie că se ascunseseră. I-am spus lui Boian : - dacă aşa este situaţia, orice prelungire a rezistenţii nu-şi mai are rostul. Mergi şi comunică şefilor de echipă, pe ce căi vei şti (NN. Săracul Boian), ca să evacueze clădirile, dar în aşa fel ca ei să nu se predea, ci să dispară pe nesimţite din ele, în măsura în care pot. - (NN. În timpul războiului, dacă un comandant de subunitate ar fi dat asemenea ordin, l-ar fi râs şi curcile)

" ... Boian a comunicat ordinul, dar la telefoane Crăcea a spus că acest ordin nu poate veni dela mine şi nu l-a executat. M'am hotărît să mă retrag în Ardealul cedat Ungurilor, mi-am schimbat uniforma militară cu una civilă. (NN. Nu ştim ce înţelege Domnul Sima prin "uniformă civilă") şi am întrebat gazda Dr.Polony pe unde se ajunge mai repede în Secuime. N'am făcut 50 de metri şi Dr. Polony ne-a strigat să ne întoarcem că Generalul Antonescu a fost numit Preşedinte de Consiliu. Numirea Generalului Antonescu în fruntea guvernului, schimba radical situaţia în care mă aflam. Din fugar ce eram cu câteva minute înainte, am revenit în centrul evenimentelor". (pag. 460-463)

Domnul Horia Sima pretinde cu obstinaţie că el şi oamenii dumisale l-au adus pe Generalul Antonescu la putere, dar din propria-i relatare reiese clar că, "revoluţia" desfăşurându-se şi terminându-se cum s'a terminat, domnia sa se hotărîse s'o şteargă la Unguri, pornise chiar spre Secuime şi că nu s'a întors din drum decât după ce s'a comunicat la radio că Antonescu preluase puterea. Abia după aceea se putea considera "în centrul evenimentelor", cum o spune cu inegalabilă modestie ...

Noi ştim că atunci când un comandant de unitate nu-şi mai poate exercita comanda asupra tuturor forţelor în subordine, din cauză că legăturile nu mai funcţionează sau din alte cauze, el se alătură acţiunii principale şi intră efectiv în luptă, împărtăşind soarta ultimilor luptători. Domnul Horia Sima însă, se refugiază în strada Nisipului, se pregăteşte s'o ia la sănătoasa când n'au mai rămas decât două insule de rezistenţă şi ... fuge de pe câmpul de luptă, lăsându-şi oamenii în plata Domnului. La 4 Septembrie 1940 ca şi la 21 Ianuarie 1941, ca şi în alte împrehjurări, Domnul Horia Sima a dat

dovada că este gata să lupte până la ultimul legionar, dar păstrându-şi cu străşnicie propria-i piele.

Dacă primul volum, "Sfârşitul unei domnii sângeroase" este un ciudat amestec de crude adevăruri - unele din ele total necunoscute de opinia publică - şi de puerile încercări de a da acestor adevăruri o interpretare alături cu drumul, volumul al doilea, "Era libertăţii" denaturează în cea mai mare măsură adevărul istoric şi oglindeşte perfect câtă nestăpânită ură zace în sufletul autorului care nu ştie ce să mai născocească pentru a-l calomnia pe Mareşalul Antonescu.

Am văzut cum, la sfârşitul primului volum, Domnul Horia Sima recunoaşte totala înfrângere a încercării sale de a-l răsturna prin revoluţie pe Regele Carol al II-lea şi că era gata să fugă în Ardealul ocupat de Unguri. Se pornise chiar la drum, ne informează domnia sa, ştirea transmisă prin radio că Generalul Antonescu a fost numit Preşedinte al Consiliului de Miniştri făcându-l să-şi schimbe itinerariul în ultimul moment.

Ei bine, în "Era Libertăţii", Domnul Horia Sima, cu dezinvoltura ce-l caracterizează şi fără teamă că se contrazice flagrant, afirmă că "legionarii l-au adus pe Generalul Antonescu în fruntea guvernului", afirmaţie care este întregită printr'o frază şi mai năstruşnică :

"O revoluţie nu-şi poate permite luxul ca după ce a dărîmat un regim, să lase altora iniţiativa". ("Era Libertăţii", pag.75)

Altfel spus, Domnul Sima pretinde că revoluţia dumisale dela Braşov, la 4 Septembrie 1940, l-a răsturnat pe Regele Carol al II-lea şi ca atare, după asemenea reuşită, nu-şi putea permite să lase iniţiativa Generalului Antonescu.

Şi Domnul Horia Sima persistă :

"Fără ajutorul legionarilor, nu ar fi existat nici 6 Septembrie, nici Antonescu nu ar fi ajuns Conducător al Statului." (pag.227)

"Generalul s'a ridicat pe mormintele noastre". (pag.294)

Alte afirmaţii din această "Eră a libertăţii" sunt pur şi simplu aberaţii :

"Pe general îl interesa exclusiv puterea şi nu binele şi mărirea neamului". (pag.75)

"Antonescu era un izolat, neavând nici măcar adeziunea cadrelor inferioare ale armatei şi nici a Înaltului Comandament". (pag.78)

"Antonescu câştiga simpatii în armată numai prin simpatiile de care se bucura Legiunea între militari". (pag.79)

"Egocentrismul lui (al lui Antonescu) era potentat până la a lua forme de nebunie de boala de care suferea. În perioadele de criză, megalomania lui nu mai cunoştea margini. Avea gesturi necontrolate şi chiar accese de cruzime. În perioadele normale, când boala era ţinută sub control, era mai accesibil". (pag.255)

"Conduita dementă a lui Antonescu, lipsa elementară de omenie, faţă de nişte colaboratori leali, nu putea duce decât la catastrofă. Au fost ofensate toate valorile morale şi politice ale naţiei noastre". (pag.294)

" ... Din cauza megalomaniei lui Antonescu, Mussolini a atacat Grecia". (pag.342) Priceapă cine poate !

"Antonescu a organizat atentatul împotriva lui Carol al II-lea la Timişoara". (pag.347) Sic !

" ... Lipsa de patriotism a lui Antonescu l-a făcut ca, la Berlin, să vândă ţara Nemţilor". (pag.386)

" ... Părintele Moţa a murit înainte ca urâciunea din sufletul lui Antonescu să-şi arate toată ticăloşia de care era capabil la 21 Ianuarie, lovind în acei care, cu preţul sângelui lor, l-au ridicat la putere". (pag.515)

"Pe Antonescu nu-l interesa nici Statul nici bunăstarea Naţiunii, ci cum să-şi întărească poziţia lui personală. Patriotismul lui, pe care îl afişa zgomotos în toate împrejurările, era fluid, identificându-se cu propria persoană. Dacă îndeplinea uneori voia Naţiunii, o făcea tot pentru avantagiile ce-i putea aduce momentan. N'avea o credinţă, un ideal, căruia să-i subordoneze toate actele vieţii lui şi era gata să se împreune cu oricine i-ar fi putut asigura o mai largă porţiune din Stat. Urmărea efecte teatrale pe care să le speculeze în favoarea lui. Această tactică de plutonier major a întrebuinţat-o din primele zile ale guvernării şi a continuat-o până la ruptură". (pag.569-571)

" ... Ştiam că Antonescu avea momente de nebunie, ştiam că e crud, dar nu-mi puteam închipui să fie şi un om capabil de ticăloşii". (pag.580)

Din acest lung şir de citate se poate vedea clar de câte minciuni, calomnii şi injurii se foloseşte "supercreştinul" domn Horia Sima pentru a lovi într'un om care nu se mai poate apăra şi despre care un legionar, anume Domnul Nelu Manzatti, cel care a compus mai toate cântecele de luptă ale Gărzii de Fier din epoca ei de ascensiune, a spus că este "figura de Titan a istoriei noastre naţionale".

Domnul Horia Sima se fereşte ca de foc să arate cauzele reale ale neînţelegerilor care au izbucnit între Generalul Antonescu şi legionarii conduşi de domnia sa. Domnul Horia Sima trece uşor peste amestecul oamenilor domniei sale până şi în armată, socotind că acest amestec ar fi fost un caz izolat. ("Era Libertăţii", pag.615) Noi putem cita însă mai multe cazuri, când tineri sub 20 de ani, îmbrăcaţi în cămaşă verde şi cu pistolul la şold, s'au prezentat la ofiţerul de serviciu şi i-au comunicat acestuia că au venit "să inspecteze" unitatea respectivă.

Domnul Horia Sima nu pomeneşte nimic în cartea domniei sale despre uciderea lui Nicolae Iorga şi a lui Virgil Madgearu. Nu pomeneşte faptul, abominabil, străin de firea şi omenia poporului nostru, că lui Iorga i s'au tăiat organele genitale şi i s'au băgat în gură ... Nici un cuvânt de desolidarizare din partea domniei sale !

În ce priveşte asasinatele de la Jilava, Domnul Horia Sima pretinde, pentru a le justifica, că din convorbirile pe care le-a avut cu Antonescu şi-a dat seama că acesta nu ar fi dispus să-i condamne pe toţi la moarte. Cum cei arestaţi şi depuşi la Jilava se făcuseră vinovaţi de uciderea lui Corneliu Codreanu şi a elitei legionare, el nu a voit ca Antonescu să muşamalizeze faptele, pedepsindu-i uşor. Domnul Horia Sima pretinde deasemenea că uciderea tuturor deţinuţilor dela Jilava nu a fost premeditată, ci cauzată de

furia şi dorinţa de răzbunare a legionarilor care procedaseră la deshumarea Căpitanului, a Nicadorilor şi a Decemvirilor.

Suntem în totul de acord cu Domnul Horia Sima că cei închişi la Jilava erau nişte odioşi criminali care trebuiau pedepsiţi cu maximum de pedeapsă, atât făptaşii cât şi cei care dăduseră ordinul pentru comiterea unor asemenea crime. Ucigaşii nu puteau invoca circumstanţe atenuante în favoarea lor, adică executarea unui ordin, pentrucă ultimul plutonier de jandarmi, care era şi ofiţer de poliţie judiciară, ştia prea bine că deţinutul pe care-l escorta nu putea fi strangulat cu funia la un semnal cu lanterna ...

Aceşti criminali trebuiau însă să compară în faţa unui tribunal care să-i judece şi să-i pedepsească după fapte şi conform cu legea, altcum ne este greu să facem deosebirea între crimele săvârşite de oamenii lui Carol al II-lea şi cele săvârşite de oamenii Domnului Sima.

Afirmaţia că Generalul Antonescu ar fi vrut să-i facă scăpaţi pe cei închişi la Jilava este absolut falsă. Cu puţin timp înainte de uciderea în massă a deţinuţilor, el i-a convocat pe judecătorii militari care aveau să-i judece şi, printre altele, le-a spus acestora : "Vă dau un singur ordin, acela de a nu da ascultare nici unui ordin, nici măcar al meu, ci numai aceluia al conştiinţei dumneavoastră".

Pe scurt vom spune aici cum s'au petrecut de fapt lucrurile la Jilava. Încă din 1938, comandant al închisorii era Colonelul Alfred Brussescu, deci exercitând această funcţiune şi în timpul când în depozitul închisorii se afla şi Locot.Colonelul de rezervă Zăvoianu, fost camarad de regiment când acesta din urmă era maior în activitate. Cât a fost în paza lui, Colonelul Brussescu i-a făcut diverse favoruri lui Zăvoianu, transferându-l şi în infirmeria închisorii deşi acesta nu suferea de nimic. Din pricina asta, s'a ales cu o mustrare scrisă din partea Generalului Argeşanu care era Prim-Ministru.

Ajungând Prefectul Poliţiei Capitalei, Zăvoianu i-a cerut Colonelului Brussescu să aprobe ca garda militară din interiorul închisorii să fie înlocuită cu o gardă legionară, alcătuită din oameni aleşi de el, de Zăvoianu. La aceasta, Brussescu s'a opus cu vehemenţă, spunându-i lui Zăvoianu :

"Aceasta nu se va întâmpla decât dacă veţi trece peste cadavrul meu".

Zăvoianu s'a dus atunci la Generalul Antonescu şi l-a rugat să-l schimbe pe Brussescu, pentrucă acesta "îi favorizează pe deţinuţi, dându-le o mâncare prea bună". Antonescu s'a lăsat înduplecat şi l-a mutat pe Brussescu la o unitate pe care acesta şi-a ales-o singur. Comandant al închisorii Jilava a fost numit Lt.Colonelul Rădoi, fost ajutor al lui Brussescu. Rădoi a admis cererea lui Zavoianu, astfel că paza interioară a închisorii a fost preluată de oamenii trimişi de prefect. Este inexact ce pretinde Domnul Sima, anume că pentru această schimbare Zăvoianu ar fi obţinut aprobarea Generalului Antonescu. Paza exterioară însă a fost şi mai departe asigurată de ostaşi din Regimentul 6 "Mihai Viteazul", care aveau consemn să nu lase pe nimeni să pătrundă în curtea închisorii.

Aşa stând lucrurile, nu legionarii care au participat la deshumarea Căpitanului, a Nicadorilor şi a Decemvirilor au putut să ucidă deţinuţii, ci

aceştia au fost ucişi de către cei din garda interioară. A fost deci o operaţie premeditată şi nu explozia de mânie a legionarilor care-şi deshumaseră camarazii, cum pretinde Domnul Horia Sima.

Lt.Colonelul Rădoi a asistat la deshumare şi a auzit împuşcăturile din interior. A doua zi chiar, el a povestit cele întâmplate Colonelului Brussescu, iar acesta din urmă, coleg de clasă cu tatăl meu, mi-a povestit mie.

Se mai pune o întrebare : Domnul Horia Sima a asistat la această deshumare ? Domnia sa a luat parte la mai toate deshumările, cu excepţia celei dela Vaslui. Cum este atunci posibil ca tocmai la deshumarea Căpitanului să fi lipsit ? Nu se ştie ... Dacă n'a fost de faţă, ne face să bănuim că ştia ce se va întâmpla ... Oricum ar vrea s'o întoarcă şi s'o sucească, vinovăţia domniei sale este indiscutabilă.

Referitor la Zăvoianu, Domnul Horia Sima spune dealtfel în cartea domniei sale : "Zăvoianu a fost cel mai aprig şi mai lucid răzbunător al Căpitanului în perioada guvernării noastre". (pag.171)

Termenii "aprig şi lucid" sunt o indicaţie că el a premeditat măcelul, dela data când a cerut schimbarea gărzii în interiorul închisorii.

Cine a avut interes ca toţi cei închişi la Jilava să fie omorîţi înainte de a li se face proces ? Legiunea în nici un caz, pentrucă se ştia că toţi ucigaşii aveau să fie condamnaţi la moarte. Tocmai în perioada când voia să producă dovada că era pe cale de a făuri o ţară nouă cu oameni noi, Legiunea nu avea interesul să planeze asupra ei umbra unui asasinat ordinar. Şi dacă nu Legiunea a avut acest interes, atunci cine ?

Rămâne în picioare o ipoteză care, cu părere de rău, trebuie totuşi s'o expunem.

Din propriile sale relatări, reiese că Domnul Horia Sima a fost informatorul Siguranţei şi al Serviciului Secret. Moruzov şi Niki Ştefănescu erau singurii oameni care puteau aduce dovezi concrete în această direcţie, mai concrete decât ce povesteşte Domnul Horia Sima în cărţile domniei sale. Aceşti doi oameni scăpaseră însă din mâna Domnului Sima, pentru că fuseseră arestaţi de Generalul Antonescu înainte de 14 Septembrie 1940, adică înainte de intrarea domnului Sima în guvern. Aceşti doi oameni trebuiau să dispară înainte ca ei să apară în faţa unui tribunal, unde desigur ar fi vorbit. Dacă ar fi fost omorîţi numai ei doi, uciderea lor ar fi fost extrem de suspectă şi greu de explicat, Moruzov fiind considerat ca unul dintre cei mai buni cunoscători a stărilor de fapt din Uniunea Sovietică şi din întreaga Europă. Ucişi însă cu alţi 50 sau 60, într-un acces de mânie colectivă, chestiunea nu mai devenea suspectă ... Este doar o ipoteză, o simplă supoziţie dacă vreţi, dar ea este înfiorător de tulburătoare.

Ne mai punem o altă întrebare : a devenit Domnul Horia Sima unealta Serviciului Secret abia în Iunie 1940, cum afirmă el însuşi, sau mai înainte de această dată ?

In timpul prigoanei ce a urmat după arestarea lui Corneliu Zelea Codreanu şi a legionarilor de frunte, după cum am văzut după propriile sale mărturisiri, Domnul Horia Sima a ripostat printr'o serie întreagă de atentate

şi de acte de sabotaj. Domnia sa afirmă că, în urma acestor acţiuni, toţi cei ce au luptat alături de el, au fost fie ucişi pe loc, fie arestaţi şi ucişi după arestare. Se miră singur cum de a putut scăpa atâtor grele încercări şi ajunge la concluzia că ... "Arhanghelul l-a scăpat".

Oare din toţi luptătorii legionari ucişi, Domnul Horia Sima este singurul cu sufletul atât de curat încât să merite protecţia Arhanghelului care a intervenit mereu în favoarea domniei sale în mod atât de miraculos ?

Nouă ne vine a crede că "arhanghelul" Domnului Sima avea o legătură secretă cu Moruzov, sau chiar se întrupase în persoana acestuia, căci doar acesta avea interesul ca unealta sa să supravieţuiască, pentru misiunea de mai târziu : compromiterea Mişcării Legionare prin colaborarea cu asasinii Căpitanului.

Este evident faptul că Moruzov l-a "uns om politic" pe Domnul Horia Sima, l-a introdus la Palat, l-a făcut ministru şi tot el, după toate probabilităţile, a pregătit terenul pentru a fi promovat şi şef al Mişcării Legionare.

Istoria, în general, este plină de enigme. Domnul Horia Sima a fost până acum şi este încă beneficiarul unei asemenea enigme istorice !

Asasinatele despre care am vorbit mai sus au fost fără doar şi poate cauza majoră a rupturii dintre General şi Domnul Horia Sima, dar aceste asasinate s'au adiţionat altor numeroase fapte care se produceau zilnic în mai toate domeniile de activitate.

In parte ele sunt recunoscute chiar de Domnul Horia Sima :

" ... Zăvoianu avea o imensă încredere în legionarii numiţi la prefectură şi nu-şi putea imagina ca dragostea lui să nu fie răsplătită. Unii legionari au abuzat de încrederea lui. Am avut şi eu decepţiile mele cu legionarii". ("Era Libertăţii", pag.567)

Domnul Horia Sima nu vrea să enumere - şi îi recunoaştem acest drept - fărădelegile comise de poliţia legionară, dar pasajul citat spune destul ...

Câteva din aceste "decepţii" le aminteşte totuşi :

" ... Dumitru Groza, Şeful Corpului Muncitorilor Legionari şi-a înfiinţat o poliţie proprie, cu care spărgea casele evreeşti şi ridica obiecte de valoare". (pag.610)

Şeful uneia din cele mai importante formaţiuni legionare devenise deci şef de bandă de spărgători ! Şi jafurile acestea i se aduceau la cunoştinţa Generalului Antonescu, zi de zi ...

"Stâlpul infamiei a fost folosit în judeţul Ilfov şi născocitorul lui a fost Rogojanu, şeful organizaţiei legionare în acest judeţ. Alt stâlp al infamiei la Azuga, în judeţul Prahova. Al treilea stâlp a fost în faţa Prefecturii Capitalei. Al patrulea la Constanţa". (pag.611)

Stâlpul infamiei ! Domnul Horia Sima nu ne spune cum şi după care criterii era cineva legat la acest stâlp şi nici că unuia care fusese legat la stâlpul infamiei din faţa Prefecturii Poliţiei Capitalei, pe Calea Victoriei, la doi paşi de un mare hotel plin de străini, i s'a tăiat şi urechia ... Şi asta i s'a comunicat Generalului Antonescu.

" ... Au existat trei centre de agitaţie permanentă în Mişcare, care nu ne-au dat pace aproape tot timpul guvernării : Prefectura de Poliţie, Corpul Muncitorilor Legionari şi Organizaţia de Prahova". (pag.617)

Era oare vinovat tot "dementul, cinicul, încrezutul, lipsitul de modestie, omul cu gesturi necontrolate şi accese de cruzime, criminalul, ticălosul, plutonierul major, dezechilibratul mintal" că i se aduceau la cunoştinţă asemenea fapte şi că era ţinut, prin răspunderea ce apăsa pe umerii lui în calitate de şef al guvernului şi de conducător al statului, să ia măsuri ca ele să nu se mai întâmple ? În cazul în care n'ar fi luat măsuri de reprimare a nelegiuirilor, fără îndoială că Generalul Antonescu şi-ar fi meritat epitetele cu care Domnul Horia Sima îl gratifică astăzi "post mortem".

Domnul Horia Sima ne mai dă o abarcadabrantă informaţie :

"Regele Mihai ar fi vrut să fie cu noi şi să îmbrace cămaşa verde, dar Antonescu l-a oprit".

De unde a mai scos-o şi pe asta ? Straşnică născocire ! Dar, presupunând că informaţia ar corespunde adevărului, atunci Generalul Antonescu a procedat cuminte, împiedecându-l pe Rege să o facă. Un Rege constituţional nu poate manifesta nici preferinţe şi nici convingeri politice. Ar fi interesant de ştiut cum a reacţionat Regele Mihai faţă de această afirmaţie, dar mai ales cum a reacţionat la articolul Domnului Horia Sima din "Ţara şi Exilul", Curier Informativ al Mişcării Legionare, din Noiembrie 1982, articol scris cu ocazia morţii Reginei-Mame şi intitulat : "În amintirea Reginei Elena". În acest articol, Domnul Horia Sima găseşte prilejul, cu totul nepotrivit în astfel de împrejurări, să scoată în relief sentimentele pro-legionare ale Reginei defuncte şi ale fostului suveran, arătându-şi din nou dispreţul faţă de Mareşalul Antonescu şi întrecându-se în linguşiri la adresa Regelui Mihai, linguşiri care nu credem că l-au flatat pe fostul suveran.

În legătură cu preluarea puterii, pe care o prezintă când într'un fel când într'altul, Domnul Horia Sima mai face o afirmaţie asupra cărei merită să ne oprim :

" ... Legionarii au dat un strălucit examen de ordine şi disciplină, fără a primi ordine speciale în acest sens. Nu s'a dat o palmă unui evreu, nu li s'au spart geamurile, nu li s'au jefuit prăvăliile. De obiceiu când o revoluţie triumfă, se produc turburări grave în primele zile. Se varsă sânge. Ce superbă declaraţie de respect a "drepturilor omului" şi ce încredere în justiţie". ("Era Libertăţii", pag.2)

Foarte frumos, dar de ce acest "strălucit examen de orine şi disciplină" nu a continuat ? De triumfat însă, n'a triumfat nici o revoluţie, căci cea de la 4 Septembrie a eşuat complect. Legionarii au venit la putere abia la 14 Septembrie, aduşi de Generalul Antonescu care a vrut realmente să colaboreze cu ei, el deţinând puterea de la 6 Septembrie.

"Superba declaraţie de respect a drepturilor omului" a rămas doar o declaraţie, pentrucă nimeni nu-şi poate închipui, că spargerile, jafurile şi asasinatele se comiteau din respect pentru drepturile omului. Nu insistăm !

Domnul Horia Sima are îndrăzneala să spună :

"Lipsa de patriotism a lui Antonescu, care la Berlin vinde ţara nemţilor". (pag.386)

Iată ce scrie în legătură cu această "vânzare a ţării Nemţilor" (NN. Noi scriem Nemţi cu majusculă) până şi un istoric comunist din ţară, pe nume A.Simion în documentata sa lucrare "Preliminarii politico-diplomatice ale insurecţiei română din August 1944", reproducând un raport a lui K. Clodius, Ministrul Economiei Reichului :

"Încercările mele repetate de a îndemna guvernul român să-şi schimbe atitudinea, n'au dus la nici un rezultat, informa Karl Clodius. Guvernatorul Băncii Naţionale a rămas pe poziţia sa de respingere şi a declarat, solidar cu întreaga conducere a Băncii, că el va trebui să demisioneze dacă se vor accepta, chiar şi numai în parte, cererile germane. Mareşalul este cu totul de partea Băncii. Am accentuat Mareşalului că este de-a dreptul imoral ca România să trăiască într'un belşug cum aproape nu a mai cunoscut vreodată, nici chiar în timp de pace, în timp ce Germania aliată trebuie să ia măsuri severe de raţionalizare. Mareşalul a rămas pe poziţia de totală respingere." (Raport al lui Karl Clodius către Hitler, 24 Octombrie 1943. Deutsche Zentralarchiv, Potsdam : Auswärtiges Amt, Handelspolitische, Abteilung 1936-1945, Clodius, Bd. 68. 736, filele 344-348, Fotocopie în Arh. I.S.I.S.P., fondul 10, dosar 219, Vol. V, filele 33-37).

Alte documente pe care le reproduce şi le comentează A.Simion în cartea sa :

"În urma primirii raportului, Hitler i-a scris lui Antonescu pentru rezolvarea neînţelegerii economice. Antonescu nu s'a grăbit să răspundă, lăsând să treacă trei săptămâni, iar la 15 Noiembrie 1943, el a respins cererile formulate de Führer. Atitudinea adoptată de Antonescu, refuzul de a furniza Reichului cereale şi alte produse agro-alimentare şi de a spori contribuţia militară a României pe front, au încordat şi mai mult relaţiile dintre Berlin şi Bucureşti". (Arh. I.S.I.S.P., fondul 13, disarul nr.1333, Vol.VII, filele 1-6. Telegrama nr.6342 din 1 Noiembrie 1943, semnată von Killinger)

"La 20 Martie 1944, Hitler l-a invitat pe Antonescu să-i facă o vizită la Cartierul General. Cu această ocazie, von Ribbentrop afirma : "Moneda românească este garantată prin acoperirea cu aur cea mai mare pe care o posedă, la ora actuală, vreo ţară din Europa". Nici de data aceasta, Mareşalul nu a făcut nici-o concesie economică lui Hitler. (Arh. I.S.I.S.P., fondul 13, dosarul nr.1736, Vol.V. însemnare despre convorbirea dintre domnul ministru al Afacerilor Externe al Reichului şi vice-preşedintele Consiliului de Miniştri român Mihai Antonescu la Cartierul General al Führerului, 5 August 1944, semnată Loesh)

La pagina 133 a cărţii sale, A.Simion redă, tot pe bază de documente păstrate în arhive, o discuţie între Manfred von Killinger şi Mihai Antonescu, în legătură cu cererea lui Ioachim von Ribbentrop de a nu se mai admite emigrarea Evreilor în Palestina pentru a nu-i nemulţumi pe Arabi :

"Guvernul român nu omoară evreii şi nu rezolvă problema evreiască prin suprimare ... rog pe domnul von Ribbentrop ca, dacă ţine seama de sensibilităţile arabe, să respecte şi pe cele româneşti".

Iată cum îşi păstra România independenţa şi care au fost relaţiile româno-germane sub regimul Mareşalului Antonescu care, după Domnul Horia Sima "a vândut ţara nemţilor."

Cum a "vândut-o" arată cât se poate de clar şi Grigore Gafencu, care nu a fost susţinător al politicii Mareşalului :

"La mijlocul lunii Septembrie 1943, Antonescu dispunea de 45 vagoane aur, mari cantităţi de cereale şi de un milion de soldaţi înarmaţi". (Grigore Gafencu : "Jurnal 1941-1944, Vol.I. pag. 245-246)

Spre a da posibilitatea cititorilor să compare cifrele, le amintim că la 6 Septembrie 1940, când Antonescu a preluat puterea, Banca Naţională a României nu avea în depozit decât patru vagoane de aur.

Ponegrindu-l aşa cum îl ponegreşte, Domnul Horia Sima nu are decenţa să manifeste un pic de redunoştinţă faţă de Mareşal, pentru că acesta i-a salvat viaţa. Asemenea afirmaţie necesită o lămurire. Iat-o !

Când Domnul Horia Sima a fugit din Germania în Italia, Mareşalul Antonescu a protestat energic faţă de Germani, amintind lui von Killinger condiţiile în care îi lăsase pe legionari să părăsească ţara, după rebeliunea din Ianuarie 1941 şi a cerut ca Reichul să-şi îndeplinească angajamentele asumate cu acest prilej.

În cartea lui A.Simion este redat şi textul telegramei trimise de von Killinger la Berlin, în legătură cu acest episod.

"L-am lăsat pe Sima, a cărui ascunzătoare o cunoşteam, să plece cum asta o ştiţi dumneavoastră cel mai bine (a spus Mareşalul) ; ca răniţi, ca soldaţi în uniforme germane etc ; legionarii au părăsit Ţara fără ştirea poporului sau a armatei, însă condiţia era : nici o activitate politică a lui Sima şi a acoliţilor săi şi garanţia că Sima nu va mai înfăţişa o primejdie de orice fel de turburări. Sima a călcat această condiţie." (Telegrama nr.2 din 2 Ianuarie 1943 a Legaţiei germane din Bucureşti către Ministerul Afacerilor Externe al Reichului, semnat Killinger. Rola 626/1,Cadrele 31. 392-31. 398)

Până şi o caracterizare din partea lui Himmler este redată în cartea lui A.Simion, după documentele din arhivele americane :

"La 1 Martie 1943, Sima a adresat o scrisoare Gruppenführerului SS Müller, în care-l ruga pe Hitler să nu-şi piardă încrederea în Garda de Fier, deoarece ea a fost înlăturată dela putere de "Forţele anglo-evreeşti" (NN. Pe americani i-a menajat, probabil prevăzând colaborarea de mai târziu cu serviciile lor secrete). Scrisoarea a ajuns la Reichsführerul SS Heinrich Himmler, care a trimis-o lui von Ribbentrop cu menţiunea : scrisoarea se explică prin mentalitatea fanatică a lui Sima mereu neschimbată." ("National Arhives of the United States, Washington. Rola 626/1, scrisoare din 15 Martie 1943)

Fanatic, poate fi un militant, dar nu un "om politic" care aspiră să conducă o ţară !

Mussolini, care avea şi el informaţiile lui, îşi făurise o anumită părere pe care chiar Domnul Horia Sima a ţinut s'o menţioneze :

"Mussolini îi considera pe legionari - capete necoapte - şi numai Antonescu reprezenta garanţia stabilităţii interne în România". ("Era Libertăţii", pag.363)

Contele Galeazzo Ciano, mare demnitar fascist şi ministrul Afacerilor Externe la epoca aceea, care avusese ocazia să stea de vorbă cu Domnul Horia Sima, când a aflat de arestarea acestuia în Italia, a exclamat : "Un mascalzone di meno !" (6 Diario, Vol.II, pag.233) Epitetul de mascalzone are în limba română mai multe semnificaţii. Le enumerăm pe toate : netrebnic, om de nimic, pramatie, derbedeu, mârlan, golan. Prea măgulitor pentru "Comandant", nici unul din aceste epitete nu este ..

În sfârşit trecem la rebeliunea pe care Domnul Horia Sima, cu îndărătnică stăruinţă, o intitulează "Lovitura de stat a Generalului Antonescu".

Lucrurile evoluând precum am arătat în cele expuse mai sus, instituţiile Ţării nu mai puteau funcţiona, organele executive nu mai ştiau de ordinul cui să asculte, procurorii se temeau să deschidă acţiune publică împotriva acelora care jefuiau, ridicau oamenii în toiul nopţii dela domiciliu, îi ucideau ... Guvernul nu mai putea guverna, iar Ţara căzuse pradă celei mai desăvârşite anarhii, în timp ce graniţele ei fuseseră sparte şi Ruşii încercau să treacă şi braţul Chilia ...

În acest timp, Domnul Horia Sima, conform principiului enunţat la începutul cărţii sale că "o revoluţie nu-şi poate permite luxul ca după ce a dărîmat un regim să lase altora iniţiativa", s'a hotărît a lua el însuşi în mână frânele Statului, prin supunerea totală a lui Antonescu, sau chiar prin înlăturarea acestuia.

Pe de altă parte, Generalul Antonescu făcuse tot ce-i sta în putinţă pentru a ajunge la o înţelegere cu legionarii, dar, în cele din urmă, ajunsese la convingerea că a conlucra cu ei nu mai era posibil.

Iniţial, Generalul Antonescu a preţuit Mişcarea Legionară, prin atitudinea pe care o lua Corneliu Zelea Codreanu când era pus în faţa unor anumite situaţii şi din cele ce-i spusese acesta asupra intenţiilor lui de viitor. El era convins că se va putea bizui pe legionari şi că, împreună cu ei, va putea reintroduce cinstea şi corectitudinea în aparatul administrativ. În anul 1937, Generalul Antonescu l-a invitat pe Corneliu Codreanu la el acasă, în vila dela Predeal, acesta din urmă declarându-i cu această ocazie :

"Mişcarea Legionară nu este pregătită să guverneze Ţara. Ea are un scop educativ şi nu va lua conducerea decât atunci când întreg poporul român va fi pregătit în vederea unei guvernări legionare. Noi nu avem cadre de conducere". Aşa i-a vorbit Corneliu Codreanu Generalului Antonescu în 1937.

În cei doi ani care au urmat, cu excepţia câtorva fruntaşi legionari, întreaga conducere legionară, elita mişcării, a fost măcelărită. Dacă în 1937, când Mişcarea Legionară era închegată şi dispunea de cadre, Căpitanul ei considera că nu este încă pregătită pentru a guverna Ţara, cum putea fi ea oare în 1940, când mai toată elita ei dispăruse ? ...

Luându-i alături de el pe legionari, Generalul Antonescu a sperat că-i va putea pregăti, pe încetul, pentru a guverna împreună cu ei. Cămaşa verde pe care a îmbrăcat-o la reînhumarea Căpitanului a fost desigur expresiunea sentimentelor lui de admiraţie şi de respect faţă de acesta ; dar şi un gest de apropiere faţă de toţi legionarii. A crezut că ei vor răspunde, cel puţin cu lealitatea lor.

Dealtfel, la începutul guvernării legionare, Profesorul Ion Zelea Codreanu, tatăl Căpitanului, într'o declaraţie, pe care ziarele timpului au publicat-o, a spus textual că "Legiunea trebuie să se subordoneze Generalului", amintind că fiul său prevăzuse ca, după biruinţă, să urmeze cel puţin un an de pregătire până la proclamarea României Legionare.

Domnul Horia Sima pierzând controlul asupra celor ce pretindeau a fi legionari şi asupra unora din cadrele improvizate la repezeală, jafurile şi crimele continuau. Zilnic, Generalul Antonescu îl chema pe Domnul Sima la el şi îi arăta rapoartele ce primea despre nereguli comise în ajun. Adevărul este că Domnul Sima era, în parte, amestecat în asemenea samavolnicii, pe altele le camufla, fiind vorba de oameni de-ai săi, dar în cea mai mare parte nelegiuirile erau comise de oameni pe care-i scăpase de sub control.

Pentru a-şi deslănţui noua sa "revoluţie", Domnul Horia Sima s'a folosit de o tragică întâmplare.

În luna Ianuarie 1941, un maior german de stat-major, în competenţa căruia erau toate transporturile militare, a fost ucis cu focuri de revolver în pragul uşii de intrare a restaurantului "Bucureşti" din Bulevardul Take Ionescu (astăzi General Magheru). Autorul asasinatului, un grec în serviciul britanic, a fost imediat prins. Cu toate acestea, Domnul Horia Sima a aruncat răspunderea acestui asasinat asupra Colonelului Alexandru Rioşianu, subsecretar de stat la Ministerul de Interne, om de încredere al Generalului Antonescu. Capitala era inundată de manifeste şi broşuri în care i se aduceau o sumă de acuzaţii lui Rioşianu : complice cu asasinul, omul Englezilor, mason etc.etc. ... Asemenea atacuri erau de fapt îndreptate împotriva Generalului Antonescu. Din acel moment, Domnul Horia Sima nu a mai apărut la Preşidenţia Consiliului de Miniştri. Pentru a impresiona, pe Antonescu, pe Germani şi locuitorii din centrul Capitalei şi din aşa zisele cartiere boiereşti, el a mobilizat toată pleava mahalalelor şi a pornit cu ea pe străzi, mulţimea fiind încadrată de oamenii săi de încredere. Aşa a fost declanşată rebeliunea !

Calm, răbdător, Generalul Antonescu spera încă la o înţelegere şi aştepta ca Domnul Horia Sima să vină la Preşidenţie, pentru ca lucrurile să poată fi aranjate într'un fel sau în altul. Zadarnică aşteptare ! Domnul Horia Sima n'a venit ! Considerând ezitarea Generalului drept slăbiciune, domnia sa se pregătea pentru atacul final. Armata fierbea, dar era consemnată în cazărmi...

Nu trebuie uitat însă că, în acel moment, în perspectiva unei confruntări, în Ţară mai exista şi un alt factor : trupele germane. Germanii erau interesaţi ca în România să fie linişte şi stabilitate, pentru ca, potrivit

convenţiilor economice pe care le semnasem, să putem livra Reichului petrol şi cereale, produse atât de necesare pentru continuarea războiului. Constatând cum mergeau treburile, conducerea germană ajunsese la convingerea că ordinea în ţară nu poate fi asigurată decât de Generalul Antonescu. Dar acest general fusese catalogat de serviciile germane drept anglofil şi chiar germanofob. Pe de altă parte, legionarii erau consideraţi de multă vreme germanofili şi reprezentau un partid politic care, la începutul guvernării, se bucura de popularitatea creiată de Corneliu Zelea Codreanu. Faptul că legionarii avuseseră incontestabil mult de suferit, că trecuseră printr'o serie de prigoane, că şeful lor fusese asasinat mişeleşte şi că elita lor fusese măcelărită tot atât de mişeleşte, mărise şi mai mult această popularitate.

Falimentul politicii lui Carol al II-lea, corupţia la care se ajunsese sub domnia acestui rege desfrânat şi afacerist, orientarea către puterile occidentale pe care o afişaseră tot timpul cele două mari partide de guvernământ, Naţional-Ţărănesc şi Naţional-Liberal, partide care, tocmai pentru acest motiv, fuseseră scoase din arena politică, toate acestea erau consecinţe ce veneau în favoarea Legiunii, ea fiind singura organizaţie politică necompromisă prin participarea la vreun guvern oarecare şi care se pronunţase hotărît pentru Axa Roma-Berlin. Afară de aceasta legionarii nu puteau fi făcuţi răspunzători pentru dezagregarea României care, în 1940, pierduse mai mult de o treime din teritoriul ei naţional.

În asemenea condiţiuni, Germanii se găseau într'o grea dilemă şi-şi puneau întrebarea pentru cine să opteze : pentru legionari sau pentru Generalul Antonescu ? Interesul lor era însă, în primul rând, ca ce se realizase la 14 Septembrie 1940 să se menţină şi să capete stabilitate, deci colaborarea între legionari şi Generalul Antonescu să continue.

În legătură cu aceasta, voi reda aci mai jos un fragment dintr'o lungă convorbire pe care am avut-o în cursul anului 1977 cu Domnul Alexandru Constant care, pe vremea guvernării legionare, fusese ministrul Propagandei. Iată ce mi-a spus Domnul Alexandru Constant în 1977 :

"Când am văzut legionarii pe stradă la 21 Ianuarie, nu ştiam ce s'a întâmplat. Dându-mi seama de gravitatea lucrurilor, am alergat la Legaţia Germaniei, unde aveam legături serioase, pentru a-mi da seama de ce vor face Nemţii. Ministrul plenipotenţiar nu era acolo şi nu am vorbit decât cu primul secretar al legaţiei. Acesta mi-a spus că Germania nu se va amesteca în treburile interne ale României şi că ar fi bine să-l sfătuiesc pe Domnul Horia Sima să se reconcilieze cu Generalul. Am alergat imediat la Horia Sima, dar mi-a fost imposibil să-l găsesc. Cererea mea de audienţă pe care i-am făcut-o, a rămas fără răspuns. Horia Sima era înconjurat numai de oameni noi. Pe nici unul din ei nu-i văzusem în viaţa mea. Nu am întâlnit nici un vechi legionar, cu care să fi putut să stau de vorbă. Eram convins că Nemţii nu se vor amesteca şi vedeam limpede că situaţia era pierdută pentru noi legionarii. Întreaga acţiune a lui Horia Sima era o nebunie şi trebuia să fac tot ce-mi sta în putinţă pentru ca Horia Sima să ia legătura cu Generalul Antonescu şi să liniştească lucrurile, printr'un gest de reconciliere. M'am

zbătut cât am putut, dar nu am obținut nici un rezultat. Horia Sima ne-a dus pur și simplu de râpă ! ..."

In ziua de 22 Ianuarie, la orele 20, Ministrul Germaniei la București s'a prezentat la Generalul Antonescu, oferindu-i sprijinul armatei germane.

La această ofertă, Generalul Antonescu a răspuns :

"Vă mulțumesc, dar dacă această țară nu va fi singură în stare să-și facă ordine, mai bine să piară !" Categoric refuz !

In aceiași zi, dela postul de radio București, pe care reușiseră să pună mâna, oamenii Domnului Sima difuzau cele mai fanteziste știri și ieftine amenințări : "In fruntea trupelor sale, Generalul Dragalina se îndreaptă, pe Valea Prahovei, spre București, pentru a ne veni în ajutor. Sub comanda Generalului Coroamă, Corpul IV Armată, ne va veni și el în ajutor ... Nici în gaură de șarpe de se vor ascunde, Antonescu și ciracii lui nu ne vor scăpa ..."

Este inutil să spunem că nici Dragalina și nici Coroamă, nu s'au gândit o clipă să-și pună unitățile în mișcare pentru a-l salva pe Domnul Horia Sima.

După 48 de ore de așteptare, în dimineața zilei de 23 Ianuarie Generalul Antonescu a trecut la acțiune. Pentru restabilirea ordinei în Capitală n'au fost folosite decât două regimente din Divizia a III-a Infanterie dela Pitești : regimentele 4 Argeș și 30 Muscel. Pentru reocuparea Prefecturii Poliției Capitalei, pe care rebelii o transformaseră în fortăreață, a intervenit și o companie de tancuri ușoare dela Târgoviște. La lăsatul serii totul era terminat.

Cei dintâi care au deschis focul, împotriva Armatei române, au fost rebelii, ucigând 34 ostași români ... Ca și la 4 Septembrie 1940, când a văzut că a pierdut partida, Domnul Horia Sima s'a făcut nevăzut. A fugit cu ajutorul Nemților și cu consimțământul Generalului Antonescu.

Care a fost atitudinea Germanilor după rebeliunea dela 21-23 Ianuarie 1941 ?

Iată ce-i scria Domnul Ioachim von Ribbentrop lui Manfred von Killinger, Ministrul Reichului la București :

"Vă rog să folosiți toate mijloacele potrivite și să faceți tot posibilul ca elementele bune și folositoare ale Mișcării Legionare să se întâlnească cu noii conducători ai mișcării Generalului Antonescu. In discuțiile pe care le veți avea, vă rog să nu lăsați nici-un dubiu cu privire la faptul că Führerul și Germania doresc în mod hotărît să-l vadă pe Antonescu recunoscut Conducător al Statului român și ca străduințele lui să fie încununate de succes. Pe de altă parte, vă rog să recomandați în mod expres Generalului Antonescu, ca să nu facă greșeala de a se sprijini, la reconstruirea noului Stat român, pe armată ci, ca bază politică a acestui nou stat să ia în considerare exclusiv Mișcarea Legionară." (Arhiva I.S.I.S.P., fondul 10, dosarul 9 G, fila 47, citat de A.Simion în cartea sa)

Cu toate intervențiile germane pentru reconciliere și cu toate declarațiile de credință către "Conducătorul Statului" și de desolidarizare de Horia Sima și de ceilalți autori ai rebeliunii, declarații făcute de numeroase garnizoane legionare, Antonescu era hotărît să nu-i mai includă pe legionari în guvern.

(a se vedea ziarul "Timpul" dela Nr.1335 până la nr.1341 inclusiv, din 26-31 Ianuarie 1941)

Manfred von Killinger a continuat să facă demersuri pe lângă Generalul Antonescu, pentru ca acesta să-și respecte promisiunea de a reface Legiunea. Primul pas în această direcție, fiind pentru Germani, readucerea conducătorilor legionari în guvern.

Printr'o telegramă din 5 Februarie 1941, von Killinger informa Berlinul :

"Intr'o convorbire mai îndelungată, am adresat Generalului Antonescu din nou întrebarea, cum își închipuie dânsul rezolvarea problemei legionare. Generalul a accentuat sinceritatea sentimentelor sale față de spiritul legionar, care va trebui să domine și pe viitor țara. Insă deocamdată, din considerație pentru armată, îi este imposibil ca legionarii să fie încadrați imediat în aparatul de stat. Armata nu ar înțelege acest lucru. Este nevoie de o amânare". (Arh. I.S.I.S.P., fondul 10, dosarul 9 G, filele 40-42, citat de A.Simion)

La două luni după rebeliune, la 22 Martie 1941, Domnul Horia Sima trimite o scrisoare Generalului Antonescu, scrisoare în care face apel la "înțelepciunea și patriotismul" acestuia și îl roagă să găsească "mijloacele și toată înțelegerea pentru a readuce pacea în mijlocul poporului nostru atât de greu încercat", prin reluarea colaborării cu Garda de Fier. Antonescu îi răspunde în termeni duri, respingând această propunere de colaborare. ("Mareșalul Antonescu : Către Români ... Chemări, Cuvântări, Documente", Ediția a II-a, București 1941)

Schimbând atitudinea adoptată imediat după rebeliune, Manfred von Killinger declară la 20 Aprilie 1941, la o recepție cu ocazia zilei de naștere a Führerului :

"Generalul Antonescu este și astăzi reprezentantul României, pentru Führer și pentru poporul german. Germania susține și va susține pe General în toate acțiunile pe care le va face spre binele patriei sale și pentru menținerea prieteniei româno-germane. Aș vrea să precizez încă odată că nu voi admite să fiu înhămat la carul nimănui, fie partid, fie mișcare în România. Cei care cred aceasta se înșeală amarnic". ("Timpul", nr.1420 din 23 Aprilie 1941)

Din această declarație se poate clar deduce că Nemții, recunoscând realitățile din România, renunțaseră să mai insiste să se ajungă la o reconciliere cu legionarii Domnului Horia Sima.

Din toate aceste documente, se poate vedea cât de grosolan denaturează Domnul Horia Sima adevărul când se încumetă a spune că Antonescu i-a înlăturat pe legionari cu ajutorul armatei germane. Domnia sa nu ține seama că mai sunt încă mulți în viață din acei care, în zilele de 21, 22 și 23 Ianuarie 1941 n'au văzut nici picior de soldat german pe străzile Bucureștiului. Acești oameni, dintre care unii trăiesc astăzi în exil, știu deasemenea din cine se compuneau massele care se îndreptau, pe toate arterele princpale, spre Președenția Consiliului de Miniștri, împresurând-o înainte ca un singur soldat român să-și facă apariția. Pretinșilor legionari li se spunea să strige lozinci ca : "Jos masonii" sau "Horia Sima, Führer,

Duce !" şi ei strigau cât îi ţineau gura : "Jos nasolii" şi "Horia Sima fură şi duce". Autentic !

Cu împrăştierea acestei masse de indivizi puşi pe jaf s'a încheiat unul din cele mai triste capitole din istoria ţării noastre dintre cele două războaie mondiale şi acest capitol, Domnul Horia Sima are cutezanţa să-l intituleze "Era Libertăţii" ...

Ne vine foarte greu să prezentăm aici catalogul tuturor samavolniciilor săvârşite în cursul celor 4 luni de zile, cât a deţinut Domnul Horia Sima funcţia de vicepreşedinte al guvernului. N'o facem, din condescendenţă faţă de legionarii care, păstrând ţinuta şi măsura, n'au fost părtaşi la ele. Pentru istorie, rămâne totuşi un fapt în picioare : imensa popularitate de care s'au bucurat legionarii când au fost aduşi la putere, pe care a reuşit Domnul Horia Sima s'o pulverizeze după patru luni. Impresionantă performanţă ! ...

Prin formaţia sa de bază, prin misiunea ce are de îndeplinit, aceea de a-şi apăra ţara, determinându-i pe cei în subordine să şi-o apere, ofiţerul este naţionalist. Logic ar fi fost deci ca legionarii să se bucure de simpatii în rândurile corpului ofiţeresc. Cu toate acestea, simpatiile au fost minime, chiar şi în primele zile după venirea legionarilor la putere, animozitatea împotriva lor crescând apoi din ce în ce mai mult. Cum se explică aceasta ?

Armata fusese umilită prin retragerile succesive la care fusese obligată, fără putinţa de a reacţiona. Ea ştia că aceste retrageri şi umilinţi, cu abandonarea fără luptă a pământului românesc, se datorau, în cea mai mare măsură, Nemţilor. Basarabia, jumătate din Bucovina şi plasa Herţa din judeţul Dorohoi fuseseră cedate ruşilor în urma pactului încheiat ître Ribbentrop şi Molotov la 23 August 1939. Prin dictatul dela Viena, Nemţii, susţinuţi de Italieni, au dat plocon Ungurilor jumătate din Transilvania. Şi tot datorită lor, pierdusem şi Cadrilaterul.

Pe de altă parte, venirea trupelor germane în România, la cererea Regelui Carol al II-lea, constituia o nouă umilinţă pentru armată. Din această pricină, corpul ofiţeresc nu fusese cuprins de euforia venirii la putere a legionarilor, considerându-i pe aceştia drept exponenţi ai puterii germane care domina, fără drept de apel, întreaga Europă. Au fost numeroase incidente între ofiţerii români şi cei germani, în unele cazuri, dând dovadă de lipsă totală de tact, pretinşii legionari au luat poziţie împotriva ofiţerilor români. Şi tot lipsă de tact poate fi numită apariţia în faţa cazărmilor a unor grupe de legionari care pretindeau să facă inspecţie şi să dea îndrumări comandantului de regiment. Treaba asta a iritat armata în cea mai mare măsură. S'ar putea spune că ofiţerii "de educaţie şi propagandă", adică politrucii care şi-au făcut apariţia la unităţile noastre patru ani mai târziu, au avut precursori în echipele de control ale Domnului Horia Sima.

Aşa stând lucrurile, cum îndrăzneşte Domnul Horia Sima să pună astăzi în circulaţie nemaipomenita minciună : "Antonescu a început să câştige simpatii în armată, prin simpatiile de care se bucurau legionarii".

Mai târziu, după izbucnirea ostilităţilor, când Nemţii şi-au dat seama de valoarea soldatului român, de spiritul de sacrificiu al ofiţerului român, au

renunţat la aroganţa cu care veniseră în ţară şi astfel s'a putut înfiripa o camaraderie de arme româno-germană. Luptele crâncene purtate cot la coz de către ostaşii români şi germani au avut darul să înlăture animozităţile ce se iviseră la început.

Fără a reveni asupra tristelor întâmplări din timpul guvernării domniei sale, trebuie spus că Domnul Horia Sima a făcut şi imensa greşală de a deschide porţile Legiunii, primind în Mişcarea Legionară pe toţi cei ce voiau să intre. Datorită acestui fapt, Legiunea a fost inundată de mulţimi de profitori, de doritori de a beneficia de "românizare" cu japca şi de răufăcători. La un moment dat nu se mai ştia cine este şi cine nu este legionar ; domnului Horia Sima fiindu-i imposibil să-şi conducă propriul său partid. Domnia sa recunoaşte că o parte din legionari se alăturaseră bandelor de răufăcători, dar limitează această stare de fapt la Prefectura Poliţiei Capitalei, la Corpul Muncitorilor Legionari şi la organizaţia de Prahova. Dar dezordinele şi abuzurile cuprinseseră şi alte localităţi din Ţară. Şi asta numeşte Domnul Horia Sima "Era Libertăţii".

Pentru a-şi salva propria-i piele şi pentru a obţine onoruri, Domnul Horia Sima a conlucrat cu Siguranţa şi cu Serviciul Secret, inducându-i în eroare pe legionari. Nu i-a fost deajuns ! Acum vrea să inducă pe toată lumea în eroare, la scară mondială ...

La sfârşitul lunii Martie din acest an, Domnul Horia Sima a acordat un interviu ziaristului italian Maurizio Chierici dela cotidianul de stânga-liberală "Corriere dela Sera". În acest interviu, domnia sa a declarat gazetarului italian că a fost adjunctul Generalului Antonescu, reprezentând puterea în sânul guvernului. Un "Vice" care comanda poliţia armată, în realitate adevăratul conducător al ţării. Textual : "După încercarea dela 21-23 Ianuarie 1941, Generalul Antonescu cere lui Hitler să-l protejeze, punând în schimb armata română alături de Nemţi, contra Ruşilor. Garda de Fier sfârşeşte în câmpurile de concentrare. Când armata roşie cucereşte România şi Antonescu este închis, Ribbentrop şi Himmler i-au adus lui Horia Sima onorul cuvenit. Capul guvernului din exil dela Viena, cu efectiv de 20.000 de luptători, a rezistat până în ultima zi a bătăliei de pe Oder, diviziile sale luând parte la aceste lupte.

Părintele naţionalismului în Europa, nu a fost nici Mussolini, nici Hitler ; a fost Codreanu care a început lupta în 1919".

Repetata minciună că Antonescu a cerut lui Hitler să-l protejeze şi că, în schimbul acestei protejări i-a pus la dispoziţie armata română, contra Ruşilor, apare şi în acest interviu. Megaloman cum este, Domnul Horia Sima l-a făcut pe ziaristul italian să creadă că el a fost adevăratul conducător al Statului, confundând realitatea cu ce ar fi dorit el să fie.

Douăzeci de mii de luptători ? Pe Oder este adevărat, a fost un regiment român de 2 batalioane, dar din 2 batalioane a face mai multe divizii asta ne aminteşte de manevrele cu efective reduse, când unităţile erau marcate prin panouri de pânză ... Toată consideraţia noastră pentru luptătorii români de pe Oder ! Domnul Horia Sima nu a fost însă acolo, ci în staţiunea balneo-

climaterică dela Bad Aussee, de unde, la capitularea Germaniei, s'a făcut nevăzut, ca de obicei, lăsându-şi colegii de cabinet în plata Domnului.

Un neadevăr este şi afirmaţia pe care o face Domnul Horia Sima că, Corneliu Codreanu a fost părintele naţionalismului în Europa. Lăsăm Europa la o parte şi ne referim doar la ţara noastră, unde naţionalismul a avut mulţi precursori : M.Eminescu, Vasile Conta, A.C.Cuza, N.C.Paulescu ... Aceştia pot fi consideraţi părinţi ai naţionalismului românesc. Incontestabil Corneliu Codreanu a dat naţionalismului românesc un nou impuls, prin aceea că a vrut să formeze o elită naţională având la bază, virtutea, iubirea şi jertfa pentru ţară, dreptatea şi dragostea pentru popor, cinstea, munca, ordinea, disciplina, mijloacele loaiale şi onoarea. ("Pentru Legionari", pag.41)

Urmat-a Domnul Horia Sima acest îndreptar ? A recitit domnia sa avertismentul lui Corneliu Codreanu din "Cărticica Şefului de Cuib", punctul 80 ? "Oamenii care ştiu că au păcate să aibă bunăcuviinţa de a se păstra pe linia a 2-a şi a nu ieşi cu pieptul înainte. Această atitudine cauzează multe neajunsuri organizaţiei".

Pentru a distruge o ţară întreagă, Domnul Horia Sima nu a avut timpul necesar, dar a avut destul timp pentru a distruge unitatea Legiunii. Nu-i treaba noastră să ne amestecăm în problemele ei interne, dar ne luăm totuşi libertatea de a cita şi circulara din 11 Decembrie 1936 semnată de Corneliu Zelea Codreanu :

"Un şef care nu poate stabili armonia în organizaţia sa, trebuie să ceară de urgenţă concediu, în care timp nu se va mai amesteca sub nici o formă în conducere. Se ştie că cea mai mare problemă legionară este problema unităţii, deci a armoniei depline. Cel mai bun şef este acela care poate să dea organizaţiei armonie şi unitate. Dacă un şef nu poate, se va retrage".

Pe cei ce l-au părăsit, Domnul Horia Sima îi numeşte "dizidenţi", deşi aceştia sunt cei mai mulţi. Este şi aceasta o răsturnare a raportului numeric şi a noţiunilor.

Legionarilor care împart cu noi acest amar destin, condamnaţi fiind cu toţii a trăi departe de Ţară, nu avem nimic a le reproşa. Nu avem nimic a le reproşa nici acelor legionari care i-au rămas fideli Domnului Horia Sima, nici măcar această fidelitate.

Am scris aceste rânduri doar pentru a se vedea în ce măsură Domnul Horia Sima are autoritatea morală pentru a-l judeca şi ponegri pe Mareşalul Ion Antonescu, Comandantul de Căpetenie al Armatei Române în cea mai mare şi mai dramatică epopee a Neamului Românesc.

* * *

Articolul meu : "CINE LOVEŞTE ÎN MAREŞALUL ATONESCU, ULTRAGIAZĂ SENTIMENTUL NAŢIONAL ŞI MEMORIA CELOR CĂZUŢI PENTRU ŢARĂ", mi-a cauzat multe "zile negre", atât înainte de a-l scrie, cât şi după aceea.

În afara discuţiilor cu Emilian, care s'a lăsat destul de greu convins că articolul trebuie publicat, au fost discuţiile cu mine însumi, înainte de publicare, precum şi îndoielie avute după aceea.

Nimeni nu poate afirma când scrie un astfel de articol, că nu are îndoieli, că nu există argumente pro şi contra care îl frământă.

Cărţile Domnului Horia Sima m'au indignat la culme, ele mistificând adevărul istoric şi fiind pline de venin şi ură la adresa Mareşalului.

Imediat după publicare, a urmat un nesfârşit număr de scrisori felicitări şi de injurii. Întreaga presă simistă s'a înverşunat în atacuri furibunde la adresa mea şi a lui Emilian. Pe vremea aceea eu nu primeam de peste ocean decât "Cuvântul Românesc", care s'a abţinut de la orice comentariu. În schimb, "Carpaţii", care apare la Madrid, "Opinii" de la Paris şi "Curierul" de la Los Angeles, m'au bălăcit în toate noroaiele posibile şi imposibile ! Niciuna din aceste publicaţii nu a răspuns la obiect, ci doar cu cele mai vulgare invective, pe care nici tiparul în mod normal nu le-ar putea accepta. S'au formulat şi anumite supoziţii, toate pentru a lovi în mine şi în Emilian : "Articolul nu a fost scris de Pantazi, el nu ştie să scrie ; ci de Emilian ! Articolul a fost trimis de la Bucureşti şi Pantazi s'a pretat să-l semneze, etc"! Aceste atacuri ale presei simiste nu au încetat niciodată şi, pe măsură ce timpul a trecut, au devenit mai insinuante, mai perfide, mergând până a mă acuza că sunt plătit de Bucureşti !

Eu nu am răspuns niciodată atacurilor, însă Emilian nu a mai putut răbda şi a scris un articol de răspuns intitulat : "La Limita Răbdării". Atât i-a trebuit presei simiste, pentru a-l cataloga şi pe Emilian ca fiind "plătit de Bucureşti".

Singura revistă legionară, care a găsit articolul meu binevenit, a fost "Vatra" a domnului Petre Vălimăreanu, care apare la Freiburg.

Reacţiile presei simiste nu m'au deranjat, ele nu au făcut decât să-şi dea "arama pe faţă" şi să se autodeprecieze prin vulgarităţile întrebuinţate şi prin minciunile inventate. Astfel, după ce au deşertat întreaga oală cu lături, au ajuns atât de departe încât au afirmat că din cauza mea a fost arestat Mareşalul ! Un domn Moraru, care se ascunde sub un pseudonim, caracteristic celor care nu au curajul răspunderii şi preferă să muşte din umbră, a scris că eu făceam parte din regimentul de Gardă al Mareşalului şi că singura mea scuză la arestarea acestuia, că nu am sărit să-l salvez, este că probabil eram beat mort, căzut sub masă, ca majoritatea ofiţerilor de cavalerie !

Acest "domn", nici măcar nu ştie că Mareşalul nu a avut niciodată un regiment de Gardă, ci un batalion şi că eu nu am făcut parte din acest batalion, ci din regimentul de Gardă Călare al Regelui ! El şi-a permis nu numai să mă insulte pe mine, ci întreaga armă a Cavaleriei ! Evident dacă atât Mareşalul cât şi eu făceam parte din Cavalerie, aceasta trebuiea la rândul ei aruncată în mocirlă.

Nu vreau să-i numesc pe aceşti calomniatori ordinari, deşi îi cunosc pe toţi, căci numele lor nu fac decât să murdărească ceeace ar trebui să se numească "presă".

Îndoielile mele au fost de o cu totul altă natură : nu se bucură oare Bucureştiul văzând câtă discordie este în exil ? Desigur Bucureştiul s'a bucurat, dar probabil că el nu ştie că la ora actuală Domnul Horia Sima nu numără mai mult de 10-12 adepţi ! Legionarii în marea lor majoritate l-au cunoscut pe Domnul Horia Sima şi ştiu că nimeni, nici Carol al II-lea şi nici Antonescu, nu au reuşit să distrugă Mişcarea Legionară, în măsura în care a făcut-o Domnul Horia Sima.

Dacă Bucureştiul cunoaşte aceste lucruri, desigur bucuria lui este foarte limitată. Domnul Horia Sima nu mai este astăzi decât "un mort printre vii", şi morţii nu-i mai interesează pe cei de la Bucureşti. De aceea, principalele ţinte ale Bucureştilor, nu mai sunt îndreptate nici asupra lui Antonescu şi nici împotriva lui Horia Sima, ci împotriva partidelor isorice şi a legionarilor care se agită încă pentru menţinerea în exil a ideii unei Românii libere şi independente. Acest argument, care ar putea pleda împotriva articolului meu, cade de la sine, prin dezinteresul Bucureştiului în problema Sima.

Argumentele pro-articol, dacă nu sunt numeroase, sunt însă de cea mai mare importanţă. Nu afirmă Emilian sus şi tare, că "el nu face politică, ci istorie" ?

Cum poate fi încadrat articolul meu altfel decât ca o necesitate a restabilirii adevărului istoric ? Aici, nu mai este vorba nici măcar de "mărturii" în vederea unei istorii, care se va scrie în viitor, ci pur şi simplu de restabilirea adevărului istoric. Şi atunci mă întreb, cum a putut Emilian să stea un singur moment la îndoială, dacă să publice articolul sau nu ? Acest articol reprezintă adevărata linie a ziarului "Stindardul", aşa cum l-a conceput Emilian. El nu a stat la îndoială pentru acest motiv, ci nu a vrut să-şi facă duşmani şi între legionari, făcând regretabila confuzie între aceştia şi Domnul Horia Sima.

Dar eu câţi duşmani am mai adunat la activ ? După evrei, după "Europa Liberă", după Rege şi regalişti, după diferiţi insignifianţi, acum şi pe simişti ! Şi dacă voi mai merge în acest tempo, unde voi ajunge ? Este adevărat că în fiecare caz luat în parte, am avut dreptate să arăt la unii trecutul nefast, la alţii activitatea prezentă împotriva adevăratelor interese naţionale, iar Regelui, totala inactivitate pe linie românească. Pot însă afirma astăzi cu deplină convingere că singurul articol, asupra căruia nu am nici o urmă de regret şi pe care-l consider ca o contribuţie istorică şi naţională este acest articol, care mi-a dat atâta bătaie de cap. Nu numai eu personal, dar şi ziarul "Stindardul", cred că ne-am făcut pe deplin datoria.

Celelalte multe articole, pe care le-am scris în acest ziar, nu le reproduc, deoarece nu le consider importante, nici ca o linie de conduită a mea, nici a ziarului la care colaborez şi nici măcar nu sunt constructive, aşa cum mi-am propus la venirea în exil. Ele se datoresc subiectivităţii mele într'un anumit moment, adică a unei furii necontrolate, sau a influenţei lui Emilian, gata în orice moment de a se bate cu toată lumea. Evident, eu nu am dreptul să arunc asupra lui Emilian răspunderea articolelor mele, dar incontestabil personalitatea lui îşi marchează o amprentă serioasă asupra mea.

Dacă după publicarea articolului, eu m'am liniştit fiind convins că am procedat aşa cum trebuie, Emilian a fost din ce în ce mai agitat. Mi-a arătat toate articolele presei simiste după care "numitorul comun" al tuturor gândurilor lui era : "Răspundem !" Invariabil şi calm eu îi spuneam : "Nu răspundem !" El a răspuns odată, eu niciodată ! Chiar şi fără răspuns, atacurile împotriva noastră nu au încetat şi probabil ... nu vor înceta, până când biologic nu vom dispare cu toţii ! Unde este creştineasca "iubire a Căpitanului" ? Unde domnule Horia Sima ? Unde "cuvioşii apostoli" ? Vă spun eu unde : "în ura Comandantului"! Cei "12 apostoli, ca şi Comandantul, fac caz de iubire creştinească, de bunătate, de dreptate, dar au cu toţii sufletele pline de ură, de venin şi de minciună"!

Nici o deosebire între voi şi comunişti. "E ruşine omenirii să vă spună vouă oameni".

Şi cu aceste gânduri, mi-am încheiat încă o noapte în clinica veterinară, acolo unde caii, câinii, vacile şi oile, pot demonstra întotdeauna că numai animalele dau dovadă de demnitate şi merită încredere.

* * *

Am ajuns la Lotru, unde Podhorodeţki m'a primit admirabil. Dintre cei vechi de la Argeş, i-am regăsit pe Pavlescu, care este tot la staţia de betoane, şi pe soţii Racoviceanu, ea în calitate de şef al Protecţiei muncii, el contabil şef al şantierului. Director este tot inginerul Cocoş de la Argeş. Şef de şantier, la unul din şantierele de captări secundare, inginerul Tarţa, fostul şef al tineretului Naţional Ţărănesc !

Podhorodeţki, mă pune în temă cu lucrările pe care le are şi care sunt de o mare amploare :

- Trebuieşte construită o colonie, aici la Voineasa, compusă din o mulţime de blocuri şi de vile. La Lotru, pornim pe cu totul alte principii decât la Bicaz şi Argeş. Pentru a nu se mai locui în barăci, am ajuns la o înţelegere cu Oficiul Naţional de Turism, care voieşte să construiască aici şi la Vidra două staţiuni de iarnă, în vederea organizării în 1988 a Olimpiadei de iarnă. Înţelegerea este să construim aceste două staţiuni şi să le locuim până la terminarea lucrărilor noastre, după care să facem renovările necesare şi să le predăm. Astfel ei vor finanţa lucrarea, iar noi vom beneficia de condiţii de locuit mult mai bune, cu cheltueli mai mici. De aceea interesul nostru este să construim cât mai repede aceste colonii, care intră în atribuţiile mele. Staţia de betoane, pe care am înfiinţat-o deja, va lua mare amploare, căci ea reprezintă principalul motor al întregii lucrări. De capacitatea şi posibilităţile ei, depinde mersul lucrărilor şi viteza cu care vor fi executate. În momenul de faţă, posibilităţile noastre de cazare sunt foarte reduse, ne mai cheltuind bani pentru barăci şi cazându-ne în acest minuscul sătuleţ. Vreau să-ţi dau Staţia de betoane să o organizezi cum crezi, pentru a putea face faţă ritmului de lucru foarte rapid. Trebuie să ştii

că pentru mine această Staţie de betoane este cu mult mai importantă decât un Lot obijnuit, pe care poate să-l conducă orice inginer.

- Domnule inginer, eu am venit la dumneavoastră pentru subteran şi aşi prefera să mă repartizaţi la domnul inginer Tarţa, aceasta şi datorită faptului că acolo pot aduce un aport mai substanţial, cunoscând meseria, şi fiindcă, de ce să nu v'o spun cinstit, sunt mai izolat şi deci e mai greu să se lege cineva de mine.

- Nu se va lega nimeni de dumneata, aici ai de-aface direct cu mine.

- Domnule inginer, după plecarea dumneavoastră am fost trimis la Vâlsan şi ...

- Ştiu, ştiu totul, nu poate fi vorba aici de aşa ceva şi pe urmă, trebuie să mă înţelegi şi pe mine, am neapărată nevoie de dumneata la Staţia de betoane.

- Acolo îl aveţi pe domnul Pavlescu, cu care aţi lucrat ani de zile şi cunoaşte perfect modul de funcţionare.

- Lasă dumneata asta, eu ştiu ce fac, Pavlescu a început să îmbătrânească şi nu mai poate face faţă la Staţia de betoane, el era bun la Argeş, unde nu trebuia beton decât pentru baraj şi pentru galerii, aici Staţia de betoane reprezintă cel mai important lucru pentru mine, de ea depinde totul.

- Domnule inginer, mă puneţi într'o situaţie foarte dificilă, ştiţi la "Garda Călare unde l-am cunoscut pe Pavlescu, el era maior iar eu un mic sublocotenent, nu l-am avut şef direct, dar ...

- Nu te pun în nicio situaţie dificilă, Pavlescu mi-a cerut să-l înlocuiesc.

- V-a cerut-o de formă, ştiind că nu aveţi cu cine !

- Eu ştiu că este aşa, dar realitatea este că nu poate face faţă cerinţelor de beton din ce în ce mai mari. Am fost foarte mulţumit de el dându-i o staţie de betoane pe care s'o conducă, dar acum este vorba de o considerabilă mărire a capacităţii ei, i-am spus acest lucru de două luni şi nu se descurcă. Eu nu mă pot face şef de staţie de betoane să stau tot timpul acolo şi să-i spun ce trebuie să facă. Nu poate omul mai mult şi, având în vedere că el mi-a cerut să-l înlocuiesc, o fac acum.

- Domnule inginer, eu nu ştiu nici cât dl. Pavlescu, el are totuşi o experienţă de câtiva ani !

- Domnule Pantazi, şantierul îl conduc eu, nici dl. Pavlescu, nici dumneata. Eu ştiu ce poţi să realizezi dumneata şi pentru mine este cel mai important lucru să nu-mi stea lucrările din lipsă de beton. Te previn că într'o lună, voi avea nevoie de o dublă cantitate de beton faţă de cea de astăzi, iar în 3-4 luni, Staţia de betoane va trebui să aibe a capacitate de cel puţin 4 ori mai mare. Dar trebuie mai întâi să-ţi spun cum te voi putea plăti. Iţi pot da maximum de categorie pe care o ai, la care îţi pot oferi un regim de 12 ore, ceeace înseamnă 50% din salariu, plus sporul de şantier de 25%. Deci pierzi dintru început, sporul de subteran şi cel de izolare, sporuri care nu se acordă decât şantierelor de captări secundare. Deasemeni nu ai acord. Voi avea grije să-ţi compensez prin prime sporurile pe care nu ţi le pot da. Iţi repet : am neapărată nevoie de dumneata. Mie trebuie să-mi răspunzi : da, sau nu.

- Bine, domnule inginer, am să fac tot posibilul să meargă treba, dar după aceea am să vă rog să mă daţi totuşi la dl. Tarţa. Am să-mi permit să vă deranjez peste câteva zile, pentru a vă spune tot ce-mi este necesar, pentru mărirea Staţiei de betoane.

- Eram sigur că ne vom înţelege domnule Pantazi, nu-ţi pot ura decât : spor la treabă !

M'am despărţit de Podhorodeţki cu inima îndoită, nu atât de greutăţile ce le voi întâmpina într'o activitate pe care nu o cunoşteam absolut deloc, cât de faptul că eram aşezat în mijlocul unui "viespar", pe care începusem să-l cunosc !

Ioana a sosit imediat, Podhorodeki i-a oferit un serviciu la biroul tehnic şi ne-am instalat provizoriu într'o cameră mare în sat, într'o casă părăsită. Locuinţa avea avantajul de a fi atât lângă Staţia de betoane, cât şi lângă biroul tehnic. Greutăţile aveau să înceapă !

* * *

Abia am ajuns la Lotru şi Ioana trebuie să plece la Bucureşti, deoarece data naşterii copilului se apropie.

Staţia de betoane la care mă prezint imediat, la capacitatea de astăzi, îmi face de la început impresia că funcţionează cu jumătate din posibilităţile ei, din lipsă de maşini care să o aprovizioneze cu ciment. Pauzele între maşini durează până la o oră, iar fiecare maşină se descarcă imediat şi fabricarea betonului nu durează mai mult de un sfert de oră. Prin urmare după fiecare maşină care vine, betoniera se opreşte în medie pentru trei sferturi de oră. Sunt patru betoniere care dau aproximativ patru maşini de beton pe oră, iar dacă ar funcţiona fără încetare ar putea da 12 maşini de beton.

Mă reped cu prima maşină până la depozitul de ciment. Acolo găsesc 8 maşini care stau la încărcat. Şoferii stau de vorbă. Nu se încarcă nici-o maşină. Patru maşini erau pe drum, deci în total 12 maşini aprovizionează cu ciment Staţia de betoane. Fiecare maşină face pe drum o oră, dus-întors.

Constat că o maşină se poate încărca în 10-15 minute. Cu încărcat, cu drum şi descărcat, o masină ar trebui să facă maximum o oră şi jumătate, deci ea poate face cu uşurinţă 8 transporturi pe zi. Verific drumurile maşinilor şi constat că ele fac între 3 şi patru transporturi pe zi. Ajung la concluzia că cele 12 maşini ar putea face faţă în condiţiuni perfecte. Staţia de betoane ar putea avea un randament de trei ori mai mare, dacă ar funcţiona incontinuu. Cu aceste constatări, mă duc la Podhorodeţki :

- Domnule inginer, îmi puteţi spune cum sunt plătiţi şoferii de pe maşinile de ciment ?

- In regie, cu ziua de lucru.

Ii explic lui Podhorodeţki tot procesul de aprovizionare şi de lucru al staţiei de betoane, după care îi arăt că singura posibilitate pentru un moment este ca şoferii să fie plătiţi în acord, fie după cantitatea de ciment transportată, fie după numărul curselor făcute.

- Domnule inginer, este doar o primă constatare, dar după necesităţile dumneavoastră actuale de beton, staţia nu trebuie mărită ; dacă pauzele şoferilor s'ar face la staţie şi nu la depozit, se poate regla funcţionarea în aşa fel încât să nu duceţi lipsă de beton. Totul depinde de interesul pe care îl putem trezi şoferilor. Trebuie ca ei să-şi dea seama că ar putea să fie substanţial mărit câştigul lor dacă ar vrea să lucreze cum trebuie.

- De asta te-am pus pe dumneata la staţia de betoane, acum m'am lămurit, nu trebuie acum mărită staţia. M'am luat după Pavlescu şi am comandat încă 8 betoniere ! Trebuie să anulez comanda !

- Domnule inginer, este numai o primă constatare, acum însă vă rog să-mi daţi un concediu de 3-4 zile, deoarece soţia mea trebuie să nască. Vă promit ca după aceea să nu aveţi probleme cu betonul. Deocamdată rezolvaţi problema şoferilor şi totul va merge bine.

Am plecat la Bucureşti. Sunt din nou la Jana. Nu o văzusem de aproape un an. De când am început să lucrez pe şantier nu am fost decât de două ori la Bucureşti şi atunci cu diferite treburi şi numai pentru câte două zile.

- Ioana s'a internat de două zile. Să fie cu noroc ! Cum te simţi ca viitor tată ?

- Îl aştept pe Mihai cu nerăbdare !

- De unde ştii că nu va fi Mihaela ?

- Nu Jana, de asta sunt sigur, de altfel sunt cunoscut pe întreg şantierul pentru pronosticurile mele fără greş în materie de naşteri. Dacă ştii anumite date, naşterile se pot face şi la comandă ! Bineînţeles înainte de concepţie.

- Ce spui măi ? Nu ştiam că şi în asta te pricepi ! Poţi să-mi spui şi mie secretul ?

- Nu Jana, nu ţi-l pot spune, dar este verificat şi ultra verificat, de altfel dacă îmi dai nişte date exacte, îţi pot spune ce sex au diferiţi oameni născuţi de multă vreme, pe care nu-i cunosc.

- Cum se face că posezi un astfel de secret, cu care cred că în America ai deveni imediat multimiliomar ?

- Am stat în închisoare cu un preot catolic, care mi-a murit în braţe şi care poseda secretul pe care mi l-a încredinţat înainte de a muri, cu condiţia de a nu-l destăinui decât unui singur om, bine verificat ca cinste sufletească şi numai când mi se va apropia sfârşitul. Nu am crezut atunci în această poveste, deşi el m'a asigurat că este riguros exactă, fără a putea să-mi dea vreo explicaţie cât de cât, logică. Mi-a spus că secretul este cunoscut de mii de ani şi că a fost transmis din om în om şi că el îl cunoaşte tot de la un preot catolic ! Mi-a mai spus că dacă acest secret s'ar cunoaşte, s'ar produce un mare dezechilibru în lume, deoarece majoritatea oamenilor vor băieţi ! După moartea sa, am verificat cele aflate, chiar în închisoare. Pe şantier la Argeş, eram cunoscut, femeile însărcinate veneau la mine să afle ce vor naşte ! Spuneau : "mă duc la domnul Pantazi, care ştie să facă băieţi"!

- Bravo măi ... să-ţi trăiască Mihai !

- Să dee Dumnezeu Jana, de când îmi doresc un băiat, de fapt ... mai mulţi băieţi !

- Ce vorbeşti măi, îţi merge aşa bine ? Lumea nu ştie cum să nu facă copii din cauza mizeriei şi tu vorbeşti de mai mulţi băieţi ?!

- Jana, aşi mânia pe Dumnezeu dacă aşi spune că nu-mi merge bine, dar ştii tu ... nimic nu este sigur. Oricând mi se poate inventa ceva şi pot fi dat afară ! Deocamdată m'am făcut util, am oameni care mă protejază şi sunt într'o întreprindere cu mari posibilităţi. La Lotru, lucrarea abia a început şi durează minimum 10 ani. Îmi trebuie un pic de noroc să pot rezista, bineînţeles dacă şurubul nu se va strânge din nou, în care caz, s'ar putea să-mi vizitez din nou vechile locuinţe de la Aiud sau Gherla ...

Am dormit la Jana, singura mea posibilitate de cazare în Bucureşti. Bineînţeles mi-am văzut fosta mea familie, pe Marioara, pe Piki şi pe Elena, cu care am stat mult de vorbă.

A doua zi de dimineaţă am aflat că Ioanei i se va face o operaţie cezariană, deoarece naşterea nu este altfel posibilă. Am alergat la spital.

- Cum îi este soţiei mele ?

- Bine, dar nu o poţi vedea decât după câteva ore, dar stai puţin aici, o să vă duc să vă vedeţi băiatul !

Mi-am văzut băiatul. Stă cumine, nu orăcăie, fapt care-mi produce o bună impresie ! Nu sunt deloc familiarizat cu orătăniile astea, în special când fac scandal ! Sunt foarte emoţionat deşi nu mă identific deloc în postura de tată. Plec pentru 3 ore, cât mi s'a spus că este necesar spre a o vedea pe Ioana. Mă duc la Jana, care stă la doi paşi de spital.

- Ei, ce face Ioana ? ... Dar Mihai ?

- Nu am văzut-o pe Ioana, doar pe Mihai ... ce să-ţi spun ... e în grădina mea, brun şi cu părul creţ !

- Ce vorbeşti măi băiete ? Am pregătit o sticlă de şampanie, hai să bem !

Am băut cu Jana un pahar ... al doilea ... şi m'a podidit un plâns cu sughiţuri ! E prima oară în viaţă că nu mi-am putut stăpâni nervii ! Nu ştiu de ce plâng .. de bucurie .. de emoţie .. de nervi ! .. Am băut cu Jana întreaga sticlă, după care am plecat din nou la spital.

Ioana este bine, dar foarte slăbită după trei zile de chinuri, până ce s'au hotărît doctorii să-i facă cezariana.

Aşa s'a născut primul meu fecior ! Am plecat la şantier, urmând ca Ioana să vină împreună cu Mihai după o săptămână.

* * *

Îmi telefonează Emilian.

- Mergi cu mine la Soultzmatt ?

- Ce este la Soultzmatt ? Unde este Soultzmattul ?

- Un cimitir românesc în Franţa, din primul război mondial.

- Când trebuie să mergem ?

- Peste trei zile, i-ați 2-3 zile liber, ne ia pe amândoi Nagacevschi cu mașina lui. Dormim prima zi în Freiburg, mergem la Bibliotecă, apoi a doua zi de dimineață plecăm la Soultzmatt și seara suntem în München.

- Nu vin domnule Colonel, mi-e greu să cer liber și-apoi ... mă costă o grămadă de parale.

- Merg cu dumneata să-ți ceri liber și nu te costă niciun ban. Trebuie să mergi, vin români din toată Europa, trebuie să te faci cunoscut, nu numai prin scris, trebuie să cunoști exilul românesc !

Așa l-am cunoscut pe domnul Nagacevschi, pe care refuzasem să-l văd pentru consult în vederea publicării articolului meu, ca răspuns lui Horia Sima. Primul lucru pe care l-a făcut dl. Nagacevschi a fost să mă felicite pentru articol. Am rămas foarte surprins, printre legionari, în afară de dl. Vălimăreanu, nu mai avusesem nici o atitudine binevoitoare. Dar ce legionari cunoscusem eu în München ? Doar pe Tase, care-mi făcuse o atât de proastă impresie !

La Freiburg îl cunosc pe dl. Mihăilescu, directorul Bibliotecii, alt legionar. Dar și acesta mă felicită pentru toate articolele mele !

Dormim la un hotel de lângă bibliotecă și luăm masa împreună cu părintele Popa, Nagacevschi, Emilian și cu mine. Alt legionar ... părintele Popa ... și acesta mă felicită pentru articole ! Deci sunt mai mulți ! Il întreb pe Emilian asupra acestui fenomen :

- Cum se face domnule Colonel, că patru legionari, Nagacevschi, Vălimăreanu, Mihăilescu și părintele Popa, m'au felicitat pentru articolul în care l-am apărat pe Mareșalul Antonescu împotriva calomniilor lui Horia Sima ?

- Perfect normal, legionarii nu-l mai recunosc pe Horia Sima, s'au săturat și ei de câte a făcut ! Au mai rămas foarte puțini alături de el !

- Câți ?

- Nu știu, dar în nici un caz mai mult de vreo 10-12 !

- Și ceilalți câți sunt ?

- Nici asta nu-ți pot spune, câteva sute cred ! Au murit și ei săracii ! In curând, se vor termina și ei ca și noi toți !

Ne-am dus la tipografia Coresi, unde i-am cunoscut pe dl. Nichi Constantinescu și pe dl. Ioanițoiu. Dl. Constantinescu, tot legionar, este șeful tipografiei, iar dl. Ioanițoiu, care locuiește la Paris, stă mai mult prin Freiburg unde lucrează la cartea sa :"Morminte fără Cruce". Este nemaipomenit cu câtă dăruire lucrează acest om pentru o carte care reprezintă suferințele noastre în închisori. Cu această ocazie l-am întrebat pe dl. Constantinescu :

- Credeți că ați putea să-mi editați și mie o carte ? Primul volum este gata.

- Da, d-le Pantazi, dar trebuie să știm și noi despre ce este vorba. Știți, eu nu pot publica ceva care este împotriva legionarilor !

- Dumneavoastră ați citit articolul meu în care îi fac critica lui Horia Sima?

- Desigur că l-am citit, dar acela este împotriva lui Horia Sima, nu a legionarilor !

Am remarcat diferența ... deci încă unul !

- Nu cuprinde nimic împotriva legionarilor, cred că este o critică obiectivă a poziției legionarilor din timpul lui Corneliu Codreanu, a guvernării legionarilor, precum și a vieții lor în închisori.

- Domnule Pantazi, lasă dumneata manuscrisul d-lui Vălimăreanu și te voi anunța dacă îl public sau nu.

Nu am mai întârziat la tipografie, deoarece trebuia să plecăm la Soultzmatt. Pe o vreme schimbătoare, în care soarele alterna cu ploaia, am ajuns la Soultzmatt, unde se odihnesc peste 600 de eroi români din primul război mondial. Se adunaseră acolo mai mult de 200 de români din toată Europa. Un cimitir splendid, cu o minunată poziție și o curățenie exemplară.

Il reîntâlnesc pe Dan Cernovodeanu după 32 de ani. Nu-l mai văzusem de la Cavnic de unde evadasem ! El m'a recunoscut cu greutate ! 32 de ani reprezintă o viață de om și desigur că și peste mine au trecut multe ! Era foarte aferat ; erau mulți cu care trebuia să stea de vorbă și ... eu scrisesem împotriva Regelui ! Nu i-o puteam lua în nume de rău.

Sunt tot timpul alături de Emilian. El îmi atrage atenția :

- Il vezi pe tânărul ăsta cu barbă ?

- Da îl văd, ce este cu el ?

- Il cheamă Boutmy, fost pușcăriaș de-al dumitale, l-am auzit adineauri vorbind într'un grup de oameni, este un om de nădejde.

Mi-am îndreptat atenția asupra lui, l-am auzit perorând.

- Nu-mi place d-le Colonel, declamă când vorbește, cred că este plin de el, nu-mi plac oamenii ăștia.

- Nu, nu ... greșești, nu-i nimic dacă declamă și ... o face bine, important este ceeace spune ... ascultă-mă pe mine, ăsta e un om de nădejde ... avem nevoie de asemenea oameni !

Slujba a fost oficiată de 5 preoți, pe care nu-i știam, cu excepția părintelui Popa, cunoscut cu o zi mai înainte. După slujbă au vorbit câțiva oameni, între care și Ioanițoiu. Remarc cât de prost citește cele câteva pagini și mă întreb de ce nu o sta liniștit în banca lui !

Mare surpriză, vorbește Remus Radina. Nu l-am mai văzut de când, în drum spre Paris, venind din țară s'a oprit pentru o noapte în München. Ii spun lui Emilian cine este Radina și îmi răspunde :

- Nu-l știam cum arată, dar să știi că el este inițiatorul pelerinajului la Soultzmatt.

Mult suflet în acest Radina, care este dărâmat în urma suferințelor din închisoare, după atâtea greve și izolări ! Cum și-a terminat alocuțiunea m'am dus la el, ne-am îmbrățișat și am stat mult de vorbă.

Seria cuvântătorilor se încheie cu Emilian care, într'o franțuzească impecabilă, mulțumește preotului francez, preotul satului, care supraveghează îngrijirea cimitirului. Apoi improvizează cum numai el știe o

cuvântare splendidă, în care alături de cei ce se odihnesc în acest cimitir, îl pomenește și pe Mareșalul Antonescu.

Am plecat de la Soultzmatt entuziasmat de faptul că se pot aduna totuși românii, venind din Franța, Germania, Elveția , Spania, Italia și chiar din Statele Unite, la o manifestație atât de înălțătoare. Pentru acest lucru îți mulțumim ție, Remus Radina ! Seara am fost în München.

* * *

Ducându-mă la serviciu îl găsesc pe Emilian așteptându-mă în fața clinicii ! De multe ori am avut această vizită neanunțată !

- Să trăiți domnule Colonel, ... ce vă aduce atât de repede după Soultzmatt la mine ?

- Neastâmpărul domnule Căpitan, simt că trebuie să vorbesc cu cineva și ... cu cine altul decât cu dumneata aș putea să vorbesc ?

- S'a întâmplat ceva neobișnuit ?

- S'au întâmplat destule, dar nimic din ceeace ar trebui să se întâmple, exilul nostru este o catastrofă, în fiecare săptămână apare câte o nouă organizație și nici una dintre toate acestea nu este constituită pe baze serioase, pe cinste sufletească, pe corectitudine, pe un învățământ tras, pe o linie cu-adevărat românească. Toți sunt complect dezorientați și românismul lor se limitează în a se extazia față de politica occidentală de ieri și de astăzi. Nu-și dau seama, că datorită Occidentului, am ajuns să ne părăsim țara, nu-și dau seama că Occidentul lucrează mână în mână cu rușii. Când vorbesc despre Roosewelt sau de Churchill, par'că ar vorbi de niște sfinți, până și vocile lor iau o tonalitate de admirație dusă până la evlavie ! Și este suficient să arăți adevărul istoric că imediat devii "fascist" sau "nazist".

- Aveți deci convingerea că nu poate fi vorba de o unire a românilor ?

- Nu, sub niciun motiv nu. Pentru a se face o unire, trebuie mai întâi să existe o conștiință românească, care nu există.

- Atunci ce rost mai are zbuciumul dumneavoastră ? Ce rost mai are ziarul?

- Tocmai ăsta este rostul, formarea unei conștiințe românești, dar acest lucru nu se poate face decât pornind de la niște adevăruri pe care trebuie să le spunem sus și tare, nu să le ocolim ascunzându-ne ca struțul cu capul în nisip, pentru a fi pe placul unui Occident total corupt, care nici nu vrea să știe de jumătatea din Europa pe care au dat-o rușilor. Nu vezi dumneata că acum Departamentul de Stat afirmă că rușii nu au respectat tratatul de la Yalta, care trebuia să instaureze democrația în țările din răsărit ? Nu vezi dumneata ce minciună sfruntată, vor să ne bage nouă pe gât ? Noroc că există petecul de hârtie cu scrisul lui Churchill, prin care acesta vinde răsăritul Europei pe procente, noi fiind "favorizați" cu cel mai mare procent de 90% ! Ei bine, este singurul tratat pe care rușii l-au respectat, dar nici după mai bine de 30 de ani, Occidentul nu-și recunoaște neghiobia ! Mi-e

silă domnule Căpitan, mi-e silă de acest Occident și mi-e mai silă de românii, care nici astăzi nu văd realitatea și vorbesc tot despre "aliații firești". Par'că văd că mâine, poimâine, îl vor scoate de la naftalină și pe nătângul ăla de Rege și vor încerca o nouă unire a românilor !

- Domnule Colonel, este foarte posibil acest lucru, deși Regele nu dă semne că l-ar mai interesa cauza românească. Dar dacă el într'adevăr ar ieși din nou la suprafață, poate ar fi singura posibilitate ca exilul să se unească.

- Nu știu ce să mai cred auzindu-te vorbind așa ! Nu ne-am săturat de trădarea lui de la 23 August ? Crezi dumneata că cu trădători se poate face o adevărată unire ? Cum poate fi trezită o conștiință națională, dacă punem un trădător ordinar în fruntea noastră ?

- Domnule Colonel, incontestabil că la 23 August s'a săvârșit o mare trădare și aceea nu împotriva Mareșalului Antonescu, ci a armatei noastre, căreia i s'a spus de către Rege că a încheiat armistițiu și că trebuie să se predea rușilor. Atunci Regele și-a mințit armata și a mințit întregul popor român, făcând premeditat confuzia între capitulare necondiționată și armistițiu. Dar dumneavoastră credeți că Regele poate fi făcut responsabil de această trădare ? Regele a fost sub influența unei camarile, care l-a jucat cum a vrut ea. El poate a crezut că face un act de mare eroism, că scapă țara de dezastru, în orice caz, nu i se poate arunca pe umerii lui, mai ales la vârsta pe care o avea atunci, această responsabilitate. Nu trebuie să uităm că generalul Sănătescu era lângă el, că a luat parte la complot, să nu uităm că generalul Aldea fusese consultat, să nu uităm că generalul Racoviță, cu trei zile înainte de 23 August schimbase dispozitivul trupelor pentru ca rușii să aibe drumul liber ! Ei bine atunci când frontul era rupt cu ajutorul trădării, el s'a hotărît să-l aresteze pe Antonescu, fiind presat de către cei din jurul lui.

- Ei bine domnule Căpitan, mi-a fost dat să trăiesc să te aud și pe dumneata apărându-l pe Rege !

- Nu-l apăr pe Rege, domnule Colonel, dar nu vreau încă să fac judecăți cu caracter definitiv, nu sunt cu nimic îndreptățit de a da sentințe, asta-i tot. După părerea mea, Regele este cu mult mai vinovat că a fost la deschiderea parlamentului comunist, pe care astfel l-a legalizat și că a abdicat de frica comuniștilor. La 23 August, arestându-l pe Mareșal și-a luat o responsabilitate, pe care mai târziu n'a știut s'o onoreze, aici este marea lui vină. Faptului că, după ce Maniu și Brătianu l-au sfătuit să nu recunoască parlamentul comunist, el totuși a făcut-o, pentru că așa l-au sfătuit englezii și americanii, nu-i găsesc absolut nici o scuză. Prin această atitudine a demonstrat că este Regele "aliaților", în nici un caz al Românilor. Abdicarea care a urmat, cu scuza că ar fi fost o baie de sânge, dacă n'ar fi făcut-o, nici asta nu stă în picioare. După cum singur recunoaște, rușii dețineau întreaga putere armată în București, deci nu putea fi vorba de o baie de sânge, ci cel mult de câteva sute de morți, atât de necesari în acel moment, pentru a se demonstra totalul amestec al rușilor. Evident această alternativă, îl putea costa viața, dar Carol I, atunci când a depus jurământul a spus că va urma pe români la bine și la rău. Evident că Mihai nu purta

vina conjucturii creiate, a nefericitelor evenimente din cauza cărora noi am avut atât de suferit, dar un adevărat Rege, nu ar fi abdicat,fiindcă Petru Groza şi Gheorghiu-Dej i-au cerut acest lucru . Realitatea este că i-a fost frică şi frica este omenească, în acel moment el nu a mai fost Rege, ci un biet om !

- Da şi, vrei să spui că avem nevoie de un "biet om", pentru ca să ne unim ? Nu domnule Căpitan, nu avem nevoie de el nici ca simbol, căci el nu reprezintă decât fantoma simbolului. El nu poate reprezenta decât trădarea pe care a făcut-o, indiferent de cine l-a influenţat să o facă. Istoria nu va vorbi nici de Sănătescu, nici de Aldea, nici de Racoviţa, ci de Regele Mihai, care şi-a predat armata şi pe şeful ei inamicului. Vinovat total, sau parţial de acest lucru, istoria nu este obligată să consemne, ci numai faptul în sine : capitulare fără condiţii, predarea armatei şi a şefului ei inamicului, recunoaşterea unui guvern pus de inamic şi luarea tălpăşiţei fără murmur, atunci când i-a fost cerută. Asta-i singurul adevăr istoric şi toţi cei ce se raliază acestei trădări, nu pot forma o conştiinţă românească, nu au dreptul să vorbească în numele tuturor românilor. Iar aici, în exil ... ce a făcut ? A spus că nu-l mai interesează tronul şi România, că el are familia lui de care se ocupă. Abia acum a venit la locul lui, la locul pe care-l merită "un biet om", în nici un caz un Rege ! Lăsaţi-l în pace domnule Căpitan, ferească Dumnezeu să aibă impresia că va mai putea domni, căci o revenire a lui, ar provoca o nouă dezbinare a acestui nenorocit exil.

- Nu cred că aveţi dreptate domnule Colonel, cu sau fără Mihai, dezbinarea datorită lui 23 August va dăinui, până ce nu vor mai fi supravieţuitori ai acelor timpuri. Unirea exilului românesc s'ar putea totuşi face, dacă ar exista o mare personalitate care s'ar impune. Numai această personalitate ar putea insufla tuturor să nu mai evoce trecutul cu nenorocirile lui şi toată lumea să nu se gândească decât la prezent şi la viitor. Din păcate nu avem un asemenea om. In lipsa lui, numai "coroana" ar putea uni românii, cu condiţia de a se da uitării trecutul.

- Nu domnule Căpitan, te contrazic cu toată forţa, unirea nu se poate face uitând trecutul, ci numai uzând de el, pentru a arăta greşelile săvârşite, pentru a nu fi repetate. Dacă "mormolocul" ar ieşi din muţenia pe care singur şi-a luat-o, el nu ar face decât să reactualizeze trădarea, căci vinovat sau nevinovat, el este simbolul trădării. Eu nu contest că dacă el ar reveni în mijlocul exilului românesc, poate s'ar face o unire a românilor, dar aceasta va fi efemeră, nu va avea nimic la baza ei, va fi un fals, o minciună în jurul căreia s'ar ascunde românii. Şi-apoi crezi dumneata că Mihai va mai putea domni vre-odată ?

- O nu, domnule Colonel, de asta sunt absolut sigur. In primul rând, nu va putea trăi pentru a ajunge timpul în care s'ar putea întoarce pe tron. In al doilea rând, chiar dacă prin absurd va trăii, va trebui să se facă un plebiscit, în care nu are nici o şansă, cel puţin după părerea mea. Dar eu nu mă gândesc atât de departe, fiind convins că nici eu nu voi apuca aceste timpuri, pun numai problema unirii exilului românesc. Eu am convingerea că în jurul lui s'ar putea realiza acest lucru şi că toţi cei care îi cunosc

păcatele trecutului, nu le vor scoate pe tapet pentru interesul general. Deci el nu ar fi întrebuinţat decât pentru aportul ce l-ar putea aduce.

- Nu domnule Căpitan, ar însemna să ne amăgim singuri şi "să ne tăiem conştienţi craca de sub picioare". El pentru neamul românesc nu mai poate însemna absolut nimic şi din nimic, nu se poate face decât tot nimic.

- Vedeţi domnule Colonel, suntem doi oameni, care ne înţelegem în linii generale, probă colaborarea noastră şi totuşi avem păreri diferite în o mulţime de lucruri. Ce ne îndreptăţeşte pe dumneavoastră sau pe mine să hotărîm în numele exilului românesc ? Absolut nimic, câţi oameni, atâtea păreri. De asta eu nu vreau "să fiu mai catolic decât Papa", eu nu am pretenţia de a fi singurul deţinător al "adevărului", ci doar să-l spun pe al meu.

- Nici eu nu am astfel de pretenţii, dar afirm sus şi tare adevărul meu, deoarece el se bazează pe fapte istorice şi istoria este o ştiinţă verificată. Dacă minţim asupra istoriei, şi susţinem o istorie mincinoasă, ne minţim pe noi înşine şi atunci nu putem ajunge la o conştiinţă naţională, implicit nu putem face politică românească.

- Este absolut exact, dar istoria încă nu s'a scris, noi cel mult putem aduce contribuţii şi acelea trunchiate, la această istorie care se va scrie. Dosarul încă nu este complect, aşa că nu se pot da "sentinţe". Noi cel mult ne putem expune o opinie personală, pe baza datelor pe care le cunoaştem, dar pe baza acestei opinii, în niciun caz nu poate fi construită o "conştiinţă naţională". Este simplu în lumea liberă să afirmi : cutare este trădător, dar până nu ai toate elementele pentru a dovedi acest lucru, chiar simpla afirmaţie poate fi socotită calomnie. De aceea eu cred şi vorbesc numai despre persoana mea, că m'am pripit în afirmaţii tari, pe care le-am socotit ca "fără drept de apel". Noi putem reda faptele pe care le cunoaştem, ca martori direcţi, sau indirecţi, dar nu avem dreptul de a emite sentinţe. A acuza de trădare implică un dosar complect şi o sentinţă dată şi nimic nu ne îndrituieşte la aceasta. Sunt de acord să dăm informaţii, dar să lăsăm pe cititori să tragă concluziile pe care le cred. La asta s'ar reduce rolul nostru, pe care cel puţin eu cred că l-am depăşit. Dar acest lucru nu priveşte numai persoana Regelui, ci a tuturor celor pe care i-am atacat. Poate nu am greşit nici cu alte persoane, nici cu Regele, dar mi-am depăşit atribuţiile şi prin asta am greşit. Dar aceste concluzii, nu înseamnă o autocritică, deoarece nu aşi fi scris niciun articol împotriva convingerilor mele, ele rămânând valabile ca opinie personală, nu însă sub forma "ex catedra", cu pretenţia de sentinţe definitive. De altfel, nu este vorba numai de mine, ci şi de ziar, şi el consider că şi-a depăşit sfera atribuţiilor sale.

- Nu, domnule Căpitan, în timp de război, un ofiţer este şi comandantul unităţii sale, dar şi "moaşe comunală", dacă este nevoie. Aici, în exil, noi nu dispunem de tribunale, care să ne facă dreptate, noi vrând, nevrând, ne spunem opinia, cum ar veni : actul de acuzare, şi dăm şi hotărîrea. In momentul în care avem convingerea că actul de acuzare are la dosar suficiente piese, atunci dăm şi sentinţa. Trăim o stare excepţională şi trebuie să ne comportăm ca atare. Nimeni nu ne face dreptate, trebuie să ne-

o facem singuri, aşa că nu trebuie să-ţi faci procese de conştiinţă că ai greşit!

- Ba da, domnule Colonel, fiindcă oricât aşi vrea eu să fiu de obiectiv, subiectivitatea născută în fiecare om îşi spune cuvântul şi, de multe ori acuzaţiile aduse, indiferent cărei persoane, conţin în ele această subiectivitate, care denaturează o sentinţă obiectivă. Dealtfel, în orice proces, avocaţii apărării, întorc precum le convine aceleaşi piese de dosar şi ajung la concluzii diametral opuse. Acelaşi lucru în exil, unde noi ne constituim în acuzatori, unii cititori, aducând noi dovezi, pot ajunge la concluzii cu totul opuse şi neexistând instanţa, ne proclamă : defăimători, calomniatori. In fond trebuie să acceptăm faptul că şi ei, ca şi noi, au dreptul de a interpreta cum vor piesele existente la dosar. De aceia afirm categoric, că o sentinţă nu poate fi dată, numai de către acuzare. Aici consider că am greşit şi în orice caz pot fi acuzat că am încercat să induc în eroare opinia publică, printr'o sofistică care mi-a convenit. Domnule colonel, ascultaţi-mă pe mine, avem dreptul la opinia noastră, nu avem însă dreptul de a da sentinţe cu caracter definitiv. Putem aduce toate argumentele care cer sentinţa de "trădare", dar nu avem dreptul de a o numi, să lăsăm pe fiecare cititor să tragă concluzia pe care o crede. Acesta cred eu că este rolul presei. Noi ne-am îndepărtat de rolul ziaristului, însuşindu-ni-l pe acela al judecătorului.

- Domnule Căpitan, îmi însuşesc în parte cele spuse de dumneata dar, atunci când urmăreşti un scop, acela de a forma o conştiinţă românească, nu trebuie să dai dovadă de slăbiciune, nu trebuie să fii oscilatoriu, nu trebuie să laşi posibilitatea vreunei alternative, căci toate acestea duc la slăbiciunea argumentării, la posibilitatea de interpretare că noi înşine nu credem în ceeace afirmăm. Să-i lăsăm pe alţii să ne combată, dacă au posibilitatea, un ziar în exil, dacă nu are o opinie proprie şi dacă nu ştie să şi-o susţină cu tărie, existenţa sa nu-şi are rostul. Nu trebuie să ne comparăm cu o instanţă judecătorească, noi nu suntem judecători, nici avocaţi, ci luptători, ieri cu arma, astăzi cu condeiul. Ti-am citit cu multă atenţie articolele, toate le-ai argumentat aşa cum trebuia, toate stau în picioare, indiferent de obiecţiunile ce s'ar putea aduce. Ele pot fi criticate ca formă, de fond, nimeni nu se va putea lega. Nu ai văzut dumneata răspunsurile pe care ţi le-au dat scribii lui Horia Sima ? Niciun răspuns nu a fost la obiect, nimic nu au putut contrazice şi-atunci nu au avut de făcut altceva decât să recurgă la injurii şi calomnii ! Să-ţi iau alt exemplu : "Căzăceasca la Palat", evident Regele nu-ţi putea răspunde ; dar regaliştii, de ce nu au făcut-o ? Nu puteau răspunde absolut nimic, deoarece nu ai enumerat decât fapte, fapte petrecute, redate de televiziunea austriacă şi germană. Cum puteau contrazice nişte imagini filmate de americani, englezi şi ruşi ? Şi-atunci au tăcut ! Ce înseamnă tăcerea decât recunoaşterea celor afirmate de dumneata ?

- Nu, domnule Colonel, tăcerea nu înseamnă recunoaştere, şi eu am tăcut la atacurile vehemente ale revistelor legionare !

- Ai tăcut fiindcă nu ai vrut să te bagi în "tărâţe", nu este acelaşi lucru, regaliştii au înghiţit şi au tăcut, fiindcă nu aveau contraargumente. Este o mare deosebire. Dar în sfârşit, eu voiam să discut cu dumneata cu totul alte lucruri, dar este bine şi aşa. Acum nu mai am timp, căci îmi pierd trenul, te voi călca însă foarte curând.

- Să trăiţi, domnule Colonel, aştept cu nerăbdare să mai stăm de vorbă, desigur sunt multe lucruri de clarificat, pentru o mai fructuoasă colaborare pe viitor.

* * *

La staţia de beoane se lucrează cu maximum de intensitate, ajungându-se la producţia prevăzută de Podhorodeţki. Atacarea simultan a 8 blocuri şi 4 vile la Voineasa şi 8 blocuri la Vidra, cere o producţie de beton în limita superioară a posibilităţilor staţiei. Deoarece nu este admisibilă nici o defecţiune, de nici o natură, hotărăsc mărirea staţiei cu două betoniere, pe care să le am în rezervă.

La Vidra, inginerul Barbu Spătaru şi la Voineasa inginerul Ştefan Pop au pus pe roate cele două şantiere, care funcţionează ca un ceasornic. Ambele staţiuni de munte, progresează văzând cu ochii. Barbu şi Ştefan îmi sunt buni prieteni, aşa că armonia este deplină. Naturi diferite, cei doi deşi se înţeleg foarte bine, între ei nu se poate lega o prietenie, trăsătura de unire fiind eu. Dar ei nu-l pot înlocui pe Vasile Ştefănescu de la Bradu-Argeş ! Aici la Voineasa este vorba de cu totul altfel de prietenii. Barbu şi cu Ştefan sunt doi tineri agreabili, inteligenţi, simpatici şi prietenoşi, dar preocupările lor nu depăşesc cadrul şantierului. Singur Barbu este mai la curent cu tehnica occidentală, al cărui admirator este, dar fiind, pare-se, un convins comunist idealist. Pe niciunul nu-l interesează politica zilei, meseria lor şi mersul lucrărilor fiind principala preocupare.

Sunt complect izolat de viaţa politică mondială, iar cea românească nu mă interesează câtuşi de puţin. Idiotizarea prin muncă, funcţionează admirabil, când dintr'o dată, "bomba explodează" : trupele pactului de la Varşovia au intrat în Cehoslovacia ! Aflu această ştire în dimineaţa zilei, deoarece toată lumea vorbeşte fără nicio temere. Faptul că România nu s'a asociat invaziei este larg comentat. Nu am însă timp de a afla detalii, deoarece trebuie să mă duc la staţia de betoane. Către orele 11, primesc un telefon de la Podhorodeţki :

- Opreşte imediat lucrul şi la orele 12, toţi oamenii să fie adunaţi pe platoul central, deoarece vorbeşte Ceauşescu.

Pe platou era o înghesuială de nedescris. Staţia de radio difuza muzică românească. M'am repezit acasă să ascult discursul la televizor. Ioana şi Ştefan veniseră deja şi în curând a sosit şi Brudy.

In sfârşit, apare imaginea vechiului Minister de Interne, actualmente Comitetul Central din Piaţa Palatului. La balcon apare Nicolae Ceauşescu

însoţit de o importantă suită. Piaţa Palatului este plină de oameni, aduşi de la diferite întreprinderi, pentru a-l asculta "pe viu" pe şeful Partidului.

Ceauşescu este de o nervozitate pe care nu şi-o poate ascunde. În sfârşit începe să vorbească. El anunţă intrarea trupelor sovietice în Cehoslovacia şi îşi arată profundul dezacord, întrebuinţând termeni vehemenţi asupra încălcării independenţei unei ţări socialiste prietene. Vorbeşte liber şi-şi găseşte cu greu atât cuvintele cât şi ideile pe care vrea să le dezvolte. Face impresia unui om care şi-a pierdut complect capul şi nervii, un om total depăşit de eveniment, un nestăpânit furios. Blamarea Uniunii Sovietice şi a trupelor invadatoare este categorică. Discursul se reduce la câteva cuvinte, ceeace dă impresia autenticului ... o pierdere totală a busolei. Totul se termină în câteva minute şi muzica populară reîncepe.

După masa de prânz, lucrul reîncepe, dar nimănui nu-i mai aredea de aşa ceva. Şoferii vin rar să încarce câte o maşină de beton, dar nici cerinţă nu este. Seara se anunţă că a doua zi nu se lucrează !

La direcţia personalului sosesc două maşini ale Securităţii din Râmnicul Vâlcea. Se anunţă că se vor alcătui formaţii militarizate de intervenţie ! Pavlescu, singurul fost ofiţer activ în afară de mine, este convocat la biroul personalului. Nimeni nu ştie ce se va întâmpla. Il întâlnesc pe Podhorodeţki, care îmi spune că lucrul este suspendat "sine die"! Sosesc trei camioane cu arme Z.B. Oamenii sunt organizaţi pe grupe, pe plutoane, formându-se o companie, sub comanda colonelului Pavlescu. Ofiţerii de rezervă sunt numiţi comandanţi de plutoane. Şi femeile de pe şantier sun mobilizate ! Se anunţă un program de instrucţie militară şi de trageri ! Eu sunt absolut singurul din întreg şantierul, care nu sunt băgat în seamă, ca şi cum n-aşi exista !

Şedinţele de partid sunt aproape continui. Aflu că grupele formate vor pleca în munţi în vederea prinderii paraşutiştilor ! Nimeni nu poate da o indicaţie asupra presupusului inamic, care ar putea fi paraşutat !

Toată lumea este fie la tragere, fie la instrucţie, fie aleargă de nebuni prin munţi după paraşutişti ! Am rămas absolut singur în întreaga colonie ! "Europa Liberă", transmite incontinuu, dar după terminarea invaziei, pe care a dat-o cu multe amănunte, ea trebuie să se limiteze la comentarii lipsite de însemnătate şi totuşi atât de necesare în aceste momente.

După două zile încep zvonurile, care incontestabil sunt lansate de către Securitate ! "Câteva tancuri sovietice au trecut Prutul la Nord de Iaşi, dar au fost distruse"! "Încercare de pătrundere sovietică la Inău, respinsă cu mari pierderi pentru inamic" ! "În Bucovina se dau lupte înverşunate şi sovieticii sunt în curs de a fi respinşi" ! Niciun post de radio străin şi nici cel românesc, nu confirmă aceste ştiri, care circulă cu din ce în ce mai mare intensitate. Ce interes o avea Securitatea să menţină această isterie ? Fiecare şedinţă de partid exacerbează în sufletele oamenilor un naţionalism feroce şi un antisovietism categoric. Toată lumea ştie că ruşii sunt duşmanii cei mai periculoşi care vor să ne ocupe ţara, dar că noi vom rezista până la ultimul om ! După trei zile apare zvonul că noi am fi în posesia unei arme secrete "Laser", cu ajutorul căreia am respins încercările de pătrundere

ruseşti ! Toate zvonurile se răspândesc cu viteza fulgerului şi ... prind. Este o îngrijorare generală. Sunt complect izolat, singurulul din colonie nebăgat în seamă de nimeni !

Il întâlnesc pe maiorul de Securitate Ispas, securistul şantierului.

- Ce se petrece domnule Maior ? Care este situaţia ?

- Tovarăşe Pantazi, situaţia este gravă, în orice moment ne putem aştepta la un atac sovietic !

- Bine, dar la ce foloseşte toată această mascaradă, cu oamenii care cutreeră munţii să găsească paraşutişti, cu tragerile care se fac, fără ca nimeni să nu explice măcar cum trebuie ţinută o armă în mână, cu instrucţia ridicolă care se face ?

- Trebuie să fim pregătiţi, tovarăşe !

- Şi dumneavoastră credeţi că aşa se face o pregătire militară ? Dumneavoastră credeţi că nişte paraşutişti, dacă ar fi lansaţi, ar avea vreo problemă să lichideze fără niciun efort această adunătură pe care aţi constituit-o dumneavoastră ? Dumneavoastră credeţi că rupând umerii femeilor de pe şantier cu tragerile fără cea mai sumară pregătire, puteţi realiza o rezistenţă cât de mică ? Vă rog să credeţi că mă uit la toată această isterie, care a intrat în toţi şi mă întreb cum este posibil să luaţi nişte măsuri atât de anapoda executate !

- Dar ce este cu dumneata ? Nu ai fost chemat să participi la exerciţii ? Dumneata ai putea să dai nişte sfaturi, de care ar trebui să se ţină seama.

- Lăsaţi asta domnule Maior, dumneavoastră ştiţi prea bine că nu am fost chemat, eu nu prezint încredere ! De altfel trebuie să vă mulţumesc că m-aţi scutit prin neîncrederea pe care o aveţi în mine, de toată această mascaradă.

- Te rog să crezi că nu ştiu nimic, Securitatea nu a dat această interdicţie în ceeace te priveşte. De altfel noi ştim că dumneata eşti antisovietic şi nu văd de ce nu s'ar avea încredere în dumneata ! Am să cercetez acest lucru, îţi promit, dar acum sunt foarte grăbit, te rog să mă scuzi !

După o săptămână, în care toţi au alergat ca desmeticii, fără a se realiza un cât de mic progres într'o cât de sumară pregătire de luptă, lucrul a fost reluat ! Luptele în munţi, nu au mai oferit niciun fel de problemă pentru destoinicii noştri tovarăşi, "inamicul nu are decât să vină, dacă are cutezanţa !" Singurul lucru care se menţine, sunt şedinţele de partid, zilnice, în care patriotismul, naţionalismul şi antirusismul, continuă cu înverşunare să fie subiectele de predilecţie !

O primă concluzie se precizează : Ceuşescu a devenit foarte popular şi chiar unii dintre cei ostili regimului comunist, îl consideră un mare patriot, care a ştiut să se impună atât pe plan intern, unde şi-a câştigat multe simpatii, cât şi pe plan extern unde a îndrăznit să se opună ruşilor cu curaj şi înverşunare.

De faptul că este imposibil să fi fost adevărate zvonurile care au circulat despre încercările ruşilor de a pătrunde în ţara noastră, nimeni nu vorbeşte un cuvânt ! Şi totuşi este cert că aceste zvonuri au fost lansate de către Securitate ! În ce scop ? Nu-mi pot da seama. În orice caz s'a creiat o

psihoză anti-rusească, care este lesne de înţeles cu câtă uşurinţă a prins la noi !

Totul a intrat în normal şi rareori câte cineva îşi mai aduce aminte de acest important eveniment. Eu nu citesc Scânteia, singurul ziar care vine cu regularitate pe şantier, dar îmi pică în mână un exemplar. Este pentru prima oară că mă uit pe un ziar românesc ! În prima pagină : vizita de lucru a tovarăşului Nicolae Ceauşescu la ... O fotografie mare a tovarăşului ... făcând inspecţie. Pagina a doua : vizita de lucru a tovarăşului N. Ceauşescu la ... Pagina a treia : învăţămintele trase la întreprinderea ... după sfaturile preţioase date de tovarăşul Nicolae Ceauşescu. Tovarăşa Elena Ceauşescu vizitează întreprinderea ... Fotografia tovarăşei ! Pagina a 4-a : primiri la tovarăşul Nicolae Ceauşescu ! Ştiri externe : imperialiştii americani ... capitalismul în faliment ... Fasciştii au ridicat din nou capul ! Închid ziarul, propunându-mi să nu-l mai deschid niciodată.

Barbu Spătaru se întoarce din concediu de la mare, vesel şi foarte bronzat.

- Cum a fost Barbule ?

- Bine, foarte bine, mulţi, foarte mulţi străini ... în special din R.D.G. dar şi polonezi şi cehi, în număr destul de mare, puţini români, îmi spune Barbu râzând !

- Ce-au făcut cehii de pe litoral când le-au invadat ţara ?

- Au primit cu toţii azil politic, cine a vrut să se reîntoarcă, s'a întors, cei care au vrut să plece în Occident li s'a dat drumul prin Turcia, iar cei care au vrut să rămână la noi au putut rămâne.

- Dar care a fost atmosfera printre ei ?

- Nu ştiu atunci, fiindcă încă nu eram acolo, dar cei pe care i-am întâlnit şi care au rămas definitiv la noi, erau furioşi pe ruşi şi extrem de mulţumiţi de atitudinea românilor faţă de ei. Cea mai mare parte, au fost cazaţi pe litoral.

- Măi Barbule, spune-mi te rog ce crezi tu de tot ce s'a întâmplat în Cehoslovacia ?

- Ce să cred ? Tu ştii că eu sunt comunist şi-atunci trebuie să cred ce mi se spune ! La drept vorbind, tocmai fiindcă sunt comunist şi îi cunosc ... nu cred nimic, dar nici nu-mi bat capul să înţeleg ceva ! Vezi ... acum fiindcă mă întrebi, încep să-mi pun şi eu întrebări : o fi într'adevăr o puternică neînţelegere între ai noştri şi ruşi, sau este o mare farsă care se face, cine ştie cu ce interese ! În orice caz, în scurta mea experienţă, de când sunt membru de partid, am învăţat un singur lucru : adevărul este exact contrariu propagandei care se duce ! Şi asta nu numai în politica externă, dar mai ales în cea internă ! Concluzia ar fi că există o perfectă înţelegere cu ruşii şi că la noi au interesul să menţină atmosfera de încordare faţă de sovietici. De ce toate acestea, nu pot înţelege şi drept să-ţi spun nici nu încerc să înţeleg. Dar s'ar putea ca totul să fie absolut real şi nici atunci nu pot înţelege cauzele care au putut duce la această răceală cu ruşii. Fă mai bine cum fac eu, nu te preocupa de aceste lucruri, tot n'ai să poţi ajunge niciodată la o concluzie sigură !

- Măi Barbule, desigur, farsă sau realitate, aceasta nu se cunoaşte decât la cel mai ridicat nivel şi acest nivel cred că depăşeşte chiar Comitetul Central. Altfel nu s'ar putea păstra secretul, ori nu se poate spune că nu ştiu să-l păstreze ! Propaganda deşănţată pe care o fac împotriva ruşilor, nu poate fi normală, decât dacă urmăresc un scop opus, adică ascunderea în spatele acestei totale rupturi, pentru nişte motive pe care nu le putem intui !

- Păi vezi ... gândim acelaşi lucru, dar nu putem finaliza un raţionament.

- Eu nu înţeleg nici ce fel de comunist eşti tu ?

- Să nu crezi că eu însumi ştiu acest lucru ! Sunt comunist fiindcă nu pot fi de acord cu Occidentul, cu morala occidentală sau mai bine zis cu lipsa de morală, cu jungla de acolo.

- Dar eşti de acord cu morala comunistă ?

- Da, dar ce este la noi, este departe de a fi un comunism real. La noi este dictatura proştilor, care au pus laba pe os şi mârâie la toţi care ar îndrăsni să se apropie de el. Ei sunt caracterizaţi prin nişte instincte primare, foarte normale unor oameni care se apropie mai mult de animale.

- Dar tu eşti comunist la noi, în comunismul care există, cel teoretic neexistând niciunde.

- Este adevărat, dar ţi-am spus că eu nu-mi bat capul cu astfel de întrebări, căci nu sunt în stare să le rezolv. Nu este în stare întregul Occident să le rezolve, aşa că nu văd de ce aşi încerca eu ? Şi chiar dacă aşi ajunge prin absurd la o concluzie, la ce mi-ar folosi ? Eu sunt comunist, dar sunt şi membru de partid în acelaşi timp, ceeace este o absurditate ! Un adevărat comunist, nu s'ar putea înscrie într'un astfel de partid, căci ar însemna că nu mai are niciun ideal şi un membru de partid habar nu are ce este comunismul ! Nu ştiu dacă mă înţelegi, eu sunt comunist ca ideal politic şi sunt membru de partid, ca să mă lase proştii în pace ! Situaţia politică care există în întreaga omenire de peste 20 de ani, nu va putea fi schimbată încă 50 de ani de aici înainte şi-atunci ... voi fi bătrân şi neputincios. Ce să fac, să mă revolt eu comunist împotriva comunismului ? Nu, nu sunt atât de prost, mă strecor printre ei şi-mi văd de treaba mea. Dumneata crezi că dacă nu aşi fi membru de partid, m'ar fi pus ăştia să conduc şantierul de la Vidra ? Nu, în niciun caz nu şi ... mie îmi place meseria ... mi-o fac şi nimic altceva !

- Bine măi, dar eu nu numai că nu sunt membru de partid, dar mai sunt pe deasupra şi fost puşcăriaş şi totuşi nimeni nu se leagă de mine că sunt şeful staţiei de betoane !

- În primul rând, ei nu au cu cine să te înlocuiască, asta Podhorodeţki le-a spus-o şi le-a demonstrat-o, dar să nu uiţi un lucru : eu dacă greşesc ceva la lucrarea mea, nu se întâmplă absolut nimic şi toţi mă acoperă, pe când dacă dumneata ai comite o greşeală, îţi zboară capul ! Greşelile în orice meserie sunt inerente, eu vreau să fiu acoperit şi carnetul de membru de partid îmi dă această acoperire. Sunt convins că voi ieşi la pensie şi acest carnet va fi şi atunci valabil ! Acum cred că mă înţelegi, nu ?

- Te înţeleg Barbule, sigur că te înţeleg, dar vezi tu, omul inteligent trebuie să-şi pună întrebări, aceasta este ceeace-l caracterizează şi nu implică

câtuşi de puţin că trebuie să le găsească o rezolvare precisă. Întrebările ce şi le pune omul sunt în concordanţă cu îndoielile lui, ori nu ai să-mi spui mie că tu nu ai îndoieli ?

- Aici este o altă chestiune, evident că am îndoieli, evident că-mi pun întrebări asupra acestor îndoieli, dar o fac eu cu mine însumi. Acum că am avut această discuţie împreună, eu nu mai dorm liniştit la noapte ! Dacă dumneata mă torni, eu am încurcat-o cu partidul, care oricum are un semn de întrebare asupra mea, iar dacă mă duc să te torn eu, ăia n'or să priceapă nimic şi tocmai ăsta e pericolul că, nepricepând, te dau pe mâna Securităţii, căci ăia sunt experţi în toate !

- De ce spui că au un semn de întrebare asupra ta ?

- Păi cum să nu aibă ? Cel prost suspicionează întotdeauna pe cel deştept! Şi-apoi crezi că ei nu ştiu că eu îndată ce-mi termin serviciul vin la dumneata ? Aceasta nu face decât să le întărească convingerea că mie trebuie să mi se pună un serios semn de întrebare ! Am fost de la început conştient de acest lucru, dar ce era să fac ? Eu ţi-am spus ... sunt comunist ... dar unde să găsesc comunişti pentru a mă simţi bine în compania lor. Mie semnul de întrebare mi-l pun membrii de partid, nu comuniştii !

- Bine, dar eu nu sunt membru de partid, ca să ai vreun avantaj din partea mea şi nici comunist pentru a avea vederi comune, deci a te simţi bine în compania mea !

- Consider fără importanţă faptul de a fi comunist, adică materialist, sau anticomunist adică idealist, cum eşti dumneata, important este faptul că putem avea un punct comun şi acela este dialogul ! Acest dialog, pe care-l caut, nu-l pot găsi nici la Vidra, nici la Voineasa, exceptând această cămăruţă. Eu caut adevărul, pe care am crezut că l-am găsit în comunism, acum cred că m'am înşelat, dar nu am cu ce să-l înlocuiesc ! Asta-i păcatul, asta-i îndoiala mea, asta-i singura întrebare pe care mi-o pun, dar numai atunci când mă găsesc singur, cu mine însumi ! Uite îmi pun o legitimă întrebare : de când eram mic, mama îmi spunea să nu caut adevărul decât în Dumnezeu ! Mă întreb, dacă el a făcut lumea şi în acelaşi timp el reprezintă adevărul, cum este posibil ca această lume să se bazeze numai pe minciună ? Poftim, ţi-am mai dat o îndoială pe care o am, crezi că aşi putea-o rezolva ?

- O rezolvare completă a unor astfel întrebări, este greu să găseşti, căci ar însemna că Dumnezeu a fost un credul, care şi-a creiat egalii Lui, ori acest lucru nu ar fi fost posibil ! Noi trebuie să vedem lucrurile cu totul altfel, Dumnezeu reprezintă adevărul absolut, iar noi care nu ne putem ridica la înălţimea Lui, avem fiecare adevărul nostru, câţi oameni, atâtea adevăruri, sau dacă vrei, prin neconcordanţa lor, câţi oameni atâtea minciuni ! Trebuie să-ţi spun că mi-a făcut enormă plăcere această discuţie cu tine şi poate stând mai mult de vorbă, vom ajunge şi la concluzia că numai spunând adevărul, poţi într'adevăr să spui o minciună plauzibilă şi numai minţind neruşinat, poţi camufla un adevăr atunci când urmăreşti acest lucru. Aceasta cred că este o tehnică în care comuniştii tăi sunt neîntrecuţi !

* * *

În faţa clinicii veterinare îl găsesc din nou pe Emilian.

- Să trăiţi domnule Colonel ! Ce vânt vă aduce pe la mine ?

- Domnule Căpitan, avem multe de vorbit !

Am intrat în spaţioasa mea cameră de gardă îmbrăcându-mi uniforma "de mareşal"! Emilian părea stânjenit. Aşezat într'un fotoliu privea în jos şi par'că gândurile lui pluteau pe alte meleaguri. Am întrerupt tăcerea căutând să fac o atmosferă cât mai caldă pentru a-i alunga tristeţea evidentă.

- Spuneţi domnule Colonel, cu cine voiţi să ne batem ?

- Cu noi domnule Căpitan, va fi lupta cea mai grea, trebuie să strângem colaborarea !

- Cum s'o mai strângem, domnule Colonel ? Am făcut socoteala că până acum v'am dat 36 de articole !

- Nu de asta este vorba, ştii ... am îmbătrânit ... se apropie sfârşitul ... vreau ca "Stindardul" să-mi supravieţuiască. Numai dumneata ai putea face acest lucru ... pentru asta am venit, asta avem de discutat !

Surpriza mea este mare, nu mă aşteptam la aşa ceva, cu-atât mai mult cu cât Emilian pare a fi în perfectă sănătate pentru vârsta lui. Cred că se află într'o stare de depresiune trecătoare, explicabilă la orice om. Îi răspund spontan :

- Domnul Colonel, dorinţa dumneavoastră ca "Stindardul" să vă supravieţuiască este splendidă, dar, nu cred că este cazul acum să vă gândiţi la aşa ceva şi apoi, alegerea mea ca urmaş nu o găsesc fericită ; deşi ne despart 14 ani, am toate şansele să mă curăţ înaintea dumneavoastră. Cei 16 ani de puşcărie pe care i-am făcut au lăsat urme adânci asupra mea, iar consecinţele le-am putut vedea abia aici la München, unde în decurs de câteva luni a trebuit să fac două grele operaţii dintre care cea de inimă nu cred că a reuşit decât o mică amânare a ceeace trebuia de fapt să se întâmple de acum 3 ani ! În afară de aceasta, şubrezenia mea se manifestă în toate direcţiile, în timp ce dumneavoastră sunteţi foarte sănătos.

- Nu domnule Căpitan, eu am 79 de ani şi la vârsta asta poţi termina cu cele lumeşti de pe o zi pe alta. Eu trebuie să pregătesc de pe acum pe cel ce-mi va urma şi în afară de dumneata, nu văd altă posibilitate. Trebuie să mergi cu mine la tipografie, să cunoşti bine tot procesul de editare al ziarului. Eu l-am dus 35 de ani singur, o vei face şi dumneata mai departe. Trebuie să te previn că este foarte greu, sunt multe operaţiuni de făcut şi apoi ai să te izbeşti de chestiunea fondurilor. Ştii, românii sunt entuziaşti până la băgarea mâinii în buzunar ! Pentru a scoate ziarul, eu întotdeauna intru în minus de până la 2000 şi câte-odată chiar 2500 de mărci, iar ziarul următor nu-l pot scoate decât atunci când reuşesc să ajung la un plus de 2-3000 de mărci. Din acest motiv s'a întâmplat să nu pot scoate ziarul decât de 2-3 ori pe an !

- Vedeţi dumneavoastră domnule Colonel, nu am ştiut acest lucru, de când sunt eu aici l-aţi scos aproape regulat la 3 luni. Dumneavoastră, după 35 de ani, aveţi credit la bancă. Evident că atâta vreme cât voi mai putea lucra, voi avea şi eu, dar după aceea ? Nici nu m'am gândit la chestiunea financiară, care desigur este de cea mai mare importanţă, eu însă nu pot face faţă celorlalte dificultăţi, astăzi fiindcă nu am timpul necesar, serviciul de 14 ore pe noapte ocupându-mi absolut tot timpul disponibil, mâine când nu voi mai lucra, voi fi stopat prin lipsa de credit. Dar în afară de toate acestea, dumneavoastră vedeţi că eu nu pot să umblu absolut deloc. Nu domnule Colonel, cred că alegerea mea este complect greşită. Tot ce aşi putea face eu ar fi să conduc redacţia şi aia cu multă dificultate, deoarece nu sunt colaboratori. Dumneavoastră ştiţi că astăzi la Stindardul practic nu scriem decât noi, rareori având câte un articol de la alţi colaboratori. Suntem obligaţi să scriem fiecare câte 4-5 articole pe care să le semnăm cu diferite pseudonime. Ce voi face eu atunci când va trebui să scriu 8-10 articole singur ? Sunt prea multe dificultăţi, domnule Colonel, şi alegerea mea nu ar putea rezolva continuarea ziarului, chiar dacă eu mă voi "curăţa" după dumneavoastră. Trebuie să găsiţi o altă soluţie.

- Domnule Căpitan, m'am gândit foarte bine, o altă soluţie nu este, nu mă face să mă amărăsc în plus, te rog promite-mi acum că-mi vei lua locul.

- Domnule Colonel, este simplu de a face o promisiune, dar eu nu mă pot angaja la acest lucru, deoarece ştiu că nu mă voi putea ţine de cuvânt şi atunci mai bine nu o fac.

- Dar dacă îţi voi asigura fondurile necesare ?

- V-am spus că nu m'am gândit la acest lucru, până nu mi-aţi atras dumneavoastră atenţia asupra acestei mari dificultăţi, dar toate celelalte sunt suficiente pentru a-mi da seama că este absolut imposibil pentru mine să-mi iau un astfel de angajament. Aveţi timp suficient pentru a găsi o altă soluţie şi singurul lucru pe care vi l-aşi putea promite este să conduc redacţia.

Emilian este şi mai descumpănit decât în momentul în care a venit la mine. Ce pot face ? Îmi pare din suflet rău că trebuie să-l dezamăgesc dar socotesc că e mai cinstit decât să-l amăgesc ! O tăcere adâncă se aşterne şi nici unul din noi nu o poate rupe. În cele din urmă intervin :

- Domnule Colonel, lăsaţi gândurile negre, aveţi tot timpul să rezolvaţi această problemă, mă voi mai gândi şi eu şi va trebui să găsim o soluţie. Dar vă spun eu, soluţia va trebui să fie radicală, adică o conducere nouă, cu o redacţie nouă, nu trebuie să contaţi pe mine, s'ar putea să vă trag chiulul, să "plec" înaintea dumneavoastră şi atunci ?

- Şi atunci, chiar că nu mai este nimic de făcut ! Dar nu este cazul să punem această eventualitate, dumneata chiar dacă eşti şubrezit fiziceşte, ai un moral admirabl care te ţine, dumneata ai o energie de care numai eu care te-am studiat mult îmi dau seama. Dumneata poţi conduce Stindardul încă muţi ani după ce eu nu voi mai fi. Eu am convingerea că fără a-ţi face eu nici o pregătire, eşti în stare să iei totul de la început şi să reuşeşti. Ascultă-mă pe mine, cunosc bine oamenii, ştiu ce zace în fiecare, dumneata nu-ţi cunoşti forţele, nici măcar nu ţi le bănuieşti, dar eu ştiu că eşti singurul

capabil să faci acest lucru, de aceea ţi-l cer, te rog gândeşte-te şi nu-mi da răspunsul acum. Mâine, poimâine, dar în orice caz cât de curând, nu am timp de aşteptat. Şi-acum te las domnule căpitan, s'a făcut târziu şi trebuie să plec.

- Să trăiţi domnule Colonel şi vă rog eu, lăsaţi gândurile negre, peste un an, doi, vom rezolva şi aceasta.

Emilian a plecat cu un pas mai nesigur ca de obiceiu, mai încet şi copleşit par'că de gândurile ce-l frământă.

* * *

A doua zi m'am dus la serviciu şi, după ritualul obişnuit, m'am echipat "mareşal", apoi am început obişnuita plimbare pentru limpezirea gândurilor în vederea începerii lucrului, la primul volum al cărţii mele.

În timpul plimbării am simţit că mi se face rău. O puternică sudoare rece mi-a acoperit fruntea şi abia am avut timpul necesar de a telefona la centrala pazei, pentru a mi se trimite un înlocuitor, şi Ioanei, ca Paul Ionescu să vină imediat împreună cu încă un şofer pentru a-mi lua maşina. Apoi am simţit că voi leşina. Din fericire, cred că nu a durat mai mult de câteva secunde şi mi-am revenit înainte de a-mi pierde cunoştiinţa. Revenirea era relativă, căci mă simţeam ca după o lungă boală, extrem de slăbit şi picioarele nu mă ţineau.

În jumătate de oră au venit în acelaşi timp, atât înlocuitorul, cât şi Paul împreună cu Willy. Am ajuns acasă. Am venit în uniformă, nu fusesem în stare să mă schimb. Deşi îmi revenisem, vocea îmi era complect voalată şi picioarele nu mă ţineau.

- Să chem Salvarea ? mă întreabă Ioana îngrijorată.

Ştia cât îmi este de dezagreabil să am de-a face cu doctorii şi de aceea nu ar fi luat niciodată o astfel de iniţiativă atâta vreme cât putea sta de vorbă cu mine.

- Nu ... cred că a fost o cădere de tensiune puternică, îmi voi reveni în scurt timp.

Dar nu s'a întâmplat aşa, revenirea complectă a urmat abia după câteva zile. Doctorii mi-au spus clar : "Eşti supra extenuat, nu vei mai putea lucra"!

După patru zile am plecat la lucru, dar după încă o săptămână, mi-am dat seama că doctorii au avut dreptate. A trebuit să renunţ definitiv la lucru, deşi mai aveam câteva luni bune până la pensie. Prin certificate medicale, aveam să ajung la data pensionării.

* * *

Trecuseră 10 zile de la vizita lui Emilian şi stând acasă resemnat că nu voi mai putea lucra, i-am telefonat.

- Să trăiţi domnule Colonel !

Emilian abia îmi răspunde cu o voce complect dusă :

- Bine că te-aud domnule Căpitan, ştii ... a doua zi ... după ... ce am fost la dumneata ... am avut mari dureri ... în spate şi ... la claviculă în dreapta. ... Durerile au fost atât de mari ... încât a trebuit... să chem doctorul... Mi-a spus ... că sunt dureri reumatice... dar că va trebui ... să intru în spital ... pentru câteva zile... Zilnic a trebuit ... să vină ... să-mi facă câte o injecţie... căci altfel nu mă lasă durerile... Acum trebuie să vină ... dintr'un moment în altul...Iartă-mă ... dar nu pot să vorbesc ... am mari dureri ... după ce pleacă doctorul ... şi-mi trec durerile ... te chem eu.

Mi-am dat seama că starea lui Emilian este gravă. Ce fel de dureri reumatice or fi acelea, încât trebuie să-i facă în fiecare zi câte o injecţie ?

După o jumătate de oră, mă cheamă Emilian, având vocea lui obişnuită.

- Domnule Căpitan, acum este o altă viaţă, mă simt perfect, dar doctorul mi-a spus că trebuie să intru poimâine în spital pentru a-mi face toate analizele. Cât îmi este de dezagreabil acest lucru, totuşi îl voi face, căci nu se poate să trăiesc numai cu injecţii.

- Bine, domnule Colonel ... credeţi că pot mâine de dimineaţă să vin să vă văd ?

- Stai un moment ... da, doctorul vine pe la 9 aşa că după 10, poţi veni oricând.

A doua zi pe la 9 m'am suit în maşină şi am luat drumul Fürstenfeldbruck-ului. L-am găsit pe Emilian foarte schimbat, ca după o lungă suferinţă, dar cu vocea sa normală şi bine dispus.

- Ei, cum merge, domnule Colonel ?

- Bine, dar bine numai după injecţie, la început îmi făceau una pe zi, dar de trei zile trebuie să-mi facă două !

- Faceţi temperatură ?

- Nu, dar am dureri absolut insuportabile. Mâine intru în spital, dar nu pot sta mai mult de 4-5 zile, deoarece trebuie să scot ziarul. Dar dumitale cum îţi merge ?

- Domnule Colonel, pot spune că mi-am revenit, dar nu sunt capabil de efort, am încercat, dar nu se poate, de aceea a trebuit să renunţ la lucru. Doctorii au avut dreptate. Nu ştiu cum ne vom descurca după ieşirea mea la pensie, vă daţi seama că mai mult de vreo 200 de mărci este greu să iau după numai 6 ani de serviciu. Deocamdată primesc banii după concediul medical, aşa că este încă bine, dar în viitor ... ? Ce v-am spus eu că s'ar putea să mă duc înaintea dumneavoastră ? Un reumatism, atâta vreme cât nu afectează inima este un fleac, dar eu ... sunt ca şi terminat.

- Şi totuşi eu te rog să preiei Stindardul ... te-ai mai gândit la asta ?

- De acum 10 zile, multe s'au schimbat, mi-am dat seama de câtă dreptate am avut, că sunt cu mult mai şubred decât dumneavoastră. Mai bine faceţi-vă la ideia de a scrie cel puţin 8 articole singur, deocamdată nu există altă soluţie pe care s'o puteţi găsi Stindardului. Acum, mai mult ca oricând, îmi dau seama că nu pot primi să vă fiu urmaş. Vă voi ajuta cât voi putea şi pe viitor. Căutaţi însă un altul, mai tânăr şi mai sănătos să preia ziarul, tot ce

vă pot promite este ca dacă va fi ca eu să am zile mai multe , să-l ajut cu articole pe urmaşul dumneavoastră.

Emilian se întristează brusc, cred că-şi dă seama că am dreptate, dar când îţi faci iluzii, este şi mai greu să suporţi deşertăciunea lor !

- Să vedem domnule Căpitan ce ne-o aduce ziua de mâine. Cât voi sta în spital, voi chema la mine pe toţi cei pe care-i socotesc capabili, cel puţin parţial, să continue ziarul. Redacţia însă te previn, numai dumneata o poţi duce.

- O voi duce domnule Colonel, dacă va trebui, însă să ştiţi că în redacţie nu admit amestecul nimănui, dacă va trebui să-mi iau colaboratori, mi-i voi alege singur. Numai în aceste condiţii aşi putea colabora cu altcineva. Dar la cine vă gândiţi că ar putea duce bucătăria ziarului ?

- Pentru punerea în pagină, toate treburile de la tipografie şi expediţie am doi tineri foarte inimoşi care ar putea să se descurce, iar pentru partea financiară, am vreo doi doctori, care să acopere eventualele minusuri din bancă. Vor veni cu toţii la mine, te voi pune în legătură cu ei.

- Bine domnule Colonel, după ce veţi ieşi din spital, după ce veţi scoate ziarul, va fi timp şi pentru asta.

Mi-am luat rămas bun de la Emilian, promiţându-i că voi veni peste 2-3 zile să-l vizitez la spital. Tot drumul am fost persecutat de marea schimbare pe care am văzut-o la el, precum şi de obsesia ce o are de a-şi lăsa urmaşi. Dar gândurile îmi zboară repede în altă parte ajutat fiind de splendidul peisaj dintre München şi Fürstenfeldbruck.

* * *

După două zile mă duc la spitalul din Fürstenfeldbruck, unde îl găsesc pe Emilian în ultimul hal. Reuşeşte să-mi spună :

- Chiamă doctorul.

Doctorul a venit imediat şi i-a făcut o injecţie. Am vrut să plec, dar nu m'a lăsat. În zece minute şi-a revenit şi în douăzeci de minute era omul de totdeauna.

- Vezi domnule Căpitan, aşa o duc de peste două săptămâni.

- V'au făcut analizele ? Ce spun doctorii ?

- Mi-au făcut, m'au purtat şi pe la München, dar nu mi-au pus încă un diagnostic. În maximum trei zile ies din spital, nu mai pot, ăştia mă chinuie degeaba. Auzi dumneata, după ce mi-au făcut toate analizele să nu fie în stare să-mi pună un diagnostic ! Am vrut să schimb spitalul, să plec la München, dar ginerele meu, care lucrează în acest spital, nu m'a lăsat, m'a rugat să mai stau 2-3 zile.

- Ginerele dumneavoastră e doctor ?

- Da şi lucrează aici, dar a fost de noapte, vine diseară. Am să-i spun că mâine plec acasă. Trebuie să scot ziarul, nu se mai poate întârzia !

- Aşa cum sunteţi acum, nu poate fi vorba de ziar.

- Ba da, îmi face o injecţie dimineaţa şi până seara rezist ! Dar vezi, te rog, mi-a venit corespondenţa, deschide te rog scrisorile şi spune-mi despre ce este vorba.

Era o grămadă de corespondenţă, scrisori de la cititori, anonime insultătoare la adresa unor necunoscuţi mie, anonime injurioase la adresa lui, pe care am reuşit să le ascund, ziare din exil, nimic important.

- Domnule Colonel, eu am să plec, mâine nu pot veni, vă voi chema la telefon şi în orice caz voi veni poimâine, vă doresc însănătoşire grabnică.

- Stai un moment, nu ţi-am spus că eri m'a vizitat Monsegniorul Bârlea !

- Ce a vrut ?

- Să-mi dea "liberă trecere" !

- Cum adică ?

- Ca orice popă, a venit să mă împărtăşească !

- L-aţi chemat dumneavoastră ?

- Da de unde ! M'am trezit cu el aici ! Ce era să-i fac ? L-am lăsat să-şi facă meseria ! În orice caz, acum sunt liniştit, popa a aprins "lumina verde"!

L-am lăsat liniştit, bine şi gata de orice glumă. Dar cine o fi chemat preotul ? Nu-mi închipui că Bârlea a venit întâmplător la Emilian, trebuie să-l fi chemat familia ! Încep să-mi pun întrebări :

Ce fel de reumatism necesită două injecţii pe zi ? De ce după ce i-au făcut toate analizele, nu i-au pus un diagnostic ? De ce ginerele lui nu l-a lăsat să schimbe spitalul ? De ce a fost adus părintele Bârlea ? Toate aceste întrebări care-mi trec prin cap, fără a le găsi răspuns, se risipesc.

A doua zi telefonez după ora la care ştiu că i se face obişnuita injecţie. Telefonul sună şi nu răspunde nimeni. Cum este posibil , doar are telefonul lângă pat ?! Las să treacă jumătate de oră şi telefonez din nou. Niciun răspuns. Trec vreo zece minute şi sună telefonul. Mă reped să răspund.

- Domnul Pantazi ?

- Da !

- Domnule Pantazi, Emilian s'a dus ... astăzi în zori !

Receptorul mi-a căzut din mână. Nici nu ştiu cine m'a anunţat. Ştiu că am plâns, am plâns mult, fără să mă pot stăpâni. Apoi am îngenunchiat şi m'am rugat pentru sufletul lui nobil. Săracul îşi presimţise moartea, de aceea insistase atât de mult să-i preiau ziarul. Şi totuşi, ieri îmi spunea că iese din spital pentru a scoate ziarul !

Acum găsesc răspuns întrebărilor ce mi-am pus ieri. Probabil era condamnat şi i s'a ţinut ascuns diagnosticul. Dar ce o fi avut ? Probabil cancer.

Îmi telefonează domnul Nagacevschi :

- Ai auzit domnule Pantazi ? A murit bietul Emilian !

- Am auzit domnule Nagacevschi, mi s'a telefonat acum zece minute, nici nu ştiu de către cine !

- A avut cancer generalizat, s'a dus în 3 săptămâni !

- Şi ieri mi-a spus că cel târziu mâine va ieşi din spital, pentru a scoate ziarul !

- Ei săracul, nu a ştiut niciodată ce are, familia i-a ţinut ascunsă boala. Luni la 2 este îmormântarea la cimitirul din Fürstenfeldbruck.

Nu am mai răspuns nimic, un mare vid mi-a cuprins creierul şi sufletul. Nu mai puteam gândi.

* * *

La cimitirul din Fürstenfeldbruck sunt peste 200 de persoane, care au venit să-i aducă un ultim omagiu lui Ion V.Emilian.

Slujba a fost făcută de către Monseniorul Octavian Bârlea, care a vorbit despre figura marelui dispărut.

După înmormântare, doamna Emilian a invitat acasă câţiva prieteni ai familiei şi ai lui personal. Cu această ocazie am putut afla că Emilian a făcut un cancer galopant generalizat, pornind de la plămâni şi că boala i-a fost ascunsă şi a fost încontinuu ţinut sub morfină, pentru a nu se chinui.

După vreo două ore, m'am adresat doamnei Emilian :

- Doamnă, vă rog să mă iertaţi că vă turbur în aceste momente, cu unele chestiuni, la care desigur nu vă puteţi concentra acum, dar care sunt de maximă importanţă. Trebuie să scoatem o ediţie specială, pentru a anunţa românilor din exil, decesul domnului Emilian.

- Domnule Pantazi, acum nu mă pot ocupa de acest lucru, deoarece plec în concediu. Peste două luni când mă voi întoarce, vă voi anunţa şi tot atunci vom decide despre viitorul ziarului.

- Doamnă Emilian, nu putem anunţa românilor abia peste două luni decesul, este mult prea târziu, acest lucru trebuie să-l facem imediat. Până atunci toată lumea va afla de moartea sa, din presa exilului şi este de datoria noastră să facem acum acest lucru.

- Domnule Pantazi, hotărîrea mea este definitivă, aşa că în această privinţă, nu mai avem nimic de discutat. După două luni, te voi chema eu şi atunci vom pune la punct tot ce este în legătură cu ziarul. Ştiu că dumneata i-ai fost cel mai apropiat colaborator, aşa că desigur te voi consulta înainte de a lua o hotărîre.

- Doamnă, evident că în ceeace priveşte viitorul ziarului, o hotărîre se poate lua şi după două luni, dar ediţia specială trebuie să apară acum.

- Eu cred că am fost destul de clară ... peste două luni !

Cunoşteam de la Emilian neînţelegerile din familie, în special cu soţia sa, care nu era câtuşi de puţin de acord cu activitatea românească a soţului. Mai ştiam că această refuzase categoric să-şi înveţe copiii româneşte şi că, în casa lui, Emilian trăia o adevărată dramă. Nu puteam însă să-mi închipui că soţia lui va merge atât de departe încât să nu accepte nici măcar să-i anunţe moartea. În fond acest lucru îl puteam face eu, dar îmi trebuiau de la doamna Emilian, în primul rând adresele cititorilor şi câteva sute de mărci, din cele peste 3000, care erau în bancă, ca fond al ziarului. De aceea m'am adresat din nou doamnei Emilian, cu riscul de a înghiţi cine ştie ce cuvinte nepotrivite.

- Doamnă Emilian, vă rog daţi-mi cel puţin adresele cititorilor şi mă ocup eu să scot ediţia specială. Vă spun eu unde se găsesc, pentru a nu vă obosi căutând.

- Aceste adrese nu le dau nimănui, până nu voi hotărî dacă ziarul va continua să apară, sau nu. Şi repet : peste două luni !

Tonul şi autoritatea cu care mi-a vorbit doamna Emilian, m'au făcut să-mi dau seama că orice discuţie este absolut inutilă şi că, pe viitor, va fi extrem de greu să ne înţelegem, dacă nu chiar imposibil.

Am plecat de la înmormântarea lui Emilian, dărâmat de pierderea celui mai apropiat mie în ultimii ani şi întristat de reaua voinţă întâmpinată din partea soţiei lui.

Peste o săptămână, i-am făcut un parastas în München, la care niciun membru al familiei sale nu a găsit de cuviinţă să ia parte !

Părintele Dumitru Popa din Freiburg a oficiat slujba într'o biserică arhiplină. Cu această ocazie, am rostit următoarele cuvinte pentru pomenirea marelui dispărut :

"Ne-am întâlnit astăzi, aici, pentru a-l pomeni pe Doctorul Ion Valeriu Emiliam, plecat dintre noi către veşnicie în ziua de 6 Iulie a acestui an şi înmormântat în cimitirul dela Fürstenfeldbruck la 11 Iulie.

Pentru mine este aproape neverosimil ! Mi s'ar părea mai firesc ca, îndreptându-mi privirea către dumneavoastră, să-l găsesc acolo, în primele rânduri, aşa cum obişnuia s'o facă, venind - pe orice vreme - Duminicile dela Fürstenfeldbruck la München pentru a lua parte la Sf. Liturghie.

Desigur, Ion Emilian era un om în vârstă şi, logic, sfârşitul lui era previzibil. Şi totuşi, puternica lui vitalitate desminţea această ipoteză.

Activ şi dovedind o nemaipomenită luciditate până de curând, vestea stingerii lui din viaţă a căzut ca un trăznet din cer senin.

Se cuvine să încep prin a aminti câteva succinte date biografice :

S'a născut la 14 Decembrie 1906 la Craiova. A început liceul la Sf. Iosif în Bucureşti, unde a învăţat limba germană. Apoi şi-a continuat studiile la cunoscutul liceu militar Mânăstirea Dealului. A voit să devină ofiţer activ, dar nu a fost lăsat de către tatăl său, care l-a îndrumat spre ştiinţele juridice. A devenit avocat şi s'a remarcat în procese cu caracter politic. Încă de copil, educaţia patriotică i-a fost făcută de către unchiul său Duminică, pe care-l adora. Ca tânăr avocat a intrat în organizaţia politică "Liga Apărării Naţional Creştine" condusă de marele naţionalist A.C.Cuza, iar mai târziu de Octavian Goga. În timpul guvernării lui Goga, ajunge prefect al judeţului Neamţ.

Prin educaţia primită de la unchiul său Duminică, continuată la liceul militar şi prin linia partidului condus de Cuza - Goga, Ion Emilian devine un activ luptător naţionalist şi evident anti-comunist. Atunci când generalul Antonescu a ordonat : "Români treceţi Prutul", Ion Emilian s'a înrolat voluntar ca ofiţer de rezervă în regimentul 2 Călăraşi din Caracal cu gradul de locotenent, comandant de escadron.

Astfel a început epopeea unor fantastice lupte, la Prut, la nord de Rădăuţi, având drept prim obiectiv Hotinul. Au trecut Nistrul şi luptele au continuat la Moghilev, au trecut Bugul şi s'au dat lupte grele la Mihailovka, Berislav, au trecut şi Niprul, luptele continuând la Kachovka, Melitopol, Bdyansk, pentru a trece după aceea în Crimeea la Djankoi, Feodosia şi Kerci. Mergând din victorie în victorie, regimentul a pătruns în Caucaz, luând parte la luptele din Cuban, Anapa, Krasnodar, apoi îndreptându-se către Marea Caspică pe direcţia Salsk, Proletarskaya, Elista, Outta şi ajungând în sfârşit la gurile Volgei acolo unde aceasta se varsă în Marea Caspică, la Astrakan ! Este cel mai înaintat punct la care au ajuns unităţile române şi germane, la peste 4000 de kilometri de ţară !

Prin faptele sale de arme, Emilian devine cunoscut în întreaga armată de pe front, iar în Cavalerie, devine unul dintre eroii legendari ai acestui război. Este de multe ori decorat şi obţine şi "Ordinul Mihai Viteazul", cea mai mare decoraţie românească, extrem de rar primită de către un ofiţer de rezervă.

Războiul i-a cimentat caracterul, prin război s'a identificat cu sine însuşi, cu firea lui de luptător înăscut.

Dar aşa cum scrie domnul Doctor Claudian într'un articol închinat memoriei lui Emilian, citez : "războiul nostru nu s'a terminat la 23 August 1944 aşa cum vor câtiva aşa zişi - democraţi -, în clipa în care am scăpat din ghiarele fascismului. Abia acum începe lupta cea mare, care va pune în cumpănă însăşi existenţa naţiei noastre. Şi Emilian caută un colţ în lumea liberă, unde nimeni nu ne chiamă şi nimeni nu ne aşteaptă, pentru a continua bătălia Neamului, care era bătălia lui. Stindardul lui flutură aici, timp de peste 35 de ani, peste exilul românesc veşnic învrăjbit, minat de sectarisme nevolnice şi din ce în ce mai secătuit de credinţă şi de speranţe", închei citatul.

L-am cunoscut îndată după venirea mea în exil, cu opt ani în urmă.

M'a onorat dela început cu prietenia sa şi i-am devenit curând cel mai apropiat colaborator. A însemnat o cinste pentru mine a sta alături de acest om, care a fost una din cele mai de seamă personalităţi ale exilului românesc.

Plecat din ţară de 40 de ani, n'a uitat o clipă că este român şi şi-a închinat Patriei îndepărtate, pe care a îndrăgit-o ca nimeni altul, toţi anii ce-i mai rămăseseră de trăit, până la ultima suflare.

A întemeiat şi a condus timp de 35 de ani cel mai marcant ziar românesc, apărut după război dincolo de hotarele noastre. Iniţiator şi Redactor şef al "Stindardului", publicaţie de înalt prestigiu, a făcut din apariţia acestuia ţelul său de viaţă, raţiunea sa de a fi. A luat şi a menţinut ferm legătura cu românii de pe întreg globul ; a adunat şi a triat mii de articole ; a urmărit cu neobosită râvnă procesul tipografic ; a corectat un număr infinit de pagini, a încheiat abonamente pentru a asigura existenţa periodicului său, depunând extenuanta muncă de expediere a fiecărui exemplar, din fiecare număr, în toate colţurile lumii.

A întruchipat, neobosit şi neabătut o întregă uzină creatoare de frumuseţe, adevăr şi nădejde în mai bine.

In amintirea anilor în care a luptat pentru Ţară şi în memoria celor care au căzut pe front, splendidă mărturie a acelei epoci din viaţa sa, ne-a lăsat o minunată carte intitulată : "DER PHANTASTISCHE RITT", apărută mai întâi în limba franceză cu titlul : "LES CAVALIERS DE L'APOCALYPSE".

Această carte este cea mai bună din câte s'au scris în literatura românească de după război şi una din cele mai bune din întreaga literatură mondială.

Ea reprezintă un jurnal de război. Un jurnal în care războiul românesc împotriva comunismului este justificat în fiecare pagină ; în care eroismul soldatului român este evocat cu o sensibilitate deosebită ; în care lupta cu pieptul deschis împotriva tancurilor sovietice demonstrează măreţia sa sufletească. Din paginile acestei cărţi, reiese cu claritate că armata noastră nu s'a jertfit numai pentru apărarea Patriei, ci şi pentru a pune o stavilă barbariei comuniste, pentru a apăra Europa. Incontestabil adevăr, care abia astăzi începe să se întrezărească ! Au trecut 40 de ani şi poate vor mai trece încă mulţi alţii, dar, odată şi odată, lupta de avantgardă pe care au dus-o românii, va fi recunoscută şi România Mare va fi liberă, aşa cum a visat-o Emilian.

"Stindardul" i-a fost izvor de mari satisfacţii. Mii de scrisori primite de pe toate meridianele i-au recunoscut strădania şi i-au lăudat activitatea ; mii de cititori i-au mulţumit pentru a fi ţinut nestinsă flacăra naţionalismului românesc şi a fi marcat prezenţa noastră în circuitul presei libere internaţionale, ca o continuă pledoarie a dreptului nostru milenar de existenţă ca stat liber şi independent în contextul european.

A avut însă şi mulţi duşmani, fapt inerent meseriei de gazetar şi i-a sângerat de multe ori inima din pricina vrăjmăşiei care destramă dureros exilul nostru. Mi-a mărturisit-o adesea punctând frazele cu un oftat şi cu caracteristicul leit-motiv : "ei da"! Dar a mers înainte, conştient de menirea sa de a face cunoscută Lumii Libere tragica soartă a României căzută sub jugul comunismului impus despotic întregului Răsărit al Europei prin ruşinosul tratat dela Yalta.

Să-i păstrăm vie amintirea ! Şi mai presus de aceasta, avem sfânta datorie de a nu-i zădărnici aşteptările, de a nu destrăma ceeace a împlinit cu atâta migală şi înflăcărată iubire de Ţară.

Grea şi de cinste moştenire ne-a lăsat !

Nu putem răspunde testamentului său spiritual decât prin continuarea apariţiei "Stindardului" al cărui suflet a fost : testament ce vine a-l întări pe cel al lui Enăchiţă Văcărescu : "Urmaşilor mei Văcăreşti, las vouă moştenire creşterea limbii româneşti şi a Patriei cinstire".

Cu 35 de ani în urmă, el şi-a denumit ziarul său : "Stindardul", urmând simbolul celui ce pe vremuri purta în luptă drapelul unităţii. Când port-Stindardul cădea, un altul îl prelua spre a-l duce în luptă mai departe.

Ion Emilian a căzut la datorie purtând Stindardul luptei româneşti.

Consider un legământ de onoare preluarea "Stindardului" care, făgăduiesc în aceste clipe solemne, va flutura deasupra exilului românesc, atâta vreme cât viaţa va mai pâlpâi în mine."

Acestă cuvântare rostită în biserica Sankt Nicolaus din München, pentru comemorarea lui Emilian, a apărut în ediţia speciala, primul număr din noul ziar "Stindardul Românilor".

În momentul în care am scris acest articol, mi-am dat seama că, după moarte, i-am îndeplinit ultima dorinţă. Cum o voi realiza ? Nu ştiu, dar trebuie !

* * *

Neintervenţia lui Ceuşescu în Cehoslovacia, atitutinea lui mai mult decât binevoitoare faţă de turiştii cehi de la noi, precum şi propaganda pe faţă anti-rusească care se face în şedinţele de partid i-a ridicat incontestabil prestigiul, făcându-l oarecum popular în Ţară şi desigur câştigând interesul Occidentului.

Aceste neaşteptate evenimente mi-au retrezit interesul politic, adormit prin angajarea mea într'o muncă istovitoare, care îmi anihilase complect gândirea.

Nenumărate întrebări au început să mă frământe, întrebări la care nu pot da un răspuns categoric. Şi tocmai aceasta împinge sfera preocupărilor mele la un volt-face de 180 de grade, de la staţia de betoane, la politica internă şi externă a Partidului Comunist Român.

Din fericire treburile mele la şantier sunt atât de bine puse pe roate încât nu-mi mai ridică niciun fel de probleme, iar prezenţa mea la staţia de betoane poate fi sporadică, eu putând fi oricând plecat pe şantierul Voineasa, pe cel de la Vidra la 30 de kilometri sau la depozitul de ciment, la alţi 30 de kilometri. Cu staţia de betoane, nimeni nu are nicio treabă, atâta vreme cât punctele de lucru sunt aprovizionate la timp.

Încep să mă gândesc metodic asupra celor întâmplate. Relaţiile româno-ruse s'au deteriorat de mai multă vreme şi astfel se explică faptul că românii nu au fost invitaţi să ia parte la invadarea Cehoslovaciei. Pentru această ipoteză pledează faptul că Ceauşescu a făcut o vizită lui Dupcek în timp ce acesta era în tratative cu ruşii, precum şi furia nereţinută pe care a arătat-o în ziua invaziei.

Dar dacă relaţiile s'au înăsprit datorită acestei invazii la care Ceauşescu a refuzat să ia parte, cum se explică surprinderea lui ?

Nu mai aveau ruşii încredere în Ceauşescu şi nu l-au anunţat nimic despre invazie ? Pentru care motiv şi-ar fi pierdut ruşii încrederea în el ?

Dar dacă ruşii spre a-i surprinde pe cehi, pentru a-i arăta lui Dubcek că nu vor merge atât de departe încât să-i invadeze, l-au trimis pe Ceauşescu puţin înainte la Praga şi nu l-au întrebuinţat apoi la invazie, pentru a-l ţine

în rezervă pentru cu totul alte scopuri politice ? Acest lucru ar putea explica întreaga farsă, întreaga lui mascaradă care a urmat ! Dacă admitem această ipoteză, în care Ceauşescu a jucat pur şi simplu jocul ruşilor fiind complect de acord cu ei, poate fi crezut şi faptul că în Ţară a fost declanşată o propagandă anti-rusă, care să meargă până la isterie. Pe ce s'ar fi bazat acest nemaipomenit curaj al său ? Am putea găsi o explicaţie : pe de-o parte surpriza la care nu se aştepta şi care l-a făcut să-şi piardă capul complect, arătând reacţia omului primar, datorită tocmai fricii, iar pe de altă parte, poate un raţionament logic : ruşii nu vor face două invazii, una după alta ! Dacă admitem prima ipoteză, că Ceauşescu a fost pus în faţa unui fapt împlinit, la care nu se aştepta şi a reacţionat momentan, sub impulsul nervilor, nu mai putem înţelege continuarea în timp a acestei reacţiuni prin propaganda deşănţată anti-rusească şi prin minciunile lansate cu luptele dintre ruşi şi români ! Şi totuşi şi acest lucru s'ar putea explica, dacă admitem ipoteza că Ceauşescu a rupt-o definitv cu ruşii şi prin această propagandă ar încerca într'adevăr să mobilizeze toţi românii, pregătindu-i pentru un eventual război şi, în acelaşi timp Occidentul care, luat prin surprindere cu invazia Cehoslovaciei, să nu mai admită şi invadarea României.

La toate aceste întrebări nu pot găsi un răspuns şi mă frământ zi de zi, de dimineaţa până seara.

Incerc să reconstitui politica rusească faţă de noi şi faţă de celelalte ţări din răsăritul Europei ocupate de ei de la început cu acordul Occidentului.

Desigur această politică a fost diferenţiată şi dacă scopul lor a fost acelaşi, adică subjugarea totală a acestor ţări, metodele întrebuinţate au fost diferite. Evident ruşii au analizat din timp fiecare popor în parte, atât psihologic, cât şi istoric, precum şi toţi factorii potrivnici pe care i-ar putea întâmpina într'o ţară sau în alta. Ruşii au ştiut de la început, că cele două ţări, vecine lor, România şi Polonia, se deosebesc fundamental, din enorm de multe puncte de vedere şi în concluzie, metodele de a le supune trebuiesc să fie adecvate fiecăreia dintre aceste ţări în parte.

O primă deosebire consta în faptul că Polonia era ţara aliată a Occidentului, ţara pentru care începuse cel de-al doilea război mondial, iar trupele poloneze luptaseră alături de aliaţi până în ultimul moment, în timp ce România, făcuse parte din tabăra adversă.

O a doua deosebire importantă consta în faptul că polonezii aveau sânge slav, ori o represiune imediată asupra lor, nu era indicată, în timp ce românii erau o insulă latină, înconjurată de slavi, care de multă vreme sta în calea expansiunii lor.

A treia deosebire consta în spiritul de independenţă polonez, recalcitrant istoric, în timp ce românii fuseseră subjugaţi şi dependenţi de turci sau de ei, independenţa şi libertatea românilor fiind de scurtă durată.

In sfârşit a patra diferenţă marcantă între cele două ţări consta în religia catolică a polonezilor şi cea ortodoxă a românilor, noi fiind net dezavantajaţi şi în această privinţă.

Toate aceste motive i-au făcut pe ruşi să întrebuinţeze metode cu totul diferite, pentru subordonarea totală a celor două popoare.

Din primul moment, cu polonezii au încercat cu o oarecare diplomaţie, să spunem aşa, "cu mânuşi", o subjugare treptată, în timp ce la noi, represiunea a fost metoda întrebuinţată de la început. Neputându-se baza pe un Partid Comunist Român, care la noi era ca şi inexistent, ruşii au adus întreg nucleul de conducere şi represiune din Uniunea Sovietică, polarizând în jurul lui minorităţile conlocuitoare, în primul rând evreii în conducere, precum şi ţiganii şi ungurii, ca factor adiacent, dar formând grosul aparatului represiv.

Ana Pauker pe faţă şi Nikolski din umbră, au luat de la început în mâini răspunderea celei mai crunte şi mai organizate represiuni împotriva poporului român. Viteza în acţiune, precum şi paleta largă de desfăşurare, a vizat de la început intelectualitatea, Biserica Unită şi tineretul, căutând să menajeze pătura ţărănească, ce urma să fie lovită după ce cele dintâi vor fi neutralizate complect.

Intreaga acţiune a început încă înainte de izgonirea Regelui, după un concept minuţios şi judicios stabilit. Intelectualitatea fiind primul obiectiv, s'au stabilit şi aici priorităţi. Astfel, au început cu moşierii, deoarece prin lovirea lor, chipului în favoarea ţăranilor, îşi asigurau neutralitatea, dacă nu chiar alianţa acestora. Au urmat vârfurile politice centrale, mergând până la cele judeţene. Industriaşii au constituit al treilea obiectiv, urmaţi fiind de propietarii de locuinţe urbane. Prin aceste arestări masive, o parte din intelectuali s'au dat de partea lor, iar ceilalţi au fost arestaţi. Armata a suferit două deblocări masive, prima înainte de plecarea Regelui, cea de-a doua imediat după plecarea acestuia. Ambele deblocări au fost urmate de arestări. In tot acest timp, a fost arestat şi tineretul, care a reacţionat de la început, însă necunoscând lupta în subversiv, a căzut cu uşurinţă în mâinile unei Securităţi bine instruită de NKVD.

Ţărănimea a constituit ultimul capitol al arestărilor şi represiunea sângeroasă a început în închisori şi lagăre de muncă forţată. Ideia care a călăuzit Securitatea, după indicaţiile lui Nicolski, a fost exterminarea prin foame, bătăi şi muncă forţată a tuturor celor arestaţi.

Inainte de începerea arestărilor masive, Stalin a hotărît să schimbe conducerea de la Bucureşti românizând-o, pentru a putea câştiga adepţi în cadrul partidului, dar lăsând în continuare pe Nicolski, care îi garanta reuşita operaţiunilor. Schimbarea Anei Pauker prin Gheorghiu Dej, îi putea asigura deplina securitate şi în acelaşi timp o interesare a comuniştilor români într'o politică de partid mai convenabilă tuturor.

In tot acest timp, Securitatea a constituit "vioara întâi" a conducerii de la Bucureşti, de frica ei tremurând până şi cele mai înalte cadre ale partidului. Arestarea Anei Pauker, a lui Teohari Georgescu şi Vasile Luca, apoi liberarea primilor doi puşi pe linie total moartă, precum şi arestarea, judecarea şi condamnarea la moarte a lui Lucreţiu Pătrăşcanu, au avut darul de a înfricoşa la maximum pe absolut toţi comuniştii, care trebuiau reduşi la cea mai plecată supunere.

Totul s'a realizat după planurile Moscovei, cu largul şi necondiţionatul concurs al lui Gheorghiu- Dej care, incontestabil, şi-a câştigat complect încrederea Moscovei.

Moartea lui Stalin şi venirea la putere a lui Hrusciov, acest eveniment care a trezit atâtea speranţe în rândul tuturor celor subjugaţi, pentru noi, a constituit alte semne de întrebare, care şi acestea au rămas fără răspuns ! De ce s'au retras ruşii din ţară ? De ce înainte de retragerea ruşilor a început un nou val de arestări masive ? De ce Gheorghiu-Dej a dat semne de nelinişte şi apoi a schimbat pe neobservate politica noastră faţă de ruşi, apărând în "Magazinul Istoric", cele spuse de Marx despre Basarabia, ca fiind pământ românesc ? De ce s'a dat în vileag hotărîrea ruşilor ca România să devină o ţară eminamente agricolă ? Cum a îndrăznit Gheorghiu-Dej să se opună acestui lucru ?

Toate aceste întrebări, cărora nu s'a dat atunci un răspuns, îmi revin astăzi cu claritate în minte. S'au întâmplat toate acele lucruri printr'o înţelegere între Gheorghiu-Dej şi Hruosciov, pentru cine ştie ce interese, sau a fost o răceală reală între cei doi ? Este foarte greu de crezut că Gheorghiu-Dej, după moartea lui Stalin, s'a simţit dintr'o dată atât de puternic, pentru a-i înfrunta direct pe ruşi ! Şi totuşi, dacă în urma "democratizării" anunţată de Hrusciov, Gheorghiu-Dej stalinist cunoscut, tot de frică să nu fie înlăturat, a preferat confruntarea, în locul unei aşteptări liniştite, în care se putea prevedea că îi va cădea capul ?

În primul rând, se pune întrebarea : de ce au plecat ruşii din ţară ? S'ar putea întâmpla că au decis să-şi retragă trupele de la noi, tocmai fiindcă aveau deplină încredere în Gheorghiu-Dej, în felul în care le executase ordinele, în faptul că la noi nu mai putea fi vorba de o reacţiune, cu-atât mai mult cu cât retragerea trupelor lor a coincis cu un nou val de masive arestări. Dar, tot atât de bine se poate ca această retragere să fi fost făcută pentru ca să dea iluzia Occidentului că ruşii au schimbat ceva în politica internaţională şi să dea prioritate acesteia, dat fiind faptul că nu riscau absolut nimic.

În orice caz, între cele două momente politice, moartea lui Stalin din 1953 şi invadarea Cehoslovaciei de astăzi este incontestabil o mare similitudine, din care izvorăsc aceleaşi întrebări : înţelegere totală cu ruşii, deci o farsă de proporţii sau o distanţare începută în 1953 şi dusă la ruptură în 1968 ? De remarcat deasemeni că, în 1953, conducătorii celor două state erau Hrusciov şi Gheorghiu-Dej, pe când în 1968 sunt Brejnev şi Ceauşescu. Alţi actori, aceiaşi piesă, din care reies aceleaşi necunoscute !

Dar iacă, îmi vine în minte şi plecarea trupelor sovietice din Austria ! De ce au părăsit ruşii această ţară ? De ce după ce au plecat, nu s'au mai amestecat câtuşi de puţin în treburile interne ale austriecilor ? Nu oare atunci când au plecat de acolo au pregătit plecarea de mai târziu din România ? Care este asemănarea şi care este deosebirea între aceste retrageri neaşteptate ? Eu înclin a crede că, plecând din Austria fără a se mai amesteca ulterior în această ţară, iar ulterior plecând din România unde simulează chiar un incident între noi şi ei, vor să scoată în relief

independenţa României. Desigur că plecarea din Austria şi respectarea neutralităţii acestei ţări, ar putea fi întrebuinţată mai târziu şi ca momeală pentru germani, care să fie ispitiţi în a crede că ruşii respectă neutralitatea, deci n'ar risca nimic ca declarându-se şi ei neutri, să aibă o şansă în plus pentru unificarea Germaniei.

Desigur, toate acestea sunt speculaţii, dar de posibilitatea şi chiar de probabilitatea lor, trebuie să ţin seama, dacă vreau să încerc să întrezăresc încâlcita politică sovietică.

Concluzia mea de astăzi, pe baza succintelor informaţii pe care le am, este că Uniunea Sovietică joacă Occidentului o farsă de nemaipomenită amploare. S'ar putea ca "mâine", când voi fi în posesia unor informaţii mai ample, să-mi întăresc părerea, sau din contra, să-mi dau seama cât am interpretat de greşit evenimentele !

În ipoteza veridicităţii concluziei mele, înseamnă că România este destinată a juca un important rol în politica externă sovietică. Faţă de celelalte ţări subjugate, Uniunea Sovietică se arată într'o defensivă atentă faţă de Polonia, într'o supraveghere destinsă faţă de Ungaria, control sever în Cehoslovacia, amiciţie dezinteresată faţă de Bulgaria şi toată atenţia asupra Germaniei de răsărit.

Astfel Uniunea Sovietică îşi desemnează o politică diversificată faţă de ţările subjugate, faţă de condiţiile de astăzi din fiecare ţară.

* * *

După terminarea celor două luni de concediu ale doamnei Emilian, i-am telefonat pentru a şti ce a hotărît.

- Domnule Pantazi, ţi-am spus că te voi anunţa eu când ne vom întâlni.
- Doamnă au trecut două luni şi noi încă nu i-am anunţat decesul. Vă rog daţi-mi adresele cititorilor ziarului şi o voi face eu.
- Nu se poate domnule Pantazi, doctorul Baican a spus să nu fac nicio mişcare, până nu vom lua o hotărîre.
- Dar cine este doctorul Baican ?
- Un prieten al familiei.
- Doamnă, eu nu vă cer decât adresele, voi scoate o ediţie specială şi apoi vom discuta.
- Nu pot da nici adresele până vine doctorul Baican !

A mai trecut încă o lună şi, în sfârşit, doamna Emilian m'a convocat să discutăm despre soarta ziarului.

Am luat-o pe soţia mea cu mine, deoarece ştie mai bine nemţeşte. La reuniune, se află doamna Emilian cu fiul şi cele două fete, monseniorul Octavian Bârlea, domnul doctor Baican şi un domn Lupuleasa. Am făcut bine luând-o pe Ioana cu mine, deoarece nu s'a discutat decât în limba germană.

Doamna Emilian ne-a anunţat că doctorul Baican se va ocupa de viitorul ziarului şi i-a dat cuvântul.

Doctorul Baican ne-a spus că ziarul va trebui să fie bine organizat, pentru a deveni rentabil şi pentru aceasta redacţia va trebui lărgită, lucru de care se va ocupa domnia sa. Adresându-mi-se mie, mi-a spus că trebuie să scriu la toţi cunoscuţii, cerând bani, căci fără bani nu poate apare ziarul ! A adăugat că ştie că am fost colaboratorul lui Emilian şi voi face şi mai departe parte din redacţie.

I-am replicat domnului doctor Baican, că fondul ziarului are 3000 DM şi că aceşti bani depăşesc cu mult scoaterea unei ediţii speciale, pentru a anunţa decesul lui Emilian.

- Aceşti bani nu mai există, ei au fost daţi familiei, care a avut diferite cheltueli. Nu este nicio grabă să scoatem acum ediţia specială, o vom scoate când se vor aduna fondurile necesare, deocamdată dumneata ocupă-te de adunarea fondurilor, iar eu am să mă ocup de celelalte treburi în legătură cu organizarea. Peste o lună ne vom întruni din nou să vedem ce am realizat !

- Domnule Doctor, daţi-mi adresele cititorilor şi scot eu acum ediţia specială.

- Adresele cititorilor aparţin familiei, ca de altfel tot ce este în legătură cu ziarul. Ele nu se vor da nimănui, trebuie ca acest ziar să dea o rentă familiei, care este propietara lui.

- Domnule Doctor, acest ziar aparţine familiei din punct de vedere juridic, dar el aparţine tuturor cititorilor căci ei dau fondurile prin abonamente. Ziarul astăzi are o întârziere de trei luni şi cititorii au dat 3000 DM., aşa că ei au dreptul să primească ziarul.

- Adună dumneata bani şi va apare ziarul, deocamdată nu avem nici bani şi nici organizarea nu este făcută.

- Domnule Doctor, pentru a strânge bani, îmi trebuiesc adresele cititorilor.

- Nu domnule Pantazi, dumneata trebuie să găseşti cititori noi şi să strângi fondurile necesara apariţiei ziarului mai departe. Deocamdată la asta se reduc atribuţiile dumitale.

- Domnule Doctor, domnul Emilian avea cu totul alte vederi, el scotea acest ziar pentru cititorii lui, nu pentru a face o rentă familiei. Domnul Emilian nu mi-a cerut niciodată să aduc bani, ci doar să scriu articole. Eu am făcut parte din redaţia ziarului şi m'a rugat să iau conducerea acestei redacţii după moartea sa. Deoarece văd că nu ne putem înţelege, vreau să vă precizez condiţiile mele pentru o colaborare mai departe :

1 - Cer conducerea redacţiei, fără niciun amestec din afară. Redactorii îi voi alege numai eu.

2 - Cer cartoteca ziarului.

Numai în aceste condiţii acept să colaborez cu dumneavoastră, care aveţi obligaţia de a asigura fondurile ziarului, deoarece eu în administraţie nu mă amestec.

- Domnule Pantazi, deocamdată nu poate fi vorba despre condiţii, acum dumneata trebuie să aduni bani ! Peste o lună ne vom întruni din nou să

vedem câţi bani am adunat, pentru ca din ei să putem oferi o rentă familiei şi din rest să scoatem ziarul.

- Dumneavoastră vreţi ca mai întâi să daţi o rentă familiei şi numai din ce rămâne să scoateţi ziarul ?

- Desigur, ziarul este proprietatea familiei.

- Care ziar ? Care nu apare ? Dumneavoastră întâi fixaţi renta şi apoi faceţi întreprinderea ? De unde rentă dacă ziarul nu apare ? În aceste condiţii eu mă retrag.

În toată această discuţie, doamna Emilian şi fiul cel mare, au luat de câteva ori cuvântul, fiind întru totul de acord cu domnul doctor Baican, aşa că mi-am dat seama că eu nu am ce căuta în asigurarea unei rente familiei Emilian. Despre apariţia ziarului, nu s'a vorbit decât în sensul amânării sale. Rolul meu se reducea, după concepţia domnului doctor şi al familiei, numai la a strânge bani, pentru a primi onoarea de a face parte dintr'o redacţie de care vor dispune ei !

După aceea am aflat că doctorul Baican a cumpărat dela familie întreaga arhivă şi bibliotecă a lui Emilian ! După arhiva bibliotecii din Freiburg, arhiva lui Emilian era cea mai mare din întreg exilul !

Am rupt complect orice relaţii atât cu doctorul Baican, cât şi cu familia Emilian, hotărîndu-mă să scot singur ziarul mai departe. Am plecat furios şi dezgustat la maximum. Ce s'a ales din idealurile lui Emilian ?!!!

Ajuns acasă, i-am spus Ioanei :

- M'am hotărît să scot ziarul mai departe !

- Cum să scoţi ziarul ? Cu ce bani ? Tu ştii ce muncă este să scoţi un ziar? Este o nebunie, o imposibilitate. Cine va pune în pagină ?

- Tu ! Nu ştiu cu ce bani, îmi dau seama ce muncă trebuie depusă, îmi dau seama de greutăţi, din care prima o constituie adresele cititorilor. Nu ştiu cum voi reuşi, dar ceeace a fost mai greu am făcut.

- Ce a fost mai greu ?

- Să iau această hotărîre !

- Ioane, cred că glumeşti !

- Nu Ioana, nu glumesc absolut deloc. Întotdeauna când am luat o hotărîre, am dus-o la îndeplinire, indiferent de greutăţile întâmpinate, o voi face şi acum. Nu trebuie să-ţi pui niciun fel de întrebare, este suficient că trebuie să mi le pun eu. Nu-mi cere explicaţii, căci acum nu-ţi pot da niciuna. Îţi spun doar atât : ai văzut câte scrisori şi telefoane am primit din toate colţurile lumii, pentru a continua ziarul ? Memoria lui Emilian şi aceste nenumărate cereri, mă obligă şi ... nu pot da înapoi. Îmi voi îndeplini datoria. Deocamdată, în decurs de două săptămâni, trebuie să scot Ediţia Specială, în care în afara decesului lui Emilian, trebuie să anunţ apariţia noului "Stindard", precum şi "linia ziarului".

Activitatea începe. Scriu 20 de scrisori, la cei pe care-i ştiu mai înstăriţi, din cei ce mi-au cerut să continui ziarul.

Mă duc la tipografia lui Emilian, pentru a vedea dacă pot lucra mai departe acolo şi cu aproximaţie cât va costa. Primele rezultate nu sunt deloc

încurajatoare. Tipograful sârb, cu care lucra Emilian de 35 de ani, îmi spune că pentru Emilian, scotea ziarul cu 7000 DM. un număr, dar asta fiindcă lucra la el de 35 de ani, acum, nu-mi poate spune cu cât ar fi dispus să continuie ! Suma o găsesc exorbitantă, de altfel şi neadevărată. Îmi dau seama că nu poate fi vorba de a putea plăti o astfel de sumă. Îi telefonez domnului Nagacevschi şi după ce îl pun la curent cu cele discutate cu familia Emilian şi cu tipografia, îi cer sfatul.

- Domnule Pantazi, cred că deocamdată pentru scoaterea Ediţiei Speciale, care este urgentă, trebuie să te adresezi domnului Nichi Constantinescu, care are la Freiburg "Editura Coresi" şi Părintelui Popa, care are posibilităţi tot la Freiburg. Ştiu că domnul Nichi Constantinescu vrea să desfiinţeze tipografia de la Freiburg şi s'o mute la Paris, dar dânsul are acolo două compozăre şi nu ştiu ce destinaţie vrea să le dea, dacă ţi-ar da unul din ele, ţi-ai putea edita singur ziarul, dar trebuie să iei legătura cu dânsul.

Zis şi făcut. Domnul Constantinescu îmi spune că acum nu poate face nimic pentru Ediţia Specială, dar că acest lucru îl poate rezolva Părintele Popa, care are legături cu tipografii din Freiburg. Domnia sa îmi adaugă că, deocamdată, mă poate ajuta în sensul ca Părintele Popa să-mi bată la compozărul editurei, Ediţia Specială, domnul Constantinescu obligându-se să achite costul tipografiei. În ceeace priveşte compozărul, el poate fi disponibil şi va trebui să stăm de vorbă. I-am mulţumit din suflet domnului Constantinescu şi am luat legătura cu Părintele Popa.

La fel de amabil ca domnul Constantinescu, Părintele Popa, mi-a spus să-i trimit textul Ediţiei Speciale şi dânsul se va ocupa de absolut tot, într'o săptămână putând primi 1000 de exemplare trimise prin poştă.

Între timp, am adunat 1000 de adrese ale românilor din exil, ne ştiind care din aceştia au fost abonaţi la Emilian. Deasemeni am început să primesc bani de la toţi cei cărora le solicitasem. Spre marea mea mirare în zece zile am adunat aproape 5000 DM. şi cele 1000 de exemplare din Ediţia Specială.

Pe prima pagină am pus fotografia mare a lui Emilian, împreună cu textul discursului meu de la parastas. Pe pagina a doua am pus discursul Părintelui Popa, rostit tot atunci, precum şi următorul comunicat :

"Odată cu decesul lui Ion V. Emilian, apariţia ziarului "Stindardul", creiat din iniţiativa sa şi editat timp de aproape 35 de ani, s'a aflat în grea cumpănă. Cine îl va prelua ? Cine va continua această operă de înflăcărat patriotism ?

Adeseori pe când trăia, Ion Emilian m'a rugat să-i continui activitatea.

Deseori între 11 Iulie, data înmormântării lui Ion Emilian şi 25 August, data pomenirii sale la biserica Sankt Nicolaus din München, am primit o mulţime de scrisori şi telefoane din partea cititorilor, cu îndemnul de a prelua "Stindardul", sau chiar de a scoate un nou ziar, în cazul în care nu se va putea altfel.

Dintre cei ce mi-au solicitat preluarea ziarului, voi enumera numai pe cei cunoscuţi de întreg exilul românesc.

Din Germania : Virgil Mihăilescu - directorul bibliotecii din Freiburg - Preot Dumitru Popa, Profesor Doctor Constantin Nagacevschi, Doctor Ovidiu Vuia, Andrei Ozana.

Din Franţa : Doctor Horaţiu Comaniciu - Preşedintele Consiliului Naţional, Adrian Chintescu - Preşedintele Comunităţii Românilor din Franţa, Doctor I. Claudian, Remus Radina.

Din Elveţia : Nichi Constantinescu - Directorul tipografiei "Coresi" , din Friburg Comandor Av. Mircea Pătru.

Din Spania : Profesor Alessandro Gregorian - fost profesor de limba şi istoria civilizaţiei franceze la Universitatea "San Francisc of Assiosi", Loretto, Pensilvania - membru fondator şi secretar general al Societăţii Academice din Roma - fondator şi fost director al secţiei româneşti de radio american "Free Europe" din München - pe lângă alte însărcinări cu caracter literar şi ziaristic, Inginer Marcel Nicolau.

Din U.S.A. : Doctor Cornel Petrassevich - Preşedinte de Onoare al Comitetului Naţional Român de Eliberare, - ziarist decorat cu multe ordine şi distincţii pentru dezvăluirea comunismului în adevărata înfăţişare.

Este foarte probabil să se fi primit scrisori şi pe adresa lui Ion V. Emilian, însă acestea nu mi-au fost înmânate.

Desigur ştiu cât de grea este această sarcină. Totuşi o consider o datorie de onoare, faţă de memoria magistrului meu şi nu pot răspunde nenumăratelor solicitări, decât prin hotărîrea de a duce ziarul mai departe.

Redacţia ziarului împreună cu toată arhiva, implicit adresele tuturor abonaţilor, se află la Fürstenfeldbruck, Balduin Helmstr. 16, unde locuia Ion Emilian.

După ce am lăsat să treacă un timp, din respect pentru durerea familiei, m'am adresat soţiei şi fiului lui Ion Emilian, rugându-i să-mi predea adresele abonaţilor, pentru a pregăti viitorul număr al ziarului.

Spre marea mea surprindere mi s'a răspuns că ziarul este "propietatea familiei" şi că va fi scos mai departe de familie, ziarul având drept "Patron" din umbră, pe domnul doctor Michael Baican.

Am rămas stupefiat întrucât ştiam că fiul lui Ion Emilian nu ştie româneşte, iar soţia marelui dispărut deşi originară din România, nu vrea să vorbească limba română, amândoi neremarcându-se niciodată în vreo activitate românească. Familia Emilian a ţinut să marcheze o categorică distanţă faţă de români, neluând parte nici la parastasul pe care eu l-am iniţiat pentru pomenirea lui Ion Emilian. Deasemeni "Patronul" viitorului Stindardul, pe care familia Emilian l-a impus, nu s'a remarcat niciodată în paginile acestui ziar !

Am înţeles să colaborez cu Ion V. Emilian, dar nu pot accepta patronajul familiei Emilian, cu atât mai mult al unui necunoscut, care vrea să impună hotărîrea sa şi a familiei : "redactori noi, şi noi idei"!

Las la latitudinea cititorilor noştri, de a interpreta aşa cum vor crede de cuviinţă hotărîrea "patronilor"!

Noi vom lucra "la lumina zilei", aşa cum a făcut-o Ion Emilian.

Mi s'a refuzat deci predarea arhivei, a contului în bancă şi a cartotecii.

Cum poate fi "proprietatea familiei", un ziar care apare din subvenţiile abonaţilor şi a donatorilor benevoli ?

M'am simţit nevoit să dau publicităţii aceste lămuriri, pentru a se şti de ce ziarul al cărui conducere am luat-o, apare cu nume schimbat şi cu modificări grafice.

Din punct de vedere ideologic şi patriotic însă, el va urma linia trasată de Ion V.Emilian, pe care a mers neabătut peste trei decenii.

Închei menţionând că : tot din aleasa preţuire pe care o nutresc pentru marea personalitate a predecesorului meu, şi uriaşa sa muncă, nu mă voi angaja în nicio polemică ce eventual s'ar putea isca din partea familiei Emilian.

Va apare deci ziarul "Stindardul Românilor", a cărui redacţie va fi în Gmunderstr. 28 - 8000 München 70.

Redacţia va fi compusă din vechii redactori ai "Stindardului".

Vor fi primite articole spre editare din partea tuturor acelora care vor respecta linia ideologică a ziarului, vechea noastră ortografie şi nu au militat niciodată pentru comunism, marxism şi nici nu au fost colaboraţionişti ai guvernărilor comuniste dela Bucureşti.

Ziarul va avea o linie naţionalistă românească, fără culoare politică şi va susţine "democraţia" ca formă de guvernământ.

În plus faţa de vechiul "Stindardul" al lui Ion Emilian, ziarul va avea în jur de o pagină de "actualitate românească" şi tot în jur de o pagină de comentarii în limba engleză asupra politicii americane.

Ne vom strădui să nu avem nimic în minus faţă de prestigiosul "Stindardul", deşi ne va fi deosebit de greu să înlocuim excelenta "pană" a celui pe care Dumnezeu l-a luat dintre noi.

Primul număr al acestui ziar va apare în editura "Coresi" din Freiburg, către sfârşitul lunii Noiembrie, începutul lunii Decembrie a.c.

Vom depune toate străduinţele pentru ca ziarul să apară trimestrial la început, odată la două luni după consolidare.

Rugăm pe cititorii noştri, care vor să opteze pentru "Stindardul Românilor", să se aboneze din timp şi să ne ajute după posibilităţi, ţinând seama de marile greutăţi financiare inerente oricărui început. Cerem iertare celor cărora, necunoscându-le adresa, nu le-am putut expedia această ediţie specială."

Aşa a luat naştere ziarul "Stindardul Românilor" în luna Octombrie a anului 1985 !

* * *

După evenimentele din Cehoslovacia, îmi dau seama că situaţia mea la Voineasa este cu totul specială. Deşi nimeni nu mi-a făcut vreo observaţie, deşi lucrările se desfăşoară exact ca înainte, totuşi izolarea mea complectă în timpul invaziei îmi dă de gândit.

Nu m'a deranjat câtuşi de puţin faptul că nu am fost încadrat ca toţi ceilalţi în organizaţia paramilitară formată imediat, ba din contra, a fost pentru mine un bun prilej de odihnă. Acest lucru însă a fost remarcat de către toată lumea şi unii mi-au pus întrebări în legătură cu acest fapt, punându-mă în situaţia dificilă de a trebui să răspund în doi peri.

După un an, când evenimentul era deja uitat, securistul şantierului a început să-mi facă vizite la staţia de betoane. Aceste vizite sunt din ce în ce mai dese, fără a-mi putea da seama ce urmăreşte. Amabilitatea lui din ce în ce mai mare îmi dă de gândit ! Un alt eveniment din cadrul şantierului ; schimbarea inginerului Podhorodeţki din funcţia de şef de şantier în aceea de director adjunct mă plictiseşte în mod deosebit. Mă înţelesesem admirabil cu Podhorodeţki şi nu ştiam cum vor merge lucrurile cu noul şef de şantier. De acum înainte securistul mă vizitează aproape zilnic, fără însă a observa nimic schimbat în atitudinea lui tot mai amabilă.

Într'o zi primesc o scrisoare de la fostul meu şef şi prieten, inginerul Vasile Ştefănescu, care între timp s'a mutat la Hidrocentrala Someş, tot la un şantier de captări secundare, prin care îmi cere să mă transfer la el, unde îmi poate oferi conducerea unei galerii importante, care trebuie să înceapă.

Evident acest lucru mi-ar conveni din toate punctele de vedere. În primul rând înţelegerea mea perfectă cu Ştefănescu, în al doilea o salarizare mult mai mare dat fiind lucrul în subteran şi în sfârşit faptul că pot scăpa de amabilităţile securistului. Îi răspund lui Ştefănescu că în cel mai scurt timp posibil îi voi face o vizită pentru a discuta acest transfer.

Tocmai când mă gândeam să cer câteva zile libere, pentru a pleca la Someş, sunt chemat de noul şef de şantier, care mă anunţă că m'a trecut pe schemă, ca tehnician principal, având funcţia de maistru. Această avansare nesolicitată nu-mi convenea deloc deoarece, ca zilier cu cea mai înaltă calificare, câştigam mult mai mult. Dar tocmai acest lucru, în cadrul economiilor ce se făceau, i-a îndemnat la aavansarea mea. Mi-a fost imposibil să-l hotărăsc pe noul şef să renunţe la trecerea mea pe schemă spunându-i că postul pe care-l am implică să fie condus de către un maistru, căci la staţia de betoane există o responsabilitate, care nu poate să o aibe un zilier, orice înaltă calificare ar avea.

Noua situaţie de tehnician principal nu-mi convenea nici în cazul unui transfer la Someş, întrucât aşi fi fost preluat tot în această calitate.

Obţin trei zile de învoire şi plec la Ştefănescu.

Ne-am îmbrăţişat, am luat masa împreună şi după povestirile respective din timpul de când nu ne-am văzut şi până astăzi, Vasile mă întreabă :

- Ei ce zici, vii la mine ?

- Aşi veni Vasile, dar cum mă poţi plăti acum când sunt tehnician principal ?

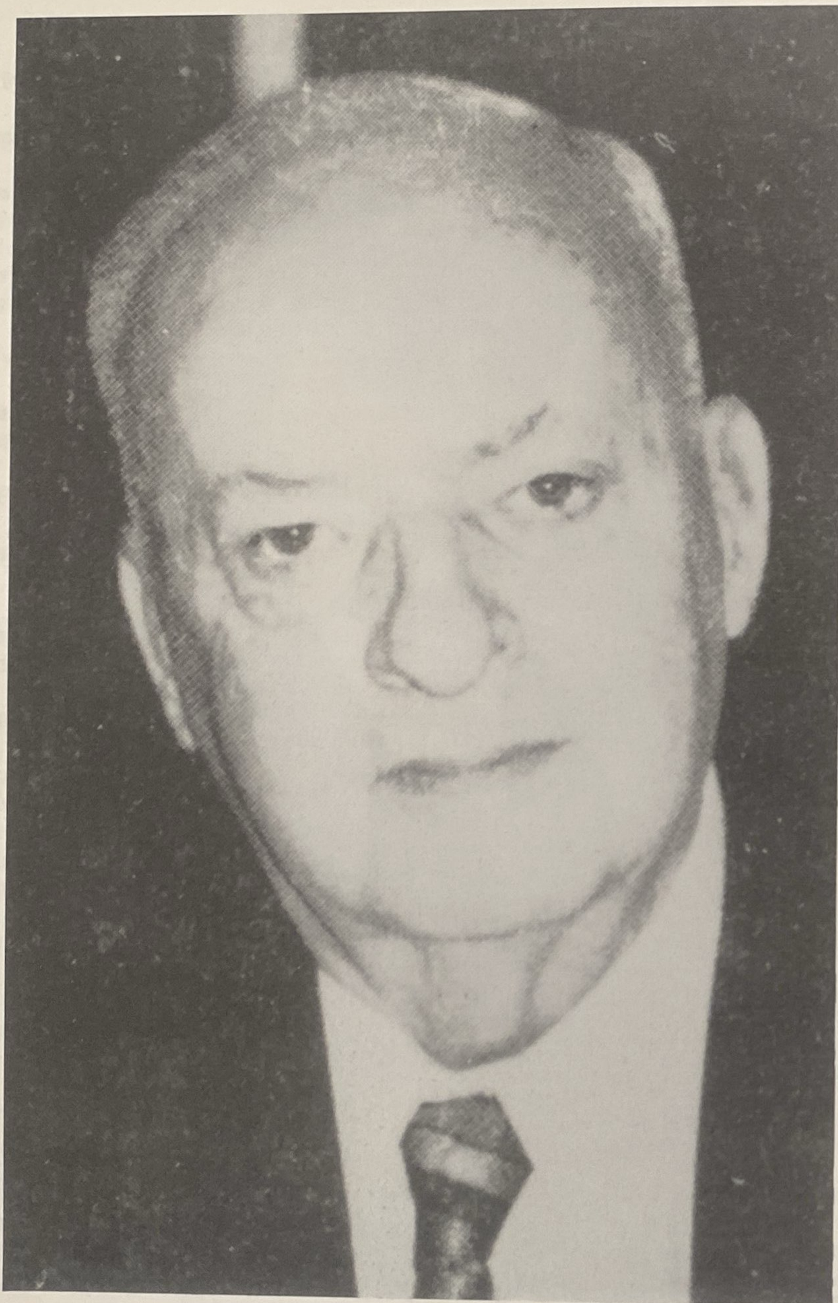
- Măi, acum sunt şef de şantier, nimeni nu se amestecă în treburile mele, eu te angajez ca miner cu cea mai mare calificare, nu ţin seama că te-au făcut tehnician principal. Îţi pot da spor de şantier, de izolare, de periculozitate, de subteran, spor de 12 ore, în plus acordul respectiv şi un salariu personal.

- Ce mai e şi aia salariu personal ?
- Un salariu bun , plus spor de şantier, de izolare şi de 10 ore pentru Ioana ! Dar la Lotru, cum eşti plătit ?
- Am spor de şantier şi spor de 12 ore, aplicat salariului de tehnician principal.
- Salariul de tehnician este cu câteva bune sute de lei mai mic decât acela al unui miner de cea mai înaltă calificare, deci în afară de aceasta, vei avea în plus sporurile de izolare, de periculozitate şi de subteran, ceeace împreună cu diferenţa de salariu, îţi dublează câştigul, la care ai în plus sporul de 12 ore şi acordul. Pe scurt, poţi câştiga triplu ca la Lotru. Ei ce zici ? Răspunde-mi : da sau nu ?
- Da Vasile, fără discuţie da, însă să vedem dacă îmi vor da drumul de la Voineasa.
- Ii scriu eu lui Podhorodeţki, face el atâta lucru pentru noi, mai ales că acum director fiind, nu-l mai interesează staţia de betoane, deci el personal, nu mai are nevoie de tine.

Am luat scrisoarea de la Stefănescu şi m'am dus cu ea direct la Podhorodeţki. Acesta îmi spune :
- Bine faci că te muţi, dar să vedem cum ai să scapi din încurcătura de la staţia de betoane.
- Ce încurcătură domnule inginer ?
- In zilele astea în care ai lipsit, Securitatea a făcut o anchetă la staţia de betoane şi a găsit o cantitate imensă de ciment care lipseşte. Ea a rezultat din diferenţa de ciment livrat de către depozit şi betonul livrat de dumneata.
- Bine dar dacă ar exista într'adevăr o lipsă, acest lucru trebuie anchetat de către Miliţia Economică, nu de către Securitate !
- Păi vezi, tocmai aici este chestiunea, sigur că ai dreptate, dar lipsa este considerată ca sabotaj şi-atunci o anchetează Securitatea. Ştii, dacă ar fi fost Miliţia Economică, ar fi fost mult mai uşor de rezolvat, căci lipsă reală nu are de unde să fie şi ar trebui să fiu şi eu anchetat, căci eu am fost cea mai mare parte din timp, şeful şantierului. Dar pe mine nu m'au întrebat absolut nimic, aşa că nu am cum să mă amestec.
- Acum înţeleg eu vizitele amabile pe care mi le făcea securistul şantierului în ultimul timp !
- A fost Ispas la staţia de betoane ?
- Da, în ultimul timp aproape zilnic.
- Şi te-a întrebat ceva ?
- Niciodată nimic în legătură cu producţia !
- Tare curioasă treabă ! In orice caz, ştiu că s'a interesat la depozitul de ciment de cantitatea livrată de la începutul lucrărilor şi la şantier de betonul intrat în operă. Probabil că din aceste cantităţi rezultă lipsa. Cum crezi că se poate explica această lipsă dacă există într'adevăr ?
- Domnule inginer, incontestabil că există o lipsă, de altfel acum vre-un an şi jumătate, eu v-am făcut un raport, prin care vă arătam că depozitul de ciment ne livrează o cantitate mai mică decât cea din acte, deoarece maşinile care transportă cimentul nu pot fi curăţate cum trebuie şi datorită ploii , o

Lt. Ion V. Emilian - 1941

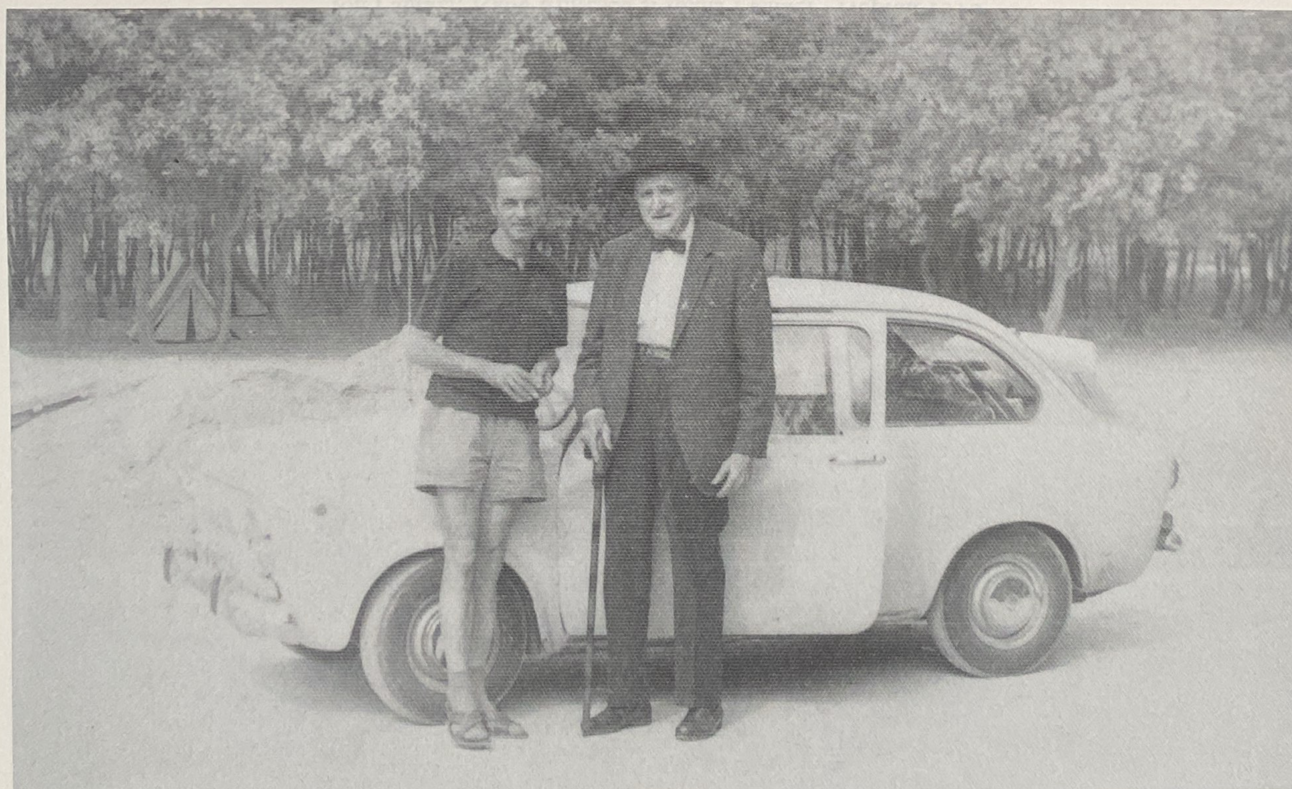
Ion V. Emilian - München 1978

Ion, Mihai și Adriana Pantazi - Voineasa 1968

Adriana Pantazi şi Radu Irimescu - Neptun 1970

Ion Pantazi şi Radu Irimescu în drum spre Galaţi 1970

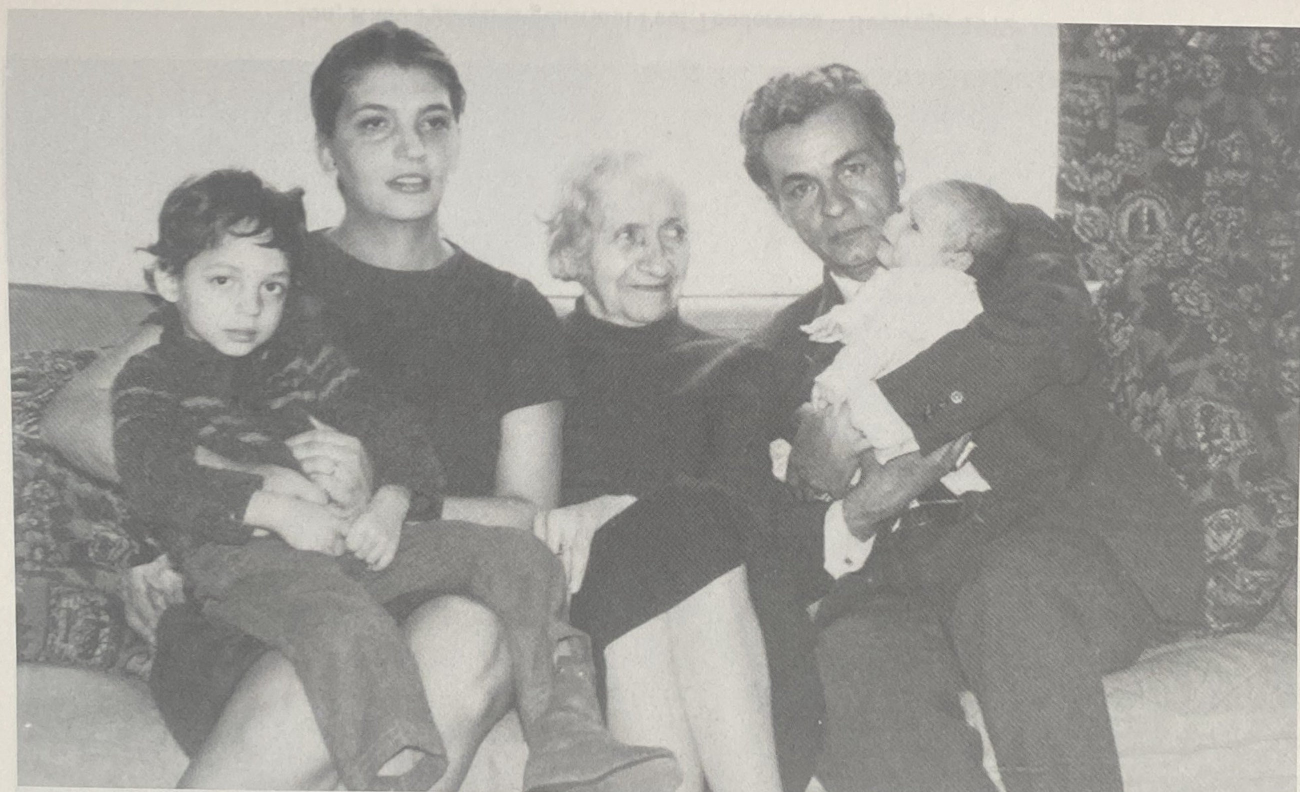
Ion Pantazi, Radu Irimescu şi Ioana Pantazi - Neptun 1970

Generalul Eissenhower şi Radu Irimescu 1960

Ion, Mihai şi Adriana Pantazi - Bucureşti 1971

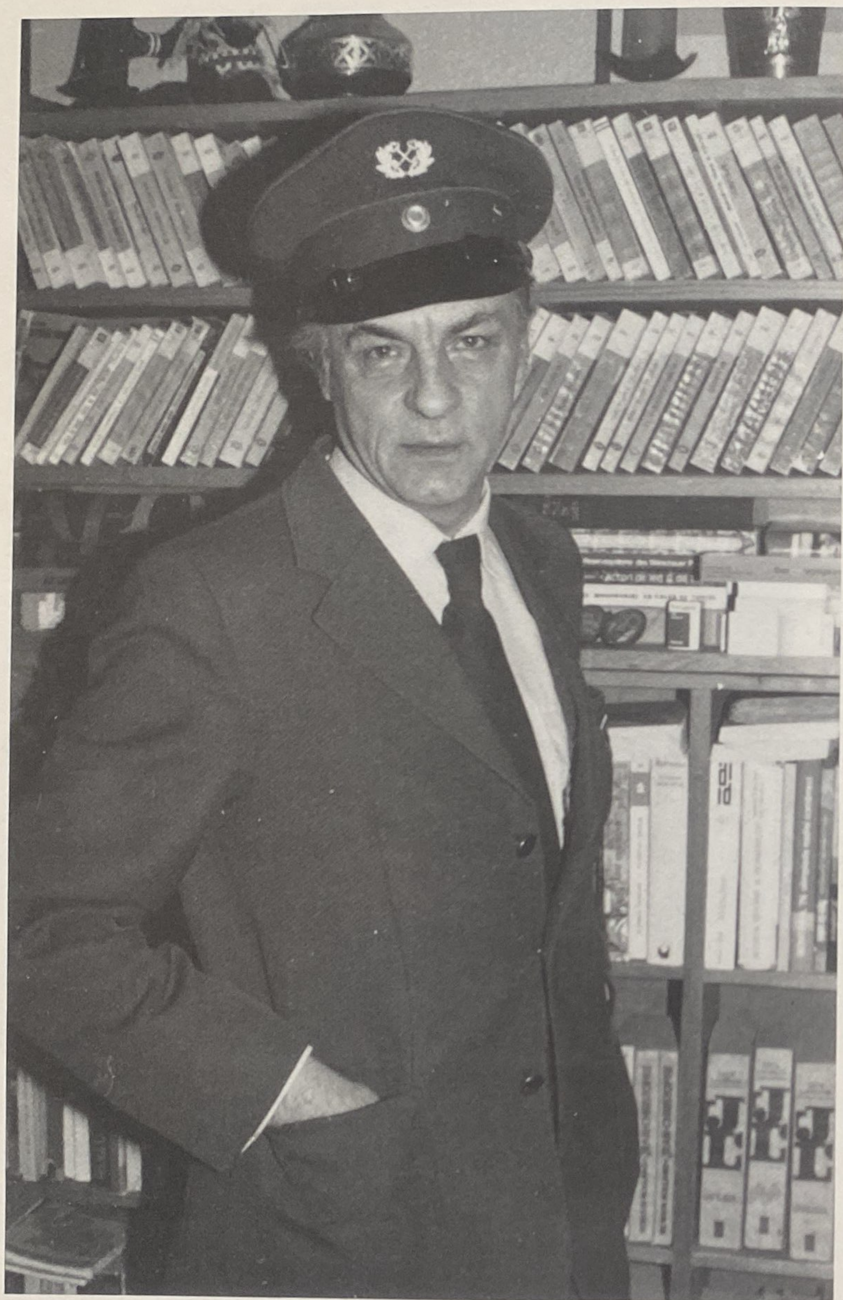
Mihai, Ioana, Adriana, Ion şi Radu Pantazi - Bucureşti 1972

Ion, Radu Pantazi și generalul Paul Teodorescu - București 1972

Ion Pantazi în tunica purtată de tatăl său la Paris în 1919. München 1980

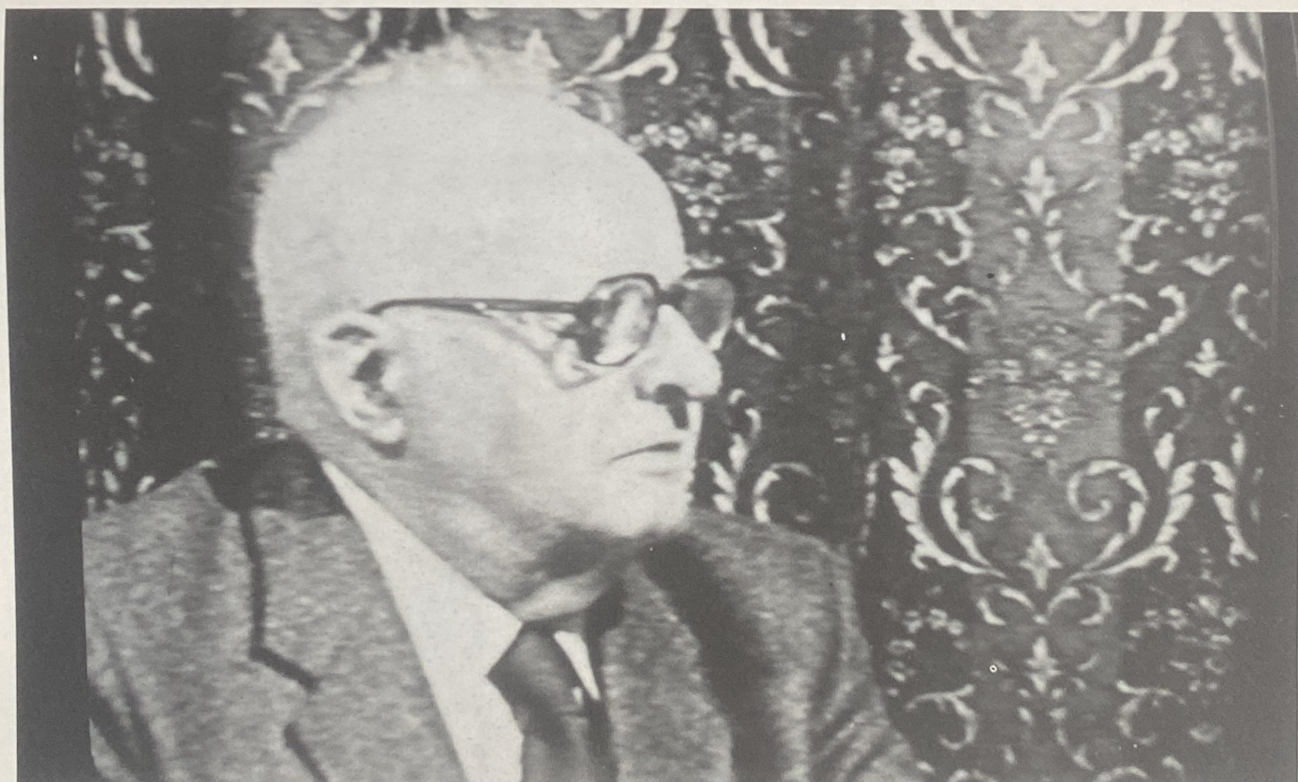
Ion Pantazi în uniformă de paznic de noapte - München 1980

Ion Pantazi și Mircea Carp - München 1981

Mircea Carp, Mircea Şeteanu, Gheorghe Florescu, Ion Emilian, Ion Ioanid şi Ion Pantazi - München 1982

Ion V. Emilian - München 1983

Virginia Şerbănescu şi Ion Emilian - München 1983

cantitate de ciment a făcut priză în bascule, ori tara acestor bascule nu s'a făcut decât la început, când acestea erau noi. Evident că această tară nu mai corespunde astăzi, deci cantitatea de ciment livrată este din ce în ce mai mică. Vă puteţi închipui câte mii de transporturi s'au făcut în acest timp şi deci ce cantitate poate rezulta !

- Ai dreptate, acest lucru se poate demonstra. Intrasem la gânduri pentru dumneata, mai ales că anchetează Securitatea. În momentul în care vei fi întrebat, să le răspunzi cum mi-ai răspuns mie. Mă duc imediat la şantier, să nu cumva să dispară raportul pe care spui că mi l-ai trimis. Nu au avut ei timpul necesar de a-l găsi, căci nici nu le-a putut trece prin cap că dumneata ai făcut un asemenea raport cu atâta vreme înainte. Dar cum să justific eu, că am luat acum acest raport ?

- Foarte bine domnule inginer, le spuneţi că ştiţi că se anchetează lipsa cimentului, că v'aţi adus aminte de raportul meu şi pentru a le uşura ancheta, v'aţi gândit că le veţi veni în ajutor aducându-l. Numai vă rog ca acest raport să-l daţi lui Ispas în prezenţa unor martori, citindu-l cu voce tare.

- Nu ai nici o grije, domnule Pantazi, aşa am să fac şi în orice caz să ştii că poţi conta pe mărturia mea.

- Vă mulţumesc, domnule inginer.

Cum am ajuns la staţia de betoane, l-am găsit acolo pe maiorul Ispas care, cu amabilitatea de totdeauna, m'a întrebat :

- Dar unde ai fost tovarăşe Pantazi ?

- Mi-am luat o învoire de trei zile domnule maior, am fost la Bucureşti.

De când ne cunoaştem, el mi se adresează cu "tovarăşe" şi eu îi răspund cu "domnule"!

- Tovarăşe Pantazi, de data aceasta, am venit să te vizitez într'o chestiune cam neplăcută ... ştii, s'a constatat o mare lipsă de ciment în gestiunea dumitale. Uite cantitatea pe care ţi-a livrat-o depozitul de ciment şi uite cantitatea de beton pe care ai livrat-o dumneata. Lipsa este enormă, cum o poţi explica ?

După ce i-am explicat de unde provine lipsa, i-am adăugat :

- Hai să mergem împreună la depozitul de ciment şi să luăm tara câtorva maşini, după care vom face o medie, pe care o înmulţim cu numărul transporturilor pe care văd că-l aveţi şi vom vedea după aceea dacă această lipsă corespunde calculului făcut.

- Ai dreptate, domnule Pantazi.

După cântărirea câtorva maşini goale şi pline, am putut să ne dăm seama de lipsa de ciment la fiecare maşină şi după calculul definitiv, am putut constata un plus de câteva mii de kilograme.

- Asta înseamnă sabotaj domnule Pantazi, nu ai băgat în operă întrega cantitate de ciment prescrisă !

Am observat imediat că, pentru prima oară, nu-mi mai spunea "tovarăşe", ceeace dovedea schimbarea de atitudine faţă de mine.

- Domnule Maior, diferenţa este minimă faţă de miile de tone de beton livrat, plusul rezultă din faptul că noi am cântărit doar 3 bascule, ori în

aceşti doi ani, s'au perindat la aceste transporturi, cel puţim câteva zeci de bascule, care astăzi nici nu se mai află pe şantier. De altfel dumneavoastră ştiţi că la început erau nişte bascule mici şi astăzi avem numai Tatre.

- Domnule Pantazi, explicaţia dumitale este oarecum verosimilă, dar datoria dumitale era ca de la început să fi sesizat şantierul de aceste diferenţe.

- Am făcut-o domnule Maior, din primele zile din care am luat în primire staţia de betoane.

Ispas a plecat şi după o jumătate de oră s'a reîntors spunându-mi :

- M'am întâlnit cu tovarăşul Podhorodeţki, care mi-a înmânat raportul dumitale.

Mi s'a adresat din nou cu "tovarăşe", deci cred că este satisfăcut de ancheta făcută.

- Acum sunteţi lămurit, domnule Maior ?

- Da tovarăşe Pantazi, deşi cantităţile nu corespund în întregime, desigur că explicaţiile sunt suficiente. Va trebui însă să fiţi mutat de la staţia de betoane, vedeţi dumneavoastră ... aici este o gestiune şi ... dumneavoastră aţi făcut închisoare ...

- Eu am făcut închisoare politică, domnule Maior, nu de drept comun, dar mutarea o voi cere eu, căci nu-mi mai convine să rămân în continuare pe acest şantier.

- De ce tovarăşe Pantazi ? Vei fi întrebat unde-ţi convine, nu vei fi mutat oriunde.

- Domnule Maior, aţi putut avea timp de 2 ani un puşcăriaş la staţia de betoane şi până acum nu v'aţi putut închipui că am să vă sabotez, iar acum dintr'o dată, prin intervenţia dumneavoastră, trebuie să fiu mutat ? Nu-mi convine niciun alt loc de muncă pe acest şantier. Eu nu am cerut această staţie de betoane, îl puteţi întreba pe Podhorodeţki, eu am cerut în subteran.

- Vei fi mutat în subteran, tovarăşe, acolo unde vei vrea.

- Vă mulţumesc, domnule Maior, acum vreau transfer şi mi-l voi aranja singur, pentru asta nu cred să fie nevoie de vreo "pilă" !

- Tovarăşe Pantazi, te rog să crezi că mutarea dumitale dela staţia de betoane nu este rezultatul vreunei nemulţumiri, dar legea nu ne permite să rămâi aici.

- Este vorba de vreo lege nouă, domnule Maior ?

- Nu tovarăşe Pantazi, legea este veche şi eu l-am anunţat pe domnul Podhorodeţki despre această interdicţie pentru dumneata, dar dânsul mi-a spus că nu are cu cine să te înlocuiască.

- Şi noul şef de şantier a găsit, nu ?

- Da tovarăşe Pantazi, dar eu voi interveni să-ţi alegi locul de muncă.

- Vă mulţumesc, domnule Maior, l-am şi ales, este la Hidrocentrala Someş.

Aşa am aranjat în principiu plecarea de la Lotru, la Someş, urmând să fac un nou drum la Ştefănescu pentru luarea transferului.

* * *

În Decembrie 1985 apare nr.2+3 al ziarului "Stindardul Românilor". Voi reda toate articolele de fond apărute în ziarul meu, pentru a se vedea concepţia politică urmată, precum şi adevărul cu toate dedesubturile lui, atât de bine ascunse de către mass-media occidentală. Fac acest lucru, pentru a deschide ochii românilor asupra adevăratelor motive, datorită cărora ne găsim încă în robia comunistă.

LINIA ZIARULUI "STINDARDUL ROMANILOR"

După cum am anunţat în comunicatul dat publicităţii asupra apariţiei ziarului "Stindardul Românilor", linia noului ziar va fi naţionalistă românească, fără culoare politică şi va susţine "democraţia" ca formă de guvernământ.

Obiectul principal al publicaţiei noastre este lupta împotriva comunismului mondial, fără a neglija însă comunismul din România.

Ziarul nu are pretenţia de a deţine "soluţia cheie" pentru rezolvarea problemelor mondiale, ale ţării noastre sau ale exilului, ci îşi exprimă numai opinia sa care, confruntată fiind cu celelalte opinii, să ajute la elucidarea "unui adevăr", cât mai obiectiv cu putinţă.

Noi suntem de părere că din ciocnirea opiniilor contrare şi contradictorii, nu are de câştigat decât "democraţia", care în acest fel este justificată şi consolidată.

Dacă uneori facem incursiuni în trecut, aceasta nu înseamnă că voim să readucem pe tapet o cauză a neînţelegerilor exilului, ci numai pentru faptul că : trecutul explică prezentul şi acesta la rândul lui determină viitorul.

Noi însă nu putem uita faptul că sunt persoane care au pretenţia de a conduce exilul românesc şi care, în trecut, în loc de a osândi agresiunea, au glorificat defecţiunea, dezertarea şi capitularea.

Lăsând la o parte "mărul discordiei" - 23 August 1944 - care, după părerea noastră, constituie cel mai negru punct din întreaga noastră istorie, noi considerăm că acest război pierdut, este totuşi un mare adevăr câştigat. Astăzi chiar cei mai înverşunaţi adversari ai războiului nostru împotriva Uniunii Sovietice, nu pot să nu recunoască justeţea cauzei pentru care am luptat.

Noi ştim că în unele comentarii sau interpretări suntem subiectivi, dar în afară de autenticitate şi onestitate, suntem de părere că noţiunea obiectivităţii este lipsită de conţinut, orice interpretare istorică sau comentariu politic fiind, în chip necesar, subiectiv, adică personal.

Ziarul nostru va avea rezervat un spaţiu pentru activitatea politică mondială şi europeană şi de comentarii în jurul evenimentelor de interes deosebit.

Deasemeni nu vor fi neglijate actualitatea din Ţară şi nici cea din exil.

Aceste spaţii rezervate sunt de câte o pagină sau mai multe, în funcţie de materialul pe care îl avem şi de importanţa lui.

Ziarul va conţine şi articole în limbile : engleză, franceză şi germană, în care se va arăta punctul de vedere românesc asupra diferitelor probleme la ordinea zilei. Nici acest spaţiu nu va fi limitat, ci va fi determinat în funcţie de importanţa pe care o atribuim fiecărui articol în parte.

În felul acesta, ziarul poate conţine 8-10 şi chiar 30 de pagini.

Vom trece acum la opinia noastră asupra politicii mondiale, pentru ca în viitor, să se cunoască punctul de vedere, de pe care atacăm fiecare problemă.

Politica mondială occidentală, a fost, este şi va fi oscilatorie şi duplicitară, datorită împletirii intereselor economice cu cele politice, care-şi afirmă cu rândul preponderenţa. Atitudinea statelor capitaliste faţă de comunism nu reflectă decât aceste interese, care sunt supra-statale; sunt interesele masoneriei, interese ce influenţează ambele tabere şi care dictează haosul politic aparent, în realitate ordinea desăvârşită a intereselor masonice.

De la revoluţia franceză şi până astăzi, masoneria a condus cu autoritate politica mondială. Desigur, s'au produs şi accidente, având la origină nemulţumirea generală şi astfel, în jurul unor personalităţi, s'au creiat reacţiuni cu caracter naţionalist care, ulterior, datorită firii acestor personalităţi, au degenerat în războaie imperialiste. Napoleon, Hitler şi Stalin sunt exponenţii cei mai marcanţi ai acestei reacţiuni.

Dar chiar aceste mişcări au putut fi controlate cu timpul de către masonerie, care a ştiut să înlăture adversităţile, ba chiar să tragă profite din haosul creiat.

Alternarea războiului rece cu destinderea, din ultimii 40 de ani, oglindeşte perfect interesele masoneriei.

Să nu ne facem iluzii că politica dusă de puterile occidentale ar urmări instaurarea unei dreptăţi sociale sau naţionale, chiar dacă au fost enunţate anumite principii cum ar fi : "autodeterminarea, alegerile libere, drepturile omului", etc. Acestea nu sunt decât mijloace de propagandă, noţiuni cu totul lipsite de conţinut, pentru cei ce le-au enunţat. Au dovedit acest lucru la Yalta, l-au reconfirmat la Helsinki.

Dar tocmai aceste principii creiate pentru posibilităţile de manevră ale masoneriei, s'ar putea întoarce împotriva ei, ar putea creia accidentele de care am vorbit.

Mai sunt însă şi alte posibilităţi.

Astăzi masoneria nu mai are ca în trecut un centru unic, condus de "Înţelepţii Sionului". Astăzi "Înţelepţii" s'au înmulţit şi interesele lor s'au diversificat, astăzi sunt mai multe centre masonice, cu interese parţial diferite şi, din micile lor divergenţe, interesele astăzi contrarii pot într'o zi deveni contradictorii.

Un exemplu clar în sprijinul afirmaţiei noastre îl constituie comunismul derivat din masonerie care, în unele cazuri, deşi nu-şi reneagă originile, are cutezanţa de a le înfrunta.

Masoneria îşi dojeneşte părinteşte produsul, îi mai taie din subvenţiile de buzunar, dar nu "dă cu ea de pământ", căci este "progenitura" ei !

"Progenitura" a devenit majoră şi, chiar dacă nu reuşeşte să trăiască pe picioarele ei, forţa fizică de care dispune îi dă încrederea şi chiar tupeul de a se ridica împotriva celor ce i-au dat viaţă şi au crescut-o !

Aceste lucruri ne îndrituiesc la oarecari speranţe.

Trista realitate este că speranţele pentru libertatea ţării noastre se reduc la posibilitatea unui accident sau la încurcarea iţelor masoneriei în aşa fel încât "nodul gordian" să nu mai poată fi desfăcut, ci să trebuiască să fie tăiat.

Acest lucru face parte din sfera posibilităţilor deoarece, dacă războaiele locale sunt justificate de interese şi ţinute sub control, izbucnirea unui război mondial intră în natura firii omeneşti, el constituind o rezolvare a litigiilor, dincolo de raţiune.

În tot acest context politico-economic al masoneriei, popoarele mici nu joacă nici un rol, ele constituind doar pretextul, justificarea unei acţiuni executate pentru cu totul alte considerente. Dintr'o astfel de situaţie, într'o zi, va veni şi libertatea poporului român. Către această libertate năzuim noi, către o libertate naţională, din care să rezulte şi "drepturile omului" atât de trâmbiţate astăzi şi de care suntem atât de departe.

Masoneria acceptă aceste drepturi, ea nu se uită la mărunţişuri, deoarece prin forma de guvernământ a democraţiei, îşi are interesele salvgardate, dar comunismul este incompatibil cu orice formă de libertate individuală. A cere respectarea "drepturilor omului" în comunism este absurd, căci odată cu acordarea acestor drepturi, comunismul ar înceta să existe.

Trecem acum la punctul nostru de vedere asupra divergenţelor exilului, divergenţe, nu determinate de funestul 23 August. Aceste divergenţe se reduc în esenţă la punctele de vedere contradictorii între opozanţi şi disidenţi.

Opozanţii contestă valabilitatea guvernelor din ţările de după "Cortina de Fier", deoarece acestea au fost instalate la putere prin forţă armată, de către Uniunea Sovietică. Opozanţii contestă ordinea stabilită la Yalta şi comfirmată la Helsinki, şi cer respectarea principiilor enunţate în "Charta Atlanticului", adică autodeterminarea şi alegeri libere sub control internaţional. Opozanţii contestă dreptul disidenţilor de a vorbi în numele poporului român, deoarece aceştia sunt foşti colaboraţionişti ai unor guverne ilegale şi ei nu cer înlăturarea acestor guverne, ci numai un comunism cu "faţă umană", în cadrul regimurilor actuale.

Disidenţii la rândul lor contestă dreptul opozanţilor de a vorbi în numele poporului român, considerându-i irealişti, înapoiaţi, sclerozaţi, anchilozaţi politiceşte, rămaşi la aspiraţiile anilor 50.

Acceptând hotărîrile conferinţei de la Helsinki şi cerând respectarea "drepturilor omului", disidenţii recunosc implicit conferinţa de la Yalta şi legalitatea guvernelor comuniste de după "Cortina de Fier".

Noi am fi fericiţi ca, până la liberarea totală a ţării noastre, situaţia internă să fie îmbunătăţită printr'o liberalizare, dar socotim această posiblitate ca imcompatibilă cu regimul comunist, deci absurdă şi utopică.

Dacă ne-am închipui exilul românesc ca pe un stat de sine stătător, atunci desigur disidenţii ar deţine puterea, iar opozanţii s'ar afla în opoziţie. Afirm acest lucru, deoarece disidenţii dispun de un post de radio (Europa Liberă), au acces la presa occidentală, la sindicatele din Lumea Liberă, sunt primiţi de personalităţi apusene, într'un cuvânt, sunt recunoscuţi neoficial de către occidentul stângist. Dau ca exemplu pe domnul Paul Goma, care a fost invitat de către unele sindicate din Franţa, Statele Unite şi Italia, a dat interviuri şi a ţinut conferinţe de presă. Deasemeni pe domnul Vlad Georgescu, care a fost invitat ca singurul reprezentant român la o conferinţă ţinută în Statele Unite, cu reprezentanţi ai ţărilor de după "Cortina de Fier".

Această situaţie este explicabilă deoarece, în momentul de faţă, disidenţii reprezintă vederile occidentale, adică respectarea tratatului de la Yalta şi statu-quo-ul actual. De altfel tot aşa se explică şi numirea directorului la "Europa Liberă", precum şi componenţa acestui post de radio, formată în majoritate din comunişti.

Noi rămânem la punctul nostru de vedere, considerând că, până la urmă, Occidentul se va trezi la realitate, chiar dacă pentru aceasta va trebui să mai treacă încă multă vreme.

Noi considerăm guvernarea Reagan ca un început al trezirii Occidentului, iar mişcarea de dreapta din Franţa, condusă de Jean Marie Le Pen, ca o confirmare europeană a tezei susţinută de noi.

Datorită acestor semne de redeşteptare a Occidentului, noi ne întărim convingerea că justeţea cererilor noastre va triumfa şi, oricât va trebui să mai îndurăm, vom milita mai departe de pe poziţiile noastre "retrograde" de luptă împotriva comunismului, a marxismului şi, în general, a stângismului şi a ideilor lor "avansate".

In privinţa "cozilor de topor" trimise din ţară, va trebui să ne schimbăm tactica de luptă. Vom face acest lucru, deoarece aceştia au reuşit să se menţină pe poziţii, cu toate că li s'a arătat cu claritate trecutul ultra dubios de colaboraţionişti, informatori, securişti, procurori, etc.

Noi am ajuns la concluzia că este inutil de a arăta mai departe un adevăr pe care este imposibil ca autorităţile americane să nu-l cunoască. Ei ştiu perfect cine sunt colaboratorii lor, dar interesele le dictează să-i menţină în funcţii, deoarece aceştia le fac jocul lor, după cum l-au făcut şi continuă să-l facă şi pe al comuniştilor de la Bucureşti. Ei reprezintă concesia Occidentului în vederea viitoarei destinderi care se pregăteşte.

Pe viitor, nu vom mai duce atacul la persoană, ci numai la manifestarea, la activitatea nedemocratică a persoanei respective. Noi avem convingerea că această scoatere în relief a gafelor comise de aceşti disidenţi, va fi cu mult mai eficace.

Articolele viitoare, ce-şi vor avea locul în coloanele ziarului, vor respecta în general toate principiile enunţate în acest articol.

* * *

Am ajuns la Ştefănescu, cu care am stat de vorbă două zile, în care timp mi-am aranjat transferul. Şantierul se află într'o regiune absolut sălbatică; drumul, amenajat în pripă până la şantier, reprezentând o adevărată expediţie ! Peisajul însă este splendid şi, în mijlocul munţilor, Stefănescu construise trei barăci de lemn : una pentru birouri şi două pentru locuit. Barăcile construite sunt de cea mai proastă calitate, fiind de câteva ori mutate dintr'un loc în altul. Nu există nici apă curentă, ea fiind luată din Someş, atât pentru spălat cât şi pentru gătit.

Galeria pe care o începuse, nu avea decât 15 metri, executaţi într'o lună, din cauza unei roci mizerabile plină de calcar. Sfredelele se rupeau incontinuu şi escavarea se făcea cu mare dificultate. Echipa de mineri pe care o avea era extrem de slabă şi Stefănescu îşi punea o mare speranţă în mine, pentru a-i pune treaba pe roate. Până şi aprovizionarea cu alimente este sub orice critică. Dar aşa este orice început.

Ştefănescu nu se mutase încă la şantier, neavând unde să locuiască. El sta la Tarniţa, la 30 de kilometri, unde se afla direcţia hidrocentralei.

După vizitarea noului loc de muncă, care mi-a lăsat un gust amar, mai ales după confortul de la Voineasa, am plecat împreună la Tarniţa.

- Ei Vasile, să lăsăm treburile şi să mai discutăm de-ale noastre !

- Discutăm ce vrei, dar sunt înnebunit cu această galerie, care merge atât de prost încât îţi spun drept că nu-mi arde de nimic.

- Lasă galeria Vasile, acum suntem doi, şi vom pune totul pe roate şi vom avea timp şi pentru a sta de tăinuit.

- Spune-mi mai întâi de tot ce ai nevoie, pentru a veni cât mai repede.

- Vasile, îmi trebuie un camion pentru mutarea bagajului şi te anunţ că am şi televizor, aşa că până la venirea mea, am să te rog să te ocupi de construirea unei antene.

- Am eu grije de toate, îţi voi aranja şi o cameră, până la construirea unei noi barăci, în care să ne mutăm noi. Camionul ţi-l dau şi acum dacă este nevoie.

- Mai este un lucru, nu pot veni înainte de o lună, fiindcă poimâine şi-a anunţat sosirea la Bucureşti unchiul meu Radu Irimescu, care vine din Statele Unite şi care este plecat din ţară din 1939.

- Ei acum că ştiu sigur că te voi avea aici, ce mai contează o lună mai devreme sau mai târziu ? Până vei veni, va fi gata şi baraca noastră. Când îţi trebuie camionul ?

- Mâine la 5 dimineaţa, vreau întâi să mă mut şi apoi să plec la Bucureşti. Mâine seară, sper să vin înapoi, vreau să termin imediat cu Voineasa.

- Bine, foarte bine, mâine la 5 vei pleca cu camionul. Dacă nu eşti prea obosit, vom mai sta de vorbă în seara asta.

- Primul subiect Vasile, pe care vreau să-l discut cu tine este invadarea Cehoslovaciei. Ce părere ai despre atitudinea lui Ceauşescu ?

- Am văzut aici la Tarniţa, la televizor, tot circul montat atunci şi am asistat la toată mascarada ce a urmat, atât la şedinţele de partid, cât şi la

cutreerarea munților după parașutiști ! Circ măi, în adevăratul înțeles al cuvântului ! Pe cine vrea el să ducă cu asemenea montări de cea mai proastă calitate? Este categoric de conivență cu rușii, dar să știi că montarea făcută a prins în cea mai mare măsură ! Aici toată lumea a fost convinsă că o invazie rusească poate fi așteptată de pe o zi pe alta ! Acum însă, după trecerea timpului, lumea s'a liniștit, deși propaganda continuă, în special în ședințele de partid. Vor să ne convingă că între noi și ruși s'a produs o ruptură definitivă. Eu sunt convins că totul este o minciună regizată la Moscova.

- Ce te face să crezi acest lucru ?

- Măi, eu îi cunosc. La început, după discursul lui de la balconul Comitetului Central, nu știam ce să cred dar când, aproape de doi ani, continuă să scoată în relief ruptura noastră cu rușii cu aceiași intensitate, nu mai pot crede nimic. Dacă într'adevăr ar exista un conflict între noi și ruși, cum crezi tu că Ceaușescu nu ar căuta să-l atenueze ? Ce interes ar putea avea să arunce paie pe foc ? De doi ani ascult zilnic "radio șanț" (Europa Liberă), ei bine măi, ăia ori sunt complici cu el, ori prostia lor întrece orice limită ! Sunt convinși că noi suntem acum absolut independenți ! Farsa rușilor prinde din plin, acum Ceaușescu face pe mediatorul în Orientul Mijlociu ! El este bine atât cu Israelul cât și cu țările arabe ! Probabil că rușii, care au rupt relațiile cu Israelul, vor să fie la curent cu ce se întâmplă și realizează acest lucru prin Ceaușescu.

- Bine, măi Vasile, dar pentru asta n'au găsit unul mai inteligent, mai abil?

- Este cel mai bun pentru interesele lor, căci fiind un om simplu, prezintă credibilitatea omului primar, al celui care nu se bazează pe rațiune ci pe instinct, pe reacții impulsive Un om inteligent, cunoaște sentimentul fricii, deci nu s'ar putea expune unui conflict direct cu rușii, tocmai în asta constă subtilitatea alegerii lor, în credibilitatea față de Occident a prostului. Poți fi sigur că el nu mișcă un deget decât la ordinul Moscovei.

- Vasile, te rog să crezi că mi-am pus și eu această ipoteză, dar nu am neglijat nici alternativa unui adevărat conflict cu rușii.

- Nu ! nu ! nu ! cu cât trece timpul, cu-atât sunt mai sigur că tot conflictul aparent este regizat cu cea mai mare dibăcie de Moscova ! Mă întreb însă, cum este posibil ca occidentalii să cadă în această plasă ? Tu nu vezi că de la invazia Cehoslovaciei, Ceaușescu este tot pe drumuri în Occident ? Tu nu vezi primirile care i se fac acolo ? Moscova a reușit, asta-i realitatea ! Ce urmărește ? Cu ce-i poate servi Ceaușescu ? Asta-i întrebarea ! Desigur menținerea "cozii" Moscovei în Orientul Mijlociu constituie un răspuns la întrebare, dar ... probabil că mai sunt și alte motive, pe care deocamdată nu sunt în stare să le elucidez. În orice caz, să știi, că lui i s'a urcat la cap. Se crede un mare om politic și la aceasta au contribuit în egală măsură atât Moscova, cât și Occidentul. Despre Occident, nu mai știu ce să cred ! Sunt oare atât de proști încât să cadă cu atâta ușurință în cursa Moscovei ? Sunt înțeleși cu Moscova, în vederea a cine știe căror scopuri ? Îmi este imposibil să găsesc un răspuns la aceste întrebări care mă frământă. Cu cât

ascult "Europa Liberă", cu-atât îmi dau seama că numirea de "radio șanț" i se potrivește de minune. Dacă prinzi 5 minute BBC-ul afli mai mult decât ascultând ceasuri întregi Europa Liberă !

- Vasile m'a interesat foarte mult părerea ta și înclin să cred că ai dreptate, totuși nu se poate ști dacă adevărul nu este undeva la mijloc.

- Ce vrei să spui cu asta ?

- Vreau să spun că Ceaușescu ar putea fi condus de către Moscova, chiar fără voia lui. S'ar putea ca rușii să nu-l fi anunțat de invazia lor în Cehoslovacia și acest lucru să fi provocat revolta lui. Se poate ca rușii să fi făcut acest lucru tocmai spre a-l întrebuința mai târziu în vederea scopurilor lor. După invazie, au putut face presiuni asupra lui, pentru a ceda complect, impunându-i jocul pe care-l face actualmente și care intră total în vederea lor.

- Păi nu este același lucru ?

- Același lucru ca realizare, dar cu totul altul ca mijloace întrebuințate. Nu pot crede că Ceaușescu nu a fost de totală bună credință când a vorbit la Comitetul Central, în ziua invaziei. Ar fi un prea mare actor !

- Nu mă interesează mijloacele întrebuințate de ruși, mă interesează adevărul asupra atitudinei lui, ori aceasta, actualmente, nu poate fi decât de completă subordonare rușilor. Faptul că a fost manevrat de către ruși sau au fost de comun acord de la început, are prea mică importanță. Realitatea este că, prin el, rușii joacă o carte mare și perfect regizată, a cărei scop final nu-l putem încă descifra. Rușii știu să facă politică de amploare, în timp ce Occidentul dă din colț în colț, încercând să le facă față, după părerea mea, fără să reușească. Ei nu au o politică planificată în timp, ci se limitează la a para loviturile rusești. Nu reușesc însă nici acest lucru. Rușii simulează perfect o lovitură într'un colț al lumii și lovesc în cu totul altă parte. Occidentul duce o politică pasivă în defensivă și este în permanență înghesuit și nehotărît.

- Vasile, tu ești fără discuție mult mai bine informat decât mine, eu de exemplu nu am ascultat niciodată Europa Liberă, de când nu ne-am văzut.

- Eu am ascultat-o în permanență, însă te rog să crezi că de-acolo nu am căpătat informații, cred că este cea mai bună sursă de dezinformare care există. Eu mi-am făcut o ideie generală asupra situației internaționale asistând la ședințele de partid. Dacă știi să înțelegi tot ceeace se spune la aceste ședințe și să interpretezi exact pe dos, atunci poți să-ți dai seama despre ceeace urmăresc. Propaganda lor anti-rusească a atins paroxismul, ori un asemenea curaj este imposibil, ținând seama că nu se sprijină pe absolut nimic. Este evident că tot ce se spune la ședințele de partid, este prelucrat de către KGB, dar bine înțeles acest lucru nu-l știu decât extrem de puțini oameni din anturajul lui Ceaușescu, poate numai el personal și Șeful Securității, căci altfel ar "transpira". Despre Occident ce să-ți spun ? Că este entuziasmat de atitudinea lui Ceaușescu și că-l ridică în slăvi ? Este o rușine, altceva nu-ți pot spune.

L-am lăsat pe Vasile, am luat camionul, mi-am încărcat bagajele, seara am fost înapoi și am plecat la București.

Până la Voineasa, nu m'am gândit decât la Vasile Ştefănescu. Iată cum gândeşte un Secretar de Partid ! Dar câţi din secretarii de partid gândesc ?

* * *

In drum spre Bucureşti, gândul meu se îndreaptă către Radu Irimescu care trebuia să sosească a doua zi. Nu l-am văzut de 31 de ani ! Plecase în 39 ca ambasador la Washington, după ce fusese, timp de aproape 10 ani, director al Şantierelor Navale de la Galaţi, director la Reşiţa, director al fabricii de avioane I.A.R. de la Braşov şi, ultimii ani, Ministrul Aerului şi Marinei.

Prieten din copilărie cu Regele Carol al II-lea, căruia atunci când i se adresa îi spunea : "Prinţişorule", iar acesta îl numea : "Burtosule", a plecat definitiv în America, deoarece, spunea el : "Tin prea mult la Carol, pentru a asista la totala lui decădere"!

Radu era văr primar cu mama, dar prietenia lui cu tatăl meu data din liceul Militar de la Iaşi.

Mi-aduc aminte ca astăzi, cum ascultam la uşe pasionantele discuţii politice, între el şi tatăl meu. De obiceiu aceste discuţii aveau un caracter pur militar şi atunci, plictisindu-mă, părăseam locul meu de ascultare. Desigur, la 15-16 ani nu mă interesau caracteristicile tehnice ale ultimelor tipuri de avioane şi de tancuri.

Mi-aduc aminte, din povestirile mamei că, imediat ce a terminat liceul militar, Radu a plecat în Germania unde a urmat Şcoala de Ofiţeri Activi de Marină de la Kiel. La terminarea şcolii, a studiat politehnica la Charlottenburg apoi, ca tânăr sublocotenent de marină şi inginer, a venit în Ţară la izbucnirea războiului din 1914. A făcut imediat şcoala de pilotaj şi, la declararea războiului în 1916 a plecat pe front ca pilot de obsersvaţie, avându-l observator pe Grigore Gafencu. La sfârşitul războiului a plecat în Statele Unite, unde şi-a luat doctoratul în Economie, lucrând apoi într'o mare bancă americană. A făcut de trei ori o mare avere şi de două ori a dat faliment, în 1930 a fost chemat în ţară de fostul său prieten Carol, care avea nevoie de serviciile lui. In afară de funcţiile avute, s'a ocupat şi de Banca prietenului său Nichi Crissoveloni, pe care a scos-o din faliment şi a făcut-o foarte productivă. Mi-aduc aminte, tot din spusele mamei, că la Kiel, a fost şef de promoţie, de altfel ca şi la Charlottenburg.

Acum îl aştept cu nerăbdare, fiind convins că de la el voi putea afla multe lucruri despre politica internaţională şi apoi ... poate ... prin el, voi reuşi să plec în Occident.

Imediat după primul război mondial, cunoscuse o americancă foarte bogată, însă refuzase să se căsătorească cu ea, până ce nu va realiza el o avere cel puţin egală cu a viitoarei soţii. Acest lucru s'a întâmplat 5 ani mai târziu. In 1930 a venit cu ea în ţară, dar 10 ani după reîntoarcerea în America, ea a murit. Ştiam că s'a reînsurat cu o doamnă cu douăzeci de ani

mai tânără, care făcuse mare carieră şi care ajunsese director de cabinet a generalului Mac Arthur.

L-am reîntâlnit pe Radu, mult îmbătrânit, mergând cu dificultate şi având un parkinson avansat. A tras la hotelul Ambasador, astăzi hotel de mâna a doua.

Din muntele de om pe care-l cunoscusem, acum nu rămăsese nimic. Era slab, gârbovit, vorbind încet şi părând înfricoşat. Probabil că aşa şi era. Am fost să-l vedem împreună, toate rudele lui mai apropiate, care se reduceau la patru persoane : mama, cu sora ei Maud şi cu cei doi nepoţi Mony, vara mea şi cu mine.

După 31 de ani, eram cu toţii străini. Ne privea cu neîncredere ! După un schimb banal de cuvinte, ne-a rugat să plecăm, deoarece se simte obosit şi invitându-ne a doua zi, pentru a lua prânzul împreună.

Desigur la 80 de ani, după atâtea ore de avion, cu schimbarea fusului orar, totul era explicabil.

Locuiam la mama mea, căreia i se ridicase domiciliul obligatoriu de la Craiova şi reuşise să obţină o cameră cu chirie în Bucureşti.

A doua zi de dimineaţă, cum am ieşit în stradă, un individ dubios, dar foarte politicos, mi s'a adresat :

- Domnul Pantazi ?
- Da, cine sunteţi şi ce doriţi ?

A scos o legitimaţie şi mi-a spus că este de la Securitate şi că ar vrea să vorbească cu mine. A ţinut neapărat să mergem în colţul străzii şi să intrăm într'un mic restaurant. Părea destul de încurcat şi nu ştia cum să înceapă !

- Spuneţi, domnule, ce doriţi ? Vă stau la dispoziţie.
- Domnule Pantazi, ştim că a venit ruda dumneavoastră domnul Radu Irimescu.
- Da ... şi nu am voie să-l văd ?
- Cum să nu, noi voim însă ... dată fiind personalitatea domnului Irimescu, a funcţiilor ce le-a avut în trecut în Ţară, să-i înlesnim unele vizite care credem că i-ar face plăcere. De exemplu să viziteze Şantierele Navale de la Galaţi, unde a fost director sau Reşiţa şi fosta fabrică I.A.R. de la Braşov.
- Nu cred să vrea aceste lucruri, ştiţi el are 80 de ani şi a voit doar să-şi revadă familia.
- Domnule Pantazi, întrebaţi-l şi dacă doreşte, îi punem o maşină la dispoziţie, dacă doriţi îl puteţi însoţi şi dumneavoastră .
- Bine, domnule, vă mulţumesc în numele unchiului meu, îl voi întreba transmiţându-i oferta dumneavoastră, dar eu nu cred că va accepta.

Ne-am despărţit, urmând ca a doua zi să ne întâlnim la ora 11 la acelaşi restaurant, pentru a-i da răspunsul lui Radu Irimescu.

I-am spus lui Radu, propunerea Securităţii.

- Nu ... nu ... să nu aud de aşa ceva, mi-a răspuns cu o voce tremurândă. Aştia vor să mă ducă acolo, pentru ca apoi să mă acuze de spionaj ! Cred că ar fi bine să plec imediat în America. Mi s'a spus la plecare că este o nebunie ce fac, dar mi-era prea dor de Ţară şi de voi.

Voiam să merg până la Galaţi să-mi revăd casa părintească şi la Turnu Severin să văd mormintele strămoşilor, dar acum nu mai vreau decât să plec acasă.
- Nu, Radule, nu trebuie să te sperii, eu cred că ei vor doar să-şi facă reclamă, cu realizările lor, poate vor chiar să facă publicitate din vizita ta, dar nimic mai mult.
- Crezi ?
- In orice caz nu este nici un pericol. Teama ta îmi arată că sunteţi destul de bine informaţi de tot ce s'a petrecut în Ţară, dar acum nu este cazul să te temi. Sunt sigur că ar fi încântaţi să le accepţi invitaţia, dar îţi repet, este numai pentru reclama ce vor să şi-o facă.
- In nici un caz nu accept ! Să-şi facă reclamă cu alţii !
- Ei încearcă cu toţi cei care au reprezentat ceva în trecut, nu avea nici o grije.
Radu s'a calmat şi dintr'o dată a devenit chiar vesel, povestind o grămadă de lucruri în legătură cu soţia lui. L-am convins să mergem împreună, cu Fiatul meu 850, la Galaţi să-şi revadă casa părintească. A primit cu entuziasm.
A doua zi, m'am dus la întâlnirea cu securistul, căruia i-am comunicat refuzul lui Radu. A părut extrem de contrariat, dar când m'am ridicat de pe scaun pentru a pleca, mi-a spus :
- Domnule Pantazi, ne pare foarte rău că domnul Irimescu ne refuză, dar am vrea să te rugăm pe dumneata unele lucruri în legătură cu vizita unchiului dumitale.
- Spuneţi, vă rog !
- Domnule Pantazi ... ştiţi ... noi am vrea să ştim pe cine va vedea domnul Irimescu, în afară de familie şi ... vă rugăm pe dumneavoastră să ne faceţi acest serviciu.
- Domnule, nu-mi vine să cred ce aud acum de la dumneavoastră ! Eu am fost timp de 16 ani pensionarul "caselor dumneavoastră de odihnă" şi în acest timp mi s'a alcătuit un dosar voluminos. Am fost incontinuu sub supravegherea dumneavoastră şi după ieşirea din închisoare. Dacă v'aţi fi obosit să vă aruncaţi ochii pe fişa ce o am la Securitate, cu siguranţă nu v-aţi fi permis o astfel de propunere. Dumneavoastră vreţi să mă transformaţi pe mine în spionul propriului meu unchi ? Nu-mi trebuieşte nici un răspuns din partea dumneavoastră. Bună ziua domnule.
Am plecat furios, dar m'am calmat repede, căci nu merita să-mi fac sânge rău, pentru nişte proşti.
I-am spus imediat lui Radu ce mi s'a întâmplat, la care el mi-a răspuns :
- Foarte rău ai făcut că nu ai acceptat. Eu nu am nimic de ascuns. Te rog du-te şi comunică-le că eu vreau să văd pe generalii de aviaţie Paul Teodorescu şi Leu Romanescu, pe Amiralul Măcelaru, precum şi pe fosta mea secretară.
- Eu ştiu că nu ai nimic de ascuns, dar eu nu pot accepta ca ideie, ... ce sunt eu informatorul lor ? Lasă asta Radule, ştiu eu cum trebuie să procedez cu Securitatea, mai bine spune-mi când vrei să mergem la Galaţi ?

- Atunci să-ţi spun întregul program pe care aşi vrea să-l îndeplinesc în această vizită de o lună : în următoarele trei zile a-şi vrea să-i văd pe aceşti vechi prieteni ai mei, după care să plecăm la Galaţi şi după aceea la Turnu Severin. Vreau deasemeni să vă invit pe toţi, adică pe Ady, Maud, Mony şi pe tine împreună cu Ioana şi Mihai pentru 10 zile la Mamaia. Vreau neapărat să înnot în Marea Neagră ! Nu am mai făcut acest lucru de 60 de ani ! Să ştii că am şi reţinut camere la Mamaia pentru toţi !
Am putut să remarc la Radu, când un entuziasm tineresc, când o timorare ieşită din comun. Deoarece întrevederile noastre în Bucureşti se desfăşurau împreună cu întreaga familie şi nu-l puteam monopoliza pentru o discuţie cu continuitate în doi, abia aşteptam plecarea la Galaţi, pentru a-l întreba o mulţime de lucruri care mă interesau în mod deosebit.

* * *

Martie 1986 mă găseşte în plină activitate cu ziarul meu. Slavă Domnului am fost ajutat de oameni pe care nu i-am cunoscut niciodată, dar care desigur mă cunoşteau după articolele scrise în ziarul neuitatului Emilian. Inceputul este mai mult decât promiţător, rămâne doar un semn de întrebare, perseverenţa românilor !
Dela apariţia numărului 2+3 din Decembrie 1985 şi până astăzi, am reuşit să am peste 50 de abonaţi. Dacă aşi fi avut cartoteca lui Emilian ?! Norocul meu este că se găsesc câţiva oameni de inimă care contribuie serios de la început. Astfel următorii au contribuit după posibilităţi : domnii Ing.Marcel Nicolau, Prof. Gregorian, Mihai Fărcăşanu, Dr.Ion Claudian, comandor Mircea Pătru, Prof.Consantin Nagacevschi şi Nichi Constantinescu. Cu aceste contribuţii mai substanţiale şi cu cele 50 de abonamente, ziarul se pune pe picioare.
In luna Martie 1986, în numărul 4+5, scriu articolul de fond :

ALARMA IN VEST

Astăzi ne aflăm în pragul unei noi destinderi.
Adepţii coexistenţei paşnice au reuşit în mare măsură să-l oprească pe Ronald Reagan în bunele sale intenţii de a realiza o adevărată pace.
La alegerea sa ca Preşedinte al Statelor Unite, Ronald Reagan a expus cu claritate două principii, singurele de altfel, care pot conduce către pace :
1 - "Cu ruşii nu se poate discuta decât de pe poziţii de forţă."
2 - "La o întâlnire la vârf cu ruşii vor trebui puse toate problemele global, toate fiind interdependente şi numai o rezolvare totală - Libertatea în întreaga lume - va putea aduce o adevărată pace."
Sub presiunea Departamentului de Stat, a unei părţi a Congresului, a tuturor "aliaţilor" europeni, a presei şi a radio-televiziunii din întreg Occidentul, Ronald Reagan a fost forţat să ia parte la întâlnirea de la

Geneva transformată de către Gorbaciov într'o nouă tribună de propagandă sovietică "pacifistă".

Leaderul sovietic, adânc timorat de programul spațial american, a propus discutarea unei dezarmări nucleare, chiar cu control pe teren, cu singura condiție ca americanii să întrerupă acest program.

Ronald Reagan a răspuns cu fermitate : "Apărarea Occidentului este nenegociabilă".

Dar, din nou s'au acordat rușilor înlesniri economice, schimburi comerciale, înființarea de noi bănci, ajutoare tehnologice, reluarea traficului aerian și perspectiva unei noi conferințe la vârf !

Sunt suficiente motive pentru a ne edifica asupra destinderii ce se pregătește.

Occidentul nu vrea să înțeleagă că această coexistență pașnică nu este decât o strategie revoluționară, care asigură condițiile favorabile pentru victoria comunismului mondial.

Strategia sovietică se rezumă la : "În poziție de slăbiciune negociem, în poziție de forță atacăm"!

Occidentul nu vrea să vadă realitatea de astăzi : 39% din suprafața globului și 42% din populația mondială se găsește inclusă în dominația comunistă.

Creștinismul, cea mai importantă religie din lume, numără astăzi aproape un sfert din populația globului, dar pentru aceasta i-au trebuit 2000 de ani, în timp ce comunismul a reușit, în mai puțin de un secol, să aibă sub dominația sa un număr mai mare de oameni decât creștinismul !

Un miliard și jumătate de sclavi se găsesc astăzi în marele lagăr comunist, cu prețul a o sută cinci zeci de milioane de victime ucise ! Dar la această cifră înspăimântătoare trebuie adăugată aceea a celor privați de libertate în decursul celor 70 de ani de comunism, care se ridică la cel puțin dublu, adică 300 de milioane ! Și aceasta ne mai socotindu-i pe cei lipsiți de libertăți elementare, care numără un miliard și jumătate, adică întreaga stăpânire comunistă.

Nu îndrăznim să calculăm numărul comuniștilor, al marxiștilor de toate nuanțele, al "luptătorilor pentru pace", al tuturor organizațiilor camuflate în Occident sub diferite firme care militează conștient sau inconștient în favoarea comunismului ! Astfel ONU-ul, Unesco, International Amnisty, pentru a nu enumera decât trei din sutele și miile de instituții din Occident, militează sub o formă sau alta pentru comunism și, culmea, cu banii Occidentului!

Cum se explică acest lucru ?

De ce în lupta dintre comunism și democrații, comunismul câștigă vertiginos teren iar democrațiile nu sunt în stare să se trezească la realitate ?

Un fapt se desprinde cu claritate : corupția Occidentului a încurajat comunismul să se dezvolte făcând apel la schimbare prin violență. Numai această corupție a permis comunismului să se erijeze în "liberator" în țările subdezvoltate, instigând împotriva "imperialismului capitalist".

Comunismul are un scop precis : cucerirea lumii prin ofensivă ideologică, prin atacuri armate directe și indirecte, prin infiltrarea de agenți provocatori, prin acte de terorism, prin dezinformare, prin subminarea instituțiilor existente și prin spionaj.

La agresivitatea ofensivei comuniste, democrațiile răspund astăzi printr'o disperată defensivă, mulțumindu-se a păstra ceeace încă nu a fost cucerit de către ruși, precum și buna stare și belșugul de care se bucură.

De când lumea și pământul însă, a rămâne în apărare este cel mai sigur mijloc de a pierde până la sfârșit. Exemplele în istorie sunt nenumărate, iar Vietnamul ar trebui să nu fie uitat !

Occidentul a început să realizeze pericolul comunist, datorită fantasticei înarmări sovietice, dar nu a reușit să vadă acest imens pericol în adevărata sa amploare.

Înarmarea sovietică, deși prezintă un mare pericol, nu este decât unul dintre mijloacele comunismului de a ajunge la țelul său final, cucerirea întregului glob.

Sovieticii duc un război total împotriva Occidentului, întrebuințând toate mijloacele de care dispun, iar strategia lor este cu mult mai complexă decât o realizează lumea civilizată. Pentru sovietici, întrebuințarea forței armate sau amenințarea cu această forță, nu reprezintă decât una din modalitățile adiacente de a ajunge la scop.

Cel mai mare pericol pentru Occident nu-l constituie sutele de focoase nucleare, nici miile de avioane, submarine și tancuri îndreptate asupra sa. Adevărata forță sovietică constă în inimaginabila slăbiciune a democrațiilor. Slăbiciune generată de incapacitatea lor de a lua o decizie, de mercantilismul dus până la lașitate. Mai presus de orice, forța sovietică constă în ideologia sa ofensivă în luptă cu niște democrații lipsite de un țel final.

Prin negarea ideii de Dumnezeu, prin anihilarea puterii de credință a oamenilor, ei au reușit să dezvolte în individ ura, invidia și toate componentele negative, care se găsesc în sufletul oricărui om.

Înlocuirea lui Dumnezeu cu individul, îl descătușează pe acesta de orice simț al moralității, dându-i indirect dreptul de a uza de absolut orice mijloc pentru a-și realiza fericirea pe acest pământ, singura realitate existentă. Dumnezeu neexistând, nu există nici o altă viață, existența rezumându-se la viața pe care o trăiește. Deci, individul nu mai întâmpină nici un fel de opreliște pentru a se realiza : crima, furtul, minciuna fiindu-i permise pentru a-și ajunge scopul.

Interesant este faptul că aceste principii, sovieticii le exportă, măcinând astfel Occidentul, dar în interior au grije să le stopeze printr'o fantastică poliție, care-și îndeplinește misiunea fără șovăire. Pentru interior sovieticii se rezumă în a face promisiuni de fericire, pe care le amână tot timpul și pe care, dacă nu le-au realizat, faptul se datorește tot "imperialiștilor capitaliști", care sunt încă tari !

Această ideologie bazată pe negarea lui Dumnezeu dar și pe un sistem economico-social teoretic plauzibil, prezintă evidente fisuri, dovedite de

timp prin dezastruoasa stare economică a întregului lagăr comunist. Dar cine poate crâcni, odată supus de către comuniști ?

Acest sistem, deși cunoscut în Occident, este crezut în mică măsură, iar unele din ideile comuniste sunt acceptate de către unii, ba chiar luate în brațe de către alții !

Astfel ateismul este bine înfiripat în Occident, iar consecințele lui dezastruoase nu pot fi frânate de libertatea obținută prin democrație.

Partidele socialiste și liberale occidentale, apărând libertatea, ajută implicit infiltrarea ideilor marxiste, socialist-comunizante și a tuturor celorlalte infiltrații comuniste.

Unei ideologii agresive comuniste, ce-i opune Occidentul ? Democrația și libertatea ? Dar democrația nu reprezintă o ideologie ci doar o tehnică, un sistem de conducere, iar libertatea nici atât. Libertatea nu este decât scopul realizat al democrației.

Pasivitatea și defensiva democrațiilor occidentale nu poate duce decât la înfrângere sigură, ținând seama de imensul arsenal de posibilități întrebuințat de cea mai agresivă ideologie din câte au existat.

Suntem obligați să repetăm : imensa forță comunistă nu constă în propria sa putere, ci în slăbiciunea democrațiilor, care nu pot face față subminărilor de toate naturile la care sunt în permanență supuse.

Pentru a putea face față cu succes comunismului, Occidentul trebuie mai întâi să facă față propriilor sale racile, care decurg din corupția sa morală și sunt izvorîte din excesiva bună stare dublată de lipsa de educație civică și religioasă.

Trebuie să recunoaștem că democrația este cea mai perfectă sau mai bine zis cea mai puțin imperfectă tehnică de guvernământ din câte există, dar aceasta cu o singură rezervă, aceia de a nu fi amenințată din afară. Prin libertatea pe care o acordă, democrația este cu spatele descoperit în fața atacurilor perfide, în fața infiltrațiilor subversive.

Democrația ar fi cel mai bun sistem de guvernământ, dacă în întreaga lume ar fi democrație !

Dar un sistem de guvernământ nu poate face față ofensivei unei ideologii agresive, care are drept obiectiv însăși distrugerea acestui sistem de conducere.

Democrației occidentale îi lipsește o ideologie și această ideologie trebuie să fie complect opusă ideologiei comuniste.

Pentru a înfrânge comunismul, ideologia occidentală trebuie să aibă la bază ideea de Dumnezeu, de Patrie și de Familie, adică tocmai ceeace voiește să distrugă comunismul.

Această ideologie există. Este una din cele mai vechi ideologii, este ideologia naționalistă, singura de care îi este frică comunismului.

Dar diabolicii marxiști au prevăzut acest potențial adversar și de aceea, încă de la conferința de la Yalta, au insuflat Occidentului măsurile ce trebuiesc luate pentru ca fascismul și nazismul să nu se mai ridice niciodată. Ei au căutat să contopească cele două noțiuni în noțiunea de naționalism.

Realitatea este că nici fasciștii, nici naziștii nu au fost naționaliști deoarece niciunul din aceste regimuri nu a avut la baza doctrinei pe Dumnezeu, ba chiar au fost în conflict cu biserica catolică.

Mussolini, - socialist de stânga - după ce a pus mâna pe putere, a făcut o dictatură personală, în care partidul său a fost redus la tăcere.

Hitler a ajuns la putere profitând de o situație economică dezastruoasă, apoi și-a masacrat propriul partid, făcând o dictatură personală cu ajutorul unei poliții fără scrupule. Nici fascismul, nici nazismul, nu au avut niciodată nimic comun cu naționalismul.

Această mistificare, până și în conținutul unei noțiuni, punându-se semnul egal între fascism - naționalism - nazism, a permis comuniștilor să jongleze cu crimele "legalizate", aruncând în închisori pe toți fruntașii democrați, din toate țările cotropite.

Tot această confuzie de noțiuni i-a făcut pe occidentali, dornici de a ajunge la un modus - vivendi cu comuniștii, să-i marginalizeze pe naționaliști aruncându-le epitetele de : fasciști, naziști, rasiști, antisemiți etc.

Realitatea zilei de astăzi este că nazismul și fascismul nu mai există, iar extrem de micile formații, care poate mai supraviețuiesc, nu mai reprezintă absolut nimic, ne mai având adepți.

Nazismul și fascismul au rămas o gogoriță, în jurul căreia se face cel mai mare tapaj, tocmai spre a nu fi acceptat naționalismul !

Faptul că sovieticii au știut și știu să-și anihileze singurul lor adversar periculos, este evident de înțeles, dar faptul că Occidentul a putut să cadă în plasa întinsă cu abilitate timp de 40 de ani de către comuniști și să reacționeze exact ca ei față de naționaliști nu demonstrează decât o inadmisibilă superficialitate politică.

Dacă ne gândim însă mai bine, ne putem da seama că ceeace se spune la Moscova, este repetat și amplificat în Occident de către socialiști, marxiști, "luptători pentru pace", verzi, și alte organizații de stânga occidentale, al căror număr este greu să fie înregistrat chiar de către sovietici !

Antagonismul creiat artificial între ideologia naționalistă și sistemul de conducere democratic, nu a făcut altceva decât să ajute ideologiei comuniste.

Naționalismul adevărat nu se poate dezvolta decât într'un regim democratic. Dogma lui, dincolo de reputația ei "proastă", simbolizează de fapt singurul lucru pentru care merită să trăiești atât la nivel de individ, cât și la nivel de popor sau națiune.

Un individ ca și o nație pier atunci când nu mai au pentru ce trăi, adică atunci când și-au pierdut dogmele sau când le-au abandonat. Acest punct de vedere se confirmă cu fiecare pagină de istorie ; e destul să ne amintim de romani și greci (și lista poate continua până în ziua de astăzi). Toți au pierit când și-au părăsit "penații", când au rupt-o cu tradiția, când și-au fixat rădăcinile în vânt.

Dacă Europa va pieri va fi numai datorită faptului că şi-a abandonat tradiţiile şi şi-a îngropat cultura, înlocuindu-le cu surogate transmise prin televizor sau prin ziare de scandal !

Pregătirea din şcoli este scandalizant de superficială, iar presa şi televiziunea umplu sufletele şi creierele tineretului cu crime, depravare, droguri, muzică primitivă, îmbrăcăminte de circ şi coafuri-arici în culorile curcubeului.

Astăzi popoare ca palestinienii sau afganii ne sunt superioare, ei mor apărându-şi dogmele. fiinţa lor, vatra lor ; că au sau nu dreptate, asta contează mai puţin.

Orice drept se plăteşte cu sânge, orice drept se creiază prin sânge, orice drept piere când nu mai este apărat cu sânge.

Aceste lucruri le cunosc naţionaliştii, căci ei au un Dumnezeu, au o Patrie şi o Familie, pe care ştiu să şi le apere.

Pentru aceste motive, tehnica de conducere democratică, fără o ideologie naţionalistă este supusă pierzaniei. De ce nu luăm exemplu de la evrei, care mai presus de orice au pe Dumnezeu, Patria şi Familia, şi acest lucru nu-i împiedică să aibă un sistem de guvernământ democratic ? Există oare un popor mai naţionalist decât poporul evreu ?

Dar, în restul lumii occidentale, situaţia se prezintă cu totul altfel ; mulţi dintre democraţi sunt atei, şi prin aceasta s'au autodecapitat, mulţi înlocuiesc Patria cu Mondialismul şi astfel şi-au fixat rădăcinile în vânt şi tot mulţi nu-şi dau seama de importanţa Familiei ca nucleu al oricărei organizaţii sociale.

Şi totuşi există semne de o trezire a Occidentului. Dumnezeu, Patria şi Familia sunt scoase de la naftalină de către Ronald Reagan, iar dacă aceste noţiuni sfinte, oligarhia putredă nu le înţelege şi nu le situează la adevărata lor valoare, ele au găsit o adâncă semnificaţie în rândurile poporului american.

Bătrâna Europă însă doarme, doarme adânc şi nici o ţară europeană nu este în stare să reacţioneze nici atunci când prin terorism este direct atacată !

Noua destindere se pregăteşte. Suntem însă încredinţaţi că va fi ultima, deoarece nici una din tabere nu va fi capabilă să-şi susţină eforturile dincolo de sfârşitul acestui secol.

Pentru noi este mult prea mult, e prea departe, iar pentru naţiunea noastră, totul se va reduce la cel mai greu episod din întreaga sa istorie.

Această tristă realitate internaţională, această dezorientare generală, nu trebuie să ne facă să nu vedem cu claritate propria noastră dezorientare.

Ce mai putem pretinde de la acest Occident, care nu este încă sub dominaţie comunistă, dacă noi, cei ce-am cunoscut infernul, nu suntem capabili de a ne formula cu claritate ideile ?

Şi cum am putea să le formulăm dacă noi înşine nu ştim ce vrem ?

Trebuie să privim în propria noastră casă, să facem ordine în ea şi, abia după aceea, să batem la uşi străine.

Din păcate, exilul românesc este un haos total datorită lipsei unei personalităţi proeminente, care să înţeleagă momentul istoric, care să ne călăuzească, care să ne organizeze şi care, în numele poporului român, să acţioneze, prezentând punctul nostru de vedere românesc în lupta împotriva comunismului.

Trista realitate este că 90% din exilul românesc este complect străin de problemele neamului, angrenându-se în viaţa occidentală doar în dorinţa de a se căpătui cât mai repede cu putinţă. Acest exil este aşa zisul exil economic, care nu are nimic de-aface cu exilul politic. Dacă însă exilul politic ar fi "unit în cuget şi'n simţiri", şi şi-ar formula cu fermitate ideile, este probabil că ar solidariza în jurul său şi o parte dintre cei dezorientaţi.

Exilul nostru politic însă, redus la câteva sute de oameni, în loc de a se uni în lupta neamului, în loc de a merge la esenţă, la esenţial, se pierde, se macină în lupte intestine, rare ori de idei, deseori de partide politice şi chiar între indivizi !

Să căutăm să clarificăm aceste idei.

Orice exil politic se poate manifesta prin presa sa şi prin organizaţiile sale cu caracter politic, religios şi cultural.

În ceeace priveşte presa, exilul românesc bate un record nedorit, numărând 3-4 ziare şi peste o sută de fiţuici, intitulate "ziare", care se ocupă numai de cancanuri şi polemici, de cuvinte încrucişate, de reclame, de toate nimicurile din lumea întreagă şi pe deasupra şi dezinformează.

Trebuie să menţionăm faptul că noi nu considerăm "polemică" atacurile împotriva stângii sau a stângiştilor, ale căror acţiuni trebuiesc aduse la cunoştiinţa opiniei publice, pentru a nu cădea în confuzia Occidentului, care acceptă această stângă datorită democraţiei, iar aceasta îi întunecă raţiunea şi-i paralizează iniţiativele.

Deasemeni nu putem considera polemică punerea la punct pentru restabilirea adevărului, asupra unor atacuri asupra unor mari personalităţi româneşti, care astăzi îşi dorm somnul de veci, pentru cauza românească.

Dincolo de aceste considerente, incontestabil polemicile trebuie să dispară şi bine ar fi să dispară însăşi sursa lor, adică cele aproape o sută de fiţuici, care nu fac decât să învenineze exilul românesc.

Dacă acest exil ar avea 2-3 ziare în America şi 2-3 în Europa, cu comitete de redacţie serioase, ar fi arhisuficiente şi mult mai eficiente.

Astăzi însă, câteva zeci de ziarişti români, marea majoritate improvizaţi, îşi exprimă convingerile într'o sută de ziare, demonstrând prin aceasta că bietul Caragiale a fost un "copil nevinovat" satirizând o societate cu mult mai evoluată faţă de cea de astăzi !

Dacă românii ar ajunge la o maturitate politică, ar trebui să soluţioneze această problemă esenţială pentru exilul românesc.

Ziarul "Stindardul Românilor" este gata să fuzioneze cu alte publicaţii româneşti, aducând întreg aportul său de cititori şi de publicistică, cu condiţia ca aceste publicaţii să meargă pe ideia naţionalistă de Dumnezeu, Patrie şi Familie.

Făcând un pas mai departe în această direcţie, "Stindardul Românilor" face o propunere de fuziune publicaţiilor "Lupta Română" de la Paris şi

"Românul Liber" de la Londra. Este de la sine înțeles faptul că niciun stângist nu ar avea acces să scrie în noua publicație.

Astfel s'ar putea realiza un mare ziar românesc, cu apariție lunară sau chiar săptămânală. Sediul acestei publicații ar putea fi la Paris, la Londra sau la München.

Și-acum, în încheiere, să punem în discuție și principala problemă românească : lupta împotriva comunismului.

Distrugerea totală a comunismului trebuie să constituie unicul nostru obiectiv și aici, deși ne întâlnim cu toții, nu reușim să ne dăm mâna.

Scopul final este cu mult prea important, pentru ca divergențele de opinii, oricât ar fi de mari, să nu fie înlăturate. Sa nu uităm cuvintele Mareșalului Antonescu :

"Fii om, fii drept și recunoaște că, pe deasupra ambițiilor, intrigilor și urilor, este Patria, este veșnicia neamului și că acolo trebuie să ne întâlnim totdeauna chiar dacă nu ne înțelegem de fiecare dată."

Aceste cuvinte trebuie să constituie astăzi pentru noi un ordin, un ordin al neamului îngenunchiat, ordin, căci ne aflăm în stare de alarmă, pregătitoare războiului și, în această situație, trebuie să ne impunem o disciplină, disciplina strămoșilor noștri. Altfel nu putem atinge visul nostru de libertate.

Românii trebuie să înțeleagă că Occidentul duce politica lui, care numai uneori se potrivește cu interesele românești. Depindem de Occident dar aceasta nu însemnează să-i aprobăm politica și să nu ne opunem ei cu toate forțele noastre atunci când interesele noastre nu coincid. Să nu ne gudurăm în fața occidentalilor, care astăzi abdică iarăși oferind rușilor o nouă destindere. Să le spunem răspicat punctul nostru de vedere și să nu renunțăm la el, căci avem de partea noastră adevărul și dreptatea.

Dar cine să ne asculte, dacă noi nu suntem în stare să fim uniți pentru a putea reprezenta o opinie ce merită a fi luată în seamă ?

Dacă noi nu ne înțelegem între noi, cum oare ne-ar putea înțelege străinii?

Nu se mai poate ! Ne-am certat și ne-am înjurat suficient timp de 40 de ani. Prin atitudinea noastră ne-am atras disprețul Occidentului și oprobiul celor din Țară.

Toți românii cu frică de Dumnezeu, cu dragoste de Patrie, toți anticomuniștii, trebuie să uite neînțelegerile din trecut, să uite certurile partinice, să uite că au fost pe baricade opuse, că au suferit unii datorită altora și să-și dea mâna acum, în ceasul al doisprezecelea. Să uităm că am fost liberali, legionari sau țărăniști, căci astăzi nu mai avem dreptul decât de a fi români.

Avem un singur Dumnezeu și o singură Patrie și mai avem un singur scop comun : înfrângerea comunismului. Toți românii doresc acest lucru, toți, toți, toți, în cap cu Regele țării.

După ce Țara va fi liberă, vom vedea dacă vrem regat sau republică și vom avea tot timpul să ne continuăm disputele, să ne combatem, ba chiar să ne batem cât vom voi în cadrul oricăror grupări politice !

Astăzi însă trebuie să ne unim. Ne cer acest lucru toți morții noștri din războaie și din închisori, ne-o cere Țara îngenunchiată, ne-o cere până și Occidentul care ne-a dat ospitalitate.

Noi ne batem cu pumnii în piept că suntem anticomuniști, dar le facem jocul mușcând din toate momelile pe care ni le-aruncă spre a ne învrăjbi și intrăm în toate plasele ce ne sunt întinse spre a ne fărâmița !

Pentru ce avem astăzi în exil patru președinți ai partidului Național Țărănesc ?

Pentru ce avem două Mișcări Legionare ?

Pentru ce unii liberali de complezență cochetează cu presa de stânga occidentală și cu comuniștii, care nu au fugit de comunism, ci au fugit fiindcă nu au mai fost în grațiile conducerii comuniste ?

Dar mai presus de orice, care este motivul pentru care avem două mari organizații politice în exil : Consiliul Național Român și Uniunea Românilor Liberi ?

Pentru ce domnule Horațiu Comaniciu ?

Pentru ce domnule Ion Rațiu ?

Aveți dumneavoastră doi Dumnezei sau două Patrii ?

Ajunge cu tergiversările, uniți-vă căci altfel ne va judeca Istoria și ne vor blestema urmașii !

În Martie 1986, prin acest articol, lansez pentru prima oară strigătul de "UNIREA ROMÂNILOR"!

* * *

Mă plimb prin cameră și mă frământă gândurile. Am făcut oare bine scriind articolul "Alarmă în Vest" ? Nu am dovedit prin acest articol o schimbare de opinie ?

Îmi revine în minte fraza : "Toți românii vor lupta împotriva comunismului, toți, toți, toți, în cap cu Regele Țării"! Regele pe care l-am criticat în diferite articole, acum îl pun în fruntea românilor, în lupta anticomunistă !

Dar nu numai pe Rege, ci și pe Rațiu, la care fac apel pentru unire. Și pe el l-am criticat sever în mai multe articole !

Un lucru este evident : Unirea Românilor devine din ce în ce o necesitate stringentă.

Am eu dreptul să-l înlătur pe Rege de la această luptă românească ? Oricum, Regele a fost izgonit din țară în mod samavolnic. El se face vinovat de multe greșeli. Mai mult, se poate spune că este primul vinovat !

Hotărît lucru, opinia mea asupra vinovăției lui este categorică și sunt o mulțime de români care mi-o împărtășesc. Dar mai sunt și unii care-i găsesc scuze și chiar mai mult, unii îl găsesc nevinovat !

Pe de altă parte, eu nu pot recunoaște abdicarea Sa forțată, deși și acolo își are partea Lui de vină ! Să enumer acum toate greșelile de neiertat ale

Regelui ? La ce bun ? Este incontestabil vinovat de la început până la sfârşit ... dar două fapte sunt de necontestat : Regele nu poate fi decât anticomunist, deci nu poate fi exclus de la lupta românească, cel puţin ca cetăţean român şi, nu pot recunoaşte samavolnica lui izgonire, deci rămâne Regele Ţării până la un viitor plebiscit, care nu va putea avea loc decât într'o Românie liberă. Atunci în afara tuturor greşelilor pe care le-a făcut în Ţară, vor putea fi adăugate şi cele din exil, care sunt în număr de două : nu a făcut o declaraţie imediat ce a sosit pe teritoriul elveţian, precum că a abdicat fiind forţat şi nu a activat absolut deloc pentru Ţara Sa timp de 39 de ani.

Scuza Regelui că nu a putut face declaraţia la sosirea în Elveţia, datorită faptului că nu putea călca legea elveţiană, care-i interzicea să facă politică pe teritoriul ei, nu stă în picioare. El nu trebuia să facă o declaraţie publică, ci în faţa unei autorităţi elveţiene.

Oricum am vrea s'o întoarcem spre a-i veni în ajutor, acest lucru nu este posibil. Şi totuşi, în situaţia actuală, când exilul românesc este lipsit de o personalitate proeminentă, în jurul căreia să se grupeze, Regele ar putea îndeplini acest lucru.

In concluzie, el ar putea fi util al exilului, dar mult mai greu României. Părerea mea este că astăzi trebuie utilizat, bineînţeles dacă va accepta acesta.

Eu trebuie să fac o diferenţă între opinia proprie şi, interesele majore ale exilului românesc, indirect ale Ţării, care trebuie să fie bine reprezentată în Occident.

Am făcut foarte bine lansând acest apel la unire, căci am făcut-o în interesul general al Exilului şi al Ţării. O opinie personală nu poate frâna un interes colectiv. Acesta cred că este motivul pentru care am procedat bine, indiferent de sentimentele mele şi chiar de raţiunea mea. Ce bine ar fi fost dacă altul ar fi luat această iniţiativă ! Dar era inutil să mai aştept, aşi fi aşteptat mult şi bine ! Cineva trebuia odată să ia această iniţiativă.

Despre Raţiu ? Nu are nici o importanţă ... este un om mărunt, care se crede mare! Are totuşi o organizaţie, pe care şi-a cumpărat-o şi în care sunt şi oameni de valoare. Dacă Raţiu nu ar fi avut avere din care să cheltuiască chipului spre binele exilului românesc, în realitate pentru satisfacerea propriului orgoliu, nimeni nu s'ar fi strâns în jurul lui. Indiferent însă motivul pentru care cheltuieşte aceşti bani, ei sunt utili şi nimeni altul nu o face, deşi sunt destui milionari în exil. Dacă se va putea şi voi încerca tot ceeace este omeneşte posibil, îl vom aduce şi pe el în Unirea Românilor, de nu, nu este nici o pagubă.

Cu aceste gânduri mă liniştesc. Nu am greşit, eu voi avea de suferit acţionând înpotriva ideilor mele dar, în interesul exilului românesc.

* * *

Tot în numărul 4+5 din Martie 1986, am scris şi articolul intitulat :

NOI PLOCONELI !

Socialismul occidental prin reprezentanţii săi de frunte Brandt şi Mitterrand întind din nou mâna comunismului !

Cum s'ar putea interpreta altfel, vizita lui Jaruzelski la Paris şi aceea a lui Willy Brandt la Varşovia ?

Ce spun studenţii din Cracovia ?

Ce spun muncitorii din Gdansk ?

Pentru a câta oară este trădată Polonia ?

La toate aceste întrebări, socialiştii preferă să nu răspundă, de altfel nici nu-i interesează !

Brandt şi cu Mitterrand îl ajută pe Jaruselski să-şi refacă inocenţa, deoarece pentru dânşii Polonia legală, trebuie sprijinită înpotriva Poloniei reale !

Ce importanţă are că prin această acţiune a socialismului occidental, se aduce cea mai grea insultă poporului polonez ?

Mitterrand şi cu Brandt strâng mâna cu seninătate asasinului libertăţilor poloneze, al poporului polonez şi al părintelui martir Popieluszko !

Cel ce în 1981 devenise "persona non grata", în 1985 şi 86, ajunge un interlocutor agreabil ! Totul s'a uitat ! Acesta este socialismul, aceasta este politica occidentală. Pentru a deveni agreabili lui Gorbaciov, socialiştii îi perie până şi pe servitorii acestuia.

Ne întrebăm pe drept cuvânt, cum pot fi justificate aceste ploconeli ? Este vorba de trădare sau de prostie fără margini ? Sau de amândouă la un loc ? Această atitudine a lor, ei o numesc : "realism, maleabilitate, diplomaţie". Dar despre noţiunea de "laşitate", nu au auzit oare iluştrii socialişti ?

Incercăm să sintetizăm acţiunea lor, numind-o trădare prin prostie şi laşitate.

De la Stalin şi până la Gorbaciov, oligarhia marei finanţe occidentale a tot aşteptat o îmblânzire a conducătorilor sovietici ! Dar această oligarhie niciodată nu a voit să înţeleagă că indiferent de faptul că Hrusciov şi-a scos pantoful şi a bătut cu el în masă la Organizaţia Naţiunilor Unite sau că Gorbaciov surâde graţios la Paris sau la Geneva, toţi conducătorii sovietici sunt produsul aceluiaşi sistem şi deservesc aceeaşi cauză.

Acest lucru încă nu l-au învăţat socialiştii occidentali, dar din păcate nici partidele de centru din Statele Unite şi Europa. Ce fac republicanii, democraţii din U.S.A. şi liberalii de toate nuanţele şi democraţii creştini din Europa ? Acordă împrumuturi peste împrumuturi URSS-ului, supralicitându-se între ei, pentru a cerşi o pace, pe care niciodată nu o vor obţine.

Finanţ-oligarhia lumii încă libere, prin oamenii politici pe care-i promovează şi prin presa şi televiziunea pe care le dirijează, face inconştient jocul comunismului, săpându-şi astfel propria groapă. Dar groapa este

gata, stați cu toții la marginea ei și o priviți ! Ce aveți acum de gând, să vă aruncați singuri în ea sau să așteptați să vi se dea un brânci ?

Domnul Ronald Reagan v'a oferit o a treia alternativă : solidaritatea Occidentului. Din păcate nu ați auzit încă de această noțiune, deoarece putregaiul și decadența v'au covârșit. Dovediți astăzi în ultima zi și ultima oră, că mai există încă ceva bun în Occident, altfel va trebui să suportați blestemul generațiilor viitoare.

* * *

Mă întorc cu gândul la București, unde venirea lui Radu Irimescu este un eveniment cu totul inedit pentru monotona viață pe care o duc.

Peste două zile trebuie să plecăm la Galați.

Mă gândesc la omul acesta plin de energie pe care-l cunoscusem în copilărie, acel "munte de om", din care astăzi a rămas prea puțin ! Este slab, gârbovit, pare speriat și greu abordabil. Șocul cu interesul Securității asupra lui, l-a deranjat profund, cu toate încercările mele a-i explica că nu poate fi nimic altceva decât faptul că vor să-și facă reclamă, probabil printr'o publicitate de prost gust, așa cum au făcut și cu alte persoane mai importante care au vizitat țara.

Mă pregăteam să ies în oraș, când mă pomenesc cu vizita neașteptată a lui Ducu Ciocâlteu ! Il mai întâlnisem odată după ieșirea din închisoare și mă purtasem cu el ca și când ași fi uitat oribila turnătorie pe care o făcuse în procesul evadării noastre.

- Ce faci Ducule ? de unde mi-ai aflat adresa ?

- Pai tu nu știi că am lucrat la Inteligence Service ? îmi răspunde Ducu glumind !

- Bine, bine, știu, dar ce te aduce pe la mine ?

- Nimic special ... am venit să te văd !

Am tăcut, pentru a vedea ce dorește de la mine, căci Ducu desigur nu a venit pentru ochii mei frumoși ! Am mai vorbit de una, de alta, când deodată Ducu îmi pune o întrebare, fără a părea că-i dă importanță, așa ca din întâmplare :

- Măi, ce mai știi tu de unchiul tău Radu Irimescu ?

Am priceput imediat că a fost trimis de Securitate ! Nu avea de unde afla că Radu este în București de trei zile ! Am vrut să văd ce urmărește.

- Este în București Ducule, a venit să-și vadă familia.

- Formidabil ce fler am avut să te întreb de el ! Cum se ține ? E ramolit rău ?

- Se ține foarte bine pentru cei 80 de ani pe care-i are și nu mi s'a părut ramolit.

- Asta-i perfect, cred că te va lua cu el, nu ?

- Nu am îndrăznit să-i pun o astfel de întrebare, de altfel abia a venit.

- Vezi măi, este unica ta șansă, nu trebuie să-i dai cu piciorul !

- O să văd Ducule dacă am să pot vorbi cu el între patru ochi, deocamdată am fost cu toată familia pe cap !

- Hai să profităm de venirea lui, pentru a aranja o afacere. Uite, eu lucrez la o întreprindere, unde m'am împrietenit cu doi ingineri tineri, extrem de capabili. Lucrând împreună, cei doi au făcut o invenție, care ne poate umple de bani pe toți, adică pe ei doi și pe noi !

- Despre ce este vorba ?

- Este vorba de o baterie, care nu trebuie încărcată niciodată, este mică cât o cutie de chibrituri și înlocuiește acumulatorul automobilelor.

- Ei și ... cum ne poate umple de bani această invenție ? Cel mult dacă o brevetează, poate iau ei ceva, dar atât !

- Nu măi, ăștia nu sunt proști să dea invenția pe mâna comuniștilor, mai bine o țin în sertar !

- Păi celorlalți, nu au cum să o dea !

- Tocmai aici vreau să te aduc ! Eu îți dau planurile invenției și tu îl rogi pe unchiul tău să le ia cu el și să le breveteze în Statele Unite, eventual pe numele lui !

- Cum crezi tu Ducule că ași putea eu să-l pun în fața unui astfel de risc ?

- Dar nu este absolut niciun risc, toate planurile intră într'un plic. Tu spune-i, poate va fi de acord. Este păcat să cadă o asemenea invenție pe mâna comuniștilor.

- Bine Ducule, o să vedem, acum însă trebuie să plec, căci mă duc la el.

Ne-am despărțit, urmând să-mi telefoneze peste câteva zile. Știam că nu mă va mai găsi, deoarece a doua zi plecam la Galați și apoi la Mamaia.

M'am gândit cu milă la Ducu ... deci tot pe mâna Securității este și în libertate !

Am fost împreună cu Radu să-l vadă pe generalul Leu Romanescu. Nu am stat decât foarte puțin, deoarece starea sănătății acestuia este exrem de șubredă. După 19 ani de închisoare, bietul Leu Romanescu era foarte bolnav. De altfel o lună mai târziu avea să moară.

Intrevederea lor a fost plină de duioșie. Fuseseră colegi de clasă la Liceul Militar din Iași și apoi ambii ofițeri de aviație, aceiași promoție. Nu se văzuseră de 32 de ani !!

In aceiași zi, Radu i-a primit pe rând pe generalul Paul Teodorescu și pe amiralul Horia Măcelaru.

Ce amintiri au putut depăna ! Nici pe aceștia nu-i văzuse de tot atâta vreme ! Paul Teodorescu făcuse 5 ani de închisoare, iar Măcelaru 18 !

Am plecat către Galați, cu micul meu Fiat 850. Radu abia încăpea în el, cu genunchii la gură !

Nu i-am spus un cuvânt de propunerea lui Ducu, de altfel nu avea rost să bag frica în el inutil. Radu mi se adresează :

- Să știi că am foarte mare admirație pentru tine, nu pentru cei 16 ani de închisoare pe care i-ai făcut fără să vrei, ci pentru faptul că ți-ai făcut o familie și că te-ai angajat ca miner pentru a-ți câștiga pâinea. Să știi că și eu am lucrat cu brațele și când m'am dus prima oară în America, în 1919 și a doua oară în 1940, când mi-am dat demisia din funcția de ambasador al

României la Washington. Vezi tu, să nu crezi că mi-a fost uşor să lucrez la 50 de ani ca simplu muncitor într'o fabrică de cauciucuri, dar ... până la urmă am ajuns directorul fabricii !

- Şi eu am ajuns acum tehnician principal şi am trei ingineri sub ordine.
- Asta înseamnă să fii capabil, te felicit !
- Mă descurc cum pot, dar sunt tot timpul cu ochii pe mine !
- Şi cu mine s'a întâmplat acelaşi lucru, să ştii că pentru a parveni în străinătate ca străin, trebuie să fii mai bun decât toţi ai lor.
- Cum este viaţa în Statele Unite, Radule ?
- Este cu totul altfel decât în Europa, este un ritm trepidant, o muncă formidabilă.
- Nu cred că asta m'ar surprinde, că nu i-aşi putea face faţă, aici sunt singur pe trei schimburi a câte opt ore, dacă apuc să dorm 3-4 ore din 24.
- Este cu totul altceva, acolo programul de lucru este normal, dar în timpul lucrului nu poţi fuma nici o ţigare. Eu m'am dus de tânăr şi m'am învăţat, dar dacă ai trecut de 40 de ani este imposibil să te adaptezi. De altfel la această vârstă, nici nu te angajază nimeni ! În America dacă lucrezi, trăieşti admirabil, dar este destul de greu să găseşti de lucru, în special dacă nu ştii foarte bine o meserie. Diplomele din Europa nu sunt recunoscute, iar munca fizică, atunci când poţi să o faci, este foarte grea. Tu ştii cum eram eu când am plecat din ţară ? Ei bine, m'am angajat întâi ca hamal în port, dar cu toată forţa mea, a fost neînchipuit de greu ! Vezi tu, este dificil să-ţi explic, viaţa de aici cu cea de-acolo nu seamănă câtuşi de puţin ! Aici, ai făcut o meserie, indiferent care, lucrezi şi îţi câştigi viaţa. Acolo în absolut orice direcţie, este legea concurenţei . Dacă vine unul mai capabil, eşti zvârlit afară ori cât ai fi fost de bun ! Dacă vine altul mai tânăr, deasemeni îţi pierzi pâinea Nesiguranţa te paşte la fiecare pas.În afară de aceasta, crahurile financiare au o deosebită influenţa asupra tuturor. Să nu crezi tu că numai cei avuţi suferă de pe urma un crah financiar.
- Radule, am auzit că ţi-ai pierdut de două ori averea şi ţi-ai refăcut-o tot de două ori, este adevărat ?
- De trei ori, prima dată în 1926, adunasem ceva bani pentru zile negre, din munca de economist la o mică bancă din New York, dar am dat faliment împreună cu banca ! Am dat o diferenţa şi mi-am luat diploma de inginer aero-naval. Eram foarte bine plătit, dar am pierdut din nou totul în 1933.
- Păi cum ? În 1933 erai în ţară .
- Da, dar economiile mele rămăseseră în America şi din nou banca a dat faliment.
- Şi a treia oară ?
- A treia oară a fost un faliment parţial, în urma unei mari căderi a dolarului, dar asta după reîntoarcerea în Statele Unite.
- Ai o căsătorie fericită ?
- După moartea Henrietei, credeam că n'm să mă mai însor niciodată. Ea avea 20 de ani mai mult ca mine şi ne-am înţeles foarte bine. Dar nu au trecut decât 5 ani şi m'am recăsătorit, cu o femeie cu 20 de ani mai tânără ca mine. Pot spune că acest al doilea mariaj este o adevărată fericire ! Am

cunoscut-o pe când era Director de cabinet al generalului Mac Arthur. O femeie extrem de bine văzută, energică şi foarte voluntară. Vezi tu şi eu sunt voluntar şi câte-odată din ciocnirile noastre ies scântei ! Dar imediat ne împăcăm, tot ce îţi pot spune este că nu pot vedea pe nimeni înţelegându-se ca noi ! Neînţelegerile noastre sunt numai pe fleacuri, de exemplu nu-i place să ies în oraş când este aproape de întunecare !

- De ce ?
- Are dreptate, este foarte periculos, dar este suficient să-mi spună să nu plec, că m'am şi dus !
- De ce este periculos ?
- Pentrucă te atacă pe stradă ! Este bine ca întotdeauna să ai 5 dolari în buzunar, căci dacă nu găsesc nimic, te omoară de necaz ! Bine înţeles, nu trebuie să pleci cu mai mult, căci rişti o pierdere pe de gratis. Iar dacă pleci cu maşina, este bine să fie întotdeauna doi, unul să conducă, celălalt să aibe mâna pe revolver !
- Dar la voi este o adevărată junglă !
- Mai rău, dar m'am obişnuit şi cu asta !
- Eşti plecat de 32 de ani şi înainte ai mai stat încă 10 ani în America, cum se face că vorbeşti atât de bine româneşte şi nu ai prins nici măcar un accent străin ? Eşti într'un cerc românesc ?
- Da de unde ! De când am plecat de la ambasadă, din 1940, nu am vorbit româneşte decât de Crăciun câte o săptămână în fiecare an. Am un prieten, pe inginerul Caranfil şi nu-l văd decât de Crăciun ! În afară de el, nu am mai vorbit româneşte decât o singură dată cu Carol, timp de un ceas.
- L-ai văzut pe Carol ? Cu ce ocazie ?
- A venit la Forest-Hills unde locuiam atunci, a vrut să-mi propună să formez un guvern în exil !
- Şi ?
- Cum era să accept un asemenea lucru ! Nu mi-a făcut destul rău, spunându-se că eu i-am adus averea în străinătate ? I-am reproşat acest lucru, căci probabil a avut şi el o vină în toată această minciună, în sensul că a tăcut şi a acoperit adevărul. Dar cum puteam eu să formez un guvern în străinătate, adică să mă fac complice cu el pentru a-l detrona pentru a doua oară pe fiul său ! Numai de porcării s'a ţinut omul ăsta, de când era tânăr ! Am terminat-o repede cu el că m'a decepţionat destul şi în tinereţe, şi la Bucureşti în ultimul timp, când I-am prevenit că o să-şi piardă tronul, şi la Forest-Hills, când a putut să-mi facă o astfel de propunere. Apoi a încercat cu Caranfil, dar nu i-a mers nici cu el şi a renunţat.
- L-a întâlnit pe Mihai în exil ?
- Nu ştiu, dar cred că nu, cel puţin aşa mi s'a spus, că ar fi refuzat Mihai să-l vadă !
- Cum este posibil, oricum era tatăl lui ?
- Orice ar fi fost între ei, atitudinea lui Mihai este incalificabilă, dar se pare că Mihai este sub fustele maicăsii şi ea nu i-a dat voie !
- Cum, la 30 de ani era încă sub influenţa mamei lui ? Dar cum putea ea să-l oprească să-şi vadă tatăl ?

- Nu cunosc această chestiune, ţi-o spun doar din auzite.

Am ajuns la Galaţi, în plin centru şi l-am întrebat :

- Cum îi spune străzii unde a fost casa părinţilor tăi ?

- Lasă că te duc eu, trebuie să recunosc singur, deşi întregul centru s'a schimbat complect. Culmea, m'a dus direct acasă ! A intrat singur în curte, s'a aşezat pe o bancă din grădină şi a început să plângă.

- De când n'ai mai fost Radule aici ?

- De 70 de ani, eram copil de 10 ani când ne-am mutat la Bucureşti !

Mi-au dat şi mie lacrimile, era într'adevăr înduioşător ! Am fost apoi la şcoala primară unde a învăţat primele clase, unde din nou a plâns. Mi-a spus că totul este neschimbat ! Ne-am întors la Bucureşti.

* * *

Mă aflu din nou în biroul meu, care este în acelaşi timp şi camera nostră de dormit, aici îmi petrec marea majoritate a timpului, lucrând 14 ore zilnic, pentru ziar şi la cartea "Am trecut prin Iad".

Am luat hotărîrea de a trece peste vederile mele personale, pentru a-l susţine pe Rege în vederea unirii exilului românesc. Pentru aceasta am înţeles să închid definitiv orice discuţie în jurul lui "23 August", discuţiile, articolele în legătură cu acest subiect, fiind total defavorabile Regelui.

În urma acestei hotărîri, a urmat articolul meu "Alarmă în Vest", care dezvăluia opiniei publice, noua "linie" a ziarului.

Am primit zeci de scrisori şi de telefoane, favorabile liniei adoptate. Bine înţeles au fost şi scrisori şi telefoane care au dezaprobat hotărîrea mea, însă în general, aproape toţi adversarii Regelui, au înţeles schimbarea mea de atitudine.

Până la apariţia numărului 6+7 din "Stindardul Românilor" trei evenimente au dominat luna Iunie a anului 1986 : comemorarea a 40 de ani de la uciderea Mareşalului Antonescu, revenirea Regelui în mijlocul exilului românesc şi reacordarea "Clauzei Naţiunii celei mai favorizate" de către conducerea americană RSR-ului.

Comemorarea uciderii Mareşalului Antonescu, s'a făcut în toate bisericile româneşti din Germania, Franţa, Elveţia, Statele Unite şi Canada.

La München, parastasul a fost organizat în comun de către dl. comandor aviator Mircea Pătru şi dl. Vasile Dumitrescu, directorul ziarului "Curentul". Slujba reiligioasă a fost oficiată de către Monseniorul Octavian Bârlea. După oficierea serviciului religios, am vorbit despre Mareşalul Antonescu, scoţându-i în relief strălucita carieră militară, precum şi împrejurările tragice în care a fost asasinat.

La Köln, Frankfurt şi Freiburg s'au oficiat deasemeni parastase în memoria marelui dispărut.

La Geneva, comemorarea a fost organizată tot de către dl. comandor Mircea Pătru, slujba religioasă fiind oficiată de către Părintele Dumitru Popa. Şi cu această ocazie, cuvântarea a fost ţinută tot de către mine.

La Paris, în faţa unei numeroase asistenţe, Părintele Constandache a oficiat Serviciul Divin. La sfârşitul slujbei, Părintele a anunţat că Majestatea Sa Regele îşi aduce omagiul său pentru "eroul naţional Mareşalul Antonescu", căzut în împrejurările tragice prin care a trecut poporul român.

La invitaţia d-lui Horaţiu Comaniciu, preşedintele Consiliului Naţional Român, şi a d-lui Ion Raţiu, preşedintele Uniunii Românilor Liberi, Regele a venit la Soultzmatt în mijlocul exilului românesc, pentru prima oară după atâţia zeci de ani.

Dacă m'am hotărît ca, în interesul unirii românilor, să termin orice atac împotriva Regelui, apoi aceasta a fost numai asupra păcatelor lui din trecut, nu însă cele prezente şi viitoare.

Nu insist asupra acestui fapt, lăsând ziarul "Stindardul Românilor" să vorbească ! Iată ce am scris în nr. 6+7 din Iulie 1986 despre solemnitatea de comemorare a eroilor noştri din primul război mondial, care se odihnesc la Soultzmatt, la care a asistat şi Regele.

Articolul a fost intitulat :

PE MARGINEA FESTIVITĂŢII DE LA SOULTZMATT

Această pioasă comemorare a eroilor noştri iniţiată de domnul Remus Radina, s'a bucurat în ultimii ani de o participare din ce în ce mai numeroasă a românilor din exil.

De la început, Soultzmatt-ul a constituit un armistiţiu între ideile contrarii şi chiar contradictorii, a luptelor politice, a tuturor neînţelegerilor între români, indiferent de natura lor.

În faţa mormintelor celor 700 eroi, care-şi dorm somnul de veci la Soultzmatt, românii s'au adunat cu smerenie şi toţi, ca un singur om, în faţa sacrificiului suprem al acestora şi-au adus aminte de toţi eroii Neamului Românesc.

Astfel, preoţii, în slujbele lor, şi cei care au luat cuvântul, au comemorat de la început, pe toţi eroii români căzuţi în cele două războaie mondiale, precum şi pe cei ucişi de plutoanele de execuţie sau morţi în închisori.

Anul acesta, după 40 de ani, M.S.Regele Mihai a binevoit să vină în mijlocul Românilor pentru a lua parte la această solemnitate.

Majestatea Sa a fost invitat de către Domnii Horaţiu Comaniciu şi Ion Raţiu preşedinţii celor două mari organizaţii româneşti din Exil, C.N.R. şi U.R.L.

Domnii Comaniciu şi Raţiu au trimis regelui un "protocol", spre a-l informa cum se va desfăşura solemnitatea.

Spre surprinderea tuturor, secretara particulară a Majestăţii Sale, D-na Lia Constantinescu a respins în cea mai mare parte "protocolul" primit, trimiţând un alt "protocol", ca din partea regelui, "protocol" plin de interdicţii şi de dispoziţii !

La venirea Regelui însoţit de Regina Ana şi principesa Margareta, i s'a prezentat programul festivităţii (protocolul) la care Majestatea Sa a spus :

"Eu nu am nevoie de nici un protocol, eu am venit pentru a fi în mijlocul Românilor".

Ce poate fi mai frumos decât cuvintele simple rostite de Suveran ?

Dar cum rămâne cu "protocolul" comunicat de către secretara particulară?

Ani de zile, purtătorul de cuvânt al Regelui, generalul Lazăr, a făcut tot ce a putut pentru a-l separa pe Rege de Exil.

Astăzi, alţi "sfătuitori" vorbesc în numele Regelui, făcând mult rău atât Majestăţii Sale cât şi Cauzei Româneşti.

Protocolul impus de D-na Lia Constantinescu a fost, în punctele esenţiale, respectat. Să nu intrăm în amănunte, pentru a nu învenina spiritele.

După declaraţia făcută la primărie, atât de frumoasă prin simplitatea ei, Regele însoţit de Regina Ana şi principesa Margareta, au intrat în mijlocul Românilor.

Sobră, distinsă, cu multă prestanţă, Familia Regală a intrat pe aleea cimitirului, cu paşi lenţi, par'că pentru a nu deranja morţii şi s'a îndreptat către locul dinainte stabilit.

In acel moment s'a produs o totală destindere. Regele era acolo, în mijlocul Românilor, unde de 40 de ani era aşteptat.

Noi, românii opozanţi, nu recunoaştem guvernul de la Bucureşti instaurat cu forţa armată de către Sovietici.

Nu putem recunoaşte nici actele acestui guvern, începând de la 23 August 1944 şi până astăzi. Pentru noi, abdicarea Regelui este nulă şi neavenită. Intre regat şi republică, nu au dreptul de a decide decât cele 23 de milioane de Români, atunci când vor fi liberi.

Pentru noi Regele Mihai, Regele care a avut lacrimile în ochi de câte ori a fost ovaţionat, Regele care a cerut Unirea Românilor în cuvântarea Sa, rămâne Mihăiţă al nostru, care s'a născut pe pământ românesc, care a avut o copilărie grea, fiind lipsit pe rând, când de mamă, când de tată.

Românii, chiar cei ostili regelui, nu au uitat că se află într'un cimitir, nu au uitat tradiţionala ospitalitate românească şi, dând dovadă de pondere şi decenţă, l-au primit pe Rege cu toată căldura. Este o reacţie sentimentală specifică poporului român.

Regele a făcut un enorm pas, pentru a câştiga din nou dragostea tuturor românilor.

Dar din păcate, astăzi când scrim aceste rânduri, avem în faţă revista "Dialog" şi articolul : "ZIUA EROILOR", semnat de Dl. Dinu Zamfirescu.

Dl. Zamfirescu ne spune că din suita Suveranilor, compusă din invitaţii personali ai Majestăţii Sale Regelui figurau : Horaţiu Comaniciu şi Nicolae Evolceanu din partea CNR, Ion Raţiu, Dan Cernovodeanu, Doru Novacovici şi Radu Roşeanu din partea URL ; Radu Câmpeanu şi Dinu Zamfirescu din partea Asociaţiei foştilor deţinuţi politici ; Marcel Shapira, marele maestru al Lojei Masonice Române şi mulţi alţii pe care Dl. Zamfirescu îi enumeră, dar noi nu-i putem jicni trecându-i pe o astfel de listă.

Dacă reprezentanţii CNR şi URL îşi aveau fără discuţie justificarea de a figura ca invitaţi personali ai Majestăţii Sale, ne întrebăm ce căutau în această suită, reprezentanţii unei asociaţii "fantomă", cum este aceea a foştilor deţinuţi politici, care în afară de "Preş" şi "Vice-Preş", nu ştim dacă mai au atâţia membri, cel puţin cât degetele celor două mâini ! Şi încă este bine că pe lista invitaţilor Majestăţii Sale nu au fost şi soţiile respectivilor, căci desigur, "tovarăşa agitatoare dela sectorul 4", ar fi luat loc lângă Regina Ana !!!

Dar ce căuta domnul Marcel Shapira intitulat cu emfază de către domnul Zamfirescu : "marele maestru al Lojei Masonice Române" ?

In ce calitate a venit acest domn, ca invitat personal al Majestăţii Sale (după cum ne certifică domnul Zamfirescu), la oficierea unei slujbe religioase creştine pentru nişte eroi militari români ? O fi avut domnul Shapira vreun grad de rudenie cu vreunul din cei ce i-au ajutat să moară pe cei ce se odihnesc la Soultzmatt ? O fi luptat domnul Shapira pe vreun front necunoscut nouă şi astfel sufletul Domniei sale a vibrat puternic şi pentru eroii de la Soultzmatt ? O fi făcut domnul Shapira închisoare alături de domnii Câmpeanu şi Zamfirescu ? O fi modificat "marele maestru al Lojei Masonice Române" deviza masonică, astfel încât să includă în oblăduirea sa şi întreaga Familie Regală Română ?

Nouă ne place să credem că acest domn nu a fost invitatul Majestăţii Sale şi că Majestatea Sa nici nu a ştiut că ar fi făcut invitaţii speciale în suita Sa.

Este posibil ca domnul Zamfirescu să fi făcut acest reportaj, pentru a se pune bine şi cu "sfinţii" din Occident, dar atunci trebuie tras la răspundere.

Este însă probabil că "sfătuitorii" Majestăţii Sale, pe care în acest caz nu-i putem numi decât "camarilă" să fi făcut apel la domnul Shapira, ca "sfătuitor al sfătuitorilor" pentru a se realiza o "alternativă a comunismului"!

Desigur dl. Shapira ar putea, prin vastele domniei sale cunoştinţe, să indice cu claritate "Sfătuitorilor", cine sunt democraţi, cine sunt mai democraţi decât democraţii, şi cine sunt "fascişti, rasişti, nazişti" şi în marea sa competenţă, numindu-i pe toţi naţionalişti !

Trist, foarte trist, căci nici Regele Carol al II-lea în jurul căruia mişunau masonii, nu şi-a permis ca în suita sa să dea titlul de "mare mason al Lojei Masonice Române" vreunuia dintre ei.

Singura noastră speranţă este că Majestatea Sa nu ştie absolut nimic, nici măcar faptul că este ţinut sub un clopot de sticlă. Este imposibil ca Majestatea Sa să nu cunoască deviza masonică : "Lilia pedibus destrue"!

Aşteptăm din partea Majestăţii Sale, o punere la punct a "Sfătuitorilor", şi de-acum înainte să fie mereu în mijlocul Exilului Românesc.

Refuzăm cu hotărîre o cohabitare a Exilului Românesc, cu "Marele maestru" şi cu o nouă camarilă.

Dat fiind faptul că la Soultzmatt s'au comemorat eroii morţi pe front şi în închisori, nu ar fi fost normal ca Familia Regală să fi avut în suita Sa pe comandorul aviator Mircea Pătru, decorat cu "Virtutea Aeronautică", pe căpitanul de artilerie Mircea Ionescu, Cavaler al Ordinului "Mihai Viteazul", şi pe sublocotenentul Remus Radina, iniţiatorul acestei solemnităţi şi

într'adevăr un fost deţinut politic ? Nu de alta, dar toţi aceştia se aflau în cimitir şi credem că ar fi făcut mai multă onoare Familiei Regale !!!

Toţi cei ce au "moşit" atâtea protocoale, puteau să se gândească la acest lucru.

Sperăm din toată inima, ca acest prim pas, pe care Majestatea Sa l-a făcut în mijlocul Românilor, să fie cât mai des repetat, dar dacă într'adevăr Regele nostru şi-a ales singur invitaţii, suntem obligaţi să-i spunem răspicat : "Aiasta nu se poate, Măria Ta"!

Tot în numărul 6+7 , luna Iulie 1986, mi-am permis încă un articol, pe cât de necesar pentru verticalitatea coloanei vertebrale a Exilului Românesc, pe atât de răcoritor, pentru cei ce suferă în Ţară. Articolul a fost intitulat :

SCRISOARE DESCHISA LUI RONALD REAGAN ŞI CONGRESULUI AMERICAN

Am aflat cu durere în suflet pentru încercatul nostru popor, dar şi cu un total dispreţ pentru întreaga conducere americană, că i s'a acordat din nou republicei comuniste "România", "Clauza Naţiunii celei mai favorizate".

După ce ne-aţi vândut la Yalta, după ce ne-aţi revândut la Helsinki, acum finanţ-oligarhia dumneavoastră, face cârdăşie cu guvernul criminal de la Bucureşti, pentru a nu mai lăsa nici măcar o speranţă de supravieţuire poporului român ?

Datorită împrumuturilor Occidentului şi acestei nenorocite "Clauze", nemernicul dumneavoastră prieten Ceauşescu, după ce a ucis în închisori tineretul, ţărănimea şi intelectualitatea, după ce ne-a dărâmat Capitala, după ce ne-a mutilat sufletele, acum ia până şi ultimul aliment de la gura copiilor, spre a-şi plăti datoriile.

Dumneavoastră ştiţi că un nou născut are drept numai la un kilogram de lapte praf pe săptămână ?

Dar dumnneavoastră ce vă pasă ? Ceauşescu este un bun plătitor, iar în rest, nimic nu vă interesează !

Faceţi caz de umanitate, dar încurajaţi prin toate mijloacele cel mai criminal regim comunist din întreaga Europă de Est.

Pentru a vă camufla mercantilismul şi totala lipsă de omenie, vă ascundeţi după două himere : îndepărtarea României de Uniunea Sovietică, şi aşa zisele "drepturi ale omului", pe care chipului le protejaţi.

In privinţa unei politici independente a României, propriul dumneavoastră ambasador Funderburk, v'a spus adevărul. Ştim că nu v'a convenit acest adevăr, deoarece v'aţi văzut descoperite mârşavele dumneavoastră afaceri, care merg până la complicitate cu asasinii unui popor!

Drepturile Omului ? Scoateţi din Ţară 1000 de români, ucigând pentru aceasta 23 de milioane de oameni ! In această mie de români, constă pentru dumneavoastră îmbunătăţirea "Drepturilor Omului în România" ? Iar dacă puţin vă pasă că 23 de milioane de oameni îşi mai trăiesc ultimii ani, nu vă

gândiţi cel puţin că prin sprijinul dumneavoastră, încurajaţi terorismul şi deşănţata propagandă comunistă ce se face în Occident ? Nici măcar ziua dumneavoastră de mâine, nu vă interesează ?

Nu este om în România care să nu-şi dea seama cu dispreţ de marele ajutor pe care Occidentul îl acordă comunismului în general şi lui Ceauşescu în special !

Cel mai criminal regim comunist din Europa de Est, îşi îndeplineşte opera de nimicire a unui popor, cu nepreţuitul dumneavoastră ajutor.

Ei însă, sunt mai puţin vinovaţi decât dumneavoastră, având ca circumstanţe atenuante : prostia şi nebunia.

Trebuie să vă fie clar un lucru : cei ce-i ajută pe asasini, sunt complicii lor, sunt tot atât de vinovaţi ca şi ei.

Dumneavoastră însă sunteţi prea puternici şi prea cinici, pentru ca să vă fie frică de răspundere !

Noi suntem prea mici şi prea slabi, pentru a fi luaţi în seamă de către "campionii omeniei"! Să nu uitaţi însă, că există o justiţie imanentă, de a cărei judecată nu scapă nimeni, nici chiar cei bogaţi şi puternici !

Cerem iertare lui Dumnezeu, pentru ura, dispreţul şi scârba acumulată.

PS. Această scrisoare a fost trimisă lui Ronald Reagan şi unui număr de 48 de Congresmeni şi Senatori.

* * *

In urma articolului "Pe marginea Festivităţii de la Soultzmatt", am primit zeci de scrisori şi de telefoane. O noapte întreagă stau şi citesc numai scrisorile sosite în ultimele trei zile. Ele manifestă trei opinii cu totul diferite:

Susţinătorii Regelui apreciază faptul că am arătat căldura cu care a fost primit Majestatea Sa la Soultzmatt, dar socotesc drept "obrăznicie", a cere socoteală Regelui asupra invitaţilor Majestăţii Sale, a pomeni "camarila", a-i spune că este "sub un clopot de sticlă" şi a încheia cu : "Aiasta nu se poate Măria Ta".

Tuturor acestora, le-am răspuns în câteva cuvinte : "In intersul unirii exilului românesc, am înţeles să trec sub tăcere trecutul regelui, atât cel din ţară, cât şi cel din Exil, unde se face vinovat de o inactivitate totală timp de 40 de ani. Aceasta nu înseamnă să trec sub tăcere o nouă "camarilă" ce se înfiripă în jurul Lui, care nu-i poate aduce decât necazuri personale, care se pot răsfrânge şi asupra întregului Exil Românesc. Socotesc de datoria mea să-l ajut pe Rege să se dezbare de această veche racilă a dinastiei noastre. Tatăl său era deasemenea înconjurat de o camarilă odioasă, dar cel puţin Carol al II-lea îşi conducea "camarila", nu era condus de către ea, cum se pare a se întâmpla astăzi cu Regele Mihai."

Consider de datoria mea de a-l ajuta pe Suveran să nu greşească şi astăzi, cum a făcut-o în trecut.

O a doua categorie de scrisori îmi înţeleg intenţia de a mobiliza în lupta anti-comunistă pe toţi cei ce se opun regimului de la Bucureşti, în această categorie figurând desigur şi Regele Mihai. Ei însă îşi manifestă scepticismul în ceeace priveşte persoana Regelui, pe care-l consideră lipsit de personalitate şi sub influenţe foarte proaste. Ei îmi urează succes în greaua misiune ce mi-o asum şi mi se alătură, considerând foarte bine venită cronica critică pe care am făcut-o în "Stindardul Românilor".

O a treia categorie de scrisori, mă acuză de "trădare" a adevăratei "cauze româneşti" prin includerea Regelui în lupta anti-comunistă, el fiind acela care a deschis porţile comunismului în România. Unele dintre aceste scrisori îmi enumeră pe puncte "trădările Regelui", începând cu 23 August 1944 şi terminând cu 30 Decembrie 1947. Toate aceste scrisori menţionează şi faptul că odată sosit în Exil, i-au trebuit trei luni pentru a arăta că a fost silit să abdice, fapt care demonstrează că abdicarea "de fapt", a devenit o abdicare "de drept". Deasemeni scrisorile menţionează inactivitatea Regelui timp de 40 de ani, precum şi totala ignorare a Exilului Românesc. In aceste scrisori sunt acuzat de "trădare", fără drept de apel.

Am răspuns şi acestor scrisori, neţinând seama de jicnirea personală ce mi s'a adus, cam în termenii următori : "sunt de total acord cu învinuirile ce le aduceţi regelui, dar vreau să vă arăt că atât dumneavoastră, cât şi eu, nu avem dreptul de a da o sentinţă. Noi ne putem exprima păreri personale, care nu pot fi decât subiective. Dosarul Regelui este departe de a fi complect, lipsind o mulţime de mărturii, care există, dar nu au fost date publicităţii şi numai o instanţă românească legal constituită, într'o Ţară liberă va avea dreptul de a da o hotărîre. In momentul de faţă, noi nu putem să-l excludem pe Rege de la lupta împotriva comunismului pentru următoarele motive :

1 - Este cetăţean român , este incontestabil anti-comunist şi are dreptul de a se alătura acestei lupte.

2 - Nu putem recunoaşte actul abdicării, deoarece este evident că a fost silită şi nu recunoaştem nici un act săvârşit de regimul comunist începând de la 23 August 1944 şi până astăzi.

3 - Monarhia reprezintă incontestabil un "simbol" şi, atâta vreme cât Exilul Românesc nu are o personalitate în jurul căreia să se grupeze, "Coroana" ne oferă această posibilitate, pe care suntem obligaţi să o acceptăm.

Aceste motive m'au obligat să trec peste părerile mele personale în interesul Exilului Românesc, acela de a fi unit. Vă rog să credeţi că privesc cu acelaşi scepticism ca şi dumneavoastră gruparea românilor în jurul Regelui, dar este o ultimă încercare la care nu avem dreptul să renunţăm."

Totuşi, am primit în numai trei săptămâni 46 de renunţări la abonament pentru ziarul meu, socotind atitudinea mea ca incalificabilă.

Scrisoarea către Ronald Reagan şi Congresul american a fost la fel de controversată. Astfel scrisorile primite au avut două caracteristici evidente.

Unele, puţine la număr, s'au arătat categoric împotriva articolului semnat de mine, aducând următoarele argumente :

1 - Nu este admisibil să te adresezi unui şef de Stat în termeni atât de ireverenţioşi, cu-atât mai mult cu cât este singurul Stat de la care aşteptăm un ajutor.

2 - O scrisoare deschisă prin care ne arătăm dezacordul pentru acordarea Republicii Socialiste România "Clauza Naţiunii celei mai favorizate" ar fi avut un mult mai mare efect.

3 - Entuziaste felicitări pentru scrisoarea deschisă adresată lui Ronald Reagan şi Congresului american ! Cei ce ne-au vândut la Yalta, Helsinki şi ne vând şi astăzi, nu merită un alt răspuns.

Am răspns acestor cititori cam în felul următor :

"De când s'a acordat prima oară României - Clauza Naţiunii celei mai favorizate - şi până astăzi, multe organizaţii româneşti au protestat în termeni decenţi pentru greşala pe care o face Congresul american. Toate aceste proteste au fost aruncate la coş şi nimeni nu a ţinut seama de ele. Interesele americane de culise sunt cu mult mai importante, decât dreptatea românească. Până şi ambasadorul american la Bucureşti, dl. Funderburk a atras atenţia Departamentului de Stat asupra acestei greşeli. Totul a fost inutil.

Aceasta m'a determinat să scriu scrisoarea în termeni deosebit de duri, tocmai pentru a atrage atenţia Preşedintelui şi Congresului asupra greşelii de neiertat pe care o înfăptuiesc. Am informaţia precisă că această scrisoare a fost citită de către toţi congress-men-i americani, tocmai datorită termenilor întrebuinţaţi. In acest fel, scopul a fost atins, iar de "termenii ireverenţioşi" sunt responsabil doar eu, nicidecum Exilul Românesc.

Culmea este că unele oficialităţi americane au fost de părere că această scrisoare îi este folositoare Preşedintelui Reagan şi adversarilor acordării "Clauzei", în timp ce revoltaţii s'au găsit în rândurile Exilului Românesc !

Nu am primit în urma acestei scrisori nici o renunţare la abonamentul ziarului, în schimb am primit 26 de noi abonamente, aprope toate cu specificaţia : singurul ziar românesc, care spune cu curaj adevărul !

Dar toate acestea nu-mi risipesc îndoielile asupra noii mele atitudini. Scrisorilor şi telefoanelor, de data aceasta se alătură diferiţi oameni, care cer să mă vadă în vederea Unirii Românilor.

* * *

Existenţa ziarului este în mare pericol. Compozerul pe care mi l-a oferit dl. Nichi Constantinescu s'a defectat şi reparaţia lui a costat 1000 DM. Domnul Constantinescu a plătit reparaţia, dar m'a rugat să mă interesez de asigurarea compozerului, întrucât nu va mai putea plăti o a doua reparaţie. Pentru asigurarea pe un an, trebuiau 4000 DM., sumă ce dl. Constantinescu a refuzat să o plătească. In asemenea condiţiuni compozerul nu mai este rentabil. Şi iată, compozerul se defectează pentru a doua oară, rămânînd descoperit pentru viitorul ziar.

Domnul Nagacevschi, la care am apelat pentru un sfat, îmi aduce rezolvarea temporară a acestui mare neajuns. Ginerele său, dl. Grafenstein are o tipografie proprie şi un computer ultra modern proprietate personală. Prin intervenţia d-lui Nagacevschi, ginerele său se arată atât de amabil de a-mi împrumuta computerul de Vineri seara până Duminecă dimineaţa, de câte ori este nevoie, pentru editarea ziarului. Şi astfel ziarul nu-şi întrerupe apariţia.

Tot dl. Nagacevschi îmi vorbeşte despre necesitatea unei iniţiative în vederea unirii celor două organizaţii româneşti : Consiliul Naţional Român condus de către dl. Horaţiu Comaniciu şi Uniunea Românilor Liberi a d-lui Ion Raţiu. Ocazia de a discuta aceste lucruri este fără îndoială Congresul de la 12 Aprilie de la Paris al Românilor Liberi, unde vor fi prezenţi ambii şefi ai organizaţiilor.

Am luat mai întâi legătura cu dl. Horaţiu Comaniciu, care a fost întru totul de acord cu necesitatea unirii celor două organizaţii, dar mi-a adăugat :

- Vezi dragă, acest lucru este dorinţa mea cea mai fierbinte, dar mă izbesc în permanenţă de refuzul d-lui Raţiu. El nu vrea o unire cu legionarii şi deşi nu o afirmă făţiş, tergiversează cu răspunsul de fiecare dată.

- Ce înseamnă unire cu legionarii ? În Consiliul Naţional după câte ştiu, sunt şi ţărănişti şi liberali, iar legionarii care fac parte din Consiliul Naţional au acceptat "democraţia" fiind astăzi mai democraţi decât democraţii !

- Aşa este drăguţă, dar părerea mea este că Raţiu nu vrea nici contopire, nici federalizare, ci pur şi simplu să ne înghită în organizaţia lui, ori acest lucru este inadmisibil.

- Evident că este inadmisibil domnule Comaniciu, dar domnul Raţiu trebuie convins de necesitatea unirii celor două organizaţii şi asta cât mai devreme cu putinţă. Uite ocazia ar putea să fie chiar acum la 12 Aprilie la Paris.

- Poftim, ia dumneata această iniţiativă.

- Mă împuterniciţi să vorbesc cu dl. Raţiu în numele dumneavoastră ?

- Desigur şi încă mai mult, poţi merge atât de departe încât să-i oferi preşedenţia ambelor organizaţii, contopite sau federalizate. Bine înţeles în cazul unei contopiri, noi cerem noi alegeri pentru alegerea conducerii.

- Bine domnule Comaniciu, în ziua de 10 Aprilie voi fi la Paris şi sper să-l văd pe domnul Raţiu cel mai târziu la 11 Aprilie, pentru ca a doua zi, ziua Congresului să se şi înfăptuiască această unire.

- Să te ajute Dumnezeu, dar eu rămân sceptic în ceeace priveşte posibilitatea de a-l convinge pe Raţiu, ştii dumneata noi ardelenii nu ne grăbim niciodată în a lua hotărîri !

Am aranjat cu domnul Comaniciu ca în seara de 11 Aprilie să-i telefonez, pentru a-i comunica rezultatul întrevederii cu domnul Raţiu.

Astfel iniţiativa mea de unire a celor două organizaţii a prins viaţă odată cu articolul meu din nr. 5+6 din Martie 1986, intitulat "Alarmă în Vest" şi practic, prin această întrevedere cu domnul Horaţiu Comaniciu, de la sfârşitul lui Martie 1986 ea a început să fie materializată.

Dacă am renunţat la difuzarea opiniilor personale, în interesul Exilului Românesc, apoi începând de-acum, îmi voi consacra întreaga activitate unicului scop : Unirea Exilului Românesc.

* * *

Gândurile îmi zboară din nou în trecut.

Drumul împreună cu Radu la Galaţi nu a fost chiar atât de simplu ! Motorul Fiatului meu fiind foarte vechi, încălzea şi au trebuit mai multe popasuri pentru răcirea lui. Oprind la un restaurant pe drum, Radu m'a întrebat :

- Cât costă aici o maşină nouă ?

- O Dacie 1300, care este Renault-ul 12, costă 63.000 lei !

- Bine dar alte maşini în afară de Dacia, nu se găsesc ?

- Ba da, dar numai pe valută.

- Ce mărci de automobile se găsesc pe valută ?

- Forduri construite în Germania.

- O, perfect, un Ford german trebuie să fie o maşină admirabilă, ştii ... în industria de automobile, eu nu am încredere în mărcile astea latine ! Pentru mine o maşină serioasă este fie americană, fie germană. ... Şi cât costă în valută un Ford ?

- Între 2800 şi 3500 de dolari.

- Vezi tu Ioane, eu am realizat că eşti un om serios şi vreau să te ajut. Viaţa nouă pe care ţi-ai făcut-o lucrând ca miner, familia pe care ai întemeiat-o, după atâta suferinţă, toate acestea îmi demonstrează că, investind bani în tine, fac o bună afacere ! De altfel voi avea şi eu profitul meu. De acum înainte, vreau să vin în Ţară în fiecare an şi vreau să cutreer Ţara. Cu Fiatul tău nu este posibil acest lucru, îţi voi trimite bani să-ţi cumperi o maşină ca lumea !

- Radule, îţi mulţumesc din suflet, dar fiindcă mi-ai făcut această propunere, dă-mi voie să-ţi fac şi eu una !

- Spune, te ascult cu mult interes.

- De 24 de ani încerc să plec din Ţară, aici nu mai este de trăit şi situaţia se va agrava în continuare. În momentul de faţă este posibilă plecarea cu o intervenţie din afară şi cu ceva bani. După câte ştiu eu, aşi putea fi cumpărat contra sumei de 5000 dolari !

- Cumpărat ? Cum poţi afirma aşa ceva ? Oamenii sunt de vânzare ?!

- Chiar aşa cum ai auzit !

- În sfârşit, să zicem că ar fi aşa, deşi eu nu pot crede acest lucru, dar ce socoteşti tu că ai putea face în străinătate ?

- Orice Radule, iau viaţa de la început !

- Câţi ani ai tu acum ?

- 50 de ani, dar sunt sănătos şi capabil de orice muncă fizică. Pot fi miner, pot fi hamal în port, dar pot fi şi măturător de străzi sau să desfund

closete. Nu ştiu dacă mă înţelegi, dar sunt în stare să fac orice, numai să fiu liber. Aici trăiesc într'o continuă presiune a Securităţii.

- Tu nu cunoşti Occidentul măi băiete, eu m'am izbit de el de la 18 ani, când am plecat să fac Şcoala de Ofiţeri activi de Marină la Kiel. La 50 de ani, deci la vârsta ta de astăzi, a trebuit s'o iau dela capăt, lucrând într'o fabrică ca simplu muncitor. Eram ca şi tine sănătos, dar pe deasupra eram un munte de om, cunoşteam la perfecţie limba engleză, aveam diploma de inginer aero-naval din Germania şi brevetul de pilot. Şi toate acestea, timp de 3 ani, nu mi-au folosit la nimic. Acum situaţia în America este cu mult mai grea ca în 1940. Pe vremea aceea se căuta mână de lucru necalificată, acum necalificaţii sunt şomeri ! Tehnicitatea a avansat enorm şi aceasta a dus la şomaj. Tu nu-ţi poţi da seama ce înseamnă să fii şomer în Statele Unite ! Vezi tu, comunismul aşa cum este el, a reuşit să desfiinţeze şomajul, în această privinţă sunt mult înaintea noastră.

- Te înşeli Radule, tu nu ai văzut la noi decât aparenţele, ai mâncat la Ambasador, ai mâncat bine şi ai spus că o astfel de masă în America ar costa cel puţin de trei ori mai mult ! Dar tu nu ştii că pentru o masă simplă luată acasă, trebuie să faci câteva zile "coadă" la diferite alimentare ! Tu nu ştii că şi la noi sunt şomeri berechet, numai că nu se spune. Tu nu ştii că un medic n'ar avea din ce trăi, dacă nu ar face ciubucuri şi asemenea medicilor, toţi intelectualii. Tu ai aflat doar cum o duc eu, dar nu trebuie să uiţi că eu lucrez pe un şantier naţional, unde se fac avantaje cu totul speciale. Dar câte şantire naţionale sunt în toată ţara ? 3 sau 4 ! Nu trebuie să te iei după aparenţe !

- De ce crezi tu că, întorcându-ne de la Galaţi, ţi-am spus să o iei pe drumuri judeţene ? Tocmai pentru a vedea satele noastre aşa cum arată astăzi. Ei bine, în 1940 când am plecat din ţară, majoritatea caselor erau acoperite cu paie şi astăzi acoperişurile sunt făcute din şindrilă , tablă sau chiar ţiglă.

- Ai dreptate Radule, îţi pot spune mai mult că pe-atunci majoritatea ţăranilor umblau vara desculţi sau în opinci şi astăzi poartă ghete, dar nu trebuie să uiţi că au trecut 30 de ani, timp în care voi aţi ajuns pe lună, în timp ce eu spre exemplu, care am un salariu de invidiat de către orice intelectual, am Fiatul de la care a pornit discuţia noastră ! Standardul nostru de viată este extrem de scăzut. Acoperişurile caselor pe care le-ai văzut se datoresc rebuturilor de la fabrici care lucrează din plin pentru construcţiile ce se fac şi care sunt de cea mai proastă calitate. Te rog să crezi că ţăranii ar prefera să aibe tot paie pe case, dar să aibe pătulele şi magaziile pline cu alimente ca în trecut. Dar să-ţi povestesc o conversaţie pe care am avut-o cu un miner la Anina. în 1954, în cei doi ani de libertate pe care i-am avut. Lucram amândoi din greu, cu un salariu modest şi nu aveam de unde cumpăra alimente. El avea 5 copii şi nu avea cu ce să-i crească ! L-am întrebat :

"- Explică-mi şi mie, nea Tudore, de ce înainte de a veni comuniştii la putere, când îmi spui că o duceaţi atât de bine, făceaţi atâtea greve şi acum nici nu vă gândiţi la acest lucru ?

- Ei vezi, domnule Pantazi, întrebarea dumitale este justificată, dar răspunsul este simplu : o grevă nu se poate face decât atunci când pătulul este plin cu porumb şi magazia plină de grâu !

- Păi dacă aveaţi de toate, de ce mai făceaţi grevă ?

- Pentrucă omul vrea întotdeauna mai mult decât are !

- Şi acum când nu aveţi nimic, nu aţi fi cu atât mai justificaţi să faceţi grevă ?

- Greva se face cu spatele acoperit, domnule Pantazi ! Dacă astăzi am face grevă, am risca arestarea sau în cel mai bun caz darea afară din serviciu şi apoi dacă nu lucrăm câteva zile, nu mai primim nici bruma de salariu pe care o luăm şi copiii cer de mâncare !"

- Cred, Radule, că este edificatoare pentru tine această scurtă poveste adevărată !

- Desigur că în câteva zile nu-ţi poţi da seama de toate, totuşi eu găsesc Ţara într'un mare progres.

- Da Radule, este incontestabil progresul celor 30 de ani care au trecut şi de care la tine nu ti-ai putut da seama căci l-ai trăit zi de zi. Dar în multe privinţe, noi nu numai că nu am progresat, dar am fost daţi în urmă cu 100 de ani. De exemplu, învăţământul astăzi este catastrofal.

- Şi la noi !

- Cu o mare deosebire, la voi intelectualii de vârf sunt admirabil pregătiţi, iar muncitorii de ieri, astăzi au calificări înalte, pe când la noi intelectualii sunt o catastrofă, iar muncitorii îşi fac singuri o calificare, fiecare după bunul simţ, aşa cum mi-am făcut-o şi eu. Despre intelectualii noştri ce să-ţi spun, că cei cu bacalaureat habar nu au de istorie sau de geografie, iar gramatica lor este cel mult echivalentă cu cea pe care o cunoşteam noi după maximum 3 clase de liceu ! Toate posturile de conducere în orice direcţie, într'un regim comunist sunt ocupate exclusiv după criteriul politic şi membrii de partid sunt în marea majoritate analfabeţi !

- Din tot ceeace îmi spui tu, trag concluzia că totul merge extrem de prost în Ţară !

- Este exact aşa Radule, chiar cu mult mai prost decât îţi poţi închipui. Dar aceasta nu este totul, o ducem prost şi căutăm să ne obişnuim căci nu avem altceva de făcut. Greutatea imensă însă este veşnica presiune a Securităţii. Nimeni nu este sigur pe ziua de mâine. Este suficient să te denunţe cineva că ai vorbit împotriva regimului, pentru a fi imediat arestat, bătut, torturat, condamnat la ani mulţi de închisoare sau băgat într'un spital de boli mintale, unde ţi se administrează tot felul de droguri până înnebuneşti cu-adevărat.

- Bine, dar în această situaţie, cine este nebun să vorbească împotriva regimului ?

- Nu este neapărat nevoie să te manifeşti împotriva regimului, dar unul care vrea să se răzbune pe tine, pentru un motiv oarecare sau să-ţi ocupe postul pe care-l ai, îţi face un denunţ mincinos !

- Da , dar acest lucru se poate dovedi !

- Vezi Radule, de asta nici un occidental nu poate înţelege situaţia de la noi. La voi, cum de altfel era şi la noi până au venit comuniştii, orice acuzare trebuia dovedită şi numai atunci puteai fi judecat şi condamnat. La noi totul este pe dos. Securitatea nu trebuie să dovedească acuzaţia ce ţi se aduce, ci tu trebuie să dovedeşti că eşti nevinovat ! Ori cum poţi dovedi un fapt negativ ? Ferească Dumnezeu să intri pe mâna lor, căci nu există scăpare.

Radu a rămas pe gânduri, dar am impresia că încă nu a înţeles tragica noastră situaţie ! Am tăcut şi eu, lăsând pentru altă dată să discut cu el plecarea mea în străinătate.

* * *

În cursul zilei de 10 Aprilie 1986 sunt la Paris şi trag la camaradul meu de puşcărie şi redacţie Vladimir Boutmy de Katzman.

A doua zi la 13,30 mă prezint la domnul Ion Raţiu, după cum convenisem mai dinainte. De la început dl. Raţiu marchează o distanţă edificatoare ! Consider normal acest lucru după cele ce scrisesem despre dânsul. Sunt însă hotărît să întâmpin orice pentru a-mi ajunge scopul. Încep prin a-i face o scurtă expunere asupra a ceeace mă aduce la dânsul. Datorită tăcerii domnului Raţiu, sunt nevoit să-mi prelungesc argumentaţia.

Scopul comasării sau federalizării celor două organizaţii ar obţine o mai mare credibilitate faţă de Occident şi creerea unui solid nucleu, în jurul căruia să se alipească toate celelalte organizaţii româneşti, pentru a se realiza o adevărată unire a tuturor românilor.

În fond totul s'ar fi putut reduce la următoarele puncte :

1 - Am mandat de la domnul Horaţiu Comaniciu, preşedintele Consiliului Naţional Român, pentru a trata unirea celor două organizaţii.

2 - Unirea se poate face prin comasarea organizaţiilor într'una singură, fiind necesare noi alegeri pentru Comitetul de conducere.

3 - Unirea se poate realiza şi prin federalizarea celor două organizaţii.

4 - Consiliul Naţional Român este dispus să accepte preşedenţia domnului Ion Raţiu.

Desigur nu m'am dus la domnul Raţiu pentru a ţine o conferinţă, ci pentru un dialog, speram eu, constructiv.

Dar domnul Raţiu a continuat să tacă !

Văzând că nu este nimic de făcut, am pus întrebări preşedintelui URL, obligându-l prin aceasta la răspunsuri.

- Ce părere aveţi, domnule Raţiu, despre propunerea mea ?

- Eu nu pot face nici comasare, nici federalizare cu o organizaţie totalitară!!!

- De ce numiţi dumneavoastră Consiliul Naţional Român o organizaţie totalitară ?

- Pentrucă în Consiliul Naţional sunt legionari şi aceştia sunt totalitari.

- Dumneavoastră nu ştiţi că Tribunalul de la Nürnberg a dat o hotărîre prin care a scos "Mişcarea Legionară" din rândul organizaţiilor totalitare ?

- Poate, dar ei sunt tot totalitari !

- Bine dar cum rămâne cu comunişti primiţi în cadrul organizaţiei dumneavoastră nu sun totalitari ?

- Ei sunt cu totul altceva, ei s'au democratizat !

- Păi şi legionarii s'au democratizat, probă evidentă că l-au repudiat pe Horia Sima.

- Nu mă interesează ce au făcut şi ce fac legionarii, dar cu ei nu mă unesc.

- Organizaţia dumneavoastră, URL-ul, nu este o organizaţie de luptă anti-comunistă ?

- Nu, este anti-totalitară !

- Deci excludeţi anticomunismul în lupta dumneavoastră ?

- Nu-l exclud, dar îl includ în totalitarism.

- Atunci cum puteţi primi comunişti în cadrul URL-ului ?

- Ţi-am mai spus că ei s'au democratizat !

Am observat că deşi eu îi vorbesc incontinuu la persoana a treia, dânsul îmi răspunde ca şi când m'ar tutui ! Între noi nu poate fi o diferenţă de vârstă mai mare de 4 ani, aşa că acest lucru îl consider ca o nepoliteţe flagrantă. Trec însă peste acesta în vederea scopului urmărit. Domnul Raţiu continuă să tacă probabil vrând să se asemuiască cu "Sfinxul de la Bădăcin"! Dar câtă deosebire între cei doi! Maniu era sobru, maximum de politicos, iar îndelungata lui tăcere era făcută cu scopul de a nu da un răspuns nepotrivit. Domnul Raţiu afişează o îmbrăcăminte care ar vrea să fie sobră, dar este cu mult mai asemuitoare a unui lord care se duce să-şi viziteze domeniile. Tăcerea domnului Raţiu îţi demonstrează doar indiferenţa sa, faptul că nu merită să se obosească cu un răspuns. Morga pe care o afişează este aceea a unui mare senior, plictisit par'că de întrebările fără rost care i se pun.

Am făcut o ultimă încercare :

- Domnule Raţiu, dumneavoastră cunoaşteţi psihologia mulţimii, ar fi suficient să spuneţi câteva cuvinte despre unire şi aţi provoca un entuziasm extraordinar.

- Nu este cazul domnule Pantazi ! mi-a răspuns domnul Raţiu ridicându-se în picioare, semn că audienţa s'a terminat şi că l-am plictisit destul !

Cum l-aşi mai fi pus la punct pe acest înfumurat, cu pretenţii de senior ! Dar nu puteam s'o fac... la ideia unirii exilului, nu se putea renunţa atât de uşor.

Am plecat de la domnul Raţiu fiind total decepţionat de interlocutorul meu, atât prin discuţia avută, cât şi prin ifosele deplasate pe care le-a afişat acest "mare democrat"!

I-am comunicat imediat domnului Comaniciu rezultatul nul al întrevederii, dar acesta nu a fost decepţionat. Nici nu se aştepta la altceva !

In sfârşit, a doua zi a început Congresul URL-ului. O sală arhiplină ocupată de maximum 70 de persoane. Domnul Doru Novacovici a deschis şedinţa, făcând apelul celor prezenţi. Mai întâi organizaţiile, apoi persoanele particulare. Unul din participanţi s'a prezentat, apoi a adăugat : "trece-mă naţional ţărănist, dar ... naţional ţărănist independent !" Intreb pe cineva de-alături : "ce a vrut să spună cu asta ?" Necunoscutul râde ! apoi îmi răspunde : "Sunt patru organizaţii naţional ţărăniste în exil, au fost până mai de curând 6, dar au mai murit din ei ! El e independent, adică neafiliat nici uneia din cele 4 !" In sală se produce ilaritate, dar "incidentul" se închide.

Domnul Doru Novacovici anunţă ordinea de zi : "Sunt două puncte :

1 - Să nu mai existe atacuri prin presă între cele două organizaţii : Uniunea Românilor Liberi şi Consiliul Naţional Român.

2 - Cele două organizaţii să sărbătorească împreună toate sărbătorile naţionale."

Dl.Dr. Florin Mătrescu, din partea URL-ului cere includerea pe ordinea de zi a discutării unirii celor două organizaţii.

Dl. Novacovici răspunde că ordinea de zi a fost întocmită şi că nu se poate include nici un punct nou.

Se produce mare rumoare în sală. Se aude o voce : "Pentru asta m-aţi adus atâtea sute de kilometri până la Paris ?"

La propunerea doctorului Mătrescu se raliază întreaga sală, dar domnul Novacovici rămâne intransigent !

Dezordinea este totală, fiecare vorbeşte pe contul său cu cine apucă. Nemulţumirea este generală.

Domnul Novacovici anunţă : "Incep discuţiile pentru punctul 1. Nimeni nu vorbeşte mai mult de 5 minute. Cine se înscrie la cuvânt ?"

Se înscrie toată lumea, dar toţi vorbesc despre necesitatea unirii celor două organizaţii ! Toată sala este la maximum de agitată în afara domnului Raţiu, care afişează cel mai desăvârşit calm britanic !

Domnul Doru Novacovici încearcă să aducă la ordine pe vorbitori, anunţându-i că subiectul este "atacurile prin presă" şi nici decum unirea organizaţiilor ! Totul este inutil, toată lumea vorbeşte despre unirea românilor ! Seria vorbitorilor se încheie, nu fără multe discursuri caragieleşti, iar concluzia este acceptarea punctului 1 de pe ordinea de zi ! Ridicolul întrece limita imposibilului !

Se trece la discutarea punctului 2. Acelaşi circ, aceeaşi hărmălaie, aceiaşi concluzie : şi punctul doi a fost votat în unanimitate !

Domnul Doru Novacovici, vrea să încheie şedinţa, dar mulţimea cere să ia cuvântul domnul Ion Raţiu. Acesta însă se lasă rugat ! Intru târziu spune:

"Nu e o încercare a mea de a mă eschiva sau de a nu-mi exprima un punct de vedere. Firesc că punctul de vedere al Uniunii Românilor Liberi a fost foarte bine exprimat în faţa Dvs. de Doru Novacovici. Nu mai era nevoie ca să intervin şi eu. Totuşi, dacă insistaţi, să spun şi eu părerea mea. Scopul nostru, care este ? Noi ne organizăm pentru un singur lucru : ca să

putem să reuşim să facem ceva care are o pondere, o greutate în lumea în care trăim. Singurul scop este de a ajunge să trăim într'o ţară liberă. Deci trebuie să influenţăm acea lume care ne poate ajuta să ajungem la o Românie liberă, independentă. Ori, această lume, după mine, este lumea mare a democraţiei occidentale. Nici o altă lume nu poate să ne dea vreo licărire de speranţă. Eu mă gândesc şi mă frământ ,şi firesc, sunt încântat că toţi care sunteţi aici vă declaraţi democraţi. Sunt încântat de ce ? Aceasta facilitează posibilitatea de unire. Este un scop care ar putea să devină important, să devină constructiv în această grea sarcină care ne revine acum şi pe care în felul nostru, la modul perfect, ne-am asumat-o de zeci de ani şi încercăm, dezbatem, fiecare cum putem. Deci, dacă mergem pe această cale şi prin faptele noastre, prin acţiunile noastre, prin proclamaţiile pe care le avem, demonstrăm că suntem pentru democraţie. Eu cred că drumul este deschis. Şi sunt încântat că ne întrunim aici, nu-i aşa, cu această idee. Rămâne acum ca noi să demonstrăm acest lucru în mod practic. Şi, în felul acesta, în acest timp, am mari speranţe că s'ar putea face ceva într'adevăr de o semnificaţie dacă vreţi politică, mică, însă de o semnificaţie istorică."

La insistenţele sălii, pentru a se discuta unirea celor două organizaţii, domnul Doru Novacovici, pentru a restabili liniştea, a anunţat un nou Congres cu aceeaşi ordine de zi în cursul anului viitor.

Domnii Comaniciu, dr. Florin Mătrescu, Dan Cernovodeanu, Vladimir Boutmy de Katzman, Ion Ghika, subsemnatul şi mulţi alţii am cerut cu vehemenţă fixarea unui congres cu această ordine de zi încă în cursul anului.

Cu multă greutate, domnul Doru Novacovici a fixat noua adunare a Congresului în luna Decembrie a anului 1986.

Atunci a intervenit domnul Ion Ghika care a spus că este imposibilă o aşteptare până în Decembrie pentru o chestiune atât de importantă şi nu s'a lăsat până ce domnul Novacovici nu a anunţat luna Octombrie pentru noua dezbatere.

In "Stindardul Românilor", nr.6+7 din Iulie 1986, am reprodus ad-litteram cuvintele domnului Ion Raţiu şi am făcut următorul comentar :

"Pentru a ne face o ideie de ansamblu asupra reuniunii de la Paris, trebuie să remarcăm că marea majoritate a românilor a susţinut cu vehemenţă necesitatea unirii în scopul unei mai eficiente lupte împotriva comunismului.

Din păcate, au fost şi tergiversări voite, prin explicaţii puerile, invocându-se că unirea, fuziunea, federalizarea, nu se află pe ordinea de zi a reuniunii.

La această reuniune, românii nu au venit din atâtea ţări, de la distanţe atât de mari, numai pentru a hotărî să nu se mai înjure reciproc şi să sărbătorească în comun sărbătorile naţionale ! Posteritatea ne va ridiculiza pentru această - ordine de zi - şi pentru impotenţa, scleroza politică a unora, care s'au opus cu înverşunare discutării problemei esenţiale : UNIREA ROMANILOR.

Dar Dl.Raţiu, preşedintele URL, în scurta domniei sale alocuţiune, prin paradox, a vorbit mult, pentru a nu spune nimic ! Singurul lucru precis pe care l-a spus Dl.Raţiu este că Dl.Doru Novacovici a explicat foarte bine punctul de vedere al URL-ului.

Dar Dl.Novacovici ne-a spus clar, că nu poate fi vorba de a se discuta despre unirea românilor sub nici o formă, deoarece acest subiect nu face parte din "ordinea de zi"! Nu poate fi vorba nici de o altă reuniune în cursul acestui an, care să aibă inclus acest punct pe "ordinea de zi", deoarece nu este timpul necesar pentru pregătire !!!

In concluzie, după domnii Raţiu şi Novacovici, ne-am adunat cu toţii la Paris, pentru a ne întruni !!

Nu vrem să facem un comentariu asupra alocuţiunii D-lui Raţiu, dar rugăm pe toţi românii să-i citească cuvântarea cu toată atenţia, chiar de mai multe ori, şi să ne spună şi nouă de care dramaturg român le aduce aminte ? Sperăm că răspunsul va veni la redacţia noastră şi "scrisoarea nu va fi pierdută"!!!

Aşa s'a încheiat prima mea încercare de mediere, între Consiliul Naţional şi Organizaţia Românilor Liberi a domnului Ion Raţiu, la 12 Aprilie 1986 la Paris !

* * *

Ideia păstrării tăcerii asupra trecutului nostru istoric de la 23 August, pentru a-l putea recupera pe Rege în vederea luptei anticomuniste, primeşte o puternică lovitură, printr'un articol apărut în "Românul Liber", semnat de către dl.Micle, articol prin care se arată entuziasmul Ţării pentru capitularea necondiţionată !

Domnul Micle, semnatarul articolului, locuieşte în Germania cu paşaport de cetăţean român rezidenţa în Occident !

Cum a fost posibil ca dl.Raţiu să accepte un astfel de articol, care să răscolească în inimile românilor o rană încă proaspătă, articol scris special pentru a reaprinde discordia în Exil ? Cum a fost posibil să accepte în ziarul său semnătura unui reprezentant al Bucureştiului ?! L-a acceptat dl.Raţiu, numai prin faptul că articolul îl "peria" pe Rege în mod dezgustător ? Nu şi-a dat seama domnul Raţiu că în spatele d-lui Micle se află mâna Bucureştiului ?

Am căutat să răspund decent, pentru a nu învrăjbi în continuare spiritele.

In "Stindardul Românilor" nr. 8+9 din Octombrie 1986, m'am adresat indirect Regelui, pentru a nu-l lăsa să intre în capcana linguşelilor.

Aşa a apărut articolul :

SĂ PĂSTRĂM TĂCEREA

In faţa marilor dureri, ne reculegem prin tăcere.

Intunericul care a căzut peste poporul român la 23 August 1944, întuneric care ne-a zdrobit Ţara, mutilându-ne sufletele, întuneric ce mai târziu ne-a învrăjbit exilul, trebuieşte să ia sfârşit.

De aceea este absolut de neînţeles cum cei ce se pretind a se numi români, mai abordează încă acest trist subiect şi nu vor să păstreze tăcerea.

Unii, "au lăcrimat de fericire la 23 August".

Alţii recunosc că "au cerut ajutorul armat al Uniunii Sovietice împotriva armatei Ţării"!

Toate acestea apar într'un ziar din Londra în zilele noastre !

Cum e cu putinţă ?!!

Semnatarii urmăresc să-L linguşească pe Rege, iar directorul ziarului în cauză, vrea să-şi demonstreze ataşamentul pentru "democraţie"!

Ei nu-şi dau seama că-i aduc cel mai mare deserviciu Suveranului, iar aşa zisul "Preşedinte", directorul fiţuicii în cauză, nu poate înţelege că se auto-exclude dintre toţi românii de bună credinţă.

Nu le putem spune acestor domni, decât un singur cuvânt : RUŞINE !

Toţi am greşit, în cap cu Regele Ţării, care s'a lăsat atât de prost sfătuit.

Să păstrăm tăcere asupra trecutului întunecos, pentru a nu arunca scânteia care ar putea stârni din nou dezbinarea în dezorientatul nostru exil.

Din păcate nu avem nicio personalitate în jurul căreia să ne putem grupa.

Dar avem ceva, ce nu au lituanienii, letonii, estonienii, polonezii, ungurii şi cehii.

Avem un "Vodă".

Un "Vodă", cu care românii s'au identificat întotdeauna, de la Decebal la Regele Ferdinand.

Cu "Vodă" în suflet s'au născut românii şi cu El vor rămâne veşnic cât va dăinui Neamul Românesc.

Să-L apărăm pe "Vodă", să-L ferim de greşeli şi pentru aceasta să-I spunem cu toţii un singur cuvânt : "Tăcere".

Tăcere, Măria Ta, tăcere asupra tot ceeace s'a petrecut începând cu nenorocitul 23 August 1944 şi până astăzi.

Ai fost minţit Măria Ta, ai fost minţit în preajma lui 23 August şi imediat după aceea, până în momentul în care ai fost izgonit.

Ai fost minţit de către "aliaţii fireşti", "aliaţii tradiţionali" şi eşti amăgit şi astăzi.

Aceşti "aliaţi fireşti şi tradiţionali" nu mai au acum pe cine minţi şi-atunci se mint pe ei înşişi ! Ei nu sunt în stare, nici după 40 de ani, să-şi recunoască greşelile şi să arate clar de unde vine nenorocirea întregului Răsărit al Europei.

Nu, Măria Ta, noi nu am avut niciodată aliaţi fireşti, nici tradiţionali. De la Mircea cel Bătrân la Ştefan cel Mare şi de la Mihai Viteazul la Regii Carol I şi Ferdinand, aliaţii noştri au fost numai în funcţie de oportunitate, în funcţie de cine ne poate da sprijin împotriva inamicului cel mai periculos.

Astăzi însă, dar numai astăzi, aliatul nostru firesc trebuie să fie "democraţia occidentală".

Să facem în aşa fel încât aceasta să-şi dea seama că nenorocirea care s'a abătut asupra noastră, se apropie vertiginos de ea.

Măria Ta, ia exemplul Împăratului Haile Sellasie (Negusul) care, absolut singur, a bătut la toate porţile Occidentului spre a găsi sprijin şi dreptate pentru nenorocitul său popor.

Uită trecutul Măria Ta, nu Te lăsa linguşit şi alătură-Te poporului din mijlocul căruia Te-ai născut.

Fii primul exilat al Ţării. Fii incontinuu în mijlocul românilor ca orice simplu cetăţean al României şi-atunci vei pătrunde în inimile tuturor. Vei fi într'adevăr "Vodă".

Ia exemplu de la Regele Carol I şi de la Regele Ferdinand şi consultă-i şi pe cei ce-Ţi sunt potrivnici.

Fă în aşa fel încât "Vodă", să devină Vodă Mihai.

Toţi am greşit, Măria Ta, dar "errare humanum est" în timp ce "perseverare diabolicum est"!

Să Tăcem, Măria Ta, să tăcem asupra greşelilor noastre, prin Tăcere ne putem reculege şi astfel Dumnezeu ne va ierta.

Dar despre suferinţele poporului nostru, despre drepturile noastre, trebuie să fulgerăm, să tunăm şi să trăznim, Măria Ta. Altfel nu suntem auziţi, nu suntem înţeleşi.

Măria Ta eşti înrudit cu toate dinastiile din Europa. Te poţi întâlni cu oameni politici şi diplomaţi, nu pierde aceste ocazii şi spune-le cu duritate adevărul.

Dacă vei întâlni "Fii de-ai Israelului", nu Te sfii să le spui că ei au un Dumnezeu, o Patrie şi o Familie, pentru care luptă din răsputeri, că noi îi admirăm pentru aceasta şi nu avem altă năzuinţă, decât aceea de a avea şi noi pentru ce să ne dăm viaţa.

Atunci când vei întâlni Regi, politicieni sau simpli burghezi occidentali şi vei vorbi despre Ţara Ta, ochii să-Ţi arunce fulgere, tonul să-Ţi fie tunet şi cuvintele trăznete.

Atunci vei intra în sufletul ultimului român, atunci vei intra în Istorie, atunci vei deveni veritabilul Vodă Mihai şi toţi românii se vor aşeza "PIATRA DE HOTAR" în jurul TRONULUI ŞI AL MĂRIEI TALE.

Dându-mi seama de marea dezorientare care domneşte în Exilul Românesc, de la Rege, până la ultimul român, mă hotărăsc să scriu o serie de articole asupra politicii internaţionale, în care să scot la suprafaţă toate intrigile şi sforăriile întrebuinţate de către Marea Finanţă Internaţională, începând cu Teheranul şi până în zilele noastre, maşinaţii făcute cu scopul de a se ajunge la idealul masoneriei, acela al unui Guvern Mondial.

Evident, această serie de articole, prezintă un mare risc pentru semnatar, dar consider riscul personal minor, faţă de adevărul ce trebuie să triumfe. În felul acesta românii îşi vor putea explica multe din nedumeririle lor şi vor putea acţiona în consecinţă, ţinând seama de imensa forţă a adversarului.

Aşa a apărut, primul articol în "Stindardul Românilor" numărul 8+9 din Octombrie 1986, intitulat :

FAŢA ASCUNSĂ A POLITICII MONDIALE

Marea majoritate a oamenilor şi, în special, a celor ajunşi în exil, nu-şi pot explica politica occidentală care este de conivenţă cu comunismul, împărţirea lumii cu acesta şi abandonarea oricărei posibilităţi ce le este încă la îndemână pentru salvarea omenirii de această incontestabilă catastrofă.

De ce Roosewelt a dat jumătate din Europa lui Stalin ? De ce l-a ajutat pe acesta să pună stăpânire pe o bună parte din "Lumea a Treia" din Asia şi din Africa ? De ce a cedat în detrimentul Franţei şi Angliei aliaţii lui fireşti ? De ce Eisenhower nu a făcut nimic pentru stăvilirea comunismului ? De ce Nixon, fanatic anticomunist, - cel puţin după declaraţiile făcute în propaganda electorală, - s'a apropiat cel mai mult de Uniunea Sovietică şi de China comunistă în a doua parte a guvernării sale ? De ce Reagan, a cărui bună credinţă este greu de pus la îndoială, şovăie de multe ori şi nu acţionează în conformitate cu convingerile lui expuse cu claritate în decursul unei vieţi şi marcate şi în propaganda electorală ?

Toate aceste întrebări rămân fără răspuns pentru majoritatea oamenilor care încearcă să mai găsească o urmă de speranţă pentru viitor.

Ne vom strădui să dăm un răspuns acestor întrebări, chiar dacă răspunsul dat nu va fi în măsură să încălzească sufletele îngheţate de "aşteptare fără speranţă".

Chiar cei ce au avut posibilitatea de a citi cele scrise în "Înţelepţii Sionului", sau de a frunzări una din multiplele "Istorii ale Marei Finanţe", cei ce au putut citi cel puţin "La Face Cachée De L'Histoire Moderne" de Jean Lombard, "La Trilatérale et les Secrets du Mondialisme" de Yann Moncomble, sau "Le Pouvoir Occulte Fourrier du Communisme" de Jacques Bordiot, - cele mai recente apariţii - îşi pot face cu greu o ideie despre actuala politică mondială.

Pentru a putea scrie acest articol, subsemnatul a trebuit să parcurgă cu creionul în mână mii de file cuprinse în zeci de volume care tratează despre subiectul ce ne interesează. Cu toate acestea, sunt extrem de departe de adevărurile atât de bine ascunse şi trebuie să cer iertare cititorilor pentru eventualele confuzii şi neclarităţi ale articolului, care provin din propria mea necunoştinţă de cauză.

Încerc totuşi să explic politica occidentală de astăzi în lumina slabelor mele cunoştinţe, care sunt totuşi suficiente pentru o oarecare elucidare a evenimentelor de astăzi.

Pentru a fi cât mai concis, voi renunţa la schiţarea unei Istorii a Marei Finanţe pe care nu aşi putea să o fac decât compilând din diferite cărţi, - schiţa însăşi ar constitui un volum, - şi voi ataca subiectul zilei de astăzi : "Mondialismul" sau "Guvernul Mondial", preconizat cu claritate chiar în "Înţelepţii Sionului".

Încă în anul 1883 un mare ziar evreesc scria : "Marele ideal al iudaismului este ca lumea întreagă să fie condusă de evrei şi ca o fraternitate universală a naţiunilor să facă să dispară rasele şi religiile". Izoulet demonstrează că o nouă Ordine Mondială sub direcţia Israelului este ireversibilă. Revista evreiască "La Vérité Israélite" scrie : "Raporturile între masonerie şi judaism sunt mai strânse decât se poate bănui şi tot ce atinge masoneria nu poate lăsa indiferent Israelul".

Jean Izoulet în cartea "Paris, Capitala Religiilor şi Misiunea Israelului", citează : "Nu există decât o singură problemă pe pământ, Problema Israelului. Judaismul are două feţe, Faţa internă - Laicismul şi Faţa externă Internaţionalismul".

Prin L'Union des Associations Internationales (U.A.I.) experţii nu ezită să spună : "Marele Orient trebuie să apară ca marele iniţiator al ideilor noi în filozofie şi sociologie. Internaţionalismul se opune militarismului, statismului sau naţionalismului, care se pun în slujba unui popor în detrimentul celorlalte, fiind convinşi de misiunea providenţială a acestuia".

Dacă Internaţionalismul este una din feţele iudaismului, înseamnă că teoria naţionalismului este acceptată, dar pentru un singur popor, acela al evreilor "Alianţa Israelită Universală". Ţelul mărturisit al evreilor este instaurarea unui Guvern Socialist Mondial sub autoritatea "Marei Finanţe Internaţionale" sub egidă evreiască.

Lucrând conspirativ şi lansând cele mai frumoase idealuri umanitare, Marea Finanţă după sute de ani de activitate, reuşeşte atingerea unui prim obiectiv : Revoluţia Franceză, pentru ca, prin Primul Război Mondial să se apropie de obiectiv prin răsturnarea principalelor monarhii din Europa ce le şedeau în cale. După al doilea Război Mondial, prin decolonizare, prin creerea Lumii a Treia, victoria celor ce urmăresc un - Guvern Mondial - este foarte aproape de ţelul propus.

James Paul Warburg membru al multor societăţi secrete declară în 1950 în faţa Senatului American : "Vom avea un Guvern Mondial, dacă vrem sau dacă nu vrem, impus sau consimţit".

Pierderea monopolului atomic aduce întârzierea scopului propus şi schimbarea tacticei.

Arthur Schlessinger, viitor consilier al preşedinţilor Kennedy şi Johnson, scrie în "Partisan Review" în 1947 : "Vom introduce socialismul la noi, pas cu pas, un socilism după maniera lui Lassale". Stalin însuşi este de acord cu acest proiect. Schlessinger adaugă : "Nu trebuie să încercăm să eliberăm ţările aservite comunismului, nici măcar nu trebuie să le permitem să se elibereze". Aceasta era şi tema marelui ziarist Walter Lipmann în faţa revoltei de la Budapesta în 1956, şi tot acestea au fost şi instrucţiunile date de colaboratorul lui Kissinger, Sonnenfeldt, diplomaţilor americani întruniţi la Londra în 1975.

Amânarea Guvernului Mondial anunţat de Warburg, în urma pierderii monopolului atomic, obligă şi ea la o schimbare tactică.

Comunismul, copilul Marei Finanţe, titlu sub care lucrează masoneria, devine principala preocupare.

Marile Loji Masonice : Marea Loje a Angliei, Marele Orient, B'nai Brith din Bruxelles, Loja Scoţiană, Accacia, Ritul Scoţian, Ritul Mistraine şi multe altele, se învăluie într'un secret desăvârşit, creind o mulţime de Societăţi cu caracter semi-secret, care reprezintă Marea Finanţă ; societăţi ce iau hotărîri şi conduc efectiv politica mondială. Preşedinţii şi Primii miniştri devin simpli pioni pe o imensă tablă de şah mondială. Ajungerea şi menţinerea lor în fruntea ţărilor respective, depinzând efectiv de interesele Marei Finanţe Internaţionale.

Societăţilor semi-secrete care reprezintă interesele acestei Mari Finanţe le este cunoscută componenţa, dar hotărîrile luate la întruniri, păstrează un desăvârşit secret.

Astfel iau fiinţă : Council on Foreign Relations (CFR) în Statele Unite, precum şi echivalentele acestei societăţi ; The Royal Institute of International Affairs (RIIA) în Anglia, Deutsche Gesellschaft für Auswärtige Politik (DGAP) în Germania, Institut Français des Relations Internationales (IFRI) în Franţa, Canadian Institute of International Affairs (CIIA) în Canada, precum şi în toate ţările europene, ale Asiei şi Africei.

Paralel cu aceasta, iau fiinţă marile societăţi secrete sau semi-secrete : Trilaterala, Bilderberg, Round Table, Pilgrims Society, Pugwash, toate având ca scop instalarea unui Guvern Mondial sub directa lor supraveghere.

Finanţarea acestor mari societăţi secrete este asigurată printr'un trust al marilor capitaluri conduse de : Rockefeller, Ford, Thissen, Wolfson, Rothschild, Oppenheimer, Carnegie, Cyrus Eaton şi mulţi alţii, precum şi de un număr impresionant de bănci şi mari întreprinderi din întreg Occidentul.

Majoritatea membrilor acestor mari societăţi secrete şi semi-secrete, activează în acelaşi timp în mai multe societăţi, astfel încât iau parte la întrunirile şi hotărîrile ce se iau de către fiecare dintre societăţi deşi probabil aceste hotărîri sunt schiţate la un nivel superior. Dar cum sunt absolut secrete, de ele luăm cunoştinţă doar indirect, prin discursurile, legile promulgate, de către preşedinţii de state, primii miniştri etc. Bine înţeles că în această fază finală, pentru ca hotărîrile să fie aplicate, ele trebuiesc trecute prin parlamentele respective, şi astfel se iau hotărîri "democratice", stabilite mai dinainte !

Dar cum ar putea fi altfel, atunci când întreaga presă, televiziunea, radioul, sindicatele, marile întreprinderi, băncile, vieţuiesc numai prin Marea Finanţă ?

Dacă toate aceste lucruri sunt mai mult sau mai puţin cunoscute, ceeace surprinde în mod deosebit opinia publică, sunt legăturile, înţelegerile, pactele tacite evidente între Marea Finanţă şi Comunism.

Să încercăm să explicăm acest fapt prin declaraţiile, făcute în diferite împrejurări, de către vârfurile Marei Finanţe Apatride.

Nicholas Murray Butler, membru al Societăţii Secrete CFR şi Trilaterală, afirmă : "Comunismul este instrumentul prin care vom arunca de pe pământ

guvernămâtele naţionaliste, în favoarea unui Guvern Mondial, al unei poliţii mondiale şi al unei monezi mondiale".

Zbigniew Brzezinski, membru al Societăţilor Secrete CFR şi Trilaterală, afirmă : "Trebuie să căutăm o cooperare cu ţările comuniste, vizând o înţelegere politică, apoi filozofică". Brzezinski adoptă strategia ultra-secretă prin care mai bine abandonează o treime din Germania Federală unei invazii sovietice, decât să plătească cheltuelile defensive care ar provoca Moscova şi ar împărţi Washingtonul ! Sa nu uităm că Brzezinski este socotit "arhitectul" Trilateralei, înfiinţată la ideia lui Rockefeller. Este numai unul din motivele care ne fac să credem că Trilaterala este o complice a Moscovei. Oamenii Trilateralei îşi caută politicienii capabili de a le aduce cât mai repede la îndeplinire planurile. Astfel se explică promovarea necunoscutului Jimmi Carter în funcţia de Preşedinte al Statelor Unite. Acesta declară în l'Express : "Venirea comuniştilor în Europa nu înseamnă o catastrofă"!

M. Young, membru al Trilateralei şi reprezentant al USA la ONU, declară în legătură cu intrarea trupelor cubaneze în Angola : "Forţele cubaneze sunt disciplinate şi ajută la restabilirea ordinei"!

Trilaterala hotărăşte o cooperare constructivă cu comunismul în vederea rezolvării problemelor mondiale. Ea este adversara hotărîtă a naţionalismului, s'a inspirat mult din comunism, cu care caută un "modus vivendi" şi prin propăvăduitorii săi afirmă cu claritate : "Trilaterala nu trebuie în nici un caz să fie anticomunistă".

Martin Luther King (Premiul Nobel) afirmă că : "Rasismul este singurul lui duşman, comunismul neconstituind nicio ameninţare".

Pastorul Vissert Hoft, secretarul general al Consiliului Ecumenic al Bisericilor, a fost în 1964 la Academia din Moscova ca profesor de teologie, fiind membru şi al Universităţii ebraice din Ierusalim, şi fiind membru în acelaşi timp şi al Societăţilor masonice Pugwash şi Bilderberg.

Cardinalul Etchegaray, partizan înflăcărat al dialogului cu Estul, a fost numit la Vatican în Comisia Pontificală, şi a fost felicitat pentru această numire de către Consistoriul Israelit din Marsilia. El a încurajat prin toate mijloacele dialogul dintre un grup de preoţi şi franc-masoni din Marele Orient, cu toţii atei.

Monseignorul Camara lucrează cu Amnesty International, UNESCO, Liga Drepturilor Omului, Asociaţia Internaţională a Juriştilor, toate sub egida Marei Finanţe şi care lucrează în special pentru salvarea prizonierilor politici de stânga.

Principala preocupare a acestor prelaţi este combaterea naţionalismului prin ajutorul Marei Finanţe Internaţionale. Astfel, aceste Societăţi Bisericeşti lucrează indirect sub conducerea KGB prin intermediul Pugwash, societate controlată şi finanţată de Marea Finanţă Internaţională Apatridă, pusă exclusiv în serviciul Comunismului Internaţional.

Nu trebuie să uităm nici Tribunalul Russel din Stockholm care sub preşedenţia lui Jean Paul Sartre, a avut ca obiectiv denunţarea intervenţiei

americane în Vietnam şi Apărarea Drepturilor Omului numai în statele anti-marxiste.

Dacă ţinem seama că obiectivul mondialiştilor este de a se ajunge la o singură limbă, monedă, religie, ştiinţă, istorie, literatură, presă, un Ordin de Onoare Mondial (Premiul Nobel), un calendar, biblioteci, expoziţii, jocuri olimpice, burse şi bănci mondiale, ne putem da seama că, în fond au aceleaşi obiective ca şi comunismul.

Duşmanii comuni, atât ai mondialiştilor cât şi ai comuniştilor sunt religia şi naţionalismul, din cauza cărora mai sunt încă piedici pentru ajungerea la obiectiv.

Mondialiştii întrebuinţează comunismul pentru distrugerea religiei, fiind convinşi că "în timp" comunismul va putea fi umanizat şi democratizat ; în timp ce comunismul pentru a ajunge la "victoria finală", se serveşte de Marea Finanţă Internaţională Apatridă, exact în acelaşi scop, dar spre propria sa victorie.

Obiectivul comun, inamicul comun, al celor doi giganţi, explică în cea mai mare măsură alianţa nedeclarată şi lupta comună.

Este evident faptul că împotriva "inamicului comun", mijloacele întrebuinţate sunt diferite, după caracterul diferit al Mondialismului şi al Comunismului. Dacă, pentru ajungerea la obiectiv, mondialiştii întrebuinţează mijloace de convingere, comunismul întrebuinţează pentru acelaşi scop, forţa brutală. Dar nici pe unii, nici pe ceilalţi nu-i interesează metodele "tovarăşului de drum", pe care ambii îl socotesc temporar. Numai aşa se explică această înţelegere tacită, această toleranţă reciprocă şi chiar acest ajutor camuflat. Tot aşa se explică şi alternarea "detentei" cu războiul rece, ca singur mijloc de a forţa partenerul să devină mai tolerant.

Nu putem să nu recunoaştem umanitatea şi chiar frumuseţea principiilor enunţate de mondialişti, cu atât mai mult cu cât în sectorul lor occidental, progresul tehnic a dus la o viaţă îmbelşugată, deci nu numai teoretic, ci şi practic mondialiştii sunt credibili. Totuşi, ateismul şi distrugerea ideii de Patrie, au condus la o lipsă de siguranţă, la o indiferenţă a tineretului faţă de principiile existenţei ; indirect la o anarhie care a favorizat terorismul ca o concluzie firească a depravării. Abundenţa, concomitent cu răsturnarea principiilor de bază pe care le-a avut omenirea, - cu disproporţia imensă între progresul tehnic şi cultură - au făcut ca întreaga lume civilizată să se afle într'o grea cumpănă, a cărei rezolvare nu este previzibilă. Libertatea, care în occident a degenerat în libertinaj, va putea fi restabilită într'o lume în care mondialiştii îşi asumă din ce în ce mai mari responsabilităţi ?

Dacă, în eventualitatea unei victorii totale, comunismul, va putea conduce lumea prin metodele pe care le-a arătat, ne întrebăm cum vor reuşi mondialiştii acelaşi lucru prin metodele democratice după care se conduc ?

Poate însă cei doi "tovarăşi de drum" se vor despărţi iremediabil înainte ca vreunul dintre ei să fi putut să obţină decizia.

Care sunt atuurile majore de care dispun cei doi protagonişti ?

În timp ce mondialiştii dispun de cea mai veche şi bine organizată Societate din lume care este Marea Finanţă ale cărei principii au fost schiţate

de către "Înțelepții Sionului" și care au fost pregătite cu perseverență timp de sute de ani, mergând din aproape în aproape, și având în spate nu numai gânditori de prima mână, ci și capitalul necesar stăpânirii lumii, comunismul (gândit și propulsat tot de Marea Finanță) s'a emancipat relativ mult mai repede și și-a asumat și pentru el același ideal, dispunând ca principală forță împotriva "creatorului său", de lipsa oricăror principii morale și în plus specularea slăbiciunilor adversarului. Pentru ei, forma de guvernământ mondialistă, democrația, nu poate conduce decât către socialism, degenerat în anarhie, în comunism, pentru ca apoi să se ajungă la "Dictatura Proletariatului", dictatura unui birocratism condus cu mână forte de către o nouă clasă socială în numele "Victoriei Clasei Proletare". Această dictatură nu-și face probleme de cum va conduce lumea, deoarece teroarea coroborată cu lipsurile, va aduce omenirea în imposibilitatea de a reacționa, așa cum se întâmplă astăzi peste tot unde ei au reușit să ia puterea.

Neavând de ales între cele două sisteme, căci numai ele înșile ne vor da soluția finală, va trebui să ne mulțumim fie cu haosul Marei Finanțe ce va deveni necontrolat , fie cu îngrozitoarea teroare comunistă.

Dr. Carrol Quigley, fost profesor de istorie la universitățile Princeton și Harvard și actualmente la Școala de Afaceri Străine a Universității din Georgtown ne spune : "Complotul este prea avansat și conjurații prea puternici".

S'ar părea că zarurile sunt aruncate, că nu există decât cele două soluții mai sus enunțate pentru rezolvarea situației internaționale. Unele indicii însă ne dau speranța pentru care suntem obligați să ne continuăm lupta.

Ronald Reagan se poate spune că ne-a oferit aceste speranțe. Astfel încă de la începutul guvernării sale, a ridicat moralul poporului american, reașezând la locul cuvenit marile valori eterne ale ori cărui popor : Dumnezeu, Patria, Libertatea și Familia.

A întrebuințat forța armată în Grenada, stârpind astfel un nou focar comunist pe cale de a se consolida.

S'a luptat din răsputeri cu forțele interne pentru a putea veni în sprijinul luptătorilor anticomuniști din America Centrală.

A pedepsit așa cum se cuvine pe teroriștii libieni.

A înființat pedeapsa cu moartea pentru traficanții de droguri.

A uzat de dreptul său de "Veto" împotriva sancțiunilor ce trebuiau aplicate Africei de Sud.

Faptul că a acceptat acordarea "Clauzei" României, ceeace pe noi ne-a decepționat, este un fapt cu totul minor în contextul acțiunilor sale de anvergură mondială.

Nu trebuie să așteptăm acum de la președintele american o nouă acțiune de pedepsire a teroriștilor, datorită apropiatelor alegeri, în Mediterana și în America Centrală, președintele Reagan să acționeze cu cea mai mare vigoare.

S'ar putea ca una din multiplele fețe ale Marii Finanțe să fi îngăduit sau chiar să fi dictat măsurile luate de președintele Reagan, și aceasta pentru a demonstra comunismului că totul are o limită.

Dacă însă Marea Finanță nu-și va da seama că un Guvern Mondial nu se va putea înfăptui pe baza unei simple federalizări, atunci vor slăbi aceste state și victoria va fi a comunismului. O federalizare a statelor europene se poate realiza numai pe baza unei suveranități absolute a acestor state, fiecare în parte menținându-și specificul național și apărându-și valorile eterne de Dumnezeu, Patrie, Libertate și Familie.

Nu ne rămâne decât să fim încrezători că Dumnezeu vă călăuzi lumea către bine.

PS. Acest articol are drept scop, cunoașterea adevărului și acest adevăr trebuie să ne oțelească pentru înlăturarea grelelor obstacole ce ne stau în față.

Toate citatele din acest articol sunt luate din diferite lucrări de specialitate.

* * *

Conversațiile cu Radu cu ocazia drumului la Galați, m'au edificat cât de puțin cunosc americanii situația din România !

Radu este un sentimental, aceasta l-a adus în țară după 30 de ani. Își iubește țara, își iubește familia, dar mentalitatea lui nu mai este românească, cei 40 de ani din viață petrecuți în America și-au lăsat o puternică amprentă asupra lui. El nu poate gândi decât practic și totul trece prin raportul la dolar.

La început a vrut să dea impresia unui om destul de strâmtorat financiar, dar dintr'o dată, absolut pe neașteptate a venit cu propunerea de a-mi face cadou un Ford !

Știam despre el că în primii ani când s'a stabilit în America, între 1920 și 1930, lucrase din greu pentru a-și face o situație și nereușind cu diploma lui de inginer aero-naval își făcuse o nouă meserie luându-și un doctorat în economie. Prin 1925, fratele lui Fănel venise și el în America și Radu l-a ajutat să intre ca funcționar în banca la care lucra. Se pare că Fănel a profitat că fratele lui mai mare era în conducerea băncii și nu-și prea vedea de treabă. Radu l-a dat afară și nu l-a văzut timp de 15 ani, până când acesta nu a reușit să-și facă o situație prin propriile lui posibilități. După aceea, deși se vedeau rar, fiind în orașe diferite, au fost foarte legați și l-a ajutat în continuare. Radu a înțeles să-și ajute fratele, dar numai atâta vreme cât acesta nu l-a dezamăgit ! Toate acestea le știam de la mama, care era cea mai legată de vărul ei primar. De altfel, poate cel mai important motiv care l-a determinat pe Radu să vină în țară după atâția ani, a fost tocmai mama mea pentru care avea o mare admirație. Dar dacă Radu are un puternic spirit de familie și este gata a veni în sprijinul ei, o repudiază cu fermitate când îi înșeală așteptările. Acest lucru l-am știut perfect în

momentul în care Radu s'a arătat dispus să mă ajute. Dacă nu m'ar fi găsit lucrând ca miner pe şantier, Radu nici nu m'ar fi băgat în seamă, aceasta este un lucru sigur, de care mi-am putut da seama în primele zile în care a venit, când m'a tratat ca pe o cantitate neglijabilă.

Făcându-şi o situaţie singur şi punând munca şi seriozitatea mai presus de orice, Radu nu putea sprijini decât oameni pentru care avea admiraţie.

Cunoscând toate acestea, m'am hotărît să încerc să-i obţin sprijinul pentru plecarea din ţară. Nu era uşor acest lucru ţinând seama de caracterul lui voluntar, de principiile lui bine conturate, de mentalitatea lui americană şi de experienţa proprie în lupta cu viaţa. El nu putea înţelege ceeace s'a petrecut în ţară şi orice bruscare în acest sens, ar fi putut-o interpreta ca un interes al meu. De la el nu se putea obţine nimic, în afara celor oferite de el. Nu i se putea forţa mâna deoarece era prea voluntar, iar din ideile lui era extrem de greu de scos. De aceea i-am făcut o temeinică şi îndelungată pregătire asupra situaţiei din ţară, deşi timpul în care puteam să stau de vorbă cu el între patru ochi era foarte limitat din cauza familiei. El voia să ne vadă pe toţi, să fim cu toţii incontinuu în jurul lui şi evident conversaţiile degenerau în subiecte fără importanţă.

In sfârşit, într'o după amiază, îl găsesc singur pe terasa lui de la Mamaia, admirând Marea Neagră. Cu multă abilitate îl aduc cu 25 de ani în urmă, pentru a-i spune ce s'a petrecut în ţară. Dar după vreo zece minute în care i-am descris arestările, chinurile şi torturile din închisori, mă opreşte brusc spunându-mi :

- Te cred. Imi dau seama prin câte aţi trecut, dar toate acestea sunt specifice ori cărei revoluţii. Crimele, judecările sumare, execuţiile, torturile, sunt inevitabile atunci când se răstoarnă prin violenţă un regim, pentru a se instala un altul.

- Dar nu despre răsturnare prin violenţă este vorba Radule, la noi nu a fost o revoluţie, ci o impunere a unui regim de către ruşi. Disproporţia de forţe a fost atât de mare între noi şi ocupant, încât ei şi-au instalat guvernul lor fără vărsări de sânge. Tu nu poţi să înţelegi că nu a fost vorba de o revoluţie, care ar fi justificat toate abuzurile şi crimele săvârşite, după cum s'a petrecut în toate revoluţiile. La noi a fost o exterminare premeditată făcută cu sânge rece şi nejustificată de o rezistenţă sau de minţi înfierbântate, care să treacă peste orice pentru a-şi ajunge ţelul. La noi s'au instalat la putere sub ameninţarea rusească şi abia după aceea a început exterminarea unor oameni închişi, care nu mai prezentau niciun pericol. Cum poate dura o revoluţie 20 de ani, o revoluţie împotriva cui ? Intreaga intelectualitate, tineretul şi ţărănimea se găseau în închisori când au fost exterminaţi. Cum poţi confunda ceeace s'a petrecut la noi cu o revoluţie ? Aceasta ar presupune o revoltă a nemulţumiţilor, care prin forţă acaparează puterea, cum s'a întâmplat în Revoluţia Franceză.

- Da, Ioane, sigur că există diferenţe, dar şi aici, tot o revoluţie s'a făcut, ori o răsturnare fără consecinţe inumane nu există. Nu poţi face omletă fără să spargi ouă! Important este, nu ceeace s'a petrecut atunci, ci ceeace s'a realizat astăzi.

- Ce s'a realizat Radule ? O veşnică teroare şi un standard de viaţă care scade pe zi ce trece ?

- Eu nu văd nici o teroare, uite stăm pe terasă la Mamaia şi discutăm tot ceeace vrem !

- Uiţi că tu însuţi ai vrut să pleci imediat înapoi în America, în momentul în care Securitatea s'a interesat de tine ?

- Da, dar după aceea am fost la Galaţi şi nimeni nu ne-a deranjat şi după cum vezi, nu ne deranjează nici aici !

- Nu te deranjează pe tine, fiindcă te întorci în America şi au tot interesul să pleci cu o bună impresie despre ţară, pentru a povesti acolo cât este de bine sub comunism. Dar nu-ţi pui întrebarea cum vor proceda cu mine după plecarea ta ?

- Crezi că vei avea neplăceri ?

- Fără discuţie, mi se va cere să spun cuvânt cu cuvânt tot ce am vorbit cu tine şi dacă li se va părea că-i mint, atunci ...

- N'am ştiut că vă voi produce neplăceri cu vizita mea căci desigur renunţam !

- Neplăceri desigur că voi avea, căci orice anchetă nu poate constitui decât o neplăcere, dar mă descurc eu, îşi vor da seama că nu am putut discuta lucruri care să-i deranjeze. De altfel voi spune adevărul şi vor fi mulţumiţi de felul în care gândeşti. Tu în fond găseşti natural tot ce s'a întâmplat şi ai găsit ţara în mare progres !

- Eu cunosc realizările regimului comunist din statisticile publicate la noi.

- Vezi Radule cât sunteţi voi americanii de străini de tot ce este la noi ? Voi nu ştiţi că toate statisticile sunt falsificate pentru a se arăta binefacerile regimului comunist ?

- Statisticile sunt făcute de americani şi ei nu au interes să le falsifice !

- Ele sunt făcute de americani, dar după informaţiile furnizate de comunişti ! Nu mi-aşi fi închipuit că au reuşit să vă îmbrobodească atât de mult ! Acest lucru nu ar fi fost posibil dacă nu ar fi foarte serios infiltraţi şi la voi !

- Da de unde ... partidul comunist este ca şi inexistent la noi !

- Tocmai de-aici rezultă pericolul, ei au în America un partid comunist de formă, dar sunt infiltraţi în celelalte partide.

- Nu ai dreptate, uite eu sunt membru al partidului democrat, sunt prieten intim cu Harimann şi cunosc bine o mulţime de senatori şi congressmeni şi nu poate fi vorba de vreo infiltraţie comunistă în partidul nostru ! Am fost prieten intim cu Eisenhoower şi cu Feurster Dulles, şi nici la ei, la republicani nu poate fi vorba de infiltraţii comuniste.

- Radule, un lucru este sigur că voi americanii sunteţi cu totul străini de ceeace s'a petrecut şi se petrece în ţările comuniste. Voi sunteţi învăţaţi să vă uitaţi pe statistici pentru a cunoaşte situaţia şi, desigur acest lucru vă uşurează posibilitatea de a fi în curent cu tot ceeace se întâmplă în diferite sectoare de activitate. Dar voi nu puteţi înţelege că toate informaţiile ce vă sunt furnizate de către comunişti sunt falsificate intenţionat în scopul propagandei. Eu te înţeleg, trăieşti într'o mentalitate în care nu poţi accepta

minciuna, căci ea nu foloseşte la nimic, dar asta se petrece la voi, la noi este o cu totul altă mentalitate. La noi nu există decât minciună, de la ultimul secretar de partid, până la Comitetul Central, căci toţi mint spre a putea să-şi menţină locurile şi pentru a putea promova. Ca şi la voi, statisticile au mare importanţă, deosebirea este că la voi folosesc pentru informare, iar la noi pentru dezinformare, dezinformare atât internă, cât şi externă. Dar dezinformarea noastră este atât de desăvârşită, încât nici măcar Ceauşescu nu poate cunoaşte situaţia reală din niciun sector de activitate.

- Nu mai înţeleg nimic ! Atunci de ce se mai fac aceste statistici ?

- Cum de ce ? Pentru a se acoperi nenorocirea în care ne zbatem, pentru a se acoperi ei cei ce sunt responsabili de anumite sectoare de producţie în faţa şefului suprem. Se minte începând cu şeful de echipă, până la cel mai înalt nivel. Mai întrebi cui foloseşte această minciună ? Tu însuţi îţi poţi oferi răspunsul : te dezinformează pe tine cetăţean american asupra situaţiei de la noi, te dezinformează în scopul propagandei, care acum îmi dau seama că prinde admirabil !

Radu rămâne pe gânduri şi totuşi nu poate să înţeleagă, nu poate să creadă, simt acest lucru, îl înţeleg din tăcerea lui. Pentru el, ceeace îi spun eu înseamnă o răsturnare de valori, mai mult, o radicală schimbare de fel de a gândi. Îmi dau seama că peroraţia mea nu are ca rezultat decât un mare semn de întrebare ce s'a născut în creerul lui. El nu poate crede căci nu este de crezut că totul, dar absolut totul, să fie o minciună. Nu pot intra în mentalitatea unui om cinstit toate aceste lucruri, de aceea creerul lui refuză să conceapă o situaţie care este atât de reală, dar tot atât de neacceptabilă pentru un occidental !

Îmi dau seama că trăim în două lumi atât de diferite încât nu poate exista nici măcar un singur punct comun, de unde să poţi aborda o discuţie, nici măcar contrarie ! Nu, categoric nu, nu mai există nicio punte de legătură între noi şi occident, suntem total rupţi, trăim într'o altă lume ! În aceasta constă marea victorie a comunismului !

Tăcerea se prelungeşte, el probabil începe să-şi pună întrebări asupra veridicităţii spuselor mele, dar pe semne şi a propriei lui posibilităţi de înţelegere. El nu poate înţelege nimic, iar resursele mele de argumentare slăbesc izbindu-se de un zid ce nu-l pot pătrunde. Suntem doi oameni din două lumi cu totul diferite, care nu mai au nicio contigenţă una cu cealaltă. Este singura mea concluzie şi probabil şi a lui !

Întrerupem o discuţie, ce de altfel era deja întreruptă prin venirea familiei noastre.

* * *

După congresul de la Paris al Uniunii Românilor Liberi de la 12 Aprilie 1986, îmi dau seama că lupta concepută de mine pentru unirea românilor este un deziderat foarte greu de atins. Deşi în cadrul organizaţiei domnului Ion Raţiu am putut găsi un curent extrem de favorabil unirii, curent în

fruntea căruia s'au remarcar în mod cu totul deosebit domnii Ion Ghica, Dr. Florin Mătrescu şi Dan Cernovodeanu, totuşi opoziţia făţişe a domnilor Raţiu şi Novacovici, adică preşedintele şi secretarul organizaţiei, mi-au demonstrat cât va fi de greu de adus la îndeplinire acest deziderat.

Desigur nu voi abdica după primul eşec, deşi atitudinea domnului Raţiu a fost categorică, iar aceea a domnlui Novacovici a fost de totală solidaritate cu şeful său. Totuşi atmosfera sălii care se compunea cu prioritate din oamenii domnului Raţiu, a fost extrem de favorabilă.

Evident cei doi fruntaşi ai URL-ului au de partea lor o bună situaţie financiară, care le permite organizarea întrunirilor şi susţinerea organizaţiei printr'o presă proprie. Domnul Raţiu dispune de o mare avere personală, care-i dă o independenţă în deplasări pe toate meridianele, precum şi susţinerea a două ziare ca şi personale, iar domnul Novacovici, fără a dispune de avere personală, îşi are viaţa asigurată printr'un serviciu foarte bun.

Trecutul domnului Raţiu este umbrit de activitatea sa din tinereţe când, fiind speaker la BBC, făcea apel la armata română "să depună armele şi să nu lupte împotriva aliaţilor ruşi, care sunt oameni de treabă şi se vor purta cu noi ca nişte adevăraţi aliaţi". Domnul Raţiu însă dezminte acest lucru, crezând că cei 43 de ani trecuţi au şters din memoria românilor acest trist episod ! Trecutul întunecos al preşedintelui URL-ului, nu se rezumă însă la activitatea sa la BBC.

Imediat după război, a pretins că voia să se întoarcă în ţară, dar a fost împiedecat de domnul Iuliu Maniu, care l-a împuternicit să reprezinte Partidul Naţional Ţărănesc în Occident ! Cum l-ar fi putut împuternici domnul Maniu pe domnul Raţiu să reprezinte partidul, atunci când actualul preşedinte al URL-ului nu avea decât 30 de ani şi când Partidul Naţional Ţărănesc avea în Occident oameni de talia domnului Grigore Gafencu şi a multor alţii, întăriţi imediat prin Grigore Niculescu Buzeşti ?

Desigur domnul Ion Raţiu se vedea de pe atunci un "mare leader politic" şi căuta să-şi facă adepţi uzând de "împuterniciri fanteziste"!

Dar viaţa i-a surâs tânărului Raţiu, deoarece unchiul său domnul Viorel Tilea fusese ministrul Rom. la Londra şi îşi introdusese nepotul în cercurile politice de prima mână din Anglia. Viaţa i-a surâs şi printr'o căsătorie admirabilă, tânăra doamnă Raţiu fiind fiica unui magnat al fabricilor de sticlă din Anglia. Frumos, bine crescut şi având în spate un unchi cu relaţii, domnul Raţiu s'a putut lansa de la început în viaţa politică inaccesibilă altora. Domnul Raţiu a activat în această viaţă politică, scriind în mici fiţuici, dar făcându-se remarcat printr'o carte bine scrisă, cu pretenţii de a prevedea viitorul.

Evident "împuternicirea domnului Iuliu Maniu", a fost luată în râs de adevăraţii leaderi naţional ţărănişti, dar din păcate nici unul dintre ei nu a reacţionat printr'o punere la punct publică a "temerarului împuternicit", mulţumindu-se în a-l mustra prin scrisori personale. Dar domnul Raţiu, neavând simţul ridicolului, cu-atât mai mult al răspunderii, nu a ţinut seama de mustrările prieteneşti primite şi a continuat să persiste în

fantasmagoricele domniei sale "împuterniciri", până când, dacă nu a reuşit să convingă pe alţii, a început să se convingă pe el însuşi ! Leaderii naţional ţărănişti, nu au vrut să ridiculizeze pe un fiu de ardelean al cărui nume face cinste istoriei Ardealului, dar revolta i-a făcut să dea în circulaţie scrisorile pe care le-au adresat domnului Raţiu. Însă chiar personajele de "operetă", dacă au spatele acoperit printr'o bună situaţie financiară, cu trecerea timpului, prin uitarea scontată, reuşesc până la urmă să câştige un pic de credibilitate.

Intervine însă anul 1968, anul vizitei la Paris a domnului Ion Gheorghe Maurer, primul ministru al RSR-ului. Domnul Raţiu nu putea scăpa ocazia acestei vizite, mai ales că îl cunoştea încă din ţară şi mai era şi ardelean deal său ! Astfel a avut loc la Paris într'un hotel întâlnirea dintre leaderul comunist şi "leaderul exilului românesc"!

Domnul Raţiu nu a pomenit niciodată de această întâlnire, care a durat o oră şi în consecinţă nu se poate şti ce au discutat "leaderii"! Cu toate măsurile luate de către domnul Raţiu pentru ca secretul întâlnirii să fie desăvârşit, el a reuşit numai în ceeace priveşte conţinutul convorbirilor, nu însă şi asupra întâlnirii propriuzise. Faptul că această întâlnire nu s'a dat pe loc publicităţii, dovedeşte lipsa de responsabilitate politică a românilor din exil. Şi aşa au mai trecut încă 20 de ani şi din nou domnul Raţiu a profitat de "factorul uitare" atât de favorabil domniei sale, pentru a-şi forma o organizaţie proprie în această Uniune a Românilor Liberi !

Domnul Raţiu a reuşit să adune circa 100 de români în Elveţia, cărora lea plătit hotel, drum şi masă, spre a-l alege ca preşedinte al noii grupări. Evident că la "pomană", românii se înghesuie şi un simplu vot, a fost un preţ destul de avantajos pentru o călătorie în Elveţia. Printre toţi aceşti pomanagii, desigur s'au găsit şi oameni de bună credinţă, naivi, care au crezut că înscriindu-se în organizaţia domnului Raţiu, aduc un aport serios cauzei româneşti. Ei nu s'au înşelat ca ideie, dar s'au înşelat ca persoană, în jurul căruia să se grupeze. Fără nici o discuţie, domnul Raţiu este unul din prea puţinii români care au o situaţie financiară bună şi care sunt dispuşi să cheltuiască din banii proprii pentru exilul românesc. Ceeace însă nu şi-au dat seama aceşti oameni de bună credinţă este că domnul Raţiu cheltuieşte aceşti bani pentru promovarea propriei sale persoane, pentru a-şi satisface orgoliul personal.

Indiferent însă de adevăratul motiv pentru care domnul Raţiu înţelege să facă sacrificii financiare, important este că le face şi domnia sa ar putea să fie de un real folos exilului românesc, dacă ar accepta ideia unirii românilor.

O persoană importantă din jurul domnului Raţiu, mâna sa dreaptă, merită o atenţie specială. Este vorba de domnul Doru Novacovici, al cărui trecut este imaculat. Fost deţinut politic, cu o admirabilă comportare în timpul detenţiei, domnul Novacovici se arată acum cel mai puternic sprijin al domnului Raţiu. Faptul că preşedintele URL-ului l-a luat în preajma sa pe domnul Novacovici, este foarte explicabil, căci între toţi adepţii domniei

sale, domnii Cernovodeanu şi Novacovici, reprezintă un trecut imaculat, dintre vechii pensionari ai închisorilor comuniste.

Domnul Cernovodeanu s'a alăturat domnului Raţiu de bună credinţă, necunoscându-i trecutul şi lăsându-se îmbătat de "democraţia" trâmbiţată de către acesta, dar a reacţionat puternic în cadrul şedinţei URL-ului de la 12 Aprilie, alăturându-se celor ce voiau unirea românilor.

Domnul Doru Novacovici însă s'a alăturat total domnului Raţiu şi a făcut tot ce a putut şi ca să nu se discute acest subiect în cadrul şedinţei şi să amâne pe cât posibil următoarea şedinţă în care să fie inclusă pe ordinea de zi Unirea Românilor !

Această atitudine a domnului Novacovici ridică multe semne de întrebare asupra corectitudinei sale actuale.

A cedat domnul Novacovici în faţa banilor domnului Raţiu ?

Este şi domnul Novacovici atât de orgolios încât nu vrea să scape din mână postul de Secretar al organizaţiei pe care i l-a oferit domnul Raţiu ?

Se gândeşte domnul Novacovici la o succesiune ce eventual i-ar reveni la URL şi pe care s'ar putea ca domnul Raţiu să i-o sugereze pentru a-l ţine în mână în continuare ?

Dar ar mai putea exista o explicaţie, aceia că domnul Doru Novacovici este de bună credinţă şi nu vrea să-i iasă din cuvânt şefului său, pentru a-l putea convinge în timp de necesitatea Unirii Românilor.

Numai timpul va putea elucida această comportare ciudată a unui om, al cărui trecut este complect lipsit de echivoc.

* * *

Schimbarea atitudinei mele, schimbarea liniei ziarului în vedera unirii românilor, îmi aduce o mulţime de neplăceri. Era de aşteptat să fie aşa.

Nu am vrut să mă amestec în politică, am avut întotdeauna oroare de ea. O cunoşteam foarte bine şi de aceea am evitat-o cu toate puterile mele. Am fost însă învins, a trebuit să cedez în faţa unui Imperativ Naţional, acela al Unirii Românilor.

Din păcate, exilul nostru nu are o personalitate în jurul căreia să se poată uni. Nu este vina noastră şi acest neajuns trebuie înlocuit printr'o altă soluţie. Regele este singurul în jurul căruia exilul s'ar putea uni. Acest adevăr devine din ce în ce mai clar pentru toţi românii.

După 40 de ani, Regele a venit din nou în mijlocul românilor ! Ce l-a determinat să facă acest pas, după o izolare atât de îndelungată ?

Nu are importanţă; important este că El a făcut acest pas şi este de datoria noastră a tuturor să-L urmăm. Pentru acest motiv, este absolut necesar de a se face abstracţie de trecut, de divergenţele trecutului în legătură cu 23 August. În interesul general, suntem dispuşi cu toţii "să păstrăm tăcerea". Dar o tăcere asupra trecutului, nu însă şi asupra prezentului. Trebuie să-L apărăm pe Suveran de noi greşeli. În acest sens am scris articolele "Pe marginea festivităţilor dela Soultzmatt" şi "Să păstrăm tăcerea" şi tot în

Să se apere singur, dacă poate!

acest sens în numărul 10+11 din Ianuarie 1987, a apărut în "Stindardul Românilor" articolul :

POLITICA EXILULUI

De patruzeci de ani, nu se poate spune că exilul nostru a făcut vreo politică.

Zeci de organizaţii, poate chiar sute, mergând până la - doi oameni o organizaţie - s'au acoperit de ridicol, demonstrând doar ce nu ar trebui făcut !

Toate aceste organizaţii s'au mulţumit să joace hora împreună la fiecare sărbătoare naţională sau să se întrunească în jurul pomului de Crăciun pentru a oferi daruri copiilor. Aceste întruniri care sunt un pretext pentru petreceri şi bârfe, au fost trâmbiţate în toate ziarele exilului, cu lux de amănunte, imortalizându-le în imagini.

In rest, numai înjurături şi denigrări, fiecare socotindu-se singurul "adevărat democrat", toţi ceilalţi fiind fie "fascişti, nazişti, rasişti, antisemiţi", fie "în solda Bucureştiului".

In ceeace priveşte ziarul nostru, el se bucură de toate "amabilităţile", este şi plătit de Bucureşti, dar în acelaşi timp este şi "fascist" etc. etc., gratulat fiind în egală măsură cu aceste epitete atât de extrema Stângă, cât şi de cea Dreaptă !

Anul 1986 a părut a ne arăta o rază de lumină, un început de nouă orientare.

După patruzeci de ani de uitare aproape completă, de tăcere exasperantă, Regele Mihai a venit în mijlocul românilor la Soultzmatt.

Intocmai ca în parabola "Intoarcerea fiului risipitor", românii l-au primit unii cu căldură, alţii printr'o tăcere demnă. După patruzeci de ani, era şi greu să fie altfel, cu-atât mai mult cu cât Regele în loc de a veni la Soultzmatt ca "primul cetăţean al României în exil", secretarea Sa, în numele Său, a impus "un protocol", deplasat prin însăşi ideia în sine.

Românii au rămas în expectativă, pentru a vedea cât timp va mai trece până când Regele să-şi aducă aminte să vină iarăşi în mijlocul supuşilor Săi.

Dar iată că Regele a venit din nou, de data aceasta la Frankfurt, pentru a sărbători "Unirea", România Mare.

A fost un adevărat entuziasm, cei ce la Soultzmatt fuseseră neîncrezători şi rămăseseră în expectativă s'au alăturat celorlalţi formând "un tot unitar" al exilului în jurul Regelui. Se poate spune că exilul l-a primit ca pe Regele său, deci nu era nevoie ca o secretară să anticipeze, ceeace exilul abia aştepta să ofere din toată inima.

Intre timp, Regele a dat un interviu pentru un ziar belgian doamnei Nicoleta Frank care i-a pus cea mai legitimă întrebare : de ce a tăcut timp de patruzeci de ani ?

Regele a răspuns : Constituţia Regatului Român încredinţează guvernului responsabilitatea declaraţiilor publice ale Monarhului, şi a

adăugat că socoteşte de datoria Sa să rupă tăcerea datorită stării paroxistice în care a ajuns Ţara !

Intrebăm noi, i-au trebuit patruzeci de ani Regelui României ca să-şi dea seama că guvernul dela Bucureşti, legalizat de Majestatea Sa, este totuşi ilegal şi a dus Ţara de râpă ?

Nu putem fi mulţumiţi cu acest răspuns, care reflectă cu claritate, cât de slabi sfetnici are astăzi Regele României.

Majestatea Sa trebuia să evite întrebarea şi îi era foarte uşor să facă acest lucru, dat fiind că interlocutorul îi era bine cunoscut Regelui.

Pentru prevenirea unor astfel de situaţii, penibile, am scris în numărul 8+9 al ziarului nostru articolul "Să păstrăm Tăcerea".

In interesul Ţării, în interesul Regelui, în interesul Exilului Românesc, să păstrăm tăcerea asupra trecutului.

Regele şi Exilul s'au născut la Soultzmatt, viaţa fiindu-le dată de eroii morţi şi îngropaţi acolo.

Să lăsăm trecutul cu greşelile lui amarnice şi să privim spre viitor, spre lupta anticomunistă, care trebuie să fie singura ţintă.

Şi fiindcă Majestatea Sa a vorbit despre Constituţia Regatului Român, îşi aduce cumva aminte Regele României, care este datoria Sa, atunci când Ţara se află în criză de guvern ?

Din momentul în care suntem cu toţii de acord că guvernul dela Bucureşti este ilegal, nu ne aflăm oare într'o criză de patruzeci de ani ?

Ei bine, Regele era dator să consulte pe toţi şefii de partide în vederea constituirii unui nou guvern. In cazul nostru special, în exil, El trebuie să consulte pe şefii organizaţiilor mai importante, pe capii bisericii, pe cei ce au mai rămas din vechea armată, pe şefii de curente de opinii, pe toţi oamenii mai proeminenţi din Exil, în vederea ieşirii din criză, în vederea creierii unei reprezentanţe a exilului, care să poată -legitim - lua legătura cu oficialităţile occidentale.

A făcut Regele României acest lucru ? Pe cine a consultat şi când ? Iar dacă a făcut acest lucru, a dat Regele vreun comunicat, prin care să-şi informeze supuşii despre acţiunile Sale ?

Aflăm astăzi din revista franţuzească "Monde et vie" şi din ziarul american "The City of New York", că din iniţiativa "Fundaţiei Ford", şi a domnilor M.Kissinger şi M.Brzezinski s'a constituit un "Consiliu al Europei Centrale în Exil", având drept scop "Libertatea, Independenţa şi Democraţia" în toate ţările subjugate şi că se urmăreşte constituirea unui "Parlament al Ţărilor Europei Centrale" (Europa subjugată).

Deasemenea aflăm că, în acest scop, au avut loc până acum trei întruniri, la 28 şi 29 Iunie, la 27 Septembrie (la care Majestatea Sa Regele Mihai I al României a avut delegaţi) şi în sfârşit a treia în Decembrie, la care Majestatea Sa a luat parte personal. S'a hotărît ca în Aprilie 1987, "Parlamentul Europei Centrale" să fie constituit, fondurile necesare fiind puse la dispoziţie !!!

Lăsând la o parte faptul că iniţiatorii sunt bine cunoscuţi : Kissinger - arhitectul Conferinţei dela Helsinki (unde am fost vânduţi pentru a doua

oară) şi Brzezinski - arhitectul Trilateralei, nu crede Majestatea Sa Regele Mihai, că ar fi trebuit să consulte Exilul, înainte de a se angaja într'un astfel de "Consiliu al Europei Centrale" ?

După umila noastră părere, care are mai multă greutate decât a "sfetnicilor", deoarece ne socotim o "Opoziţie Cooperativă" a Majestăţii Sale, noi socotim că Regele a făcut bine acceptând oferta propusă.

Suntem împotriva "Mondialismului", dar suntem realişti, dacă ei ne oferă o cât de mică posibilitate de a ne elibera Ţara, mergem cu toţii alături de ei.

Dar Regele nostru trebuia să ne consulte, căci era de multă vreme informat de ceeace se pregăteşte, iar dacă va pretexta că nu a avut timpul necesar pentru acest lucru, era absolut obligat să ne informeze după aceea.

Care au fost şi care vor fi reprezentanţii Majestăţii Sale la această importantă întrunire ?

De ce să afle Exilul, dela străini, ceeace trebuia să afle dela Regele său ?

Exilul l-a primit pe Rege cu braţele deschise, El nu are dreptul să-l desconsidere.

Exilul, astăzi, reprezintă Ţara, şi a desconsidera Exilul, înseamnă a desconsidera Ţara.

Cu respect, atragem atenţia Majestăţii Sale, că am înţeles să "păstrăm tăcerea" asupra trecutului, nu însă asupra prezentului şi a viitorului.

* * *

Mica vacanţă la Mamaia este pe punctul de a se termina, fără a mai putea să am o nouă convorbire cu Radu.

Visul lui de a înnota în Marea Neagră după peste 50 de ani, nu a putut fi realizat. M'am opus cu toate forţele , deoarece el probabil nu-şi putea da seama cât este de dărâmat fizic.

A părăsit ca prin farmec atitudinea lui iniţială de a se arăta extrem de sărac şi, este tot timpul gata să le umple de cadouri, atât pe mama cât şi pe Ioana. Ce fel de cadouri poţi oferi astăzi în România ? Desigur dela "Shop" este singura sursă ! Dar ce se poate lua de la "Shop" ? Nimicuri ! Dar nici aceste nimicuri : parfumuri, articole de toaletă, ţigări, cafea, cacao, după care se aruncau în vânt românii şi în special cucoanele, nu le interesau nici pe mama şi nici pe Ioana, cu-atât mai puţin pe mine. Modestia lor cu totul ieşită din comun l-a surprins pe Radu, l-a amărît că nu poate să-şi arate largheţea, dar l-a şi impresionat extrem de favorabil. Mama şi Ioana par'că erau plămădite din acelaşi aluat, cochetăriile femenine fiind cu totul străine de ele ! Radu nu se putea desfăşura în voia lui, iar explozia de largheţe pe care ar vrea s'o demonstreze, se izbeşte de un zid de indiferenţă din partea întregii familii.

Firea lui Radu este a unui om calculat şi strâns, iar expansiunea lui de acum surprinde o mult pe mama, care-l cunoştea atât de bine încă din tinereţe. El însă a putut realiza modestia în care trăim, o admira din fundul

sufletului şi ar fi vrut ca această vizită , prima şi poate ultima, să lase o puternică amintire familiei lui. Nu şi-a putut realiza această dorinţă !

A stat mult de vorbă cu mama, în fond pentru ea venise, şi a aflat prin tot ce a trecut, povestirile mamei erau însă minimalizate, erau ca şi cum nu ea le-ar fi trăit, ci o cu totul altă persoană, iar adevăratele ei suferinţe, puteau fi doar bănuite. Dar Radu îşi cunoştea foarte bine vara primară, aşa că ştia cum să interpreteze modestele ei destăinuiri. Marea lui surpriză, nu a fost mama, ci eu şi mai ales Ioana care reprezenta tânăra generaţie. El nu putea înţelege cum pe o femeie de 28 de ani, nu o interesează fleacurile ce le oferea "Shop"-ul, fleacuri după care se dau în vânt femeile din întreaga lume la această vârstă ! Ne admira mult şi se simţea prost că nu poate să ne trezească interesul cu absolut nimic.

Intr'o după amiază când de obiceiu Radu se retrăgea pentru a evita căldura mare, mă trezesc cu el că îmi spune :

- Vrei să mergem amândoi jos la barul hotelului să stăm de vorbă ?
- Desigur Radule, cu mare plăcere.

A comandat două cafele şi bere. Nu ştiam ce vrea, l-am lăsat să conducă el conversaţia. Dar chelnerul a adus imediat berea şi am constat că este atât de caldă încât parcă o aducea direct de la soare !

- Nu aveţi ghiaţă ? L-a întrebat Radu.
- Nu ... ne aduce rar şi foarte puţină, abia dacă ajunge pentru seara !
- Atunci ce putem bea ?
- Coniac ... whiski ...
- Coniac şi whiski pe căldura asta ?
- Puteţi bea şi vin, dar este tot cald !
- Mulţumesc, nu ne mai da nimic !

Chelnerul a plecat căscând, plictisit şi indiferent !

- E posibil să nu aibă ghiaţă pe căldura asta, în cel mai mare hotel din Mamaia ?
- La noi totul este posibil Radule !

Radu a rămas pe gânduri ... întru târziu a şoptit :

- Este posibil, într'un hotel unde sunt numai străini, să nu-i intereseze nici măcar pentru propria lor reclamă absolut nimic ? Ştii ... atât ieri cât şi azi, nici nu mi-au făcut patul până la 3 după masă când m'am întors în cameră !
- Radule, îţi repet, la noi totul este posibil, aşa cum ai putut vedea ce se întâmplă într'un hotel de mare lux, cu mult mai prost se desfăşoară lucrurile în întreaga ţară.
- Hai să mergem la Cazinou.
- Mergem, dar va fi acelaşi lucru. Tu ştii că vara, în întreaga ţară nu se găseşte bere nici măcar caldă, deoarece o aduce pe litoral ?
- Dar de ce, nu au ghiată ?
- Ba au, dar atunci nu au bere şi ghiaţa se topeşte !
- Nu pot să înţeleg, văd cu ochii mei şi totuşi nu pot înţelege !
- Te cred, dar nimic din tot ce se petrece într'un regim comunist, nu este de înţeles !

Am plecat la Cazinou, dar am găsit aceiaşi situaţie. Am aşteptat însă aproape o jumătate de oră până ce a venit chelnerul să ne servească, sau mai bine zis să nu ne servească ! Am plecat înapoi la hotel, dar pe drum, dintr'o dată, motorul Fiatului meu s'a oprit şi nu a vrut să mai pornească. Oprirea a fost bruscă şi cu un zgomot puternic.

- Ce crezi că are ?
- Cred că s'a spart un piston.
- Vai de mine, ce este de făcut ?

Am avut într'adevăr un mare noroc că tocmai trecea un taxi gol. L-am îmbarcat pe Radu în taxi să-l ducă la hotel şi i-am spus şoferului să se întoarcă imediat pentru a mă remorca până la un atelier.

Am găsit un mecanic. După ce i-am pus 200 de lei în buzunar.

- Ce crezi dumneata că are ?
- Probabil un piston spart.
- Când poţi să o faci ?
- Poate într'o săptămână ... ştiţi ... nu avem piese !
- Cât mă costă ?
- Cam 2000 de biştari !
- Ai 4000, dacă este gata mâine dimineaţă !
- S'a făcut Coane, la 12 veniţi să o luaţi !

Radu mă aştepta cu nerăbdare. I-am povestit totul şi m'a asigurat că va plăti el, ceeace l-am refuzat categoric.

A treia zi am plecat la Bucureşti, trecând Dunărea cu bacul. Peripeţiile drumului, deşi l-au obosit foarte mult, i-au plăcut teribil. Era încântat, aşa un drum nu-l poţi face în America, chiar dacă eşti un milionar plin de fantezie !

După două zile l-am condus la avion şi ne-a asigurat pe toţi că i-am oferit cel mai frumos concediu din viaţa lui şi că anul viitor va veni din nou.

Ce oameni curioşi mai sunt şi americanii ăştia !!! Pleacă de la confortul lor şi le place atât de mult mizeria noastră !

Am plecat la şantier.

* * *

Ideia unirii românilor mă persecută din ce în ce mai mult. Domnul Nagacevschi este cel care mi-a strecurat-o în cap şi în suflet.

Acest om, pe care Emilian voise să-l consult în vederea articolului meu de răspuns la cartea lui Horia Sima "Era Libertăţii" şi refuzasem atunci atât de categoric, îmi este astăzi cel mai apropiat.

Căldura lui sufletească, dăruirea lui totală pentru tot ce-i românesc, ajutorul "picat din cer", pe care mi l-a dat punându-mi la dispoziţie computerul ginerelui său pentru supravieţuirea ziarului, toate acestea mi l-au apropiat, făcând din dânsul cel mai intim sfătuitor al meu.

Domnul Nagacevschi, fără ştirea dânsului, mi-a readus în minte tinereţea, mai bine zis copilăria, cu idealurile ei naţionaliste, pe vremea

aceea atât de slab conturate în sufletul şi în mintea mea. De-atunci, eu nu reţin decât entuziasmul tinereţii, fără idei clare politice, dar acest entuziasm era suficient pentru a-mi umple sufletul de dragoste şi speranţă pentru Neamul Românesc.

Prin domnul Nagacevschi, omul cu suflet tânăr, descopăr multe din enigmele mele legionare. Ce ştiam eu în fond de Mişcarea Legionară ? În tinereţe, nu ştiam nimic, o simţeam, o trăiam fără a o înţelege ! Mai târziu, guvernarea legionară îmi lăsase un gust amar. O suferinţă pentru nişte sentimente prost plasate în copilărie ! Şi totuşi, în închisoare se produce în sufletul meu o nouă răsturnare a valorilor. Legionarii, sunt aşa cum i-am intuit iniţial, admirabili români, desăvârşiţi camarazi, oameni de mare nădejde ! Şi-atunci cum se pot explica aceste fluctuaţii de situaţii, de la entuziasm la totală decepţie şi apoi la o apreciere ponderată, dar justă a valorilor ?

Prin domnul Nagacevschi, încercat de aceleaşi sentimente faţă de Legiune, încep să pricep multe lucruri. Desigur în cea mai mare măsură, m'a edificat însăşi cartea lui Horia Sima. Poveştile îndrugate de acesta, "cusute cu aţă albă", mi-au putut demonstra fără drept de apel că, între "Comandantul" Legiunii şi Căpitanul Legiunii, nu a existat niciodată nici cea mai mică contingenţă !

Între nedumeririle mele şi decepţiile domnului Nagacevschi, s'a ţesut o strânsă legătură, menită de a dezvălui întreaga realitate, tristă dar adevărată.

Decepţia domnului Nagacevschi a fost desigur mult mai profundă decât a mea, provenită din faptul că în timp ce eu am fost legat doar afectiv de Mişcarea Legionară, dânsul şi-a închinat o viaţă unor crezuri, pentru ca apoi să se dărâme totul. Şi totuşi acest om, atât de puternic construit sufleteşte, a ştiut să facă deosebirea esenţială între curăţenia sufletească a celor ce între anii 35 şi 38 au pornit cu tot entuziasmul şi a celor ce în anii 40 şi 41 au fost atât de tragic minţiţi şi compromişi. Şi poate "Comandantul", s'ar fi putut salva în ochii legionarilor, dacă tot ce a urmat în lagărele din Germania şi imediat după aceea, nu ar fi demonstrat fără drept de apel perfidia, minciuna, precum şi toate "micimile" din lume, cu prisosinţă demonstrate. Dar domnul Nagacevschi a ştiut să-şi regăsească echilibrul sufletesc, fiind perfect edificat că cei din tinereţea sa nu au greşit cu nimic, iar el s'a întors la principiile tinereţii, reuşind să tragă o perdea de nepătruns asupra tristului timp în care au fost atât de amarnic înşelaţi.

Principiile tinereţii au devenit din nou temelia existenţii sale, de data aceasta trecute prin experienţa unei vieţi şi modelate de evoluţia sa şi a timpului scurs.

Domnul Nagacevschi este astăzi naţionalistul de odinioară, dublat însă de simţul critic, pe care l-a găsit într'o adevărată democraţie teoretică. El este pătruns de ideia românismului şi îşi închină întreaga viaţă, cu trup, suflet şi bruma de bani pe care-i are, Cauzei Româneşti. Ei bine, acest om atât de echilibrat, a constituit pentru mine motorul ce m'a pus în mişcare pentru Unirea Românilor. Discuţiile noastre sunt interminabile îmbrăţişînd o

mulţime de subiecte, de la fapte, la oameni, de la "ieri" la "astăzi", de la politica internaţională, la politica românească, a Exilului Românesc.

Concluzia noastră este clară : Exilul Românesc nu face nicio politică, iar aşa zisa luptă românească se reduce la interese meschine de reclamă personală ! Exilul nostru trebuie scos din apatia în care se zbate, trebuie să i se traseze un ideal, un scop şi să i se indice o linie de urmat. Exilul nostru nu are conducători şi-atunci evident nişte impostori le-au luat locul. Sunt şi oameni de bună credinţă, de perfectă bună credinţă, dar aceştia sunt lipsiţi de iniţiativă din nenumărate motive : bătrâneţea şi-a spus cuvântul, lipsa de bani este paralizantă, evenimentele internaţionale atât de confuze le-au anihilat voinţa, totul, dar absolut totul, i-a adus într'o stare de prostaţie încât să li se pară că cele realizate la 12 Aprilie 1986 la Paris, constituie o mare realizare ! Sărbătoresc împreună sărbătorile naţionale ! A venit şi Majestatea Sa Regele în mijlocul românilor ! Mulţumirea este deplină, fiindcă nu există aspiraţii la mai mult. De-acum înainte şi, rămâne de văzut dacă va fi aşa, împreună cu Regele, au realizat maximum de ce puteau aspira!

Trist, îngrozitor de trist. Mi-aduc aminte de cât m'am zbătut să ajung în Occident, spre a lupta pentru Cauza Românească ! Şi-acum ce fac ? Intru şi eu în hora dela 24 Ianuarie sau în cea de la 1 Decembrie ? Caut să mă repun bine cu Majestatea Sa, pentru ca eventual să mă fotografiez alături de Suveran ? Ţin cu vreo ocazie oarecare un discurs patriotic ? Pentru asta am venit în Occident ?

Incontestabil, faptul de a fi putut scoate un ziar, îmi oferă mari satisfacţii, căci acolo pot spune adevărul, pentru care am venit. Faptul că mâine, poimâine îmi va apare cartea, constituie o altă satisfacţie, dar ... voi reuşi oare ca această carte să lase o cât de mică urmă a rătăcirii mele pe acest pământ ? Toate aceste întrebări, unele încă fără răspuns, dau naştere la o altă întrebare, care demonstrează inutilitatea celorlalte !

Nu am venit în Occident pentru mine, ci pentru a face ceva pentru nenorocita mea Ţară. Ori toate celelalte întrebări sunt menite să-mi satisfacă doar orgolii personale. Şi-atunci, care este deosebirea dintre mine şi domnul Raţiu de exemplu ? Categoric nici una ! Cât de trist este să constaţi acest lucru !

Nu se mai poate, trebuie să înfăptuiesc Unirea Românilor, este singurul lucru pozitv pe care-l las în urma mea. Gândind în acest fel, adică "ce las în urma mea", îmi dau seama că şi acest gând în fond reprezintă tot un orgoliu personal ! Sunt trist, dezorientat, scârbit până şi de mine însumi. Ori sunt construit dintr'un aluat prost, ori subiectivitatea fiecărui om este atât de mare, încât nu i se poate sustrage din orbita propriei sale persoane şi tot ceeace vrea să realizeze, chiar dacă este spre interesul general, se răsfrânge tot asupra sa ... deci iarăşi orgoliul !

Nu sunt în stare să elucidez aceste lucruri şi-mi dau seama că oricât aşi încerca, nu voi ajunge la niciun rezultat. Concluzia este clară : las totul la o parte şi nu-mi îndrept toate forţele decât asupra unui singur obiectiv :

Unirea Românilor. Trebuie să realizez acest lucru, indiferent de obstacolele ce-mi vor sta în cale.

* * *

In cadrul scopului propus de a lămuri exilul românesc asupra situaţiei internaţionale şi a politicii mondiale, în ziarul "Stindardul Românilor" numărul 10+11 din Ianuarie 1987, a apărut articolul :

POLITICA COMUNISTA ŞI POLITICA MONDIALISTA

"In articolul "Faţa ascunsă a politicii mondiale", apărut în ultimul număr al ziarului nostru, am dat citate din declaraţiile vârfurilor masonice, precum şi a reprezentanţilor lor, camuflaţi în diferite "Societăţi - Institute - Asociaţii", care lucrează la "lumina zilei", citate din care se poate desprinde cu claritate că Marea Finanţă Internaţională şi Comunismul au mers umăr la umăr, pentru a ajunge la acelaşi obiectiv : Guvernul Mondial. Tot în acest articol am căutat să arătăm faptul că dacă obiectivul a fost comun, fiecare din cele două mari forţe mondiale au sperat să fie beneficiarul unic, care să conducă acest Guvern Mondial. In concluzie, am arătat că de-alungul acestui drum comun este de aşteptat ca cele două forţe să se separe, intervenind anumiţi factori susceptibili de a influenţa acest divorţ.

In fiecare dintre cele două tabere, mai mulţi factori interni determină linia de urmat, atât internă, cât şi externă.

In puterea de stat a Uniunii Sovietice, sunt trei mari forţe, care hotărăsc politica internă şi externă. Aceste forţe sunt : Partidul, Armata şi KGB-ul. Dacă interesele acestor factori determinanţi ai puterii coincid, politica sovietică este fermă, aşa cum a fost până la venirea lui Gorbaciov. Pentru a conduce, partidul a avut nevoie de armată spre a şantaja Occidentul şi de KGB pentru spionaj, dezinformare şi acte teroriste în Occident, precum şi pentru asigurarea ordinei interne.

Atât KGB-ul, cât mai ales Armata, au secătuit slaba economie a Uniunii Sovietice. Până acum, structura economică a Uniunii Sovietice a fost canalizată către industria grea, pusă aproape în exclusivitate în slujba Armatei, în detrimentul industriei de larg consum, care putem afirma că niciodată n'a făcut faţă cerinţelor interne.

Intreţinerea industriei grele a necesitat valută forte. In cadrul Comitetului Central, a fost creiată o secţie specială, care valorificând bogăţiile sovietice în diamante, aur şi alte metale preţioase, precum şi uranium şi petrol, a obţinut valuta necesară fantasticei industrii de război sovietice.

Această secţie specială din cadrul Comitetului Central, care în fond reprezintă Marea Finanţă de Stat a Uniunii Sovietice, este condusă de oameni de specialitate, evrei, având în Occident drept principali parteneri de afaceri pe evreii Armand Hammer, David Rokefeller şi Hari Oppenheimer.

Tatăl lui Armand Hammer, evreu-rus, a fost trimes de către Lenin în Statele Unite, pentru a forma partidul comunist american. Armand Hammer şi-a început activitatea tot în Statele Unite, unde a venit cu o cantitate impresionantă de tablouri de mare valoare, pe care i le-a dăruit Lenin, din colecţia Ţarului Nicolae, şi le-a copiat în serie, punând astfel bazele propriei sale averi. Mai târziu, după cel de-al doilea război mondial, a devenit principalul om de afaceri al Marei Finanţe Internaţionale în tranzacţiile cu URSS. El îşi operează tranzacţiile financiare prin banca sa de casă B.N.C. Ca un fapt divers, aducem la cunoştinţa cititorilor, că familia regală engleză şi în special prinţul Charles, beneficiază de procente din afacerile lui Armand Hammer, care la botezul fiului prinţului i-a făcut cadou unul din tablourile de mare valoare aduse din Rusia. De altfel, dat fiind că Ţarul a fost ucis, împreună cu întreaga familie imperială, prinţul Charles ar fi trebuit să fie unul din moştenitori !

David Rokefeller, este prea cunoscut cititorilor noştri, pentru a mai fi prezentat, vom menţiona numai banca sa de casă, prin care îşi operează tranzacţiile financiare : Chase - Manhatan - Bank.

Deasemeni marele magnat Hari Oppenheimer este cunoscut şi vom arăta numai că el deţine monopolul diamantelor din Uniunea Sovietică şi Africa de Sud şi se poate numi pe drept "Regele Diamantelor".

Aceste tranzacţii între Finanţa de Stat Sovietică şi Marea Finanţă Internaţională au realizat pe de-o parte, formidabila maşină de război sovietică, iar de cealaltă parte, un excedent financiar, care întrece cele mai optimiste prevederi ale magnaţilor Marei Finanţe Internaţionale.

Subliniem în treacăt că acesta este cel de-al doilea motiv pentru care mondialismul a mers umăr la umăr cu comunismul.

Dar, de la instalarea la conducerea Uniunii Sovietice a lui Gorbaciov, multe s'au schimbat sau sunt pe punctul de a se schimba în marele Imperiu de la Răsărit. Astfel, un factor extern de cea mai mare importanţă, dublat de unul intern de necesitate stringentă, îl obligă pe Gorbaciov să-şi revizuiască atât politica internă, cât şi cea externă. Factorul extern este rezultat din înarmarea fără precedent realizată în scurt timp de preşedintele Reagan, căreia Uniunea Sovietică nu-i poate face faţă, pentru a-şi menţine superioritatea. Ne putând ţine pasul cu înarmarea americană, Gorbaciov este obligat să ducă tratative pentru stoparea cercetărilor şi a finanţării acestor cercetări, în aşa numitul "Război al Stelelor", oferind în schimb o dezarmare nucleară, care să meargă chiar până la punctul zero. Lui Gorbaciov i-ar conveni această dezarmare, rămânând cu o covârşitoare superioritate a armelor clasice.

Dar chiar dacă, prin absurd, ar reuşi acest lucru, Armata, poate cel mai important factor al puterii sovietice, ar fi total nemulţumită şi nu vedem cum ar reuşi Gorbaciov să se menţină la conducere având împotriva sa Armata.

Factorul intern, determinat în parte de cel extern, îl obligă pe Gorbaciov la o restructurare a economiei sovietice, prin acordarea unui interes special industriei de larg consum, atât de neglijată până acum.

Vom vedea însă că şi celelalte două forţe ale puterii sovietice, Partidul şi KGB-ul, nu pot fi decât nemulţumite de noua situaţie creiată. Astfel, pentru redresarea industriei de larg consum, Gorbaciov trebuie să facă o totală schimbare în conducerea acestui sector economic. Primul şi cel mai important punct al acestei redresări, reprezintă o radicală schimbare în însăşi structura acestui important sector economic. Nomenclatura de partid, birocraţii, - lipsiţi de cele mai elementare cunoştinţe - care au condus şi conduc acest sector economic, ar urma să cedeze locul unor cadre calificate de specialitate, care să organizeze industria de larg consum, după sisteme clasice şi să o facă productivă. Aceasta înseamnă - liberalizare - dar înseamnă în acelaşi timp, totala nemulţumire a Partidului şi în acelaş timp a KGB-ului, care-şi vede rolul intern diminuat. O încercare timidă de liberalizare a avut drept consecinţă revolta din Kazakhstan, care nu poate fi oprită atâta vreme cât KGB-ul nu acţionează cu brutalitatea specifică acestei instituţii.

Dar, palida liberalizare schiţată de Gorbaciov l-a ridicat împotriva sa şi pe Cerbinski, puternicul Prim Secretar al Ucrainei care după ce s'a asociat la toate crimele împotriva poporului ucrainian, acum a făcut o întoarcere de 180 de grade acţionând în interesul naţionaliştilor ucrainieni, cărora sunt gata să li se alăture naţionaliştii din Letonia, Lituania şi Estonia.

Înlocuirea lui Cerbinski a devenit una din condiţiile "sine qua non" al rămânerii la conducere a lui Gorbaciov, dar ... acest lucru este din ce în ce mai greu de realizat, fără a extinde revolta din Kazakhstan, în Ucraina, Letonia, Lituania şi Estonia.

Din toate acestea ne putem da seama că Gorbaciov este în mare dificultate de a-şi consolida situaţia, iar mica sa "liberalizare" l-a pus într'o adevărată confruntare cu Partidul, Armata şi KGB-ul, dar şi cu toate popoarele ce vor să scape de jugul rusesc. Bineînţeles că situaţia explozivă din URSS poate declanşa, în lanţ, situaţii asemănătoare în toate ţările din răsăritul Europei.

Timpul, şi de data aceasta un timp scurt, ne va edifica dacă Gorbaciov va avea posibilitatea de a domina situaţia sau va trebui să cedeze locul altuia, care va reveni la situaţia iniţială, având de rezolvat aceleaşi probleme grele, cu care a fost confruntat şi Gorbaciov. Dar şeful statului sovietic nu încearcă noi soluţii, pentru că aşa i s'ar fi năzărit lui, ci datorită schimbării raportului de forţe în lume pe de o parte şi a stării de înapoiere catastrofală din Uniunea Sovietică.

În această situaţie, doar Marea Finanţă Internaţională ar putea interveni pentru salvarea comunismului. Va face acest lucru Marea Finanţă ?

Să lăsăm Răsăritul cu marile sale probleme şi să vedem, care este situaţia în Occident ?

În articolul "Linia ziarului" din numărul 2+3 din Decembrie 1985, am arătat că Marea Finanţă Internaţională, nu reprezintă un "monolit", ci o diversificată serie de interese.

Dacă Uniunea Sovietică va renunţa la cursa înarmărilor, punând accentul pe o redresare internă, pe "liberalizare", atunci marile afaceri Est - Vest se

vor diminua cu timpul şi Marea Finanţă Internaţională va pierde principala sursă de venituri exorbitante pe care le are astăzi.

E greu de presupus că Uniunea Sovietică va merge cu liberalizarea, până a ajunge la democraţie, care, pentru consolidare şi o adevărată prosperitate ar avea din nou nevoie de ajutorul Marei Finanţe Occidentale.

Este însă clar pentru toată lumea că "jumătăţi de măsură" aplicate în Uniunea Sovietică, ar însemna jumătăţi de câştiguri ale Marei Finanţe, cărei i-ar conveni numai situaţiile clare : fie o continuare a cursei înarmărilor, fie o democratizare totală a acestei supra-puteri. În acest din urmă caz, ţelul politic final ar fi atins, iar cel financiar ar fi în continuare prosper, prin vastele teritorii şi bogăţii ale Uniunii Sovietice, care pentru a fi puse în valoare, ar avea nevoie acută de capital occidental.

Dar Marea Finanţă se izbeşte şi ea de dificultăţi, cărora le face faţă cu destulă dificultate, chiar dacă facem abstracţie de perspectivele sumbre pe care i le rezervă Uniunea Sovietică.

Astfel, Marea Finanţă nu numai că nu şi-a atins ţelul de a deveni un "monolit", dar interesele ei s'au diversificat în continuare pe regiuni geografice, intersele comune trebuind să cedeze pasul, intereselor regionale. Din ce în ce mai mult, Statele Unite, Japonia şi Europa au interese deosebite.

În Statele Unite, Marea Industrie Financiară - termenul nu este impropriu, ci din ce în ce mai mult uzitat - realizând câştiguri fabuloase, lucrând cu capitaluri fictive, adică fără acoperire, fără control de stat, fără a plăti impozite pe venituri, prin bănci de casă, care emit monedă, au pus stăpânire pe întregul capital mondial, în detrimentul industriei productive, care s'a văzut dintr'o dată subordonată. Astfel, această industrie, fala Statelor Unite de odinioară, este supusă controlului de stat, impozitelor, trebuie să facă faţă tuturor cheltuelilor de renovare, în afară de costul materiilor prime, cost de producţie, salarii, asigurări etc. dar ... mai presus de toate acestea, trebuie să plătească imense dobinzi, pentru capitalurile ce i-au fost puse la dispoziţie de către Marea Industrie Financiară şi în afara fenomenului de deflaţie, căruia trebuie să-i facă faţă.

Această cădere puternică a valorii dolarului, îi deschide noi pieţe de desfacere, învingând concurenţa Japoniei şi a Europei, prin mărirea productivităţii, ceeace este în avantajul statului american, dar nu şi al industriaşilor, deoarece fenomenul de deflaţie nu acoperă valoarea intrinsecă a câştigurilor realizate prin mărirea productivităţii. Aceste nemulţumiri ale industriaşilor se reflectă indirect asupra salariaţilor lor, deoarece dacă aceştia au existenţa onorabil asigurată, nu beneficiază de o mărire a salariilor care să le ofere o prosperitate la care năzuiesc. Datorită acestui fapt, întreaga industrie americană, adevărata forţă a Statelor Unite, dă din ce în ce semne de nemulţumire. Dar, ca şi în Uniunea Sovietică, cercul nemulţumiţilor nu se limitează la marea industrie productivă.

Astfel, Pentagonul a început şi el să-şi arate pe faţă nemulţumirea. De unde preşedintele Reagan i-a deschis noi perspective, pe măsura importanţei sale în contextul politicei mondiale, se vede acum din nou

stopat în alocaţiile financiare de care are nevoie, în timp ce Israelului spre exemplu, nu i se refuză nici o sumă. Dar nu este vorba numai de Israel, ci de o mulţime de dolari semănaţi în toate colţurile lumii, pe care Congresul le aprobă, în timp ce cerinţele Pentagonului sunt întotdeauna supra-discutate şi de cele mai multe ori amputate. Cunoscându-şi responsabilitatea în apărarea Statelor Unite, Pentagonul nu poate fi decât profund nemulţumit de nerealizarea programului său, cu-atât mai mult cu cât actuala situaţie din Uniunea Sovietică, se datorează în special sumelor alocate Pentagonului. El nu poate înţelege de ce nu se merge ferm în această direcţie, pentru rezolvarea crizei mondiale.

În afară de aceşti doi importanţi factori, care reprezintă forţa Statelor Unite, nemulţumirea este şi mai pronunţată în Sectorul Social, neglijat de către toate guvernele americane. În această privinţă, Statele Unite se află mult în urma aliaţilor lor europeni şi a Canadei. Pensiile, asigurările, ajutoarele sociale, au rămas cu mult în urma dezvoltării statului american.

În momentul în care aceste trei mari categorii de nemulţumiţi îşi vor da mâna, criza în Statele Unite va izbucni cu mare virulenţă.

Toate aceste nemulţumiri sunt în întregime cauzate de câştigurile ilegale şi ilicite ale Marei Finanţe, care a reuşit să manipuleze democraţia americană, stăpânind capitalul, controlând presa şi televiziunea şi prin manevre diversioniste, instaurând, controlând sau înlăturând înalţi funcţionari de stat, mergând chiar până la preşedintele Statelor Unite. Exemple sunt nenumărate, dar ne vom limita doar la patru mai semnificative : 1 - Asasinarea preşedintelui Kennedy, nu a fost lămurită nici după 25 de ani ! 2 - Watergate-Nixon ! 3 - Promovarea ca preşedinte a necunoscutului şi incapabilului Jimmy Carter ! 4 - Incercarea unui nou Watergate împotriva preşedintelui Ronald Reagan.

Vom mai da încă patru exemple, din care se poate deduce cu claritate valoarea "Democraţiei" în concepţia Marei Finanţe Internaţionale :

1 - Cel mai dureros exemplu îl constituie ţările din răsăritul Europei, vândute comunismului de către Marea Finanţă Internaţională care, uitând că a pornit războiul pentru instaurarea libertăţii şi a democraţiei, a dat uitării şi Charta Naţiunilor Unite, precum şi principiile de autodeterminare, de alegeri libere, de drepturile omului, demonstrând prin aceasta valoarea pe care o reprezintă în conceptul lor noţiunea de "democraţie"!

Pentru Marea Finanţă Internaţională "Democraţia" a fost dată complect uitării atunci când a vândut-o în răsărit, şi este valabilă în Occident, dar numai sub egida ei, adică complect manipulată.

2 - Al doilea exemplu îl constituie Republica Federală Germania, jumătate vândută, faptul este cunoscut de întreaga lume, dar despre jumătatea manipulată - cum şi în ce fel - nu se ştie aproape nimic ! Noi credem că nu greşim dacă afirmăm că aproape nimeni în Occident şi chiar majoritatea poporului german, nu cunoaşte faptul că actuala Constituţie a Germaniei, a fost "fabricată" la New York încă din 1943 (cu doi ani înainte de terminarea războiului), de către o Comisie de evrei americani, singurul

"german" care a luat parte fiind evreul refugiat din Germania, Prof. Dr. Hans Simons.

Această Constituție a fost impusă poporului german, cu toate că oamenii săi politici s'au opus cu înverșunare ! Mai este oare nevoie să adăugăm că această Constituție, nu a fost niciodată votată de către poporul german și că este și astăzi în vigoare ?!!!

Să ne fie iertat că punem o întrebare : este oare o procedură democratică pe care noi nu o cunoaștem, ca niște evrei să elaboreze o constituție pe teritoriul american, care să fie valabilă pentru un stat german ?!!!

3 - Din următorul exemplu se poate desprinde cu claritate trădarea țărilor din Estul Europei, nu printr'o conferință cum a fost cea de la Yalta, sau cea de la Helsinki, ci într'un timp îndelungat, între anii 1946 și 1955. Este vorba de așa numita operațiune "Roll-bak", prin care țărilor din Răsăritul Europei, li s'au luat și dreptul de a lupta singure împotriva comunismului și pentru libertate ! De altfel Schlesinger, unul dintre exponenții Marei Finanțe a declarat : "Nu trebuie să acționăm pentru libertatea țărilor din răsăritul Europei, și nici măcar să admitem aceste eliberări".

Încă din anii 1932-33, tineri englezi stângiști ca Kim Plubly, Guy Burgess, Donald Maclean, Anthony Blunt, activau într'o organizație "democratică", ca "luptători pentru pace"! Nici o deosebire față de ziua de astăzi : aceleași firme, aceleași lozinci, aceiași stăpâni !!! Mai târziu, cei mai sus menționați, se aflau în posturi cheie în conducerea britanică. Astfel Kim Plubly se afla la Serviciul Secret, Guy Burgess în diplomație, și Donald Maclean în centru secretelor atomice. Toți trei au trădat, toți trei au fugit în URSS, primul trăiește și astăzi la Kremlin, având gradul de General-maior de KGB - ceilalți doi au murit la Moscova, având cinstea și onoarea ca sicriele lor să fie acoperite cu câte un steag roșu.

Activitatea lui Kim Plubly, în Serviciul Secret britanic, a fost rodnică pentru URSS. La ordinul lui Churchill, el a organizat rezistența împotriva comunismului în țările din Estul Europei ; aprovizionări cu alimente și muniție pentru rezistenții din munți, și chiar parașutări de oameni recrutați în Vest, pentru întărirea rezistenței. Numai că despre absolut tot ceeace întreprindea era anunțat NKVD-ul rusesc. Astfel, printr'o totală trădare a Serviciului Secret englez, întreaga rezistență din Estul Europei, a fost nimicită.

Deși Kim Plubly a fost prins asupra trădării, afacerea a fost complect mușamalizată, ba mai mult, Kim Plubly a fost reabilitat în 1955 de către "marele democrat", premierul englez Mac Milan, decedat zilele trecute !

Nu ne miră faptul că acești englezi au trădat, căci ei se afirmaseră de tineri ca fiind comuniști, dar cum au putut pătrunde până în posturi cheie ? De ce "democrația" engleză a mușamalizat afacerea "Roll-bak" ? De ce premierul britanic i-a reabilitat ? La aceste întrebări, la care unii nu găsesc răspuns nici astăzi, noi le răspundem cu fermitate : fiindcă democrația este manipulată de către Marea Finanță și interesele acesteia erau identice cu ale comunismului. Democrația și Libertatea în concepția lor, sunt noțiuni lipsite de conținut, bune doar pentru proști și prostime.

Și în sfârșit, ultimul exemplu : în ajunul alegerilor din 16 Martie 1986 din Franța, Loja Marelui Orient sub pontificatul domnului Leray a organizat o întrunire cu vârfurile - prin reprezentare, a marilor oameni politici francezi. Scopul întrunirii? ... Coabitarea ! După ce această coabitare s'a transformat în concubinaj, a rezultat situația de astăzi din Franța ! Nu avem nimic de adăugat, dar punem o singură întrebare : a chema la ordine ; a hotărî în culise soarta unei țări, se numește democrație ?

Dar un adevărat "democrat", după concepția acestor manipulatori ai democrației, nu trebuie să vadă, nici să audă toate aceste mișculații, deoarece firma "democrației", trebuie să rămână imaculată ; cu sinceri "luptători pentru pace", cu sinceri apărători ai "Drepturilor Omului" etc.etc. Iar totuși dacă se mai găsesc și oameni care văd și aud, ei sunt datori să tacă, pentru a nu se "marginaliza" singuri, devenind automat : "naziști, fasciști, rasiști, antisemiți" etc.etc.

In sfârșit ajungem la "oglinda zilei". Pentru turburările din Franța și alegerile din Germania vom rezeva coloane separate.

In Anglia, Margaret Tatcher, premierul britanic, fără surle, fără fanfare, după demascarea fără drept de apel a Siriei ca organizatoare a unor acte teroriste și după ruperea relațiilor diplomatice cu această țară, se situează din nou pe o linie fermă, însărcinându-l pe primul procuror al Marei Britanii, Onorabilulu Hollis, de a-l pune sub anchetă pe Rothschild, pentru spionaj în favoarea Uniunii Sovietice !

Această ilustră familie Rothschild ne aduce aminte de o altă familie ilustră : Warburg. Frații Warburg, prin anii 1916, - cel mare fiind magnat al finanțelor germane, cu un înalt grad în masonerie, iar cel mic - șef al Serviciului Secret german, - au transferat împreună o treime din capitalul necesar lui Lenin pentru a declanșa revoluția sovietică.

După 40 de ani, istoria se repetă prin familia Rothschild, unul magnat al Marei Finanțe Internaționale, celălalt în Serviciul Secret al Marei Britanii. Domnul Rothschild, astăzi în vârstă de 80 de ani, este cel care a patronat afacerea "Roll-bak", prin care a fost distrusă lupta pentru libertate a țărilor din Est.

Va merge oare premierul britanic atât de departe încât să pună în cauză atotputernica familie Rothschild ? Se fac manevre pe linii interioare, necunoscute prostimii, în cadrul Marei Finanțe Internaționale ?

S'ar părea că da, dar orice afirmație categorică în ceeace privește sectorul "sfinților", nu este de recomandat.

Ajungând din nou la Statele Unite, trebuie să mărturisim că afacerea cu armele vândute Iranului, ne-a lăsat un gust amar. Vinovat sau nevinovat, dacă președintele Reagan ar fi livrat aceste arme Iranului, prin intermediul Israelului, nimeni nu ar fi îndrăznit să aducă vreo obiecțiune. Dar fiindcă Israelului nu îndrăznește nimeni a-i arunca "rușinosul epitet de naționalist", - deși este cel mai naționalist stat din lume apărându-și Familia, Țara și credința în Dumnezeu, cu o vigoare care-i face cinste și este unică în lume. Situându-se pe o poziție fermă, fără reproș, nimeni nu îndrăznește să se lege nici de livrările de arme pe care le face Israelul. Dar ... "Quod licet Iovi

non licet bovi" şi, din păcate, preşedintele Reagan a uitat acest proverb ! Deşi preşedintele american se poate numi arhitectul şi executorul luptei anticomuniste, o luptă care numai datorită lui este pe punctul de a se definitiva, el este amestecat într'o afacere necurată, din cele care se fac cu miile în Statele Unite, dar numai de către "Marii Maeştri", nesupuşi niciunui fel de control !

"Watergate" pregătit cu grije preşedintelui american, presa lui Murdoch, 85% din presa americană, televiziunea şi, în plus, tot ceeace este corupt în Statele Unite, au fost asmuţite împotriva lui Ronald Reagan ! Faptul că a scăpat - şifonat ce-i drept - se datoreşte marii sale popularităţi, dar şi că un nou scandal de mari proporţii a izbucnit în Statele Unite.

Din tezaurul american, depozitat la Forth-Knox, au fost extrase fără ştirea Congresului, mari cantităţi de aur, şi depozitate în 19 bănci particulare cu drept de a emite bancnote. Aceste bănci fac parte din marele concern al băncii F.E.D.

Această operaţiune - ultra secretă, dar răsuflată - a fost întreprinsă de oameni "tabu" împotriva contribuabililor, cu scopul acoperirii deficitului bancar şi pentru menţinerea cursului dolarului. Despre acest scandal de proporţii, nu se suflă niciun cuvânt de către presa şi televiziunea americană ! Şi se mai întreabă unii : de ce este lipsită de credibilitate politica americană ? Răspundem ferm : pentrucă democraţia americană este manipulată, ea nereprezentând interesele poporului american, ci ale Marei Finanţe Internaţionale.

In orice caz, anul 1987 ne va lămuri multe necunoscute şi va constitui anul cheie al începutului sfârşitului, în care Marea Finanţă Internaţională va trebui să iasă din politica sa alambicată, pentru a-şi defini o poziţie clară : pro, sau împotriva comunismului.

* * *

In această dimineaţă gândurile îmi zboară din nou în Ţară. Dacă mă găsesc astăzi în Occident, este numai datorită faptului că ţara mea se află în pragul totalei distrugeri şi singura luptă care se poate duce pentru o Românie liberă şi Suverană este aici.

Vacanţa s'a terminat ! Am plecat împreună cu Radu la Bucureşti. Nu a fost chip de a mai sta de vorbă singur cu el. M'a asigurat că anul viitor va reveni.

Am plecat înapoi la Someş. Vasile mă aştepta cu nerăbdare. M'a rugat să iau trei tineri ingineri pentru a-i învăţa meseria practică. Trei tineri simpatici, plini de bunăvoinţă care, după trei luni, au ocupat acelaşi post ca mine la alte galerii.

Vasile Ştefănescu a trebuit să atace cinci galerii în acelaşi timp, fapt foarte dificil din lipsă de mineri de specialitate. Şantierul este foarte întins, între unele puncte de lucru fiind o distanţă de peste 60 de kilometri. Două din

galerii sunt chiar la şantier, la doi şi trei kilometri de centrală, dar cele două de la "Şoimu" sunt la peste 40 de kilometri, iar cea de la "Calul", la peste 60 de kilometri. Numai aceasta din urmă, condusă de maistrul principal Dobrescu avea o echipă omogenă care da randamentul normal. Toate celelalte echipe erau formate din umpluturi, din localnici, care nu aveau nimic de-aface cu mineritul. Vasile mă cheamă la el acasă pentru discuţii în vederea bunului mers al şantierului şi pentru a-i împărtăşi impresiile în urma vizitei unchiului meu.

- Ioane eram nerăbdător să te întorci, treburile îmi merg prost şi trebuie să ne sfătuim împreună cum să le punem pe roate. Trebuie să-ţi spun că de când ai plecat mă frământ şi abia alaltăieri am găsit o echipă bună, care va veni însă la 1 Septembrie. Este vorba de echipa lui Trifescu, care a lucrat la Argeş, poate ai auzit de numele lui. Problema care mi-o pun este ce galerie să-i dau.

- Nu trebuie să te gândeşti mult, părerea mea este să-i dai galeria mea, care te presează cel mai mult. Tu ştii că oamenii care mi i-ai dat sunt foarte slabi şi în niciun caz, numai cu ei, nu am cum să formez o echipă omogenă, care să facă faţă cerinţelor. Deci dă-i galeria mea şi lasă-mă să încerc ca din toate resturile să formez încă o echipă.

- Şi eu m'am gândit la fel şi cred că din cele două vechi echipe, vei putea forma una mai acceptabilă pentru cealaltă galerie. De altfel trebuie să-ţi spun că acolo este o rocă mult mai bună, deci condiţiile de lucru vor fi mai uşoare, dar echipa pe care o vei forma va fi una cu totul nouă, cu oameni care nu se cunosc între ei şi care prin lipsa de omogenitate îţi va da multă bătaie de cap.

- Ştiu Vasile, dar sper să mă descurc în cel mai scurt timp.

- Măi, din toate cele 5 galerii pe care le am, doar "Calul" lui Dobrescu merge bine. Acum sper să meargă şi galeria lui Trifescu. Dacă tu reuşeşti să-mi meargă şi noua ta galerie, înseamnă că doar "Şoimu" cu cela două galerii ale sale, va rămâne singura mea problemă. In orice caz eu îţi mulţumesc că-i cedezi lui Trifescu galeria ta. Acum să lăsăm problemele şantierului şi să-mi povesteşti impresiile asupra vizitei unchiului tău.

- Vasile, în două cuvinte, impresiile mele sunt foarte proaste. Radu Irimescu este departe de omul plin de vigoare, de iniţiativă şi de clarviziune pe care-l cunoscusem în tinereţe. Este bătrân, slab, fricos, lipsit de intuiţie şi venit cu idei preconcepute. El nu a fost în stare să sesizeze adevărata situaţie din ţară, acordând comunismului nostru nu numai circumstanţe atenuante, dar şi recunoaşterea unor mari realizări. A trebuit să-i deschid ochii, luptându-mă din răsputeri să-i demonstrez adevărata de lucruri. A înţeles-o şi nu a înţeles-o ! El este membru al partidului democrat din Statele Unite, adică partidul lui Roosewelt, infiltrat încă din timpul războiului de comunişti. Cred că influenţa lor este puternică şi astăzi, probă evidentă pentru mine însăşi atitudinea lui ! Ei trăiesc într'o lume care nu cunoaşte realităţile, deoarece sunt de perfectă bună credinţă şi nu sunt dispuşi să accepte realitatea pe care o consideră drept o contrapropagandă rău voitoare ! Totuşi în momentul în care a aflat că Securitatea se

intereseazǎ de el şi vrea sǎ-i faciliteze vizitarea şantierelor navale de la Galaţi, pe care le-a condus cu 40 de ani înainte, s'a înspăimântat crezând că este vorba de o cursă care i se întinde spre a fi acuzat apoi de spionaj ! A refuzat această invitaţie şi era gata să plece imediat înapoi. Deci deşi în America era gata să creadă că nu există o opresiune comunistă, aici fiind, dintr'o dată a intrat frica în el ! Din păcate, am stat destul de puţin de vorbă între patru ochi şi nu ştiu dacă la început mi-a acordat o încredere totală ! În orice caz m'a admirat mult, nu pentru cei 16 ani de închisoare pe care i-am făcut, pe care i-a considerat ca fiind fireşti în urma oricărei revoluţii, cât pentru încadrarea mea ca miner la hidrocentralele Argeş, Lotru şi Someş. Măi Vasile, ei trăiesc într'o cu totul altă lume, o lume în care "libertatea" a devenit "libertinaj" şi care nu poate concepe ceeace se întâmplă la noi. Din acest motiv, consider Cauza noastră pierdută. Să nu mă grăbesc însă, el va reveni anul viitor şi desigur, odată ajuns acasă, va privi oarecum altfel lucrurile. Dar ce contează dacă el îşi va schimba opiniile ? Prin felul lui de a gândi, mi-am dat seama de cum gândesc americanii şi că s'a creiat acolo un curent de opinii, care cu greu va putea fi schimbat. În orice caz mie mi-a lăsat un gust amar şi m'a făcut să-mi dau seama cu claritate că încă multă vreme situaţia nu se va schimba. Opinia publică occidentală nu poate fi schimbată de pe o zi pe alta, iar convingerile americane încă de pe timpul lui Roosewelt că ruşii sunt nişte oameni admirabili, sunt extrem de greu de schimbat. Astăzi, când în ţările comuniste, nu sunt reacţiuni puternice împotriva regimurilor, ei consideră aceasta drept o acceptare a lor. Ei văd lucrurile sub prizma lor, ei ştiu că atunci când nu le convine un anumit lucru reacţionează şi nu înţeleg că aceasta nu se poate întâmpla la noi.

- Acum îmi dau seama de ce "bat apa în piuă" cei de la "Europa Liberă"!

- "Europa Liberă" este un post de emisiune american şi ea se face ecoul opiniilor americane.

- Bine, dar acolo vorbesc români, care ar trebui să spună realităţile româneşti !

- Asta fac într'o oarecare măsură, ei critică regimul de la Bucureşti, dar nu-l pot critica pe cel de la Washington, căci de-acolo iau cum spui tu "lovelile"! Realitatea este că "Lumea liberă" trăieşte atmosfera ei şi nu o poate nici măcar concepe pe a noastră, dară-mi-te a o accepta. Critica pe care o face "Europa Liberă" regimului de la Bucureşti este adresată Ţării, crezi tu că există un singur occidental care ascultă "Europa Liberă" ? Pentru a afla ce se petrece la noi, ei ascultă Moscova !!! Pentru noi, situaţia este extrem de grea şi după părerea mea, nici nu se va schimba decât dacă vor interveni schimbări la Moscova.

- Asta niciodată, ei nu mişcă, după cum nu mişcăm nici noi !

- Vasile, de când lumea şi pământul, imprevizibilul a jucat feste, care au schimbat faţa mapamondului. Dacă nu apărea Napoleon, Revoluţia Franceză se răspândea de-atunci pe întreaga suprafaţă a globului. El a constituit un accident, a fost imprevizibilul care a readus vechea stare de lucruri, evident cu unele schimbări. Apariţia lui Hitler a dus la aducerea pe primul plan a lui Stalin ! Cine ştie ce se mai poate întâmpla ? Nimic nu este

definitiv pe acest pământ. Astăzi o răsturnare a situaţiei prin război nu mai este posibilă datorită energiei nucleare pe care o posedă ambele părţi, care se suspicionează şi le este frică una de cealaltă. Asta nu înseamnă că situaţia actuală va rămâne pentru totdeauna. Deocamdată o schimbare nu poate fi previzibilă decât printr'o mişcare internă în una din cele două forţe antagoniste. Dar cine poate şti ce ne rezervă viitorul ?

- Schimbare internă nu este posibilă decât în Occident, la noi nu poate sufla nimeni !

- În principiu cred că ai dreptate, dar nu se poate şti ce se va întâmpla când cuţitul va ajunge la os.

- Nimic nu se poate întâmpla la noi, chiar atunci, dacă va fi o revoluţie, vor pune mitraliera pe noi şi ne vor linişti imediat, iar dacă nu vor putea face acest lucru ai noştri, vor interveni ruşii, aşa cum au făcut-o la Berlin, la Budapesta şi la Praga !

- Da, dar dacă se va întâmpla la ei ? Atunci cine va mai interveni ? Vasile, îţi spun un lucru, nimic nu este definitiv în lume. Pot să-ţi dau nenumărate exemple din Istorie, dar îţi reamintesc unul singur : Imperiul Roman ! Romanii nu au fost învinşi de nimeni şi au căzut în urma corupţiei la care au ajuns. Au îmbătrânit şi au decăzut.

- Dacă o fi să dureze şi comunismul cât Imperiul Roman, s'a terminat cu noi, ne-a luat dracul !

- Nu va dura atâta Vasile, progresul tehnic este fantastic, datorită lui lucrurile se vor precipita.

- Progresul tehnic ne-a adus în situaţia de astăzi, deoarece a pus în umbră progresul moral, provocând dezechilibrul de astăzi. Omul a ajuns un automat, mâine, poimâine, lumea nu va mai fi condusă de oameni ci de computere ! Omul nu mai are nici o valoare, iar de acest lucru comunismul şi-a dat seama înaintea Occidentului !

- Este adevărat Vasile, însă comunismul a anulat omul înainte de a avea computerul care să-l înlocuiască. În Occident, omul încă nu a fost anulat şi computerul îl va putea înlocui în viitor, căci el există şi este în continuu progres. Ruşii au anulat gândirea omului, care nu poate progresa datorită restricţiilor în toate direcţiile, pe când Occidentul, prin libertatea intelectuală de care dispune, va fi întotdeauna înaintea posibilităţilor ruseşti. Acest decalaj tehnic în favoarea Occidentului, precum şi situaţia socială din ce în ce mai grea a lagărului comunist vor duce la un moment dat la un punct critic care va schimba situaţia actuală. Nu ştiu când va veni acest moment, poate vom mai avea mult de aşteptat, poate până la sfârşitul secolului, dar el va veni cu siguranţă. Deocamdată ruşii sunt în continuă înaintare, iar tăria lor constă în slăbiciunea Occidentului. Lumea liberă nu mai poate accepta războiul ca soluţionare a diferendelor politice, dar continuarea înaintării ruseşti pe întreaga suprafaţă a globului va ajunge la un moment dat să-i deranjeze pe occidentali în însăşi existenţa sistemului lor. Atunci vor reacţiona. Cum ? În ce fel ? Nu este previzibil astăzi, în special de către noi care suntem atât de dezinformaţi. Evident unchiul meu, care este cu un picior în groapă şi care trăieşte foarte bine, nu-şi pune astfel de probleme

așa că de la el nu am putut afla nimic. Dar te asigur că în Occident trebuie să fie oameni care gândesc și pentru viitorul lor și care-și dau seama de impasul în care se găsesc astăzi. Ei nu au găsit soluția ieșirii din criză, dar cu siguranță caută soluții și le vor găsi în cele din urmă.

- În concluzie, trebuie să ne vedem de treaba noastră de "cârtițe" și să ne săpăm galeriile mai departe !

- Așa este Vasile !

* * *

Revin cu gândurile la ceeace astăzi mă preocupă.

Insuccesul mediației mele de la 11 Aprilie 1986 de la Paris, unde mi-a fost imposibil să-l conving pe domnul Rațiu de necesitatea unirii românilor, nu m'a descurajat. Atmosfera atât de favorabilă "Unirii" pe care am văzut-o a doua zi cu ocazia "congresului" organizației domnului Rațiu, m'a încurajat să merg mai departe. Atunci, atitudinea fermă pentru "Unire" a domnilor Ion Ghika, Dan Cernovodeanu și Florin Mătrescu, toți trei din "URL", organizația domnului Rațiu, mi-a demonstrat că trebuie să nu încetez lupta pentru unirea celor două organizații. În definitv atunci, singurul care s'a opus a fost domnul Doru Novacovici, care luând asupra sa opoziția, nu a făcut decât să apere poziția șefului său.

Hotărîrea luată atunci în comun de cele două organizații, de a nu se mai ataca prin presă și de a face sărbătorile naționale în comun, constituia un pas înainte, dar mult prea mic pentru adevăratele năzuințe ale exilului românesc.

Forțat de atmosfera generală a sălii, domnul Novacovici a trebuit să accepte convocarea unei noi conferințe în cadrul aceluiași an, după șase luni, având pe ordinea de zi un singur punct : unirea celor două organizații. Dar această conferință nu s'a ținut niciodată, deoarece domnul Rațiu a tergiversat-o, până la o amânare "sine die"!

Pentru mine, eșecul întâlnirii de la Paris, a însemnat totuși câștigarea a trei prieteni : Dan Cernovodeanu, Vladimir Boutmy de Katzman și doctorul Florin Mătrescu, cu care de atunci am ținut un strâns contact.

Cu primii doi, am stat foarte mult de vorbă la Paris, profitând de ocazia de faptul că am locuit la Vladimir pe timpul șederii mele acolo și contactându-l cu această ocazie și pe Dan Cernovodeanu, cu care mă cunoșteam încă de la minele de plumb de la Baia Sprie și Cavnic. A fost coleg de clasă al Regelui și desigur a rămas foarte atașat de El. Discuția m'a interesat în mod special. Mi-a povestit cum, venind în Occident în toamna anului 1978, a stat de vorbă o noapte întreagă cu Regele, care era foarte interesat de tot ceeace s'a petrecut în țară în tot acest timp. Domnul Cernovodeanu a fost atât de convingător descriindu-mi simțămintele Regelui pentru Țară, încât m'a emoționat profund. Par'că îmi părea rău că scrisesem atâtea articole împotriva Lui !

Dar a-ți părea rău, este rezultatul unei stări emoționale, iar eu nu scrisesem decât din convingere, drept concluzie a unor fapte incontestabil petrecute, acum neputând decât să-mi pun întrebări asupra unor prea categorice afirmații făcute. Nu-mi fac procese de conștiință, dar constat că stările emoționale pot schimba uneori concluzii întemeiate. Dar, oare nu tot o stare emoțională m'a determinat să scriu articolul : "Căzăceasca la Palat" ? Desigur că da, dar această stare emoțională mi-a dictat scrierea articolului, care poate sub altă formă tot l-ași fi scris mai devreme sau mai târziu.

A urmat Soultzmatt-ul și pentru prima oară, Regele a venit în mijlocul exilului românesc. Nu însă venirea Regelui la Soultzmatt face obiectul gândurilor mele de astăzi, ci întâlnirile avute cu ocazia acestei solemnități. După plecarea Regelui, am putut schimba câteva cuvinte cu domnul Rațiu, care s'a eschivat de la o discuție cu mine, cunoscând subiectul ce voiam să abordez. Domnul Rațiu a preferat să strângă legăturile cu doamna Lia Constantinescu, secretara Regelui.

Am reușit însă să-l prind pe domnul Novacovici pentru un foarte scurt dialog :

- Domnule Novacovici, cred că este timpul să discutăm despre unirea celor două organizații.

- Nu, chestiunea nu este coaptă încă, dar vezi că hotărîrea luată la Paris de a nu ne mai ataca prin presă și a face sărbătorile în comun funcționează foarte bine.

- Lasă sărbătorile, domnule Novacovici, dumneata nu ai văzut la Paris că toată lumea vrea unirea celor două organizații ?

- Domnul Rațiu nu este convins de acest lucru.

- De ce nu încerci să-l convingi ? Ai fost singurul care i-ai susținut punctul de vedere. Dacă și dumneata te-ai alătura celorlați ar rămâne singur și ar trebui să cedeze.

- Eu nu-i pot forța mâna, nu am ce face !

- Ba ai ce face, să te solidarizezi cu toată lumea.

- Nu pot face acest lucru, ar însemna să-l trădez și eu nu sunt un trădător !

- Preferi să fi un trădător al întregului exil, al cauzei românești ?

- În astfel de condițiuni, nu mai discut cu dumneata !

La această discuție care mi-a lăsat un gust amar au fost de față domnii : Vladimir Boutmy de Katzman, doctorul Florin Mătrescu, Dan Cernovodeanu și dacă nu mă înșel, domnul Constantin Mareș. Un fost deținut politic și încă unul care s'a purtat bine în timpul detenței să evolueze în halul ăsta încât să aleagă trădarea cauzei românești, pentru nu-l trăda pe domnul Rațiu, îmi întrece trece puterile de înțelegere !

Soultzmatt-ul s'a terminat, dar convorbirile mele cu domnul Nagacevschi au devenit zilnice, iar cele cu Boutmy, Cernovodeanu și Mătrescu, cel puțin săptămânale. Toate convorbirile noastre aveau același subiect : Unirea Românilor. Așa a trecut vara anului 86, fără a ajunge la un rezultat, fără a ajunge măcar la o concluzie asupra felului în care trebuie să acționăm.

Intr'o zi îmi telefonează ca de obiceiu domnul Nagacevschi, care mă anunţă că a doua zi va veni la München domnul Comaniciu.

- Unde va locui ?
- Ii caut o cameră la hotel.
- Cât va sta la München ?
- Două zile.
- Adu-l la mine, îi pot pune o cameră la dispoziţie şi putem sta de vorbă.
- Perfect !

A doua zi, domnul Nagacevschi a venit cu domnul Comaniciu direct de la gară la mine. A fost prima oară când am putut sta îndelungat de vorbă cu domnul Comaniciu şi mi-am putut da seama de admirabilele sale intenţii de unire a exilului românesc, dar ...

- Să nu-l bruscăm pe Raţiu domnule Pantazi, eu cred că luat cu binişorul va putea fi convins !
- Eu nu cred domnule Comaniciu, dar în sfârşit mai încercaţi dumneavoastră.
- Eu sunt în permanent contact cu Raţiu, fie prin scrisori, fie telefonic. Raţiu este un om bun, şi până la urmă vom face unirea, dar ne trebuie multă răbdare. Vă rog să credeţi domnule Pantazi, că această - unire - este singurul meu ţel în viaţă.
- Sunt convins domnule Comaniciu, dar trebuie acţionat, trebuiesc făcute presiuni asupra lui Raţiu, de bună voie nu o va face niciodată.
- O va face drăgă, dar trebuie timp, el nu este atât de uşor de convins. Uite acum ne vom întâlni din nou la Frankfurt la 1 Decembrie, pentru a sărbători împreună - unirea Transilvaniei -, va veni şi Majestatea Sa Regele, este un mare pas înainte.
- Domnule Comaniciu, a bea bere şi vin şi a mânca mititei împreună, nu poate fi socotit un pas înainte.
- Ba da drăguţă, Soultzmatt-ul a constituit începutul, - spargerea gheţei -, Frankfurtul va constitui consolidarea înţelegerilor noastre de la Paris.
- Şi câte zeci de ani vor dura aceste consolidări ?
- Răbdare drăguţă, fără răbdare nimic nu se poate face.
- Nu vă supăraţi domnule Comaniciu, dar de 40 de ani avem răbdare şi Dumnezeu nu cred că va avea aceiaşi răbdare de a ne ţine pe pământ până facem noi unirea românilor. Mâine poimâine vom părăsi această viaţă şi generaţia noastră nu a înfăptuit nimic. Noi trebuie să ne cedăm locurile unora mai tineri şi mai întreprinzători.
- Aici sunt de total cu mata , dar nici acest lucru nu este uşor. Eu vreau de mult să mă retrag, dar nu am pe cine să las în loc.
- Totul stagnează, domnule Comaniciu, din lipsă de iniţiativă.
- Poftim, ia dumneata iniţiativa.
- Mă susţineţi, domnule Comaniciu ?
- Desigur, dar în privinţa lui Raţiu, cred că tot eu trebuie să-l conving, deoarece suntem în foarte buni termeni, dar din nou îţi spun : trebuie multă răbdare.

- Domnule Comaniciu, îmi reînoiţi mandatul de mediator ? poate cine ştie voi avea ocazia de a-l vedea pe domnul Raţiu.
- Desigur drăguţă, trebuie ca toţi să depunem toate eforturile, căci - unirea românilor este o cauză sfântă -, pentru care toţi trebuie să luptăm.
- Menţineţi şi ideia de a-i oferi domnului Raţiu să fie preşedintele celor două organizaţii fuzionate sau federalizate ?
- Da drăguţă, orice ajută la această unire, trebuie întrebuinţat. Raţiu este un orgolios şi poate până la urmă va accepta dacă-i propunem în continuare să fie preşedintele nostru. De altfel acest lucru ar fi şi în favoarea noastră a tuturor, deoarece Raţiu are şi bani şi relaţii la Cancelariile Occidentale.
- Nu mă interesează domnule Comaniciu cine este preşedintele tuturor românilor, totul este ca unirea să se facă cât mai curând posibil.
- Frankfurtul va constitui o nouă ocazie de a sta de vorbă cu Raţiu şi bine înţeles o voi face.
- Domnule Comaniciu, spre deosebire de dumneavoastră, eu nu cred în buna credinţă a lui Raţiu, dar să dee Dumnezeu să mă înşel. In orice caz trebuie să ştiţi că eu nu voi renunţa la hotărîrea mea de a unii românii şi nici la ideia că 40 de ani de tergiversări şi de răbdare au fost suficienţi. Eu cred că dumneavoastră trebuie să luaţi această iniţiativă, dar răbdarea de care îmi vorbiţi incontinuu mă decepţionează. De aceea, dacă dumneavoastră nu voiţi să începeţi această acţiune, o voi începe eu.
- Eu am început de mult această acţiune, dar mai trebuieşte timp !
- Domnule Comaniciu, nu ne mai trebuieşte timp, timp a fost destul şi nu s'a făcut nimic, acum trebuieşte acţiune, acţiune rapidă şi cu toate forţele de care dispunem. Este adevărat că un om care nu crede în reuşita unei acţiuni, mai bine să nu se apuce de ea. Voi lua eu în mână această treabă, dar tot ceeace vă rog este să mă susţineţi.
- Bine, te voi susţine, dar ascultă şi de sfatul meu : nu-l brusca pe Raţiu.
- Domnule Comaniciu, dumneata şi cu domnul Raţiu ar trebui să trăiţi fiecare câte 200 de ani, pentru a vă unii. Eu am 66 de ani, dar mă consider bătrân şi nu am timp de aşteptat, generaţia noastră trebuie să lase ceva în urma ei. Măcar atât datorăm Ţării în care ne-am născut, aici în pribegie să fim uniţi. Dacă nici aceasta nu putem, atunci mai bine să pierim cu toţii astăzi, nu mâine sau mai târziu, Dumnezeu ar trebui să-şi piardă şi el răbdarea cu tergiversările noastre şi să ne i-a după acest pământ, căci îi facem umbră degeaba.
- Nu te enerva, drăguţă, ştiu că ai dreptate dar ...
- Iertaţi-mă domnule Comaniciu, să ştiţi că în general ştiu să-mi controlez nervii, dar când este vorba de Ţara noastră şi aud cuvântul "răbdare" în ceeace o priveşte, atunci nu mă mai pot stăpâni.
- Bine, vom face ceeace crezi, dar spune-mi şi mie cum vrei să acţionezi ?
- Domnule Comaniciu, nu am încă un plan stabilit, dar deocamdată, pentru început, cred că toată lumea, adică toţi cei ce fac parte din CNR şi URL, trebuie să se înscrie şi în cealaltă organizaţie. Astfel unirea s'ar putea face mai uşor. Acest lucru mi-a venit acum în cap, lupta pentru unire însă,

trebuie dusă pe toate planurile şi cu toate forţele. Raţiu nu trebuie aşteptat să binevoiască a fi de acord, lui trebuie să-i fie forţată mâna, căci altfel nu va accepta niciodată. Sper să mai am ocazia de a-l întâlni şi atunci voi încerca din nou, dar puteţi fi sigur că nu mă voi opri la această încercare. În definitiv, ce importanţă are acest domn Raţiu ? Unirea se poate face şi fără el, cu alte organizaţii din exil. Atunci abia, când va vedea că pierde trenul, poate se va trezi. În orice caz să nu-mi spuneţi mie că acest Raţiu este un bun român când face tot ce-i stă în putinţă pentru ca românii să nu se unească ! Cine este acest Raţiu, domnule Comaniciu ? Este el Mesia şi aşteaptă ca toate organizaţiile să se autodizolve şi să se înscrie în URL ? Nu, domnule Comaniciu, nu ne mai trebuie răbdare, trebuie acţiune şi aceasta cât mai curând posibil. Vă rog să-mi comunicaţi imediat ce a-ţi făcut cu Raţiu la Frankfurt.

- Nu vii la Frankfurt ?

- Nu, domnule Comaniciu, acolo nu se poate sta de vorbă, este pierdere de vreme. Eu sunt prea sărac pentru a-mi permite să merg la toate aceste întruniri, unde nu se face nimic. Sigur, sărbătorile naţionale trebuie onorate, dar acest lucru trebuie să constituie încoronarea unor acţiuni serioase, duse de un exil unit şi nu singura preocupare. Aştept de la dumneavoastră rezultatul convorbirilor pe care le veţi avea cu Raţiu. Eu sunt convins că nici nu veţi aborda subiectul la ordinea zilei căci Raţiu îl va evita din nou, cu obişnuita lui abilitate.

Cam la aceasta s'a redus conversaţia mea cu domnul Comaniciu, iar după plecarea dânsului, am stat din nou de vorbă cu domnul Nagacevschi. De altfel dânsul a luat parte la aproape toate discuţiile noastre.

- Ei ce zici, domnule Nagacevschi ?

- Domnule Pantazi, domnul Comaniciu este bolnav şi nu are o situaţie financiară bună. El nu poate să acţioneze, asta este o realitate de necontestat. Această "Unire" nu poate fi făcută de politicienii exilului, în primul rând fiindcă nici unul nu este un adevărat om politic, în al doilea rând fiindcă toţi sunt mâncaţi de orgolii personale şi de interese antagoniste.

- Cum domnule Nagacevschi, credeţi că şi domnul Comaniciu este un orgolios ?

- O nu domnule Pantazi, nici nu m'am gândit la aşa ceva, dar domnul Comaniciu v'am spus este bolnav şi lipsit de mijloace. El este un om perfect cinstit, dar în împrejurările actuale nu poate duce o astfel de acţiune.

- Credeţi că mă va susţine dacă voi lua eu iniţiativa ?

- Sunt sigur domnule Pantazi, totul este să aibă convingerea că veţi reuşi.

- Vedeţi domnule Nagacevschi, aici este toată greutatea, căci fiecare crede că dacă nu poate el, atunci nici altul nu va putea !

- Nu domnule Pantazi, eu cred că veţi reuşi, iar până atunci şi domnul Comaniciu va avea aceeaşi convingere, voi vorbi în această privinţă şi cu domnul Bidian. Vezi dumneata, domnul Comaniciu spune că Raţiu este un om cumsecade dar se lasă greu căci este ardelean şi pe ardeleni nu-i pui uşor în acţiune, dar când se pornesc, nu-i mai opreşti ! Dar şi domnul

Comaniciu este tot ardelean şi probabil nu este convins de succesul unei astfel de iniţiative !

- Atunci domnule Nagacevschi, acţiunea trebuie pornită de olteni şi susţinută de ardeleni !!!

- Da domnule Pantazi, porneşte-o dumneata şi noi toţi te vom urma, voi avea eu grije ca şi ardelenii să te urmeze !!!

- Vă mulţumesc domnule Nagacevschi, pornim la drum !

- Sa ne ajute Dumnezeu !

- "Audaces Fortuna Juvat"!

* * *

În ziarul "Stindardul Românilor" nr. 12 din Martie 1987 articolul de fond este intitulat :

LIBERALIZAREA LUI GORBACIOV

Ciclul articolelor : "Faţa ascunsă a politicii mondiale", "Politică comunistă şi politică mondialistă", trebuiau să se încheie cu articolul "Democraţie, Plutocraţie şi Mafiocraţie".

Datorită evenimentelor externe de ultim moment, evenimente în curs de desfăşurare, suntem obligaţi să amânăm ultimul articol dinainte programat, pentru a da curs actualităţii.

În articolul "Politică comunistă şi politică mondialistă", am arătat motivele pentru care anul 1987 este un an hotăritor, Gorbaciov fiind obligat să caute o ieşire din greul impas în care se găseşte.

Am arătat deasemeni că impasul se datoreşte schimbării raportului de forţe în lume pe de o parte şi stării economice catastrofale a Uniunii Sovietice, pe de altă parte.

Deasemeni am analizat o posibilă liberalizare, ca soluţie, cu riscurile ce le prezintă.

Dar iată că evenimentele se precipită, confirmând anticiparea noastră, ceea ce ne face să revenim mai pe larg, analizând desfăşurarea "liberalizării" din Uniunea Sovietică.

Chiar dacă această liberalizare, este numai o farsă din ciclul nesfârşit de farse sovietice, ea reprezintă totuşi o acţiune de curaj, cu enorm de multe riscuri.

Desigur experienţa lui Gorbaciov nu ar fi fost niciodată posibilă atâta vreme cât la cârma Uniunii Sovietice se găsea vechea gardă.

Iniţiativa lui Gorbaciov, indiferent dacă ea urmăreşte într'adevăr unele schimbări, sau face parte din nesfârşitul lanţ de minciuni sovietice, ne demonstrează un mare curaj.

Dacă Gorbaciov încearcă din nou să păcălească Occidentul print'o farsă de proporţii, apoi el trebuie să-şi asume riscul de a se autopăcăli, deoarece

cetăţeanul sovietic ar putea să-l ia în serios şi să-i anticipeze presupusele liberalizări !

În această privinţă, teama manifestată faţă de acţiunea lui Gorbaciov prin critica aspră a corifeilor comunişti din ţările satelizate, nu face decât să confirme riscul amintit.

Desigur, eliberarea lui Zaharov, urmată de eliberarea altor 140 de disidenţi şi apoi a încă 150 nu reprezintă absolut nimic faţă de sutele de mii, poate chiar milioanele de oameni care zac închişi în lagărele din Uniunea Sovietică şi Siberia.

Evident, Gorbaciov face o imensă propagandă în jurul "liberalizării" interne, având grijă să vină şi cu "ispititoare" propuneri pentru destindere. Aceste propuneri fac obiectul unor nesfârşite comentarii în Occident şi ca un prim rezultat, pot fi date de exemplu declaraţiile făcute la Paris de către Hans Dietrich Genscher, ministrul de externe al Germaniei, care în esenţă a spus următoarele : Nu avem niciun drept de a nu-l crede pe cuvânt pe Gorbaciov, care a început o liberalizare internă şi vine cu noi propuneri concrete de dezarmare internaţională !

Iată că manevra propagandistică sovietică prinde din plin şi, o nouă destindere "bate la uşă" !

Se va lăsa Occidentul iarăşi păcălit ? Mai bine zis, Marea Industrie Financiară îl va ajuta pe Gorbaciov să facă un triumf, dintr'o piesă de teatru submediocră jucată cu actori de mâna a treia ?

Practic, ce a făcut Gorbaciov până acum ?

L-a eliberat pe Zaharov, căruia i s'a dat dreptul de a da un interviu ziariştilor străini.

A eliberat încă 290 de disidenţi.

Ce a promis Gorbaciov ?

Noi eliberări de deţinuţi, "liberalizare" şi "democratizare".

Nici un decret de amnistie nu a apărut, ceea ce înseamnă că eliberarea deţinuţilor rămâne la bunul plac al KGB-ului.

Liberalizarea este interpretativă, atâta vreme cât "Drepturile Omului" nu sunt legiferate, şi mai ales nu există niciun control asupra aplicării legilor.

Democratizarea ? Nu au afirmat întotdeauna sovieticii că ei au o democraţie populară, care este cea mai liberală democraţie din lume, adevărata democraţie ?

Atâta vreme cât noţiunile sunt golite de conţinutul lor real, sovieticii se pot juca cu termenii ca şi până acum şi totul se va reduce la o propagandă deşănţată, pe care Occidentul o va accepta sau nu, după cum va fi dorinţa Marei Finanţe Internaţionale.

Povestea cu doi, sau chiar trei candidaţi, la alegerile pentru Comitetul Central sau Adunarea lor Naţională, nu este bună nici pentru a adormi copiii ! Toţi candidaţii sunt membri de Partid ultraverificaţi, care nu au altă misiune decât de a aproba hotărîrile stăpânirii.

De ce nu a propus domnul Gorbaciov şi pentru postul său, mai mulţi candidaţi ?

Nu intrăm în amănunte, dar tot ce a făcut până acum şi tot ce a promis Gorbaciov, nu se chiamă nici liberalizare, nici democratizare.

Occidentul nu ar trebui să uite că acum 25 de ani, Hrusciov, prin demascarea crimelor lui Stalin, a mers chiar mai departe decât a făcut-o până acum Gorbaciov. El a încercat şi reforme interne, în special în agricultură, dar toate "bunele lui intenţii", de care şi atunci Occidentul s'a entuziasmat, au eşuat în sângerosul masacru pe care l-a făcut în 1956 în Ungaria !

Pentru destinderea internaţională, propunerile lui Gorbaciov, de care se entuziasmează liberalo-stângiştii din Occident, sunt aproape tot atât de vechi ca însăşi "Minciuna Sovietică"!

1 - Dezarmarea nucleară parţială sau chiar totală, cu condiţia participării Franţei şi Angliei, precum şi încetarea experienţelor spaţiale americane, în aşa zisul "război al stelelor".

2 - Retragerea trupelor de pe teritoriile străine.

La prima vedere, propunerile sovietice, par a fi demne de a fi analizate cu toată atenţia. În realitate, ele nu aduc absolut nimic nou şi sunt total inacceptabile.

O dezarmare nucleară totală, ar aduce Uniunii Sovietice o covârşitoare superioritate miltară, prin armamentul clasic de care dispune.

O retragere a tuturor trupelor de pe teritoriile străine, ar însemna retragerea sovieticilor la mai puţin de 2000 de kilometri şi o retragere americană la peste 8000 de kilometri. Ruşilor le-ar trebui câteva zile pentru a veni înapoi, pe când americanii, în afara celor 8000 de kilometri, ar mai trebui să suporte şi handicapul trecerii oceanului.

În ultimul moment, Gorbaciov a anunţat că el va da un exemplu prin retragerea din Afganistan şi Mongolia. Acest lucru l-a mai anunţat Gorbaciov şi în cursul anului trecut, când a retras cu "surle şi fanfare" 6000 de oameni din servicii administrative, pentru a-i înlocui cu cea mai mare discreţie prin trupe combative !

Dacă Gorbaciov este într'adevăr animat de bune intenţii pentru destindere şi pentru pace, el nu are decât să ceară Occidentului întrunirea unei Conferinţe Internaţionale care să discute următoarelor puncte :

1 - Unificarea Germaniei şi Alegeri Libere.

2 - Pacea cu Germania.

3 - Alegeri libere sub control internaţional în toate ţările satelizate.

4 - Autodeterminare şi alegeri libere în toate teritoriile ocupate de sovietici după anul 1938.

Numai prin rezolvarea punct cu punct a celor mai sus menţionate, s'ar putea întruni o altă Conferinţă care să aibe drept obiect dezarmarea.

Aceste lucruri le ştiu foarte bine, atât domnul Gorbaciov, cât şi domnii Rockefeller, Armand Hammer, Oppenheimer et comp.

Tot ceea ce se face prin "Bătaia tobelor" la televiziune sau prin presă, nu constituie decât un "somnifer" administrat "prostimii" din occident şi o nouă bătaie de joc la adresa nenorociţilor de după Cortina de Fier.

In concluzie : ceea ce face şi ceea ce spune Gorbaciov are o minimă importanţă, faţă de cum sunt interpretate în Occident insignifiantele lui manevre.

Din păcate, "Oligarhia occidentală", nu dă semne că interesele sale financiare şi economice, ar ceda pasul unor adevărate interese politice. Ne determină la această categorică afirmaţie, trei fapte semnificative :

1 - Vizita recentă a lui Armand Hammer şi călduroasa primire pe care i-a făcut-o Gorbaciov.

2 - "Demolarea" lui Ronald Reagan, redus la rolul unui "preşedinte de paie".

3 - Amploarea care se dă evenimentelor de minimă importanţă din Uniunea Sovietică.

De altfel ceea ce urmăreşte Marea Finanţă Internaţională, ne-o arată domnul Zbigniew Brzezinsky, arhitectil Trilateralei prin cele două hărţi ale Europei, publicate în anul 1986. Europa de astăzi şi cea de mâine !

După o liberalizare de circumstanţă în Est, urmează neutralizarea Germaniei Federale, a Belgiei şi a Olandei !

Cu alte cuvinte, Uniunea Sovietică va ajunge la Atlantic !

Mai putem comenta ceva ?

Noi am fi fericiţi să fim desminţiţi de evenimentele ce vor urma, dar atâta vreme cât ne putem spune cuvântul, nu ne vom "îmbăta cu apă rece", ci vom spune adevărul, oricât de tragic ar fi.

* * *

Deşi mi-am propus ca în această carte să nu reproduc decât articolele de fond mai importante, publicate de mine în "Stindardul Românilor", mă simt obligat, pentru a nu se uita niciodată, ceea ce a făcut "conjuraţia disidenţilor" împotriva Ţării noastre în acest exil, să reproduc din nr. 12, Martie 1987 articolul intitulat :

UN "ISTORIC" CARE NU ARE LIMITE

Răsfoind revista "Limite", nr.48-49 din Noiembrie 1986 apărută la Paris - număr omagial închinat în întregime memoriei lui Mircea Eliade - am citit cu stupefacţie articolul D-lui Vlad Georgescu, intitulat : "DE LA ROMÂNISMUL PROFUND LA UNIVERSALISM".

Spre edificarea cititorilor noştri, citâm chiar pasajul cu care începe acel articol :

"Avem deseori talentul, noi Românii, să ne amăgim, transformând de pildă înfrângerile în victorii. Vorbim de exemplu despre victoria de la Rovine, dar uităm să spunem că îndată după bătălie, Mircea cel Bătrân şi-a pierdut pentru doi ani tronul, şi că s'a refugiat peste hotare. Vorbim de victoria dela Călugăreni, dar uităm că a doua zi Mihai Viteazul s'a retras în munţi, iar Turcii, împreună cu celebrul Sinan Paşa, cu toţi dinţii lui

pierduţi în mocirlă, au ocupat Bucureştii şi Târgoviştea, transformând bisericile în moschei. Lăudăm patriotismul şi spiritul luminat al lui Brâncoveanu, dar uităm că boierii şi supuşii lui nu au mişcat un deget, atunci când vreo duzină de Turci, nu mai mulţi, l-au ridicat şi dus la Constantinopol ca să-l omoare. Vorbim despre marele entuziasm al contemporanilor pentru Tudor, dar uităm că eteriştii l-au arestat în mijlocul pandurilor săi, care n'au făcut nimic ca să-l apere. Şi vorbim despre eroismul pompierilor lui Zăgănescu, din Dealul Spirii, la 1848, care a fost într'adevăr eroism, dar uităm că armata, mult mai bine organizată, a lui Magheru, retrasă la Câmpul lui Traian, s'a risipit fără să tragă măcar un foc".

Iată spulberate dintr'o trăsătură de condei afirmaţiile lui A.D.Xenopol, Dimitrie Onciul, Nicolae Iorga şi C.Giurescu ! Au minţit toţi, inventând biruinţele dela Rovine şi Călugăreni !

Ce urmăreşte Dl.Vlad Georgescu defăimându-i pe marii noştri voievozi şi, în speţă poporul român ? Sub al cui îndemn acţionează oare ? Cum e cu putinţă ca un român să scuipe astfel în obrazul Ţării atât de lovită de soartă ? Cum îşi îngăduie un om care se intitulează "Istoric" să facă ceea ce nici duşmanii noştri cei mai inveteraţi n'au îndrăznit vreodată şi anume să-şi bată joc de istoria neamului ?

Şi personajul în cauză nu trăieşte actualmente în Est-ul asuprit - unde a fost posibilă apariţia unei "Istorii a Românilor" scrisă de Roller care, în treacăt fie spus, nu şi-a permis (în ciuda tuturor directivelor primite dela Moscova) ceeace-şi permite Dl.Vlad Georgescu, o neruşinată denigrare a trecutului Românesc - ci trăieşte aici, în Occident, în deplină libertate.

Mai mult decât atâta, ceva mai departe, susţine că : "Avem nevoie noi Românii, de un duş rece". Gândeşte oare autorul acestor infamante rânduri că România de astăzi e prea copleşită de fericire şi huzureşte într'atât în tragedia prin care trece încât îi mai lipsea şi lovitura de copită a domniei sale ? Sau poate că nu-i destul de rece duşul sub care trăieşte Ţara de patruzeci şi trei de ani ? Ar trebui probabil ca şi cele douăzeci şi trei de milioane de Români de sub jugul comunist să urmeze soarta basarabenilor, să fie deportaţi în stepa Kazahstanului sau trimişi să defrişeze tundra de la Workuta ? De ce îl supără pe Dl.Vlad Georgescu victoriile Domnitorilor Români ?

"Tezele" susţinute de acest "istoric" de suşă marxistă nu aparţin Partidului Comunist, nu aparţin Securităţii şi nici măcar lui Gorbaciov. Nu. Acestea sunt tezele celei mai dure franje staliniste a Nomenclaturii bolşevice, care preconizează desfiinţarea României şi exterminarea tuturor românilor şi care îşi începuse chiar această sinistră operă în anii 50 la Jilava, Piteşti, Aiud, Gherla, la Canalul Morţii şi la minele de plumb sub directivele năprasnicei echipe a "Tătucului" : Ana Pauker, Vasile Luca, Teohari Georgescu, Kişinevski, Nikolshi, Dulberger, Coller, unul mai român decât celălalt ! Citâm, în continuare : "Suntem poate dintre toate neamurile cei care ne-am decapitat cel mai violent pe noi înşine." Şi sunt pomeniţi de-a valma Iorga, Nae Ionescu, Stolnicul Cantacuzino, Miron

Costin, Antim Ivireanu ... "Alţii au fost obligaţi să se exileze, iar alţii ca Neculce să-şi pună cenuşă în cap şi să se pocăiască." Iată explicaţia "modernizării întârziate şi incomplete a culturii noastre"! Apoi, vorbind de cărturarii anilor 30 care în sfârşit "ieşeau din provincialism, din coordonatele înguste ale unei culturi naţionale" aflăm că extrema stângă a desăvârşit ceeace a început să facă extrema dreaptă." Ce a făcut oare această înfricoşătoare "extremă dreaptă" ? Sunt citaţi Mircea Eliade şi Emil Cioran, care : "s'au dus să îmbogăţească alte culturi", dar nu se spune că tocmai ei aparţinuseră în tinereţe "extremei drepte" ca de altfel şi Nicolae Iorga şi Nae Ionescu !

"Coordonatele înguste ale unei culturi naţionale"! dar un popor dăinuieşte prin cultura lui naţională.

"Traversăm o perioadă de primitivizare intelectuală. Nu toate păcatele se pot pune pe spinarea străinilor." Se referă oare, domnia sa la comunismul, instaurat de Armata Roşie, sau îl consideră un fenomen neesenţial ?

Poate doreşte să pună dangaua oprobiului occidental pe fruntea unui neam martirizat şi ţinut în sclavie ? Mai mult încă, ajungi să te întrebi dacă Dl. Vlad Georgescu nu socoate că acest neam, care de-a lungul istoriei n'a fost capabil decât de trădări şi asasinate, nu mai merită să trăiască, ci doar să fie şters de pe hartă !

Să nu ne mai mirăm atunci că în "Manifestul disidentului român" al aceluiaşi "istoric", domnia sa recunoştea legalitatea regimului instaurat la 23 August şi Constituţia Comunistă a Ţării, că nu dorea nici măcar înlocuirea lui Ceauşescu, ci doar eliminarea anumitor abuzuri şi încălcări, acordarea unor anume libertăţi ? De ce să dorească acest "istoric" înlocuirea celui care a îndrăznit să radă de pe suprafaţa pământului, la Bucureşti, biserici şi monumente de artă, ceeace nici Stalin n'a îndrăznit să facă în Basarabia ?! Care este deosebirea între Nicolae Ceauşescu şi Vlad Georgescu în ceeace priveşte distrugerea demnităţii poporului român ? Să fie întrebat domnul Flavius care le ştie pe toate.

Poate că scârba de români a D-lui Vlad Georgescu vine de la faptul că în Ţară s'a învârtit între securişti, iar aici, cum se uită în jurul său, nu vede decât nişte căţei care se gudură şi-l "perie" pentru păstrarea "osului".

Domnii din Congresul American care l-au numit director al emisiunii în limba română dela "Europa Liberă", ar trebui să nu uite că "cine a trădat, va mai trăda" şi că nu foloseşte câtuşi de puţin americanilor, ca poporul român să fie denigrat şi umilit, la un post de radio american de către un om a cărui îndrăzneală pare să nu mai aibe limite.

Nota redacţiei : pentru a întări cele de mai sus (dacă mai este nevoie !) apelăm la marele nostru istoric Nicolae Bălcescu.

"Unitatea naţională fu visarea iubită a voievozilor noştri, a tuturor bărbaţilor noştri cei mari, care întrupară în sine individualitatea şi cugetarea poporului spre a o manifesta lumii. Pentru dânsa ei trăiră, munciră, suferiră şi muriră. Pentru dânsa Mircea cel Bătrân şi Ştefan cel Mare se luptară toată viaţa lor îndelungată şi traseră asupră-le năvălirea îngrozitoare a turcilor, pentru dânsa Mihai cel Viteaz cade ucis în câmpul Turda, pentru dânsa Şerban Cantacuzino bea otravă, pentru dânsa Horia moarte cumplită pe roată sufere. Desele războaie între Moldova şi Ţara Românească n-avură altă pricină ..."

* * *

M'am culcat aseară cu gândul la unirea românilor şi m'am trezit având par'că în faţă galeria de la Someş !

Sunt nevoit să lucrez zi şi noapte pentru ca noua mea galerie să dea randamentul maxim. Nu am timp să mă gândesc decât la ea şi astfel contribui din plin la cele două scopuri urmărite de regimul comunist : îndobitocirea şi producţia !

Ştefănescu mă chiamă la el acasă să mai stăm de vorbă, deoarece nu ne-am văzut de o săptămână deşi locuim la 30 de metri unul de altul !

- Te-am chemat, căci ai primit o scrisoare din Statele Unite şi sunt tot atât de curios ca şi tine !

Mi-a înmânat scrisoare şi am început s'o citesc. Este dela Radu. Îmi mulţumeşte pentru frumoasele zile petrecute în România şi mă anunţa că abia aşteaptă vara noului an pentru a veni din nou. Alăturat, fotocopia trimeterii a 3000 dolari pentru a-mi cumpăra un Ford nou ! Îi dau scrisoarea lui Vasile spre a o citi.

- Bravo ! Asta dovedeşte că moşneagul nu şi-a uitat Ţara !

- Nu şi-a uitat-o Vasile, el este un sentimental, am putut să-mi dau seama abia acum, cu ocazia vizitei sale, eu îl cunoscusem doar ca un om extrem de energic, voluntar, cu vorbe puţine, dar un om de acţiune. Acum îi descopăr şi latura ascunsă a firii sale. Păcat că nu mai are şi discernământul de altă dată ! Este sentimental ca un român, dar practic ca un american. Fără vorbe multe, a trimis cei 3000 de dolari!

- Poate cu a doua vizită, dacă într'adevăr este un om practic să-şi dea seama că trebuie să te scoată din ţară. Îţi doresc din tot sufletul şi sunt absolut convins că tu ai să faci ceva şi pentru nenorociţii de noi.

- Ce mai este nou Vasile ?

- În două cuvinte, trebuie mai întâi să-ţi mulţumesc că treaba merge admirabil la tine. Nu are rost deci să vorbim absolut nimic în legătură cu şantierul. Cu toate că ştii cât lucrez, eu îmi găsesc timp şi pentru a asculta "Europa Liberă". Ce să-ţi spun ... acest post de radio este o ruşine. "Bate apa'n piuă" până noaptea târziu. Ne spune ce este la noi, parcă n'am şti destul de bine şi ... nu ne spune mai nimic din ceeace ne interesează, de ce se petrece în lume ! Dacă aşi putea, eu aşi face un post de radio prin care i-aşi critica pe ei, cu aceiaşi intensitate cu care ne critică ei. Ce este la noi, cunoaştem foarte bine, dar nu ei ne-au dat pe mâna ăstora ? Realitatea este că noi muncim de "ne sar capacele" şi ei dorm. Ascultă-mă pe mine, nu-i

interesează câtuşi de puţin de soarta noastră. Şi-atunci te întreb eu : ce rost are acest post de radio ? Ca să ne spună că regimul comunist este rău ? Ca să se "gargarisească" Monica Lovinescu cu savantlâcurile ei literare ? "Radio şanţ" măi, nu "Europa Liberă", ăsta-i adevărul.

- Mi-ai spus de-atâtea ori părerea ta despre acest post de radio, de ce-l mai asculţi?

- Fiindcă încă mai sper, nu mi-a mai rămas decât speranţa, poate într'o zi ne vor explica şi nouă de ce doarme Occidentul ! Dar să-ţi spun un lucru ... mult mai interesant decât "Europa Liberă" este fără discuţie BBC-ul. Aia nu ne consacră decât câteva minute, dar de la ei înţelegi Totuşi ceva. În acele câteva minute poţi afla tot ce-ţi spune "şanţul" în ore întregi !

- De ce mai asculţi "Europa Liberă" ? Eu am renunţat de mult !

- Îi ascult măi, îi ascult pân-oi muri, nu am încotro, nu sunt un sinucigaş, mai sper încă de aceia-i ascult, dar ia aminte tu la ce-ţi spune un "secretar de partid" : Lenin a avut dreptate : noi, proştii ăştia care suntem, noi "le vom mânca coliva" ! Îmi va sta în gât, dar dacă ei ne-au vândut, noi îi vom cumpăra ! Şi-i cumpărăm ieftin, fiindcă-i cumpărăm fără bani, sunt mai proşti decât noi şi nu au nici şmecheria noastră ! Părinţii mei, atât mama cât şi tata, au fost comunişti în ilegalitate, ei au fost oameni simpli, nu au avut decât câteva clase primare, dar au avut un ideal, idealul comunismului în întreaga lume. Acum îşi dau seama cât au greşit, dar este prea târziu. Tot prea târziu va fi şi pentru Occident, astăzi deja este prea târziu. I-au înghiţit "tolomacii" măi, i-au prins în somn şi-atunci s'a terminat cu ei. Speranţa se duce văzând cu ochii, dar în locul ei se consolidează răzbunarea. Vreau să trăiesc să-i văd "construind socialismul", ca nişte şobolani care scurmă pe sub pământ aşa cum facem noi acum.

- Eşti prost dispus astăzi, Vasile !

- Aici greşeşti, nu astăzi sunt prost dispus, ci întotdeauna după ce se termină emisiunea "Şanţului"! Ei poate au dreptate, sug banii americanilor, atât îi interesează şi asta reuşesc din plin ! Dacă le asculţi emisiunile, par'că îi şi vezi, sunt grăbiţi să-şi vândă marfa ca apoi să huzurească ! Dar, "cine poate, oase roade" asta-i de când lumea ! De ce să le cerem mai mult ! Concluzia este una singură : "ruşii îi termină" ! Şi poate este mai bine aşa, să vină şi lorzii şi multimilionarii la cazan să "construiască socialismul" alături de noi, care prin reprezentantul nostru, le putem oferi şi lor "sfaturi preţioase"! Şi-acum vreau să te rog ceva : mai las-o dracului de galerie şi du-te şi te culcă, trebuie să te odihneşti, altfel nu vei trăi să asişti la "victoria noastră finală"!

I-am ascultat sfatul şi am dormit de la 2 noaptea până la 12 ziua !

* * *

Primul volum al cărţii mele "Am trecut prin Iad" a zăcut în sertar aproape 5 ani. M'am hotărît să-l editez singur. Între 12 şi 16 ore pe zi, bat la computer, fiind nevoit să întrerup atunci când lucrez pentru ziar.

Dar principalul meu obiectiv acum este "Unirea Românilor". După "Congresul" de la Paris din 12 Aprilie 1986, domnul doctor Florin Mătrescu îmi telefonează cel puţin o dată pe săptămână, pentru a mă convinge să iau iniţiativa acestei uniri. În zadar îi explic că această iniţiativă trebuie să pornească dela unirea prin fuziune sau federalizare între cele două mari organizaţii CNR şi URL, căci domnul doctor rămâne ferm la punctul domniei sale de vedere : "niciodată domnul Raţiu, nu va accepta acest lucru".

Deosebirea între domnii Nagacevschi şi Mătrescu, deşi urmăresc acelaşi obiectiv, rămâne totuşi clară : în timp ce domnul Nagacevschi susţine necesitatea de a-l convinge pe domnul Raţiu, domnul doctor Florin Mătrescu este de părere că acest lucru înseamnă pierdere de vreme inutilă, şi că eu trebuie să iau iniţiativa.

Între timp, primesc zeci de scrisori şi telefoane, în acelaşi sens.

Sunt absolut convins de necesitatea stringentă a Unirii Românilor, dar înclin către părerea domnului Nagacevschi : mai întâi trebuie făcut tot ce este omeneşte posibil pentru convingerea domnului Raţiu.

Încep să analizez problema sub toat aspectele şi concluziile sunt destul de triste.

Exilul românesc a ajuns la un minim de 500.000 de oameni. În exil se găsesc în jurul a 100 de organizaţii, asociaţii, cu caracter politic, religios şi cultural. Marile organizaţii, CNR şi URL au fiecare câte 250 de membri. Împreună cele două organizaţii nu reuşesc să totalizeze decât 0,1% din întreaga diasporă ! Toate celelalte în jur de 100 de organizaţii, dacă au o medie de 30 de membri, înseamnă că totalizează 3000 de oameni, iar dacă mai sunt încă 1500 de azilanţi neînregimentaţi, care se interesează de cauza românească şi militează activ, înseamnă 5000 de oameni, deci doar 1% din totalul deştăraţilor!

Care poate fi motivul acestui dezinteres a 99% din români faţă de pământul pe care s'au născut ? Desigur cel mai mare exod al poporului român se datorează mizeriei îngrozitoare din ţară şi dorinţei fiecărui om pentru o viaţă mai bună. Noi numim acest lucru : goana după căpătuială sau, mai elegant, exil economic. Nu trebuie să aruncăm oprobiul asupra lor, deoarece interesul personal este omenesc şi, nu ştiu dacă celelalte exiluri stau mai bine.

Evident însă că sunt şi cauze obiective, care explică acest trist fenomen. Cei ce au reuşit cu enorme sacrificii să renunţe la tot ce au avut, pentru a lua viaţa dela început într'o lume din ce în ce mai puţin ospitalieră şi chiar ostilă, se gândesc după cum este şi normal mai înainte de toate "unde pune capul jos" şi "ce mănâncă a doua zi". Acest lucru este absolut normal şi nu se poate imputa nimănui.

Dar mai este o cauză, de care este vinovat fără drept de apel, vechiul exil. Cei proaspăt veniţi intră în lagăre până la rezolvarea formalităţilor de exil,

trebuind să stea în această situaţie în jur de un an. În tot acest timp, primesc în lagăre tot felul de ziare care apar în întreaga lume a exilului românesc. Ce pot ei desprinde din aceste ziare ? O totală neînţelegere între românii din exil ! Toate ziarele pe care le citesc cu nesaţ, cuprind tot felul de polemici, care ajung la ponegriri şi insulte grave între români ! Cu excepţia "Cuvântului Românesc", nu există niciun ziar în care, să nu fie atacaţi cu vehemenţă toţi cei care sub o formă sau alta şi-au manifestat prezenţa în treburile exilului ! Acest lucru provoacă nu numai o dezorientare generală a noilor veniţi, dar şi o scârbă, care-i îndepărtează dela început dela orice acţiune românească. Sunt destul de mulţi aceia, care părăsind lagărele, nu mai vor să audă de români şi caută să se integreze străinilor.. Desigur întreg exilul activ românesc se face vinovat de acest lucru.

Am convingerea că un exil românesc unit ar putea recupera enorm de mulţi din aceşti români, care pe drept cuvânt se autoizolează.

Dar cum ar putea fi oprită această învrăjbire nejustificată întru nimic ? Vechiul exil, suspicionează pe toţi noii veniţi de a fi agenţi ai Securităţii şi astfel sunt îndepărtaţi o mulţime de oameni absolut corecţi, care cunosc cel mai bine realităţile din Ţară şi care ar fi cei mai utili. Este suficient ca unul dintre noii veniţi să se afirme câtuşi de puţin în exil, ca pe socoteala lui să intre în circulaţie tot felul de informaţii, chipului date precise asupra colaborării lui cu regimul comunist ! Bine înţeles Securitatea care-şi infiltrează agenţii ei în exil, profită de aceste suspiciuni, pe care le alimentează din plin, făcând o confuzie generală. Astfel se ajunge până acolo încât oameni care ar trebui să fie absolut în afara oricăror bănuieli, sunt acuzaţi a fi agenţi ai Securităţii. Nici nu mai este cazul să vorbim de foşti membri de partid, care au recunoscut acest lucru de la început, care sunt sfâşiaţi pur şi simplu. Şi ce ştie vechiul exil despre aceşti membri de partid ? Exilul nostru nu vrea să facă deosebirea între membrii de partid şi comuniştii reali, sau oportunişti ! În Ţară sunt astăzi 3.000.000 de membri de partid, dar comunişi reali nu sunt mai mult de 1000 şi oportunişti câteva zeci de mii. Adevăratul aspect al celor petrecute în Ţară, nu este cunoscut de către vechii exilaţi şi nici de către cei veniţi de circa 10 ani, care vor să se numească "vechiul exil". Îşi pune oare cineva problema că în cel mult 10 ani de-acum înainte, vechiul exil se va reduce la cel puţin 50% din cât este astăzi, în timp ce noul exil va domina cu autoritate, atât ca număr, cât şi calitativ exilul românesc ? Îşi pune cineva problema că în 20 de ani, nu va mai exista nici urmă din vechiul exil ? Cred ei oare că odată cu ei, va pieri neamul românesc ?

Eu am trăit pe marile şantiere din Ţară până acum zece ani şi pot afirma cu absolută convingere că am întâlnit mulţi membri de partid şi chiar secretari de partid, cu cele mai frumoase sentimente româneşti şi mult mai curaţi sufleteşte decât mulţi din vechiul exil. Nu trebuie să se supere aceştia, dar atunci când se fac emigrări în masă, ele nu pot fi decât pestriţe în toate timpurile. De aceea, criteriul după care se îndepărtează sistematic noii veniţi pe motiv de apartenenţă la partidul comunist este absolut fals. Vechiul exil piere biologic, de acest lucru trebuie ţinut seama, iar noul exil,

după suferinţele prin care a trecut, are o nouă orientare, de care iarăşi trebuie ţinut seama dacă vrem să fim realişti. Evident că noul exil cuprinde şi oameni cu convingeri comuniste idealiste, care socotesc că nu partidul comunist este vinovat de nenorocirea ţării, ci conducătorii săi. Aceştia trebuie convinşi de utopia ideologiei marxiste şi-atunci se vor împărţi în mod normal în comunişti şi anticomunişti. Comuniştii din exil sunt în număr destul de mic, dar ei reuşesc prin marxiştii din Occident să se manifeste puternic fiindu-le larg deschise coloanele ziarelor stângiste şi chiar accesul la postul de radio "Europa Liberă"! Dacă exilul românesc s'ar maturiza şi ca gândire, nu numai prin numărul anilor acumulaţi, altul ar fi aspectul pe care l-am prezenta. Atunci abia am putea obţine credibilitatea Occidentului şi ceeace este mai important, aceea a Ţării.

Vechile partide politice sunt perimate, de la adevărata lor activitate politică au trecut 50 de ani, iar ideologia lor nu mai are nicio tangenţă cu actualele cerinţe ale Ţării, care a fost dată înapoi cu 100 de ani.

Despre importul unor sisteme politice occidentale, iarăşi nu poate fi vorba, acestea fiind adaptate peogresului realizat în Occident. Trebuie să se ţină seama de încercarea de a se instala regimuri democratice populaţiilor care "abia s'au dat jos din pom" şi care au fost dezastruoase. Nu se poate întrevedea astăzi ce fel de regim politic ar fi mai adecvat în România după eliberare, căci nu se ştie când va veni acest fericit eveniment, dar în orice caz, cei mai îndrituiţi de a-şi da părerea, vor fi ultimii exilaţi.

Discuţiile despre ceeace va fi după eliberare, pe care încearcă să le ducă în mod "savant" grupul domnului Mihai Korne, sunt de un ridicol ce întrec cu mult limitele acceptabile.

Pe noi astăzi nu trebuie să ne preocupe ce va fi peste 10 sau 20 de ani, ci să arătăm Occidentului ceeace se petrece în Ţara noastră şi să căutăm să-i integrăm pe cât ne stă cu putinţă pe noii veniţi, exilului românesc. Acesta trebuie să fie obiectivul nostru, iar modalitatea de a ajunge la scopul propus trebuie să fie "Unirea Exilului Românesc".

Acestea sunt gândurile ce mă preocupă în legătură cu unirea exilului, ca mijloc unic pentru a se ajunge la obiectivul final, acela al credibilităţii noastre atât faţă de Ţară, cât şi faţă de Occident.

Eliberarea Ţării, nu depinde de noi, dar a fi ascultaţi de către Occident, a-i ajuta pe noii veniţi şi a-i atrage în lupta noastră, depinde numai de noi. Astfel vom putea aduce o mângâiere şi celor din Ţară, care vor vedea că nu i-am uitat şi că ne preocupă soarta lor.

* * *

În numărul 13, din Mai 1987, al "Stindardului Românilor", în ciclul articolelor de politică mondială, după "Faţa ascunsă a politicii mondiale" şi "Politică comunistă şi politică mondialistă", apare ultimul articol intitulat :

DEMOCRAŢIE, PLUTOCRAŢIE ŞI "MAFIOCRAŢIE"

"Democraţia reprezintă un sistem politic de guvernare, prin care poporul îşi exercită suveranitatea printr'un organ reprezentativ, ales prin sufraj universal secret dintr'o pluralitate de partide.

Sistemul de organizare politică aparţine lui Solon, om de stat atenian (640-558 A.C.), care a realizat o reformă socială şi politică. El a stabilit bazele, după care mai târziu, începând cu Clistene la sfârşitul secolului al VI-lea înainte de Cristos, s'au pus bazele democraţiei ateniene, continuate de Pericle şi Demostene.

Noţiunea de democraţie este rezultatul unei contopiri între cuvintele "demos" care înseamnă popor şi "kratos" care înseamnă putere.

Evident democraţia ateniană reprezintă doar principiul democratic de mai târziu, în realitate ea era mai mult o "plutocraţie". Noţiunea de "plutocraţie" necunoscută în acea vreme, rezultă din contopirea noţiunilor de "plutos" care înseamnă bogaţi şi "kratos" - putere, deci puterea celor bogaţi. Nici nu se putea altfel, poporul fiind analfabet şi neavând nici măcar veleităţi de conducere. Mai exact, democraţia greacă era reprezentată de "elita socială" echivalentă cu clasa bogaţilor, la care se mai adăugau câţiva iniţiaţi în filozofie, conducători religioşi şi militari. Dar toţi aceştia aveau o bună stare materială, deci se poate spune cu drept cuvânt că în Atena acelor timpuri, nu a putut fi vorba despre o democraţie, ci mult mai degrabă de o plutocraţie.

In Roma antică, democraţia (sub influenţă elenă) începe cu abolirea regalităţii (509 în Ch) şi durează până la anul 31 când se instaurează imperiul. Evident şi în această "democraţie", votarea se făcea tot prin "aclamaţii" şi se desfăşura tot în cadrul "elitelor", deci era tot o plutocraţie.

In Anglia, în anul 1534, Thomas Cromwell - prin "Habeas Corpus", un fel de Constituţie în care erau incluse unele drepturi ale omului - poate fi considerat instauratorul democraţiei. Exceptând perioada de dictatură a lui Oliver Cromwell şi cu mici fluctuaţii, se poate spune că democraţia engleză a continuat până în ziua de astăzi.

In Franţa, democraţia a început teoretic cu "Revoluţia" la 1789. In realitate, atunci s'au enunţat numai nişte principii democratice, Revoluţia instaurând cea mai cumplită teroare. Adevărata democraţie franceză se instaurează la 1781 odată cu Republica, după înfrângerea lui Napoleon al III-lea de către germani şi se menţine până în ziua de astăzi.

In America de Nord, democraţia începe odată cu Independenţa la 1777, Statele Unite fiind singura ţară constant şi pronunţat democratică.

Dar dacă astăzi, prin instituirea votului universal, exercitat în mod secret şi prin participarea la alegeri a unei pluralităţi de partide, aparent nu mai poate fi vorba despre o plutocraţie, ci de o veritabilă democraţie, în realitate lucrurile nu stau tocmai aşa. Cei bogaţi şi elita de odinioară nu au renunţat niciodată la conducere şi, odată cu Revoluţia Franceză, au început să pună în practică principii vechi, enunţate de către "Inţelepţii Sionului", organizându-se în Societăţi Oculte cu caracter Secret care, acumulând

Capitalul, au început să-şi exercite din ce în ce mai mult influenţa pentru a atinge ţelul suprem : Conducerea Lumii - Guvernul Mondial.

Transferarea Capitalului de la Londra la Washington şi schimbarea etalonului aur prin dolar, au adus la supremaţia de netăgăduit a Marei Finanţe Internaţionale.

Stăpânind marile capitaluri, băncile, trusturile industriale, presa, radioul şi televiziunea, Marea Finanţă domină cu autoritate şubredele democraţii occidentale care sunt nevoite să se conformeze unor dispoziţii sugerate cu abilitate.

In Statele Unite, partidele Republican şi Democrat, în Anglia Conservatorii şi Laburiştii, în Franţa Uniunea Giscard d'Estaing-Chirac şi Socialiştii, au în componenţa lor oamenii "Ocultei" ca şi toate partidele din celelalte ţări occidentale, chiar dacă diferă teoretic, cuprind practic diferenţe foarte mici, atât pe plan intern, cât mai ales pe plan extern.

Astfel, din Democraţia Occidentală, Oculta a realizat un fel de "Tot Unitar", care s'ar putea traduce prin formula : "Pleacă ai noştri, vin ai noştri"!

Scopul nu odată mărturisit : "Guvernul Mondial", sub directa conducere a Ocultei, este urmărit cu perseverenţă, el trebuind să fie alcătuit pe baze socialiste de tip suedez în Occident în colaborare strânsă cu "Socialismul Sovietic", care să-şi păstreze caracterul dar să fie oarecum "liberalizat". Această "liberalizare formală" este suficientă pentru ajungerea la "Ţel", dat fiind imensul aport adus de către Uniunea Sovietică prin anihilarea tuturor factorilor ce s'ar opune unui asemenea Guvern.

Aparent, Guvernul Mondial ar reprezenta o adevărată fericire, având drept consecinţă înlăturarea războaielor şi uniformizarea standardului de viaţă.

In realitate, cel puţin în zilele noastre, planul Marei Finanţe este o utopie.

După 40 de ani de la război, ei nu au reuşit prin organizaţiile lor, militare (NATO), economice (Piaţa Comună) şi politice (Parlamentul european), să facă un cât de mic pas înainte pentru o adevărată solidaritate între democraţiile occidentale.

Analizând NATO-ul, vom vedea că de la constituirea sa, a avut nevoie de protecţia nucleară a USA, care pentru europeni, prezenta şi prezintă în continuare, pericolul unui izolaţionism american. A urmat retragerea Franţei din NATO, o altă mare încercare pentru solidaritatea forţelor europene. Nici până astăzi această organizaţie militară nu a reuşit să-şi uniformizeze armamentul şi muniţia, condiţie indispensabilă unui război modern.

"Piaţa Comună", deşi în progres în ceeace priveşte numărul ţărilor participante, reprezintă oglinda fidelă a divergenţelor între membrii comunităţii. Naţiunile europene, dincolo de interesele ce le leagă, au fiecare bine dezvoltat în conştiinţa lor, spiritul naţional, pe care nu înţeleg să-l ştirbească cu nimic pentru interesele comune.

"Parlamentul european" reprezintă o palidă expresie a ceeace ar trebui să însemne, hotărîrile sale fiind practic irealizabile, ele neluând caracterul unor

legi, ci rămânând doar simple dezbateri, de care nici o naţiune europeană nu este obligată să ţină seama. Astfel "Parlamentul european" se poate asemui cu democraţia dela 1789 din Franţa, care a enunţat unele principii care, practic, au început să fie aplicate abia 100 de ani mai târziu.

Ne întrebăm acum dacă, după 40 de ani de la război, NATO-ul, Piaţa Comună şi Parlamentul european, aflându-se încă într'un stadiu primar şi aceasta în Occident, ce şanse poate avea un Guvern Mondial, care se va izbi de divergenţe politice şi economice infinit superioare ? Aceasta ne îndrituieşte să afirmăm că ţelul Marei Finanţe reprezintă în momentul de faţă o utopie.

Pentru a se ajunge la acest Guvern Mondial, Marea Finanţă ar dori ca Statele Naţionale să fie reduse la rolul de agenţi de execuţie. Deci nu poate fi vorba de o Confederaţie de State Suverane, ci de o federalizare de State satelite.

Aceste principii au fost enunţate cu claritate de către Mandel House, susţinute de către toate vârfurile Ocultei, până în ziua de astăzi, în care Brzezinski, le-a făcut din nou cunoscute la sfârşitul anului 1986.

H.G.Wells şi Brzezinski vor să ne convingă că adevărata noastră naţionalitate este umanitatea, ei considerând patriotismul drept cel mai mare obstacol spre marea lor utopie ! Pentru a distruge naţionalismul, ei au golit noţiunile de conţinut, atribuindu-le un cu totul altul şi echivalând naţionalismul cu : fascismul, nazismul, rasismul, antisemitismul, etc.! Prin acest fals ordinar, întocmai ca cei dela Moscova, Oculta Marei Finanţe vrea să arunce oprobiul opiniei publice neavizate asupra naţionalismului.

In realitate naţionalismul reprezintă ideia de Patrie, de Familie şi de Dumnezeu. Naţionalismul apără Suveranitatea Naţională, este cooperativ, luptând pentru buna înţelegere între popoare, înţelegând să se dezvolte după principii democratice şi fiind gata să coopereze pentru realizarea unei Confederaţii de State Suverane europene.

Dacă aceste principii ar fi fost puse la baza viitoarelor State Unite ale Europei, de multă vreme acestea ar fi constituite şi s'ar fi făcut pasul hotărîtor către un Guvern Mondial.

Din păcate, Marea Finanţă Internaţională acţionează în sens contradictoriu şi întrebuinţând alte mijloace, nu urmăreşte decât acelaşi scop cu Moscova : distrugerea Familiei, a Patriei şi a lui Dumnezeu.

Nu este o afirmaţie gratuită, fără acoperire şi vom demonstra acest lucru.

Familia este desfiinţată în Răsărit, dar în acelaşi timp este greu lovită în Apus.

Copiii sunt crescuţi pe maidan şi sunt îndoctrinaţi în şcoli în Răsărit, având "maidanul" lor în Apus prin diferitele discoteci, unde găsesc acces la droguri şi sunt îndoctrinaţi prin presă, televiziune şi şcoală în spiritul stângist şi prin televiziune, cinematografie şi literatură, sunt împinşi către brutalitate, criminalitate şi terorism.

Părinţii sunt separaţi în Răsărit prin locurile de muncă, de multe ori în oraşe diferite, familia fiind greu lovită şi în Apus, printr'un libertinaj şi o homosexualitate quasi legiferate.

Patria este nimicită atât în Răsărit cât şi în Apus, prin ridiculizarea a noţiunii însăşi şi prin Suveranitatea limitată declarată în Est şi instigată subtil în Vest.

Dumnezeu, înlocuit prim marxism în Est, este liber minimalizat în Vest. Ca o curiozitate, trebuie să menţionăm faptul că numărul ateilor este mult mai mare în Vest !

Scopul final, - atât al Mondialismului, cât şi al Comunismului, îi face să meargă "braţ la braţ" şi să nu se intereseze nici unul nici celălalt de mijloacele întrebuinţate de fiecare în parte.

Democraţia este trâmbiţată de către ambele părţi. Estul susţine că "Democraţia populară" este cea mai avansată din lume şi nici nu se sinchiseşte de această ordinară mistificare.

In Vest, democraţia este manipulată subtil, respectându-se întru totul secretul votului, cât şi pluralitatea partidelor, dar, "pleacă ai noştri, vin ai noştri"!

Democraţia, cu toate lipsurile ei, rămâne până astăzi, cel mai bun sistem de conducere, cu condiţia ca ea să fie instaurată în întreaga lume. Insă, prin slăbiciunile ce le prezintă, devine o pradă uşoară în mâinile comunismului.

Un sistem democratic, bazat pe o ideologie naţionalistă-cooperativă, rămâne o speranţă, o năzuinţă, încă greu de întrezărit.

Democraţia Occidentală de astăzi este în mod grosolan manipulată de către Oculta Internaţională. Vom da un exemplu recent, care nu face decât să se adauge şi să confirme nenumăratele exemple din trecut.

Consiliul Mondial Evreiesc a hotărît declararea Preşedintelui Austriei Kurth Waldheim ca "nazist"!

Nu voim să-l susţinem câtuşi de puţin pe Dl.Kurth Waldheim, care timp de 10 ani, cât a fost Secretar General al Naţiunilor Unite, a favorizat "Lumea a Treia" de sub influenţa sovietică, împotriva intereselor occidentale în general şi ale Israelului în special.

Ne întrebăm numai, cum este posibil ca un nazist notoriu să fi fost timp de 10 ani acceptat în acest important post ?

Fără îndoială, Consiliul Mondial Evreiesc, nu face decât să se răzbune pe Kurth Waldheim pentru atitudinea sa din trecut.

Dar cum este posibil ca două guverne democratice ca cele ale Statelor Unite şi al Canadei să declare "persona non grata" pe teritoriile lor, un Preşedinte austriac ales după cele mai clasice principii democratice ?

Desigur este vorba de un grosolan amestec în afacerile interne ale unui Stat democratic neutru, dar mai presus de acest lucru, hotărîrea guvernelor Statelor Unite şi Canadei, demonstrează totala lor subordonare Consiliului Mondial Evreiesc.

Manipularea democraţiilor occidentale de către forţele Ocultei Internaţionale ne îndrituieşte să ne permitem "licenţa" de a denumi aceste aşa zise democraţii, "mafiocraţii"!

* * *

Acest ciclu de trei articole prin care am avut intenţia să aduc o cât de sumară clarificare asupra dedesubturilor politicii mondiale, a fost rezultatul unei îndelungi cercetări a zeci de cărţi de specialitate însumând mii de pagini.

Le-am socotit necesare pentru a aduce o rază de lumină în întunericul de nestrăbătut care face ca de 40 de ani politica mondială să fie atât de neînţeleasă de oamenii de rând de pe întreaga suprafaţă a globului. Ele nu au avut scopul de a convinge, ci de a face oamenii să-şi pună întrebări şi a le da unele căi pentru a găsi răspunsuri.

Se cunoaşte faptul că fiecare om prin însăşi structura sa, atunci când urmăreşte un scop, nu tot ceeace gândeşte dă în vileag semenilor săi, pentru a nu fi contracarat, şi pentru a ajunge mai uşor la obiectiv. Acelaşi lucru se petrece şi cu un grup de oameni, când pun la cale un anumit lucru. Secretul iniţiativei şi succesul ei este condiţionat de secretul operaţiunilor şi chiar de inducerea în eroare a presupusului inamic.

In politică, mai mult decât în orice alt sector de activitate umană, acest procedeu clasic este pus pe primul plan. Dar oamenii oricât de inteligenţi şi pregătiţi ar fi, oricât de subtili şi de abili, oricât ar vrea să menţină un secret, comit unele indiscreţii, care le aduc mari neajunsuri, dacă nu le anulează complect acţiunea ce şi-o propun.

Experienţa politică de sute de ani a făcut ca organizarea să atingă aproape perfecţiunea, secretul putând fi păstrat în cea mai mare măsură, deoarece nu este cunoscut decât la cel mai înalt nivel, executanţii nefiind decât nişte simpli pioni, asupra cărora se atrage atenţia în mod intenţionat, căutându-se să se dea impresia că ei reprezintă alfa şi omega. Astfel preşedinţii de ţări şi primminiştrii, care odinioară conduceau ţările respective, constituie astăzi un eşalon cu totul secundar fiind doar elemente de execuţie.

De aceea cei ce au studiat o viaţă întreagă căutând să elucideze aceste secrete, s'au izbit la un moment dat de un zid de nepătruns şi atunci studiul ştiinţific s'a transformat în ipoteze ce şi le-au pus, ipoteze cărora au căutat să le dea diferite interpretări. Nu există până astăzi niciun studiu care să aibă pretenţia de o completă elucidare a întregului secret. Se cunoaşte obiectivul final al Marei Finanţe Internaţionale, se cunosc Societăţile şi Istituţiile Secrete şi Semisecrete existente, se cunosc cei ce le alcătuiesc, se cunoaşte în general felul lor de a acţiona, dar Forul sau Forurile superioare nu se cunosc. Există acestea ? Nu există ? Sunt întrebări fără răspuns. Dar însăşi "Marea Finanţă Internaţională", este o denumire care vrea să reprezinte acest For suprem, deoarece nu există nici o Societate care să-şi asume acest titlu. Consiliul Mondial Evreiesc este un For, care lucrează la "lumina zilei", care reprezintă interesele evreilor din întreaga lume şi a se atribui acestui For, conducerea Supremă a lumii constituie cel puţin aparent, o greşeală. La rândul lor, Lojile masonice existente, care incontestabil au o mare influenţă asupra politicii mondiale, nu pot nici ele constitui Forul Suprem, dat fiind divergenţele ce există între ele. CFR-ul american, care incontestabil prin acumularea Marelui Capital, îşi impune

punctul de vedere în cele mai multe probleme internaţionale, este la rândul lui contracarat atunci când celelalte conduceri similare din ţările industrializate au interese comune.

De aceea este o imensă greşeală a se atribui Consiliului Mondial Evreiesc sau Lojilor masonice conducerea Forului Suprem. Din nou ne punem întrebarea dacă acest For există sau nu ? Se prea poate să nu existe un For Suprem, deciziile importante să fie rezultatul unor consfătuiri a celor mai influenţi, a intereselor Capitalurilor pe care le reprezintă.

Dar dacă oameni de specialitate, care şi-au consacrat o viaţă întreagă acestor studii, nu au putut ajunge la concluzii clare, cu-atât mai puţin articolele mele, care au încercat să facă o sumară recenzie a ceeace s'a scris şi nu a tot ceeace s'a scris, nu pot constitui decât ceeace şi-au propus : cititorii să-şi pună întrebări şi să-şi găsească singuri răspunsuri.

Aceste articole, mi-au provocat multe dureri de cap. In primul rând prietenii şi chiar binevoitorii mi-au atras atenţia asupra pericolului abordării unor astfel de subiecte. Am considerat însă că este mai important să aduc la cunoştiinţa opiniei publice a exilului românesc unele dedesubturi ale politicii mondiale, chiar dacă ele sunt numai schiţate, decât pericolul la care mă expun eu, şi pe care-l consider cu totul minor, din următoarele puncte de vedere :

1 - Eu nu fac decât să schiţez, ceeace deja s'a publicat în multe lucrări, pe care oricine voieşte le poate găsi în original.

2 - Ziarul "Stindardul Românilor" are o insignifiantă răspândire în lume, deci nu poate constitui obiectul unei serioase analize din partea celor interesaţi.

Dacă lucrările principale au putut fi date publicităţii, cu-atât mai mult, nimeni nu se va interesa de o fiţuică minoră. Trebuie însă să remarcăm că niciun ziar de mare tiraj, nu a îndrăznit să abordeze astfel de subiecte şi am convingerea că ar fi imediat suprimat dacă ar face-o. Astăzi, mai mult ca în trecut, cărţile nu sunt citite, "cultura" făcându-se la televizor şi prin presa zilnică de mare tiraj, ori ambele sunt controlate şi chiar dirijate.

Dacă într'un regim comunist cineva ar îndrăzni să abordeze asemenea subiecte "tabu", ar dispare imediat fără urme. Dar în Occident faptul este judecat cu totul prin altă prizmă. Libertatea presei este respectată atâta vreme cât nu aduce prejudicii "stăpânirii", prin influenţarea opiniei publice într'un sens contrariu celui dorit. Neavând tiraj şi nescriind într'o limbă de largă circulaţie, o simplă fiţuică nu are nicio importanţă, ba din contra, suprimarea ei ar constitui o suprimare a libertăţii presei, fapt mult mai grav decât însăşi aceste articole fără importanţă. Ba poate chiar este bine venită, căci demonstrează libertatea presei ! Să nu uităm că nazismul şi fascismul, inexistente astăzi, sunt scoase în relief ca şi cum ar reprezenta încă un pericol public. Astfel, duşmanii inexistenţi sunt inventaţi, pentru a se canaliza opinia publică către "un pericol" iluzoriu şi astfel să se poată manevra în voie, în cu totul alte direcţii. Exemplele sunt nenumărate, dar dăm unul singur : acum câţiva ani, o bombă cu efect întârziat a fost pusă într'un coş de gunoi cu ocazia lui "Oktober Fest" la München. Poliţia a

ajuns repede la concluzia că atentatul a fost pus la cale de către o organizaţie de extremă dreapta "nazistă" şi acest lucru a apărut în întreaga presă germană pe prima pagină cu cele mai mari litere. După multe săptămâni, într'un colţ de ziar, câteva rânduri cu literele cele mai mici posibile, se anunţa că teroriştii au fost finanţaţi de către Republica Democrată Germană ! Este un exeplu clasic de manipulare a presei, de influenţare a opiniei publice asupra pericolului nazist existând şi în ziua de astăzi. Adevărul a fost respectat ! Dar cum a fost el prezentat ?

Ceeace am făcut eu prin aceste articole, nu a supărat câtuşi de puţin pe leaderii care conduc interese oculte, dar a supărat peste măsură pe mărunţii stângişti din exilul românesc, care m'au catalogat drept "nazist, fascist, rasist, antisemit" etc.

Resping cu indignare aceste epitete care-mi sunt atribuite. Îi detest pe nazişi şi pe fascişti aproape în egală măsură cu comuniştii. Spun "aproape", deoarece pe aceştia din urmă i-am cunoscut pe piele proprie. Nu am fost rasist în viaţa mea, ba din contra, fac parte dintre oamenii pe care nu-i deranjează câtuşi de puţin "culoarea pielii" şi îi consider pe toţi egali în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor.

Nu am fost şi nu sunt antisemit, dar nu am putut să nu remarc pe comuniştii evrei, care ne-au condus Ţara intrând în toate posturile de conducere ale ministerului de Interne imediat după instaurarea comunismului în România. Nu am putut să nu remarc, cu ocazia acordării Clauzei Naţiunii celei mai Favorizate, relatarea postului de radio "Europa Liberă", care a fost făcută exclusiv de evrei şi care se referea numai la evrei. Intervenţia guvernului de la Bucureşti prin Marele Rabin, intervenţie făcută la Cercuri influente evreieşti, corespondent în Statele Unite evreu şi speacker la postul de radio evreu ! Eu nu am făcut decât să remarc ceeace "Europa Liberă" a exprimat la microfon. Titularizarea tuturor acestor evrei nu-mi aparţine şi nu cred că am vreo vină, dacă guvernul de la Bucureşti a împuternicit un evreu ca să-l reprezinte, nu am nicio vină că Cercurile influente la care a intervenit erau evreieşti şi nici că toţi corespondenţii acestui post de radio care au relatat ştirea erau evrei. Personal, am avut şi am prieteni evrei, atât în Israel cât şi în Occident, iar în Ţară în timpurile grele, am ajutat pe cât am putut foşti colegi de liceu evrei. De unde atunci antisemitismul meu ? Dar nu am încercat să mă apăr niciodată, nu sunt singurul căruia i se aruncă în spate acuzări nedrepte, aceste fapte există decând "lumea şi pământul", dar astăzi sunt atribuite cu prisosinţă tuturor acelora care nu pot accepta marxismul, iar între români, reaua credinţă întrece limitele obişnuite,fiind atribuite tuturor celor care îndrăznesc să se afirme câtuşi de puţin.

Am încercat să fac un serviciu exilului românesc, deschizându-i şi alte orizonturi, bine ascunse în ziua de astăzi. Nu am făcut afirmaţii cu caracter definitiv, ci am relatat din cele deja cunoscute din cărţi apărute şi necunoscute marelui public.

De la început mi-am asumat răspunderea celor scrise de mine şi mi-o asum în continuare.

* * *

După trei luni dela primirea scrisorii lui Radu, am plecat la Bucureşti pentru a incasa cei 3000 de dolari şi a-mi cumpăra maşina. A doua zi de dimineaţă m'am prezentat la Banca Românească de Comerţ Exterior. Spre marea mea surpriză funcţionara îmi spune :

- Nu au venit banii, de unde ştiţi că v'au fost trimişi ?
- Poftiţi copia după trimitere.

A cercetat-o în amănunţime, să vadă dacă nu este un fals ! Apoi mi-a spus :

- Aşteptaţi vă rog puţin.

Am aşteptat circa o jumătate de oră, după care funcţionara s'a întors spunându-mi :

- Într'adevăr v'au sosit banii, ce vreţi să faceţi cu ei ?
- Vreau să cumpăr un automobil din garajul dela Intercontinental.
- Vă rog duceţi-vă acolo, vă alegeţi maşina pe care o doriţi şi daţi-le contul acesta pentru a putea face virarea banilor.

La Intercontinental, erau vreo 20 de automobile, mult mai mult decât de obiceiu; abia venise un nou transport. După ce m'am interesat de preţuri, am ales un Ford Capri, care costa exact 3000 de dolari. Mi s'a spus că a doua zi de dimineaţă îl pot ridica. Până atunci se vor face formalităţile de transfer al banilor şi va fi degresată maşina. Eram fericit ! Ford Capri în România ! Era un lucru cu totul deosebit !

M'am suit în maşină şi am plecat la Someş. Ştefănescu mă aştepta cu nerăbdare.

- Eşti bun de "cinste", mergem la Cluj numai noi doi să mai stăm la o taină ?
- Mergem Vasile.

Am luat din nou drumul plin de hârtoape de circa 80 de kilometri până la Cluj. Am intrat în cel mai mare restaurant. Mai fusesem odată acolo cu Pitty Vintilă. Un restaurant elegant şi foarte scump, dar ce conta scumpetea pentru noi, care câştigam destul de bine şi nu aveam ce face cu banii?

Nu fuseem niciodată într'un restaurant cu Vasile, noi nu ne întâlnisem pentru a sta de vorbă decât în barăcile şantierelor dela Bradu, Vâlsan sau Valea Someşului ! Eram pentru prima dată împreună într'un local civilizat. La Bucureşti, cu excepţia Intercontinentalului, unde Securitatea era "în păr", celelate vechi restaurante, Capşa, Athénée Palace şi Cina, decăzuseră complect. In restaurantul din Cluj mai puteai trăi încă atmosfera de odinioară. Desigur era şi acolo împânzit de agenţii Securităţii, dar ce ne păsa nouă !

Vasilescu era destins şi vesel ca şi când el ar fi primit frumosul automobil ! Intre noi se legase o puternică prietenie, prietenie de timpuri grele, ce nu se poate lega decât pe front, în închisoare sau în totala izolare de lume pe care o constituiau "Captările Secundare" ale hidrocentralelor. Pe aceste

şantiere cu totul izolate din creerul munţilor, Securitatea nu avea acces, secretarul de partid ţinându-i locul. La noi, acest secretar de partid era Vasile Ştefănescu, prin urmare încă mai exista un colţişor de pământ în Ţara Românească unde, în mijlocul munţilor şi al pădurii, nu trebuia să fii atent să nu te audă cineva ce vorbeşti ! Poate această libertate ce mi-o oferea Ştefănescu constituia cel mai frumos cadou din câte îmi dăruise.

- Bagă de seamă, îmi spune Vasile, atât de încet încât abia l-am auzit, nu vorbim absolut nimic, pot fi microfoane !

- Ştiu Vasile !

Atât de puţinele localuri civilizate, care mai existau încă, erau supravegheate de Securitate cu mijloacele cele mai avansate. Voiam însă să mâncăm bine şi să bem un vin bun.

- Măi, ne-am făcut cheful, hai să mergem la "ogeacul nostru", căci numai acolo suntem liberi, liberi ca "pasărea cerului" !

Am plecat înapoi la Someş, însetaţi de libertatea de a schimba idei, de a ne spune păsul fără a risca să avem de-aface cu indiscreţia atotputernicii Securităţi.

Vasile a scos o sticlă de trascău şi, la 12 noaptea a început taina !

- Mare om trebuie să fie unchi-tău dacă ţi-a putut oferi un astfel de cadou !

- Înţelegi prin "mare om", foarte bogat ?

- Da măi, şi bogat dar şi mărinimos !

- Nu cred că este foarte bogat, dar ştiu că s'a mirat foarte mult când a aflat că un automobil nou costă în jur de 3000 de dolari. Mi-a spus că o astfel de maşină în Statele Unite costă cel puţin 10.000 de dolari şi la acest preţ este destul de accesibilă aproape tuturor, bineînţeles plătibilă în rate. El a avut întotdeauna maşină, deoarece în Statele Unite ea nu constituie un lux, ci ceva de care nimeni nu se poate dispensa. Mărinimos ... desigur, căci el este un om foarte calculat, deci a fost mărinimos faţă de mine. I-a plăcut enorm faptul că lucrez în munţi şi în special ca miner. Acest lucru l-a impresionat şi nu şi-a putut ascunde admiraţia faţă de mine. De-aici mi se trage norocul pe care l-am avut, care pentru noi aici reprezintă ceva cu totul ieşit din comun, în timp ce acolo nu se concepe a trăi fără maşină.

- Crezi că este o atât de mare diferenţă de standard de viaţă ?

- Cred că este imposibil să ne putem da seama de cât este de mare! De ce să ne gândim la această diferenţă, pe care nu avem cum să ne-o imaginăm şi să nu ne gândim la diferenţa de la noi, între cum se trăia înainte de război şi cum se trăieşte astăzi !

- Eu sunt născut în 40, aşa că nu ştiu nimic de ce era înainte la noi, iar mizeria de astăzi, nu a venit dintr'o dată, aşa că îmi este greu să-mi dau seama de schimbări.

- Mai Vasile, ţin minte ca acum, eram mic, 7-8 ani, când oltenii umblau cu cobiliţa pe stradă şi strigau : "ouă proaspete, smântână, brânză de vaci, ia spanac, ia salată verde"! Cu câţiva lei, nimica toată, puteai să te aprovizionezi cu prospături, fără a fi obligat să aştepţi la "coadă" şi să nu găseşti nimic. Când îi apuca foamea, aceşti olteni se aşezau pe marginea

trotuarului şi mâncau brânză de Brăila, şuncă de Praga, măsline sau cârnat afumat. Noi, chipului intelectuali, deci oameni avuţi, nu găsim aceste alimente, oricât le-am căuta. Mâncarea nu a constituit înainte absolut nicio problemă, nici pentru cei mai săraci oameni. Asta-i adevărata diferenţă de standard de viaţă, el trebuie căutat la cei mai săraci. Astăzi toţi suntem săraci, chiar noi care avem buzunarele pline cu bani, căci ce putem face cu ei ? Diferenţa de astăzi între cei care au bani şi cei care nu au, este că privelegiaţii de soartă îşi pot cumăra un televizor la un preţ de mare speculă, sau eventual o Dacia 1300, pentru care trebuie să strângă cureaua ani de zile. Dar aproape ne lipsesc ceeace este mai important, adică hrana de toate zilele şi locuinţa, şi suntem cu toţii tot atât de săraci şi noi cei care câştigăm până la 10.000 lei lunar, şi cei care nu ştiu pe ce să dea mai întâi cei 1200 de lei pe care-i câştigă din greu. Alimentele nu au preţ, căci nu se găsesc !

- Ai dreptate, suntem cu o sută de ani în urmă !

- Şi nu numai din acest punct de vedere suntem în urmă, să-ţi dau un alt exemplu : tu ai făcut o facultate, eu n'am terminat-o, căci am fost arestat. Tu eşti avid de a mă stoarce pe mine de toate cunoştinţele mele ! De ce ? Fiindcă tu în liceu nu ai învăţat nimic, decât să scrii şi să citeşti, pe deasupra cunoştiinţe generale trunchiate şi politizate, iar în facultate, nimic mai mult decât trebuia să ştie un maistru cu 4 clase primare. Tu în fond ai cunoştinţele unui muncitor calificat dinainte şi te numeşti inginer ! Regresul nostru în învăţământ, este tot atât de mare ca şi posibilităţile oamenilor de a se aproviziona cu alimente. Vezi tu, din aceste motive este imposibil să ne putem da seama de diferenţa de standard de viaţă între noi şi Occident. Dacă tu te-ai duce astăzi în Occident, probabil că ai rămâne înnebunit de abundenţa de alimente în primul rând. Dacă m-aşi duce eu, acest lucru nu mi-ar sări în ochi, deoarece nu pot ei avea astăzi mai mult decât aveam noi ieri. Poate doar prezentarea producţiei lor de larg consum ar fi alta, dar în privinţa abundenţei, nu poate fi diferenţă faţă de ce era la noi. Pe urmă progresul tehnic, nu avem cum să ni-l imaginăm, căci desigur că aici trebuie să fie discrepanţa majoră între noi şi Occident. Vezi tu, acest Ford Capri, în faţa căruia ne minunăm amândoi, acolo trebuie să fie o maşină de duzină, pe care o cumpără săracii !

- Of, Doamne, Doamne, unde ne-au aduşi ăştia ?!!!

- Da Vasile, şi încă ceeace-ţi spun eu, probabil că reprezintă o slabă oglindă a diferenţei de standard de viaţă, fiindcă desigur că imaginaţia mea nu are cum să cuprindă progresul realizat acolo. Gândeşte-te că au trecut 30 de ani şi progresul merge în progresie geometrică, aşa că acolo, an de an, se merge înainte, după cum aici tot an de an, regresăm !

- Sunt absolut convins că nu exagerezi câtuşi de puţin şi voi face imposibilul pentru a mă duce în Occident cel puţin pentru o lună. Tare îmi este frică însă că, la întoarcere voi fi un om care nu mai năzuieşte la nimic, un om distrus.

- N'ai decât să nu te mai întorci.

- Asta nu este posibil, din multe puncte de vedere. In primul rând am două fete şi am părinţi bătrâni, pe care nu-i pot lăsa. Apoi eu nu cunosc o iotă într'o altă limbă. Şi vorba ta, facultatea pe care am făcut-o eu, este egală cu zero. Şi-atunci ce să fac acolo ?

- Muncitor acolo este de o sută de ori mai mult decât inginer aici.

- Ştiu că şi aici ai dreptate, dar vezi tu, este urât, dar este adevărat, eu sunt un om orgolios, aici sunt "Tovarăşul Inginer Şef", acolo sunt "nimeni" !

- Probabil că acolo eşti un "nimeni", dar un "nimeni" care trăieşti bine, pe când aici eşti un "cineva", care duce mizerie.

- Ai dreptate, sigur că ar fi aşa, dar repet sunt un orgolios, şi însuşi standardul de viaţă, care reprezintă diferenţa între Occident şi nenorociţii de noi, aici nu se cunoaşte, iar raportul dintre aceste standarde, aici se identifică cu diferenţa între oamenii care constituie societatea noastră. Noi nu putem face comparaţia cu cei de-acolo, dar o facem faţă de cei de-aici. Ori din nou îţi spun : aici sunt "cineva, sunt Şef de Şantier", acolo sunt un muncitor oarecare.

- Aşa este Vasile, din acest punct de vedere ai dreptate, dar dacă m'ai întrebape mine ce aşi vrea să fiu : ministru în România sau muncitor în Occident, nu aşi sta un moment la îndoială şi aşi fi un muncitor fericit cu mult mai bine decât un ministru astăzi şi de ce nu, un puşcăriaş mâine !

Discuţiile mele cu Vasile au îmbrăcat întotdeauna cele mai variate forme, neexistând niciun subiect pe care să nu-l abordăm şi să-l întoarcem pe toate feţele. Şi Vasile era "Secretar de Partid"!

* * *

In toamna anului 1986, speranţele mele pentru unirea celor două mari organizaţii româneşti, CNR şi URL au rămas intacte, cu tot refuzul categoric pe care l-am primit dela domnul Raţiu în ziua de 11 Aprilie a aceluiaşi an.

Aceste speranţe sunt întemeiate pe atmosfera atât de favorabilă unirii din însăşi organizaţia domnului Raţiu, atmosferă pe care am constat-o cu ocazia congresului URl din 12 Aprilie de la Paris. Mi-am putut da seama cu această ocazie că nu URL-ul ci doar domnii Raţiu şi Novacovici sunt cei care se opun unirii. De acest lucru am căutat să-l conving şi pe domnul doctor Mătrescu, care însă a rămas intransigent în convingerile sale : niciodată Raţiu nu va accepta unirea românilor.

Totuşi, încurajat de domnii Horaţiu Comaniciu şi Constanţin Nagacevschi, am rămas şi eu la convingerea că unirea celor două organizaţii trebuie să constituie nucleul în jurul căruia să se unească şi celelalte organizaţii.

In Noembrie 1986, am marea surpriză de a primi un telefon dela domnul Raţiu.

- Sunt în München şi vreau să te văd !

- Unde vă pot vedea domnule Raţiu ?

- Poţi veni astăzi la ora două şi jumătate la hotelul Hilton ?

- Vin, domnule Raţiu.

Deşi o deplasare cât de mică, pentru mine, constituie o mare problemă datorită sănătăţii, acest telefon neaşteptat îmi dă speranţa că domnul Raţiu a revenit la sentimente mai bune !

Punctual ca de obiceiu, la două şi jumătate, am telefonat domnului Raţiu din holul hotelului. M'a rugat să aştept puţin, deoarece este ocupat. Am luat o cafea şi am aşteptat aproape o oră, în cel mai elegant hotel din München, pe care bineînţeles nu-l cunoşteam. In sfârşit a venit timpul ce mi-a fost rezervat pentru "înalta audienţă"!

Nu m'a mai frapat "eleganţa neglijentă" a domnului Raţiu şi nici nu m'a jicnit faptul că a vrut să-mi plătească cafeaua, ca oricărui sărantoc. Felul domniei sale de a mi se adresa la persoana întâi, atunci când eu îi vorbeam numai la persoana a treia, am socotit-o ca o deformaţie naturală a oricărui "leader" suferid de ameţeala înălţimii ! Dar atunci când urmăreşti un obiectiv general, o cauză ce nu-ţi aparţine, treci peste aceste mărunţişuri.

După un schimb de convenienţe "uzuale în lumea mare", am intrat în subiect. Am intrat eu, căci domnul Raţiu după "obişnuinţa politică" era dispus să "cumpere" totul, fără a "vinde" absolut nimic! Ca şi la Paris, domnul Raţiu s'a refugiat într'o tăcere totală, ascultând, aparent foarte distrat ceeace-i spuneam.

După o jumătate de oră de "politicoasă ascultare", domnul Raţiu s'a sculat în picioare, semn că "audienţa s'a terminat !

- Bine domnule Raţiu, dar nu-mi răspundeţi nimic ?

- Dumneata eşti naţionalist !

- Dumneavoastră nu sunteţi naţionalist ?

- Nu, eu sunt democrat !

- Şi eu sunt democrat, dar sunt şi naţionalist.Nu cred că democraţia exclude ideia întâietăţii noţiunilor de Familie, Patrie şi Dumnezeu, cu-atât mai mult cu cât astăzi sunt atât de minimalizate.Naţionalismul meu este cooperator şi sunt departe de a fi nazist sau fascist, căci ambele aceste dictaturi îl lasau pe Dumnezeu la o parte. Sund democrat, deoarece socotesc acest regim ca singurul acceptabil, deci sunt pentru pluralitatea partidelor şi a scrutinului secret. Nu am fost niciodată antisemit sau rasist. De ce nu ne putem înţelege ?

- Fiindcă dumneata eşti naţionalist, a repetat domnul Raţiu deschizând uşa ! Ca întotdeauna "elegant", domnul Raţiu mă poftea cu alte cuvinte afară !

M'am despărţit de domnul Raţiu, fără a-l pune la punct cum ar fi meritat. "Cauza" nu era a mea, era a noastră...

Furios, i-am telefonat domnului Nagacevschi, povestindu-i în amănunt felul în care am fost primit şi dat afară.

- Şi, nu l-ai pus la punct ?

- Nu domnule Nagacevschi, când te bagi în politică îţi asumi astfel de riscuri. Dacă Raţiu mi-ar fi fost comandant de Divizie, deci general şi eu un pârlit de sublocotenent îl trimeteam în origina sa "nobilă" cu riscul să fi fost dat afară din armată, dar aşa ...

- Mare putere de abţinere ai avut domnule Pantazi, te admir cu toată sinceritatea.

- Am lăsat Consiliului Naţional o portiţă deschisă, deşi eu am ajuns la concluzia domnului doctor Mătrescu. Părerea mea este că nici domnul Comaniciu la Frankfurt nu va reuşi nimic.

- Şi eu am aceeaşi părere, dar trebuie să-i dăm timp domnului Comaniciu să se convingă.

- Dumneata ştii cât de prost vorbeşte dl. Raţiu, dar orice va spune la Frankfurt, îl voi lăuda în ziar, pentru a-i uşura sarcina domnului Comaniciu.

- Foarte bine, eu voi începe lupta pentru a-l convinge pe domnului Comaniciu că nu se va putea face nimic cu dl. Raţiu.

- Eu mai văd încă o soluţie : să punem cât mai mulţi oameni de-ai noştri să se înscrie la el ! Va fi încântat, cât este de plin de el, va crede în noi succese şi în felul acesta îşi va mări opoziţia în sânul grupării lui.

- Foarte bună ideie, voi căuta să-i incit pe cei dela Consiliul Naţional în acest sens.

- Da, dar pe de altă parte, trebuie să ne gândim serios la "Unirea Exilului Românesc", fără el. Vom face unirea cu câteva organizaţii şi ni se vor alinia mulţi neînregimentaţi. După câtva timp ne vor urma şi mulţi dintre ai lui Raţiu !

- Bine, mai stăm de vorbă în această privinţă.

Doctorul Mătrescu a fost categoric :

- Nu ţi-am spus eu ? Cu Raţiu nu vom ajunge niciodată la o înţelegere, este mult prea orgolios şi i-e frică să nu-şi piardă preşidenţia ! Numai dumneata poţi face "Unirea Exilului", dă un semnal şi începem lupta, am o mulţime de oameni.

- Ai răbdare, domnule Doctor, mai întâi trebuiesc convinşi toţi dela Consiliul Naţional şi în primul rând domnul Comaniciu.

- Nici el nu vrea unirea ?

- Ba o vrea, dar dânsul crede că îl poate convinge pe dl. Raţiu !

- Prostii, este o imposibilitate !

- Sunt de acord, dar trebuie ca domnul Comaniciu să ajungă la aceiaşi convingere.

- Pierdem vremea degeaba, mai bine ia conducerea şi să facem un partid politic Social-Creştin, vom avea o groază de aderenţi.

- În niciun caz, domnule Doctor ! Un nou partid politic nu rezolvă problema unirii românilor, ba din contra, o fărâmiţează mai mult. Noi trebuie să militām pentru unirea organizaţiilor existente şi nu ca o nouă organizaţie, ci ca o reprezentanţă comună a celor existente.

- Eu rămân la ideia unui partid politic, cu un program asemănător celui lui Strauß. Ne vor urma legionarii şi foarte mulţi dintre ceilalţi.

- Nu ne vor urma legionarii, căci ei nu renunţă la partidul lor şi nici ceilalţi, ci doar o parte din cei neînregimentaţi. Scopul nostru în niciun caz nu poate fi nici un nou partid politic şi nici o nouă organizaţie, ci unificarea celor existente. Îmi tot spui să iau iniţiativa, eu nu o voi lua decât atunci când sunt sigur de Consiliul Naţional şi numai pentru o reprezentanţă comună a organizaţiilor existente, iar după ce voi reuşi acest lucru, mă voi retrage.

- Asta în niciun caz, fără dumneata nu se poate face nimic.

- Ba se poate şi numai retrăgându-mă se va putea. Altfel voi fi acuzat că vreau să mă impun şi nu vom fi ajutaţi.

- Trebuie să rămâi în fruntea noastră, cine vrei să ne conducă, numai ramoliţii şi incapabilii ?

- Vom găsi şi oameni mai tineri şi cinstiţi.

- Nu ! Eu m'am săturat de şefi, nu te accept decât pe dumneata, eşti singurul capabil de această iniţiativă.

- Iniţiativă da, şefie nu.

- Bine, trebuie să mai stăm de vorbă, dar să ştii că nu m'ai convins.

- Eu nu ştiu cât te-am convins sau nu, dar să ştii că pe mine n'ai să mă convingi niciodată să fiu preşedinte.

- Cu Cernovodeanu şi cu Boutmy, n'am abordat acest subiect, deoarece prin telefon nu este posibil. Va trebui să ne întâlnim.

Pentru mine, în urma întrevederii cu dl. Raţiu, lucrurile au început să se lămurească : în momentul în care dl. Comaniciu va fi cu toată inima alături de mine, vom face unirea exilului românesc şi mai târziu va trebui să vină şi dl. Raţiu, sau în orice caz mulţi din oamenii lui.

1 Decembrie, aduce întâlnirea dela Frankfurt. Vine din nou Regele şi, pentru a doua oară în acelaşi an, este în mijlocul exilului românesc. Se va fi hotărît oare să nu ne mai părăsească ?

Raţiu a citit câteva fraze comune, dar le-a citit căci dacă vorbea, era o catastrofă. Aceasta mi-a dat posibilitatea să-l laud în ziar.

A fost încântat şi mi-a scris o scrisoare de mulţumire şi de felicitare pentru ziar ! Cât îi place acestui om să fie măgulit !!! M'a rugat să-i trimit şi fotografii cu Regele de la Soultzmatt şi de la Frankfurt, deoarece vrea să facă un album.

L-am chemat la telefon la Londra şi i-am spus că peste o săptămână, după ce le copiez, îi trimit 5 fotografii. M'a rugat să i le trimit imediat, le va copia el şi mi le va restitui, ceeace am şi făcut.

Dl. Comaniciu, după cum mă aşteptam, nu a putut să stea de vorbă la Frankfurt cu dl. Raţiu asupra chestiunii care ne interesează. Dar în sfârşit, poate după laudele pe care i le-am adus în ziar, pe viitor va fi mai uşor abordabil ! Nu-mi fac iluzii, nu mai intervin, îl las pe domnul Comaniciu să încerce !

* * *

În numărul 13 din Mai 1987, articolul de fond al ziarului "Stindardul Românilor" este intitulat :

EUFORIE SCHYZOFRENICA

Marele "democrat" Gorbaciov a reuşit să isterizeze Occidentul !

La un sondaj de opinii în Franţa, Gorbaciov l-a învins pe Reagan în democraţie !!!

În întreaga lume occidentală, "liberalizarea" lui Gorbaciov, precum şi ofertele sale de reducere la "zero" a rachetelor nucleare au provocat o euforie demenţială.

Nimeni nu vrea să vadă realitatea că Gorbaciov, asemenea predecesorilor săi, este tot un produs al KGB-ului. Dacă el a schimbat într'o oarecare măsură linia dură de până acum, este numai datorită a doi factori obiectivi, care l-au obligat la acest lucru : înarmarea americană (în special programul defensiv antinuclear, cunoscut sub denumirea de "Războiul Stelelor") şi starea economică dezastruoasă în care se află Uniunea Sovietică.

Pentru a camufla impasul îngrozitor în care se găseşte, Gorbaciov a iniţiat o ofensivă politică fără precedent, pentru a induce încă o dată în eroare Occidentul.

"Liberalizarea" internă şi oferta de denuclearizare totală, sunt armele prin care Gorbaciov este pe cale de a îngenunchia din nou Occidentul !

În realitate "liberalizarea internă" se reduce la mult zgomot pentru nimic. Eliberarea din închisori a câtorva sute de oameni indicaţi de KGB, nu reprezintă absolut nimic faţă de milioanele de sclavi ce putrezesc dincolo de Urali.

Niciun decret de amnistie nu a fost dat, singurul care ar reprezenta o oarecare garanţie asupra unei adevărate liberalizări.

Principiile de conducere internă şi externă a Uniunii Sovietice nu s'au schimbat întru nimic dela Lenin la Gorbaciov. Ne aflăm doar în faţa respectării principiului leninist : "doi paşi înainte, unul înapoi".

Noul "panglicar" dela Kremlin, controlează cu autoritate "pasul înapoi", reprezentat prin insignifiantele scamatorii făcute în presa şi televiziunea sovietică. Totul este numai praf aruncat în ochii unui Occident dezorientat, lipsit de solidaritate şi dornic de a se "îmbăta cu apă rece".

Din punct de vedere intern, practic Gorbaciov nu a realizat absolut nimic.

Extern, Gorbaciov nu a făcut decât promisiuni : retragerea trupelor din Afghanistan şi dezarmarea totală nucleară. Dar războiul din Afghanistan este condus cu forţe sporite şi nimic nu ne poate îndreptăţi să-l credem pe Gorbaciov. În ceeace priveşte denuclearizarea totală, cu inspecţie pe teren, cu condiţia încetării experienţelor defensive americane în spaţiul stelar, suntem convinşi că oferta lui Gorbaciov e sinceră. Pentru el, războiul nuclear nu se mai poate câştiga, dar odată terminate experienţele americane, el poate fi pierdut. Dacă ar obţine reducerea la "zero" a rachetelor nucleare,

Uniunea Sovietică ar rămâne cu o covârşitoare superioritate a armelor clasice,.

Astăzi când Uniunea Sovietică se află în cel mai greu impas politico-militar, de la sfârşitul războiului, Occidentul este obligat să-şi impună punctul de vedere.

1 - Unificarea Germaniei şi alegeri libere.
2 - Pacea cu Germania.
3 - Alegeri libere sub control internaţional în toate ţările satelizate.
4 - Autodeterminare şi alegeri libere în toate teritoriile ocupate de sovietici după 1938.

Numai prin rezolvarea punct cu punct, a celor mai sus menţionate, s'ar putea întruni o nouă Conferinţă, care să aibe drept obiect dezarmarea.

Democraţiile occidentale ar trebui să-şi aducă aminte că au vândut la Yalta şi Helsinki jumătate din Europa, călcând în picioare propriile lor principii enunţate în Charta Atlanticului.

Răspunderile pe care şi le-au asumat la începutul celui de al doilea Război Mondial, au fost date uitării la sfârşitul lui.

Este momentul, astăzi mai mult ca oricând, de a se readuce pacea în lume, dar o Pace bazată pe principii democratice, aşa cum au fost enunţate în Charta Atlanticului.

* * *

Primesc un telefon dela domnul Dan Cernovodeanu de la Paris, în urma căruia, public cu plăcere în acelaşi ziar aricolul intitulat :

O DEZMINŢIRE BINEVENITA

În numărul 10-11 din Ianuarie a.c. în articolul "Politica Exilului", subsemnatul citând din revista franţuzească "Monde et vie" şi din ziarul american "The city of New York", scriam :

"Din iniţiativa - Fundaţiei Ford - şi a domnilor M.Kissinger şi M. Brzezinski s'a constituit un Consiliu al Europei Centrale în Exil - având drept scop - Libertatea, Independenţa şi Democraţia - în toate ţările subjugate şi că se urmăreşte constituirea unui - Parlament al Ţărilor Europei Centrale - (Europa subjugată). Deasemenea aflăm că, în acest scop, au avut loc până acum trei întruniri : la 28 şi 29 Iunie, la 27 Septembrie, apoi în Decembrie la Londra (la care Majestatea Sa Regele Mihai I al României a luat parte personal). S'a hotărît ca în Aprilie 1987 - Parlamentul Europei Centrale - să fie constituit, fondurile necesare fiind puse la dispoziţie."

Ziarul nostru îşi punea întrebarea : "Nu crede Majestatea Sa Regele Mihai, că ar fi trebuit să consulte Exilul, înainte de a se angaja într'un astfel de "Consiliu al Europei Centrale" ? Care au fost şi care vor fi reprezentanţii

Majestăţii Sale la această importantă întrunire ? de ce să afle Exilul dela străini ceeace trebuia să afle dela Regele Său ?"

Astăzi, din surse autorizate din preajma Majestăţii Sale Regelui aflăm :

Suveranul României a fost profund surprins citind această ştire în ziarul nostru. El a afirmat că nu a avut cunoştinţă despre un astfel de "Parlament al Europei Centrale", că nu a luat parte la nicio consfătuire şi nici nu a numit vreo persoană care să-L reprezinte. Majestatea Sa ar fi considerat drept legitime întrebările noastre asupra faptului că nu a consultat şi nici măcar informat Exilul, în cazul în care ştirea relatată ar fi corespuns realităţii.

Această clarificare venită din surse autorizate, ne oferă satisfacţia de a putea da desminţirea atât de necesară pentru legătura strânsă ce trebuie să dăinuiască între Suveran şi Exilul Românesc.

Din păcate, trebuie să punem următoarele întrebări Majestăţii Sale Regelui :

A cerut Majestatea Sa socoteală revistei "Monde et vie" şi ziarului "The City of New York", care au colportat ştiri inexacte, menite să arunce o nemeritată umbră asupra persoanei Sale ?

A protestat Suveranul împotriva serialului american "Denver" care pune într'o lumină atât de nefavorabilă Casa Domnitoare din România ?

Cum a încercat să rezolve Majestatea Sa criza în care ne aflăm de 40 de ani ?

Pe cine a consultat în vederea unei Uniri a Exilului Românesc ?

Pentru care motiv Majestatea Sa nu acţionează de urgenţă în vederea constituirii unei reprezentanţe a Exilului, care să poată vorbi în numele Regatului Român în faţa Guvernelor şi Organizaţiilor Occidentale ?

Acestea sunt întrebările la care Majestatea Sa trebuie să dea un răspuns clar Exilului Românesc.

* * *

Au trecut 6 luni de când nu am mai stat de vorbă cu Ştefănescu, deşi locuim unul lângă altul. Nici la locul de muncă nu l-am văzut, deoarece la mine merge treaba şi el este prezent numai acolo unde nu este mulţumit. Într'o zi mă trezesc cu el în galerie !

- Ai venit să-mi faci inspecţie ?

- Nu. Am venit să te iau să stăm de taină. Până mâine la aceeaşi oră, nu-ţi mai dau drumul ! Punem ţara la cale, mâncăm, bem, dormim şi iar tăinuim, asta-i tot şi-acum hai, să nu pierdem vremea !

Ne-am suit amândoi în Ford Capri-ul meu şi am plecat cei doi kilometri până acasă la el ! Ne aştepta un curcan fript cu cartofi prăjiţi şi vin de Târnave, luat de el direct dela sursă.

- Câte n'am vorbit noi şi câte am învăţat dela tine şi totuşi în atâţia ani, nu am aflat încă de ce ai făcut tu 16 ani de puşcărie ?! M'ai învăţat istorie, m'ai învăţat istorie politică, mi-ai povestit în amănunt primul şi al doilea

război mondial şi nu mi-ai povestit nimic în legătură cu istoria din 44 încoace.

- Păi asta o ştii Vasile, ai trăit-o, ce să-ţi spun ?

- Ce să ştiu măi, nu ştiu nimic, ştiu ce mi-au spus în şedinţele de partid, dar asta înseamnă că ştiu ceva ? Tu vezi bine că stăm unul lângă celălalt şi de 6 luni nu am putut sta de vorbă, aşa că de unde să ştiu ? M'am săturat de această muncă nebunească pe care o duc de atâţia ani şi în fond, pentru ce facem acest lucru ? Eu, mă rog, îmi fac meseria pe care am învăţat-o şi o fac conştincios căci aşa mi-e firea, dar tu ?

- Şi eu sunt conştiincios Vasile şi îmi place atunci când m'am apucat de ceva să fac totul aşa cum trebuie.

- Prostii măi, amândoi suntem nişte proşti, muncim ca să "construim socialismul", care urmăreşte distrugerea noastră şi noi îi dăm cel mai mare ajutor ca să ne termine, ăsta-i adevărul ! Acum, pauză 24 de ore, ne închidem amândoi aici şi nu vedem pe absolut nimeni. Am dat ordin să nu fim deranjaţi nici dacă ar veni directorul general de la Bucureşti, oricine ar întreba de noi, i se va spune că am plecat la Cluj. Hai mai întâi să mâncăm şi să bem, altfel, ne vom înţelege sătui !

N'am mai mâncat atât de bine de când m'a invitat Radu la Intercontinental ! Nu ştiam că vinul de Târnave , vinul adevărat de Târnave este atât de bun.

- Explică-mi măi, explică-mi tot ce s'a întâmplat în legătură cu arestările, nouă ni s'a spus despre "lupta de clasă", despre duşmanul care "mişună", despre "vigilenţa" noastră care trebuie să fie continuă, deoarece capitaliştii, prin uneltele lor nu au renunţat la luptă şi trebuie terminat definitiv tot putregaiul, trebuiesc terminaţi burghejii şi chiaburii care uneltesc tot timpul împotriva clasei muncitoare !

- Dar vi s'a spus vreodată din cine este compusă această clasă burgheză atât de duşmănoasă ? Hai să-ţi povestesc în legătură cu această gogoriţă o discuţie pe care am avut-o cu unul din anchetatorii mei acum 20 şi ceva de ani. Mă aflam la Uranus şi eram anchetat pentru spionaj şi înaltă trădare, toate la un loc, băgate într'un cazan comun, din care nu puteai alege nimic. Eram complect străin de acuzaţiile ce mi se aduceau şi de altfel tot atât de străin era şi anchetatorul, care nu ştia despre mine nimic altceva decât că sunt un duşman învrăjbit al "clasei muncitoare" şi trebuia să dovedească acest lucru. Cum ? Nu ştia nici el, iar eu nu-l puteam ajuta fiind complect străin de orice spionaj, el nu ştia ce să mă întrebe, iar eu cu-atât mai mult ce să răspund ! După ce trecusem printr'o primă "fabrică", compusă din : curent electric, întinderi pe masă, găleţi de apă turnate cu pâlnia pe gât, spânzurat cu mâinile şi picioarele legate de o rangă pe două dulapuri, bătăi la testicule, ace băgate sub unghii, plus bătăile obişnuite la fund şi la tălpi cu un arsenal întreg de ustensile, pornind de la coadă de mătură şi până la cablu de înaltă tensiune (toate aduse într'o trusă specială), ca argumente convingătoare, într'o zi a venit mai bine dispus şi mi-a spus :

"- Domnule Pantazi, este inutilă orice rezistenţă, dumneata eşti vinovat, prin însăşi clasa socială din care te tragi. Tatăl dumitale a făcut parte din marea burghezie !

- Ce înţelegeţi dumneavoastră prin "marea burghezie" ?

- Păi el a fost general, aşa că a fost un mare burghez !

- Dar dacă era sublocotenent era tot mare burghez ?

- Nu ... atunci ...

- Atunci era ce ? Era proletar ?

- A nu ... era doar un burghez mai mic !

- Deci între "marea burghezie" şi "mica burghezie" diferenţa este de vârstă ?

- Nu este de vârstă, ci de grad !

- Şi eu din ce clasă fac parte ?

- Cum din ce clasă ? Din clasa lui tat-tu : "marea burghezie" !

- Păi de ce ? Eu ar trebui să fiu proletar, căci nu am fost decât locotenent !

- Vezi că întreci măsura şi ... întoarcem foaia ... suspendăm democraţia !

- Nu domnule anchetator, eu nu vreau să vă supăr, vreau numai să învăţ dela dumneavoastră fiindcă am fost educat greşit. Aşi vrea să vă întreb dacă generalii din armata dumneavoastră fac parte din "marea burghezie" ?

- Cum poţi să întrebi aşa ceva ? Ei sunt în slujba poporului, deci sunt proletari !

- Acum încep să înţeleg

- Ei vezi ... vezi ?

Anchetatorul şi-a umflat pieptul, mândru de puterea lui de convingere.

-Domnule anchetator, dar civilii din ce clasă fac parte ?

- Depinde ... de exemplu politicienii erau din "marea burghezie" !

- Păi erau şi ţărani care făceau politică, ei erau tot din clasa marei burghezii !

- Nu chiar aşa, tu nu ştii nimic măi, eu vreau să te învăţ, dar n'am timp, am o mulţime de treburi pe capul meu şi n'am timp să mă ocup şi de tine.

- Ştiu domnule anchetator, eu vă mulţumesc pentru osteneala dumneavoastră, dar lămuriţi-mă cel puţin atât : din ce clasă făceau parte ţăranii care făceau politică ?

- Ai să vezi tu la puşcărie, acolo ai să găseşti toate clasele !

- Şi proletari ?

- Şi proletari care nu şi-au văzut de treabă. Justiţia poporului nu iartă pe nimeni, îi pedepseşte pe toţi, cu scopul de-ai îndrepta !

- Şi cum pot scăpa eu de-această nenorocită clasă burgheză ?

- Când te vei reeduca, vei scăpa !

- Şi voi deveni şi eu proletar ?

- Nu chiar aşa, dar partidul va avea grije şi de tine !"

Ştefănescu a început să râdă.

- Vezi mă, Partidul te-a dat în grija mea şi eu te-am făcut proletar ! Să mulţumim amândoi Partidului şi Guvernului !

- Numai eu beneficiez de această favoare, tu cel mult poţi deveni burjui !

- Vrei să mă bagi la puşcărie ? îmi răspunde Vasile râzând.

- In principiu, asta s'a întâmplat Vasile. Pe baza unor "lozinci", învăţate pe dinafară, pe care nici nu le înţelegeau, executau planul Moscovei de a ne distruge. La comunişti nu există oameni, ei au fost înlocuiţi prin dosare care sunt împărţite nu după culpe ci după clase sociale şi după lozinci, în realitate, după inamici presupuşi. Aceşti inamici presupuşi trebuiesc distruşi, iar dosarul lor este constituit în acest scop. Drept dovadă a vinovăţiei, nu este nevoie decât propria declaraţie, care trebuie smulsă prin orice mijloace după un text dinainte stabilit şi care te încadrază în una din crimele cuprinse în Codul Penal : Spionaj, Inaltă Trădare etc. Pedepsele în ani de închisoare sunt tot dinainte stabilite de către Securitate şi aceasta intră de multe ori în încurcătură, căci după declaraţiile date, vina este cu mult mai mare decât cea dinainte stabilită. Atunci schimbă anchetatorul şi iau ancheta dela capăt. Cunosc un caz, în care un biet cetăţean fusese atât de speriat la prima anchetă, încât nu voia să-şi schimbe prima declaraţie şi a trebuit să fie din nou trecut prin "fabrică", pentru a accepta să dea o declaraţie care-i uşura situaţia ! Statul comunist este un stat birocratic şi-atunci nu poate lucra decât pe bază de dosare. Fiecare om constituie pentru el un dosar şi fiecare dosar are la începutul lui o fişe, care rezumă cuprinsul dosarului, ori dosarele fiind constituite după lozinci învăţate pe dinafară, fişa lui rezumativă, începe prin concluzie : criminal de război, spion, trădător, contrarevoluţionar etc. Toate acestea la un loc, stigmatizează pe "duşmanul poporului". Impotriva acestui duşman al poporului este permis absolut orice pentru că el trebuie să piară. Intr'un regim comunist, trebuie să existe "duşmani ai poporului", deoarece ei chiar dacă nu există, trebuiesc inventaţi pentru a se justifica prostul mers al lucrurilor. In momentul în care lupta de clasă a încetat prin desfiinţarea claselor sociale inamice, propriilor partizani căzuţi în dizgraţie li se aplică coventionalul epitet de "contrarevoluţionar" şi astfel revoluţia comunistă merge mai departe.

- Măi tu mă îngrozeşti !

- Te rog să crezi că nu vreau acest lucru Vasile, dar trebuie să înţelegi mecanismul lor de funcţionare.

Ne-am culcat la 4 după masă, urmând ca atunci când ne-om trezi să ne continuăm discuţiile. Pentru noi nu exista noapte sau zi şi cu-atât mai mult ore, noi am devenit nişte automate, care lucrează în slujba construirii socialismului !

* * *

După cele trei preinfarcturi urmate de operaţia la inimă prin care mi s'au făcut trei by-pass-uri şi după o convalescenţă de 4 luni, arterita gravă pe care o aveam a început să devină insuportabilă. Astfel nu mai puteam închide ochii din cauza durerilor care au devenit insuportabile. Am intrat în spitalul cel mai mare din München pentru un diagnostic precis.

Doctorul mi-a spus :
- Artera principală (aorta) este înfundată complet de la coşul pieptului şi până la jumătatea piciorului stâng. Nici la piciorul drept situaţia nu este cu mult mai bună. Soluţia nu este decât fie amputarea ambelor picioare, fie o operaţie extrem de grea de înlocuire a acestei artere, care necesită o dare afară a tuturor intestinelor, deoarece artera este dedesubt.
- Prima soluţie nu o accept, dar cea de-a doua, ce şanse de reuşită are ?
- Ţinând seama de vârsta dumitale şi de faptul că ai mai suferit o operaţie grea, şansele sunt greu de stabilit.
- Totuşi aşi vrea să cunosc părerea dumneavoastră !
- Aveţi cam 50% şanse să supravieţuiţi operaţiei, dar după aceea ...
- Adică aceste 50% sunt şansele de a nu muri pe masa de operaţie ?
- Desigur.
- Dar după aceea ?
- S'ar putea să nu rezistaţi şocului postoperatoriu, din nou şansele sunt cam de 50% !
- Am înţeles, adică şansele mele se reduc la 25% !
- Cam aşa, totuşi dacă aveţi noroc ... dar trebuie să ştiţi că şansei de a reuşi operaţia, adică de a putea să mergeţi, trebuie din nou să-i acordaţi un procent de 50%.
- Inţeleg prin aceasta că adevăratele şanse de reuşită se reduc cam la 12%.
- Niciodată nu se poate aprecia acest lucru, fiecare om are şansa lui, dar raţionamentul dumneavoastră este bun.
- Şi în cazul în care nu mă operez ?
- In acest caz, situaţia se va înrăutăţi vertiginos şi în cel mai bun caz posibil, veţi mai avea un an de trăit. Operaţia este absolut obligatorie.
- Vă mulţumesc, nu accept operaţia.

Am plecat acasă, făcându-mi socoteala că dacă mai am 6 luni, îmi voi termina primul volum al cărţii mele şi cu asta mă pot declara satisfăcut.

M'am dus la doctorul meu, Vasile Iliescu, căruia i-am arătat diagnosticul spitalului Großhadern şi hotărîrea mea.
- Bine-ai făcut, după părerea mea nu ai fi avut nicio şansă dacă făceai operaţia. Această operaţie este mai grea decât cea pe care ai făcut-o la inimă. Dracul nu este atât de negru pe cât ţi l-au spus cei dela Großhadern, există posibilităţi pentru ca organismul să reacţioneze singur, prin creerea de circuite secundare de circulaţie. Vom ajuta printr'un tratament acest lucru şi eu rămân încrezător că vom reuşi, desigur nu poate fi vorba de o vindecare, ci de o oprire a înaintării bolii şi poate chiar de o ameliorare.

* * *

O nouă întrevedere cu domnul Comaniciu, nu mă avansează cu nimic, dânsul fiind convins că în cele din urmă îl va hotărî pe domnul Raţiu pentru unire ! Şeful CNR-ului, om de perfectă bună credinţă, nu poate pune

la îndoială sentimentele româneşti ale domnului Raţiu. Sunt de acord cu acest lucru, dar am convingerea că se pierde foarte mult timp. De ce aşteaptă domnul Comaniciu o iniţiativă din partea domnului Raţiu şi n'o i-a el însuşi ? Dar domnul Comaniciu este de neînduplecat :
- Răbdare, drăguţă, răbdare !

Discuţia între noi, la care a asistat domnul Nagacevschi, a luat forme violente din partea mea. Am regretat întotdeauna acest lucru, dar l-am încercat totuşi ca o ultimă soluţie. Am început prin a-mi cere scuze faţă de ce va urma, dar un adevăr nu se poate spune decât fără ocol, oricât de crude ar fi cuvintele. Domnul Comaniciu a acceptat să-i spun tot ceeace gândesc şi mi-a promis că nu se va socoti jicnit.
- Domnule Comaniciu, despre necesitatea absolută a unirii exilului, nu trebuie să mai discutăm, deoarece în această privinţă suntem cu totul de acord. Dar dumneavoastră aveţi marele păcat de a-i considera pe toţi oamenii la fel cu dumneavoastră. Domnul Raţiu face parte din cu totul altă categorie. Dânsul este un orgolios fără margini şi se teme că prin această unire, contopire, fuziune, federalizare, cum vreţi să o numiţi, îşi va pierde poziţia pe care o are. Domnul Raţiu are probleme în însăşi organizaţia sa şi de aceea nu-şi complică situaţia, cu cât gruparea va fi mai mare, cu atât posibilităţile lui de a o controla vor fi mai grele. Domnul Raţiu cunoaşte foarte bine acest lucru şi veţi vedea cum cu prima ocazie va căuta să-şi ia proprii oameni în mână. Din aceste motive nu este nimic de aşteptat din partea lui. Iniţiativa trebuie să fie a dumneavoastră.
- Nu se poate acum, de altfel nici oamenii mei nu sunt hotărîţi. Mulţi sunt împotriva unei uniri sub conducerea lui Raţiu şi astfel eu nu pot face nimic. În cadrul CNR-ului domneşte democraţia, trebuie să strâng biroul de conducere şi să-i văd ce vor.
- Domnule Comaniciu, un şef trebuie să-şi impună punctul de vedere, dacă nu reuşeşte acest lucru, înseamnă că nu este şef, şi-atunci cedaţi locul.
- Este simplu de spus, să nu crezi dumneata că eu nu vreau să mă retrag, dar cine îmi urmează ? S'ar putea ca acesta să fie Ioaniţoiu şi atunci ar fi un dezastru. Dumneata nu ştii cât rău ne-a făcut Ioaniţoiu în America ?
- Ştiu absolut tot domnule Comaniciu şi vă consider vinovat de tot ce s'a întâmplat. Acestui om i s'a dat mult prea mult "nas" şi iacă unde v'a adus.
- Ioaniţoiu are multe merite şi a luptat alături de noi în timpuri grele în Ţară.
- Şi acest lucru îl cunosc domnule Comaniciu, Ioaniţoiu a fost un bun "soldat", dar atât şi nimic mai mult. Activitatea lui, până la un punct, a fost foarte frumoasă şi în exil. A scris acea carte "Morminte fără Cruce" în trei volume, care a necesitat o strângere de informaţii impresionantă. Din păcate nu şi-a verificat informaţiile şi cartea cuprinde o mulţime de neadevăruri flagrante, dar incontestabil meritele lui nu pot fi tăgăduite. Cartea mai suferă de un păcat, scoaterea propriei persoane în evidenţă, precum şi vădita scoatere în relief a ţărăniştilor, ale căror merite incontestabile de altfel, pun în umbră pe toţi ceilalţi. Dar mă rog, aceste critici pot fi făcute oricărui autor, dar semnarea cărţii cu titulatura de Secretar general ales al Partidului

Național Țărănesc, întrece orice măsură ! După Iuliu Maniu, Cicerone Ioanițoiu ! Dumneavoastră nu vă dați seama că asta înseamnă o paranoia avansată ? Cum ați putut să-l alegeți pe acest om simplu, bine intenționat dar având "delir de grandoare" ca vicepreședinte al CNR-ului ?

- Nu este vina mea, este a lui Penescu.

- Nu există nicio scuză, nici pentru Penescu care l-a promovat, nici pentru dumneavoastră că l-ați acceptat. V'ați făcut pur și simplu de râs și ceeace s'a întâmplat în America, sunt niște consecințe firești ale greșelii făcute. Dar acum ce măsuri ați luat ?

- Deocamdată nici una.

- Vedeți domnule Comaniciu, aceasta denotă o slăbiciune a dumneavoastră și ea se plătește prin dezorientarea care domnește astăzi la dumneavoastră. Credeți că Iuliu Maniu ar fi acceptat așa ceva în cadrul organizației sale ? Dumneavoastră sunteți vinovat de faptul că nu sunteți sigur de opiniile oamenilor dumneavoastră care, chiar în cadrul democrației, dacă ar fi fost conduși cu autoritate ar fi fost strâns uniți în jurul șefului. Tolerând astfel de abateri grave, le-ați pierdut încrederea. Vă rog să mă iertați că mă amestec în treburile dumneavoastră, dar pentru a discuta pe față, pentru a putea ajunge la o concluzie obiectivă, a trebuit să vă spun aceste lucruri. Acum deci nu mai putem discuta unirea românilor, ci ordinea care trebuie restabilită în cadrul Consiliului Național. Eu trebuie să v'o spun franc, ori restabiliți această ordine, ori dați-vă demisia.

- Drăguță, ți-am spus că vreau să mă retrag, dar mi-e frică că va fi ales Ioanițoiu în locul meu.

- Dați-l afară, dacă el nu pricepe că trebuie să rămână soldat, atunci nu vă va aduce decât prejudicii atât dumneavoastră personal cât și întregii organizații, ceeace este mai grav.

- Ți-am spus că vreau să mă retrag, dar nu este momentul acum.

- Sunt de acord că nu este momentul acum, dar rezolvați acest caz nenorocit pe care-l aveți și care duce la distrugerea CNR-ului. Atâta vreme cât sunteți președintele acestei organizații, sunteți responsabil direct de unitatea grupării. Cu cât timpul trece, cu-atât lucrurile se încurcă, ce mai așteptați ?

- Voi încerca să rezolv totul, dar îmi trebuie timp.

- Domnule Comaniciu, dumneavoastră pentru orice vă trebuiește timp și timpul nostru trece, suntem bătrâni și bolnavi și nu am lăsat nimic în urma noastră. Cât timp vă trebuiește ?

- Să mă consult și eu cu Bidian, cu doctorul Brad, cu Morcov și cu ceilalți, nu trebuie să ne pripim.

- Domnule Comaniciu, una este să nu ne pripim și alta este să așteptăm la infinit ca totul să se rezolve dela sine. Eu vă înțeleg că sunteți cu totul lipsit de posibilități materiale și nu vă puteți deplasa, vă înțeleg că ați obosit și dumneavoastră, dar forțele noastre scad văzând cu ochii și nu întreprindem nimic, nu reușim să facem un pas înainte. Vă rog din nou să mă iertați că v'o spun cu atâta cruzime, dar este necesar pentru a merge mai departe : ori demisionați, ori luați imediat o inițiativă pentru rezolvarea situației în

cadrul CNR-ului. Despre unirea exilului nici nu poate fi vorba până ce la dumneavoastră nu va fi ordine. Uitați-vă, eu vă propun întăriri ale CNR-ului prin intrarea în organizația dumneavoastră a lui Boutmy și a doctorului Mătrescu. Dar promovați-l pe Boutmy în locul dumneavoastră.

- Boutmy este un om admirabil, dinamic, scrie bine, vorbește cu ușurință, eu sunt de acord cu acest lucru.

- Domnule Comaniciu, acordul dumneavoastră nu este suficient, trebuie să acționați, trebuie să fixăm termene, nu mai putem întârzia.

- Am să mă consult cu biroul de conducere și am să te țin la curent.

M'am despărțit de domnul Comaniciu fără convingerea că va face ceva. Este un om admirabil, dar este depășit de vârstă, de boală, de lipsă de bani, toate la un loc paralizându-i inițiativele.

Am discutat mult cu domnul Nagacevschi toate aceste lucruri, a ajuns la aceleași concluzii cu mine, dar mi-a promis că va lua legătura cu domnul Bidian și că, împreună, îl vor pistona încontinuu pe domnul Comaniciu.

* * *

M'am trezit auzindu-l pe Ștefănescu foindu-se prin cameră.

- Ce este Vasile, n'ai somn ?

- Tu știi cât am dormit ? Ne-am culcat la 4 după masă și acum este 12 noaptea !

- Nu mai țin minte de când n'am mai dormit atât !

- Hai să mâncăm și să bem ceva.

Am mâcat cu poftă amândoi și ne-am umplut paharele cu deliciosul vin de Târnave.

- Plecăm la treabă Vasile, cine știe ce pocinog or fi făcut ăia în lipsa noastră !

- Nici vorbă. Lasă-i să facă ce vor, noi ne continuăm palavrele ! Vreau să știu tot ce s'a întâmplat, nu vreau să-ți pun întrebări, vorbește-mi de ce vrei, totul mă interesează.

- Măi Vasile, tot ceeace s'a întâmplat și ce se întâmplă și astăzi, se reduce la cele două planuri sub care acționează comunismul : planul impus de Moscova care urmărește totala noastră distrugere și propaganda care se face, menită să ascundă acest plan prin diferite digresiuni regizate tot de Moscova.

- Ce interes ar avea rușii să ne distrugă atâta vreme cât ei se pregătesc pentru cucerirea lumii și noi ar trebui să fim tari pentru a-i ajuta.

- Simplist privind lucrurile, desigur ai dreptate, dar rușii spre deosebire de occidentali fac o politică în care reușesc să-și mențină inițiativa. Ei știu că un război împotriva Occidentului nu mai este posibil atâta vreme cât forța atomică este în posesia ambelor tabere. Oricâtă superioritate atomică ar obține ei, este suficient ca ceilalți să riposteze cu câteva bombe atomice, pentru ca să nu poată fi vorba de învingători și învinși. De aceea ei își întăresc această forță mai mult pentru a constitui o veșnică amenințare,

pentru a ține Occidentul sub o continuă presiune, în niciun caz pentru a-l ataca. Ideia ta că ar trebui să ne întărească pentru a învinge Occidentul ar sta în picioare dacă ei ar urmări un atac general asupra lui, dar acest atac nu intră în vederea lor. Rușii fac o politică de perspectivă, care necesită un timp îndelungat și diferite etape de străbătut. Prin spionaj, subversiune, acte de terorism etc. ei slăbesc Occidentul, timpul fiind în favoarea lor. La momentul potrivit, mai cuceresc unele teritorii asigurându-se însă că Occidentul nu va reacționa și astfel se apropie de punctele cheie, pe care le vor ataca la momentul potrivit. Dar toată această acțiune a lor cu obiective precise, necesită un timp îndelungat, un anumit număr de etape. În tot acest timp își rezolvă și anumite dificultăți interioare pe care le au. Noi, pentru ruși, nu putem constitui un element de încredere căci suntem niște latini în mijlocul unei mări slave. Ei au timpul necesar pentru a ne lichida înainte de un conflict cu Occidentul, conflict pe care-l pot declanșa atunci când va fi cazul, inamicul fiind total lipsit de inițiativă și mulțumindu-se cu o politică defensivă fără importanță. Tu nu ai văzut cum au reacționat la Berlin, la Budapesta și la Praga ? Cum crezi tu că nu ar face același lucru și la București, dacă noi nu am fi total supuși ? Politica pe care o duce Ceaușescu, o politică de diversiune, nu poate fi decât convenabilă Moscovei, care probabil a și impus-o. Prin Ceaușescu realizează o mulțime de lucruri care le sunt cu totul favorabile : menținerea contactului cu China și cu Israelul și obținerea de tehnologie din Apus pe de-o parte și distrugerea României, o distrugere sistematică și sigură, făcută cu mâna altuia, pe de altă parte. De ce crezi tu că represiunea cea mai mare din toate țările ocupate de ei a fost la noi ? De ce crezi tu că standardul de viață de la noi scade văzând cu ochii, în timp ce la unguri crește ? Motivul că am fost în război cu ei, nu constituie o explicație, deoarece la urmă noi le-am dat un ajutor substanțial, în timp ce ungurii s'au bătut împotriva lor până în ultimul moment. Ei știu că până la victoria lor finală mai este foarte mult timp și acest timp îl pot întrebuința pentru completa noastră anihilare fizică și morală.

- Ce înțelegi tu prin puncte cheie ?

- Punctele de aprovizionare ale Occidentului cu carburanți și materii prime, fără de care marea lor industrie nu poate funcționa.

- Și care sunt aceste puncte ?

- Orientul Mijlociu pentru petrol și Africa de Sud pentru metalele de care dispune într'o proporție imensă și care sunt indispensabile industriei occidentale. Dacă ei cuceresc aceste obiective, au cucerit lumea, căci Occidentul intră în faliment. Dar văd că ne-am îndepărtat mult dela ceeace voiam să discutăm !

- Nu are importanță, mă interesează în cea mai mare măsură și acest lucru. Dar cum vezi tu o rezolvare finală ?

- Este foarte greu de răspuns, deoarece ți-am spus că sovieticii duc o politică de perspectivă. Sigur nici măcar ei nu o pot delimita în timp. Sigur este că eu de exemplu nu-i voi putea vedea finalul și s'ar putea ca nici măcar tu.

- Deci sigur după tine, în actualul secol nu se vor clarifica lucrurile ?

- Aproape sigur Vasile, dar întotdeauna un accident neprevăzut poate modifica o strategie îndelung gândită și pregătită.

- Ce înțelegi printr'un accident ?

- Spre exemplu fără apariția lui Napoleon, am fi avut comunismul încă de la 1789 adică de la Revoluția Franceză. Napoleon a întârziat această revoluție cu 130 de ani ! Nimic nu se poate prevedea. Însăși această lipsă de inițiativă a Occidentului, această defensivă permanentă în care se află, este de neînțeles, trebuie să existe niște dedesubturi, pe care mai ales noi, atât de lipsiți de informații nu avem cum să le depistăm. Însă politica rusească se desemnează în mod clar și posibilitățile lor de reușită, nu trebuiesc neglijate.

- S'a făcut 7 dimineața, avem de ales : mergem la treabă sau ne culcăm ?

- Vasile, eu propun un compromis, mergem să vedem ce s'a întâmplat în lipsa noastră și apoi dacă ne este somn, ne culcăm dacă nu, mai stam de vorbă. Avem pentru acest mic intermezzo o oră.

Ne-am despărțit.

* * *

La 20 și 21 Iunie 1987 are loc la Paris Congresul URL sub președenția domnului Ion Rațiu. Sunt invitat de către domnul Novacovici Secretarul organizației, dar nu pot lua parte datorită sănătății din zi în zi mai șubredă și din cauza lipei de bani.

Admirabil organizat și bucurându-se de participarea unor personalități străine în frunte cu fostul ambasador american dela București, domnul David Funderburk, Congresul avea toate șansele de a constitui una din cele mai strălucite întruniri ale românilor. El însă debutează cu un incident penibil între Președintele organizației, domnul Rațiu și Secretarul general, domnul Novacovici, pe tema "închinării Congresului". Domnul Novacovici a propus și susținut ca Congresul să fie închinat "luptei anticomuniste", în timp ce domnul Rațiu a susținut : "luptei antitotalitarismului"!

Incidentul a fost depășit cu mare greutate, ajungându-se la un compromis : "lupta anticomunistă și antitotalitaristă"!

A doua zi însă Congresul trece de la strălucire la mocirlă. Iată ce scrie în acest sens domnul Vladimir Boutmy de Katzman : " Sunteți sensibil în fața "lobby"-urilor minoritare, domnule Rațiu, și puțin vă pasă de opinia majorității dacă aceasta se mișcă în alt sens decât cel al glorificării propriei dumneavoastre persoane. Ați dovedit-o a doua zi când ați escamotat în mod viclean punerea la vot a propunerilor doctorului Mătrescu. Aceste propuneri puneau în mod precis bazele unirii întregului Exil și reuneau în mod categoric acordul imensei majorități a congresiștilor. Dar dumneavoastră nu doriți unirea. Dumneavoastră doriți o organizație pe care s'o conduceți în mod autoritar și după bunul dumneavoastră plac. Dumneavoastră doriți un Comitet coordonator la ordinele dumneavoastră,

cu oameni de paie care să nu sufle în fața dumneavoastră. Oameni de valoare și de caracter nu vă interesează. Pe Dan Cernovodeanu l-ați înlăturat în mod scandalos organizând împotriva lui o adevărată conspirație prin "ultra democraticul" vals al procurilor. Toate acestea au oare ceva comun cu democrația, domnule Rațiu ? Două persoane, cu acoliții lor, înarmați cu peste o sută de procuri, fața de circa 130 de votanți prezenți în sală, se numește democrație, ori oligarhism, clientelism, nepotism ... parodie ? Când la sfârșit, Ion Ghica a voit să ceară modificarea actualului sistem de vot prin procuri, i-ați refuzat cuvântul. Aveți nevoie de aplauzele mulțimii. Dacă Țara ar fi asistat la mascarada dumneavoastră ați fi avut parte de pietre și huiduieli ! V-ați încărcat, domnule Rațiu, umerii cu o enormă răspundere în fața Istoriei și în fața Neamului. Am fi fost dispuși să vă uităm trecutul cu toate tarele lui. Dar Cațavencii ne-au dus Neamul la pieire ! Nu vrem să mai avem de-aface cu Cațavenci care, pe când părinții noștri mureau pe front, propovăduiau la microfon întoarcerea armelor și alianța cu bolșevismul ! Drept pentru care vă depun demisia mea din "UMRL"."

Acest Congres a stabilit schimbarea titulaturii organizației din "Uniunea Românilor Liberi" în "Uniunea Mondială a Românilor Liberi" ! Domnul Rațiu are nevoie de extindere, el trebuie să conducă mapamondul ! Astfel, a inclus și Africa în cadrul organizației sale, organizație cuprinzând cinci Continente ! În Africa, mai precis în Gabon, domnul Rațiu a găsit un român rătăcit, pe care l-a constituit imediat în organizația "UMRL" secția Africa, numindu-l și Vicepreședinte pentru Africa !

Domnul Rațiu contează pe scurta memorie a oamenilor, astfel ceeace este astăzi ridicol, mâine se va uita și va rămâne faptul că UMRL-ul se întinde pe cinci continente !

Dar ceeace realmente a rămas din acest Congres de pomină, este categorica opoziție a domnului Rațiu pentru unirea exilului românesc, precum și rușinoasa escamotare a voturilor în interesul consolidării poziției președintelui. Întocmai ca Președintele Nicolae Ceaușescu, și Președintele Ion Rațiu, a trebuit să-și serbeze "triumful"! Astfel domnul Rațiu a închiriat un vapor, invitând congresiștii la o plimbare pe Sena, cu mititei și băutură din plin, satisfăcând astfel "plebea", care a avut dreptul să participe la glorificarea sa !

Să nu uităm că acest "triumf", a ajuns să fie cunoscut și în Țară, prin intermediul postului de radio "Europa Liberă"! Românii însă sunt obișnuiți cu "carele alegorice", cu triumfurile președinților și prin această știre, ei nu au putut pune decât semnul egalității între Est și Vest ! Și toate acestea, mulțumită domnului Ion Rațiu, președintele românilor de pe mapamond !

Cu această ocazie în numărul 14 din Iulie 1987 al "Stindardului Românilor", am scris următorul articol :

SĂ NE UNIM, DAR CU CINE ?

Congresul "URL"-ului dela Paris, a demonstrat tuturor exilaților că "Unirea" lor nu este posibilă, atâta vreme cât la conducerea acestei organizații se află domnul Ion Rațiu.

Ziarul nostru, a fost acuzat pe drept cuvânt de către foarte mulți români că s'a îndepărtat dela linia de conduită inițială. A sosit timpul explicațiilor :

Domnul Ion Rațiu este prea bine cunoscut de către vechiul exil românesc, dar în ultimii 8-10 ani, au venit din Țară, mai mulți oameni cinstiți, de bună credință și de valoare, care necunoscându-l pe domnul Rațiu, s'au lăsat înșelați și i s'au alăturat.

Am încercat să le deschidem ochii, dar a fost inutil! Omul așa este făcut, până nu se convinge personal, nu este dispus să creadă absolut nimic !

Ziarul nostru nu a continuat să-l demaște pentru greșelile din trecut, a închis ochii temporar, pentru a-l lăsa să greșească din nou.

Pe domnul Rațiu nu l-a interesat niciodată nici Unirea Exilului Românesc, nici Lupta Anticomunistă, ci în spatele unei gălăgioase "democrații", voia să se împăuneze cu șefia "Românilor Liberi de pe Mapamond"!

Pe domnul Rațiu nu-l interesează să aibe în jurul său oameni capabili și cinstiți, ci numai supuși umili care să-i ridice osanale.

La ultimul Congres al "Românilor Liberi" dela Paris, domnul Rațiu a făcut imposibilul pentru a îndepărta dela cuvânt pe toți acei care voiau "Unirea tuturor celor din Exilul Românesc" și nu s'a dat înapoi nici de la cea mai mare înșelătorie, aceea de a falsifica alegerile, pentru ca pe viitor, nimeni să nu i se mai opună ! Aceasta este mult trâmbițata "democrație" a domnului Rațiu, care nu diferă întru nimic de cea a lui Gheorghiu-Dej de acum 40 de ani !

Domnii Cernovodeanu, Mătrescu și Boutmy au demisionat. Vor urma mulți alții și domnul Rațiu va rămâne cu "Mapamondul", cu comuniștii camuflați și cu câțiva naivi incorijibili !

"Unirea Românilor" se va face, din fericire și fără dumneavoastră domnule Rațiu !

În ultimul moment ne vine știrea că și domnul Comandor Mircea Petru a demisionat ! Este doar începutul ! Desigur vor urma mulți alții, toți aceia a căror bună credință a fost înșelată, toți aceia care nu se pot solidariza cu frauda, cu înșelătoriile, toți aceia care așteaptă - UNIREA TUTUROR ROMÂNILOR DIN EXIL -.

Domnul Rațiu poate aduce totuși un prim și ultim serviciu exilului românesc și acest lucru l-ar putea face dându-și demisia dela președenția URL-ului.

* * *

Tot în numărul 14 din Iulie al "Stindardului Românilor", am publicat și interviul meu dat ziarului francez "Present" și apărut sub titlul :

INTERVIUL DAT DE REDACTORUL ŞEF AL ZIARULUI NOSTRU DOMNULUI
YVES DAOUDAL, REDACTOR AL ZIARULUI FRANCEZ "PRESENT"

FOAMETE, SCLAVIE ŞI DESINFORMARE : "TRAGEDIA ROMÂNĂ"

Dintre toate ţările Europei căzute sub dominaţia sovietică, România are cea mai dramatică situaţie. Această ţară, cu pământul şi subsolul cel mai bogat din Răsăritul Europei, este acum cea mai săracă, sau mai bine zis cea mai nenorocită, suportând cea mai neîndurătoare represiune politico-poliţistă, fapt prea puţin cunoscut de către Occident. Convorbirea cu confratele nostru Ion Pantazi vi se va părea de o cruntă rigurozitate. Ea nu oglindeşte nici pe departe teribila realitate. Ion Pantazi, luptător român anti-bolşevic, decorat cu cele mai înalte ordine ale Regatului României, şi-a petrecut şaisprezece ani din viaţă în puşcăriile comuniste. Astăzi, el este Directorul ziarului Stindardul Românilor care apare la München.

Y.D. - Ion Pantazi, cum poate fi calificată actuala stare din România ?

I.P. - După patruzeci şi trei de ani de guvernare comunistă, Ţara mea a ajuns pe marginea prăpastiei, la un grad de mizerie de neînchipuit. Poporul român este pur şi simplu supus unui regim de exterminare prin înfometare. Singura sa preocupare este aceea de a "supravieţui", în cel mai acut sens al cuvântului. Dezastrul economic a provocat o criminală penurie de alimente pretutindeni. Bucureştiul - "micul Paris" de odinioară - este acum un imens şantier unde, în aşteptarea unui haotic nou cartier residenţial şi a unui gigantic centru politico-administrativ, se circulă printre dărâmături. Mijloacele de transport au fost reduse la 10% din cauza lipsei de combustibil : oamenii circulă câte opt ore pe zi pe jos pentru a se duce şi a se întoarce dela slujbă, ceeace implică quasi-imposibilitatea unei aprovizionări şi aşa himerică şi care cade în sarcina bătrânilor. Gândacii şi şobolanii au invadat Capitala, unde subalimentaţia şi lipsa de încălzire au deschis larg porţile bolilor contagioase. Spitalele, supraîncărcate, nu mai primesc decât cazurile foarte grave, refuzând accesul celor care au depăşit o anumită limită de vârstă şi care "n'au decât să moară"! Iarna, morţii au fost duşi la cimitire cu roaba sau în spinare.

Y.D. - Vreţi să spuneţi că penuria şi mizeria nu se datorează numai unui sistem economic deficitar çi au şi un substrat politic ?

I.P. - Bineînţeles. Populaţia nu trebuie să aibe nicio clipă de răgaz pentru a nu i se lăsa timp să gândească. Este un sistem de abrutizare conştient organizat. Deaceea se lucrează în instituţii şi fabrici şapte zile din şapte. Duminicele, sărbătorile legale şi mai ales cele religioase, cetăţenii sunt siliţi să muncească fără plată, depunând ceeace se chiamă "muncă voluntară". Poporul român trebuie să-şi uite trecutul. Istoria i-a fost amputată şi mistificată. Ea începe şi se termină cu Partidul Comunist. O mare parte din

monumentele sale istorice au fost distruse. Cu o tenacitate diabolică, regimul comunist s'a străduit să denatureze până şi limba, negându-i la început latinitatea şi începând s'o slavizeze, iar mai apoi încărcând-o cu o sumedenie de cuvinte şi expresii ţigăneşti.

Y.D. - Ce se întâmplă cu Religia ?

I.P. - Poporul român rămâne profund creştin. Regimul comunist însă aplică un ateism fanatic, ca în toate ţările supuse sclaviei sovietice. Biserica Greco-Catolică a fost suprimată, iar Biserica Ortodoxă este aservită Regimului. Marea majoritate a preoţilor de azi sunt informatori ai Securităţii (KGB-ul românesc) sau chiar agenţi camuflaţi.

Y.D. - Foarte mulţi români au luat calea exilului. Componenţa acestui exil pare însă adesea confuză.

I.P. - Confuzia poate fi explicată printr'un singur cuvânt : disident. Disidenţa a fost creată de comunişti spre a fi infiltrată printre exilaţi. Şi şi-au ajuns foarte bine scopul, datorită lipsei de experienţă a vechilor exilaţi care au pierdut de mult contactul cu realitatea comunistă. De pildă, un ilustru necunoscut ca Paul Goma nu este altceva decât o creaţie a Monicăi Lovinescu şi a lui Virgil Ierunca, conducătorii secţiei pariziene a postului de radio Europa Liberă. Acest post, care-şi are sediul la München, şi care e finanţat de Americani, este infiltrat de astfel de elemente. Vlad Georgescu, Directorul postului, este un grăitor exemplu de disident care denigrează cât poate Istoria României şi interzice anti-comuniştilor accesul la microfon. Disidenţii nu sunt anti-comunişti, ei contestă doar dictatura personală a lui Ceauşescu şi e regretabil că însăşi publicaţiile de dreapta se lasă infiltrate de disidenţii veniţi "providenţial" dela Bucureşti pentru a le lua locul exilaţilor mai vârstnici. Unii sunt finanţaţi de acel ciudat om de afaceri care este domnul Iosif Constantin Drăgan.

Y.D. - Ce părere aveţi despre capitolul "românesc" al cărţii lui Thierry Wolton : "Le KGB en France" ?

I.P. - Este clar că Thierry Wolton face jocul regimului comunist dela Bucureşti. El îi preamăreşte pe disidenţi, pe care îi prezintă ca pe adevăraţii militanţi anti-comunişti şi denunţă "dreapta" românească ca fiind "finanţată de către guvernul de la Bucureşti". Nu afirmăm că domnul Thierry Wolton ar lucra în plină cunoştinţă de cauză pentru cei dela Bucureşti, (ceeace n'ar fi totuşi imposibil) dar, fără să vrea, este jucăria lor, deoarece este influenţat de către disidenţi şi mai cu seamă de cei dela Radio Europa Liberă. E trist să vezi cum un ziarist care pozează în specialist al desinformării poate cădea atât de uşor în cursa întinsă. Am trăit eu însumi treizeci şi patru de ani sub regimul comunist şi am suportat şaisprezece ani calvarul din temniţele româneşti după cel de-al doilea război mondial : cunosc toate metodele care sunt folosite pentru a supune Occidentul, dela desinformare până la bombele care explodează pe străzile Parisului şi mieroasele cuvinte atât de perfide şi mincinoase ale lui Gorbaciov.

Acest interviu a fost luat de către domnul Yves Daoudal, domnului Ion Pantazi şi publicat în ziarul "Présent" - Vineri 29, Sâmbătă 30 Mai 1987.

* * *

Imediat după acest Congres, sunt bombardat cu telefoane : Dan Cernovodeanu şi doctorul Florin Mătrescu sunt furioşi. Reacţia lor este deosebită, după firea lor. În timp ce primul, de o cinste sufletească ireproşabilă, ce nu poate fi egalată decât de naivitatea lui, este pe cale de a-şi pierde nervii, cel de-al doilea, care-l cunoştea bine pe dl. Raţiu, nu este surprins de absolut nimic şi îi înaintează o demisie admirabil documentată în care sunt enumerate toate fărădelegile acestuia.

Dan Cernovodeanu explodează pe moment, în timp ce Florin Mătrescu îşi înaintează demisia după 15 zile, la rece, făcându-i d-lui. Raţiu un rechizitoriu implacabil.

Dl. Raţiu îşi dă seama de marea greşeală pe care a făcut-o şi la scrisoarea plină de demnitate, dar extrem de dură a lui Dan Cernovodeanu îi răspunde printr'o scrisoare mieroasă, care nu reuşeşte decât să-l umple de scârbă nu numai pe acesta, dar pe noi toţi.

Visul meu de mediere între URL şi CNR se spulberă fără drept de apel. Primesc telefon şi dela domnul Comaniciu, care este desperat de tot ce s'a întâmplat şi mă roagă să intervin pentru aplanarea conflictului şi retragerea demisiei lui Cernovodeanu. Îmi dau seama că şi dânsul, este tot atât de naiv ca şi Cernovodeanu, de tot atât de mare bună credinţă şi nu poate înţelege o înşelătorie atât de grosolană.

Sunt nevoit să iau atitudine. Ca om, ca fost camarad de suferinţă cu Dan Cernovodeanu, nu-l pot lăsa singur în aceste grele momente ale vieţii sale. Ca ziarist onest, nu pot ascunde opiniei publice a Exilului Românesc acestă înşelătorie, care-l depăşeşte cu mult pe Dan Cernovodeanu şi pe Florin Mătrescu şi atacă direct idealul românesc de unire murdărindu-ne pe noi toţi prin mârşavul furt de voturi.

Ca primă măsură, îi telefonez lui Boutmy, din gura căruia vreau să aflu evenimentele petrecute. Îmi explică totul pe îndelete aflând astfel noi amănunte, unul mai îngrozitor decât altul. La sfârşitul expunerii sale îl întreb :

- Tu ce ai de gând să faci ?
- Vreau să rămân mai departe în organizaţie, căci numai din interior se va putea face ceva împotriva lui Raţiu. De altfel de aceeaşi părere este şi domnul Comaniciu, care mă roagă să-l conving pe Dan să-şi retragă demisia.
- Lasă-l pe domnul Comaniciu, tu crezi că-l poţi convinge pe Dan Cernovodeanu să renunţe la demnitatea lui ?
- Nu mai cred, am încercat să-i explic în toate felurile că este singura posibilitate de a lupta împotriva acestui om, dar după al doilea schimb de scrisori între ei îmi dau seama că nu este nimic de făcut.
- Despre ce este vorba în acest al doilea schimb de scrisori ?

- Dan îi arată scârba ce l-a cuprins citindu-i rândurile şi-i arată că hotărîrea lui este irevocabilă.
- Bine, şi tu ce ai de gând să faci ?
- Ţi-am spus, să rămân în organizaţie, căci numai din interiorul ei se poate face ceva.
- Deci să-l laşi singur pe Dan, ca să poată spune Raţiu că este nebun ?
- Cred că este mai bine aşa, dar Mătrescu ce face ?
- Ce poate face altceva decât să demisioneze ?!
- Şi tu ce zici să fac ?
- Mă mai întrebi ? A-l lăsa pe Dan singur în astfel de împrejurări înseamnă a abandona un om cinstit în mâinile mişeilor, dar mai înseamnă şi a scuipa pe tot trecutul tău de om demn, pe întreaga ta viaţă şi toate astea pentru ce ? Pentru o iluzorie luptă din interior ?
- Mai este în joc şi Novacovici, care este un băiat bun şi cred că-l pot trage către noi !
- Novacovici a fost un băiat bun, dar ... a fost ! Aici n'a rezistat orgoliului personal, fugii după titluri, pe care Raţiu le oferă cu mărinimie celor ce nu-i ies din cuvânt. A mers până acolo încât s'a făcut părtaş la furtul urnelor numai pentru a-şi apăra poziţia. Asta numeşti tu "un băiat bun" ?
- Şi ce vrei să fac ?
- Să demisionezi imediat, altfel cu mine ai terminat-o.
- Te ascult deşi cred că fac rău. Mâine demisionez şi fac şi o scrisoare de protest a foştilor deţinuţi politici, pe care Bentz o va semna.

După patru zile primesc :

PROTESTUL ASOCIAŢIEI DEŢINUŢILOR ANTICOMUNIŞTI ROMÂNI
ADRESAT D-LUI ION RAŢIU

48 rue de Wattignies
75012 Paris

Domnului Ion Raţiu
Preşedintele "URL"
54-62 Regent Street
Londra

ASOCIAŢIA DEŢINUŢILOR ANTICOMUNIŞTI ROMÂNI, cu sediul la Paris, vă exprimă profunda sa indignare pentru afrontul total nemeritat, făcut unuia dintre membrii săi de vază, Dl. Dan Cernovodeanu, Secretarul A.D.A.R., care a fost, prin josnice intrigi de culise, înlăturat din Comitetul de conducere al organizaţiei ce prezidaţi.

Aflând în plus că, în chip de protest, Dl Cernovodeanu şi-a înaintat demisia din "URL", vă facem responsabil că aţi privat Exilul politic

românesc de energia şi priceperea unui om care ar mai fi putut aduce încă preţioase contribuţii luptei anticomuniste şi combaterii duşmanilor Crucii şi ai prea vitregitei noastre Patrii.

În felul acesta, aţi făcut - jocul Bucureştiului, care va fi foarte satisfăcut să reducă la tăcere oameni de calitatea, competenţa, onestitatea şi dăruirea de care a dat dovadă în permanenţă Dan Cernovodeanu în activitatea sa, atât în cadrul "URL" cât şi a Exilului nostru în general.

Paris, 23 Iunie 1987

Preşedintele A.D.A.R.
Gh. Bentz

Membri :
V.Boutmy de Katzman
C. Bacu
Gh. Coşereanu
C. Ioaniţoiu

Demisiile domnilor : Dan Cernovodeanu, Dr.Florin Mătrescu, Vladimir Boutmy de Katzman, comandor aviator Mircea Petru, şi protestul deţinuţilor politici din Franţa, precum şi convingerea ce am căpătat-o că domnul Raţiu este de rea credinţă în ceeace priveşte Unirea Exilului Românesc, uzând de cel mai infam mijloc pentru consolidarea poziţiei sale interne, m'au făcut să scot "Ediţia Specială" cu numărul 13 din Mai 1987.

* * *

Gândurile mele zboară din nou către cei 10 ani de muncă în galeriile hidrocentralelor lui Ceauşescu !

Ştefănescu mă chiamă din nou să stăm de vorbă.

- Sunt disperat, nu-mi merge deloc o galerie de la Şoimu.
- Vasile, am fost odată la Şoimu şi-mi place foarte mult. Dacă tu vrei, mă duc să văd ce pot face, dar te previn că îmi trebuiesc oameni.
- Asta-i că nu pot să-ţi dau. Ce vrei să o cârpesc pe cea dela Şoimu şi să o termin pe cea de-aici pe care abia ai pus-o pe roate ?
- Şi-atunci ce vrei să fac acolo ? Să stau din nou zi şi noapte în galerie fără rezultat ? Nu tu mi-ai spus să mai lăsăm dracului această muncă infernală că nu ne ridică nimeni niciun monument ?
- Da, ţi-am spus, dar tu ştii ce 'nseamnă ca într'o lună să-mi escaveze cinci metri, pe când tu aici cu prăpădiţii tăi faci lunar câte 60 de metri ? Este adevărat că roca este foarte proastă, dar cinci metri într'o lună mă desfiinţează, mă trimit ăştia la puşcărie pentru sabotaj !
- Vrei să mergem mâine amândoi la Şoimu să vedem despre ce este vorba ?
- Mergem, dar eu ştiu cum stau lucrurile : sunt nişte nepricepuţi şi au intrat într'un cerc vicios ; nu lucrează fiindcă nu primesc bani şi nu primesc bani fiindcă nu lucrează !
- Ce fel de oameni ai acolo, sunt mineri de meserie ?
- Da de unde, sunt muncitori de suprafaţă, adunaţi din toate colţurile Ţării !

Grea treabă Vasile, trebuie să o iau dela A la Z şi după aproape 9 ani de şantier în condiţiile pe care le cunoşti, forţele mele au început să scadă, eu tocmai voiam să-ţi spun că în câteva luni, îndată după ce voi primi apartamentul pe care l-am contractat la Bucureşti, vreau să mă retrag.

- Am şi uitat, uite două scrisori, una este dela unchiul tău din America, cealaltă dela Ioana.

O desfac pe cea dela Radu şi mă anunţă că anul acesta nu va putea veni în Ţară, deoarece soţia lui este foarte bolnavă. O desfac pe cea dela Ioana, care îmi scrie că am primit apartamentul, că va trebui să vin la Bucureşti pentru luarea în primire şi că ea se va interna în spital pentru a naşte a doua oară. Ii arăt lui Vasile scrisoarea Ioanei. Se uită la mine disperat.

- Mă părăseşti ?
- Vasile, poimine plec la Bucureşti pentru 3-4 zile, apoi mă întorc să văd ce pot face la Şoimu, însă după ce va merge în măsura posibilităţilor treaba, plec definitiv.
- Îmi pare rău Ioane, îmi pare din suflet rău, dar nu pot să te opresc, îmi dau seama ... al doilea copil, mamă bătrână, apartament nou, ai toate motivele să pleci. Te-ai omorît destul, ai dus o viaţa îngrozitoare, ai şi tu dreptul la puţină linişte ... ştii ... m'am gândit, lasă-mă pe mine cu mizeria mea ... nu te mai întoarce.
- Ba mă întorc Vasile, nu te pot lăsa acum când îţi este mai greu, dar după aceea plec.

Ne-am suit amândoi în maşina şantierului şi cei 60 de kilometri, am reuşit să-i facem în două ore şi jumătate !

Am găsit muncitorii adunaţi în faţa galeriei, în care refuzau să mai intre declarând grevă. Era imposibil să te înţelegi cu ei, vociferau toţi odată şi deveniseră agresivi. Vasile a vrut s'o ştergem englezeşte, dar l-am oprit. M'am adresat muncitorilor :

- Oameni buni, trebuie să vedem despre ce este vorba, ce doleanţe aveţi, dar dacă vorbiţi toţi odată, nu avem cum să ne înţelegem. Cine este şeful dumneavoastră ?
- Eu.
- Spune dumneata toate neajunsurile pe care le aveţi, dar te rog ia-le pe rând şi fără nervi, pentru a vedea ce este de făcut.
- Ne-a plătit ca pe chiori cu 1600 lei după o lună de muncă.

- De la început trebuie să-ți spun că 1600 lei întrece cu 400 lei leafa unui medic tânăr.

- Nu mă interesează salariul medicului, el trăiește din ciubucuri și nu râmă în stâncă ca noi. La alte galerii minerii necalificați ridică 3-4 mii de lei în fiecare lună.

- Este adevărat, atât au luat întotdeauna și minerii mei, dar ei fac 60 de metri de galerie pe lună, dumneavoastră cât ați făcut ?

- Vreo 5-6 metri !

- Pai atunci, de unde să vă plătească ? Dumneavoastră trebuie să înțelegeți că 1600 de lei este enorm fată de producția pe care ați dat-o !

- Vino dumneata aici și fă mai mult !

- Am să vin și cu ajutorul dumneavoastră voi face mult mai mult și-atunci veți primi un salariu mai mare.

- Și-apoi lucrăm și Duminicile, rar se întâmplă să avem una liberă.

- Așa se lucrează la toate hidrocentralele, de altfel acest lucru l-ați cunoscut dela început. Dacă nu vă convenea, de ce v-ați angajat ?

- Dar noi când ne mai spălăm ? Când ne mai odihnim ?

- Aveți dreptate, dar acest lucru nu depinde de șantier, acesta este un ordin general și vă puteți plânge la direcția hidrocentralei.

- Mâncarea de la cantină este foarte proastă, nu se poate mânca.

- Vom rezolva acest lucru, dacă este vreo deficiență locală. Ce altă nemulțumire mai aveți ?

- Nu sunt destule ?

- Vreți să mergem cu toții în galerie să lucrați un șut complect, pentru a ne da seama și noi din ce cauză nu realizați mai mult de 5-6 metri ?

- Mergem și o să vedeți că nu se poate mai mult !

După terminarea unui șut întreg, adică după 8 ore de lucru în fața noastră ei nu au reușit să bată decât 4 găuri toate proaste, când frontului de lucru pentru a fi pușcat, îi trebuiau minimum 18 găuri. Prin urmare lor pentru a înainta un metru, le trebuia 5 șuturi de lucru ! Și asta fiindcă am stat lângă ei și au muncit tot timpul ! Explicația prostului randament era simplă ; habar nu aveau să lucreze ! L-am rugat pe Vasilescu să le dea 5 zile de concediu până la întoarcerea mea dela București, căci tot nu fac nimic. Le-am promis că îi voi învăța cum trebuie să lucreze pentru a lua și ei un salariu de care să fie mulțumiți. Ne-am înțeles și am plecat înapoi acasă. Ștefănescu mă întreabă :

- Ce vrei să faci ?

- Ce pot să fac altceva decât să-i pun pe toți să se uite la mine cum termin absolut singur cele 18 găuri, cum pușc și apoi evacuez galeria de material în același șut, cu ajutorul lor.

- La ce încercare te pun ! Mi-e mie rușine să te rog așa ceva !

- Vasile, nu există altă soluție, nici ei nu sunt vinovați că nu sunt mineri ! O să învețe și treaba o să meargă. Pe noi la Baia Sprie nu a avut cine să ne învețe și ne-am bătut capul până am învățat singuri. Vor învăța și ei.

În cursul aceleași seri, m'am suit în mașină și am plecat la București.

Reîntâlnire după 35 de ani ! Nu ne-am văzut din 1942 din Caucaz ! Ion Pantazi și Dinu Franasovici - Paris 1987

Nuţi Vintilă, Mihai Pantazi şi Pitty Vintilă - Bucureşti 1977

Căpitan Mişu Bădulescu, invalid de război, Cavaler al Ordinului "Mihai Viteazul" - Bucureşti 1977

Căpitan Bebe Stănescu şi Lt.Col. Gheorghe Florescu, Cavaleri ai Ordinului "Mihai Viteazul" - Bucureşti 1977

Maior Dinu Vasiliu, Cavaler al Ordinului "Mihai Viteazul"
împreună cu
Mihai şi Radu Pantazi - Bucureşti 1978

Radu Pantazi - București 1978

Mihai Pantazi - București 1978

Ion Pantazi, Ileana Baranga, Ioana Pantazi şi Dudu Baranga - Paris 1987

Ion Pantazi, Părintele Dumitru Popa şi Constantin Nagacevschi - Munchen 1987

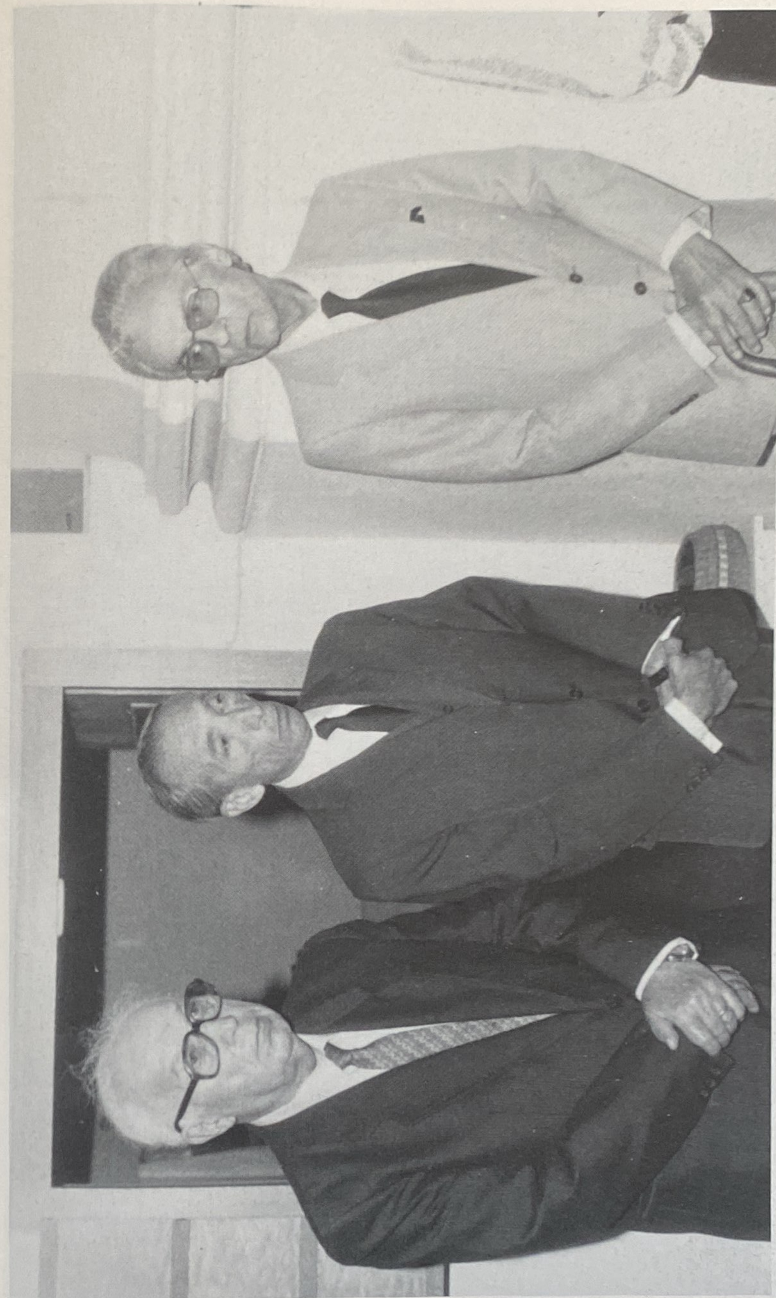
N.Evolceanu, R.Roşeanu, Dan Cernovodeanu, Vladimir Boutmy, Ion Pantazi, Gane-Argeş,
C. Mareş şi Florin Mătrescu - Soultzmatt 1987

Florin Mătrescu, Ion Pantazi şi Vladimir Boutmy de Katzman - Soultzmatt 1987

Părintele Calciu Dumitreasa, Ion Pantazi şi Johann Urwich - Soultzmatt 1987

Comandor Av. Mircea Petru, Vasile Dumitrescu director al ziarului "Curentul" şi Ion Pantazi cu ocazia comemorării a 40 de ani de la uciderea Mareşalului Ion Antonescu - München 1986

Părintele Dumitru Popa şi Ion Pantazi - Comemorarea a 40 de ani de la uciderea Mareşalului Ion Antonescu - Geneva 1986

Papa Ioan Paul II-lea primeşte în audienţă delegaţia Consiliului Naţional în frunte cu Horaţiu Comaniciu – Roma 1986

Mihai şi Radu Pantazi - Paris 1987

Ioana născuse al doilea băiat ... pe Radu-Vladimir (botezat după cei doi unchi ai mei : Radu Irimescu şi Vladimir Constantinescu). L-am anunţat telegrafic pe Radu din Los Angeles ! După trei zile am primit dela el următoarea telegramă : "Radu cel mare îl sautà pe Radu cel mic"!

* * *

Preocupările mele zilnice mă readuc vrând nevrând, în actualitate.

După apariţia "Ediţiei Speciale", care desigur l-a deranjat profund pe domnul Raţiu, încep să-mi vină la redacţie alte demisii. Din Australia îmi sosesc demisiile domnilor : Ion Berechet, Sorin Ronea şi a doamnei Felicia Călugăru. Din Canada îmi soseşte demisia domnului Zeno Câmpeanu. Din Franţa, cea a domnului Gheorghe Bentz.

Toţi aceştia îşi motivează demisiile pentru escamotarea dela cuvânt a domnilor Ion Ghica şi Florin Mătrescu, care voiau să aducă propuneri utile şi documentate pentru "Unirea Românilor din Exil", precum şi pentru falsul grosolan al acelor alegeri zise "democratice". Toate demisiile cuprind acuzaţii grave la adresa domnului Raţiu, precum şi cererea ca ele să fie publicate atât în ziarul "Stindardul Românilor" cât şi în "Românul Liber".

Urmează cererea de demisie domnului Dan Cernovodeanu din redacţia "Românului Liber", însoţită de legitima sa doleanţă de a fi publicată în ziarul domnului Raţiu.

Tuturor acestora le mulţumesc pentru scrisori, arătându-mi în acelaşi timp satisfacţia că, în sfârşit oamenii au început să se trezească la realitate.

Am convorbiri telefonice cu domnii : Constantin Nagacevschi, Dan Cernovodeanu, Dr.Florin Mătrescu şi Vladimir Boutmy de Katzman. Toţi, cu excepţia domnului Nagacevschi îmi cer să public demisiile.

Domnul Nagacevschi este de părere să nu publicăm, pentru a evita astfel o polemică care nu foloseşte nimănui şi care ar înrăutăţi situaţia şi aşa precară a exilului nostru.

După câteva zile, primesc un telefon din Australia.

- Domnul Pantazi ?
- Da, doamnă.
- La telefon Felicia Călugăru. Domnule Pantazi, nu publicaţi demisia primită în numele meu, deoarece este falsă !
- Dar cine a putut s'o trimită ?
- Securitatea !
- Bine doamnă, n'am s'o public, dar de unde ştiţi dumneavoastră de această demisie, din moment ce este falsă ?
- Am primit scrisoarea dumitale.

Explicaţia este foarte verosimilă.

După două zile, primesc un nou telefon din Australia :

- Domnul Pantazi ?
- Da.

- La telefon, Ion Berechet din Australia. Domnule Pantazi, nu publicaţi demisia mea din URL, deoarece este falsă. Vă rog trimeteţi-mi o fotocopie a demisiei pentru a încerca să depistez cine a făcut falsul.

- Bine, domnule Berechet, vă trimit imediat fotocopia.

- Bine, domnule Berechet, vă trimit imediat fotocopia.

In aceeaşi zi, am trimis fotocopia cerută domnului Ion Berechet.

Dan Cernovodeanu îmi cere fotocopia scrisorii de demisie a doamnei Felicia Călugăru, deoarece are semnătura dânsei şi îşi poate da seama dacă este vorba de un fals. După o săptămână îmi scrie că probabil este un fals şi în niciun caz să n'o public.

Falsuri sau realităţi, luasem deja hotărîrea de a nu publica nicio demisie.

De la Londra îmi soseşte din partea domnului Mihail Giuran un articol intitulat : "Scrisoare deschisă adresată domnului Ion Raţiu."

Articolul este foarte obiectiv, arătând în linii mari că domnul Raţiu ar fi un naiv şi că este înconjurat de oameni care-l manipulează, speculându-i "buna credinţă" şi dând să se înţeleagă că aceşti oameni ar lucra în interesul Bucureştiului.

Ii răspund domnului Giuran că îi mulţumesc pentru articol, dar că în interesul general al exilului românesc, nu pot în momentul de faţă să i-l public.

Primesc o nouă scrisoare scurtă din partea domnului Giuran, cu rugămintea să-i public alăturata demisie din URL. Ii răspund din nou că îmi pare extrem de rău, dar actualmente nu-i pot publica nici demisia.

In felul acesta am înţeles să nu continui o campanie împotriva domnului Raţiu, numai pentru interesele exilului românesc. Ce or fi spus toţi aceşti oameni cinstiţi despre mine şi în special domnul Mihail Giuran, care-mi lăudase ziarul pentru curajul de a spune adevărul în legătură cu Congresul domnului Raţiu ? Domnul Giuran trebuie să fi fost extrem de dezamăgit de această "dare înapoi", dar după "Ediţia Specială", ziarul trebuia să-şi modereze atitudinea în vederea interesului general. A continua o campanie împotriva domnului Raţiu, oricât de justificată ar fi fost ea, putea fi interpretată ca "polemică" şi polemica nu folosea nimănui. Mă identific din ce în ce mai mult părerii domnilor Comaniciu şi Nagacevschi ca, în interesul exilului românesc să sacrific un adevăr, dându-l uitării. Linia inţială a ziarului, imprimată de domnul Ion Valeriu Emilian, aceea de a nu se amesteca în politică, ci de a face o adevărată educaţie morală exilului, suferă o nouă gravă abatere.

Mă simt cu conştiinţa încărcată, dar domnii Comaniciu şi Nagacevschi, îmi demonstrează că sacrificiul meu, în vederea "Unirii Românilor" este absolut indispensabil. Astfel alunec din ce în ce mai mult în a mă amesteca într'o politică, pe care întotdeauna am detestat-o. Dar politica nu are nimic comun cu cinstea şi onestitatea, acest lucru îl cunoşteam de multă vreme. Unirea Exilului Românesc este singurul ţel în viaţă ce le-a mai rămas domnilor Comaniciu şi Nagacevschi şi astfel aceşti oameni cinstiţi mă angrenează din ce în ce mai mult în politică, fără să-şi dea seama că nici ei fiind prea curaţi sufleteşte, nu-şi au locul acolo. Noi, toţi trei, vom fi victime uşoare în mâna politicienilor adverşi de talia domnului Raţiu.

Domnia sa ştie perfect de bine că în politică nu are ce căuta noţiunea de "scrupul" şi în astfel de condiţii lupta este cu totul inegală. Domnul Raţiu dispune de bani, de relaţii politice, de câţiva oameni care-l susţin din diferite motive, mai mult sau mai puţin interesate şi de o demagogie nelimitată, întrebuinţată fără scrupul.

Ţelul nostru de unire a românilor din exil, la care s'au raliat cu toate forţele domnii Comaniciu, Nagacevschi, Dan Cernovodeanu, Florin Mătrescu, Vladimir Boutmy de Katzman şi cu mine, mai are desigur mulţi alţi aderenţi cunoscuţi de fiecare dintre noi, dar grupul nu este omogen decât în sensul ţelului comun. Tactica de întrebuinţat constituie marea noastră slăbiciune. Astfel domnul Comaniciu mai crede încă că dl. Raţiu poate fi convins în cele din urmă, în timp ce Dan Cernovodeanu, Florin Mătrescu şi Boutmy, au convingerea că acest lucru este numai "timp pierdut". Domnul Nagacevschi, deşi absolut convins că nu se poate niciodată realiza nimic cu dl. Raţiu, susţine că din două motive nu trebuie nimic precipitat : 1 - domnului Raţiu nu trebuie să i se lase nicio ieşire prin care să-şi scuze neparticiparea şi 2 - domnului Comaniciu trebuie să i se lase timpul de-aşi da singur seama de reaua credinţă a d-lui. Raţiu, altfel neputându-l avea ca aliat necondiţionat.

Inclin către părerea domnului Nagacevschi, cu condiţia să acţioneze puternic în cadrul CNR-ului, pentru ca astfel domnul Comaniciu să fie forţat şi din interior şi din exterior către o acţiune clară şi cât mai urgentă.

Cam aşa stau lucrurile către sfârşitul verii anului 1987. Unirea Românilor nu mai putea fi amânată la infinit şi nici măcar tergiversată. Iniţiativa trebuie luată şi încă foarte curând. Incep strângerea rândurilor şi contactez pentru aceasta pe următorii : Avocat Nicolae Alexandrescu, proaspăt venit din Ţară având la activul lui 18 ani de închisoare ; Profesor Doctor Alexandru Bidian; Gheorghe Dănulescu ; Dr. med. Vasile Iliescu ; Dr.Ing. Mircea Ionescu ; Dr. Av. Constantin Macri ; Dr.med. Cornel Petrassevich ; Prof.Dr. Gheorghe Piscoci. Bine înţeles vechii colaboratori : Prof.Dr. Constantin Nagacevschi, Dr.Dan Cernovodeanu, Vladimir Boutmy de Katzman şi Dr.med. Florin Mătrescu.

Scopul contactării acestor oameni este formarea unui "Grup de acţiune" în vederea "Unirii Românilor din Exil".

Intenţionat l-am lăsat de-oparte pe domnul Horaţiu Comaniciu dearece, fiind Preşedintele "Consiliului Naţional Român", nu se putea angaja la o astfel de iniţiativă, luată din afara propriei organizaţii şi i-ar fi legat şi mâinile pentru viitoare discuţii cu domnul Raţiu.

Totuşi din afara grupului meu, am cerut să am sprijinul a doi oameni din Consiliul Naţional, care să se ralieze iniţiativei mele. Aceşti oameni au fost domnul Bidian, preşedintele pentru Germania al CNR-ului şi domnul Constantin Nagacevschi, cu care am colaborat de la început şi care mi-a şi inspirat luarea acestei iniţiative.

Am ales cu multă grije grupul, cu care să mă sfătuiesc şi care să-mi fie în acelaşi timp şi un puternic sprijin moral, cuprinzând oameni integri şi capabili.

Ii prezint după cum urmează :

Domnul avocat Nicolae Alexandrescu, liberal, a avut o activitate politică în greii ani de după 1944, lucrând alături de Mihail Fărcăşanu, Vintilică Brătianu şi inginerul Bujoi, până a fost arestat. A făcut 18 ani de închisoare, având o comportare excepţională. A venit în vara nului 1987 în Germania şi am constat cu multă bucurie că şi-a păstrat deplinele facultăţi intelectuale, fiind un om de mare valoare. A acceptat fără cea mai mică rezervă să fie alături de mine.

Domnul Gheorghe Dănulescu, fiul doctorului Costică Dănulescu, mare luptător naţionalist, reprezentantul studenţilor din Muntenia la Congresul Studenţesc dela Cluj din 1924, fost în guvernul Mareşalului Ion Antonescu. Am putut constata cu mare satisfacţie că "aşchia nu sare departe de trunchi" şi l-am cooptat în grupul meu.

Pe domnul doctor Vasile Iliescu, l-am cunoscut în 1978 la München. El m'a trimis să fac operaţia la inimă şi tot el s'a opus să fac a doua operaţie de schimbare a arterei înfundate. Pot spune că în două rânduri mi-a salvat viaţa. Dar evident nu acesta a fost motivul alegerii sale în cadrul grupului meu. Vasile Iliescu face parte dintre puţinii medici care, având o meserie grea, s'au interesat tot timpul de treburile româneşti, activând la Cenaclul literar "Apoziţia", dar nu a neglijat nici celelalte activităţi româneşti. L-am cunoscut bine şi mi-am dat seama că este un om de mare valoare, prin inteligenţa sa, dar şi prin cunoştinţele sale în toate domeniile de activitate. Mai presus de toate, Vasile Iliescu este un om hotărît, un om de acţiune, ponderat, dar gata de a se arunca în luptă atunci când întrezăreşte o acţiune pozitivă. A răspuns prompt chemării mele, aşa cum de altfel mă aşteptam.

Domnul Dr.Ing. Mircea Ionescu, face pare din puţinii ofiţeri de rezervă decoraţi cu ordinul "Mihai Viteazul". Este o carte de vizită deloc neglijabilă, care m'a făcut să caut să-l cunosc mai bine. A răspuns cu entuziasm chemării mele.

Pe domnul Dr.Av. Constantin Macri, l-am cunoscut din articolele scrise la "Cuvântul Românesc" şi apoi la ziarul meu. In vara anului 1987, am putut să-l cunosc personal, stând de vorbă o noapte întreagă la mine acasă despre treburile româneşti. Un om deosebit de bine pregătit şi gata de a se angaja pentru "Unirea Românilor". Inţelegerea noastră a fost deplină dela început.

Pe doctorul Cornel Petrassevich, îl cunoşteam încă dela Jilava din 1951. Am fost apoi camarazi de suferinţă la minele dela Baia Sprie şi după aceea la Aiud. A avut în timpul detenţiei o atitudine exemplară, ajutând deţinuţii atât ca medic, cât şi prin sfaturi prieteneşti. Am luat legătura telefonic şi prin scrisori şi bineînţeles l-am cooptat în "Grupul de acţiune".

Profesorul Dr. Gheorghe Piscoci, cu doctoratul în filozofie la Sorbona, cunoscut de mine cu ocazia Congresului domnului Raţiu din Aprilie 1986 dela Paris, este unul din tinerii de mare nădejde ai exilului românesc. Excepţional dotat, cu o pregătire filozofică înaltă, Gheorghe Piscoci este omul care face de pe acum cinste exilului românesc. Deşi orientarea lui este

pur filozofică, el s'a alăturat necondiţionat luptei pentru Unirea Exilului Românesc.

Toţi ceilalţi membri ai "Grupului de acţiune" au fost prezentaţi în cadrul acţiunilor de până astăzi.

Totul este pregătit, urmează acţiunea, şi momentul de începerii rămâne la latitudinea mea. La 3 Octombrie la Freiburg, îi convoc pe toţi în vederea constituirii "Grupului de acţiune", pe care l-am intitulat : "Frontul Naţional al Unirii Românilor".

* * *

Numărul 15-16 din luna Octombrie al ziarului "Stindardul Românilor" este consacrat celor 40 de ani dela asasinarea lui Iuliu Maniu. Şase pagini din acest ziar, în care semnează domnii Emil Ghilezan, George Serdici, Cicerone Ioaniţoiu şi cu mine sunt rezervate numai marelui dispărut.

Articolul meu este scurt :

40 DE ANI DELA ARESTAREA LUI IULIU MANIU

S'au împlinit 40 de ani dela arestarea lui Iuliu Maniu.

O viaţă de luptă, o moarte de martir.

Naţionalist până în fundul sufletului şi democrat din absolută convingere şi-a închinat viaţa poporului român şi şi-a oferit moartea aceluiaşi popor, fiind convins că prin acest sacrificiu va aduce un ultim serviciu Neamului său.

A fost naţionalist în adevăratul înţeles al cuvântului, punând Patria mai presus de orice şi a fost convins că democraţia este cel mai bun sistem de conducere din câte există.

A fost creştin şi suferind prea mult în timpul ocupaţiei maghiare nu putea concepe josnica răzbunare, înţelegând să dea drepturi egale naţionalităţilor conlocuitoare.

Nu a putut niciodată înţelege cum Democraţiile occidentale nu au oferit condiţiuni de armistiţiu mai bune decât ruşii, a sperat în obţinerea acestor condiţiuni, motiv pentru care l-a sfătuit pe Mareşalul Antonescu să tergiverseze tratativele dela Stokcholm.

Nu a primit oferta Mareşalului de a lua Puterea, deoarece nu înţelegea ca el, ardelean, să-şi lege numele de cedarea Basarabiei.

A crezut în sinceritatea Democraţiilor occidentale, deoarece era prea cinstit şi prea convins democrat, pentru a putea admite ca acestea să-şi calce principiile !

S'a înşelat, a fost înşelat şi s'a hotărît să moară pentru poporul său. A trăit cinstit, a murit cinstit.

Odată cu arestarea lui s'a dus ultima speranţă a poporului român.

A fost un mare luptător, a devenit un "Mit" şi de-a pururi un martir al Neamului !

Să nu-l uităm pe Iuliu Maniu şi să ne fie o veşnică pildă de corectitudine, luptă şi sacrificiu.

* * *

Tot în numărul 15-16 din luna Octombrie al ziarului "Stindardul Românilor", scriu şi următorul articol de fond :

DEZINFORMARE LA INALT NIVEL !

Se cunoaşte importanţa presei şi a televiziunii pentru informarea şi dezinformarea Occidentului zilelor noastre.

Ziarul nostru a protestat energic împotriva filmelor "Dracula", prin care este ridiculizat şi minimalizat Vlad Dracul unul dintre marii noştri domnitori, fiind prezentat în chip de vampir. În acest film, ţara noastră nu este numită, dar acţiunea este localizată în Transilvania.

Cinci sute de ani, care despart în istoria noastră pe Vlad Ţepeş de tristele zile de astăzi, "secolul vitezii" în care trăim, pentru amatorii de bussines-uri americani nu contează şi astfel, aproape în acelaşi timp cu "Dracula", un nou serial american umple de noroi Istoria României din ultimii 50 de ani, aducând pe ecran pe ultimii noştri doi regi.

Este vorba de serialul "Denver" care, în câteva serii se ocupă de Carol al II-lea, ca rege al "Moldaviei", scoţând în relief inteligenţa, dar şi spiritul afacerist şi rapacitatea sa, (de altfel cu nimic mai prejos de aceea a marilor oameni de afaceri americani). Serialul nu-l uită nici pe prinţul moştenitor, căruia nu se oboseşte nici să-i mai schimbe numele, Mihai, fiul regelui Moldaviei fiind prezentat ca un "amurez nătâng", unealtă a tatălui său în vederea măririi averii personale.

Un episod întreg se petrece în "Moldavia", chipurile la Sinaia, unde o "lovitură de stat", regizată de tip african, scoate în relief ridiculizând la maximum atât regimul lui Carol al II-lea, cât şi pe cei ce-l detronează, într'un cuvânt întreg neamul românesc, înapoiat precum cei ce abia s'au dat jos din pom.

Pentru a evidenţia ridicolul românesc, într'un alt episod, îl prezintă pe Mihai ca rege în exil, dublat de Carol, tot rege al Moldaviei în exil !

Desigur filmele "Dracula" şi "Denver", reprezintă o gravă insultă adusă României, dar mai mult decât atât, reprezintă o prezentare pejorativă a Ţării noastre marelui public occidental.

Cum astăzi, cultura se face la televizor şi incultura este nota dominantă a Occidentului, începând cu copiii de zece ani, până la "marii diplomaţi" ai marilor Puteri, se află despre România, că este o ţară barbară, care se numeşte, când Transilvania, când Moldavia, unde se suge sânge de om şi unde domnesc, la interval de secole, fie nişte vampiri degeneraţi, fie nişte genii ai răului, sau nişte marionete lipsite de personalitate !

Protestele noastre vehemente asupra ambelor filme s'au dovedit astăzi perfect justificate.

La 17 Iulie 1987, cu prilejul "Zilei Naţiunilor Captive", preşedintele Ronald Reagan în discursul său rostit cu această ocazie, s'a solidarizat cu popoarele subjugate de către Uniunea Sovietică, numindu-le pe rând. În locul României, preşedintele a spus Moldavia !!!

De ce să ne mai mire faptul că acum peste 40 de ani, preşedintele Roosewelt a oferit cu largheţe lui Stalin jumătate din Europa ? Probabil că nu auzise "săracul", nici unde se află, această "bucăţică de pământ"!!!

Cultura diplomaţilor americani, se face desigur la televizor, unde pe semne cel ce a alcătuit discursul preşedintelui, a vizionat serialul "Denver"!

Dacă marii diplomaţi occidentali, care conduc astăzi destinele omenirii, ar fi învăţat puţină istorie şi puţină geografie, probabil că soarta omenirii ar fi fost alta !

Pe vremea coloniştilor englezi, francezi, spanioli, etc., par'că se trăia totuşi mai bine, chiar în sălbatica Africă sau îndepărtata Asie. Pe acele timpuri, cei ce veghiau la soarta lumii o storceau cât puteau, dar aveau şi grije ca populaţia sălbatică să aibe ce mânca. În vremea aceea, conducătorii acestor state imperialiste cunoşteau perfect geografia şi istoria lumii.

Astăzi însă, "cultura înaintată" a Supra-Puterilor, cultura presei şi a televizorului îşi spune cuvântul !

Dar fiindcă data de 17 Iulie 1987 marchează cu claritate cât suntem de "bine cunoscuţi" de însuşi leaderul diplomaţiei occidentale, ne întrebăm : oare "Consiliul Naţional Român", "Uniunea Mondială a Românilor Liberi" sau una singură dintre sutele de organizaţii şi asociaţii româneşti, a protestat "democratic" împotriva denaturării, dezinformării şi ignoranţei săvârşite de însuşi preşedintele american ?"

NOTA DE PROTEST ADRESATA PREŞEDINTELUI RONALD REAGAN DE CATRE "FRONTUL NAŢIONAL AL UNIRII ROMANILOR"

Domnule Preşedinte,

Frontul Naţional al Unirii Românilor a luat cunoştiinţă cu satisfacţie de cuvântarea rostită de dumneavoastră în ziua de 17 Iulie 1987, cu ocazia Zilei Naţiunilor Captive, prin care v'aţi manifestat solidaritatea cu ţările subjugate de către Uniunea Sovietică.

Noi nu putem însă să nu protestăm cu vehemenţă că enumerând aceste ţări, în locul României, dumneavoastră aţi trecut "Moldavia" în rândul ţărilor subjugate.

Ţinem să precizăm că "Moldavia", în realitate Moldova, nu este decât o provincie a României, desigur şi ea subjugată. Atunci însă când enumeraţi : Polonia, Ungaria, Cehoslovacia, etc., se cuvenea să menţionaţi şi România, căci România a fost cedată de predecesorul Domniei-Voastre,

președintele Roosewelt la Yalta și recedată de alt predecesor al Domniei-Voastre, președintele Ford la Helsinki.

Vă rugăm respectuos, Domnule Președinte, să faceți rectificarea de rigoare, atât de necesară pentru respectarea adevărului, cât și pentru Secretarul General al Uniunii Sovietice, care nu trebuie să uite că a subjugat întreaga Românie, nu numai o provincie a sa.

Rămânând încredințați că Domnia Voastră veți face cuvenita rectificare, vă mulțumim anticipat.

Din partea "Frontului Național al Unirii Românilor"

Ion Pantazi

* * *

După atâta vreme, gândurile mele poposesc din nou în Capitală !

La București, trebuie să-mi găsesc de lucru, pentru a face față noii stări de lucruri și aceasta îmi produce mari bătăi de cap. Intr'adevăr, Ioana are dreptate ; avem doi copii, avem apartament, după aproape 10 ani de șantier numai în creierul munților, trebuie să ne găsim un rost la București.

In fond, motivul principal pentru care am colindat prin șantiere a fost lipsa unei locuințe unde să ne putem aduna. Atunci, acum 10 ani, eram doi, astăzi suntem patru ! Mama a îmbătrânit mult, deci suntem cinci ! Trei din cinci sunt neputincioși, cel de-al patrulea fiind nevoit să aibe grije de ei. Aceasta înseamnă că eu trebuie să lucrez pentru toți !

Dar unde ? Cine îmi dă mie de lucru în București ? Și în special cine îmi poate asigura măcar o treime din salariul câștigat la Argeș, Lotru sau Someș ? Dar niciodată în viață nu poți să reușești nimic, dacă nu riști totul. Este extrem de greu să lași o situație sigură în favoarea uneia iluzorie ! Și totuși "audaces fortuna juvat". Voi lua viața dela început ! Pentru a câta oară ? Asta-i destinul meu și-l voi înfrunta până voi închide ochii cu aceiași perseverență de totdeauna.

A treia zi de când am ajuns în București, primesc o scrisoare de la Radu Irimescu. O deschid cu nerăbdare. Incepe prin : "Mărirea familiei înseamnă mărirea cheltuelilor, deci contribui cu 200 de dolari lunar !" Iată cum mai mult de o treime decât aveam la Someș a fost realizat ! Radu mi-a anticipat gândurile și îndoielile ! Hotărîrea mea fusese luată, acum cu ajutorul primit, ea se conturează și se confirmă deviza de mai sus.

Mă vizitează socru-meu care mă întreabă :

- Nu te muți la București ?
- Ușor de întrebat, greu de realizat. Ce pot lucra în București ?
- Am eu un prieten care este director la IRTA, toate autobuzele care leagă Bucureștiul de împrejurimi, hai cu mine, eu sunt sigur că te va angaja.

M'am dus împreună cu el la Costăchescu, directorul acestei întreprinderi. Fusese ofițer activ, scos din armată și prin munca lui, prin priceperea organizatorică ajunsese director al acestei importante întreprinderi de transporturi.

Costăchescu ne primește foarte bine și auzind că am fost ofițer îi trezesc un interes deosebit.

- Domnule Pantazi, noi ofițerii ne-am descurcat întotdeauna în toate împrejurările. Eu sunt într'o situație foarte dificilă, toți șefii de coloană pe care-i am fiind niște hoți și niște bandiți. Dar să-ți spun despre ce este vorba. Am cinci coloane auto, care duc și aduc muncitorii din împrejurimile Bucureștiului. Se fac niște afaceri imense, prin ciubucurile pe care le dau șoferii șefilor de coloană, pentru obținerea unor circuite mai bănoase. Nu știu cum să frânez aceste matrapazlâcuri, să le reduc, căci șoferii fac curse la "negru", câștigă sume foarte mari și le convine să-și plătească șefii de coloană. In toată această afacere singurul perdant este întreprinderea, de care sunt responsabil. Am nevoie de dumneata, dar din păcate nu te pot angaja dacă nu ai avut o activitate în acest sector de lucru. Eu am nevoie de șefi de coloană pricepuți și cinstiți. Ca șef de coloană ai fi bine plătit, ai putea câștiga până la 3000 lei lunar.

- Domnule Colonel, dacă vă aduc dela hidrocentrala Lotru o adeverință din care să rezulte că am condus o coloană de camioane, pentru aprovizionarea cu ciment a șantierului, ar fi bună ?

- Foarte bună, mie îmi trebuie o acoperire, pentru că dumneata trebuie să înțelegi un lucru : nu sunt decât cinci coloane de autobuze în tot Bucureștiul, șefii de coloană sunt relativ bine retribuiți și aceste posturi sunt vânate de toată lumea, datorită ciubucurilor ce se fac. Trebuie să-ți spun că acești bandiți sunt greu de prins deși fac niște afaceri imense. Un șef de coloană, dacă nu are 20.000 lei lunar, înseamnă că este un prost, căci cei deștepți ajung și la 60.000 lei ! Toți sunt membri de partid, așa că au spatele acoperit și chiar dacă îi prinzi, până la urmă ies "basma curată" !

- Domnule Colonel eu nu sunt membru de partid, așa că nu văd cum aș putea ocupa o astfel de funcție.

- Asta nu te interesează pe dumneata, s'a săturat și Partidul de pungașii lui, acum este în joc însăși întreprinderea. Dacă dumneata ai să fi în stare să pui o oarecare regulă în coloana dumitale, care să devină rentabilă, te asigur eu că nimeni nu se va putea lega de dumneata. O coloană auto rentabilă a ajuns ceva de domeniul fanteziei așa că te asigur că vei avea nu numai sprijinul meu ci și al ceor mari dela Partid. Nu trebuie să discutăm mai mult, spune-mi când îmi poți aduce acea adeverință ?

- Domnule Colonel, cred că adeverința v'o pot aduce în două zile, dar eu nu mă pot angaja la dumneavoastră înainte de două luni de azi înainte, deoarece am unele obligații fată de întreprinderea la care am lucrat timp de 10 ani.

- Asta nu are importanță pentru mine, problema șefilor de coloană este veche și permanentă, oricând vei veni, ești bine venit.

Am plecat direct la Lotru, unde Podhorodețki, ajuns director tehnic, nu a stat un moment la îndoială și mi-a dat adeverința cerută, deși niciodată nu fusesem la el șef de coloană.

- Domnule Pantazi, pentru dumneata fac orice, dumneata mi-ai dovedit că ești un om cinstit și întreprinzător, m'ai ajutat și te ajut.

- Dumneavoastră m-ați ajutat domnule inginer, iar eu am căutat în măsura posibilităților să răspund încrederii ce mi-ați acordat-o.

- Eu te-am ajutat fiindcă am avut fler, dar dumneata m'ai ajutat enorm și-ți sunt recunoscător.

Am plecat, mulțumindu-i lui Podhorodețki și m'am întors la Costăchescu.

- Este bună această adeverință, domnule Colonel ?

- Este foarte bună, în momentul în care vei voii să intri în lucru, prezintă-te la mine.

Am plecat mulțumindu-i. Împreună cu ajutorul dela Radu, reușisem un câștig care întrecea două treimi din salariul dela Someș ! În cel mai frumos vis, nu puteam aspira la așa ceva. Să dormi în patul tău la București și să ai 6000 lei lunar, este ceva de neînchipuit ! Cum mă voi descurca în mijlocul bandiților de drumul mare, nu-mi pun problema. Sunt convins că voi reuși. Mi-aduc aminte din nou de deviza : "audaces fortuna juvat" și am încredere în ea. Siguranța mea în mine, îi inspiră încredere și Ioanei, cu-atât mai mult cu cât cu 10 ani mai înainte, pe aceiași deviză pornisem dela un zero absolut și reușisem !

Mama refuză să se mute la noi, ea are un principiu pe care nu vrea în ruptul capului să-l calce : fiecare cu casa lui, armonia cea mai desăvârșită se poate strica atunci când cei bătrâni locuiesc împreună cu cei tineri. Toate încercările mele și ale Ioanei de a o convinge, nu duc la niciun rezultat.

Am plecat înapoi la Someș cu două zile întârziere. Îi cer scuze lui Ștefănescu.

- Se poate Ioane, dar puteai să nu vii o lună, ce importanță are ? Spune-mi te rog ce ai făcut ?

Îi explic în amănunt totul.

- Bravo, eram convins că ai să te descurci, eu îți dau transferul imediat, meriți din plin acest lucru, pentru tot ce ai făcut pentru mine.

- Mulțumesc Vasile, dar nu te părăsesc până nu rezolv treaba la Șoimu.

- Trebuie să fii nebun, lasă prostiile și pleacă imediat.

- Nu plec decât dacă mă dai afară, nu o fac pentru tine, ci pentru conștiința mea. Am luat timp de 10 ani bani buni dela șantier și nu-l pot părăsi fără a-l lăsa descurcat.

- Ești un om admirabil, știam acest lucru, nu aveam nevoie de această confirmare, dar îți mulțumesc pentru ea. Acum însă nu pot eu accepta acest sacrificiu al tău, du-te cu Dumnezeu și vezi-ți de familia ta și de interesul tău, te-ai sacrificat destul pentru "construcția socialismului", mai dă-l în ..... Să știi că nici eu nu mai am de gând să rămân pe coclauri, în scurt timp ne vom vedea la București ! Indiferent pe ce drumuri ne va arunca viața, cel puțin cu sufletul vom rămâne împreună. Drum bun Ioane și să te ajute Dumnezeu !

Așa m'am despărțit de Secretarul de Partid Vasile Ștefănescu, pentru a mă duce la un alt "membru de Partid" ... Costăchescu

* * *

În numărul 15-16 din Octombrie 1987, este anunțată :

CONSTITUIREA GRUPARII "FRONTUL NAȚIONAL AL UNIRII ROMÂNILOR"

3 Octombrie 1987, Freiburg - Germania

Ședința a început cu o slujbă religioasă ținută de Părintele Dumitru Popa din Freiburg.

A urmat cuvântul d-lui Ion Pantazi, care a expus țelul grupării, precum și organizarea sa.

CUVANTAREA DE DESCHIDERE A D-LUI ION PANTAZI

Domnilor,

Cunoaștem cu toții scopul întrunirii noastre. Vrem să constituim un Front Românesc, care să corespundă idealului de astăzi și de totdeauna al tuturor Românilor, acela al Unirii Exilului, acela al unei reprezentări unice.

Trebuie să fim conștienți că cei 23 de milioane de români îngenunchiați și umiliți, asta așteaptă dela noi, nu mese la "Georges V" și nici plimbări cu vaporul pe Sena.

Nu trebuie să ne autoblamăm și să aruncăm asupra Românilor toate păcatele din lume, datorită cărora, timp de peste 40 de ani, nu s'a realizat această unire. Trebuie să vedem realitatea, cu circumstanțele sale obiective, care au contribuit din plin ca idealul nostru să nu fi fost îndeplinit.

Românii sunt răspândiți prin toate colțurile pământului și fiecare grupuleț s'a pierdut în haosul care domnește astăzi pe întreaga suprafață a globului.

Internaționalismul, prin Mondialismul din Occident și prin Comunismul din Est, a turburat mințile, a înăbușit conștiințele, a adus haosul.

Ce puteau face aceste mici grupuri de români, decât să se piardă în rătăcirea mondială ?

Din păcate nici o personalitate românească nu s'a ivit, care ar fi putut da o orientare Românilor. Dar, a existat oare o singură personalitate în întreg Occidentul, care să pună stop desfrâului, care să lumineze mințile, care să dea o orientare Lumii încă Libere, pentru a pune stavilă Comunismului ? Răspundem la această întrebare cu un categoric ; NU ! Și-atunci ce pretenție putem avea ?

Dar dacă acest Occident este pe cale de-și pierde identitatea, deoarece nu este încă în stare să reacționeze, noi care avem țara îngenunchiată și subjugată, noi care am suferit toate umilințele și care cunoaștem toate

suferinţele fizice şi morale, trebuie să reacţionăm înaintea Occidentului şi să luptăm din răsputeri pentru a-l aduce la realitate.

Marea greşeală făcută de grupările de Români răspândiţi în Occident, este aceea că s'au amestecat în politica Occidentală, fiecare acolo unde a avut acces sau a fost atras.

Noi nu trebuie să facem politică Occidentală, deoarece aceasta s'a dovedit de cele mai multe ori împotriva intereselor noastre, noi trebuie să facem o politică românească, politică prin care să ne afirmăm drepturile noastre, la care nu putem face concesii. Aceste drepturi sunt consemnate în Charta Atlanticului şi pentru noi se materializează prin : Autodeterminare pentru Basarabia, Bucovina, Ţinutul Herţa şi Cadrilater, şi prin : Alegeri Libere sub control Internaţional în întreaga Românie, precum şi Suveranitate absolută.

Acestea sunt obiectivele noastre, pe acestea şi numai pe acestea trebuie să le cerem, cu toate forţele, în toate împrejurările care se vor ivi, ba mai mult, pe care va trebui să le creiem.

Noi suntem naţionalişti, fiindcă strămoşii noştri au fost naţionalişti, fiindcă datorită credinţei în Dumnezeu şi iubirii de Patrie şi-au apărat pământul pe Nistru şi pe Carpaţi, şi odată cu pământul lor, au apărat Europa împotriva tuturor barbarilor năvălitori.

Noi suntem naţionalişti, fiindcă ne-am apărat "sărăcia, nevoile şi neamul".

Dovadă evidentă că suntem naţionalişti, este că marile partide politice româneşti s'au intitulat : Naţional Liberal şi Naţional Ţărănesc.

Suntem naţionalişti, deoarece punem Patria mai presus de orice, dar înţelegem să dăm drepturi egale naţionalităţilor conlocuitoare şi să fim cooperativi cu toate statele europene, pentru a se realiza o Europă unită. Dar, o Europă de State Suverane Federalizate, nu o Confederaţie Europeană cu suveranitate limitată, care să primească ordine dela Moscova sau din altă parte.

Noi nu cerem pe lumea aceasta decât drepturi cum are Israelul, cel mai naţionalist stat din lume, care are drept sistem de conducere Democraţia. Ei au dreptul să aibe un Dumnezeu, ei au voie să-şi iubească Patria, la ei Familia este factorul cel mai important, ce stă la baza organizaţiei lor statale şi sociale.

Vrem să constituim astăzi un "Front Naţional al Unirii Românilor". Nu facem această Grupare pentru a exista una în plus în Exil. Nu de noi organizaţii are nevoie Exilul Românesc.

O constituim fiindcă numai prin intermediul ei, putem chema toate Organizaţiile anticomuniste româneşti, toate partidele politice la Unire.

O facem pentrucă numai prin ea putem lua această iniţiativă, iniţiativă ce o vom păstra până când Exilul Românesc îşi va lege reprezentanţii şi va şti să-şi afirme drepturile.

A sosit momentul acţiunii şi trebuie să fim strâns uniţi, pentru a nu da greş.

Exilul este dornic de Unire şi aceasta se va realiza. Greul însă va începe după aceea şi nu depinde decât de priceperea şi energia noastră pentru a-l înfrânge.

În afara obiectivelor noastre clare şi precise : pe plan românesc - Unirea şi Călăuzirea Exilului pe o linie unică românească şi, pe plan extern : afirmarea drepturilor noastre sfinte, Gruparea noastră de acţiune va aduce Exilului nostru ceeace întotdeauna i-a lipsit :

1 - O Doctrină, mai puţin pretenţios spus : un fel de a gândi românesc, inspirat din "Spaţiul Mioritic" şi afirmat de marii noştri filozofi : Rădulescu-Motru, Nae Ionescu şi Lucian Blaga.

2 - Un program de lucru pentru Exil, bazat pe afirmarea drepturilor noastre, pe care le vom trimete tuturor Şefilor de State Occidentali şi tuturor Parlamentelor.

3 - Un Program deocamdată schiţat, pentru Ţară, atunci când va fi eliberată, pentru ca Românii să poată lua cunoştinţă de ceeace gândeşte Exilul. Evident, acest program urmează a fi detaliat şi urmează a suferi modificări, după Unirea Exilului.

4 - Un Statut, corespunzător situaţiei noastre de exilaţi.

Pentru înlăturarea definitivă a luptelor deşarte pentru Preşidenţie, Vicepreşidenţie, etc., Frontul Naţional al Unirii Românilor va avea numai un Comitet de Conducere, limitat astăzi, la cei prezenţi şi la cei ce, din motive de forţă majoră, nu au putut lua parte, dar şi-au trimes adeziunile. Acest Comitat de Conducere se va putea lărgi, prin cooptarea unor reprezentanţi ai diferitelor Organizaţii Româneşti şi prin persoane neafiliate, importante prin reprezentativitatea lor.

Noi vom lucra descentralizaţi, pentru a putea face faţă astfel lipsei de fonduri necesare deplasărilor. Cei ce ne vor reprezenta şi vor vorbi în numele Comitetului de Conducere, se vor intitula : "purtători de cuvânt" şi vor avea un mandat limitat în spiritul şi litera doctrinei şi programului anunţat. Pentru situaţii speciale, se vor acorda "mandate excepţionale", numai de către Comitetul de Conducere, care va trebui să întrunească jumătate plus unu din numărul pe care-l va întruni atunci acest Comitet.

În fiecare ţară, se vor numi unul sau doi purtători de cuvânt.

Numele tuturor componenţilor Comitetului de Conducere va fi trecut în ordine alfabetică, pentru a se arăta absoluta egalitate care domneşte între noi.

Astăzi, când punem bazele Grupului nostru de acţiune, am parcurs deja prima etapă.

Etapa a doua o vom putea considera ca efectuată în momentul în care vom avea un Statut înregistrat şi în momentul în care vom putea da publicităţii doctrina şi programul nostru şi vom fixa data convocării tuturor Organizaţiilor Româneşti anticomuniste în vederea UNIRII.

Etapa a treia va fi însăşi această reuniune care nu trebuie să întârzie mai mult de primăvara anului 1988.

Un lucru trebuie să fie clar : Frontul Naţional al Unirii Românilor, nu urmăreşte să lupte împotriva Organizaţiilor existente, ci realizarea UNIRII

lor într'un program comun de lucru, pentru afirmarea drepturilor româneşti în faţa Occidentului, afirmare ce nu poate avea credibilitate fără o reprezentare unică.

În momentul de faţă, fiind împărţiţi în atâtea Organizaţii, noi nu putem constitui un partener de discuţii cu Occidentul.

Numai o reprezentanţă unică a Exilului Românesc poate afirma cu tărie drepturile noastre sfinte, de autodeterminare, alegeri libere şi Suveranitate absolută.

Comitetul de Conducere al Frontului Naţional al Unirii Românilor, va da publicităţii, doctrina, programul şi statutul său înainte de convocarea Organizaţiilor şi partidelor politice româneşti, precum şi a tuturor Românilor neafiliaţi, convocare ce va avea loc în primăvara anului 1988 la Paris.

Trebuie să adaug că vom avea un sediu la Paris şi altul la München. Dacă va fi necesar, vom deschide şi alte sedii.

Vă rog pe dumneavoastră, toţi cei ce aveţi vreo obiecţiune de făcut, să o faceţi clar şi concis. Asupra programului de urmat, vă rog să trimeteţi propunerile dumneavoastră la Redacţia ziarului "Stindardul Românilor", care din acest moment se va constitui în Organul de Presă al Frontului Naţional al Unirii Românilor.

Nu trebuie să vorbim mult, trebuie să acţionăm !

Aşa să ne ajute Dumnezeu !

Vă prezint acum Comitetul de Conducere. Veţi vedea că în afara numelor respective şi a ţării în care şi-au găsit refugiul, se vor trece şi anii de închisoare pe care i-au suferit unii dintre noi. Nu consider că anii de închisoare constituie un criteriu de selecţionare a valorilor, dar constituie desigur o puternică afirmare a suferinţelor şi totodată a cunoaşterii situaţiei obiective din ţară, atât de necesară Exilului Românesc.

1 - Av. Nicolae Alexandrescu - Germania - 18 ani închisoare.
2 - Profesor Doctor Alexandru Bidian - Germania.
3 - Vladimir Boutmy de Katzman - Franţa - 12 ani închisoare.
4 - Dr. Dan Cernovodeanu - Franţa - 16 ani de închisoare.
5 - Gheorghe Dănulescu - Franţa.
6 - Dr.med. Vasile Iliescu - Germania.
7 - Dr.Ing. Mircea Ionescu - Germania.
8 - Dr.Av. Constantin Macri - Grecia.
9 - Dr.med. Florin Mătrescu - Germania.
10 - Prof.Dr. Constantin Nagacevschi - Germania
11 - Ion Pantazi - Germania - 16 ani închisoare.
12 - Dr.med. Cornel Petrassevich - Statele Unite - 18 ani de închisoare
13 - Prof.Dr. Gheorghe Piscoci Dănescu - Franţa.

Dintre cei mai sus citaţi, lipsesc din motive de forţă majoră următorii :

Gheorghe Dănulescu, Dr.med. Vasile Iliescu, Dr.Av. Constantin Macri, Dr.med. Cornel Petrassevich şi Prof.Dr. Gheorghe Piscoci Dănescu.

Toţi aceştia şi-au trimes adeziunile.

Sunt prezenţi în sala de şedinţă ca invitaţi : Domnul Horaţiu Comaniciu, Părintele Dumitru Popa, domnul Ion Vălimăreanu şi domnul Spânachi.

S'a dat cuvântul în ordine alfabetică, tuturor membrilor Comitetului de Conducere. Vom reda pe scurt intervenţiile mai semnificative.

Dl. Vladimir Boutmy de Katzman a prevăzut unele obiecţiuni ce s'ar putea ivi în legătură cu denumirea Grupului nostru de acţiune. Domnia sa a precizat că "Frontul Naţional al Unirii Exilului" nu trebuie pus în legătură cu "Frontul Naţional" al lui Le Pen, el arătând că "Fronturi Naţionale" au existat întotdeauna şi există şi astăzi nenumărate. "Vreau ca organizaţia noastră să se intituleze "Frontul Naţional al Unirii Românilor", deoarece pentru această UNIRE, se va da o luptă şi pentru reuşita ei, Românii trebuie să se constituie într'un Front".

A urmat la cuvânt Dl.Dr. Dan Cernovodeanu, care s'a arătat surprins de denumirea Grupului nostru, arătând că deşi dânsul este un mare admirator al lui Le Pen şi a luat parte la toate manifestaţiile lui Le Pen, se teme ca această denumire nu va fi pe placul românilor din Statele Unite şi Canada, unde Domnia sa a făcut o recentă călătorie. Dl. Dan Cernovodeanu a arătat că în cursul acestei călătorii, a văzut un mare număr de români şi toţi s'au arătat entuziaşti şi gata de a adera la Unirea Exilului iniţiată la Grupul nostru de Acţiune.

Dl. Ion Pantazi a răspuns d-lui Cernovodeanu cu argumentele d-lui Boutmy, asigurându-l că Gruparea noastră nu are nici o legătură cu Le Pen şi că Domnia Sa nu poate monopoliza o denumire cu caracter mondial şi cu vechime chiar pe teritoriul românesc. Acţiunea noastră reprezintă o luptă, la care Românii vor trebui să se constituie într'un Front, pentru a o duce la bun sfârşit.

S'a dat cuvântul D-lui Dr. Florin Mătrescu, care a susţinut întru totul punctul de vedere comun al d-lor Boutmy şi Pantazi, arătând că nici nu poate concepe un alt titlu pentru gruparea ce o constituim astăzi, care prin însăşi denumirea sa îşi demonstrează "Acţiunea", la care s'a angajat. Dl. Mătrescu arată apoi că un Grup de Acţiune nu poate fi constituit juridic, el trebuind să constituie o Organizaţie, căci numai astfel va putea obţine donaţii dela Instituţii şi chiar particulari, donaţii ce prin legile germane pot fi scăzute la impozit. Dl. Mătrescu arată că fără fonduri, orice grupare este sortită pieirii, deci trebuie ţinut seama de acest important factor. După aceea, Dl. Mătrescu face o mulţime de propuneri de ordin practic, de care trebuie să se ţină seama, deoarece numai cu entuziasm şi discursuri patriotarde nu se poate realiza absolut nimic.

A luat cuvântul Dl.Prof.Dr. Constantin Nagacevschi, care s'a arătat surprins atât de faptul că vrem să constituim o organizaţie, cât şi de denumirea pe care vrem să i-o dăm. Domnia Sa afirmă că a înţeles că este vorba doar de un Grup de acţiune, care să forţeze Unirea Exilului, altfel

nici nu s'ar fi alăturat. O organizaţie în plus, după părerea Domniei Sale, nu poate aduce nimic nou, ba din contră va îngreuna în plus Unirea Exilului.

Dl. Pantazi a răspuns d-lui Nagacevschi că a înţeles bine atunci când s'a alăturat luptei noastre pentru Unirea Românilor, dar că astăzi are unele nelămuriri, pe care i le vom clarifica. Dl. Pantazi a arătat că noi constituim un Grup de acţiune în vederea Unirii Exilului. Faptul că accest Grup este în realitate o organizaţie, nu trebuie să aducă nici o obiecţiune, atâta timp cât organizaţia noastră are un ţel precis : Unirea Românilor şi un timp limitat de acţiune până la această Unire şi până când Românii uniţi îşi vor alege reprezentanţii şi vor acţiona în mod eficace.

Dl Pantazi precizează încă odată scopul noii organizaţii, menţionând cele două ţeluri urmărite : 1 Unirea Românilor şi dreptul de a avea o putere decizională în numele Exilului Unit, numai până când acesta îşi va numi reprezentanţii şi va putea lua decizii. Deci, după Unirea Românilor din Exil, gruparea Frontul Naţional al Unirii Românilor cere un interimat care să poată lua decizii imediate în numele Exilului Unit. După aceea, domnul Pantazi anunţă că dânsul se va retrage, neintenţionând să ia parte în nici un fel la Conducerea Exilului. Deasemeni menţionează că Gruparea constituită astăzi este liberă să conlucreze cu Exilul Unit, sau să se autodizolve, îndată ce ţelurile sale vor fi îndeplinite. Dl. Pantazi repetă că dânsul nu urmăreşte decât ajungerea la ţelul propus, după care se va retrage irevocabil din viaţa politică a Exilului.

Dl. Nagacevschi consideră că pentru reuşita Unirii Exilului, ar trebui imediat luată legătura cu Dl. Raţiu, care să-şi trimeată doi reprezentanţi, şi aceştia împreună cu doi reprezentanţi ai Consiliului Naţional şi doi reprezentanţi ai Frontului Naţional al Unirii Românilor să ajungă la o înţelegere preliminară, acest lucru fiind necesar pentru ca Dl. Raţiu să nu spună că nu a fost pus în cunoştinţă de cauză şi astfel să fie obligat să răspundă prin "Da sau Nu". Domnul Nagacevschi propune să i se dea cuvântul în această privinţă şi D-lui Comaniciu, Preşedintele Consiliului Naţional.

Domnul Comaniciu începe prin a arăta că Dl. Raţiu este un om de bună credinţă, că faţă de dânsul şi-a onorat întotdeauna promisiunile făcute şi că este sigur că Dl. Raţiu vrea într'adevăr Unirea Românilor. Domnul Comaniciu este întrerupt de o mulţime de voci. Se pot distinge afirmaţii ca : Dl. Raţiu vrea unirea numai sub preşedinţia dânsului ; Dl. Raţiu nu vrea Unirea Românilor, căci abia îşi poate conduce propria sa grupare, uzând de neregularităţi pentru a nu avea opoziţie ; Dl. Raţiu şi-a pierdut orice credibilitate în faţa Exilului Românesc ; poate Dl. Raţiu şi-a respectat cuvântul faţă de Dumneavoastră personal, dar nu a făcut nici-un gest din care ar rezulta buna sa credinţă.

Domnul Comaniciu arată în continuare că îl întristează să audă că Exilul Românesc nu a făcut nimic până acum şi că cei prezenţi cred că totul începe cu Frontul Naţional al Unirii Românilor. Domnia Sa enumeră realizările Consiliului Naţional.

Dl. Pantazi îl întrerupe pentru a preciza că nimeni nu a afirmat că nu s'a făcut nimic de către vechiul Exil, dar că tot ceeace s'a făcut nu a fost făcut decât în numele unei organizaţii sau alta, nu în numele Exilului Românesc Unit şi datorită acestui fapt, nu s'a bucurat de credibilitate în faţa Occidentului. Dl. Pantazi precizează că noua Grupare încearcă să remedieze tocmai această gravă deficienţă, pe care practic, nici Dl. Raţiu şi nici Dl. Comaniciu nu au încercat-o. Dl. Pantazi nu învinuieşte nici Consiliul Naţional şi nici Românii liberi pentru lipsa acestei iniţiative, ci doar pe Dl. Raţiu şi pe Dl. Comaniciu. Dl. Pantazi aminteşte D-lui Comaniciu că imediat după întrunirea dela Paris, au avut o întrevedere de 6 orecu domnia sa, la care a asista şi Dl. Nagacevschi, întrevedere în care Dl. Pantazi a insistat în toate felurile posibile ca Dl. Comaniciu să nu se mai lase la remorca (expresie întrebuinţată atunci) D-lui Raţiu şi să convoace imediat toate organizaţiile româneşti în vederea Unirii. Dl. Pantazi a adăugat atunci că va sta cu toţi oamenii săi alături de Dl. Comaniciu, pentru realizarea ţelului propus.

Dl. Comaniciu recunoaşte acum toată această discuţie, dar motivează refuzul său prin încrederea ce i-o acorda şi i-o acordă încă D-lui Raţiu. Atunci ca şi astăzi, Dl. Comaniciu crede că Dl. Raţiu este de bună credinţă, dar nu trebuiesc bruscate lucrurile.

Dl. Pantazi spune că sunt deajuns cei 40 de ani care au trecut şi că în primăvară, cu voia D-lui Raţiu sau fără, va convoca toate organizaţiile româneşti în vederea Unirii. Dacă Dl. Raţiu va voi să vină sau va fi de acord, va fi cu-atât mai bine, dar hotărîrea nu poate fi amânată.

Dl. Comaniciu cere o amânare a hotărîrii până la 1 Decembrie, dată la care îl va întâlni pe Dl. Raţiu cu ocazia Sărbătoririi Naţionale.

Dl. Nagacevschi şi Dl. Pantazi cad de acord că este suficient o lună pentru ca Dl. Comaniciu să ia legătura cu Dl Raţiu şi să dea un răspuns hotărît.

Dl Comaniciu se declară de acord ca, în cazul în care Dl. Raţiu va refuza, să fie împreună cu Consiliul Naţional gata pentru întrunirea organizaţiilor româneşti în vederea Unirii. Astfel Dl. Comaniciu a angajat Consiliul Naţional să sprijine Unirea Românilor din Exil ce va fi încercată în primăvara anului 1988 la Paris.

Dl. Pantazi a declarat constituirea Organizaţiei "Frontul Naţional al Unirii Românilor" în toată înţelegerea cu cei prezenţi.

Dl. Bidian care a întârziat, a citit cuvântarea D-lui Pantazi, a ascultat dezbaterile din urmă şi s'a declarat de acord cu Comitetul de Conducere din care face parte.

Dl. Pantazi a arătat în încheiere că doi membri ai Consiliului Naţional, D-nii Bidian şi Nagacevschi, şi un membru al Uniunii Românilor Liberi, Dl. Piscoci, fac parte din Comitetul de Conducere al F.N.U.R. şi că este de dorit ca pentru realizarea ţelului comun, cel puţin o parte din membrii acestor trei organizaţii să facă parte din toate trei.

Cu această ocazie, Dl. Pantazi a dat citirii o proclamaţie către Exil şi una către Ţară. Ambele proclamaţii, au apărut în numărul 15-16 din Octombrie 1988 în ziarul "Stindardul Românilor".

PROCLAMAŢIE CATRE EXIL

Frontul Naţional al Unirii Românilor anunţă românii exilaţi din întreaga lume că, în primăvara anului 1988, va convoca la Paris toate organizaţiile şi toate asociaţiile anticomuniste româneşti, în vederea Unirii Exilului, în vederea unei reprezentări unice.

Ziarul Stindardul Românilor va anunţa data convocării în numărul care va apare în luna Ianuarie 1988. Vor fi trimise şi invitaţii oficiale pentru fiecare organizaţie în parte.

Organizaţiile din alte continente, care nu vor putea lua parte, îşi vor putea trimite adeziunea pentru Unire.

Să ne ajute Dumnezeu !

Pentru Frontul Naţional al Unirii Românilor

Ion Pantazi.

PROCLAMAŢIE CATRE ŢARA

Frontul Naţional al Unirii Românilor anunţă pe românii din robie, că va convoca pentru primăvara anului 1988, toate organizaţiile şi asociaţiile anticomuniste româneşti, în vederea Unirii Exilului. In felul acesta România va fi reprezentată în faţa oficialităţilor occidentale, printr'o voce liberă autorizată.

Să ne ajute Dumnezeu !

Pentru Frontul Naţional al Unirii Românilor

Ion Pantazi

* * *

După 30 de ani, mă restabilesc în Bucureşti. In sfârşit cu buletin de Capitală, la casa mea, cu domiciliu sigur, în măsura în care poate ceva fi sigur într'un regim comunist.

Apartamentul îl mobilăm repede, jumătate cu mobilă "stil" reparată, jumătate cu ceeace am făcut pe şantier, de bună calitate şi original.

Apartamentul de patru camere din Drumul Taberii, ne oferă un cămin cald şi cu nimic deosebit faţă de ce avam înainte de război. In garaj, un Ford Capri bleu-metalizat marchează şi el o bună stare, pe care doar noua protipendadă o poate afişa.

Primul drum îl fac la colonelul Costăchescu pentru angajare cât mai urgentă în lucru.

- Mai devreme decât m-aşi fi aşteptat domnule Pantazi !
- Am putut termina cu toate obligaţiile mult mai repede dât credeam.
- Te angajez pe loc, dar mai întâi să vedem unde ţi-ar conveni mai bine. In primul rând, unde louieşti ?
- În Drumul Taberii.
- Perfect, am o coloană auto la doi paşi de dumneata, în comuna Militari, Iţi convine ?
- Mă duc acolo unde spuneţi dumneavoastră, desigur comuna Militari îmi convine de minune.
- Fă-mi te rog o cerere de angajare pentru postul de Şef de coloană, iar până se vor face formalităţile, cred că este bine să mergem împreună la locul dumitale de lucru. Eu am un şef de coloană de rezervă, care ţine locul celor care lipsesc. Voi da chiar acum dispoziţia de concediere a celui din coloana Militari şi îi va ţine locul cel din rezervă, până te vei familiariza cu tot ce este de făcut.
- Dacă-l concediaţi pe cel care este acum şef de coloană, să nu am neplăceri din partea lui.
- Cred că este mulţumit că nu-l dau pe mâna justiţiei ! În orice caz, peste două zile când dumneata te vei prezenta acolo, nu ai să-l găseşti decât pe cel trimis de mine, pentru a te iniţia în munca cea nouă pentru dumneata.. El va sta împreună cu dumneata, până când mă vei anunţa că poţi conduce coloana singur. Deocamdată, hai să mergem amândoi până în Militari.

Ajunşi la auto-gară, ne-a întâmpinat imediat şeful coloanei. Un tip elegant, ca scos din cutie. Mutră caracteristică de şmecher de Bucureşti. Să fi tot avut vreo 40 de ani. Costăchescu i-a spus să-şi vadă de treabă, deoarece nu a venit în inspecţie.

- Ai aici 450 de autobuze, dintre care doar 10 sunt noi, şi vreo 150 în stare bună, restul sunt o nenorocire, tot timpul sunt la reparat. Zilnic dumneata ai nevoie de un minimum de 400 de autobuze, care pornesc în cursă. Aici este marea nenorocire, căci deficitul zilnic în autobuze faţă de cursele care trebuiesc făcute, este între 10 şi 20 de autobuze. In acest caz, trebuie să uzezi de autobuzele cu curse mai scurte, pentru a executa şi pe cele ale maşinilor defecte. Este o adevărată echilibristică, căreia este foarte greu de făcut faţă. Şi aici intervine primul ciubuc, pe care şoferii trebuie să-l plătească mecanicilor dela atelier, pentru a le repara repede autobuzul. Dar de unde să plătească acest ciubuc din ce în ce mai mare, dacă la rândul lor nu ar face ciubuc ? şi cum ar putea face acest ciubuc, fără să plătească şi pe şeful de coloană ? Cercul este vicios şi o întrerupere a lui, înseamnă o întrerupere a curselor, fapt ce nu poate fi conceput. Eu lucrez de 20 de ani la această întreprindere şi îţi pot spune că "obiceiul pământului" nu poate fi curmat, totul este de a fi ţinut sub un oarecare control, pentru ca întreprinderea să nu iasă în deficit. Dacă jumătate din pasageri, atunci când îşi plătesc locul, ar primi bilet, întreprinderea nu ar intra în pagubă, dar după socotelile mele, cel puţin 3/4, merg plătind şoferului, dar neprimind

bilet ! A suprima printr'un control drastic această neregulă, ar însemna a pune şoferii în imposibilitate să-şi repare maşinile la timp, deci şeful de coloană ar rămâne fără autobuze. Controlul drastic se anulează însă prin complicitatea şefului de coloană, care realizează în acest fel cel puţin 10 salarii ! M'am gândit în toate felurile şi am ajuns la concluzia că trebuie ca şoferii să aibă posibilitatea de câştig ilicit, dar acesta să fie redus în aşa fel încât la câştigul real să beneficieze şi întreprinderea, pentru a-şi acoperi cheltuelile. În momentul de faţă, întregul furt este împărţit între şoferi, şeful de coloană şi mecanicii dela atelier, bine înţeles şeful coloanei luând "partea leului"! Eu am vrut doar să te iniţiez asupra mecanismului matrapaslâcurilor, dar dumneata singur, după scurt timp vei cunoaşte situaţia cu mult mai mult decât mine. Eu sunt dispus să acopăr mai departe toate aceste nereguli, căci fără ele dăm faliment dela început, dar ciubucurile nu trebuiesc făcute decât în măsura în care nu afectează întreprinderea. Dumneta îţi vei da repede seama de cât se fură, pentrucă maşinile pleacă seara din autogară ultra-pline şi sosesc dimineaţa la fel. Dimineaţa, şoferii trebuie să predea la contabilitate cotoarele biletelor de unde primesc altele noi. Dumneata poţi verifica câte bilete s'au vândut şi cunoşti capacitatea autobuzelor, deci îţi poţi face o ideie destul de clară asupra numărului persoanelor care au mers fără bilet. De altfel ai să vezi că aproape toţi şoferii, când vin dimineaţa, îţi aduc partea dumitale în plic ! Te previn de-acum, sub niciun motiv să nu suprimi ciubucul, căci dăm faliment total, el însă trebuie să fie oarecum raţionalizat ! Eu cred că dumneata într'o săptămână vei putea conduce coloana singur şi într'o lună vei cunoaşte toate dedesubturile. Mai cred că ar fi bine ca înainte de a lua vreo măsură împotriva vreunui şofer pe care l-ai prins cu nereguli şi dacă vei voi vei prinde în fiecare zi 2-3, să vi să stăm de vorbă. Trebuie să ştii că nu există niciun şofer care să nu fure, căci altfel nu ar putea face faţă serviciului, pentru a nu mai vorbi de viaţa lui particulară din ce în ce mai bună. Îţi mai spun încă un lucru : un om perfect cinsit, nu-şi are locul între hoţi, iar dacă nu cauţi să împaci şi "capra şi varza", vei fi sabotat de ei. Îţi dau un singur exemplu de ce îţi pot face : nu vin la lucru pe motiv că autobuzul este în reparaţie şi dacă se găsesc 20-30 să facă acest lucru, dumneata nu-ţi poţi face cursele planificate şi pentru acest lucru nu există nicio scuză. De aceea te previn de-acum că trebuie ca măsurile luate să fie foarte moderate şi în nicun caz să nu ajungi la conflict cu şoferii.

- Vă mulţumesc domnule Colonel pentru toate sfaturile pe care mi le-aţi dat, dar trebuie să vă spun de pe acum că am fost pus în tot felul de situaţii, am întâmpinat tot felul de greutăţi, dar niciodată nu m'am izbit de aşa ceva.

Am plecat acasă cu inima îndoită, cu frică, o senzaţie pe care n'am cunoscut-o nici pe front şi nici în cele mai grele anchete pe care le-am avut. De data aceasta nu-mi mai riscam viaţa sau integritatea corporală, ci îmi riscam cu mult mai mult, cinstea şi onoarea. Şi totuşi, nu aveam încotro, omul în viaţă trebuie să se descurce în orice împrejurare. Mă voi descurca !

* * *

În numărul 17-18 al "Stindardului Românilor" din Ianuarie 1988, apare articolul de fond intitulat:

SĂ ASCULTAM RUMOAREA PARTERULUI

Noua revoluţie tehnologică tinde să modifice din ce în ce mai mult comportamentul individual precum şi structurile sociale tradiţionale. Electronica şi automatizarea amalgamează tot mai mult păturile sociale, respectiv ţărănimea, muncitorimea, intelectualii şi funcţionarii, eliberându-i treptat de servitutea muncii fizice. Sateliţii supraveghează cu ochi de Argus, planeta noastră, cu constante potenţe conflictuale, făcând inutile încercările de a deplasa şi concentra nevăzut şi neştiut, armate şi arme convenţionale, ori rachete atomice continentale sau intercontinentale.

Dacă S.D.I.-ul lui Ronald Reagan, va deveni odată operaţional şi va fi pus în slujba ambelor supra-puteri, despre război nu va mai vorbi decât Istoria, iar toate rachetele atomice vor putea fi date uitării.

Mass-media (ziarele, radioul, televiziunea), toate puse în slujba Marii Finanţe Internaţionale, informează şi dezinformează în egală măsură, pe cetăţeanul de rând, transformat astfel în "expertul" problemei pe care o urmăreşte.

Par'că printr'o înţelegere tacită între Est şi Vest - pentruca dezinformarea să poată căpăta maximum de eficacitate, în ambele părţi - "ideile umanitare" au fost exacerbate, poleite în aur şi trâmbiţate cu toate mijloacele moderne existente. Dar nu a fost suficient atât ; pentru "spălarea creierului" oamenilor de rând, s'a procedat şi la golirea de conţinut a noţiunilor şi umplerea lor cu un conţinut nou, ambiguu, interpretabil, care să servească fiecărei "cauze", scopului urmărit. Astfel s'a reuşit creierea unei babilonii în care absolut nimeni nu mai poate deosebi adevărul de minciună.

Şi nici aceasta nu a fost suficient ! S'au creiat asociaţii, societăţi, organizaţii şi instituţii, cu sutele, toate cu caracter "umanitar". Ce poate fi mai sublim, decât scopul declarat al tuturor acestora?

În Est, biserica a fost literalmente desfiinţată, dar la Moscova, orice vizitator occidental poate asista la o slujbă religioasă, ca pe vremea Pravoslavnicei Rusii, executată de experţi KGB-işti în cele mai scumpe odăjdii !

În Vest, Biserica Catolică este tot mai mult amestecată în problemele "umanitare", unde multe "prea sfinte feţe bisericeşti" primind "blagoslovirea" Lojilor masonice, înainte de a activa pe teren, sunt trimise şi la Moscova sau Ierusalim, pentru o mai temeinică pregătire în credinţă ! Şi astfel dacă vrei să-L mai găseşti pe Dumnezeu, este bine să-L cauţi numai în propriul suflet !

Despre Patrie ? Despre Familie ? Nu trebuie să mai întrebăm. Sunt noţiuni perimate !

Revoluţia franceză a fost primul pas al celor ce şi-au dat seama că Terra nu poate fi cucerită prin sabie şi că altele, cu totul altele, sunt mijloacele de a domina lumea.

"Libertatea, Egalitatea şi Fraternitatea" au constituit momeala aruncată atunci şi prinsă din zbor de către toţi cei ce visau la ele !

"Drepturile Omului fără Dumnezeu" (Dumnezeu fiind făcut responsabil de orânduirea nedreaptă de până aunci), au cucerit toate sufletele cinstite, toate minţile "luminate"! S'a renunţat apoi la lozinca completă, rămânând doar "Drepturile Omului", Dumnezeu putând fi totuşi utilizat scopului propus, prin câştigarea la "Cauză" a slujitorilor Săi !

Revoluţia comunistă, concepută, pregătită şi susţinută financiar până în ziua de astăzi, a constituit al doilea pas al Marii Finanţe Internaţionale pentru stăpânirea lumii.

Între cele două războaie mondiale, Marea Finanţă Internaţională, reuşeşte al treilea pas decisiv, prin mutarea marelui capital de la Londra la Washington, apoi prin schimbarea etalonului aur, în dolar, mai uşor manipulabil şi astfel îşi desăvârşeşte puterea visată pentru dominarea lumii.

Guvernul Mondial preconizat de către vechii "Înţelepţi", este la un pas de realizare, după terminarea celui de-al doilea război mondial.

Unul din leaderii Marii Finanţe Internaţionale, Bernard Baruch, declară în 1945 : "Vom avea un Guvern Mondial, scopul suprem al Marii Finanţe Internaţionale".

La 17 Februarie 1950, James Paul Warburg, un alt mare leader al Marii Finanţe, declară în Senatul de la Washington : "Vom avea un Guvern Mondial, dacă vrem sau dacă nu vrem, care va fi impus sau consimţit"!

Furtul de către ruşi al bombei atomice, schimbă tactica Marii Finanţe.

Arthur Schlessinger (viitor consilier al lui Kennedy şi Johnson), declară în Iunie 1947 : "Obiectivul final este totdeauna acelaşi : Guvernul Mondial. Vom introduce în întreg Occidentul, socialismul pas cu pas şi astfel vom ajunge să ne întâlnim cu ruşii"! Stalin însuşi a aprobat acest proiect.

Teheranul-1943 ; Yalta-1945 ; Postdam-1946 ; Helsinki-1975 ; şi în sfârşit Washington-1987 nu au constituit decât paşi hotărîtori în această direcţie.

La începutul războiului, întregul Occident a încercat "să se facă frate cu dracul, până va trece puntea", dar în timp ce Churchill şi Daladier tratau cu Stalin după vechile tradiţii diplomatice, Hitler mai expeditiv, venind cu oferte concrete : cedarea Ţărilor Baltice şi parte din Finlanda, Polonia şi România, a obţinut câştig de cauză în faţa lui Stalin.

Hitler nu voia să lupte pe două fronturi, iar Stalin voia să câştige timp, timpul necesar uzurii forţelor europene într'un război îndelungat.

În acest timp, Roosewelt întrezăreşte înfăptuirea marelui vis al Marii Finanţe Internaţionale : Guvernul Mondial.

Cei patru protagonişti ai ultimului război mondial, Stalin, Hitler, Churchill şi Roosewelt, se ascund fiecare în spatele unor "idealuri drepte şi frumoase"!

Stalin - Revoluţia Mondială Comunistă ; Hitler - "O ordine nouă", în care bineînţeles el să constituie "prima vioară".

Ce contau cei 150 de milioane de asasinaţi din ordinul lui Stalin, dacă scopul urmărit era atât de înălţător ?

Ce contau cei 6 milioane de evrei arşi în cuptoare, din moment ce "o nouă ordine" va fi instaurată în lume ?

Dar nici Roosewelt şi Churchill nu s'au lăsat mai prejos, azvârlind "praful" Chartei Atlanticului în ochii celor ce-şi sacrificau viaţa pentru "Umanitate"!

Faptele lui Roosewelt şi Churchill au fost "măreţe" : 120 de milioane de europeni, aruncaţi în sclavie !

În timp ce Churchill şi Stalin se luptau să supravieţuiască, pentru Roosewelt războiul nu constituia decât o problemă de timp. Cu formidabila sa industrie pusă pe picior de război, cu finanţele nelimitate de care dispunea, cu bazele de război engleze situate pe tot globul şi cu "carnea de tun" rusească, urma ca Roosewelt să facă "o plimbare de sănătate", pentru a câştiga Războiul şi Pacea şi, odată cu ele, instaurarea Guvernului Mondial preconizat de către Marea Finanţă Internaţională.

Cine va fi învingătorul, nu mai intra în discuţie. Cine va instala "noua ordine mondială", alta decât a lui Hitler, dar tot "o nouă ordine mondială", era clar pentru Roosewelt.

În acest timp, bătrânul "buldog" şi-a dat seama că nu mai reprezintă absolut nimic şi se zbate cât poate spre a-şi salva Imperiul. El oferă lui Stalin "pe tavă", ceeace în orice caz şi-ar fi luat singur ... răsăritul Europei. Pentru Churchill nimic nu mai conta, nici Polonia pentru care începuse războiul, nici Charta Atlanticului, care reprezenta principiile democraţiei şi ale "umanităţii", nimic, dar absolut nimic, dacă se poate salva Grecia, adică drumul cel mai scurt al Marii Britanii către colonii.

Roosewelt, însă, vedea cu totul altfel lucrurile, el nu urmărea decât instalarea Guvernului Mondial, pentru care intrase în război. Pentru el, Europa nu mai prezenta nici un pericol, era rasă de pe faţa pământului şi la dispoziţia milei americane.

Rusia era o ţară înapoiată, distrusă de război, care va avea nevoie de ajutorul american. Şi apoi Stalin, "simpaticul şi cinstitul Stalin", trebuia recompensat pentru aportul adus.

În schimb, Imperiul Britanic, prin imensitatea sa colonială, reprezenta singurul inamic potenţial al Statelor Unite.

În timp ce Charta Atlanticului fusese aruncată la coş şi de către Roosewelt, care murise între timp, urmaşul său Truman - deşi nu-i vedea pe ruşi "atât de blânzi şi de simpatici", - urmează testamentul lui Roosewelt, care în fond nu reprezenta decât voinţa Marii Finanţe Internaţionale.

Şi aşa apare o nouă ideie "Umanitară" : desfiinţarea coloniilor, "liberarea sclavilor". Europenii puteau fi trimişi în sclavie, africanii trebuiau să fie "eliberaţi"! Este o nouă poveste cu tâlc, inventată de Marea Finanţă, care, în fond, nu-şi urmărea decât scopul de multă vreme preconizat :

desfiinţarea Imperiului Britanic şi a tuturor Imperiilor coloniale. Astfel marele Imperiu Britanic, mulţumită "unchiului Sam", s'a transformat într'o insuliţă, egală ca suprafaţă cu România !

Dar, "socoteala de-acasă nu se potriveşte cu cea din târg"! Leaderii Marei Finanţe credeau că odată eliberate, coloniile engleze, franceze etc.etc., vor avea nevoie de ajutor economic, de produse industriale de larg consum şi, cine în afară de Statele Unite, le-ar fi putut oferi în acel moment ?

Marea Finanţă spera într'o dominaţie mondială de tip nou, o dominaţie economică, care să finalizeze Guvernul Mondial.

Aici, "Înţelepţii" s'au înşelat, căci coloniile odată eliberate, s'au împărţit în triburi, fiecare şef de trib urmărind puterea. Aceştia nu aveau nevoie de produse industriale, ci de arme pentru câştigarea puterii.

Aceste arme, le-a furnizat Uniunea Sovietică şi odată cu ele, încet, încet, le-a furnizat şi doctrina marxistă şi astfel a reuşit să pună stăpânire pe jumătate din Africa !

Organizaţia Naţiunilor Unite, destinată a deveni "o jucărie a Marei Finanţe" a devenit o maşină de vot rusească, dar finanţată de americani !

Aşa au trecut cei 40 de ani, în care destinderea şi războiul rece au alternat, spre a camufla adevărata politică a celor două supraputeri, politică de expansiune sovietică, politică de mari afaceri a Marii Finanţe Internaţionale.

Războiul din Afganistan, nemulţumeşte pe americani, care se gândesc a pune capăt expansiunii sovietice.

Rachetele americane Persching şi de Croazieră, instalate în Europa în timpul lui Carter, precum şi promovarea lui Ronald Reagan, nu sunt decât mici scamatorii americane, care să dea de gândit sovieticilor.

Ronald Reagan vorbeşte despre "Imperiul Răului" şi începe înarmarea americană.

Ceeace îi pune pe gânduri pe sovietici, este programul S.D.I., preconizat şi difuzat prin toate "megafoanele" de către Ronald Reagan.

Sovieticii, în mare criză economică şi social-politică, îşi dau seama că nu mai pot face faţă "cursei înarmărilor".

În Uniunea Sovietică izbucnesc mişcări de masse în Kazackstan, Ucraina, Lituania, Letonia şi Estonia. În ţările satelite, atmosfera devine din ce în ce mai încărcată.

Noul leader sovietic, Gorbaciov, iniţiază farsa de cele mai mari proporţii cunoscută în ultimii 40 de ani, făcându-se că schimbă radical, atât politica internă, cât şi cea externă !

Către sfârşitul anului 1986, Gorbaciov recunoaşte falimentul conducerii comuniste şi încearcă cu mare prudenţă reforme interne. In realitate, el nu schimbă nimic din structura statului comunist, reformele sale constituind numai un mai riguros control asupra producţiei.

Tot în 1986, ruşii se reîntorc la Conferinţa pentru dezarmare de la Geneva, pe care o părăsiseră şi anunţaseră clar că nu vor reveni până ce americanii nu vor retrage din Europa rachetele Persching şi de Croazieră.

Este momentul politic al celei mai mari glorii a lui Ronald Reagan, care numai în câţiva ani a făcut din Statele Unite, cea mai mare forţă economică, politică şi militară de pe glob, aceasta în timp ce Uniune Sovietică, se afla în cea mai mare criză, de după cel de-al doilea război mondial.

Dar Marea Finanţă Internaţională are cu totul alte planuri. Răsturnarea "Imperiului Răului" în numai câţiva ani, nu-i satisface dorinţele, n'o face să-şi ajungă obiectivul vizat. Terra nu este pregătită pentru Guvernul Mondial preconizat.

În Uniunea Sovietică, numai "vorbele despre libertate" au arătat că alternativa comunismului nu poate fi o democraţie manipulată de Washington, ci un naţionalism izvorât din cei 70 de ani de dictatură comunistă. Fiecare popor subjugat vrea libertatea de a-şi făuri singur soarta, după tradiţiile şi obiceiurile proprii.

Democraţia nu poate fi impusă cu forţa, căci nu s'ar mai numi democraţie. La un adevărat regim democratic nu se poate ajunge decât prin evoluţie.

O răsturnare a regimului comunist în această regiune ar conduce popoarele asuprite şi subjugate la o anarhie cu tendinţe naţionaliste şovine şi răzbunătoare, nu către o democraţie pe care aceste popoare nu au cunoscut-o niciodată.

China, a doua mare putere comunistă, merge pe un drum propriu, care nu are nicio contigenţă cu democraţia, ci mai degrabă cu naţionalismul.

Islamul, ţările arabe, deşi nu reuşesc să se unească, reprezintă într'adevăr un naţionalism periculos, şovin şi fanatic. O unire a forţelor arabe, mai ales sub o conducere sovietică, ar constitui un imens pericol pentru întreaga lume civilizată.

Europa şi Japonia, renăscute "din propria cenuşe", din punct de vedere al forţei economice, reprezintă adevăratele adversare ale Statelor Unite.

Pentru Marea Finanţă Internaţională, dominaţia lumii nu poate fi asigurată politic, ci economic. Dominaţia politică vine dela sine.

În concluzie, Marea Finanţă Internaţională preconizează o nouă politică, prin care adversarii potenţiali economici trebuiesc înfrânţi.

O Europă, în care influenţa politică a Uniunii Sovietice ar fi mai mare, ar slăbi-o economiceşte, ar desfiinţa-o ca adversar al Statelor Unite.

Noua politică americană se concretizează în Ianuarie 1987, când o mare delegaţie a Marii Finanţe Internaţionale, în frunte cu Armand Hammer, Rockefeller, Kissinger şi Brzjinski, vizitează Moscova.

Înţelegerea este deplină, amănuntele se vor rezolva în cursul anului !

Ca primă măsură, Ronald Reagan trebuieşte anulat. Întreaga maşină a propagandei americane se deslănţuieşte asupra lui. "Afacerea Iranului", afacere de tipul căreia se practică cu sutele, atât în Israel, cât şi în Statele Unite, este pretextul scoaterii lui Ronald Reagan de pe scena politicii americane. Este lăsat absolut singur, fiindu-i înlăturaţi toţi colaboratorii şi controlându-i-se cu cea mai mare stricteţe toate fondurile destinate atât armatei americane, cât şi ţarilor din America centrală în luptă cu comunismul.

A doua măsură este îndreptată asupra Europei şi Japoniei, prin devalorizarea forţată a dolarului, moneda de schimb în toate tranzacţiile internaţionale.

Pentru o mai bună cunoaştere a situaţiei internaţionale actuale, vom face o mică incursiune în trecut.

Unul din cei mai controversaţi oameni politici din lume, generalul de Gaulle, pe care noi românii nu-l putem iubi, deoarece el este primul care, prin vizita la Bucureşti, l-a legitimat pe Ceauşescu, nu este iubit nici de francezi, datorită aroganţei sale şi a colaborării cu stânga franceză.

Dar generalul de Gaulle a avut o clar-viziune, care nu a fost egalată nici până în ziua de astăzi de către nici un om politic european. El nu a avut niciodată încredere nici în americani, nici în englezi şi nici în ruşi. El a visat o Franţă puternică, ceeace pe vremea lui părea o adevărată utopie. Lumea era convinsă că fără "protectoare umbrelă atomică americană" Europa este sortită pieirii.

Pentru făurirea Franţei puternice, pe care o preconiza, de Gaulle a realizat două înfăptuiri epocale: 1) Împăcarea cu Germania şi 2) Înarmarea atomică a Franţei şi dotarea armatei franceze cu proiectilele cu neutroni.

Importanţa acestei arme neutronice a fost tot atât de mare ca şi S.D.I.-ul din zilele noastre preconizat de Ronald Reagan.

Dovada o constituie presa sovietică, care, şi într'un caz şi într'altul, s'a deslănţuit în egală măsură împotriva unor arme cu caracter pur defensiv !

Generalul de Gaulle a preconizat "Statele Unite ale Europei" sub forma unei confederaţii de state cu suveranitate absolută, care să-şi poată afirma punctul de vedere, pe picior de absolută egalitate cu cele două supraputeri existente.

Astăzi, după 45 de ani de când Charta Atlanticului a fost totalmente abandonată, astăzi, când Statele Unite şi Uniunea Sovietică îşi arogă dreptul de a lua decizii şi a dispune de întregul glob pământesc, ne putem da seama de imensa importanţă şi stringenta necesitate, ca în numele Europei să vorbească numai europenii.

Statele Unite şi Uniunea Sovietică şi-au împărţit lumea în sfere de influenţă la Teheran, Yalta, Postdam, Helsinki şi acum la Washington.

Europa divizată artificial de către aceste două supraputeri, prin vânzarea a 120 milioane de sclavi europeni ruşilor, trebuie să-şi reia poziţia iniţială reunificându-se. Dar acest lucru, numai o Europă conştientă de trecutul şi viitorul său o poate face.

Washingtonul a dovedit în cursul ultimilor 45 de ani că împărţirea Europei nu a fost o gafă a preşedintelui Roosewelt, ci a fost un fapt premeditat şi reafirmat în cadrul tuturor reuniunilor internaţionale la înalt nivel.

Astfel după Teheran, Yalta şi Potsdam, în anul 1953, Schlessinger, unul din protagoniştii Marii Finanţe Internaţionale, a declarat : "în ceeace priveşte ţările din răsăritul Europei, noi nu trebuie să încercăm să le eliberăm şi nici măcar să permitem a fi eliberate !"

Cu ocazia revoluţiei ungare, din 1956, marele ziarist american Walter Lipmann, exponent al aceleaşi Mari Finanţe, a declanşat o puternică campanie de presă, susţinând acelaşi lucru, iar în Februarie 1961, Bloomfield, în raportul făcut către Departamentul de Stat, a confirmat punctul de vedre al Marii Finanţe Internaţionale în ceeace priveşte ţările din răsăritul Europei.

În anul 1975, Sonnenfeld, colaboratorul lui Kissinger, a dat instrucţiuni tuturor diplomaţilor americani, convocaţi la Londra, în sensul totalei abandonări a statelor est-europene.

Ce se mai poate adăuga la cele de mai sus, decât recunoaşterea oficială la Helsinki a statut-quoului existent ?

Dar din 1975 şi până în 1987, au avut loc mai multe întrevederi la vârf ruso-americane : Carter - Brejniev şi suita de întrevederi Reagan - Gorbaciov. În nici una din aceste întâlniri, nici unul din preşedinţii americani, n'a adus nici măcar vorba despre cei 120 de milioane de sclavi din estul Europei.

Toate acestea ar fi trebuit ca până astăzi să fie cunoscute de către "politicienii" români amercanofili !

Conferinţa din Ianuarie 1987 de la Moscova, dintre sovietici şi reprezentanţii Marii Finanţe Internaţionale, deşi făcută fără "trâmbiţe şi fanfare", cum s'ar spune "discretă", a fost totuşi suficient de transparentă, pentru a se cunoaşte înţelegerea deplină realizată.

Noua vânzare, proiectată atunci şi realizată la sfârşitul anului la Washington de către Reagan şi Gorbaciov, a pus în alarmă Franţa şi Germania : prin câteva întâlniri la vârf, s'a ajuns la o deplină înţelegere, se pare cu mult mai mare decât cea dată publicităţii. Evident s'a pus accentul pe apărarea Europei şi s'a realizat ceeace în zeci de ani nu se reuşise.

Un batalion comun, franco-german, va constitui nucleul viitoarei armate europene. Uniformizarea armamentului şi a muniţiei, a constituit înţelegerea cheie pentru apărarea Europei.

În afară de aceasta, Franţa şi Germania au ajuns la importante puncte de vedere comune financiare şi economice.

Este pentru prima oară când, în Europa, punctul de vedere al generalului de Gaulle, "Statele Unite ale Europei cu Suveranitate absolută", începe să devină viabil şi desigur se va dezvolta cu rapiditate.

Leagănul civilizaţiei mondiale, Europa, distrusă şi anihilată complect după cel de-al doilea război mondial, şi-a adus în sfârşit aminte că dispune de cel mai mare potenţial intelectual, "Inteligenţia", cumpărată şi furată de către cele două supra-puteri, cel mai mare potenţial industrial şi economic, cea mai mare flotă comercială din lume, cea mai numeroasă populaţie : 320 de milioane de oameni, faţă de 250 milioane americani şi cei 270 milioane sovietici.

Europa nu mai poate admite ca pe viitor, cele două supra-puteri, să dispună peste capul ei de soarta sa.

Circul propagandei Marii Finanţe Internaţionale, declanşat în primăvara anului 1987, prin care Gorbaciov a fost legitimat ca un mare "reformator

democratic", care a ajuns la paroxism în Decembrie 1987, cu ocazia înţelegerii americano-sovietice de dezarmare nucleară, nu-şi mai poate găsi adepţi în Europa.

Lozincile lansate ca de exemplu : "I love you, Gorby !", milioanele de tricouri cu chipul "noului democrat" nu au putut lăsa decât un gust amar şi o totală desconsiderare în ochii europenilor conştienţi.

In realitate, cea mai slabă Uniune Sovietică din ultimii 40 de ani, a reuşit cea mai spectaculară victorie, împotriva celui mai puternic stat american !

Dezarmarea atomică, după ce forţele ajunseseră la paritate între Statele Unite şi Uniunea Sovietică, lasă mână liberă în Europa celei mai formidabile armate convenţionale pe care a cunoscut-o omenirea până în ziua de astăzi. Şi aceasta, pentru a nu mai vorbi de zdrobitoarea superioritate sovietică, în ceeace priveşte dotarea cu gaze infecţioase de toate naturile.

Inţelegerea americano-sovietică de astăzi, cu toată rezerva americană în a nu se angaja în încetarea experienţelor "S.D.I.", deschide noi posibilităţi Uniunii Sovietice.

Este clară intenţia americană de a se dezangaja în Europa şi chiar dacă această dezangajare va necesita un timp relativ îndelungat, posibilităţile politice sovietice, câştigă noi orizonturi.

De 45 de ani, înţelegerile sovieto-americane s'au dovedit viabile şi nu putem avea nici o speranţă că ele nu se vor întări în viitor.

Dacă factorul "timp", a favorizat întotdeauna Uniunea Sovietică, cu excepţia primilor 6 ani ai guvernării Reagan, astăzi prin înţelegerea dela Washington, el înclină serios balanţa în favoarea sovieticilor.

Războiul mondial atomic nu mai este posibil din 1952, de când Uniunea Sovietică posedă această armă. De atunci el nu a mai constituit decât o "gogoriţă", o armă politică de şantaj în mâinile Uniunii Sovietice. Prin înarmarea atomică ajunsă la proporţii inimaginabile, Uniunea Sovietică nu a urmărit decât o presiune politică în faţa unei Europe dezorientate, capitularde, de unde lozinca : "mai bine roşu decât mort !"

Din fericire, nici un război clasic împotriva Europei, nu este posibil, atâta timp cât Franţa dispune de câteva bombe atomice şi de proiectilele cu neutroni.

Aceste proiectile cu neutroni, cu care armata franceză este bine dotată, chiar dacă vor ajunge în mâinile sovietice, nu vor constitui nici un pericol, deoarece el sunt pur defensive, constituind replica cea mai puternică împotriva unei concentrări masive de tancuri.

Astfel un nou război mondial, atomic sau clasic, este de multă vreme înlăturat.

Şi aici este marele pericol, căci în mâinile sovieticilor rămâne războiul politic împotriva lumii civilizate, război în care sovieticii sunt covârşitor de superiori prin varietatea mijloacelor de care dispun :

1 - Spionajul sovietic politic şi industrial, lucrează liber în întreg occidentul, profitând de libertatea oferită de către democraţie ;

2 - Marxismul, o doctrină răsuflată, bună numai pentru export, încă îşi mai găseşte adepţi în lumea occidentală ;

3 - Confuzia între libertate şi libertinaj, creiată de Marea Finanţă Internaţională, este alimentată în întreg Occidentul de către agenţii sovietici, cu toate forţele de care dispun, creind un haos de nedescris;

4 - Terorismul creiat, condus şi utilat de către sovietici, găseşte un izvor nesecat de fanatici în lumea arabă, întrebuinţat cu un enorm succes pentru destabilizarea lumii libere.

5 - Organizaţiile, asociaţiile, instituţiile, cu caracter "umanitar" creiate de către Marea Finanţă Internaţională, sunt în momentul de faţă supra infiltrate de către agenţii sovietici şi, practic, acţionează în favoarea lor.

6 - Ideile mondialiste lansate de către Marea Finanţă Internaţională, încă de la Revoluţia Franceză, sunt exploatate din plin de către Internaţionalismul sovietic. In ce măsură noţiunile de "Mondialism" şi "Internaţionalism" se confundă sau tind către acelaşi scop, nu ne putem da încă seama, dar cert este că utilizând mijloace diferite, deocamdată merg mână în mână.

Pentru ca Europa de mâine, o Europă pornită de la nucleul franco-german, să poată să-şi spună într'adevăr cuvântul, ea va trebui să nu se limiteze la o colaborare militară, politică şi economică, ea va trebui să redevină o Europă morală, o Europă care să-şi facă ordine în propria casă, o Europă în care "Drepturile Omului" vor trebui să fie contra-balansate de către "Datoriile Cetăţeanului".

Numai o Europă în care noţiunile de Dumnezeu, de Patrie şi de Familie vor fi revalorificate, numai acea Europă va redeveni puternică, capabilă de a face faţă onorabil unei noi ordini mondiale, ce se va stabili după anii 2000.

Până ce oamenii politici europeni, actorii principali ai "piesei mondiale" de pe scena politică, nu vor fi în stare să asculte "rumoarea parterului" majoritar, şi vor sta cu ochii pironiţi la "loji" minoritare, o însănătoşire a Europei nu va fi posibilă.

Până atunci Europa trebuie să ţină seama că "mondialismul" se bazează pe socialism şi că "internaţionalismul" deţine o mare influenţă asupra acestuia şi va face orice ofertă pentru a-l ademeni. Minat de către sovietici, socialismul în general şi socialismul german în special, vor constitui în viitor punctul nevralgic european.

Aici este marele pericol care pândeşte Europa şi, cum se va descurca, numai Dumnezeu o ştie !

* * *

Tot în numărul 17-18 din Ianuarie 1988 din "Stindardul Românilor", apare "SCRISOAREA DESCHISA ADRESATA DOMNULUI RONALD REAGAN, cu ocazia întrevederii pe care a avut-o cu Domnul Mihail Gorbaciov la Washington.

Excelenţă,

Am aflat din presă despre întâlnirea pe care o Veţi avea cu Domnul Mihail Gorbaciov în vederea semnării unui tratat de reducere a armamentului nuclear.

Nu trebuie să Vă spunem noi ce înseamnă "Imperiul răului" şi cât este de periculos să lăsaţi Europa fără "umbrela nucleară americană" la dispoziţia celei mai formidabile armate clasice pe care a cunoscut-o omenirea.

Suntem convinşi că Domnia Voastră Veţi lua toate măsurile de rigoare înainte de semnarea oricărui tratat, cunoscând mai bine ca oricine pericolul comunist.

Vă rugăm însă, să nu uitaţi că 130 milioane de robi zac în răsăritul Europei sub cizma comunistă şi să condiţionaţi semnarea oricărui tratat cu Uniunea Sovietică de eliberarea acestor popoare.

Vă rugăm să aduceţi aminte Domnului Gorbaciov de Charta Atlanticului, pe care şi Uniunea Sovietică a semnat-o şi care prevede "Autodeterminarea şi Alegeri Libere" pe întreg globul pământesc.

Sperăm că Veţi fi primul Preşedinte american, care Veţi ridica şi problema colonialismului în Europa.

In numele "Frontului Naţional al Unirii Românilor", vă mulţumim cu anticipaţie pentru atitudinea pe care suntem siguri că o Veţi lua.

Cu stimă şi respect

Ion Pantazi

* * *

Această scrisoare pe care am fost obligat să o scriu în numele "Frontului Naţional al Unirii Românilor", mi-a umplut sufletul de tristeţe.

Să scrii şi să semnezi o scrisoare, total inutilă, prin care să te prefaci că acorzi o încredere, pe care nu o ai, unui om faţă de care ai fi putut să ai întreaga consideraţie, dar nu mai păstra-i nici măcar o urmă, iată unde te duce amestecul în politică !

M'am consolat cu faptul că amintindu-i de "Imperiul răului", pe care atât de mult l-a trâmbiţat, va lua această scrisoare drept o tristă ironie, care să-i amintească că a gustat din cupa grandoarei şi acum se "adapă" la acea a decadenţei !

* * *

Mă aflu din nou la Bucureşti !

Aşa cum prevăzuse Costăchescu, după o săptămână la autogara Militari, am putut să-mi iau în primire postul şi să conduc singur unitatea.

Nu a fost chiar atât de uşor, deoarece de la început am intrat în criză de autobuze, ceeace a necesitat să mă rog de şoferi pentru a face curse suplimentare. Această veşnică dependenţă a şefului de coloană faţă de şoferi, îl punea într'o poziţie de inferioritate, ştirbindu-i autoritatea şi netezindu-i drumul către compromisuri.

De această situaţie mi-am dat seama de la început şi m'am rugat lui Dumnezeu să-mi lumineze creierul pentru a găsi soluţiile cele mai bune, care să mulţumească pe toată lumea.

Intr'o dimineaţă, intră la mine în birou unul din şoferi, pe care-l cunoşteam deja după figură şi care se oferise să facă una din cursele suplimentare, deci mă ajutase să ies din primele greutăţi de care mă izbisem. El mi se adresează cu dezinvoltură :

- Tovarăşe Şef, numele meu este Găină, Ion Găină şi sunt Secretarul de partid al coloanei Militari. Am venit la dumneavoastră pentru a ne cunoaşte mai bine şi a vă spune că vă stau la dispoziţie de câte ori veţi avea nevoie de vreun ajutor. Sunt în această coloană de 15 ani şi sunt Secretar de partid de 5 ani. Cunosc toţi şoferii după cum cred că vă închipuiţi şi toate greutăţile noastre.
- Iţi mulţumesc domnule Găină şi sper să ne înţelegem bine împreună.
- Ştiţi, nu vă supăraţi, dar eu m'am interesat pe linie de partid despre dumneavoastră şi ştiu şi cât aţi suferit. Ştiu că aţi făcut multă puşcărie şi mai ştiu că sunteţi un om cinstit, care aţi înţeles să vă încadraţi în muncă, ştiu şi unde aţi mai lucrat înainte de a veni la noi ! Nu vreau să vă deranjez şi nu vreau să mi-o luaţi în nume de rău, dar ştiţi ... eu cunosc greutăţile oamenilor ... Pentru dumneavoastră ... (Şi pune un plic pe birou !)

Desfac plicul în faţa lui şi număr banii ! Două mii de lei !

- Nu te întreb ce este cu aceşti bani ... cunosc "obiceiul pământului", dar păstrează-i domnule Găină, cu mine te vei înţelege foarte bine şi fără aceasta.

Bag banii în plic şi-i înapoiez.

- Este prea puţin tovarăşe şef ? Sau ... nu aveţi încredere ?
- Nu este prea puţin, dar dumneata mi-ai spus că te-ai interesat de mine şi că mă cunoşti că sunt un om cinstit ! Nu este vorba de lipsă de încredere pentru că dumneata eşti secretar de partid, dar eu sunt plătit pentru munca pe care o depun şi nu înţeleg să primesc bani dela oameni care îi câştigă cu multă greutate.
- Tovarăşe şef, eu nu am venit la dumneavoastră ca să vă sperii că sunt Secretar de partid şi nici ca să vă trag într'o cursă, vă rog să credeţi că şi eu sunt un om cinstit, dar în ţara asta oamenii cinstiţi nu pot trăi şi-atunci trebuie să ne înţelegem între noi ca treaba să meargă şi toţi să fim mulţumiţi.

- Asta vreau şi eu, ca treaba să meargă şi toţi să fiţi mulţumiţi. In ceeace mă priveşte, sunt mulţumit cu salariul meu, dar dumneata dacă vrei într'adevăr să mă ajuţi, să ştii că o poţi face şi apelez la serviciile dumitale.

- Vă rog să apelaţi, dar şi să primiţi aceşti bani, sunt daţi din tot sufletul.

- Domnule Găină, banii nu-i primesc, vreau ca toată lumea să fie mulţumită, inclusiv Intreprinderea, care este în stare de faliment, deoarece şoferii au doar grija lor şi a şefului de coloană, dar nu se gândesc că ciubucurile care le fac pentru ca să trăiască, le scot dintr'o întreprindere care moare! Asta-i ce-ţi cer domnule Găină, să ajutăm împreună Intreprinderea şi dumneata fiind foarte vechi în această coloană, deci cunoscând pe toţi şoferii, mă poţi ajuta. Trebuie să ajungem la un compromis, prin care toată lumea să trăiască, inclusiv "vaca de muls" căci dacă ea moare, nu va mai exista nici "lapte", cu atât mai puţin "smântână"! Ce zici domnule Găină ?

- Aveţi dreptate domnule Pantazi, dar cum vă pot ajuta eu ?

- Eu nu am împlinit o lună de când sunt la această coloană, nu cunosc decât câţiva şoferi, deşi am vorbit cu fiecare în parte, mulţi au venit deja cu bani la mine şi pe toţi i-am refuzat, mă mir că nu ştii acest lucru !

- Ştiu domnule Pantazi, dar mi-am închipuit că fiind nou şi făcând atâta puşcărie v'a fost frică şi de aceea am venit la dumneavoastră să vă spun că nu trebuie să vă temeţi, şoferii nu sunt atât de răi precum se spune, noi alcătuim cu toţii o familie, nimeni nu a intrat la puşcărie din cauza noastră.

- Vezi dumneata, eu pot oricând să fac inspecţii inopinate, să opresc maşinile în timpul cursei şi să văd câţi călători sunt fără bilet şi să iau măsuri pe loc, dar eu cunosc greutăţile şoferilor, ştiu că nu pot trăi din salariul lor, mai ştiu şi cât îi costă dacă se duc cu maşina la reparat, de aceea vreau o adevărată înţelegere între noi şi la această înţelegere mă poţi dumneata ajuta.

- Am să vă ajut domnule Pantazi, am să vorbesc cu şoferii, am să le povestesc tot ce mi-aţi spus şi eu cred că vom putea rezolva lucrurile.

- Iţi mulţumesc, domnule Găină, şi te mai rog ca după ce vei vorbi cu ei să vii să-mi spui dacă ai reuşit ceva.

- Domnule Pantazi, într'o săptămână vă deranjez din nou şi cred că o să fiţi mulţumit de mine.

Convorbirea cu secretarul de partid Găină a fost foarte instructivă pentru mine. In primul rând mi-am putut singur da seama cât de mare este corupţia peste tot, iar apoi de faptul că aceşti secretari de partid sunt şi ei oameni ca toţi ceilalţi. Evident că nu pot face o comparaţie între secretarul de partid Ştefănescu şi secretarul de partid Găină, dar şi acest şofer simplu, este un om care a ajuns secretar de partid "dus de ape", purtat de propriile interese, putând fi foarte bine încadrat în clasa oportuniştilor. Dar după cum singur a afirmat : "noi şoferii suntem o familie, nimeni nu a intrat la puşcărie din cauza noastră", se poate foarte bine vedea că acest secretar de partid este departe de a fi un convins comunist ! De unde concluzia : membrul de partid sau chiar secretarul de partid, nu-şi ia angajamente din convingere faţă de partid şi nici măcar o fidelitate morală, afilierea lui fiind

doar o formă, o posibilitate de a trăi mai acoperit ! Probabil că acest Găină, nu gândeşte politic în niciun fel, dar remarcă totuşi că "oamenii cinstiţi nu pot să trăiască în această ţară"! Numai prin aceste cuvinte, pe care desigur le-a scăpat, îmi pot da seama de "câte parale face partidul" în ochii unuia din secretarii săi !

O altă constatare pe care o pot face, este goana neînchipuită după bani, aceiaşi goană atât la hidrocentrale, cât şi aici la Bucureşti. Dacă acolo posibilităţile de câştig existau prin muncă cinstită, aici ele sunt cu mult mai mari, printr'un furt colectiv şi prin înţelegerea şi solidarizarea tuturor în vederea acestui furt ! El nu mai constituie apanajul unor oameni, care au existat în toate timpurile şi care erau condamnaţi atât de justiţie, cât şi de opinia publică, ci a devenit un fapt normal, la care participă toată lumea, deci un fapt moral explicabil prin noua mentalitate : la furtul statului faţă de noi, răspundem prin a fura statul ! De aceea, bietul Găină, nu a putut pricepe în ruptul capului cum de n'am vrut să primesc bani de la şoferi şi a încercat să-şi explice acest fapt, doar prin frica ce aşi avea-o de a "intra în rândul oamenilor"!!!

Desigur că acest furt organizat şi "liber consimţit" de toată lumea se face în măsura posibilităţilor în întreaga ţară. El nu este limitat decât de imposibilitatea de a-l mări, prin urmare peste tot se fură ca în "Codrii Vlăsiei"!

Acest nou aspect al "Realizărilor Regimului", de care-mi vorbiseră securiştii la eliberarea mea din domiciliul obligator de la Valea Călmăţui, îmi complectează cunoştinţele asupra comunismului.

Massa de oameni este condusă de propagandă, prin lozinci, lozinci prin care se mulţumeşte Partidului şi Guvernului, precum şi Conducătorilor adoraţi pentru toate "binefacerile" pe care ni le-a adus ! Aceste lozinci se află afişate pe străzi, în întreprinderi şi difuzate prin presă, radio şi televiziune. Omul nu trebuie să mai gândească, deoarece Partidul o face pentru el şi pentru ca totuşi să nu fie ispitit de a o face, i se ia tot timpul disponibil prin "munci voluntare sau patriotice", prin cozi nesfârşite la magazinele alimentare şi prin şedinţe de partid sau de producţie. Cam la asta se reduce comunismul ; la care oamenii reacţionează printr'o ignorare totală faţă de această propagandă şi prin aplicarea fără limită a dictonului : "ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte"! Ne-aţi furat totul, vă furăm şi noi cât putem !

Acest furt instituţionalizat de stat, a devenit moral şi de aceea este acceptat de către toată lumea. Din păcate, nu toţi se află în posibilitatea de a fura, iar cei ce nu pot, vai de capul lor. Aceasta îmi aduce aminte de vorba atât de des repetată de buna mea prietenă Jana Georgiade : "Cine poate, oase roade"!

* * *

După înființarea "Frontului Național al Unirii Românilor", în numărul 17-18 din Ianuarie al "Stindardului Românilor", ca titluri mai importante semnalez : EVENIMENTELE DIN ROMÂNIA pe 5 pagini, precum și PROIECTUL DE STATUT al grupării noastre de acțiune.

Consider că, o importanță deosebită o are articolul :

UNIREA ROMÂNILOR

Unirea Exilului Românesc, dezideratul de peste 40 de ani al exilului românesc, a rămas până astăzi un vis neîmplinit.

Pentru o scurtă perioadă, unirea s'a realizat sub conducerea generalului Nicolae Rădescu, luând ființă "Comitetul Național", din care făceau parte : Mihail Fărcășanu, Vintilică Brătianu și alții.

Ambițiile, orgoliile și interesele personale au făcut ca acest Comitet Național să nu aibă viață lungă.

Crețeanu, care reușise să-și însușească sumele depuse de Mareșalul Antonescu în Elveția, pentru exilul românesc, nu s'a mulțumit cu atât. El a intrat în grațiile Serviciului Secret American, căruia nu-i convenea politica pur românească a generalului Rădescu. Serviciul Secret American înțelegea să susțină financiar un Grup Românesc, care să propulseze interesele americane înaintea celor românești. Astfel s'a terminat prima unire a românilor.

Mult mai târziu, Nicolae Penescu a reușit împreună cu "Consiliul Național", o a doua unire a românilor, și mai efemeră decât prima.

Între timp, a luat ființă o nouă mare organizație românească, "Uniunea Românilor Liberi", condusă de către dl. Ion Rațiu. Evident, între "Consilul Național" al d-lui Comaniciu și "Uniunea Românilor Liberi" a d-lui Rațiu a început o rivalitate care, prin înțelepciunea ambilor șefi, s'a atenuat, ajungându-se la unele înțelegeri, care au umplut de speranțe pe toți românii.

Cu ocazia primului Congres al "U.R.L." de la înființarea sa, care a avut loc la Paris la 12 Aprilie 1986, ca semn de curtoazie și bunăvoință, dl. Rațiu l-a invitat și pe dl. Comaniciu și "Consiliul Național".

Între cele două mari organizații românești s'a ajuns cu această ocazie la următoarele două înțelegeri : 1 - cele două organizații vor înceta pe viitor orice atacuri reciproce prin presă ; 2 - cele două organizații vor sărbători împreună toate sărbătorile naționale.

Cu această ocazie, dl. Comaniciu și mulți alții, au cerut unirea celor două organizații, fie prin federalizare, fie prin desemnarea unei reprezentanțe comune, dar acest deziderat, nici nu a fost luat în discuție, sub pretextul că nu se află pe ordinea de zi.

Cu o zi înainte de acest Congres, subsemnatul am avut o convorbire de aproape două ore cu dl. Rațiu, având împuternicirea d-lui Comaniciu, pentru a încerca să-l conving de necesitatea unirii celor două organizații. Dl. Rațiu cu politețea ce-l caracterizează, a rămas totuși neînduplecat. Punctul d-sale de vedere a fost : Unirea Românilor se poate face numai

dacă cei din "Consiliul Național" și din toate celelalte organizații, se vor înscrie individual în "U.R.L."

Insuccesul mediației mele a fost total, dar nu am disperat, mai ales că cele două hotărîri luate la acest Congres, au fost respectate ad literam.

A urmat întâlnirea de la Soultzmatt și sărbătorirea lui 1 Decembrie de la Frankfurt, unde M.S.Regele a fost pentru prima și a doua oară în mijlocul românilor.

După aceste întâlniri, am avut o întrevedere cu dl. Comaniciu, căruia i-am explicat că înțelegerea de la Paris între "U.R.L." și "C.N.R.", nu reprezintă decât un prea mic pas înainte și că ea se poate reduce în fond la "a juca hora și a mânca mititei împreună", înțelegerea fiind departe de dezideratul românilor de "Unire", manifestat puternic cu ocazia congresului de la 12 Aprilie de la Paris.

Dl. Comaniciu a căzut întru totul de acord cu mine asupra necesității de unire al celor două organizații în jurul cărora s'ar fi grupat toate celelalte. Domnia sa m'a asigurat că Unirea Românilor constituie singurul d-sale vis și că încearcă tot timpul să-l realizeze, având bune relații cu dl. Rațiu, pe care-l consideră de bună credință.

L-am întâlnit din nou pe dl. Rațiu, de data aceasta la Munchen, dar după mai bine de o oră de discuții, dl. Rațiu mi-a precizat din nou punctul d-sale de vedere : toată lumea să se înscrie în "U.R.L."!

Am avut încă două întrevederi cu dl. Comaniciu, în care i-am arătat toate diligențele depuse de mine pe lângă dl. Rațiu, rugându-l să ia inițiativa unirii românilor, făcând tot ceeace este omenește posibil, spre a-l convinge pe dl. Rațiu. Aveam convingerea că odată aceste două mari organizații unite, toate celelalte grupări românești se vor strânge în jurul lor și astfel Unirea Românilor va deveni o realitate.

La prima întrevedere, dl Comaniciu mi-a spus că îi trebuie timp, poate un timp îndelungat pentru realizarea acestei uniri.

La a doua întrevedere, i-am arătat d-lui Comaniciu că după informațiile din sursă sigură pe care le dețin, situația în țară a ajuns disperată, că toți românii fierb și că o revoluție poate izbucni în orice moment și în aceste timpuri grele pe care le trăim, românii din exil trebuie să se unească. I-am arătat ziarul meu din Ianuarie 1987, în care am scris cu claritate, ceeace se va întâmpla în a doua jumătate a anului. dl. Comaniciu mi-a dat toată dreptatea dar mi-a spus că nu poate deocamdată să facă mai mult.

Am fost dur cu dl. Comaniciu, acuzându-l "a se lăsa la remorca lui Rațiu" care niciodată nu va face mai mult decât a spus : "toată lumea să se înscrie în U.R.L."!

La această întrevedere cu dl Comaniciu, mi-am dat seama că, deși dorește fierbinte "Unirea Românilor", d-sa nu va lua această inițiativă și atunci am luat pe loc hotărîrea de a încerca eu "Unirea Românilor", hotărîre pe care i-am comunicat-o d-lui Comaniciu.

Hotărîrea mea a fost luată trecând în primul rând peste mine, peste principiile mele de a nu mă amesteca niciodată în politică. Știam perfect de

bine că pentru a fi om politic, în afară de o mulţime de calităţi, trebuie să fii după zicala românească : "uns cu toate alifiile"!

Eu nu posed aceste calităţi : nu sunt o personalitate, nu am abilitatea necesară, nu am o cultură corespunzătoare, nu sunt un diplomat. În schimb sunt un impulsiv, deci de multe ori "calc în străchini", şi nu sunt uns cu niciun fel de alifie.

Am însă o singură calitate, aceea de a şti să iau o iniţiativă, atunci când aceasta se impune şi a o duce cu dârzenie până la capăt. Această iniţiativă a lipsit până astăzi cu desăvârşire exilului românesc.

Voi trece peste mine, peste tot şi peste toate, pentrucă Neamul Românesc o cere. Suntem obligaţi să le dăm românilor asupriţi şi îngenunchiaţi din Ţară satisfacţia că noi cei din Exil suntem uniţi şi le apărăm drepturile printr'o singură voce, cea a întregului Exil Românesc.

Între timp a avut loc cel de-al doilea Conges "U.R.L." de la Paris.

După un imens succes al primei zile, a urmat cea de-a doua zi, din păcate, cea mai neagră zi din întreaga activitate românească din Exil.

Controversa Raţiu-Novacovici asupra "semnului" sub care să se desfăşoare acest congres : "Lupta împotriva comunismului" susţinut de către dl. Novacovici şi "Lupta împotriva totalitarismului", formula d-lui Raţiu, a sfârşit printr'un compromis : "Lupta împotriva comunismului şi a totalitarismului", pentru ca să se poată desfăşura mai departe Congresul.

A urmat al doilea incident : interzicerea luărilor de cuvânt ale d-lor Ghica, Mătrescu şi Boutmy, care doreau să vorbească despre necesitatea stringentă a "Unirii Românilor". Pentru aceasta s'au întrebuinţat toate mijloacele, posibile şi imposibile, pentru ca cei din sală să nu-şi dea seama de manevrele întrebuinţate.

Şi în sfârşit, au urmat alegerile, care toată lumea ştie cum s'au desfăşurat.

Înlăturarea d-lui Cernovodeanu, devotat necondiţionat d-lui Raţiu, a fost pentru acesta ca o lovitură de cuţit dată pe la spate.

Dl. Dan Cernovodeanu, camarad al meu de suferinţă, care a zăcut 16 ani în închisorile comuniste, om corect şi suflet ales, om cu mare pregătire intelectuală, nu putea fi părăsit de către mine în aceste grele momente din viaţa sa.

Ca ziarist, fiind obligat de a aduce la cunoştinţa opiniei publice adevărul, ca prieten, având obligaţia morală de a sări în sprijinul camaradului de închisoare, împotriva celui ce-l rănise adânc şi nemeritat, am scos "Ediţia Specială" din Iulie 1987.

Ca ziarist şi ca prieten, mi-am făcut datoria, ca om politic, "am călcat în străchini"!

Incidentul s'a încheiat, nu însă fără a lăsa serioase urme. Însăşi ideia "Unirii Românilor", a suferit o grea lovitură. Dar dl. Raţiu, va trebui să treacă peste acest incident, dl. Raţiu primeşte astăzi scuzele mele, dacă am întrecut măsura şi l-am jicnit. "Unirea Românilor" nu poate fi oprită datorită neabilităţii unui om sau jicnirii altuia. Obiectivul ce trebuieşte atins, este cu mult pe deasupra oricăror persoane, oricăror neînţelegeri şi chiar

jicniri. dl. Raţiu poate să nu-l ierte niciodată pe Pantazi, dar nu poate să se sustragă de la "Unirea Românilor", căci aceasta nu aparţine lui Pantazi sau altuia, ea ne aparţine nouă întregului Exil Românesc.

Am mers deci mai departe. În cursul unei mari bătălii, înfrângerile trecătoare sunt normale, ele nu trebuie să constituie decât un impuls în plus, pentru realizarea marii victorii, care victorie nu are nimic personal, ci este a noastră a tuturora, a întregului Exil Românesc.

Nu puteam să convoc organizaţiile româneşti în numele meu, la Unirea Exilului, personal nu reprezint decât ziarul meu. De aceea la 3 Octombrie 1987, am constituit la Freiburg, un "Grup de acţiune", căruia i-am dat numele de "Frontul Naţional al Unirii Românilor".

Chiar atunci, la 3 Octombrie, am anunţat cu claritate : "Scopul Grupului de acţiune este Unirea Românilor", iar Grupul se va autodizolva în momentul în care ţelul va fi atins. Nu urmărim dizolvarea organizaţiilor existente, nici subordonarea lor, ci din contra, asocierea lor, prin reprezentanţii lor, într'un "Congres Mondial Românesc", care să aibe credibilitate în faţa Cancelariilor, Parlamentelor şi Instituţiilor Occidentale

Am arătat atunci că ucrainienii, letonii, estonienii şi lituanienii, au realizat acest lucru şi că polonezii şi ungurii, nu sunt departe de reprezentanţa comună.

Le-am arătat că evreii au rezistat 2000 de ani în Exil, tocmai fiindcă întotdeauna au fost solidari şi au avut un "Congres Mondial Evreesc", care şi astăzi îşi face datoria faţă de Patria şi Neamul lor.

Am spus în încheiere : "personal nu voi candida pentru absolut nici o demnitate în noul "Congres Mondial Românesc" şi mă voi retrage complect din viaţa politică românească".

Prin urmare : retragerea mea şi autodizolvarea "Frontului Naţional al Unirii Românilor" la 5 Iunie 1988, adică în ziua în care se va realiza "Congresul Mondial Românesc" cu ajutorul tuturor organizaţiilor politice, religioase şi culturale existente şi a tuturor persoanelor neafiliate vreunei organizaţii, care vor dori să ia parte, constituie cred o garanţie suficientă a bunelor şi dezinteresatelor noastre intenţii.

Zeci şi poate chiar sute de români s'au gândit probabil înaintea noastră la necesitatea "Unirii Exilului", dar noi suntem primii care în luna Octombrie 1987, am anunţat public prin ziarul "Stindardul Românilor" această iniţiativă.

După noi, D-nii Mircea Constantinescu, Manea, Micle, Radu Câmpeanu şi Dan Grigorescu, şi-au manifestat şi dânşii dorinţa şi chiar hotărîrea de a face "Unirea Românilor".

Noi nu am considerat acţiunile tuturor acestora ca o obstrucţie făcută nouă, ci din contra, ca acţiuni bine venite, pentru contacte între români, mai ales că toţi au subliniat că românii trebuie să uite neînţelegerile şi chiar duşmăniile personale, în vederea nobilului scop comun tuturor : Unirea Exilului Românesc.

Dar două sau mai multe "Uniri" în acelaşi timp, ne-ar umple de ridicol pe toţi.

Fiind convins că o unire nu se poate realiza fără dialoguri, contacte cât mai multe între persoane şi organizaţii, am scris d-lui Novacovici prieteneşte, dar d-sa nu a binevoit să-mi răspundă. Am luat drumul Parisului, pentru a-i contacta pe d-nii Radu Câmpeanu şi Dan Grigorescu.

Cu dl. Radu Câmpeanu am ajuns repede la un acord de principiu, urmând să avem o nouă întrevedere într'un cadru mai larg.

În ziua de 15 Ianuarie 1988, mă aflam la Paris, adică tocmai în ziua în care dl. Dan Grigorescu convocase 13 cunoscuţi, în vederea Unirii Românilor. Dl. Dan Cernovodeanu, invitat fiind la această întâlnire, i-a telefonat d-lui Dan Grigorescu cerându-i permisiunea de a mă aduce şi pe mine. Dl. Grigorescu i-a răspuns afirmativ, dar aproape de miezul nopţii, i-a telefonat d-lui Cernovodeanu contramandându-mă, pentru motivul că nu sunt din Paris, şi că datorită acestui lucru, nu pot lua parte !!! Evident, la discuţii pentru Unirea Românilor, nu pot lua parte românii din alte ţări !!

Celor prezenţi la această întrunire, dl. Dan Grigorescu le-a citit câteva pagini (compoziţie proprie, dealtfel foarte simţită) despre necesitatea Unirii Românilor, după care le-a spus tuturor, că nimeni nu trebuie să ia cuvântul pentru a nu se ajunge la certuri !!! A urmat un bufet copios şi un vin bun !

După dl. Grigorescu, Românii care vor să se unească, trebuie să-şi taie în prealabil limbile, participarea lor reducându-se la a bea şi a mânca !!! Această ştire nemaipomenită, am aflat-o a doua zi din trei surse diferite, de la participanţii la întrunirea de la dl. Grigorescu, bineînţeles toţi stupefiaţi de cele văzute şi auzite !

Dl. Grigorescu i-a spus d-lui Cernovodeanu că se va face o întrunire similară şi în Germania, unde mă va invita şi pe mine ! Dl. Grigorescu are poate dreptate : un român din Germania nu avea loc între 13 din Paris, dar unul din Paris îşi va face totuşi loc între 13 din Germania ! Nu este cazul să analizăm aici optica d-lui Dan Grigorescu, fiecare fiind liber să interpreteze cum doreşte iniţiativa d-lui iniţiator !!!

De ce nu vor să stea oamenii în banca lor ? De ce ţin neapărat să se umple de ridicol, făcând în acelaşi timp obstrucţie unor iniţiative serioase ?

O comisie de studii a "Grupului de acţiune" a alcătuit un proiect de Statut, pentru a fi prezentat în faţa "Congresului Mondial Românesc", ca bază de începere a discuţiilor. Acestui proiect de Statut, i se vor putea aduce amendamente, va putea fi modificat aproape în întregime, dar oricum va constitui o bază de discuţii absolut necesară.

Toate organizaţiile existente îşi vor continua activitatea obişnuită, dar vor contribui prin membri desemnaţi de către ele la reprezentanţa comună.

Ideia noastră este simplă : vom porni de la tot ceeace ne uneşte pe toţi românii din Exil. Primul obiectiv, unde există o unanimitate absolută, este înlăturarea teroristului dement Nicolae Ceauşescu. Nu există niciun român în exil, care nu doreşte acest lucru, deci absolut toată suflarea românească, de la "stânga la dreapta" trebuie să participe.

Odată realizat acest obiectiv, urmează lupta împotriva comunismului. Rândurile noastre vor pierde foarte puţini oameni odată ce primul obiectiv va fi atins.

In momentul în care comunismul va cădea, raţiunea de a fi a reprezentanţei Exilului Românesc nu va mai exista. Singură Ţara, va putea să-şi decidă soarta. Până atunci, Exilul Românesc, nu are absolut nici o scuză de a nu fi unit. Orice român din Exil, care mai are conştiinţa obârşiei sale, este dator să treacă peste orice considerente de ideologie, de partid, de organizaţie, de orgoliu, de duşmănii personale şi să vină la 4 şi 5 Iunie la Paris, pentru realizarea reprezentanţei comune.

Toţi aceia care reprezintă organizaţii, asociaţii politice, religioase şi culturale şi care nu vor participa, îşi vor asuma o responsabilitate morală în faţa Ţării responsabilitate care niciodată nu va putea fi scuzată de nici o motivare. A sabota "Unirea Exilului Românesc", înseamnă a sabota Ţara.

Evident e de dorit ca şi cei de peste Oceane să ia parte, dar datorită dificultăţilor materiale, lipsa lor poate fi scuzată. Ei însă vor trebui să-şi trimită adeziunea în scris pentru Unirea Românilor.

Nu este unirea iniţiată de Ion Pantazi, el nu reprezintă decât un simplu pion, este UNIREA NOASTRĂ A TUTURORA, A EXILULUI ROMÂNESC.

Generaţia noastră, de 60 la 80 de ani, care mâine, poimâine va închide ochii, trebuie să-şi dea seama că trăieşte astăzi ultima oră, în care se mai poate reabilita în faţa Ţării şi a Istoriei. Am dormit cu toţii peste 40 de ani, să ne facem acum datoria, acum în ultimul moment, pentru a nu fi blestemaţi de Ţară, pentru a nu fi huliţi de Istorie.

Să nu uităm în niciun moment, că muncitorii şi studenţii din Ţară, de două luni îşi primejduiesc viaţa, împotrivindu-se teroarei comuniste. Noi nu trebuie să sacrificăm decât orgoliile nesăbuite şi duşmăniile personale.

Personal, îmi cer scuze tuturor celor pe care sub o formă sau alta i-am combătut cu duritate şi îi rog, mai ales pe ei să demonstreze tuturor că nu ţin seama de fapte mărunte, atunci când este vorba de "UNIREA ROMÂNILOR".

Cer deasemenea scuze bunului prieten Horaţiu Comaniciu pe care de multe ori, prin viu grai sau prin articole, l-am supărat întristându-l.

REPET : "FRONTUL NAŢIONAL AL UNIRII ROMÂNILOR" SE VA AUTODIZOLVA LA 5 IUNIE 1988. PERSONAL, NU VOI CANDIDA PENTRU NICI O "DEMNITATE", NICI MĂCAR ONORIFICĂ ÎN NOUL "CONGRES MONDIAL ROMÂNESC", IAR ZIARUL "STINDARDUL ROMÂNILOR" ÎŞI VA DESCHIDE LARG PAGINILE, PENTRU REPREZENTANŢA UNICĂ ROMÂNEASCĂ.

AŞA SĂ NE AJUTE DUMNEZEU !"

* * *

Tot numărul 17-18 din luna Ianuarie 1988, am atras atenţia Exilului Românesc asupra felului în care cu atâta uşurinţă ne lăsăm manevraţi de Securitate. Articolul este intitulat :

ATENŢIE LA MANEVRELE SECURITĂŢII

De când există exilul românesc au circulat diverse scrisori anonime, sau chiar semnate, dar cu nume fictive, prin care mulţi dintre noi au fost denigraţi.

Activitatea noastră din ţară şi din exil, a fost falsificată cu bună intenţie, spre a se semăna suspiciunea, neîncrederea şi discordia.

In ultimii ani însă, aceste scrisori şi manifeste trimise din diferite ţări, au luat proporţii nemaipomenite.

Subsemnatul primesc zilnic astfel de scrisori, bineînţeles trimise mie spre a le publica.

Miile de scrisori de acest gen, demonstrează cu certitudine, că ele nu sunt opera unor dementi, ci reprezintă o acţiune organizată şi dirijată de către Securitate.

Din păcate, scopul urmărit de Securitate : discordia în exil, este realizat cu destul succes, datorită "idioţilor utili", care muşcă din plin din momeală, scriind nenumărate articole, care fac jocul Securităţii. Aceasta nu se mai mulţumeşte astăzi cu fabricarea diferitelor biografii false, ci dezinformează în toate direcţiile posibile şi imposibile, aprinzând focul acolo, unde cărbunii sunt încă nestinşi.

Astfel, după 44 de ani, "23 August", a fost din nou aşezat pe primul plan, prin cartea "Antonescu", editată de către dl. Iosif Drăgan.

Apariţia acestei cărţi coincide exact cu revenirea Regelui în mijlocul exilului românesc.

După obiceiul comunist, cartea conţine o mulţime de date istorice riguros exacte, pentru a putea strecura minciuni, acuzaţii şi sentinţe, bine ticluite, care să fie reluate de către oameni de bună credinţă, de veşnicii "idioţi utili" şi astfel să fie alimentate cele două curente : pro şi contra acţiunii de la 23 August şi evident, pro şi împotriva Regelui.

Securitatea şi-a dat seama că Regele reprezintă simbolul, în jurul căruia s'ar putea uni exilul românesc şi evident El reprezintă ţinta principală.

Unele ziare extremiste, de dreapta şi de stânga, au muşcat din plin din momeala aruncată de Securitate şi timp de 2 ani, zeci de articole, pro şi contra Regelui, au contribuit din plin la alimentarea focului discordiei. "Vaşnicii ziarişti" nu vor să-şi dea seama de realitatea evidentă, că prin acest ridicol duel de opinii, nu fac decât jocul Securităţii şi contribuie din plin la frământările exilului românesc, deja destul de ros de orgolii nesăbuite.

Evident, presa este liberă şi datoria ei este să aducă la cunoştinţa opiniei publice nedreptăţile pe care le comit anumiţi oameni sau chiar organizaţii româneşti. Deasemeni este obligată să denunţe public pe toţi aceia care, sub o formă sau alta, se opun imperativului vremurilor : Unirea Exilului Românesc.

Dar presa trebuie să cântărească bine informaţiile pe care le-a dobândit, pentru a nu dezinforma şi pentru a nu aduce insulte grave unor persoane nevinovate. Astfel, nu există o acuzaţie mai gravă, decât aceea ca un ziar,

sau o persoană, să fie acuzate de a fi stipendate de către Bucureşti direct, sau prin intermediul d-lui Drăgan sau a altei persoane.

Totuşi, aceste acuzaţii absolut gratuite şi fără nici o acoperire, sunt vehiculate fără simţul răspunderii şi cu ură de fiţuici ale ambelor extreme. "Picătura chinezească", arma megafoanelor comuniste, prin care orice minciună sfârşeşte prin a fi crezută, este la modă în exilul românesc. La aceste acuzări nedrepte şi jicnitoare, nu trebuie răspuns, deoarece acei ce le lansează, atât aşteaptă pentru a deslănţui un potop de articole polemice.

In ultimile două luni, scrisori anonime sau semnate în fals, de denigrare a unor persoane, se răspândesc cu miile, dovedind prin aceasta că nu pot fi decât opera Securităţii. Nimeni în exilul românesc, nici cei mai bogaţi, nu ar cheltui atâţia bani pe timbre, pentru distribuirea acestor scrisori.

In luna Ianuarie a acestui an, am primit un manifest anonim, intitulat : "Gruparea în slujba Mareşalului". Acest manifest, l-am primit din Londra, deşi "Gruparea" se pretinde a fi din New-York.

Membri "grupării" se declară judecători ai "Trădătorilor Neamului" şi în numele unui pretins "Testament al Mareşalului", se angajează în a executa sentinţa de pedepsire cu moartea a "Regelui şi a celorlalţi trădători".

Asociind numele tatălui meu, alături de acela al Mareşalului, evident manifestul urmăreşte implicarea mea în această odioasă "grupare".

A pretinde că "Testamentul Mareşalului" conţine "pedepsirea cu moartea a trădătorilor", (pe care acest manifest îi numeşte), constituie cea mai îngrozitoare blasfemie adresată memoriei sale.

Am putea atribui acest manifest unui dement, însă două motive clare şi precise ne îndrituiesc să afirmăm cu toată convingerea că el este opera Securităţii. :

1 - Manifestul a fost lansat în mii de exemplare şi nimeni din exil nu ar fi cheltuit atâţia bani cu el.

2 - Asociind numele tatălui meu (care trebuie răzbunat), el urmăreşte cu claritate compromiterea mea, găsindu-se naivi, care ar putea crede că eu fac parte din această "grupare".

Deşi acest odios manifest este pur şi simplu ridicol şi originea lui este bine cunoscută, totuşi a reuşit să pună unele semne de întrebare, dacă subsemnatul este sau nu amestecat !!!

Ceeace este mai trist, este că în chiar cercurile intime ale Regelui, o persoană se interesează şi întreabă în dreapta şi în stânga, dacă eu sunt sau nu amestecat în această acţiune !

Prin aceasta, acea persoană dovedeşte cât este de străină de metodele Securităţii şi în acelaşi timp, numai prin îndoiala sa, îmi aduce mie cea mai gravă calomnie ce mi-a fost adresată vreodată.

Nu Doamnă ! Mareşalul Antonescu a fost un bun creştin şi până în ultimile clipe ale vieţii sale, a fost apărătorul Regelui.

Nu Doamnă ! Eu nu am fost şi nu pot fi capabil de a mă asocia unor manifeste anonime. Ceea ce am gândit - bine sau greşit - întotdeauna am semnat. Numai a putea avea îndoieli asupra acestui lucru, constituie un păcat, care ar trebui să vă apese greu conştiinţa !

* * *

Şi tot în numărul 17-18 din Ianuarie 1988 al "Stindardului Românilor", apare :

PROCLAMAŢIE CĂTRE ŢARĂ

Frontul Naţional al Unirii Românilor, a luat cunoştiinţă cu respect şi admiraţie, de marile demonstraţii muncitoreşti şi studenţeşti de la Braşov, Timişoara, Bucureşti, Iaşi şi alte oraşe, solidarizându-se întru totul cu întregul popor român.

"Frontul Naţional al Unirii Românilor", atrage atenţia tuturor acelora care dau ordine de arestare împotriva muncitorilor şi studenţilor români, precum şi acelora ce execută aceste ordine, că vor fi traşi la răspundere, pentru "crime împotriva umanităţii". Nici nu trebuie să mai menţionăm pe torţionarii din Securitate şi Miliţie.

Putem să vă anunţăm astăzi, că noi vom face tot ceeace este omeneşte posibil, pentru ca la 4 şi 5 Iunie la Paris, toţi Românii din Exil să se unească în "Congresul Mondial Românesc", care să vă apere drepturile călcate în picioare de dementul terorist Nicolae Ceauşescu şi clica sa.

Nimeni nu se va putea apăra prin neîntemeiata scuză : "am primit ordin". Precedentul a fost creiat la Nürnberg !

Purtător de cuvânt al
"Frontului Naţional al Unirii Românilor"

Ion Pantazi

* * *

După cum s'a putut vedea din articolul "Unirea Românilor", această unire este singurul lucru care mă preocupă.

Zeci de telefoane, aproape zinic, primesc de la apropiaţii mei colaboratori : Nagacevschi, Boutmy, Cernovodeanu, Mătrescu şi Comaniciu. O nouă legătură, cea cu doctorul Vasile Iliescu, intră în circuit. Acest om, ponderat şi raţional, mi se alătură total şi-mi este de un mare ajutor.

Anunţurile de unire a românilor, făcute după mine de către domnii Radu Câmpeanu şi Dan Grigorescu, nu le pot considera decât ca obstrucţii împotriva iniţiativei mele.

Domnul Radu Câmpeanu trimite scrisori la 35 de oameni din exil, invitându-i la o întrunire în vederea unirii românilor. Acestă unire, dânsul o vede prin o concentrare a "elitelor" exilului românesc, care să ia hotărîri

în numele întregii diaspore. Trei dintre oamenii convocaţi de domnia sa, fac parte dintre oamenii angajaţi deja alături de mine ! De aici obstrucţia clară pe care vrea să mi-o facă. Astfel domnii Dr. Florin Mătrescu şi Dan Cernovodeanu primesc scrisori din partea d-lui Radu Câmpeanu. Deasemenea domnul Comaniciu. Pe mine mă ignorează ! Nici nu am pretenţia de a mă numi "elită", aşa că faptul nu mă deranjează. Florin Mătrescu şi Dan Cernovodeanu îl refuză politicos, arătându-i că sunt deja angajaţi în iniţiativa mea, iniţiativă luată cu două luni mai înainte de a lui.

Domnul Horaţiu Comaniciu îi răspunde cam în acelaşi fel, arătându-i totuşi că s'ar putea sta de vorbă pentru realizarea unui punct de vedere comun.

Alarmat de iniţiativele independente - Câmpeanu-Grigorescu - domnul Comaniciu îmi telefonează rugându-mă să iau legătură cu domnul Radu Câmpeanu. Degeaba caut să-i explic d-lui Comaniciu că iniţiativa - Grigorescu - nu are nici o importanţă şi cea - Câmpeanu - "bazată pe 35 de elite" este utopică, dânsul insistă pentru ca ambii să fie contactaţi. Sunt obligat să-i dau ascultare d-lui Comaniciu, deoarece acest om cinstit trebuie menajat. Il asigur că voi pleca la Paris şi voi face tot ce voi putea.

Aşa am luat drumul Parisului şi în aceiaşi zi i-am întâlnit pe Dan Cernovodeanu şi pe Vladimir Boutmy de Katzman.

Dificultăţile se ivesc de la început. Cernovodeanu îmi pune în faţă revista franţuzească "Minute", unde se spune cu claritate că ziarul meu este stipendat de Bucureşti, prin intermediul d-lui Iosif Drăgan. Atât Cernovodeanu cât şi Boutmy sunt foarte afectaţi de această porcărie şi au protestat în scris imediat, către semnatarul articolului.

Nu dau nici o importanţă acestui articol, nu pentru el am făcut acest drum atât de obositor. Totuşi atât Boutmy, cât şi Cernovodeanu insistă că această revistă de "dreapta", nu putea născoci ea calomnia şi că probabil fie grupul Raţiu-Novacovici, fie Dinu Zamfirescu-Mihnea Berindei au săvârşit această mişelie.

Le răspund ambilor că nu mă interesează aceste dedesubturi şi că nu am de gând să reacţionez, dar dacă ei vor să o facă, au mână liberă din partea mea.

Am intrat în discuţie asupra scopului venirii mele la Paris. Le-am spus clar că la Paris nu vreau să văd decât doi oameni : pe Vintilică Brătianu, pentru a încerca să-l conving a ni se alătura şi pe Radu Câmpeanu pentru acelaşi motiv.

De la început m'am izbit de o puternică opoziţie a celor doi. Dan Cernovodeanu voia să-mi demonstreze că Radu Câmpeanu nu mai reprezintă absolut nimic şi că în propria sa organizaţie a foştilor deţinuţi politici, s'a impus ca şef pe viaţă prin încălcarea statutului pe care el însuşi l-a făcut.

Este foarte greu de discutat într'o atmosferă încărcată de nervii lui Cernovodeanu care se suprapun marii mele oboseli. Încerc totuşi .

\- Dane, ai vorbit incontinuu şi nu am putut plasa un cuvânt, îmi dai voie să-ţi răspund ?

- Nu înainte de a vorbi cu Dan Grigorescu, care își are întrunirea sa proiectată pentru mâine seară. Trebuie să mergi acolo, nu cred să aibe ceva împotrivă.
- Dane, nu vreau să merg, sunt mult prea obosit și întrunirea lui Dan Grigorescu, nu poate avea nici o importanță.
- Ba trebuie să mergi, îmi spui că pentru asta ai venit la Paris, pentru a încerca înțelegere cu toată lumea.
- Pentru Vintilică Brătianu și pentru Radu Câmpeanu.
- De Radu Câmpeanu nu poate fi vorba, mă opun categoric.
- Te opui tu, dar vrea acest lucru Comaniciu, pentru asta am venit la Paris și pe urmă chiar dacă Radu Câmpeanu nu mai are pe nimeni în spatele lui, el este un om inteligent, care știe să vorbească foarte bine și își are ponderea lui în acest exil.
- Vorbește bine, este adevărat, dar nu mai are nici o pondere, este total compromis.
- Este părerea ta, nu însă și a lui Comaniciu și eu de a lui trebuie să țin seama. Mai bine du-te și caută să-mi aranjezi o întrevedere cu Vintilică Brătianu.
- Asta am s'o aranjez eu, vom sta de vorbă cu el, dar deocamdată, cel mai urgent lucru este să vorbesc cu Dan Grigorescu.
L-am lăsat să plece, pentru a mă liniști, după 1000 de kilometri la volan, numai de discuții pe ton ridicat nu am nevoie.
Dan se întoarce spunându-mi că Dan Grigorescu ne așteapă a doua zi la 6 pe amândoi.
Am luat legătura cu Radu Câmpeanu, cu care am fixat o întâlnire a doua zi la 10 la Boutmy acasă unde locuiesc.
Radu a venit punctual.
- Radule, îmi pare bine că te văd, dar pentru ca întâlnirea noastră să fie destinsă, în primul rând vreau să-ți prezint scuze, pentru a o fi atacat pe soția ta în ziarul meu.
- Trebuie să-ți spun că nu mă așteptam la altceva din partea ta așa cum te-am cunoscut. Să considerăm acest neplăcut incident ca trecut și să discutăm prietenește.
- Bine Radule, hai să intrăm în subiect. Tu nu crezi că două uniri a românilor în același timp, ne umple de ridicol pe amândoi ?
- Ai perfectă dreptate, te rog propune.
- Vreau să încep prin a discuta acțiunea ta. O unire a românilor pe bază de elite, este un concept vechi, el aparținea în țara noastră lui Corneliu Codreanu și a fost preluat de Hitler. Ambii au împrumutat ideia de la Nietzsche. Tu care "te bați cu pumnii în piept" că ești democrat, urmezi ideile lui Corneliu Codreanu și lui Hitler ?
Radu începe să râdă.
- Nu, sigur că în principiu ai dreptate, dar cu cine vrei tu să faci unirea românilor ? Cu toate nulitățile ? Cu toți proștii ?
- Stai, că nu am terminat cu ideia ta. Tu găsești că cei convocați de tine sunt elitele exilului ?

- Nu chiar așa, poate m'am exprimat greșit, este vorba de personalități.
- Și tu vrei să spui că toți cei convocați sunt personalități ?
- Nu, dar oameni mai proeminenți, oameni activi în exil.
- Și pe urmă, Radule, cine te-a autorizat pe tine să fii selecționaroul unic al elitelor exilului ?
- Nu sunt selecționaror unic, poate și alții să propună oameni pe care-i cred demni a face parte din grupul care să conducă exilul.
- Cum ai putut tu intitula gruparea ta : "Sfatul Țării" ? Ne putem noi intitula "Țara" ?
- Evident, "Sfatul Exilului" !
- Radule, să trecem acum la inițiativa mea . Eu nu am afirmat niciodată că sunt democrat, dar trăiesc în Occident și aici nu poate fi vorba de alt sistem de guvernământ decât democrația. Vrând, nevrând, trebuie să fim democrați, iar o unire a românilor, nu se poate face decât în mod democratic, altfel nu suntem luați în seamă. Spui că s'ar realiza o "unire a proștilor" ? Este adevărat, dar ăsta-i sistemul occidental, unirea democratică reprezintă "unirea proștilor". Asta-i compoziția exilului nostru și nu numai al nostru. Nu ne oprește însă nimeni ca adunând toți "proștii", deci respectând sistemul democratic, să promovăm "elitele" în posturile de conducere ! Radule, dacă aceste elite ar exista, noi nu am mai sta astăzi de vorbă, căci exilul ar fi unit de multă vreme. Să lăsăm elitele inexistente, să facem unirea proștilor și să promovăm pe "chiorii dintre orbi".
- Putem sta de vorbă, dar eu nu pot să-ți dau un răspuns, nu mă pot angaja, am și eu oameni în spatele meu, pe care trebuie să-i consult. De altfel și tu, trebuie să-l consulți pe Comaniciu.
- Radule, eu am mandat să vorbesc în numele tuturor, dar dacă tu vrei, hai să programăm o întâlnire, la care să ia parte oameni de la tine, de la Comaniciu și de la mine. Când vrei tu să ne întâlnim și unde ?
- La sfârșitul lui Ianuarie și numai la Paris, deoarece nu pot pleca, am și eu treburile mele.
- La sfârșitul lui Ianuarie este imposibil, astăzi suntem în 16 Ianuarie și nu pot atât de curând, cu-atât mai mult cu cât ai mei vin din diferite părți. Dar la mijlocul lui Februarie, nu îți convine ?
- Desigur, data o fixăm la telefon.
- Și din câți oameni vrei să fie alcătuite cele trei grupări ?
- 3-4, stabilim la telefon.
M'am despărțit de Radu Câmpeanu foarte mulțumit de întrevedere. Imediat au venit la mine Dan Cernovodeanu și cu Vladimir Boutmy.
- Închipuiești că Dan Grigorescu m'a sunat la telefon la 12 noaptea pentru a te decomanda.
Mi-a spus toată povestea pe care am redat-o în ziar. Am râs și nu m'a afectat câtuși de puțin refuzul de a mă vedea al lui Dan Grigorescu. Dan Cernovodeanu însă, era în toate stările, excitat la culme și debitând un număr impresionant de cuvinte pe minut !
- Mai bine spune-mi ce ai făcut cu Vintilică Brătianu ?
- Ne vedem mâine dimineață la ora zece.

- Mă văd eu cu el la ora 10 !
- Ba nu, ne vedem toţi trei.
- Dane, ai ţinut neapărat să fii prezent şi la întrevederea cu Câmpeanu, iar dacă aşi fi acceptat, nu aşi fi reuşit să mă înţeleg cu el. Acum vrei să iei parte şi la întrevederea mea cu Vintilică Brătianu ?
- Desigur, ce înseamnă secretele astea ? Facem parte dintr'un grup, suntem toţi egali, înţeleg să iau parte la consfătuiri.
- Dar nu este vorba de o consfătuire, ceeace se poate vorbi şi aranja în patru ochi, este mai dificil în şase.
- Eu nu pot accepta să fiu exclus de peste tot. Aţi ţinut o consfătuire la München şi nu am fost prezent, ai vorbit cu Câmpeanu şi eu nu ştiu ce aţi vorbit şi acum tot în secret vrei să te întâlneşti cu Vintilică Brătianu !
- Consfătuire a fost numai la München şi nu este vina mea că nu ai venit, cu Radu Câmpeanu nu am avut nici o consfătuire, ci numai o luare de contact, consfătuirea va avea loc la jumătatea lui Februarie, când poţi lua parte. În ceeace-l priveşte pe Vintilică Brătianu, este tot o luare de contact, care se face mai uşor în doi decât în trei. Tu îl poţi vedea în fiecare zi, căci staţi amândoi la Paris, eu am venit pentru trei zile aici şi înţeleg să-mi fac treburile aşa cum cred că este mai bine, deci îl văd singur.
- Bine, să te ducă Vladimir, căci el ştie unde.

Stau şi reflectez : "Să mă ferească Dumnezeu de prieteni, căci de duşmani ştiu cum să mă apăr"! Acest admirabil om, Dan Cernovodeanu, are impresia tot timpul că este înlăturat, că nu e băgat în seamă şi dacă nu ar avea acest complex, poate nu ar avea cusur.

În fond, drumul la Paris a fost cât se poate de fructuos, Vintilică Brătianu nu făcea parte din programul meu cunoscut de toată lumea. El constituia pentru mine un secret al meu, care dacă va reuşi, va fi un mare punct câştigat. Dar să nu anticipez ... acum vreau să mă odihnec. De câtă vreme nu doresc altceva şi totdeauna trebuie să amân această odihnă care-mi este atât de necesară !

A doua zi Vladimir vine să mă ia şi mă duce la cafeneaua unde mă aştepta Vintilică Brătianu.

Am pregătită cartea mea "Am trecut prin Iad", pe care i-o ofer. Este nerăbdător să o răsfoiască. Dă de fotografiile cu ofiţerii de aviaţie.
- Vai ce surpriză ... camarazii mei din grupul de vânătoare ... Şerbănescu, Bâzu, Tudor Greceanu, Vizante !
- Dido a fost anul trecut la mine şi a stat două luni. Este foarte bolnav săracul, dar cu un moral admirabil !
- Care Dido ?
- Dido Greceanu... Vă aduc veşti şi de la Dinu Vasiliu şi Nicolae Alexandrescu.

Dă impresia că are dificultăţi să-şi aducă aminte de ei. Îi aduc eu aminte :
- Amândoi au făcut parte din lotul dumneavoastră. La Dinu aţi stat ascuns până aţi reuşit să plecaţi. El a luat 25 de ani de închisoare din care a făcut 18. Este la Bucureşti şi este bine sănătos. Nicolae Alexandrescu, din lotul Bujoi, a făcut tot 18 ani, iar acum se găseşte la Freiburg.

Am impresia că nu mă ascultă, se uită în continuare la fotografii !
- Domnule Brătianu, ţineţi minte unde ne-am cunoscut ? În casa dumneavoastră la serata aceea din 1946 unde aţi invitat mulţi ofiţeri, între care Gheorghe Florescu, Dinu Vasiliu, eu şi mulţi alţii. A fost şi Mişu Fărcăşanu, care mi-a vorbit despre organizaţia militară pe care vreţi să o faceţi, similară celei ţărăniste.
- Da s'au făcut greşeli ! Eu am avut noroc, am putut fugi la timp.
- Domnule Brătianu, să vă spun de ce am vrut să vă văd. Ştiţi cred că încerc Unirea Exilului Românesc.
- Ştiu, am citit în ziarul dumitale.
- Ştiţi şi despre unirea pe care o încearcă Radu Câmpeanu ?
- Ştiu ... (râde).
- Am văzut că nu figuraţi printre cei convocaţi de el !
- Nu, eu nu mă amestec în astfel de treburi, eu am fost pentru înfiinţarea unui club liberal, un centru de discuţii teoretice.
- Păi după câte ştiu s'a înfiinţat acest club şi preşedintele lui este Ionel Vitez.
- Da fac parte şi Radu Câmpeanu şi Dinu Zamfirescu şi Ioana Brătianu.
- Dacă nu mă înşel, iniţial a fost şi Constantin Mareş, dar mi se pare că s'a retras !
- Nici eu nu-i frecventez, nu este ce am gândit eu.
- Domnule Brătianu, în Unirea Românilor, avem nevoie de sprijinul dumneavoastră.
- De ce tocmai de mine ? Eu nu vreau să mă mai amestec în politică !
- Nu este vorba de politică, Unirea Românilor este un Imperativ Naţional, este deasupra politicii, avem nevoie de dumneavoastră ca preşedinte.
- Eu m'am retras de mult şi nu vreau să mai mă angajez în astfel de treburi, dealtfel nici nu găsesc utilă o nouă organizaţie.
- Înseamnă că nu aţi citit cu atenţie ziarul meu, nu este vorba de o nouă organizaţie, ci de o reprezentanţă comună a celor existente.
- Bine, bine, dar de ce te-ai gândit tocmai la mine ?
- Din multe considerente domnule Brătianu şi am să vi le enumăr pe cele mai importante : în primul rând purtaţi numele de Brătianu, un nume istoric, apoi ...
- Eu am făcut politică liberală, dumneavoastră aveţi nevoie de un om apolitic, pe deasupra politicii de partid.
- Aţi făcut politică liberală, dar numele de Brătianu a intrat în Istoria noastră. Astăzi când spui Brătianu, spui România Mare, asta a depăşit Partidul Liberal.
- De ce nu te adresezi Ioanei Brătianu ?
- Fiindcă atunci când dumneavoastră voiaţi să faceţi o organizaţie militară împotriva comunismului, Ioana Brătianu umbla pe sub masă !

Vintilă Brătianu râde, caută am impresia să câştige timp şi noi argumente. În sfârşit îmi răspunde:

- De ce nu iei dumneata conducerea domnule Pantazi, în definitiv dacă această unire se face, este meritul dumitale şi-apoi dumneata ai un trecut, care impune.
- Domnule Brătianu, eu mă lupt din răsputeri să fac această unire, iar dacă va reuşi este tocmai fiindcă eu am anunţat de la început că mă voi retrage. Asta-i marea noastră şansă căci este pentru prima oară că cel care se luptă pentru unirea românilor, nu o face în profitul său.
- De ce nu-i propuneţi domnului Ghilezan ? Dânsul este mai bătrân ca mine şi a avut funcţii mai importante în partidul Ţărănesc.
- Domnule Brătianu, România Mare a făcut-o un Brătianu, nu Ghilezan. Trebuie ţinut cont de faptul că în Ţară, generaţiile s'au schimbat, de Ghilezan mai ştiu prea puţini, de Brătianu încă se mai vorbeşte.
- Şi cum ai vrea dumneata să te ajut ?
- Foarte simplu, să fiţi preşedintele nostru.
- Eu chiar dacă aşi primi acest lucru, ar fi pentru un timp foarte scurt, apoi aceasta m'ar angaja într'o mulţime de treburi, pe care eu nu mi le mai pot asuma.
- Preşedinte de onoare, domnule Brătianu, aceasta nu vă angajează întru nimic şi în jurul numelui dumneavoastră s'ar putea unii românii, nimeni nu ar mai putea spune nimic. Gândiţi-vă că astăzi dumneavoastră puteţi aduce cel mai mare sprijin cauzei româneşti.
- Eu m'am retras de mult din politica exilului, ştii n'aşi mai vrea ...
- Este un argument în plus, nu v'aţi compromis în cearta românilor, sunteţi şi din acest punct de vedere imaculat.
- Ştiu eu ? Să mă mai gândesc domnule Pantazi, să mă consult şi eu cu diferiţi oameni !
- Cu cine ? Cu Radu Câmpeanu ?
Vintilă Brătianu râde semnificativ ...
- Nu, spre exemplu cu domnul Ghilezan şi cu alţii.
- Domnul Ghilezan cred că ne va sprijini şi sigur o va face dacă dumneavoastră acceptaţi să fiţi preşedinte de onoare.
- Propuneţi-i lui Ghilezan.
- Domnule Brătianu, iar o luăm de la început ? Dacă nu voiţi să acceptaţi, spuneţi-mi-o în faţa, nu veniţi cu contra propuneri, nu-şi au rostul.
- Domnule Pantazi, tot ce îţi pot spune acum este că mă voi gândi serios şi îţi voi răspunde.
La aceasta s'a redus prima mea întrevedere cu domnul Vintilă Brătianu. Nu rea, dar în niciun caz bună ! Viitorul le va lămuri pe toate.
Am pornit să fac cei 1000 de kilometri înapoi la München !

* * *

Plimbările mele prin celua dela Zarca, mi-au intrat în reflex. Le-am repetat aidoma la Clinica Veterinară şi-acum la mine acasă ! Este mijlocul cel mai bun de limpezire a gândurilor. Astfel revin la Bucureşti.

Programul meu la autogara Militari este oficial între 6 dimineaţa şi 8 seara. Deobicei însă, abia ajung acasă şi primesc telefon dela autogară că s'au defectat 1-2-3 maşini şi cursele sunt descoperite. Trebuie să mă urc în maşină şi să plec în satele din împrejurimi, pe la casele şoferilor pentru a găsi înlocuitori. De multe ori mă întorc acasă după 12 noaptea, iar dimineaţa la 6 trebuie să fiu din nou la serviciu.
Astfel am ocazia să-mi cunosc şoferii la ei acasă şi să mă apropii de ei, discutând cu fiecare în parte greaua problemă a deficitului întreprinderii. Spre surprinderea mea şoferii sunt receptivi la această chestiune şi numărul biletelor vândute cresc văzând cu ochii.
Mă vizitează Costăchescu care-mi spune :
- Domnule Pantazi, de când ai venit dumneata, nu am avut nici o cursă neefectuată şi situaţia financiară a coloanei s'a îmbunătăţit mult. Cum ai reuşit acest lucru ? Desigur prin controale viguroase, nu ?
- Nu, domnule Colonel, nu am făcut niciun control, dar mi-am apropiat şoferii, le-am explicat situaţia întreprinderii şi m'au înţeles ! Şi-au limitat singuri ciubucurile !
- Asta este extraordinar, nu m'am aşteptat ca ei să fie oameni de înţeles !
- Situaţia se va îmbunătăţi în continuare, dar vedeţi dumneavoastră, nu ştiu cât am să rezist în acest tempo de lucru.
- Sâmbătă am o şedinţă cu şefii de coloană, dar nu este nevoie ca dumneata să fi prezent, le voi da exemlul coloanei Militari, singura care merge cum trebuie. Te rog ai însă grije să nu le stopezi complect ciubucurile, căci nu pot face nici ei faţă cheltuelilor pe care le au.
- Eu nu am stopat absolut nimic prin niciun fel de constrângere ci numai prin bună înţelegere.
- Drept să-ţi spun nu pricepeam deloc cum ai lucrat, nu puteam în niciun caz să cred că aceşti oameni înrăiţi în furturi, au putut de bună voie să-şi limiteze câştigurile ilicite.
- Domnule colonel, vă rog şi eu să procedaţi în acelaşi fel ca mine cu mecanicii de la atelierul de reparaţii. Dacă şi mecanicii şi-ar limita pretenţiile, totul ar merge admirabil.
- Nu ai putea dumneata să-mi recomanzi 2-3 oameni serioşi să-i pun şefi de coloană ?
- Cu siguranţă că aşi putea, dar ei nu au cum să vă aducă adeverinţa pe care mi-aţi cerut-o mie că am mai lucrat în sectorul respectiv. Vă sugerez ca în cadrul întreprinderii să faceţi o şcoala de şefi de coloană şi la absolvirea ei să li se dea o diplomă, pe baza căreia să-i puteţi angaja.
- Admirabilă ideie, uite, nu mi-a trecut prin cap, am să cer o aprobare în acest sens.
Viaţa mea la coloana Militari a devenit mai grea chiar decât cea dela hidrocentrale. Dar treburile îmi merg din ce în ce mai bine şi sunt foarte mulţumit. Nu am însă timp de absolut nimic, parcă nu aşi fi în Bucureşti !

De trei luni de când sunt în Bucureşti, nu am văzut-o pe mama decât o singură dată şi-atunci doar 10 minute, căci a trebuit să mă întorc la coloană. Mi s'a părut foarte obosită, dar cu liniştea, echilibrul şi optimismul ei de totdeauna. Atunci mi-a spus :

- Ioane, sunt fericită să te văd cu doi copii şi în sfârşit la casa ta. Ioana este o admirabilă mamă şi soţie şi recunosc că este meritul tău să fi ştiut să o alegi. Trebuie să-ţi spun că am avut mari îndoieli asupra ei, cred eu normale, datorită diferenţei de vârstă dintre voi. Aţi avut amândoi un enorm curaj să plecaţi pe şantier şi să mai faceţi şi doi copii în împrejurările grele în care aţi început viaţa împreună. Sunt fericită să văd cât de bine vă înţelegeţi şi vă descurcaţi. I-am scris lui Radu în această privinţă şi sunt sigură că vă va ajuta.

Ne-am despărţit atunci fără a bănui că pentru totdeauna !

Numai după câteva zile Ioana mi-a telefonat la coloană şi mi-a spus :

- Ady a suferit o congestie cerebrală, a luat-o Salvarea şi se găseşte la spitalul Colentina.

Am alergat imediat acolo. Nu mi s'a dat voie să o văd deoarece mi s'a spus că e la reanimare. Am intrat fără voie. Nu era la reanimare, ci într'o sală unde se depuneau muribunzii, care nu mai aveau nevoie de asistenţă. Sora medicală mi-a dat voie să stau doar 5 minute. M'a recunoscut, a vrut să se ridice, dar am oprit-o rugând-o să stea liniştită. A încercat să-mi spună ceva, dar nu a putut decât să bolborosească câteva cuvinte de nedesluşit. I-am spus că nu am dreptul să stau şi cred că m'a înţeles. Am sărutat-o şi am plecat. Sora medicală mi-a spus să vin a doua zi la 5 dimineaţa, căci atunci fiind singură mă va lăsa mai multă vreme. A doua zi la 5, murise de o oră. Se afla deja la Morga spitalului.

Din acel moment, nu ştiu ce am mai făcut. Creierul meu nu mai funcţiona. Am încercat o retrospectivă a amintirilor ce ne legau. A fost imposibil, nu puteam nici să plâng, nici să gândesc. Pluteam în vid, în suflet pustiu. Devenisem un robot, care executa tot ceeace trebuieşte făcut, absolut pe dinafără, fără nici o participare. Tot automat, am cerut 5 zile liber, pe care Costăchescu mi le-a acordat imediat.

Cimitirul Ghencea militar era arhiplin. Văd în faţa mea pe generalii Paul Teodorescu, Vasiliu Răşcanu, Marcel Olteanu şi pe amiralul Măcelaru. Au venit la mine să-mi strângă mâna, nu ştiu ce mi-au spus. Înainte de sfârşitul slujbei din Capelă, am plecat către mormântul făcut cu un an înainte în marmură, de către Radu Irimescu. Pe cruce scria : General Constantin Pantazi, născut la 26 August 1888, decedat la 26 Ianuarie 1958. Dar era un mormânt simbolic, tatăl meu odihnea undeva într'o groapă comună la Râmnicul Sărat, pe care n'am putut-o identifica. Mama urma să fie de fapt singura în acest loc de veci.

De ce am plecat înainte de sfârşitul slujbei ? De ce mă uitam acum în această groapă proaspăt săpată ? De ce citeam pe cruce numele tatălui meu ? Nu ştiu. Nu sunt în stare să răspund.

După terminarea înormântării m'am dus acasă şi m'am închis într'o cameră. Am stat acolo până ce am reînceput să gândesc.

Abia acum în mintea mea se derulează filmul vieţii noastre. Mă văd copil, o văd pe mama tânără, certându-mă, mângâindu-mă, o văd plină de praf la treerat, o văd sculându-se la 5 dimineaţa pentru a alerga pe moşie, o văd la 12 noaptea scriind în registre oamenii care lucraseră în ziua aceia, o văd la ţară, la Bucureşti, la Mehadia, în domiciliu obligator la Craiova, în domiciliu obligator la Valea Călmăţui, în cămăruţa ce o ocupa în ultimul timp, o aud vorbindu-mi, îmi revin în urechi fraze de-ale ei, o văd părăsită pe masa de spital, o văd moartă în Capelă, aud slujba preoţilor, totul, totul, o viaţa întreagă îmi trece prin faţa ochilor, parcă s'ar petrece în acest moment.

Cât a durat acest "film", nu ştiu, dar încep întrebările, întrebările ce mi le pun mie însumi : cum a fost posibil să nu o văd în ultimul timp ? Cum a fost posibil să nu fiu în stare niciodată să-mi manifest adevăratele sentimente ce i le purtam ? Cum nu am fost în stare să-i dedic fiinţei pe care-o admiram atâta şi o iubeam atât de mult, un timp, un timp rezervat numai pentru ea ? Sunt un monstru şi mă urăsc, mă urăsc sincer cu toată puterea pe care o mai am. Cum este posibil ca un om atât de sentimental cum cred că sunt, să nu-şi poată exterioriza aceste sentimente ? Cu tatăl meu, am fost la fel şi ... cât îl admiram şi îl iubeam şi pe el ?! Poate am o greşită pudoare a propriilor mele sentimente ! Rece şi distant, poate mi-am luat fără să vreau această mască dintr'un instinct de proprie apărare, pentru a nu-mi exterioriza slăbiciunile. Sunt vinovat, vinovat faţă de părinţii mei, care astăzi nu mai există şi faţă de care trebuia să fiu eu, aşa cum m'a făcut Dumnezeu. Regretele sunt însă tardive, nu mai este nimic de făcut şi ... sufăr, sufăr ca un câine şi întocmai ca el, sufăr căci nu am putut să vorbesc. Dar câinele, când se uită în ochii stăpânului, vorbeşte, spune mai mult decât ar putea exprima prin cuvinte ! Poate am făcut şi eu acest lucru, poate, ... o cât aşi dori ca ei să fi înţele de mult ceeace eu nu le-am spus niciodată. Dar poate ei mă aud acum, mă înţeleg şi sunt alături de mine ! Trebuie să fie aşa, viaţa nu se poate reduce la plimbarea unor hoituri pe suprafaţa pământului, la o umbră ce le însoţeşte atâta vreme cât umblă hoinari până ce Dumnezeu socoteşte că au ispăşit destul. Căci dacă într'adevăr există Iadul, atunci el aici se află, pe pământ. De azi înainte îmi voi rezerva timp să vorbesc cu morţii mei dragi. Este imposibil să nu fiu auzit de ei.

Aceste gânduri mă liniştesc, mă îndeamnă să-mi fac datoria faţă de viaţă, faţă de familia mea. Dar în acest moment, părinţii mei par'că îmi apar din nou, de data aceasta împreună şi amândoi îmi spun acelaşi lucru : datoria ta faţă de viaţă, este datoria faţă de Dumnezeu, faţă de Familia ta, dar şi faţă de Ţara, pe care ai uitat-o !

Da, am uitat-o, m'am angajat prea mult în viaţa de toate zilele, m'am lăsat ademenit în cursa ce mi s'a întins, în îndobitocirea prin muncă, trebuie să-mi rezerv timp de gândire, pentru acel "liber arbitru", care ni se

interzice. Vă mulţumesc dragii mei că mi-aţi amintit acest lucru, nu-l voi mai uita pe viitor.

* * *

Mă aflu din nou la München !

Intors de la Paris, comunic colaboratorilor mei rezultatele obţinute. Bine înţeles îi comunic şi domnului Horaţiu Comaniciu, care este foarte mulţumit, găsind o colaborare cu domnul Radu Câmpeanu ca un fapt foarte pozitiv. Este gata să meargă la Paris pentru întrunirea proiectată.

Toţi ceilalţi însă, departe de a găsi utilitatea unei astfel de colaborări, privesc întrunirea proiectată în cel mai bun caz cu indiferenţă. Nimeni nu are încredere în Radu Câmpeanu socotindu-l un ambiţios dornic de a conduce orice nouă formaţiune românească.

Sunt de acord cu părerea colaboratorilor mei, dar sunt de acord şi cu domnul Comaniciu că Radu Câmpeanu, dacă este posibil şi dacă nu ridică prea mari pretenţii, poate fi util. După mine Unirea Românilor nu se poate face prin excluderi de persoane care nu gândesc întru totul ca noi şi nici prin îndepărtarea celor ce se vor neapărat în fruntea "bucatelor". Radu Câmpeanu face incontestabil parte din ambele aceste categorii, dar are şi calităţi deloc neglijabile. După părerea mea, totul se poate negocia la o "masă rotundă", în care părerile contrarii şi chiar contradictori să fie expuse pe faţă.

Cel de-al doilea obiectiv pe care l-am avut la Paris şi pe care nu l-am comunicat iniţial nimănui, întâlnirea cu domnul Vintilică Brătianu, l-am "fluturat" acum tuturor fără a le dezvălui amănunte. Acest al doilea obiectiv, care nu intra în vederile nimănui, fiindcă nu se gândiseră la această posibilitate, a trezit cel mai mare interes tuturor.

Un viitor Congres Mondial Românesc, trebuie să aibă un şef care să fie unanim recunoscut, dar colaboratorii mei nu se gândiseră la acest lucru, iar domnul Horaţiu Comaniciu înclina către Părintele Calciu.

Ideia mea să-l punem preşedinte activ sau de onoare, pe domnul Vintilică Brătianu, a întrunit imediat unanimitatea. Domnul Comaniciu s'a oferit să ia şi dânsul legătura cu domnul Brătianu pentru a-l convinge. L-am rugat să n'o facă timp de o lună, până voi avea o nouă întâlnire în acest sens.

Intre timp, caut să iau legătura, printr'un prieten comun, cu domnul Radu Roşianu, vicepreşedintele organizaţiei domnului Raţiu. Nu vreau să renunţ la ideia colaborării cu UMRL-ul.

Domnul Radu Roşianu însă refuză să mă vadă, deoarece eu sunt plătit de Bucureşti !

Trec şi peste această nouă insultă, în interesul Unirii Românilor. Prin acelaşi prieten comun, solicit o întrevedere între domnul Radu Roşianu şi domnul doctor Vasile Iliescu.

Intrevederea are loc şi deşi nu se ajunge la nici o concluzie, se stabileşte un contact util, între doi oameni cu vederi largi.

Timpul trece şi data stabilită la telefon pentru întâlnire se apropie. In ultima zi când trebuia să plec la Paris, îi dau un nou telefon lui Radu Câmpeanu, care contramandează totul, deoarece oamenii lui sunt împotriva unei colaborări !

- Bine Radule, dar de ce nu m'ai anunţat din timp, acum oamenii mei au plecat către Paris şi nu am cum să mai dau de ei.

- Ţi-am scris acum două zile, îmi pare foarte rău !

Acea scrisoare nu a sosit niciodată, fiindcă nu a trimis-o.

Sunt furios şi plec totuşi la Paris, deoarece nu l-am mai putut contramanda decât pe doctorul Vasile Iliescu.

Din acel moment, şicanele şi obstrucţiile se ţin lanţ.

Ajuns la Paris, îi telefonez domnului Comaniciu.

- Domnule Comaniciu, închipuiţi-vă că, fără niciun motiv, Radu Câmpeanu a contramandat întâlnirea !

- Să-i fie de bine, drăguţă, eu tot aveam treabă la Paris, deoarece am întrunirea Consiliului Naţionl, Secţia Franţa.

- Atunci pot veni acum la dumneavoastră să stăm de vorbă ?

- Nu pentru că într'o oră trebuie să-l văd pe Raţiu la o întrunire între organizaţiile noastre.

- Domnule Comaniciu, vă rog să nu vă luaţi niciun angajament faţă de domnul Raţiu, dacă nu-şi ia obligaţia de a participa la Unirea Românilor.

- Niciun fel de grijă, drăguţă, orice fel de discuţie cu Raţiu, o condiţionez de două puncte : să nu mai atace naţionalismul şi să participe la întrunirea noastră de la 4 şi 5 Iunie de la Paris.

- Şi-atunci când ne vedem ?

- Mâine dimineaţă la ora 9, te rog vino să participi şi dumneata la şedinţa Consiliului Naţional.

Il rog pe Dan Cernovodeanu ca, tot a doua zi de dimineaţă, să-mi aranjeze o întâlnire cu Vintilică Brătianu.

Boutmy îmi spune că am fost de trei ori căutat la telefon, de domnul Paul Dimitriu, care are ceva foarte urgent să-mi comunice.

Il chem la telefon :

- Ce este, Paule, te rog să crezi că nu plecam din Paris fără a te vedea.

- Te caută Radu Roşianu care vrea neapărat să-ţi vorbească.

- Ce vrea cu mine ? Eu am vrut să vorbesc cu el la Frakfurt şi nu m'a primit, a avut dreptate, "eu sunt omul Bucureştiului"!

- Nu ştiu ce vrea. Eu i-am spus că nu ştiu dacă am să te găsesc şi nu ştiu dacă vei voi să-l primeşti.

- Paule, dacă vrea să mă vadă, să vină împreună cu tine astăzi la ora 3 la bistro-ul din colţ, de lângă locuinţa mea.

- Bine, ne vedem la 3 !

Mă duc la întâlnire însoţit de Dan Cernovodeanu şi de Vladimir Boutmy de Katzman.

Paul Dimitru era deja acolo unde venise împreună cu Radu Roşianu şi Ion Ghica, preşedintele UMRL-ului pentru Franţa.

- Domnule Roşianu, trebuie să vă spun de la început că am avut o mare admiraţie pentru dumneavoastră, pentru faptul că nu aţi primit să staţi de vorbă cu un "om plătit de Bucureşti", dar această admiraţie nu o mai pot avea astăzi, când dumneavoastră solicitaţi o întâlnire aceluiaşi "om al Bucureştiului" !

Radu Roşianu râde "mânzeşte" şi este vădit încurcat. Paul Dimitriu vrea să plece, dar îl rog să fie prezent la întreaga discuţie. Reiau dialogul :

- Domnule Roşianu, dumneavoastră aţi solicitat această întrevedere, vreau să ştiu ce doriţi ?

- Domnule Pantazi, vreau să cunosc punctul dumneavoastră de vedere în privinţa Unirii Exilului Românesc.

- Punctul meu de vedere a fost anunţat în ziarul meu, dar nimic nu este definitiv, totul este discutabil.

- Noi nu suntem de acord cu o nouă organizaţie. Sunt suficiente cele existente !

- Am scris-o clar în ziar, că nu este vorba de o nouă organizaţie, ci de o reprezentanţă comună a celor existente.

- Statutul înseamnă o nouă organizaţie.

- Statutul poate fi amendat, poate fi anulat în întregime, dar reprezentanţa comună trebuie să aibă nişte norme după care să se conducă. Aceste norme le-am numit Statut. Dacă nu vă place denumirea, nu avem decât să găsim alta, de exemplu : regulament de ordine interioară. Absolut totul este negociabil şi nu trebuie să ne legăm de mărunţişuri când este vorba de Unirea Românilor. Dumneavoastră aveţi mandat pentru a lămuri absolut toate punctele divergente astăzi ?

- Nu, pentru aceasta trebuie să fie prezenţi Domnii Raţiu şi Comaniciu. Dânşii nu s'au înţeles astăzi de dimineaţă. Domnul Raţiu a făcut o declaraţie comună în 7 puncte, pe care domnul Comaniciu a refuzat să o semneze.

- Foarte bine a făcut domnul Comaniciu, dânsul a tratat ani de zile cu dumneavoastră pentru Unirea Românilor şi nu aţi ajuns la nimic pozitiv. Acum domnul Comaniciu mi-a dat mie mandat de a negocia cu dumneavoastră. Desigur că dacă domnul Comaniciu ar fi semnat acea declaraţie comună de care îmi vorbiţi, dumneavoastră nu m'aţi fi căutat acum !

- Acea declaraţie comună ar fi fost un pas înainte către Unirea Românilor.

- Arătaţi-mi-o şi mie.

- Nu o am la mine.

- Nu aveţi mandat de a discuta, nu aveţi declaraţia comună atunci cum putem discuta ?

- Dacă ajungem la un consens, putem stabili o dată când să ne întrunim cu toţii spre a discuta.

- La un consens, cred că am ajuns deja, deoarece v-am spus că asupra oricărui punct cu care nu sunteţi de acord, noi suntem gata la concesii pentru a ajunge la înţelegere.

- Văd că ne înţelegem foarte bine, aşa că având în vedere că suntem cam de aceiaşi vârstă, propun să ne spunem pe nume !

- Bine, Radule, cu totul de acord şi în această privinţă.

Intervine domnul Ion Ghica care aduce următoarea obiecţiune :

- Unirea Românilor nu se poate face decât în jurul Majestăţii Sale Regelui !

- Niciodată nu m'am gândit într'alt fel.

- Trebuie să-ţi spun că am o mare admiraţie pentru dumneata şi că singurul lucru pe care ţi-l reproşez, este că l-ai atacat pe Majestatea Sa. Cred că ar trebui să faci o scrisoare de scuze publică şi-atunci sunt cu tot sufletul alături de dumneata.

- Domnule Ghica, dumneata ai văzut filmul pe care l-a făcut televiziunea austriacă şi a fost redat de televiziunea germană asupra evenimentelor de la 23 August şi imediat următoare ?

- Nu !

- Ei bine, dacă ai fi văzut acest film şi i-ai fi auzit comentariile, atunci nu mi-ai fi cerut astăzi să-mi cer scuze Regelui. Speakerul televiziunii, un evreu-ungur a comentat următoarele secvenţe : Prima secvenţă arată armata română dezarmată de sovietici după "armistiţiu" şi care a luat drumul Siberiei. Comentatorul spune : "Capitularea necondiţionată a regelui Mihai, pe care numai el a numit-o "armistiţiu", a trimis în prizonierat peste 130.000 de soldaţi români, din care abia după cinci ani s'au întors doar vreo 4000." Secvenţa a doua arată guvernul Mareşalului Antonescu intrând în sala Tribunalului Poporului. Speakerul comentează : Aceşti oameni care şi-au apărat Ţara, au fost târîţi în faţa unui Tribunal Comunist, iar ei nu au avut altă vină în afara aceleia de a fi fost adevăraţi români. Secvenţa a treia arată o petrecere în Palatul Regal, ostaşii sovietici jucând căzăceasca, în timp ce Regele şi Regina, de o veselie, ce nu putea fi justificată decât de marea cantitate de votcă băută, ciocneau paharele cu Susaicov, Petru Groza şi Gheorghiu-Dej. Comentatorul spune simplu : "Noii stăpâni chefuiesc în Palatul Regal, alături de Regele şi Regina României !" În urma vizionării acestui film, am scris articolul : "Căzăceasca la Palat". Scuze nu trebuie să-mi cer eu domnule Ghica, nu eu am predat armata română inamicului, nu eu am patronat acel Proces care este ruşinea noastră a tuturora, nu eu am făcut bairam în Palatul Regal împreună cu ruşii ! Am înţeles să trec peste toate acestea, să nu le mai amintesc, dar a-mi cere scuze, asta niciodată. Eu lucrez acum în interesul Ţării, al Poporului Român şi indirect în interesul Regelui. Atât am avut de spus în această privinţă.

Am reluat discuţia cu Radu Roşianu :

- Radule, spune-mi când, unde şi în ce condiţiuni vrei să ne întâlnim ? De la început însă trebuie să te previn asupra următorului lucru : nu admit această întrevedere, fără prezenţa domnului Raţiu, iar în cazul când nu este

posibilă prezența sa, tu să ai mandat în scris pentru a putea lua orice hotărîre.

- Sigur că va fi așa, în cazul în care Rațiu nu va putea veni, nici mie numi convine să discut fără mandat scris, deoarece nu vreau ca pe urmă să o întoarcă și să mă dezmintă.

- Perfect, atunci repet, spune-mi când, unde și în cel fel de formații vrei să discutăm ?

- În două săptămâni, la Frankfurt sau în orice caz undeva la jumătatea drumului, pentru a fi tuturor mai ușor, în ceeace privește componența celor care vor discuta, propun câte 3 sau 4 oameni de la Rațiu și același număr pentru Consiliul Național și Frontul Național al Unirii Românilor.

- Sunt de acord, dar hai să fixăm acum și data precisă a acestei întruniri.

- Data și locul le vom stabili la telefon. Eu îți voi propune și ne vom înțelege.

Cu aceasta convorbirea noastră a luat sfârșit.

Seara i-am telefonat lui Radu Câmpeanu, care mi-a repetat că oamenii lui nu au fost de acord cu întrunirea noastră și mi-a sugerat o nouă întâlnire între noi. I-am răspuns că nici oamenii mei nu sunt de acord, decât cu ceeace de la început s'a hotărît.

A doua zi de dimineață mă prezint la întrunirea Consiliului Național, unde expun pe scurt convorbirea avuta cu Radu Roșianu. Toată lumea este mulțumită de rezultatul întrevederii mele. Dl. Comaniciu expune și dânsul întrevederea pe care a avut-o cu domnii Rațiu, Roșianu și Novacovici, precum și refuzul său de a semna o nouă declarație comună, similară celei încheiate la 12 Aprilie 1986 la Paris, adică să nu se mai atace prin presă și cele două organizații să sărbătorească sărbătorile naționale împreună. Declarația mai prevedea un punct prin care mă blama pe mine, pentru "Ediția Specială" pe care am scos-o și prin care pretindeau dânșii, că am călcat înțelegerea de la Paris.

Bineînțeles că tot acest "circ" a fost făcut cu scopul de a-l separa pe domnul Comaniciu de mine, deci torpilarea Unirii Românilor ! Acum, în urma nereușitei lor, îmi explic graba pe care a avut-o Roșianu de a mă întâlni !

Concluzia generală este că lucrurile merg bine și sunt foarte satisfăcut că domnul Comaniciu nu a mai insistat deloc pentru convingerea lui Câmpeanu.

In aceiași după masă, l-am întâlnit din nou pe domnul Vintilică Brătianu. Ca și prima dată, pentru a-l vedea singur, a trebuit să am discuții aprinse cu Dan Cernovodeanu, care din nou s'a simțit înlăturat ! Toate aceste discuții, m'au costat mulți nervi.

Domnul Vintilică Brătianu, par'că nici nu știa de ce vreau să-l văd ! Intru direct în subiect .

- Domnule Brătianu, îmi datorați un răspuns.

- Da ... bine ... să vedem !

- Ce să vedem domnule Brătianu ?

- Să vedem cum se vor desfășura lucrurile, și câți răspund chemării dumitale, care va fi atmosfera și în funcție de aceste lucruri, mă voi decide !

- Adică ce vreți să spuneți prin asta ? Congresul să se întrunească și după aceea să vin la dumneavoastră să vă spun atmosfera ? Nu găsiți că răspunsul dumneavoastră este negativ ?

- Nu, eu voi fi prezent în sală și voi vedea cum se desfășoară lucrurile.

- Și atunci îmi veți face cu ochiul : favorabil sau nefavorabil ? Domnule Brătianu, hai să vorbim serios, mai bine spuneți-mi clar că nu primiți.

- Să mai mă consult și cu domnul Ghilezan !

- Bine domnule Brătianu, dar eu vreau să știu când am răspunsul dumneavoastră clar ?

- Iți voi da eu telefon peste câteva zile !

Ne-am despărțit. Pentru mine răspunsul lui este cât se poate de limpede, dar nu poate să mi-l spună în față, nu are curajul opiniei sale ! Trist, dar adevărat. Totuși mi-a promis că va lua parte la întrunirea noastră. Nu vreau să fac judecăți definitive. Aștept.

Le comunic lui Dan Cernovodeanu și domnului Horațiu Comaniciu că pot încerca și ei să discute cu domnul Vintilică Brătianu.

Am luat din nou drumul Münchenului, pentru a doua oară în timp de mai puțin de o lună de zile !

* * *

Revin cu gândurile la București !

Cu prețul unei munci uriașe, anul 1973 îmi aduce mulțumirea unei perfecte funcționări a coloanei de autobuze Militari. Ciubucurile șoferilor se reduc prin buna lor înțelegere în așa fel încât întreprinderea devine rentabilă deși în celelalte patru coloane rămâne deficitară.

Mă vizitează din nou Costăchescu, dar numai spre a-mi aduce mulțumiri. Profit de această vizită pentru a-i spune :

- Domnule Colonel, am făcut tot ce am putut, dar să știți că nu mai rezist în ritmul acesta de muncă. Dumneavoastră știți că eu am program de la 6 dimineața la 8 seara, dar abia ajung acasă și sunt chemat la coloană, deoarece 2-3 curse rămân descoperite în ultimul moment prin stricarea mașinilor și acest lucru se întâmplă aproape în fiecare seară. Atunci sunt nevoit să plec imediat prin satele din jurul Bucureștilor, pentru a găsi șoferi care să le înlocuiască.

- Ce este de făcut ?

- Domnule Colonel, eu văd o singură soluție, dacă dumneavoastră puteți s'o acceptați : modificarea programului meu de lucru.

- În ce sens ?

- Domnule Colonel, mașinile pleacă în cursă de la 6 la 10 dimineața și dela 6 la 8 seara, în restul timpului, adică dela 10 dimineața la 6 seara eu

fac figurație la coloană, în schimb dela această oră, până către 12 noaptea, am enorm de lucru.
- Și ce propui ?
- Să fiu liber între 10 dimineața și 6 seara, dar liber cu acoperirea dumneavoastră.
- Bine, dă dispoziție ca în cazul în care ești căutat în acest interval să nu fi deranjat la telefon, ci să fiu chemat eu.
- Vă mulțumesc, dar nu este nevoie să fiți deranjat dumneavoastră, dacă este ceva urgent pot fi chemat tot eu și vin la coloană în jumătate de oră, dar vreau ca acest lucru să fie făcut cu știința dumneavoastră.

Numai unde este o adevărată colaborare și unde fiecare știe să-și ia răspunderea a ceeace face, numai acolo lucrurile pot merge cum trebuie chiar într'un regim comunist. Dar pentru aceasta trebuie înainte de orice respectat omul. Ori tocmai acest lucru constituie marea deficiență a comunismului. Omului nu i se lasă inițiativa și totul fucționează pe bază de roboți. Omul a fost transformat într'un robot, dar un robot de proastă calitate, deoarece păstrează toate părțile negative ale omului și în schimb nu poate nici pe departe egala exactitatea robotului.

Conducerea comunistă știe acest lucru, dar a acorda o cât de mică libertate de inițiativă și de acțiune, înseamnă a-și deranja un mecanism care are un cu totul alt scop decât buna funcționare a întreprinderilor sale. Omul trebuie să fie un robot pentrucă în momentul în care își dă seama că este om și are o inițiativă, ar putea avea și alte inițiative și tocmai acest lucru este cu desăvârșire interzis. Partidul gândește pentru toți, el cunoaște tot ceea ce-i trebuie clasei muncitoare, el execută și conduce totul prin lozincile afișate în tot locul și repetate până la exasperare la radio și televiziune și așa "se construiește socialismul"!

Dar însăși ideia că Partidul gândește pentru toți, lozincă neafișată dar subînțeleasă, nu reprezintă altceva decât tot o ficțiune, întrucât Partidul la rândul lui a devenit tot un robot, ale cărui butoane de acționare sunt apăsate numai de către "EL", "Omul", care se naște la 500 de ani o singură dată, și pe care deși "nu-L merită", Țara noastră îl are astăzi !

Genialitatea "Omului", nu poate fi contestată de niște roboți, care nu pot avea această calitate, dar ei au dreptul de a-l proslăvi "Super-Om", "atotcunoscător în tot și în toate"!

Sectorul osanalelor este atribuit scriitorilor care se întrec între ei și pe ei înșiși în a Zeifica pe "Genialul Conducător"! Din păcate, isonul acestor glorificări este ținut și de către Occident, "Inegalabilul" fiind legitimat prin girul acordat de generalul de Gaulle, președintele Nixon și de către toate casele domnitoare, președinții de republici, primii miniștri și academiile din lumea întreagă care-"L" primesc în triumf în tot mai desele "Sale" călătorii, prin care își oferă "neprețuitul Său ajutor", pentru toate problemele internaționale !

În această situație, chiar dacă Ceaușescu s'ar fi născut un om normal, fără nici o pregătire, dar cu un creier obișnuit, el nu ar fi putut rezista "gloriei" și delirul său de grandoare poate fi lesne explicat.

Astăzi el este convins că este un supra-om și nu se îndoiește un moment de vastitatea cunoștințelor lui în absolut toate sectoarele de activitate ale statului și chiar ale omului. De aici au pornit "sfaturile prețioase" pe care le împarte cu atâta generozitate peste tot. Demența lui este nelimitată, iar corul scribilor-poeți o alimentează, cu toată fantezia de care dispun.

Comunismul nu poate fi acuzat de demența unuia din conducătorii săi, dar el este totuși răspunzător de faptul că numai într'un regim comunist se pot promova astfel de specimene. Și astfel utopia comunistă își dezvoltă sfera activității și a scopurilor sale întrebuințând până și demența, pentru a ajunge la scopul final. Cine altul decât Ceaușescu putea aduce mai multe servicii Moscovei, pentru complecta distrugere a unui popor pe care Moscova de la început hotărîse să-l termine ? Unde, în lumea întreagă, stalinismul este mai fecund decât în România ? Autodistrugerea poporului român este cel mai prețios cadou făcut Moscovei, care nici nu mai trebuie să se amestece în treburile României, programul său fiind executat cu mult peste așteptările sale. Ruina totală este previzibilă pentru noi, încă din acest an 1973.

Primesc o nouă scrisoare de la Radu Irimescu, prin care-și anunță a doua vizită la București și totodată fotocopia unui CEC pe numele meu în valoare de 4500$, pentru a achita în întregime apartamentul. Evident această nouă sumă trimisă prin Banca de Comerț Exterior este rodul ultimei scrisori pe care mama i-a trimis-o. Astfel și după moartea ei, mama mi-a venit în ajutor! Abia acum pot plânge gândindu-mă la ea și plânsul îmi redă liniștea sufletească.

Fac toate calculele și-mi dau seama că cu banii primiți, dacă în loc de a achita apartamentul, cumpăr o nouă mașină și din vânzarea celei vechi, achit apartamentul, îmi mai rămân în bancă 1500$. Bineînțeles procedez în consecință.

Buna stare pe care am realizat-o având un apartament proprietate personală, frumos mobilat, serviciul pe care-l am, destul de bine retribuit, libertatea pe care mi-o oferă acest serviciu, precum și cei 200$ lunar pe care mi-i trimite Radu, toate împreună îmi asigură un standard de viață bun, în comparație cu ceilalți muritori, prizonieri în comunism.

Dar iată că dintre toate aceste binefaceri căzute pe capul meu, libertatea oferită de serviciu, îmi complică și îmi strică socotelile perfecte de altfel pentru un cetățean al Republicii Socialiste !

Libertatea îmi oferă posibilitatea de gândire și de-aici toate "nenorocirile"! Se împlinesc curând 10 ani, de când am părăsit domiciliul obligatoriu ! Zece ani de muncă până la istovire, zece ani în care soarta mi-a surâs și din "coate goale" cum am ieșit din închisoare, astăzi sunt un om cu stare, față de semenii mei. Dar după acești zece ani, am dobândit puțin din timpul de gândire pe care-l aveam din plin când eram în pușcărie ! Și acest puțin timp de gândire este totuși suficient pentru a-mi aduce totala nemulțumire. Ce mă interesează pe mine buna stare la care am ajuns ? Ce mă interesează atâta vreme cât nu mă pot bucura de ea, toți prietenii și

camarazii mei fiind la pământ. Cum pot eu menţine legătura cu aceşti oameni fără a-i sfida fără să vreau cu tot ceeace posed ? Sunt profund nefericit şi nu îndrăznesc să comunic acest lucru nici măcar Ioanei care m'a secondat întru totul de la "nimicul" de la care am plecat până la buna situaţie de astăzi ? Cum aşi putea spune unei femei că toate sacrificiile noastre, astăzi încununate de succes, pe mine m'au nenorocit ? Cum ? Când idealul oricărei femei, acela de a avea copii şi a-şi vedea casa îndestulată a fost îndeplinit ? Tocmai această imposibilitate de comunicare, îmi măreşte neliniştea !

Se apropie sosirea lui Radu, când îmi vine ideia de a face a unsprezecea cerere de o excursie în străinătate. Ideia plecării din Ţară, nu m'a părăsit în niciunul din momentele, în care am putut gândi liber.

Nu spun nimănui absolut nimic şi îmi depun cererea de paşaport pentru trei luni în Germania, Elveţia şi Franţa.

Nu am nici o încredere în rezolvarea ei favorabilă, dar perseverez pentru a fi clar în ochii Securităţii, că nu pot fi cumpărat nici de către propria mea muncă şi ideile mele rămân aceleaşi.

Sunt hotărît să-l asaltez pe Radu cu toate forţele spre a mă scoate din Ţară. Ştiu că cumpărările de oameni sunt frecvente iar dacă am ajuns "vite de vânzare", înţeleg să mă încadrez în turmă !

Radu vine extrem de bine dispus. Desigur generozitatea pe care a arătat-o faţă de noi îi oferă şi lui satisfacţia "unchiului din America"!

Dar imediat cum vede noua maşină se încruntă şi îmi spune cu o duritate neînchipuită :

- Asta înseamnă deturnare de fonduri, eu ţi-am trimis banii pentru a-ţi achita apartamentul.

- Am achitat apartamentul, uite chitanţele !

- Bine, dar ai schimbat destinaţia banilor mei.

- Radule, tu în viaţa ta ai fost un om de afaceri, acum nu mai faci, am vrut eu să fac una pentru tine. Uite ţi-am economisit 1500 dolari, care se află în Banca Română de Comerţ Exterior şi în felul acesta nu mai trebuie pentru un timp să-mi trimiţi cei 200 dolari lunar. Am vândut vechea maşină şi cu banii incasaţi, am achitat apartamentul, care în felul acesta, în loc de 4500 dolari, a costat doar 3000, deci costul noii maşini.

Radu s'a uitat la mine neîncrezător, dar auzindu-mi explicaţia mi-a spus :

- Eşti incontestabil un om întreprinzător, m'ai convins şi poţi să păstrezi cei 1500 de dolari pentru tine, cei 200 promişi, îi vei primi în continuare ! Acum ce vreau de la tine este să închiriezi pentru trei săptămâni o vilă pe dolari la mare. Eu voi sta doar două săptămâni, dar tu cu Ioana şi copiii veţi mai rămâne acolo încă o săptămână. După aceea ne vom întâlni la Bucureşti.

De data aceasta Radu a tras la Intercontinental, lăsând la o parte modestia pe care o arătase la prima sa vizită când a locuit în condiţiuni mai mult decât proaste la hotelul Ambasador.

M'am dus în holul hotelului, unde era şi o agenţie ONT, prin care se putea închiria la mare pe valută.

- Aşi vrea o vilă la mare, plătibilă în valută, cu trei dormitoare pentru trei săptămâni.

- Pentru domnul Irimescu ?

Abia în dimineaţa aceea sosise Radu şi cei de la ONT ştiau că eu vorbesc în numele lui. Cât de bine funcţionează Securitatea ...

- Da doamnă, pentru domnul Irimescu.

- Bine, domnule Pantazi !

Deci ştia şi cum mă chiamă !!!

- Domnule Pantazi, noi nu avem vile de închiriat pe valută, numai camere, dar pentru domnul Irimescu ... să vă dăm una din vilele rezervate pentru Comitetul Central ! Nu avem însă decât cu patru dormitoare, un hall foarte mare, o sufragerie pentru 12 persoane şi un birou. Fiecare cameră are baia ei. Vă convine ?

- Da doamnă, dar cât costă ?

- O ! vă facem un preţ ca pentru domnul Irimescu, 100 de dolari pe zi !

Intr'adevăr, "preţul pentru domnul Irimescu" este extrem de mic, ţinând seama că o cameră de hotel costă 25 de dolari !

- Doamnă, dar este vreun restaurant prin apropiere ?

- Este domnule Pantazi, dar domnul Irimescu nu poate lua masa la un restaurant obişnuit, ştiţi dumneavoastră, este şi prost şi scump. Aproape însă de această vilă, se află restaurantul Comitetului Central, la care nu vă putem invita ... ştiţi dumneavoastră ... acolo sunt diferiţi ... dar veţi comanda masa, care vi se va aduce în fiecare zi la ora la care doriţi în vila dumneavoastră. Veţi face comanda cu o zi mai înainte de tot ceeace doriţi pentru a doua zi, pentru comandă bineînţeles nu va trebui să vă deplasaţi, vi se va lua în vila dumneavoastră !

- Masa este scumpă la Comitetul Central ?

- Vai domnule Pantazi, masa este cu mult mai ieftină decât la orice restaurant de mâna II-a, chiar dacă aţi mânca numai icre negre !

- Şi ce înţelegeţi dumneavoastră prin foarte ieftin ?

- Preţul nu se stabileşte în legătură cu ce vreţi să mâncaţi, nici cu cantitatea, preţul pentru dimineaţa, la prânz şi seara este de 5 dolari de persoană !

Nu-mi vine să cred ceeace-mi aud urechile, dar a doua zi, luam masa la vila noastră din staţiunea Neptun. După lista adusă, Radu comandă absolut de toate inclusiv icre negre, care roagă să nu fie limitate în porţii.

- La noi, nimic nu este limitat, totul este la discreţie ! La plată, care se efectua numai după masa de seară, chelnerul a adus nota de plată : 20 de dolari !

- Asta nu pot pricepe, la dumneavoastră este Raiul pe pământ !

Chelnerul a zâmbit, s'a înclinat şi a plecat !

Fiecare vilă avea un mare parc, care se prelungea până la plaja rezervată acesteia şi despărţită de celelalte printr'un gard viu şi foarte des, astfel că nimic nu se putea vedea la plaja vilei vecine.

Radu mi-a spus că nimic nu se deosebeşte de vilele marilor miliardari americani, iar preţurile sunt similare celor din localurile unde mănâncă şomerii americani !
De ce o fi voit Partidul, Guvernul şi Securitatea să-l uimească pe Radu, aveam să aflu în ultima zi înainte de plecare !

* * *

Unirea Exilului Românesc este singura mea preocupare şi orice aşi face revin cu gândul la ea !

După a doua mea călătorie la Paris, colaboratorii mei sunt mulţumiţi de perspectivele care se profilează. Dar nu toţi ! Domnul Nagacevschi este oarecum sceptic şi se mulţumeşte să spună :
- Să dee Dumnezeu !
- Aveţi îndoieli domnule Nagacevschi ?
- N'aşi putea spune, dar în niciun caz nu am certitudini !
- Certitudini nu pot avea nici eu, dar cred că este foarte greu să dea înapoi faţă de flexibilitatea noastră.
Doctorul Florin Mătrescu în schimb este categoric :
- Domnule Pantazi, noi trebuie să ne vedem de drumul nostru şi să nu contăm un singur moment pe Raţiu.
- După felul în care s'au desfăşurat convorbirile cu Radu Roşianu, eu cred că sunt interesaţi într'o înţelegere.
- Nu am nici o încredere în Radu Roşianu, eu îl cunosc foarte bine.
- Radu Roşianu nu a putut discuta cu mine fără asentimentul şi chiar dispoziţia lui Raţiu. Nu trebuie să uiţi că a fost iniţiativa lor.
- Da, dar după eşecul convorbirilor cu Comaniciu !
- Tocmai aceasta dovedeşte că ei nu vor să rupă relaţiile ci din contra.
- Nu vor nimic altceva decât să ştie ce facem şi să tergiverseze. Iţi repet, nu am nici o încredere nici în Raţiu şi nici în Roşianu !
Dar cele două săptămâni pe care le hotărîsem cu domnul Radu Roşianu pentru fixarea termenului întrunirii noastre trec fără a primi vreun telefon. Trec şi trei săptămâni şi tot nimic !
Între timp, apare ziarul "Românul Liber" al domnului Raţiu, în care pe o pagină întreagă este reluată ştirea difuzată de către ziarul "Minute", precum că : "Ziarul Stindardul Românilor condus de către domnul Ion Pantazi este stipendiat de Bucureşti prin intermediul domnului Iosif Drăgan"!
Ce fel de înţelegere vrea domnul Raţiu ? Ce fel de înţelegere mediază domnul Radu Roşianu ?
Dan Cernovodeanu şi Vladimir Boutmy de Katzman îmi telefonează furioşi de la Paris, spunându-mi :
- Acum te-ai săturat de tratative cu UMRL-ul ? Noi am fost la redacţia lui "Minute", cu toate numerele ziarului "Stindardul Românilor" şi s'au convins de greşeala făcută. Vor da desminţire în primul număr.

- Bine, dar eu vreau să ştiu de unde au avut informaţia ?
- Nu pot divulga acest lucru.
- Păstraţi-vă calmul.
- Care este stadiul convorbirilor cu Roşianu ?
- Nu a dat niciun semn de viaţă.
- Răspunsul lor este clar : atacul din "Românul Liber".
- Nu vreau să ripostez, aştept în continuare să-mi telefoneze Radu Roşianu.
Intre timp are loc întrunirea UMRL-ului secţia Germania, la care participă şi domnul Novacovici, care împreună cu doctorul Munteanu, au deslănţuit un puternic atac împotriva mea, arătând că sunt plătit de Bucureşti. Am informaţii clare că domnul Radu Roşianu a fost de faţă şi nu a spus niciun cuvânt.
La această şedinţă au avut loc noi alegeri pentru conducerea UMRL-ului din Germania. Am aflat că dl. doctor Munteanu ar fi căzut în alegeri, dar "omul urnelor", dl. Doru Novacovici, a fugit din nou cu urna şi s'a reîntors anunţând că : "dl. Doctor Munteanu a fost reales"! Acum însă suntem obişnuiţi cu alegerile "democratice" din cadrul UMRL-ului !
Situaţia se clarifică, totuşi nu vreau să rup tratativele înainte de a lua legătura cu Radu Roşianu. Ii telefonez :
- Radule, am aşteptat să mă chemi după cum rămăsese înţeles între noi, vreau să ştiu dacă aţi hotărît să rupeţi tratativele, căci asta rezultă atât din "Românul Liber", cât şi din şedinţa UMRL-ului la care ai fost prezent.
- Sunt total împotriva articolului din "Românul Liber" şi nu sunt de acord nici cu atacurile lui Novacovici împotriva ta.
- Bine, dar vreau să ştiu ce s'a ales din înţelegerea noastră ?
- Vin la München pentru a sta de vorbă.
- Când ?
- Saptămâna viitoare.
Nu mai am nici o încredere, dar aştept explicaţiile lui Radu Roşianu. Acesta vine însoţit de domnul Doru Braia, membru al UMRL-ului. Eu sunt asistat de Constantin Nagacevschi şi doctorul Vasile Iliescu.
- Ei Radule, totul a căzut baltă , nu ?
- Nu, am convingerea că Novacovici acţionează de capul lui şi trebuie să-l ignorăm. Pentru a ajunge însă la o înţelegere, trebuie ca mai întâi domnul Comaniciu să semneze declaraţia în 7 puncte pe care i-a prezentat-o domnul Raţiu.
- Care declataţie ?
- Uite-o !
Citesc :
COMUNICAT
La 25 Februarie 1988 a avut loc la Paris o consfătuire a reprezentanţilor Consiliului Naţional Român şi a Uniunii Mondiale a Românilor Liberi, în vederea acţiunii unitare în rapot cu "factorul extern".
1) S'a constatat cu satisfacţie că aceste două organizaţii au respectat acordurile din 11 Ianuarie 1986 de la Frankfurt / M şi 12 Aprilie 1986 de la

Paris. In acest sens a fost posibil să se organizeze marile reuniuni de la Soultzmatt din Iunie 1986 şi de la Frankfurt / M din Decembrie 1986, la care a participat M.S. Regele Mihai, ca şi o serie de manifestaţii comune CNR - UMRL, în Franţa, Germania, U.S.A., Canada, Australia, Elveţia, etc.

2) CNR şi UMRL reafirmă dorinţa de a respecta acordurile încheiate la 11 Ianuarie şi 12 Aprilie 1986 şi de a colabora în continuare în spiritul unităţii româneşti.

3) CNR şi UMRL regretă că anumite persoane ce au semnat aceste acorduri nu le-au respectat şi au procedat la defăimare, calomniere şi atacuri împotriva altor semnatari.

Aceste persoane au provocat astfel un rău incalculabil acţiunii de unire a organizaţiilor româneşti anticomuniste împotriva regimului de la Bucureşti.

4) Pentru a continua activitatea de bună colaborare între aceste două organizaţii, se constituie un birou ad-hoc alcătuit din 6 persoane (3 din partea fiecărei organizaţii) ce vor fi în contact şi se vor putea reuni imediat ce va fi necesar să se ia o hotărîre comună în relaţiile cu factorii externi.

5) CNR şi UMRL consideră că alcătuirea unei noi organizaţii româneşti cu caracter internaţional ar duce la o fărâmiţare a forţei de acţiune împotriva regimului de la Bucureşti şi în acest sens în spiritul de Unire propun românilor liberi să adere fie la CNR fie la UMRL în funcţie de sensibilitatea fiecăruia şi conform platformei de idei a acestor două organizaţii democratice.

6) CNR şi UMRL precizează că naţionalismul românesc nu poate fi considerat monopolul unui partid sau organizaţie şi că aceste două organisme româneşti anticomuniste, CNR şi UMRL, au evident prin platforma lor politică, un caracter naţionalist.

7) Se va republica, acordul din 12 Aprilie 1986 de la Paris ca şi prezentul comunicat în presa CNR şi UMRL ca şi în celelalte ziare şi reviste din exil ce sunt pentru unirea românilor liberi împotriva regimului de la Bucureşti.

După ce am citit acest comunicat îl întreb pe Roşianu :

- Şi cum aţi fi vrut voi ca domnul Comaniciu să semneze un astfel de comunicat ? Punctul 3, mă vizează direct pe mine, că am încălcat înţelegerea de la Paris, ceeace nu este exact, deoarece eu nu am semnat acolo decât : "renunţarea la atacuri politice", ori eu am atacat un fapt de Drept Comun, căci a fura alegerile asta înseamnă ! Iar la punctul 5, se torpilează pur şi simplu Unirea Românilor ! În concluzie, punţile sunt rupte.

- Nu sunt rupte, dacă domnul Comaniciu semnează comunicatul.

- Voi vreţi să mă înlăturaţi pe mine şi să rămâneţi la stadiul de la 12 Aprilie 1986, adică cele două organizaţii să bea bere, să mănânce mititei împreună şi să se ţină discursuri patriotarde ! Asta nu se mai poate. Înţeleg prin aceasta ruperea tratativelor, pentru atâta lucru, nu trebuia să te deranjezi până la München !

- Hai să găsim împreună o soluţie.

- Soluţia mea pentru semnarea unui comunicat comun este următoarea : scoaterea din comunicat a articolelor 3 şi 5 şi înlocuirea lor printr'un nou articol prin care atât CNR-ul cât şi UMRL-ul îşi iau angajamentul de a participa împreună la Unirea Românilor care se va face la Paris la 4 şi 5 Iunie 1988. În aceste condiţiuni, poţi aranja o întâlnire după cum ne-am înţeles la Paris ?

- Ar mai fi o chestiune ... ştii ... pentru a menaja susceptibilităţile ... cred că la această întrunire, dumneata să nu iei parte, ci numai reprezentanţii CNR-ului şi UMRL-ului !

- Deci este clară condiţia domnului Raţiu, înlăturarea mea !

- Nu este adevărat, la 4 şi 5 Iunie la Paris tot dumneata vei conduce Unirea Românilor, este vorba numai de această întâlnire preliminară.

- Accepţi comunicatul prin omisiunea punctelor 3 şi 5 şi adăugarea angajamentului de participare la Paris al celor două organizaţii ?

- Eu îl accept, rămâne să-l supun lui Raţiu, care cred că-l va accepta.

- Poţi rezolva ca această întrunire preliminară să aibă loc în maximum două săptămâni la domnul Comaniciu acasă ?

- Sper că da, dar rămâne ca şi domnul Comaniciu să-şi dea consimţământul. În momentul în care vei avea acest consimţământ telefonează-mi.

- Consimţământul îl am de pe acum, domnul Comaniciu va semna acest comunicat comun, cu modificările aduse de mine.

Ne despărţim în foarte bune relaţii, dar de data aceasta convingerea mea este că Radu Roşianu a avut de la început o misiune de tergiversare, de care s'a achitat admirabil. Nu vreau însă să fiu acuzat că nu am făcut până la sfârşit tot ceeace este omeneşte posibil pentru Unirea Exilului Românesc.

* * *

Figura lui Radu Irimescu îmi apare în faţă şi-mi aminteşte că l'am uitat la Neptun !

La mare, la Neptun, surprizele abundă ! Ieşind din casă, găsesc un securist în poartă, care foarte respectuos îmi spune : "Să trăiţi "!

- Ce doreşti dumneata ?

- Nu doresc nimic, eu vă asigur paza !

Drept este că în viaţa mea, deseori am fost păzit de securişti, dar par'că nu-mi amintesc să-mi fi spus vreunul "să trăiţi"!!! Intru înapoi în casă şi dau marea veste ! Radu râde cu hohote ! Ioana nu înţelege nimic !

Sună în faţă şi mă duc să deschid. O tânără foarte politicoasă îmi spune că a fost trimisă să aibe grije de copii ... să-i plimbe ... să le dea de mâncare, iar dacă seara vrem să ieşim în staţiune, sau să mergem la Constanţa, ea rămâne cu copii !

- Bine, dar noi nu am cerut acest lucru !

- Este inclus în preţul vilei !

Ne-am învăţat şi cu acest lucru, omul se învaţă cu toate ! Ce ne-o mai rezerva viitorul ? Ioana pleacă la plaje cu Mihai, "Radu cel mic" rămâne acasă cu domnişoara Ileana, aşa o chema pe tânăra care ne-a fost pusă la dispoziţie, pentru ca vacanţea la mare să fie o advărată odihnă pentru noi. Este studentă, angajată la vilelele Comitetului Central temporar, numai pentru timpul sezonului.

"Radu cel Mare", vrea să mergem să vadă Mangalia. Ne suim amândoi în Fordul Capri şi plecăm. Când să intrăm în şoseaua principală, ne opreşte un miliţian :

- Nu se poate, trecerea este interzisă.
- Dar de ce, vrem să mergem la Mangalia.
- Este aşteptat să treacă Tovarăşul Ceauşescu !

Vreau să întorc maşina, dar în acel moment văd alergând către noi un ofiţer de Securitate, care ne salută foarte politicos şi ni se adresează :

- Puteţi merge unde doriţi, pentru dumneavoastră circulaţia este liberă !
- Numai pentru noi şi pentru domnul Ceauşescu ? întreb eu ironic.
- Numai pentru dumneavoastră şi pentru Tovarăşul Ceauşescu, răspunde ofiţerul zâmbind.
- Ce înseamnă toate astea ? mă întreabă Radu îngrijorat.
- Nu ştiu, vorbim la Mangalia.

Mi-era frică să nu-mi fi pus vreun microfon în maşină, deoarece noaptea era parcată în faţa vilei, sub paza Securităţii !

Ajungem la Mangalia, pe care Radu nu a putut-o recunoaşte. Într'adevăr vechea Mangalie atât de pitorească, fusese în întregime dărâmată, iar cea nouă ... numai blocuri de prost gust. Ne oprim la un restaurant la marginea mării. Spre mulţumirea mea era absolut gol. Eu am comandat un coniac şi o cafea, Radu o bere.

- Stai un moment, berea este caldă nu ?
- Nu avem ghiaţă !

Radu comandă şi el o cafea. Arunc batista sub masă, făcându-mă că am scăpat-o şi mă uit dacă nu este montat vreun microfon. Radu nu observă nimic.

- Ei acum Radule, putem vorbi în linişte.
- Sunt lucruri pe care nu le pricep, tu nu ştiu dacă îţi dai seama, dar vila în care locuim , preţul mesei şi în general totul la voi este absolut de pomană ! Un astfel de "train de vie" în Statele Unite, pentru trei săptămâni, ar costa zeci de mii de dolari ! Nu înţeleg!
- De ce îţi fac ţie asemenea avantaje, drept să-ţi spun nici eu nu înţeleg încă dar, în orice caz, acum poţi să-ţi dai seama de cum trăieşte protipendada comunistă. Trebuie însă să fii foarte atent, de altfel eu ţi-am spus acest lucru şi la Bucureşti, peste tot sunt montate microfoane, deci nu stăm de vorbă nici măcar în maşină şi acolo au putut să monteze un microfon în cursul nopţii. Radu mă întreabă pe şoptite :
- Atunci nu mai vorbim nimic nici aici ?
- Aici nu pot monta microfoane decât sub masă şi am controlat eu, aici putem vorbi orice.

- Bine, dar voi trăiţi într'o veşnică teroare !
- Este pentru prima oară când îţi dai seama de realitate, de aceea aşi vrea să vorbim acum despre unele lucruri foarte importante pentru mine.
- Spune-mi te rog toate greutăţile, toate nemulţumirile pe care le ai.
- Radule, aşi mânia pe Dumnezeu dacă aşi spune că am greutăţi şi nemulţumiri, toate le-am rezolvat prin munca mea şi le-am suprarezolvat prin ajutorul tău. Dar omul nu trăieşte numai pentru a-şi asigura viaţa lui şi a familiei sale, el mai are şi idealuri şi datorii morale, pentru ţara în care s'a născut. Acum ai putut să-ţi dai şi tu seama de teroarea în care trăim. De 27 de ani mă lupt pentru a pleca în străinătate pentru a lupta pentru ţara mea. Am făcut 11 cereri de paşaport şi 10 mi-au venit respinse, la a 11-a nu mi-a venit încă răspunsul. Vreau neapărat să plec.
- Bine că mi-ai adus aminte, acum câţiva ani, a venit la mine un anume Richi Teiller, îl cunoşti ?
- Da, o cunoştinţă printre multe altele.
- Închipuieţi că a venit în numele tău să-mi ceară 10.000 de dolari, spunându-mi că îi sunt necesari să te scoată din ţară.
- Şi ce ai făcut ?
- Ce să fac ? l-am trimis la plimbare, în Statele Unite, mişună escrocii de teapa lui.
- Bine-ai făcut, dar astăzi te rog eu acest lucru. Vânzările de oameni sunt curente în România comunistă şi, pentru cei neimportanţi, costă 5000 de dolari de cap de "om"! Eu nu am nevoie să mă scoţi decât pe mine, îmi aduc eu după aceea familia.
- Ioane, tu nu ştii ce vorbeşti, tu nu ştii ce înseamnă viaţa în Statele Unite ! Acolo, dacă nu eşti tânăr, nu ai o meserie căutată şi nu cunoşti limba, mori de foame. Americanii nu sunt în stare să-şi rezolve proprii lor şomeri, dară-mi-te să se intereseze de străini !
- Cunosc situaţia Radule, dar America fiind o ţară a libertăţilor, există şi libera concurenţă, precum şi exploatarea mâinii de lucru, iar dacă pentru aceiaşi muncă fizică eu cer jumătate decât un muncitor american, desigur sunt preferat.
- Te rog să nu discuţi cu mine acest lucru, eu am trăit 40 de ani în America şi cunosc mai bine situaţia, tu nu ai nici o şansă şi apoi nu uita că ai răspunderea unei familii. Trebuie să ştii un lucru, că traiul bun sau rău este relativ şi el se judecă doar în comparaţie cu cei din jurul tău, ori aici tu duci o viaţă mult peste nivelul celor din categoria ta socială, pe când acolo vei fi la limita de jos şi asta în fericitul caz în care vei găsi de lucru. Uite, îţi spun astăzi ceeace m'am gândit imediat ce s'a prăpădit nevastă-mea. Eu am o brumă de avere, pe care ţi-o las ţie. Transformată în lei, vei fi asigurat până la sfârşitul vieţii, dar dacă această avere ai avea-o la noi, ai termina-o foarte repede şi tu nu te-ai alege cu nimic.
- Îţi mulţumesc din suflet Radule pentru intenţiile tale, dar este păcat ca aceşti dolari să intre în Ţară. Ei vor fi întrebuinţaţi de comunişti pentru propaganda lor împotriva Occidentului, iar leii pe care mi-i vor da mie, nu prezintă nici o siguranţă. Ei astăzi mi-i dau, mâine mi-i pot lua. Te rog să

nu faci greşeala de a mă lăsa moştenitor, comunicând acest lucru Statului român.

- Nu ai să mă înveţi tu ce trebuie să fac cu averea mea. Să schimbăm subiectul.

Încă de tânăr, Radu era un om foarte hotărît şi nimeni nu se putea amesteca în deciziile lui. Ştiam acest lucru, dar speram că acum, cu bătrâneţea, a devenit mai maleabil. Nici gând! O singură insistenţă a mea în plus, l-ar fi iritat făcându-l şi mai intransigent. Singurul lucru de făcut pentru moment este să închid discuţia, amânând-o pentru un moment mai favorabil. Ne-am întors la Neptun.

Cu două zile înaintea plecării la Bucureşti a lui Radu, ne-am pomenit cu vizita unui colonel de Securitate, după cum s'a prezentat singur. Îmbrăcat extrem de elegant, dar în ţinută de oraş, nu de staţiune balneară, colonelul mi s'a adresat :

- Domnule Pantazi, sunt colonelul Vasile şi aşi vrea să vorbesc cu domnul Irimescu şi bineînţeles şi cu dumneavoastră.

- Domnul Irimescu nu a ieşit din camera sa şi nu-l pot deranja, dar spuneţi-mi mie despre ce este vorba ?

- O ! nu-l deranjaţi, vreau numai să mă primească când va putea dânsul ! Vreau să-l întreb cum a fost mulţumit la noi şi dacă este dispus să ne acorde un interviu ?

I-am cerut securistului numărul de telefon, pentru a-i anunţa răspunsul lui Radu şi a plecat scuzându-se pentru deranj !

Radu era sculat de multă vreme, aşa că m'am dus la el.

- Cine a fost şi ce a vrut ?

- Un colonel de Securitate, care vrea să te vadă, să te întrebe dacă eşti mulţumit de cum ai fost primit şi să-ţi ceară un interviu.

- De unde ştie el că plec poimâine, vila este închiriată pentru încă o săptămână ?

- Probabil discuţiile noastre de la Bucureşti au fost înregistrate şi tu mi-ai spus de-atunci că nu vei sta decât două săptămâni !

Stăm de vorbă pe terasă pe şoptite. Radu este foarte alarmat.

- Nu vreau să dau niciun interviu, dar am să-l primesc să-i spun că am fost foarte mulţumit atât de vilă, cât şi de serviciu.

Aranjez întâlnirea. Colonelul Vasile se prezintă înclinându-se de o mie de ori ! Radu îi mulţumeşte pentru ospitalitatea mai mult decât perfectă, dar refuză cu politeţe interviul.

- Domnule Colonel, eu am venit să-mi văd familia şi bineînţeles Ţara pe care am părăsit-o de 30 de ani. Eu sunt un pensionar bătrân, nu am nici o calitate oficială pentru a da un interviu.

- Dumneavoastră Domnule Irimescu, pentru noi sunteţi o mare personalitate, aţi fost ani îndelungaţi ministrul Aerului şi Marinei, şi aţi condus Şantierele Navale din Galaţi, aţi fost director la Reşiţa şi la I.A.R. la Braşov. Vizita dumneavoastră în Ţară, ne-a bucurat mult şi pe lângă interviu, veţi fi primit oricând şi de Tovarăşul Ceauşescu !

- Vă mulţumesc pentru toate aceste propuneri, care mă onorează, dar eu sunt un om modest şi nu mi-a plăcut niciodată publicitatea .

- Domnule Irimescu, primiţi vă rog pe un redactor al televiziunii, care nu vă va deranja mai mult de 5 minute !

- Domnule Colonel, vă mulţumesc încă o dată pentru atenţia pe care mi-o acordaţi, dar nu vreau să-l deranjez nici pe Domnul Preşedinte, care are treburi mai mari decât a mă primi pe mine şi nici televiziunea, deoarece eu nu am venit în Ţară ca să-mi fac reclamă.

Toate insistenţele colonelului s'au izbit de un refuz extrem de politicos, dar categoric. Acum abia mi-am putut explica toate frais-urile făcute începând de la Bucureşti şi culminând la Neptun.

După plecarea lui Radu la Bucureşti, nimic nu se schimbă la Neptun ! Aceiaşi bunăvoinţă, acelaşi serviciu impecabil, aceleaşi preţuri derizorii ! A trecut săptămâna, am plecat la Bucureşti, dar pe Radu nu l-am mai văzut decât foarte puţin în cele două zile care a mai stat, deoarece era incontinuu înconjurat de familie, iar cei doi vechi prieteni ai lui generalul Paul Teodorescu şi amiralul Horia Măcelaru îi răpeau restul timpului.

Pentru mine, această nouă vizită a lui Radu s'a soldat cu un total eşec, deoarece niciodată nu am mai putut aborda singurul subiect care mă interesa : plecarea mea în Occident.

* * *

După plecarea lui Radu Roşianu, le comunic imediat tuturor colaboratorilor mei cele discutate la München.

Doctorul Vasile Iliescu crede în sinceritatea lui Roşianu, dar nu şi în influenţa pe care ar avea-o asupra lui Raţiu. Profesorul Constantin Nagacevschi deasemeni prezent la convorbiri, este din ce în ce mai sceptic asupra unei înţelegeri cu "UMRL"-ul, dar este de părere că am făcut bine cerând modificările Comunicatului, pe care desigur domnul Comaniciu îl va semna în noua sa formă şi deasemeni am făcut bine acceptând să nu iau parte la discuţiile "CNR-UMRL", căci prin aceasta le-am dovedit maximum de înţelegere.

Doctorul Florin Mătrescu, ca de altfel de la început, este convins că între Raţiu şi Roşianu este o înţelegere perfectă, acesta din urmă având o misiune de tergiversare şi atâta tot.

Dan Cernovodeanu şi cu Vladimir Boutmy, deşi mai moderaţi în aprecieri, cred totuşi că nu se va ajunge la nici o înţelegere, aducând ca argument ostilitatea şi agresivitatea din ce în ce mai pronunţată a lui Novacovici.

Între timp, adeziunile pentru "Frontul Naţional al Unirii Românilor" trec de o sută deşi am explicat cu claritate că acest Grup de acţiune, nu constituie o nouă organizaţie, el având drept scop numai Unirea Românilor din Exil, după care se va autodizolva. Reţin totuşi pentru Comitetul de conducere pe domnii : Dr.Ing. Ernest Boiu, Mihai Delcescu, Dr.med.

C.Popescu şi Dr.Ing. Mirel Stoenescu. Cu aceştia, Comitetul de conducere al Grupului este format din 17 oameni capabili, activi şi verificaţi.

Am o nouă convorbire telefonică cu domnul Comaniciu, căruia îi comunic cele hotărîte cu domnul Roşianu şi este de total acord să semneze Comunicatul în noua sa formă, îndată ce se vor întruni în vederea acestui scop. La rândul său, domnul Comaniciu îmi spune :

- Am fost la Bruxelles la comemorarea de 70 de ani a Basarabiei.
- Şi aţi vorbit cu dl. Raţiu ?
- Nu, nu a fost posibil, am vorbit în schimb cu Părintele Calciu, cu Profesorul Bompa şi cu Nicolae Lupan. Toţi sunt alături de noi pentru Unirea Românilor, Profesorul Bompa a şi vorbit în acest sens când a avut cuvântul. Eu rămân la ideia de a-l propune preşedinte pe Părintele Calciu, are mare priză peste tot şi este foarte activ. Să ştii că le-am scris şi lui Vintilică Brătianu şi lui Emil Ghilezan pentru a ni se alătura.
- Domnului Ghilezan i-am scris şi eu, dar răspunsul Domniei sale a fost : "să vedem ... să mă consult şi cu domnul Vintilă Brătianu" ... Am vorbit la telefon şi cu domnul George Serdici.
- Şi ce a spus ?
- Că va convoca Comitetul de conducere al "Partidului Naţional Ţărănesc" şi îmi va da răspunsul la timp.
- Bine, drăguţă, mai cheamă-l la telefon pe Vintilă Brătianu.
- Nu-l mai chem domnule Comaniciu, i-am explicat foarte clar tot ceeace vrem să facem şi a rămas să mă cheme dânsul în momentul în care îmi va putea da un răspuns precis. Dar acest telefon nu a venit ! Părerea mea este să nu insistăm, aceşti vechi politicieni ar fi încântaţi să li se servească totul pe tavă, fără a mişca un deget !
- Nu, drăguţă, trebuie insistat, am s'o fac eu, dar ... părerea mea este că în fruntea "Congresului Mondial Românesc" trebuie să-l punem fie pe Brătianu, fie pe Părintele Calciu.
- Dar Bompa cine este ?
- Este profesor universitar la Ontario în Canada, este preşedintele Consiliului Naţional pe Canada, un om admirabil.
- Ce vârstă are ?
- 52 ... 54 de ani.
- Este un om activ ?
- Este excelent, de altfel în Canada, "Consiliul Naţional" are cea mai puternică grupare.
- Domnule Comaniciu, acesta este omul care ne trebuie, are o carieră serioasă, este activ şi este tânăr.
- Este foarte bun, dar eu rămân pentru Brătianu sau Părintele Calciu.
- Domnule Comaniciu, eu sunt pentru un om tânăr şi activ, lăsaţi vechii politicieni, cu ei nu se poate face treabă. Admiţând că Vintilică Brătianu ar accepta, ce faci cu um om nehotărît şi care nu este în niciun caz dispus să depună o activitate ?
- Da, dar este un "nume" şi avem nevoie de el.
- Avem nevoie în primul rând de un om tânăr, energic şi activ.

- Aici în Europa, pe Bompa, nu-l cunoaşte nimeni !
- Nu are importanţă, îl voi prezenta eu şi după aceea ... se va prezenta singur prin activitatea pe care o va depune.
- Eu rămân pentru Brătianu sau Părintele Calciu !
- Bine, vom mai sta de vorbă.

In noul număr al "Românului Liber" apare şi într'o singură frază, aruncată într'un colţ al ziarului, dezminţirea ziarului "Minute", precum că s'a făcut o greşeală afirmându-se că ziarul "Stindardul Românilor" ar fi stipendiat de Bucureşti !

"Românul Liber" se arată de totală rea credinţă, deoarece atunci când m'a acuzat, a reprodus întreg articolul din "Minute", iar acum când a fost nevoit să retracteze, deşi ziarul "Minute" a scris un articol întreg, "Românul Liber", a scris o singură frază ! În schimb într'un alt articol scris de domnul Berechet din Australia, mă acuză de "falsificarea demisiei acestuia" din "UMRL"!

Demisiile din "UMRL" în urma Congresului oranizaţiei au fost numeroase, dar ziarul meu nu a consemnat decât pe cele din prima serie şi anume demisiile domnilor : Dan Cernovodeanu, Dr. Florin Mătrescu, Vladimir Boutmy de Katzman şi a comandorului Mircea Petru.

Intr'o a doua serie, mi-au sosit la redacţie cu rugămintea de a fi publicate demisiile domnilor : Gheorghe Bentz din Franţa, Sorin Ronea din Australia, Ion Berechet din Australia, Zeno Câmpeanu din Canada şi a doamnei Felicia Călugăru din Australia.

Am mulţumit tuturor acestora pentru scrisorile primite şi le-am arătat acordul meu total cu motivările dânşilor.

Trebuie să precizez că nu am publicat niciuna dintre aceste demisii ulterioare, pentru a nu înrăutăţi atmosfera, în vederea Unirii Românilor. Cer pe această cale scuze petiţionarilor mei.

Iată însă că după luni de zile, dl. Berechet scrie în "Românul Liber" că i-am falsificat demisia. Cu această ocazie aflu că nu sunt numai "fascist, nazist, rasist şi antisemit", nu sunt numai " în solda Bucureştiului şi a d-lui Iosif Drăgan", dar mai sunt şi "falsificator"!

Stau şi mă întreb : cum pot fi în acelaşi timp şi "nazist şi fascist" şi "în solda Bucureştiului" ? Cum pot fi falsificator, fără a fructifica în vreun fel oarecare falsul săvârşit ? Desigur tuturor dilemelor mele, nu le poate răspunde decât un singur om : dl. Ion Raţiu !

* * *

Plecarea lui Radu fără a putea să-l conving că orice aşi avea în Ţară, în condiţiile unei guvernări comuniste, nu mă poate satisface din niciun punct de vedere, îmi lasă un gust cât se poate de amar. Pentru mine porţile sunt definitiv închise pe viitor.

Nu am dreptul să fiu nemulţumit din niciun punct de vedere : am o soţie cu care mă înţeleg admirabil, am doi băieţi, pe care îi pot creşte în

condiţiuni foarte bune, am un serviciu, unde deşi trebuie să depun o muncă ieşită din comun, sunt mulţumit, deoarece mă înţeleg bine atât cu şeful, cât şi cu subalternii şi sunt bine retribuit, am un apartament, care deşi "standard", l-am făcut cât se poate de frumos, nu ne lipseşte absolut nimic şi am două maşini, cum rar poţi vedea în Bucureşti.

Toate acestea, îmi iau într'o oarecare măsură grija zilei de mâine, dar în niciun caz nu mă pot satisface. Buna stare este întotdeauna relativă, deoarece nu poate fi judecată decât în comparaţie cu a celor din jurul tău. Din acest punct de vedere situaţia mea este într'adevăr foarte bună, dar tocmai acest lucru îmi dă o senzaţie de totală nemulţumire, deoarece mă scoate în afara celor din jurul meu, mă propulsează într'o izolare din ce în ce mai mare. Cum te poţi simţi bine, când toţi cei apropiaţi ţie, duc o viaţă de mari lipsuri şi chiar de mizerie ? A întreţine relaţii cu vechii prieteni, cu vechii camarazi de război sau de puşcărie în astfel de condiţiuni, înseamnă a-i sfida fără să vrei. A-i ajuta, nu se poate, deoarece salariul, chiar cu completarea celor 200 de dolari veniţi cu regularitate de la Radu, îmi ajung strict pentru viaţa de toate zilele. Şi iacă, nemulţumirile cresc în sufletul meu, cu toată buna stare realizată.

Lipsurile pe piaţă încep să apară. Ba nu se găseşte cafea, ba carne, ba untdelemn, ba toate la un loc ! Pentru mine aceste lipsuri se cunosc foarte puţin, deoarece carnea îmi vine acasă, plătind-o la supra preţ, iar celelalte le găsesc alergând cu maşina pe la toate Alimentarele din Bucureşti.

Ioana trebuie să se scoale în fiecare dimineaţă la 4 ca să găsească lapte pentru copii ! Cu sacrificii de timp pierdut, nimic nu ne lipseşte, dar cei care nu au maşină şi nici posibilităţi de a plăti la suprapreţ, ce fac ?

În fiecare Duminecă dimineaţa mergem la piaţă, pentru a cumpăra legume şi fructe pentru copii. Cartofii sunt atât de murdari de pământ, încât trebuie să-i plăteşti triplu, cumpărând mai mult pământ decât cartofi ! Fructe, nici vorbă, în afară de mere şi pere pădureţe ! Din când în când se găsesc zarzavaturi mai ca lumea. Pieţele au un aspect jalnic, iar Alimentarele sunt pline numai cu tot felul de vinuri, toate proaste, votcă poloneză, conserve de peşte, compoturi şi dulceţuri. Altceva nu se găseşte. Pe zi ce trece, chiar cu bani şi cu maşină, aprovizionarea este din ce în ce mai grea.

Dar nu numai acest aspect al vieţii este deprimant. Când plec dimineaţa la serviciu, bineînţeles cu maşina, văd înghesuiala de nedescris din autobuze, troleibuze şi tramvaie. Oamenii se calcă pe picioare, îşi rup hainele, bineînţeles sunt irascibili, se înjură, se mai şi bat între ei, pentru a pune un singur picior pe scara vehiculului care-i duce la serviciu. În acest timp, cei bătrâni, responsabili cu aprovizionarea, se află deja de câteva ore pe la diferite cozi.

Murdăria pe străzi este deprimantă, iar apartamentul nostru nou, după numai câteva luni, se umple de gândaci, care vin de la subsol. Contra acestor colocatari, nu se găseşte absolut nimic. Şi în aceste condiţii, care pe mine totuşi mă afectează mai puţin, viaţa îşi urmează cursul, care devine "normal" ! Dezastrul total este inevitabil, pentru toţi cei ce mai au timp să gândească. În fiecare zi îţi pui întrebarea, cum poate fi mai rău ?

Eu însă, am cu totul altfel de preocupări. Pentru mine, lipsurile din ce în ce mai mari, nu constituie problema care mă persecută în cel mai înalt grad. Posibil fiindcă, iarăşi în comparaţie cu cei din jurul meu, situaţia mea este destul de acceptabilă. Pentru mine, principala problemă este realizarea mea ca om. Pentru ce trăiesc ? Ca să am ce mânca ? Ca să fiu elegant faţă de toţi ceilalţi ? Ca să am o maşină, după care să întoarcă oamenii capul pe stradă ? Pentru asta am plecat voluntar pe front la 22 de ani ? Pentru asta am făcut 16 ani de închisoare ? Pentru asta m'am angajat miner la Hidrocentrala Argeş ? Pentru asta lucrez cu atâta conştiinţiozitate la această coloană de autobuze ?

Evident, când am ieşit din închisoare aveam cu totul alte probleme, probleme de existenţă. Acum acestea sunt rezolvate, dar cu ce sunt mai mulţumit astăzi decât acum 10 ani ? Stau şi mă gândesc că nu îndestularea de astăzi constituie pentru mine o satisfacţie ci poate doar felul în care am ajuns la ea. Sunt foarte mulţumit de mine, că în decurs de 10 ani, pornind de la zero, am putut ajunge la situaţia de astăzi, la care m'a ajutat şi norocul, dar nu buna stare îmi oferă satisfacţia, ci drumul parcurs pentru a ajunge la ea. Să fie această satisfacţie, tot ce-şi poate dori un om pe acest pământ ? Din nou îmi pun întrebarea : atunci pentru ce războiul ? Pentru ce puşcăria ? Care este ţelul unui om în viaţă ? Să mănânce bine, să fie elegant şi să aibă o maşină frumoasă ? Astea toate la un loc constituie o realizare ? Cu ce gânduri am pornit în viaţă acum 30 de ani, când am plecat voluntar pe front ? Începând de-atunci trebuie să mă gândesc, pentru a-mi întocmi un bilanţ al vieţii. Ca tânăr ofiţer, după un an de liceu militar şi doi de şcoală militară, mi-am dat seama că nu am nicio contigenţă cu cariera militară. Nu sunt bun nici să lustruiesc pinteni sau harnaşamente, nici să fac instrucţie de paradă, cu-atât mai mult să instruiesc pe alţii să facă aceste lucruri ! Şi în fond, asta-i cariera militară ! Şi dacă nu eram capabil atunci la 22 de ani să accept această meserie, cum aşi fi putut-o face o viaţă întreagă ? Nu, evident nu, această carieră nu a fost pentru mine ! Aşa gândeam atunci. Şi totuşi armata este necesară, dar numai atunci când trebuie să-ţi aperi ţara. Deci nu mi-am greşit cariera, cu condiţia de a nu o permanentiza. Aşa am plecat pe front, aşa am făcut războiul şi nu regret astăzi ce am făcut. Nu aveam de gând să rămân în armată, dar soarta noastră tragică a făcut ca, independent de ce voiam eu, cariera nepotrivită mie să-mi fie închisă. Războiul câştigat sau pierdut, nu mai aveam ce căuta în armată. De aceea nu am regretat niciun moment când am fost arestat ca ofiţer activ, imediat ce m'am întors de pe front ! Eram locotenent, când printr'un decret m'am trezit soldat, băgat în închisoare, scos şi, tot printr'un decret apărut în timp ce eram închis, să mă aflu căpitan în rezervă şi trecut din Cavalerie, în Infanterie ! Surprizele pe care ţi le rezervă viaţa nu sunt niciodată previzibile ! M'am gândit eu oare un singur moment, atunci când mă aflam în celula 6 de la Zarca Gherla, că nu-mi voi sfârşi zilele acolo şi că voi fi eliberat de Regimul Comunist? Dar m'am gândit eu oare în acel timp, că voi ajunge în timpul comuniştilor să am un apartament personal elegant, că voi avea maşină şi mai ales că îmi voi petrece o vacanţă într'una din vilele

Comitetului Central ?!!! Astea sunt surprizele pe care viaţa mi le-a rezervat, dar după cum nici un moment nu am fost disperat atunci când eram în lanţuri la Gherla cu mâncare o dată la două zile, nu sunt mulţumit nici astăzi când am de toate. Am plecat pe front, deoarece consideram că este singura justificare a unui ofiţer activ, singura justificare a armatei. Am plecat pe front deoarece am considerat ca o datorie a mea să-mi apăr ţara, dar poate şi dintr'un spirit de aventură caracteristic vârstei pe care o aveam atuci. Am conştiinţa împăcată că mi-am făcut datoria până în ultimul moment. Am făcut închisoare fără niciun motiv dovedit, dar am făcut-o cu liniştea sufletească că intenţiile mele nedescoperite de Securitate existau. Am fost pedepsit pentru intenţie, nici aia dovedită, dar reală. Cei ce voiau să schimbe faţa lumii, ştiau că sunt vinovat faţă de ei şi de aceea m'au condamnat, de aceea nu-i condamn. Lumea de astăzi vede cu alţi ochi viaţa, iar pentru a se ajunge la scopul final, vechile legi burgheze nu constituie piedici. Condamnarea pentru intenţie nedovedită, eu o socotesc totuşi justă, căci trebuie să judec din postura lor de revoluţionari. Faptul că ei au fost induşi în eroare de revoluţia pe care au făcut-o, este un cu totul alt lucru. Atâta vreme cât principiile unei revoluţii sunt frumoase, atunci când aceasta începe, nu poate fi condamnată pentru conseciinţele ei. Toate revoluţiile au exaltat "libertatea, egalitatea şi fraternitatea" şi toate au avut drept consecinţă teroarea şi tirania. Aşa a fost în trecut şi aşa va fi şi în viitor ! Sunt condamnaţi astăzi cei ce au făcut Revoluţia Franceză ? Ba din contra, sunt daţi ca exemplu, sunt divinizaţi ! A existat în omenire o mai mare teroare ca atunci ? De ce astăzi sunt condamnaţi cei ce au făcut Revoluţia bolşevică ? Aceleaşi principii frumoase, acelaşi fanatism, aceaşi teroare, aceleaşi crime ! Deosebirea între cele două revoluţii, este una singură. In timp ce prima s'a sfârşit repede printr'un accident, care s'a numit "Napoleon", cea de-a doua durează de peste 50 de ani, şi tot un accident , poate de altă natură, o va înlătura.

Desigur, la noi nu a existat o revoluţie propriuzisă, la noi nimeni nu s'a ridicat împotriva puterii de Stat, la noi revoluţia a fost importată cu ajutorul unei armate străine, dar principiile ei, născute pe teren propriu sau importate, s'au dezvoltat după legile tuturor revoluţiilor, adică promisiuni de libertate exacerbate la maximum şi terminate prin dictatură sângeroasă. De aceea, nu trebuiesc căutaţi vinovaţii, atâta vreme cât massele înlocuiesc elitele, rezultatele au fost şi vor fi aceleaşi. Orice revoluţie, după ce şi-a terminat presupuşii duşmani, şi-a devorat cu sălbăticie proprii partizani! Nici o deosebire între Revoluţia Franceză şi Revoluţia Comunistă !

Cu aceste gânduri, am făcut liniştit cei 16 ani de închisoare cu care m'au gratulat Partidul şi Guvernul, cu aceiaşi resemnare asist astăzi la consecinţele revoluţiei. Massa atunci când este ridicată la conducere, nu poate da mai mult decât se vede astăzi. Nu are nici o importanţă faptul că nu massa conduce acum, importanţă are că din sânul ei s'au recrutat cei ce ne cârmuiesc.

Impotriva acestui fenomen periodic, împotriva revoluţiilor, trebuie să se îndrepte ochii elitelor, care mai există încă în Occident. Din nenorocire, tocmai aceste elite, prin slăbiciunile lor, au fost cauza revoluţiilor. Cercul este vicios şi de neînlăturat.

Aceste concluzii, nu sunt însă dezesperante, omul este dator atâta vreme cât trăieşte să lupte împotriva răului, prin toate mijloacele. Dacă elitele nu ar fi fost adormite de binele pe care îl trăiau, nu ar fi izbucnit cel de-al doilea război mondial cu consecinţele sale dezastruase. Se pare că Occidentul cade astăzi în aceiaşi greşeală ca în trecut şi dacă este aşa, atunci scăpare nu mai există. Dar datoria noastră a fiecăruia, indiferent de posibilităţile pe care le avem sau mai bine zis, care nu le avem, este de a lupta pentru adevăr atâta vreme cât facem umbră pământului.

In posesia adevărului desăvârşit nu este decât Dumnezeu, dar el nu va coborî niciodată pe pământ pentru a face dreptate oamenilor. Deaceea Dumnezeu i-a înzestrat cu "liberul-arbitru", pentru a se conduce singuri. Dumnezeu nu se bagă "în administraţie", el judecă omul ca individ, nu în cadrul colectivităţii. Faptul că pe pământ este rău sau bine, nu are nici o importanţă, căci sufletul omului, reacţionează după împrejurări şi omul este judecat după acţiunile şi reacţiunile sale. Noi avem fiecare un "adevăr" al nostru şi dacă suntem fideli nouă înşine, înseamnă că ne-am făcut datoria.

Acestea sunt motivele pentru care nu pot fi mulţumit cu viaţa pe care o duc. Dacă ajutat de noroc mi-am făcut datoria faţa de familia mea ; faţă de Dumnezeu şi faţă de Ţara mea, după propria conştiinţă nu mi-am îndeplinit-o. După cum datoria faţă de Familie este permanentă, tot aşa trebuie să fie şi cea faţă de Dumnezeu şi de Ţară. Adevăratele datorii nu ne sunt impuse decât de propria conştiinţă iar dacă aceasta le dictează şi nu le îndeplinim suntem noi înşine vinovaţi. Dacă propria conştiinţă nu "ţi-a strigat" aceste datorii, nici Dumnezeu nu te va judeca pentru ele căci nu le-ai cunoscut.

Eu însă mă culc şi mă trezesc cu întrebarea : ce faci pentru Ţara ta ? Şi nu ştiu ce să răspund. De aceea încerc să plec din Ţară, de aceea am încercat tot ce este omeneşte posibil să-l conving pe Radu să mă scoată. Ce-mi va rezerva viitorul ? Numai Dumnezeu poate şti dacă vreodată îmi voi găsi o adevărată linişte sufletească !

* * *

Tergiversările domnului Radu Roşianu în privinţa întâlnirii propusă de dânsul între reprezentanţii Consiliuli Naţional şi ai Uniunii Românilor Liberi, îmi pun la grea încercare nervii, cu-atât mai mult cu cât de data aceasta toţi colaboratorii mei sunt pentru ruperea tratativelor, ceeace eu resping cu toată energia. Nu pot rupe o legătură ce-mi poate oferi o cât de mică speranţă pentru aducerea "UMRL"-ului la masa tratativelor.

In tot timpul acestor aşa zise tratative, oamenii de încredere ai d-lui Raţiu, d-nii Doru Novacovici şi doctorul Alexandru Mircea Munteanu, nu au încetat un moment campania de calomnii şi defăimări la adresa mea.

Nu am răspuns absolut nimic, dar iată că ziarul d-lui Raţiu, "Românul Liber" din Mai 1988, prin articolul intitulat "FRANŢA" şi semnat :

Corespondent, își permite o dezinformare de mari proporții. Acest ziar reproduce "Comunicatul" în 7 puncte, pe care domnul Horațiu Comaniciu l-a respins, pretinzând că l-ar fi semnat !

Până astăzi, m'am abținut să răspund, la toate calomniile adresate mie personal, dar această inimaginabilă dezinformare mă obligă la o punere la punct. In răspunsul meu, reproduc punctele exact așa cum au fost redate de către "Românul Liber" (pe care acesta pretinde cu nerușinare că dl. Comaniciu le-ar fi semnat), aducând rectificările de rigoare, pentru a corespunde adevărului.

Astfel în "Stindardul Românilor", nr. 19-20 din Mai 1988 apare articolul :

PENTRU RESTABILIREA ADEVARULUI

La 25 Februarie, la Paris, nu s'a luat nici o hotărîre, deoarece domnul Comaniciu a condiționat semnarea oricărui acord, de participarea U.M.R.L. la "Unirea Românilor" de la 4 Iunie, de la Paris.

La 26 Februarie, tot la Paris, o persoană din conducerea U.M.R.L. a cerut să mă vadă, pentru apropierea punctelor de vedere în ceeace privește "Unirea Românilor".

După ce am căzut la un acord de principiu cu această persoană, am hotărît o nouă întâlnire în Germania, la care să participe : U.M.R.L., C.N.R. și F.N.U.R. Intâlnirea trebuia să aibe loc în maximum 3 săptămâni, numărul persoanelor participante urmând a se stabili ulterior telefonic.

Intre timp, domnii Doru Novacovici, Secretarul U.M.R.L. și Alexandru Mircea Munteanu, Președintele Secției Germania a UMRL, au deslănțuit atacuri verbale vehemente împotriva mea. Ziarul "Românul Liber" a deschis o campanie de defăimare împotriva subsemnatului, care nu s'a încheiat nici astăzi și căreia nu i-am răspuns până acum.

Intâlnirea proiectată în Germania, a fost amânată sine-die de către conducerea UMRL. Totuși, în luna Martie am avut o nouă întrevedere cu aceiași persoană din conducerea UMRL la München.

La această întrevedere, mi s'a pus în față un Comunicat comun în 7 puncte, pe care să-l semneze domnul Comaniciu, pentru ca o nouă apropiere să se realizeze între cele două organizații CNR și UMRL, în vederea Unirii de la 4 Iunie. Reprezentantul UMRL a susținut că pentru menajarea succeptibilităților ar fi bine ca eu să nu iau parte la această întrunire. Am căzut de acord ca 3 reprezentanți ai CNR și 3 reprezentanți ai UMRL să se întâlnească cel mai târziu în 3 săptămâni la domnul Comaniciu acasă, în vederea semnării Comunicatului comun. Am căzut de acord să nu iau parte la această întrunire.

In perfectă înțelegere cu domnul Comaniciu, i-am comunicat reprezentantului UMRL că nu putem admite punctele 3 și 5 din Comunicat și cerem să fie adăugat un nou punct, prin care U.M.R.L. își ia obligația de a participa la Unirea Românilor de la 4 Iunie.

Am explicat atunci acestui reprezentant al UMRL, că nu putem admite punctul 3, deoarece nimeni nu a călcat acordul de la Paris de la 12 Aprilie 1986 de a se înceta atacurile între organizații. Ediția Specială scoasă de subsemnatul, scoțând în evidență doar falsuri și nereguli, pe care o presă onestă era obligată să le facă cunoscute opiniei publice.

In ceeace privește punctul 5, nu putem fi de acord, deoarece nu este vorba de fărâmițarea forțelor anticomuniste ci, din contra, de unificarea lor printr'o reprezentanță comună a tuturor organizațiilor, care nu vor fi afectate cu absolut nimic.

Mi s'a promis că i se vor comunica domnului Rațiu doleanțele noastre și este mai mult ca sigur că în maximum 3 săptămâni, adică în luna Aprilie, cele două delegații se vor întruni la domnul Comaniciu acasă.

Această întrunire nu a avut loc niciodată, deoarece domnul Rațiu a refuzat-o. Ținem să precizăm, că acordul în 7 puncte, redat de către "Românul Liber", nu a fost un acord, cum lasă să se înțeleagă acest ziar, ci doar o propunere a d-lui Rațiu, neacceptată și nesemnată de dl. Comaniciu, președintele CNR. In consecință, nu putem socoti articolul din "Românul Liber" intitulat "Franța" și semnat "Corespondent", decât ca o dezinformare intenționată a cititorilor săi. De altfel acest ziar și-a mai dezinformat cititorii și atunci când a menținut în "Redacția" ziarului, numele d-lui Dan Cernovodeanu deși acesta demisionase și ceruse ca demisia să fie publicată în ziar.

Trebuie să mai adăugăm că la întrunirea din 12 Aprilie 1986 de la Paris s'a hotărît și o nouă întâlnire în cursul lunii Octombrie 1986, care să hotărească unirea celor două organizații CNR și UMRL. Au susținut atunci cu vehemență necesitatea acestei întruniri din Octombrie, membri UMRL-ului, domnii Ion Ghica, Dan Cernovodeanu și dr. Florin Mătrescu. Tot dl. Rațiu a tergiversat această întrunire hotărîtă care nu a avut loc niciodată.

După campaniile calomnioase ale ziarului "Românul Liber", organ oficial al UMRL-ului, după injuriile verbale ale d-lor Doru Novacovici și Alexandru Mircea Munteanu, în ședința UMRL, secția Germania, la adresa subsemnatului, după tergiversările intenționate ale UMRL-ului pentru o întrunire între reprezentanții celor două mari organizații și, în sfârșit, după dezinformarea din ultimul număr al ziarului "Românul Liber", atitudinea UMRL-ului față de Unirea Românilor, pare să se clarifice.

Nu indicăm numele reprezentantului UMRL la aceste întrevederi avute la Paris și München, precum și în mai multe convorbiri telefonice, pentru a respecta "secretul" cerut de către acest împuternicit.

Suntem însă obligați a reda cu exactitate cele petrecute, pentru a restabili un adevăr, pe care ziarul "Românul Liber" îl ocolește intenționat.

A nu participa la un dialog deschis, care nu urmărește decât găsirea unei formule de Unire a Românilor, scoate în evidență "democrația", care domnește în cadrul conducerii UMRL-ului.

Cu toate acestea, atât CNR-ul, cât și FNUR-ul, așteaptă din partea UMRL-ului o atitudine mai binevoitoare, prin prezența sa la Congresul Mondial Românesc de la 4 Iunie de la Paris. Noi nu putem crede că

UMRL-ul, care se pretinde a fi o organizaţie pur democratică, ar putea refuza dialogul deschis, pentru realizarea unei reprezentanţe româneşti, în timpurile atât de grele pe care le trăieşte poporul român.

* * *

Întrucât Unirea Românilor, constituie unica justificare a venirii mele în Exil şi este o problemă acută la ordinea zilei, tot în "Stindardul Românilor" nr. 19-20, din Mai 1988, public următorul articol :

1988 ANUL UNIRII EXILULUI ROMÂNESC

Evenimentele petrecute în Ţară la sfârşitul anului 1987 se pare că au trezit exilul românesc.

Iniţiativa noastră luată la 3 Octombrie 1987, la Freiburg, de a forma un grup de acţiune pentru "Unirea Exilului Românesc", a avut un răsunet nemaipomenit. Aceasta dovedeşte incontestabil dorinţa marei majorităţi a exilului românesc de a ieşi din imobilitatea, din dezorientarea în care trăieşte de peste 40 de ani.

Evident, în momentul în care această iniţiativă s'a dovedit viabilă, în momentul în care interesul românilor pentru unire a devenit o preocupare generală, Securitatea guvernului dela Bucureşti s'a alarmat şi a intrat în acţiune. De altfel Securitatea a prevenit acest lucru şi, în ultimii ani, a devenit foarte activă aruncând sămânţa discordiei în exil, printr'o mulţime de publicaţii, ziare şi cărţi apărute, menite să provoace tot felul de dezbinări.

Astfel, editura "Nadrag" a domnului Iosif Drăgan, a editat cartea "Antonescu", menită să aprindă focul în exilul românesc. Această carte apărută cu concursul domnului Maghirescu, excelent ofiţer din anturajul Mareşalului, care şi-a depănat amintirile, a fost trunchiată şi măsluită de domnul Drăgan spre a servi interesele Securităţii. Onestul ofiţer Maghirescu a devenit, în mâinile domnului Drăgan, "idiotul util", preconizat de Lenin.

Redând cu fidelitate unele amintiri, corespunzând adevărului istoric, domnul Drăgan a complectat cartea cu materialul incendiar servit de Securitate. De altfel, cum ar fi putut admite Securitatea, ca domnul Maghirescu să se fi deplasat în Italia şi să-şi publice amintirile în legătură cu Mareşalul Antonescu, dacă nu avea certitudinea că această carte îşi va atinge scopul ? Şi cum putea să nu aibe această certitudine, când cartea urma să fie editată de omul său de încredere, domnul Iosif Drăgan ?

Scopul a fost atins şi momeala aruncată a fost muşcată din plin de "idioţii utili" ai exilului românesc.

Bietul Maghirescu şi-a dat seama prea târziu de cursa ce i s'a întins şi-acum regretă amarnic.

Dar Securitatea nu s'a mulţumit cu această reuşită publicând de curând memoriile domnului Carandino, în ziarul "Dreptatea" de la New York, condus de alt salariat al său, domnul Miclovan. În aceste memorii, este împroşcat cu noroi unul din cei mai străluciţi oameni politici ai partidului Naţional Liberal, George Brătianu. Acest martir, ucis de către Securitate în închisoarea dela Sighet, alături de Mareşalul Antonescu, ucis la Jilava, este întrebuinţat în modul cel mai murdar pentru a se arunca discordia în exilul românesc.

Nu a fost însă suficient atât. Prin uneltele lor stabilite în Occident, trebuiau distruşi şi iniţiatorii "Unirii Exilului Românesc". Astfel, în momentul de faţă, toate eforturile Securităţii se îndreaptă spre a compromite pe domnii Cornel Petrassevich, Dan Cernovodeanu, Vladimir Boutmy de Katzman şi pe subsemnatul. Toate minciunile, calomniile şi murdăriile sunt aruncate asupra noastră, prin oamenii lor direcţi sau prin "idioţii utili" care, din păcate, se găsesc cu duiumul în exilul românesc. Nu înţelegem să răspundem unor astfel de murdării căci după proverbul franţuzesc : "qui s'excuse, s'accuse"! Din nefericire, se găsesc naivi care să poată crede, că patru oameni care totalizează 61 de ani de închisoare, se pot preta la bătrâneţe şi tocmai aici în libertate, la murdării, atunci când au stat cu fruntea sus în faţa torturilor şi chinurilor prin care au trecut !

Noi nu ţinem seama de toate aceste uneltiri josnice şi luptăm mai departe pentru "Unirea Exilului Românesc". Trebuie să ne trezim, este ultimul ceas pentru generaţia noastră de a realiza această "Unire", atât de necesară moralului celor din Ţară, atât de necesară credibilităţii noastre în Occident.

Toţi aceia, care sub diferite pretexte, în realitate pentru orgolii personale, refuză să ia parte la "Unire", dovedesc prin aceasta că luptă împotriva intereselor naţionale. Nu poate exista pretext care să împiedice o discuţie democratică la aceiaşi masă a tuturor românilor.

A REFUZA DIALOGUL, ÎNSEAMNĂ A NEGA DEMOCRAŢIA, A PUNE DUŞMANIILE PERSONALE ŞI ORGOLIILE NEMĂSURATE ÎNAINTEA INTERESELOR COMUNE ALE EXILULUI ŞI POPORULUI ROMÂN, ÎNSEAMNĂ A FACE JOCUL SECURITĂŞII.

Nimeni din tot acest exil nu-şi poate aroga dreptul de a vorbi în numele poporului român. Nimeni, deoarece acest exil numără sute de mii de oameni iar cele mai mari organizaţii româneşti, nu întrunesc în realitate mai mult de 250 ! Iar dacă sunt organizaţii care pretind a însuma peste 1000 de oameni, apoi acest lucru constituie o minciună sfruntată, o înşelătorie, care nu foloseşte nimănui. Şi apoi chiar dacă acest lucru ar fi adevărat, nu poate reprezenta nici 0,5% din exilul românesc.

Trebuie să ne punem legitima întrebare : cum este posibil ca sute de mii de oameni să fie indiferenţi fată de situaţia îngrozitoare în care se găseşte poporul român ? Cum este posibil ca doar 2-3 mii să fie înregimentaţi în aproximativ o sută de organizaţii cu caracter politic, religos sau cultural ? Răspunsul este simplu : veniţi în Occident, au fost dezgustaţi de intrigile, calomniile şi discordia ce domneşte în exil. Astfel, marea majoritate au preferat să stea deoparte şi să se amestece în acest infern.

Şi-atunci, cum pot găsi corifeii vânători de funcţii onorifice, care până acum şi-au arogat dreptul de a vorbi în numele exilului românesc, că cei

13, care au format grupul de acţiune, nu sunt cunoscuţi de către ei ? Dar atunci când vor apare mii de români, ei cred că-i pot cunoaşte pe toţi ? Ei bine, le răspundem : nu au fost 13, au fost peste 100, dar din ei am ales iniţial doar 13, deoarece scopul nostru nu a fost constituirea unei noi organizaţii, ci unirea celor existente printr'o reprezentanţă comună. Am ales aceşti 13 oameni, pentru a-i consulta în vederea unirii exilului. Din trecutul lor, le-am dat fosta apartenenţă politică, pentru a se putea constata că înţelegem să formăm o largă coaliţie, respectând toate punctele de vedere, de la moderaţi de stânga, la moderaţi de dreapta, le-am dat anii de închisoare, nu fiindcă aceasta ar constitui un criteriu de selecţionare a valorilor, ci pentru a se vedea strânsa contigenţă cu suferinţele neamului, le-am dat titlurile academice, nu pentru a le satisface orgolii, ci pentru a se putea constata competenţa acestor oameni care luptă cu totul dezinteresat la "Unirea Exilului Românesc". Nu sunt cunoscuţi ? Este foarte normal acest lucru, deoarece românii cu răspundere nu au vrut să se încadreze în sterilitatea acestui exil, dar atunci când au putut întrezări o iniţiativă serioasă, au apărut la suprafaţă, după cum vor apare mulţi alţii, care până acum au stat deoparte. Un exil românesc activ, competent şi serios, nu se poate mărgini la simple adunări cu ocazia zilelor naţionale în care aceiaşi oameni cu pretenţii de şefi ai exilului să ţină discururi patriotice înflăcărate, să joace în horă, să bea şi să mănânce, şi apoi să facă o mare publicitate de eroicile lor acţiuni. Numai atunci când se va da publicităţii un program de acţiune, din care să rezulte o serioasă activitate politică, religioasă, economică şi culturală, o acţiune de încurajare a celor din Ţară şi o acţiune de relaţii cu cancelariile occidentale, numai atunci vom putea vedea intrând în rândurile noastre pe adevăraţii români, care astăzi nu se amestecă în certurile exilului. Dar pentru a se realiza acest lucru este nevoie de un dialog deschis, de o întrunire a tuturor românilor şi aceasta se va face la 4 Iunie 1988 la Paris. Reprezentanţa comună care se va constitui, va fi doar nucleul în jurul căruia vor veni ulterior toţi cei ce şi-au pierdut, pe bună dreptate, încrederea în posibilităţile neamului nostru.

Nu vom admite să se ţină discursuri patriotarde, vremea lor a trecut, vrem sugestii clare, care să fie imediat puse în practică. De aceea rugăm pe toată lumea să nu se înscrie la cuvânt dacă nu are ceva serios de spus, pentru a nu ne răpi din timpul extrem de preţios ce ne stă la dispoziţie. Pentru ca un exil să fie eficient, trebuiesc fonduri şi de aceea facem apel la economiştii noştri, să propună soluţii.

Repetăm : nu urmărim să subordonăm organizaţiile existente. Nu urmărim creierea unei noi organizaţii. Vrem ca organizaţiile noastre politice, religioase şi culturale să pună umăr la umăr, să ne dea pe cei mai buni şi experimentaţi oameni pe care îi au pentruca, împreună cu cei neînregimentaţi în niciun fel de asociaţie şi dornici să-şi dea aportul, să formăm o reprezentanţă comună, care să vorbească şi să acţioneze în numele întregului exil românesc. Această reprezentanţă care se va forma la 4 Iunie, nu va fi decât jalonul în jurul căruia vor veni şi alţii, care astăzi încă nu ne sunt cunoscuţi. In Septembrie 1988, la Cleveland, se vor aduna

sute de români, care vor desăvârşi unirea începută de noi la Paris. Reprezentanţii lor : Părintele Gheorghe Calciu Dumitreasa, domnul profesor universitar Tudor Olimpiu Bompa, doamna Moisin de la "Cuvântul Românesc" şi domnul Zahu Pană, vor veni la Paris, ca simbol al unirii cu cei de dincolo de ocean.

Astăzi nimeni nu are dreptul să vorbească în numele exilului românesc, dar forţele unite ale tuturor, vor putea face acest lucru cu competenţă şi eficacitate. Desigur nu se va putea realiza adevărata "Unire a Exilului Românesc" la Paris, şi nici după întrunirea de la Cleveland, dar se va putea spune că s'au pus bazele unirii, că s'a constituit nucleul în jurul căruia se vor aduna în timp toate capacităţile româneşti de care dispune acest exil.

Ni s'a reproşat că am făcut un "Statut" neoperaţional. Noi nu am anunţat un "Statut", ci un "proiect de Statut", care să fie dezbătut şi căruia să i se aducă amendamentele care vor fi necesare. Ni s'a reproşat că un "Statut" înseamnă o nouă organizaţie. Nu-l mai numim "Statut", ci regulament de funcţionare al reprezentanţei exilului. Ni s'a reproşat că sunt prea multe comisii. Răspundem că aceste comisii sunt prevăzute pentru a lua fiinţă pe măsura posibilităţilor. Ni s'a reproşat că vrem să constituim un "Senat" şi că acest lucru este mult prea pretenţios spus. Răspundem : nu ţinem neapărat la titulatura de "Senat", poate fi numit "Sfatul Exilului", dar acest "Sfat" este absolut necesar într'o reprezentanţă cu caracter democratic, deoarece acolo se iniţiază şi se elaborează idei şi propuneri, care se transmit directoratului de conducere. Poate nu o să convină titulatura "Directorat", îl vom numi "Comitet" sau "Grup" ! Unii oameni nu ştiu de ce să se mai lege, pentru a împiedeca "Unirea Românilor"!

Incercarea este inutilă, de pe acum Consiliul Naţional şi multe organizaţii din toate colţurile lumii şi-au dat deja adeziunea.

Noi, cei care am constituit grupul de acţiune numit "Frontul Naţional al Unirii Românilor", am anunţat că ne vom autodizolva în momentul în care ne vom ajunge scopul propus, acela al "Unirii Românilor". Noi am căzut de acord cu cei din Statele Unite şi Canada, ca "Unirea tuturor Românilor" să se desăvârşească în Septembrie, la întrunirea denumită "Romfest 88", din Statele Unite, întrunire la care vom lua parte prin câţiva reprezentanţi.

După cum deasemeni am anunţat, subsemnatul nu voi accepta niciun fel de demnitate în cadrul Congresului Mondial Românesc, iar ziarul meu "Stindardul Românilor" îşi va deschide larg paginile, pentru susţinerea intereselor reprezentanţei tuturor românilor.

Să ne ajute Dumnezeu şi să ne lumineze întru încetarea calomniilor, a duşmăniilor personale şi a orgoliilor nemăsurate. Românii din Ţară, umiliţi şi îngenunchiaţi, sunt cu ochii pe noi, să nu le înşelăm aşteptările !

* * *

România, căci numai la ea mă gândesc, astăzi mai mult ca oricând, luptându-mă pentru Unirea Exilului Românesc, mă readuce cu gândurile la Bucureşti.

Se împlinesc doi ani de când lucrez la coloana de autobuze şi treburile merg în continuare bine. M'am învăţat cu şoferii, îi cunosc pe cei care fură în afara limitelor permise, dar constat că ei au maşini mai proaste, deci cheltueli de reparaţii mai mari. Sunt nevoit să închid ochii ! Furtul nu poate fi oprit, atâta vreme cât fără el nu se poate trăi, atâta vreme cât statul îşi fură proprii cetăţeni, dându-le prin aceasta exemplu de ceeace trebuie să facă. Poate sunt singurul "prost" din întreprindere, poate unul din puţinii din Ţară ! Dar dacă personal nu fur, sunt complice la furtul altora. M'am învăţat cu acest lucru, m'am încadrat în normele de conduită ale Regimului comunist.

La început îmi făceam procese de conştiinţă, acum nici atât ! De aici până a deveni un adevărat cetăţean al Republicii Socialiste, adică a fura cum toţi cei ce au posibilitatea o fac, este o nimica toată. Şi câte posibilităţi am să-mi dublez, să-mi triplez şi chiar să-mi înzecesc veniturile !

Simt că nu mai pot să trăiesc o astfel de viaţă, sunt copleşit, mi-e scârbă de tot şi de toate. Dar "Socialismul se construieşte" în continuare după "sfaturile preţioase" ale "Conducătorului mult iubit" şi finalul, adică dezastrul total, se apropie văzând cu ochii.

Nu am mai primit nici o veste de la Radu, ce-o fi cu el ? Cei 200 de dolari sosesc însă cu regularitate de ceasornic. În sfârşit o scrisoare din Statele Unite ! Expeditorul un necunoscut ! Îmi scrie avocatul lui Radu, precum că el a fost internat în spital, într'o garsonieră, având o fractură de col femural. Mă anunţă că mi-a expediat suma de 3000 de dolari !

Fractură de col femural la 85 de ani, înseamnă sfârşitul ! Îmi trec prin faţa ochilor o mulţime de scene petrecute în legătură cu el. Mă revăd la 16 ani, ascultând la uşă discuţiile politice între Radu şi tatăl meu. Îl văd cum arăta atunci, înalt, foarte solid şi reflectând o energie nestăvilită. Îl revăd după 36 de ani, slab, bătrân şi gârbovit, cu o privire blândă, dar cu aceiaşi personalitate marcantă, omul care o viaţă întreagă a fost învăţat să conducă, să dea ordine, să fie intransigent şi definitiv în hotărîrile lui, să nu se lase influenţat cu nimic şi de nimeni.

Sunt sigur că va muri, la vârsta lui o astfel de fractură este fatală. Îl regret din tot sufletul, a fost un om adevărat. Ştiu că mă va lăsa moştenitor şi mă îngrozeşte faptul că banii lui vor veni în Ţară. Eu ce aşi putea face cu ei ? Nimic ! În schimb Regimul comunist va încasa din nou valută, spre nenorocirea noastră a tuturora.

Îi scriu o scrisoare implorându-l să revină asupra hotărîrii lui şi să nu-mi trimită banii în Ţară, rugându-l să-i lase pe numele meu în Banca lui. Mă duc cu scrisoarea la Consulul american, rugându-l să o expedieze prin valiza diplomatică. În zadar toate explicaţiile mele, atât în favoarea Statului american, cât şi a mea personală, răspunsul consului este un categoriv : "NU" ! Nu intră în atribuţiile Consulatului astfel de lucruri şi el nu poate face o ilegalitate ! Asta-i ajutorul american !

După o lună am reuşit să expediez această scrisoare - via Israel -, dar tot după o lună, primesc o nouă scrisoare de la avocatul lui Radu, prin care mă

anunţă decesul său, precum şi faptul că m'a lăsat moştenitor, iar după terminarea formalităţilor, voi începe să primesc moştenirea.

În disperare de cauză, chem Banca din Los Angeles la telefon şi rog să nu-mi fie livrată moştenirea în Ţară, ci să fie depozitată ca şi până acum la aceiaşi Bancă.. Mi se răspunde că ei nu au dreptul de a trece peste hotărîrea domnului Irimescu ! Nimic de făcut. Ce înseamnă bătrâneţea ! Omul acesta, atât de sigur pe el, pe hotărîrile lui, nu a putut înţelege că el nu mai este în plenitudinea mijloacelor sale şi firea sa voluntară, care a rămas aceiaşi, l-a făcut să ia hotărîri complect greşite. Ce pot face ? Să nu primesc moştenirea ? Ar fi o soluţie, dar aceasta ar însemna să mă dau singur pe mâinile Securităţii ! Destul că aceasta îmi cunoaşte gândurile, căci desigur convorbirea telefonică cu Banca a fost interceptată. Până acum Securitatea nu a intervenit cu nimic, probabil fiind satisfăcută de răspunsul Băncii. Dar mai târziu ? Este pentru prima oară în viaţă când sunt pus într'o situaţie, în care nu pot reacţiona în niciun fel. Desigur îmi rămâne posibilitatea refuzului moştenirii. Nu sunt capabil de acest lucru, nu am dreptul să o las pe Ioana şi pe copiii mei fără mine. Este sigur că aşi dispare fără urme. Las totul la voia întâmplării.

Mă simt din ce în ce mai obosit, vreau să fiu singur pentru a-mi aduna gândurile. Îi cer lui Costăchescu o învoire de o săptămână fără salariu, pentru a pleca la mare. Costăchescu pune mâna pe telefon, chiamă medicul întreprinderii şi îi spune :

- Va veni la dumneata tovarăşul Pantazi, te rog dă-i un concediu medical de 7 zile ! Apoi adresându-mi-se, îmi spune :

- După cum vezi, s'a aprobat !

I-am spus Ioanei că mă simt foarte obosit şi că vreau să mă odihnesc timp de o săptămână la mare.

- Bine dar de ce la mare, în sezonul ăsta este frig şi urât !

- Nu are importanţă, mie îmi place marea în orice sezon !

Nu am vrut să-i spun îndoielile mele, neliniştea mea, de ce să-i provoc şi ei gânduri inutile ?

M'am suit în maşină şi am plecat. În acest sezon, nu se pune problema camerii unde voi sta. Se găsesc la toate hotelurile.

Am tras la cel mai mare hotel din Movilă, Carmen Sylva, Vasile Roaită, sau cum i-o mai spune astăzi ! Aaaa, da, astăzi se numeşte Eforie Sud ! Ştiam că este tot anul deschis datorită străinilor care vin la băi de nămol. Într'adevăr în hotel se află câteva zeci de suedezi şi câţiva olandezi, danezi şi vest-germani.

În faţa hotelului, un Porsche, două Mercedesuri şi un Jaguar, care pun în umbră Fordul meu Capri !

Am luat o cameră cu vedere la mare şi m'am dus la restaurant. Se măncă la fel ca la Intercontinental în Bucureşti, adică admirabil, dar şi preţurile în lei sunt extrem de piperate. Constat că sunt singurul român ! Nota de plată este de 350 de lei ! Un sfert din salariul unui tânăr medic ! Şi asta pentru un coniac, o sticlă de trei sferturi de Murfatlar din care nu am băut decât jumătate, un muşchi de vacă în sânge cu cartofi prăjiţi, murături şi o cafea

neagră ! Dar în regimul comunist se trăieşte pe picior mare, dacă nu în privinţa mâncării, cel puţin a preţurilor !

A fost imposibil să închid ochii un singur minut, deşi eram foarte de obosit. Mi-am dat seama că starea sănătăţii mele este extrem de şubredă. Sistemul nervos, de care trăsesem atât de mult, era la pământ. M'am dat jos din pat, m'am plimbat prin cameră şi la 4 dimineaţa am făcut un tur prin jurul hotelului, nu pe plaje, căci riscam să mă aresteze grănicerii pentru tentativă de trecere a frontierii ! La 6 dimineaţa m'am hotărât să mă întorc la Bucureşti ! La ora 7 am plecat şi la 10 eram la locuinţa mea din Drumul Taberii.

- Ce e cu tine ? De ce te-ai întors ? m'a întrebat Ioana speriată.

- De ieri, de când am plecat, nu am închis ochii, nu-mi găsesc nicăeri locul şi sunt extenuat.

- Trebuie să mergi la un doctor.

- Mă duc chiar acum la doctorul întreprinderii să-mi anuleze certificatul medical, vreau să reintru în lucru.

- Te doare ceva, spune-mi ce ai ?

- Nu mă doare nimic, sunt extenuat nervos.

- Pentru nervi, marea nu este indicată, pleacă la munte.

- Nu mai plec nicăieri, reintru în lucru.

Îndată ce am intrat la medicul întreprinderii, am observat că a rămas cu ochii pe mine, examinându-mă cu multă atenţie. I-am explicat ce s'a întâmplat şi i-am cerut anularea certificatului medical.

- Domnule Pantazi, nu poate fi vorba de aşa ceva, starea sănătăţii dumneavoastră este îngrijorătoare, trebuie să vă internaţi în spital.

- Eu în spital ? Să stau cu altul într'un pat ? Trebuie să fiu nebun ! Dar de ce îmi spuneţi că starea sănătăţii mele este îngrijorătoare, fără să mă fi examinat ?

- Este nevoie de un serios examen medical, pe care trebuie să vi-l facă un medic de specialitate, nu vedeţi că vă tremură bărbia şi mâinile ? Nici vorbă de a intra în lucru ! Cunoaşteţi vreun medic, la care vreţi să vă internaţi ? Vă rog să-mi spuneţi, dacă nu, vă fac eu internarea. Părerea mea este că trebuie să vă pensionaţi, este singura soluţie pe care o văd, dar în sfârşit să vedem ce vor spune medicii de specialitate.

- Bine domnule doctor, în două, trei zile, vă aduc răspunsul.

Ideia pensionării, în situaţia actuală, adică cu cei 3000 de dolari trimişi de Radu şi cu moştenirea care va veni îmi surâde. În definitiv mi-ajunge de nervi uzaţi zilnic cu serviciul, am dreptul şi eu la o adevărată odihnă. Îi spun Ioanei rezultatul vizitei medicale şi ea îmi spune că mama ei cunoaşte un medic de această specialitate şi că "uzând de influenţă", trebuie să mă pensionez.

Aşa am ajuns să mă internez pentru cinci zile la doctorul Manole. La expirarea termenului, medicul îmi spune :

- Domnule Pantazi, din nenorocire nu era nevoie de "pile", pentru pensionare, starea sănătăţii dumitale, te obligă la acest lucru. Nervii dumitale sunt foarte deterioraţi şi eu te-am propus pentru pensionare. Este

singura soluţie, trebuie să te odihneşti, să te plimbi şi să nu-ţi mai faci niciun fel de griji. Greutatea este că, în ziua de astăzi, nu ai cum să nu-ţi faci probleme, dar după câte am auzit, existenţa o ai asigurată, aşa că prezintă-te imediat cu diagnosticul meu la Policlinica de care aparţii şi fă-ţi pensionarea.

Cu 1000 de lei în plic, "tainul de rigoare" într'o lună am fost pensionat şi probabil numai ideia că mă voi putea în sfârşit odihni, m'a făcut să-mi revin destul de repede !

* * *

Primesc un telefon de la domnul Nagacevschi, care-mi spune :

- Părintele Bârlea vrea să organizeze serbarea de 10 Mai. M'am gândit că ar fi un bun prilej pentru noi - Grupul de iniţiativă - să ne putem manifesta înaintea Congresului de la 4 şi 5 Iunie.

- Bine, dar cum să ne manifestăm ?

- Să ţii dumneata "conferinţa festivă" !

- Credeţi că o să accepte Monseniorul Bârlea ?

- Eu cred că da, nu văd de ce n'ar accepta.

- Vrea să o organizeze în numele Bisericii Unite ?

- Nu ... în numele Bisericii Unite, al Bisericii Ortodoxe din München, al Consiliului Naţional, al Uniunii Mondiale a Românilor Liberi şi al Românilor Liberi din München.

- Ar fi perfect, cu această ocazie am putea reuni Consiliul Naţional şi Uniunea Mondială a Românilor Liberi şi astfel ar fi un motiv de apropiere între noi toţi. Dar a trimis invitaţii ?

- Da, a şi primit răspuns favorabil de la domnul Comaniciu, dar de la domnul Raţiu nu are niciun răspuns !

- Cum să aibe răspuns de la domnul Raţiu ? Este plecat în Statele Unite, trebuie să-i trimită invitaţie lui Radu Roşeanu căci este vice-preşedinte.

- Am să-i spun şi cu această ocazie îi voi propune ca dumneata să ţii conferinţa festivă.

- Pe Rege l-a invitat ?

- Nu, spune că nici nu-l invită căci tot nu vine !

- Are dreptate că nu vine, dar cu-atât mai mult trebuie să-i facă o invitaţie de formă cel puţin, 10 Mai este sărbătoarea regalităţii, cum poate să nu-l invite ?

- Ştiu eu, Monseniorul nu mi-a răspuns. Eu am să-i spun să-i facă invitaţia lui Roşianu care să vină în numele UMRL-ului şi să te propun pe dumneata să ţii conferinţa festivă.

După două zile primesc un nou telefon de la domnul Nagacevschi, care-mi spune :

- Am vorbit cu Părintele Bârlea, care este de acord ca dumneata să ţii conferinţa festivă, după ce va spune el câteva cuvinte, urmând ca după

dumneata, să vorbească domnul Comaniciu din partea CNR-ului şi Radu Roşeanu, din partea UMRL-ului.

- I-ai mai spus şi de Rege ?

- Da, dar nu răspunde nimic.

- Pentru interesele noastre este prost. Chiar un refuz al Regelui ne-ar fi fost folositor. Dar în sfârşit, nu "Frontul Naţional al Unirii Românilor" are iniţiativa, ba mai mult, când această invitaţie este făcută în numele a 5 organizaţii, Grupul nostru nu a fost nici măcar invitat ! Nu are importanţă, vom veni individual. Dar fiindcă a venit vorba de Rege, să ştii că i-am cerut o audienţă, pentru a-l pune în curent cu ceeace întreprindem în vederea "Unirii Românilor"

- Foarte bine ai făcut, dacă te va primi sau nu, este treaba Lui, dar nu va putea să spună că l-am ignorat ! Ai cumva scrisoarea la îndemână să mi-o citeşti ?

- Da, ascultă :

"Sire,

Exilul nostru se află în criză de conducere de 40 de ani !

De 10 ani, am aşteptat cu răbdare, rezolvarea acestei crize de către conducătorii organizaţiilor noastre româneşti. Mai mult, am încercat o mediere, dar m'am izbit de o totală neînţelegere din partea unora din ei. Nimeni nu a vrut să înţeleagă imperioasa necesitate de a se lua această iniţiativă.

Acest motiv, şi numai acesta, m'a hotărît să intervin, prin a forma "un grup de acţiune", care să încerce Unirea exilului, prin convocarea la Paris în luna Iunie, a tuturor organizaţiilor româneşti.

"Frontul Naţional al Unirii Românilor", condus de către mine, are acest unic scop, iar eu personal mă voi retrage complet, în momentul în care ţelul va fi atins.

Am strâns în jurul meu, oameni capabili din vechiul exil, dar şi oameni care au cunoscut pe propie piele, suferinţele continui ale Ţării.

Am strâns în jurul meu, oameni din toate partidele politice, precum şi a câtorva personalităţi, care nu fac parte din nici o organizaţie sau partid politic (mai puţin cei afirmaţi de "stânga") ; oameni care nu au făcut niciodată nici o politică, care sunt convinşi de necesitatea Unirii, de stringenţa obligatorie de a avea o reprezentanţă unică.

Exilul nostru trebuie să aibă la bază Monarhia, în jurul căreia să se înfăptuiască Unirea.

Noi nu putem recunoaşte niciunul din actele săvârşite de către regimul comunist, deci nici abdicarea forţată a Majestăţii Voastre.

Noi trebuie să revenim la Constituţia din 1923, şi pe baza acesteia, să facem Unirea Românilor.

Această Constituţie prevede : "În caz de criză în conducerea Ţării, Suveranul trebuie să intervină, fie prin convocarea unui Consiliu de

Coroană, fie prin consultarea oamenilor politici, ai capilor Armatei, Justiţiei, Bisericii etc."

În momentul de faţă, ne aflăm într'o mare criză, care dăinuieşte de 40 de ani.

Majestatea Voastră nu aţi făcut uz de prevederile constituţionale, la care aveaţi dreptul şi obligaţia de a apela.

Acesta este motivul, pentru care eu, în calitate de iniţiator al Unirii Românilor, doresc să Vă pun în cunoştinţă de cauză asupra a tot ceeace este necesar să se întreprindă şi să întreprind.

Exilul nostru se află în mare cumpănă şi este nevoie de ajutorul Majestăţii Voastre spre a se putea salva. De aceea am considerat urgentă primirea mea în audienţă, înainte de plecarea Majestăţii Voastre în Statele Unite.

Eu sunt soldat şi aştept ordinul Majestăţii Voastre, de a mă prezenta, în ziua şi la ora, la care Majestatea Voastră va hotărî.

Primiţi Sire, asigurarea loialităţii mele şi a întregului meu respect

Ion Pantazi"

- Ei, ce zici ?

- Admirabil !

- I-am atras atenţia discret că era datoria lui să facă acest lucru ! Dacă ştie să impună "protocoale", apoi să ştie că are şi obligaţii pe care nu şi le îndeplineşte. El e gata oricând să "Domnească", dar niciodată să-şi facă datoria. Nu puteam să-i scriu, fără să menţionez aceste lucruri.

- Foarte bine ai făcut, acum să vedem cum se va descurca ?

- "Se va face că plouă"!!! Dar în acelaşi timp se duce şi Cernovodeanu la el, tot pentru a cere o audienţă pentru mine.

- Foarte bine, nu avem decât să aşteptăm.

- Aşteptăm, dar aşteptăm degeaba, îţi spun eu, vom face Unirea Românilor şi fără ajutorul lui !

* * *

Nu-mi vine să cred că sunt pensionar ! La 55 de ani, am terminat cu "construirea socialismului" şi sunt liber să-mi întocmesc programul cum vreau !

Prima tranşă de 30.000 de dolari au intrat în Banca Română de Comerţ Exterior. Mi se dau în mână 486.000 lei, reprezentând contravaloarea în lei a sumei de 27.000 dolari, rămânându-mi în bancă suma de 3.000 dolari, cu care pot cumpăra ce vreau, prin virament, de la Schop !

Încep să-mi ajut prietenii. Pentru a nu se simţi jenaţi, le ofer împrumuturi, pe care mi le pot restitui când vor avea, în rate. Este singurul fel în care le pot fi de folos. La necunoscuţi, care sunt în situaţii grele, nu mai este nevoie să recurg la astfel de subterfugii, oferindu-le ajutorul de care au nevoie. Astfel se pot cumpăra medicamente străine, se pot face

tratamente nesperate. Cred că este cel mai inteligent fel de a cheltui moştenirea. Încerc totuşi din nou să opresc venirea unor alte sume de bani. Mă duc la consulul american şi îi explic că primirea în continuare a moştenirii "Radu Irimescu", constituie întărirea regimului comunist, care întrebuinţează dolarii pentru propaganda comunistă în Occident, iar mie personal nu-mi sunt de niciun folos. Îl rog să-mi trimită o scrisoare către Banca din Los Angeles, pentru a se reţine restul moştenirii acolo. Îmi răspunde :

- Noi, Consulatul american de la Bucureşti, reprezentăm interesele cetăţenilor americani în România, adresaţi-vă Consulatului românesc de la Los Angeles, ei sunt singurii care vă pot ajuta !!!

În faţa unui astfel de răspuns, nu am putut decât să-i arăt consulului american, profundul dispreţ pe care-l am pentru oficialităţile americane. Am plecat desnădăjduit.

Îi propun Ioanei să facem o excursie în jurul ţării cu următorul itinerar : Craiova, Plopi judeţul Mehadinţi, unde am avut moşia, Poiana Gorj, moşia Poenarilor, Turnu Severin, unde sunt îngropaţi bunicii mei după mamă, Mehadia (Băile Herculane), unde mergeam vara când eram mic, Cluj, la hidrocentrala Someş, pentru a-l vedea pe Vasile Ştefănescu, Zalău, pentru a-l vedea pe vechiul prieten de la Gherla şi de la Valea Călmăţui, Pitty Vintilă, Baia Mare, Baia Sprie, Cavnic, pe drumul evadării mele, Vatra Dornei, cu toate Mănăstirile din Bucovina, Mânăstirile din Moldova şi, în sfârşit, înapoi la Bucureşti, după care să plecăm pentru o lună la mare, la Vama Veche.

Am plecat la drum ! După un popas de 24 de ore la Craiova, unde nu mai fusesem de 11 ani, am văzut-o pe prietena mamei Bibiş Economu, de peste 80 de ani, aproape oarbă şi pe Nelu Petrarian, paralizat, vechi prieten al mamei, vecin de moşie, după care am plecat către Plopi, pentru a revedea locurile copilăriei mele.

Etapa Craiova mi-a umplut sufletul de tristeţe. Craiova reprezenta pentru mine domiciliul obligatoriu al mamei mele cu toate suferinţele ei. Debaraua aceea mică, în care mama dormise timp de 25 de ani pe două cufere, iar singurul loc pe care mi-l putuse oferi pentru a pune capul jos cu 11 ani înainte când o vizitasem timp de o săptămână, după ieşirea mea din domiciliu obligatoriu, fusese pe ciment, cu picioarele sub maşina de gătit de fier, le-am revăzut ieri şi sufletul mi s'a strâns, mi s'a pus un nod în gât şi nici astăzi când trec prin Balş, Strehaia, îndreptându-mă spre Tâmna, nu-mi pot reveni.

A fost ultima oară când am văzut-o pe Bibiş Economu, care o primise cu-atâta căldură pe mama, împărţind frăţeşte mizeria ei, timp de un sfert de secol !

Astăzi, când scriu aceste rânduri, ştiu că Bibiş Economu trăieşte încă, are peste 95 de ani, iar din memoria mea încă nu se pot şterge imaginile de-atunci. Nu mă putea vedea, mă pipăia numai şi plângea evocând-o pe mama.

După aceste scene zguduitoare l-am revăzut pe Nelu Petrarian, muntele acela de om al copilăriei mele, omul vesel şi plin de optimism, care rămăsese doar un pumn de oase, ce nu mai putea părăsi patul. Şi în acele condiţii, ştiu că a mai trăit încă 10 ani !

În maşină fiind, împreună cu Ioana şi copiii mei, Mihai şi Radu, în drum spre Plopi, moşia mea de altădată, conduceam automat, fără a-mi putea niciun moment alunga amintirile, dealtfel ca şi astăzi, când le-aştern pe hârtie.

O lume s'a prăbuşit, a dispărut pur şi simplu, căci pribegirea pe aceste meleaguri a câtorva suflete, nu face decât să aducă mărturie a ceeace a fost odată ! Ei nu mai sunt oameni, decât în propria lor suferinţă, pe care Dumnezeu le-o prelungeşte pentru cine ştie ce raţiuni pe care noi nu le putem pătrunde.

Locurile rămân, dar pentru a le putea recunoaşte trebuie să închizi ochii şi să le revezi aşa cum au fost odată şi câtă durere îţi provoacă această simplă închidere de ochi !

Aceste frânturi de gânduri mă năpădeau atunci când conduceam Fordul Capri-ul pe meleagurile copilăriei mele. Din când în când, auzeam ca dintr'o altă lume vocea Ioanei, care încerca să domolească copii ce se jucau ţipând în spatele maşinei. Poate vorbea şi cu mine, poate mă întreba câte ceva, dar eu eram plecat, plecat cu zeci de ani în urmă, iar răspunsurile mele monosilabice, nu ştiu dacă aveau vreun sens.

La Tâmna, am părăsit Şoseaua Naţională, pentru a străbate ultimii 5 kilometri până la conacul meu dela Plopi. În câteva rânduri, a trebuit să opresc maşina, pentru a astupa gropile prea adânci, cu pietre de pe marginea şoselei, spre a-mi continua drumul. Şi când te gândeşti că această şosea judeţeană, leagă întregul judeţ Mehedinţi de cea mai mare gară, în afară de Turnu Severin! Ne-au trebuit trei sferturi de oră, pentru a străbate cei 5 kilometri ! De peste 30 de ani, nimeni nu mai reparase această principală arteră a judeţului !

Nu mai fusesem pe locurile copilăriei mele de 31 de ani, ultima oară imediat după 23 August 1944. Străbătând pădurea Tâmnei îmi aduc aminte că în această pădure fuseseră instalate aparatele de intercepţie ale nemţilor, pentru avioanele americane ce decolau de la Foggia, pentru a bombarda România. Imaginile din trecut îmi reapar în faţa ochilor de par'că le retrăiesc din nou. Revăd bombardarea în timpul nopţii a oraşului Turnu Severin situat la 30 de kilometri de această pădure ! Îl revăd pe maiorul german, al cărui nume nu mi-l reamintesc, care comanda această unitate şi care în acele zile de 26-27 August 1944, mi-a spus :

- Domnule Pantazi, vă pun la dispoziţie un avion Iunkers, pentru dumneavoastră şi familia dumneavoastră, puteţi încărca în el tot ceeace doriţi şi vă va duce la Viena.

Ţin minte că i-am răspuns :

- Vă mulţumesc, domnule Maior, dar Ţara mea a capitulat şi eu, ca ofiţer, nu am dreptul să mă salvez, va trebui să trag consecinţele faptelor necugetate !

Ieşim din pădure, de unde se vede perfect conacul nostru, la numai câteva sute de metri. Nu a mai rămas nimic, decât casa, fără uşi, fără ferestre şi cu puţine ţigle pe acoperiş. Nici urmă de magazii, pătule, garaj, administraţie, parc, grădină ! Nici urmă din cele 30 de pogoane de pruni din jurul conacului !

Intr'un elan de a reda agriculturii, acest teren cu pomi fructiferi, toţi au fost scoşi, prin "muncă voluntară", dar în locul lor, nu au crescut decât mărăcini ! Ajung la aleea de plopi de câteva sute de metri ce lega şoseaua judeţeană de conacul propriuzis. Nu se mai poate pătrunde pe ea. Lăsăm maşina în şosea şi mergem pe jos până la fostul conac. Casa terminată în 1942, este o ruină.

Ferestrele, uşile şi pardoselile au fost demontate şi duse ... Unde ? Nu se ştie ... poate furate .... poate prin "înţelepciunea partidului" montate într'o nouă vilă a vreunei mărimi locale ! Din grădina din jurul casei, din parcul de pomi fructiferi din jurul grădinii, din mica vie alăturată, nu se vede nici urmă. Au mai rămas doar plopii şi glădicea, pe care nu le-au putut desrădăcina !

Gândurile şi întrebările mă năpădesc, fără vreo ordine oarecare, fără o înşiruire logică, fără nimic ... nimic ... nimic. De ce ? De ce tot acest prăpăd ? De ce acest dezastru ? Cui a folosit ? De ce nu s'a făcut o fermă de stat, căci absolut nimic nu lipsea pentru acest lucru ? La început au purces la distrugere, apoi probabil s'au înspăimântat de ce au făcut şi au părăsit totul, căci nu mai era nimic de făcut. De-atunci, de la dezastru, a trecut un sfert de secol şi totul a fost dat uitării ! Pentru oricare om, care nu ştie ce a fost şi vede pentru prima oară aceste ruine, nu poate să nu bănuiască să nu-şi imagineze că odată aici a existat o gospodărie, şi această numai privind casa dărăpănată, plopii şi glădicea. Pentru mine spectacolul este sfâşietor. Inchid ochii şi văd tot ce a fost odinioară, toată munca mamei mele, care dintr'un câmp de mărăcini a făcut o grădină "ruptă din Rai", e revenită astăzi la ceeace fusese iniţial. Incerc să înţeleg, fac eforturi uriaşe, dar nu reuşesc. Orice revoluţie este însoţită de crime, nu are importanţă cine este vinovat sau nu. Crimele sunt cerute de revoluţie, jafurile deasemenea, focul, distrugerea îi sunt caracteristice. Crimele sunt uşor de făcut, focul uşor de pus, jaful se poate explica, dar până aici poate merge înţelegerea mea. Mai departe ... înverşunarea de a distruge, scoaterea din rădăcini a 30 de pogoane de pruni, nimicirea pomilor fructiferi, a viei, a unei grădini, a unui parc, toate acestea au constituit un efort depus, o muncă îndelungată şi nimeni nu munceşte decât în vederea unui scop, indiferent care ... Dar această muncă diabolică de distrugere, o muncă de săptămâni, poate chiar de luni, pentru ce a fost făcută ? Poate astăzi, când în faţa ochilor mei se aşterne acest oribil spectacol, el reprezintă în mic, ceeace vor realiza în întreaga Ţară românească în decursul a încă câţiva ani !

Probabil că atunci când au hotărît acestea, pentru care s'au străduit atâta, au avut un obiectiv, la care au vrut să ajungă şi oricât ar fi fost el de aberant, a existat. Apoi, au renunţat la el şi totul a rămas ruina de astăzi. Din câte am putut să-mi dau seama până acum, comuniştii îşi fixează

întotdeauna obiective aberante, la care renunţă pe parcurs, în vederea altui obiectiv, tot atât de aberant şi-atunci totul se reduce la prima etapă, aceea a distrugerii în sine !

Persecutat de aceste gânduri, având în fata ochilor pustiirea locurilor propriei mele copilării, nu mai pot nici gândi, cu-atât mai mult să urmăresc ce fac copiii sau ce-mi vorbeşte Ioana. Realizez întru târziu că mi-a spus : "Hai să mergem"! Dar unde să merg ? Cum pot părăsi pentru totdeauna locurile copilăriei, imaginea mamei mele legată de ele ? Cu sufletul sfâşiat şi cu ochii plini de lacrimi îi răspund : "Mergem, mergem în sat". Voiam să văd oameni, oamenii ce nu-i văzusem de peste 30 de ani. Devenisem sadic, voiam cât mai adânc înfipt în inimă cuţitul nevăzut care-mi provocase cea mai îngrozitoare rană.

Am ajuns în sat şi am mers la casa fostului meu logofăt. Par'că-l văd, mic de statură, cu ochi albaştri inteligenţi, vioi, fără ştire de carte, om al cărui creer era un adevărat computer, reuşea să ţină minte toţi oamenii care lucraseră pe moşie timp de câteva luni, cu zilele respective de lucru ! Figură clasică de dac, muncitor şi cinstit, fusese mâna dreaptă a mamei din 1924 şi până în 1948, când a fost alungată de la moşie, luându-i-se până şi verigheta de pe deget. Matei, căci aşa se numea logofătul nostru, a vizitat-o pe mama în domiciliul obligatoriu până a murit, ducându-i mălai, făină şi ouă.

Am strigat la poarta lui. A apărut o babă, pe care cu greu am recunoscut-o ! Era fata lui şi nu avea decât 58 de ani ! Ne-am îmbrăţişat lung, fără a ne spune un cuvânt. Incet, încet, s'a adunat tot satul, o mână de oameni. Pe cea mai mare parte din ei nu i-am recunoscut. Nu erau decât nişte bătrâni, gârboviti, care abia se ţineau pe picioare !

- Unde-s cei tineri ? am întrebat.
- Nu mai e nimeni, conaşule, cei tineri au plecat la oraş !
- Şi cine lucrează pământul ?
- Noi, atât cât putem, dar cea mai mare parte nu se lucrează de ani de zile ! Seceratul şi culesul porumbului, îl fac armata şi studenţii !

Nu am putut sta mult timp, voiam să ajung pe lumină la Turnu Severin pentru a înnopta acolo. Am plecat clătinându-mă până la maşină, sfârşind una din cele mai triste zile din viaţa mea.

* * *

Primesc telefon de la Dan Cernovodeanu din Elveţia !
- Am fost la Rege !
- Şi ce a spus ?
- Părea sceptic în privinţa unirii românilor, dar se arăta încântat dacă se va realiza.
- Bine şi ce a spus despre audienţa pe care i-o cer ?
- Este gata să te primească, dar a spus că cererea de audienţă trebuie să urmeze cursul normal, adică prin secretariat !

- Păi spui că pleacă foarte curând în Statele Unite, aşa că nu mai este timp pentru "protocol"!
Am accentuat cuvântul protocol, pentru a-i scoate în relief ridicolul.
- Da, dar El spune că este timp şi este mai bine aşa !
- Am înţeles, "ţara piere şi baba se piaptănă", în sfârşit, treaba lui !
Îi comunic domnului Nagacevschi rezultatul intervenţiei la Rege a lui Dan Cernovodeanu. Este stupefiat !
- Nici astăzi nu se trezeşte !
- Nu se va trezi niciodată ! S'a născut "dormind" şi va închide ochii tot "dormind"! Nici o grije, unirea românilor se va face şi fără ajutorul Majestăţii Sale ! Când această unire se va realiza şi eu mă voi retrage, atunci va veni şi Majestatea Sa ! Până atunci ... să respectăm cu toţii "protocolul"!
Nu vreau să mă mai gândesc la acest lucru, simt că mi se urcă sângele la cap, ăsta-i Regele de care îmi vorbise Cernovodeanu spunându-mi cât îşi iubeşte Ţara ?!!! Nu este în stare să mişte un deget pentru interesul Ţării, pe care chipului o iubeşte ! Îi este frică să mă primească în audienţă, să nu cumva să afle Nicoleta Franc, Marcel Schapira şi restul camarilei !
Dar cine este Nicoleta Franc ?
O evreică din Iaşi, actualmente corespondenta unui ziar belgian la Geneva, o intimă a Casei Majestăţii Sale, căreia îi dă din când în când interviuri, tot în legătură cu 23 August ! Cum s'ar spune, este singura "autorizată", purtătoare de cuvânt a Majestăţii Sale, ziarista menită să scrie istoria Regatului României, din ultima jumătate de secol !
Dar cine este domnul Marcel Schapira ?
Vărul doamnei Nicoleta Franc ! Desigur însă domnul Schapira este o "personalitate", care trebuie pusă în adevărata sa "valoare". Domnul Marcel Schapira este Marele Maestru al Lojei Masonice din România şi unul din puţinii invitaţi personali ai Majestăţii Sale, la Soultzmatt, în 1986, când Majestatea Sa a binevoit să apară, după aproape 40 de ani, din nou printre Români !
Suntem blestemaţi, să avem un Rege inexistent şi să nu avem niciun veritabil conducător al exilului, dar aşa cum suntem, trebuie să supravieţuim, trebuie să facem unirea românilor şi ... o vom face, cu voia sau fără voia Majestăţii Sale, cu voia sau fără voia domnului Raţiu şi a tuturor inconştienţilor, de care nu ducem lipsă.
Zilnic vorbesc la telefon cu Nagacevschi, Iliescu, Mătrescu, Comaniciu, Boutmy, Cernovodeanu, de data aceasta la Paris, cu Radu Roşianu la Frankfurt şi tuturor acestora li se adaugă şi Mirel Stoenescu de la Zürich !
În sfârşit, 10 Mai devine o realitate, Radu Roşianu confirmându-mi participarea din partea UMRL-ului.
Cu o zi înainte de serbare, Radu Roşianu îmi telefonează că nu poate veni din cauza unor încurcături financiare de ultim moment, dar că i-a dat delegaţie domnului Doru Braia să vorbească în numele UMRL-ului ! Sunt convins că este vorba de o eschivare diplomatică, neavând aprobarea lui Raţiu. Nu mai pot face nimic !

A doua zi, 10 Mai, ne întâlnim cu toţii în sala "Guttenberg" din Deutsches Museum. Din partea Consiliului Naţional iau parte domnii Horaţiu Comaniciu, prof. Alexandru Bidian şi ing. Paul Morcov. Din partea FNUR-lui : Dr. Iliescu, Dr. Mătrescu, Dan Cernovodeanu, prof. Nagacevschi şi cu mine.
În sală sunt ceva peste 100 de participanţi. Din partea UMRL-ului, singur domnul Doru Braia ! Biserica Ortodoxă sabotează serbarea de 10 Mai ! Evident nu ortodocşii, dar lipsesc Părintele Felecan şi întreg Consiliu Parohial, mai puţin domnul Nagacevschi.
Românii liberi din München de sub conducerea domnului Nicola, deasemeni lipsesc, dar nu pentru conflictul dintre biserici, ci pentru că eu sunt "omul Regelui" şi ţin Conferinţa festivă ! Regele este un trădător, iar eu am pus fotografia "trădătorului" pe prima pagină a "Stindardului Românilor", deci sunt tot un trădător !
În sfârşit între atâtea conflicte, între biserici şi între grupările politice, te mai întrebi cum au putut să vină peste o sută de oameni !
Impreună cu domnul Nagacevschi, explicăm Părintelui Bârlea, imposibilitatea de a veni a domnului Radu Roşianu, precum şi faptul că l-a delegat pe domnul Doru Braia să vorbească în numele UMRL-ului.
Părintele Bârlea, nu admite sub niciun motiv ca domnul Braia să vorbească, aflând ulterior că domnul Braia fiind de rit Unit, îşi permisese să asiste şi la slujbele ortodoxe ! Până astăzi, nu s'a făcut Unirea Românilor, dar s'a reuşit ruptura bisericilor ! Din ce în ce mai bine ! Halal exil, halal conducători ai lui, laici şi bisericeşti !
După câteva cuvinte ale Monseniorului Bârlea, urmează conferinţa mea intitulată :

ZECE MAI ÎN LUMINA ZILELOR NOASTRE

Monseniore, doamnelor, domnişoarelor şi domnilor,

În istoria ţării noastre, 10 Mai are o triplă semnificaţie :
La 10 Mai 1866, Principele Carol de Hohenzollern a intrat în Bucureşti, fiind declarat Domnitor al Principatelor Unite.
La 10 Mai 1877, Principatele Unite s'au hotărît să arunce lanţurile robiei, declarând Independenţa.
Şi tot la 10 Mai, 1881, Domnitorul Carol s'a încoronat ca Rege al României.
În dimineaţa zilei de 10 Mai 1866, convoiul de sărbătoare al Principelui Carol a purces de la Băneasa străbătând capitala. Principele nu mai arăta nicio mirare la amestecul de bogăţie şi de sărăcie, de strălucire şi de lipsuri, al poporului său. Îndărătul zidului de trupe, mulţimea îmbulzită nu contenea să-şi aclame Domnitorul. În pavajul de lemn desfundat, roţile săltau mai crunt decât pe şleaul de peste câmpuri. În faţa Palatului Domnesc se lăţea o mlaştină stătută în care se răcoreau dobitoacele cu rât, neturburate de larma alaiului, de bubuitul tunurilor, de sunetul trâmbiţelor,

de ropotul toboşarilor. De la aceste stări de lucruri au pornit Domnitorul Carol şi Principatele Unite ! Atunci Domnitorul Carol I a rostit următorul jurământ : "Jur de a păzi legile Ţării, de a păstra drepturile şi hotarele neştirbite. În clipa în care am pus piciorul pe acest pământ, cu sfinţenie apărat, am devenit român. Cetăţean astăzi, iar mâine soldat de va fi nevoie, eu voi împărtăşi cu Românii şi soarta cea bună şi soarta cea rea ..."

Al 11-lea an de domnie al Domnitorului Carol a fost şi întâiul an de neatârnare pe veci, declarându-se Independenţa noastră naţională.

La 15 Mai 1877 Principele a primit botezul focului. Trei ghiulele turceşti au căzut la câţiva paşi de Domnitor, împroşcându-l cu ţărâna scurmată de schije ... Domnitorul Carol le-a salutat, ducând mâna la chipiu, pe urmă şi-a scuturat în linişte pământul şi funinginea de pe mânecă. Întreaga oaste a înţeles atunci şi mai apoi toată Ţara, că acesta le era căpitanul hărăzit de Pronia cerească să-i poarte la biruinţă.

La 10 Mai 1881, a luat fiinţă Regatul României. Domnitorul Carol, - Regele Carol I de atunci încolo - s'a încununat cu coroana de oţel, făurită dintr'o ţeavă de tun de la Plevna.

Să nu uităm însă că toate aceste mari evenimente istorice pe care le evocăm astăzi, se datoresc înţelepciunii Domnitorului Alexandru Ioan Cuza şi oamenilor politici ai vremii, care la 1856 au făurit Unirea Principatelor.

Cu această Unire a început Istoria României moderne ; Unirea Principatelor dela 1856, Independenţa dela 1877 şi Marea Unire din 1918 realizată de Regele Ferdinand, constituind elementele sale de bază.

S'au împlinit anul acesta 70 de ani dela Unirea Basarabiei cu Patria Mamă şi tot anul acesta se vor împlini 70 de ani dela Unirea Transilvaniei, Banatului, Maramureşului, Crişanei şi a Bucovinei cu Vechiul Regat.

Alexandru Ioan Cuza, Regele Carol I şi Regele Ferdinand, au devenit pentru noi simbolul Unirii, Independenţei şi al Suveranităţii naţionale. Pe ei îi evocăm astăzi şi îi vom cinsti cât va dăinui Neamul Românesc.

Din păcate tot anul acesta se împlinesc 50 de ani,de când nori negri şi grei s'au abătut asupra Europei şi, în scurt timp, a început cel de-al doilea război mondial.

La 23 August 1939, cei mai sângeroşi dictatori din Istoria omenirii, Stalin şi Hitler şi-au dat mâna, pentru a arunca Europa în cea mai cumplită epocă din întreaga sa existenţă.

România nu se putea sustrage din conjunctura evenimentelor şi a trebuit să intre în foc. Noi am pierdut războiul, dar în faţa Istoriei, vom sta întotdeauna cu fruntea sus. Noi ne-am bătut pentru frontierele noastre sfărâmate şi întocmai ca străbunii noştri, am stat "piatră de hotar" pe Nistru pentru apărarea civilizaţiei europene.

Noi am pierdut acest război, dar astăzi se dovedeşte că "un război pierdut" poate constitui "un adevăr câştigat"! Astăzi lumea întreagă ştie că duşmanul nostru de ieri, este duşmanul de astăzi al întegii civilizaţii.

La 23 August 1944 a trebuit să capitulăm. Să nu căutăm printre noi responsabilităţi. Noi nu am constituit decât un simplu pion, pe o masă de şah, pion împins de către marile puteri, către Răsărit şi către Apus.

De toate suferinţele Europei de Răsărit din ultimii 45 de ani, singurii care poartă responsabilitatea, sunt inconştienţii oameni politici ai Occidentului, care au dat pe mâna comunismului jumătate din Europa. Stalin a primit un plocon, mai mare decât şi-a închipuit ! Nu însă atât cât a dorit ! Lenin, Stalin şi toţi urmaşii lor, fără excepţie, vor să instaureze comunismul în întreaga lume, şi acest lucru se pare că încă nu l-a înţeles Occidentul !

Stalin a hotărît că România, o insulă latină, în mijlocul unei mări slave, trebuia nimicită.

După uciderea Mareşalului Antonescu, simbolul luptei noastre pentru întregirea Ţării în Răsărit, după desfiinţarea partidelor politice şi închiderea conducătorilor lor, după samavolnica izgonire a Regelui, Gheorghiu-Dej a servit ca nimeni altul Uniunea Sovietică. El a aruncat în închisori întreaga intelectualitate, tineretul şi ţărănimea. În timpul guvernării sale, 10% din populaţia Ţării noastre s'a perindat prin temniţi şi lagăre de muncă forţată. Nu a existat nici o familie neîndoliată. Nici o altă ţară subjugată de către Uniunea Sovietică, nu a plătit un asemenea tribut !

Dar nu a fost suficient atât, nu numai poporul trebuia să piară, ci şi urmele istoriei sale. Această misiune i-a fost încredinţată lui Nicolae Ceauşescu. Dictator cu sceptru în mână, el a supus România unui totalitarism feroce smulgând-o din rândul ţărilor civilizate şi aruncând-o în cea mai cruntă mizerie. Bogata noastră Ţară, "grânarul Europei", izvor nesecat de petrol este socotită astăzi pe bună dreptate - de opinia publică internaţională - drept cea mai săracă şi oprimată, din tot blocul Est-European înfeudat Uniunii Sovietice. Din stadiul în care se afla la începutul celui de-al doilea război mondial, nu numai că n'a mai ţinut pasul cu progresul Occidentului, ci a fost aruncată cu o sută de ani în urmă. Sclaviei la care a redus poporul român, Ceauşescu i-a adăugat desfiinţarea culturală şi artistică a naţiunii dărâmând vestigii istorice de neasemuită valoare şi împingând samavolnicia până la blasfemie, prin demolarea bisericilor, nepreţuite monumente istorice.

România a fost dată întâi pe mâna unui sadic criminal, apoi pe aceea a unuia dintre cei mai notorii paranoici din istorie.

Dezastrul în care a ajuns Ţara, datorită foametei, frigului şi teroarei ne face să ne gândim cu nostalgie până şi la vremurile grele din timpul fanarioţilor !

Ţara a reacţionat cu toată forţa. Numai cei ce nu s'au interesat de ceeace s'a petrecut în Ţară, fie că aflându-se în Occident prea puţin le-a păsat de ceeace au lăsat în urmă, fie că aflându-se în Ţară au pactizat cu inamicul, numai aceia pot afirma că poporul român a dat dovadă de laşitate !

Până şi copiii de 15 ani au format sute de organizaţii anticomuniste intrând cu miile în închisori.

Ţăranii din Vrancea s'au răsculat fiind necesare regimente întregi de Securitate, sute de morţi şi mii de întemniţaţi pentru înăbuşirea răscoalei.

Luptele în munţi, purtate de către coloneii Uţă şi Arsenescu, precum şi de maiorul Dabija, pentru a nu-i numi decât pe cei mai importanţi, au durat până în 1955, dar toţi munţii noştri erau înţesaţi de partizani.

Minerii s'au răsculat la Târgu Jiu, iar greve, explozii şi incendii, s'au înregistrat în toate colţurile Ţării în toţi aceşti ani.

În 1987, demonstraţiile pentru libertate, au luat proporţii la Braşov, Timişoara, Bucureşti, Iaşi, Galaţi şi Bârlad, cumulând sute de nii de oameni !

Pentru toţi aceia, care au căzut pe câmpurile de luptă, în faţa plutoanelor de execuţie sau ucişi în închisori, în frunte cu marii noştri eroi : Mareşalul Ion Antonescu, Iuliu Maniu, Constantin I.C. Brătianu, George Brătianu şi Ion Mihalache, să păstrăm un moment de reculegere ...

Aşa au răspuns românii, dezarmaţi şi înfometaţi, împotriva unui regim criminal, bine organizat poliţieneşte şi având girul unui Occident nepăsător.

Să fim demni de sacrificiul lor !

Noi nu putem face mare lucru, nu de noi depinde eliberarea Ţării. Din păcate însă, nu încercăm nici măcar să fim solidari pentru a duce o acţiune comună. 95% din exilul românesc, în momentul în care au pus piciorul în Lumea Liberă, au uitat de unde aa plecat, a uitat Ţara şi-au uitat Neamul şi mormintele strămoşilor. Ei au cutezanţa de a afirma : nu facem politică, nu ne interesează !

Tuturor acestora le-o spunem răspicat : cine nu face politică, în realitate face politica regimului comunist. Acest regim comunist afirmă sus şi tare că Exilul nu există, ci doar o massă amorfă pusă pe căpătuială.

Alţii aduc scuza : mi-e frică de agenţi, ştiţi ... sunt mulţi ! Sunt într'adevăr mulţi, dar ce informaţii pot ei da Securităţii, altele decât cele pe care noi le spunem în gura mare şi le aşternem pe hârtie : "Vrem autodeterminare pentru provinciile răpite de către Uniunea Sovietică şi vrem alegeri libere, Independenţă şi Suveranitate absolută pentru Ţara noastră". Ce importanţă au aici, în Lumea Liberă, agenţii Securităţii ? Lăsaţi-i să-şi facă murdara lor meserie şi nu vă sinchisiţi de ei. Singura lor eficacitate constă în aceea de a timora pe unii dintre noi. Le facem numai jocul, suspicionându-ne unul pe altul de a fi agenţi ai Securităţii.

Din cei aproximativ 5% care nu şi-au uitat Ţara de unde au plecat, poate nici 1% nu sunt activi în lupta anticomunistă ! Aceşti 1% care reprezintă puţine mii de oameni, s'au înregimentat în sute de organizaţii, asociaţii şi grupuri a căror activitate se reduce la a ţine discursuri patriotice înflăcărate, la sărbătorile naţionale, după care să joace hora împreună, să mănânce mititei, să bea bere sau vin, ca apoi să trâmbiţeze în întreaga presă a exilului patriotismul nemaipomenit de care au dat dovadă ! Dar atunci când este vorba de o manifestaţie pe străzi sau în faţa ambasadelor, abia se adună câteva zeci de oameni !

În aceste condiţii, Unirea Exilului Românesc sub forma unei reprezentanţe comune, a devenit o necesitate stringentă, atât pentru moralul celor din Ţară, cât şi pentru credibilitatea noastră în Occident.

Pentru a nu fi hulită de Istorie şi blestemată de urmaşi, generaţia noastră are obligaţia de a preda noii generaţii un Exil unit.

Gheorghe Piscoci-Dănescu, Ioana şi Ion Pantazi - Paris 1987

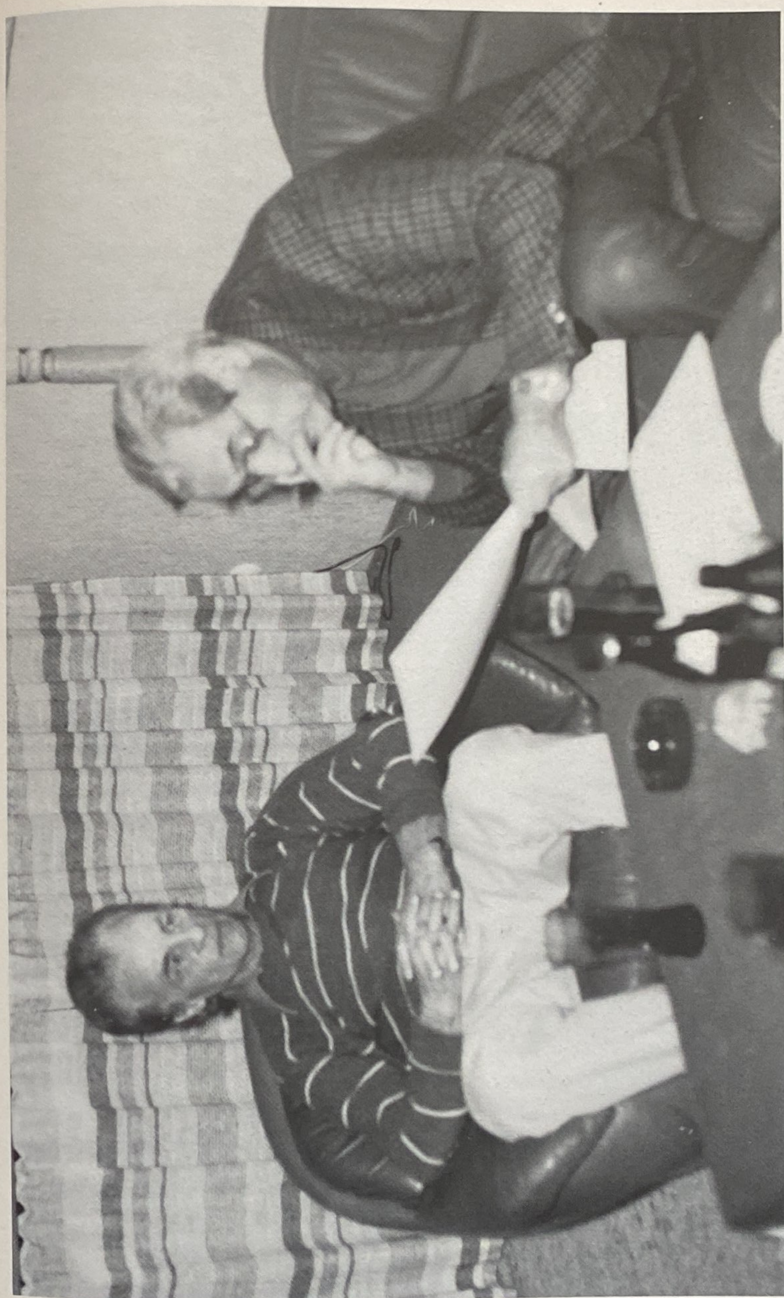
Mihai Pantazi, Dan Cernovodeanu, Ion Pantazi, Cornel Petrasievici şi Radu Pantazi - München 1987

Nicolae Baciu şi Ion Pantazi - Cannes 1987

Ion Pantazi şi fii săi Mihai, Radu şi Gheorghe - Denia, Spania, 1987

Ion Pantazi şi Dr. Vasile Iliescu - Munchen 1987

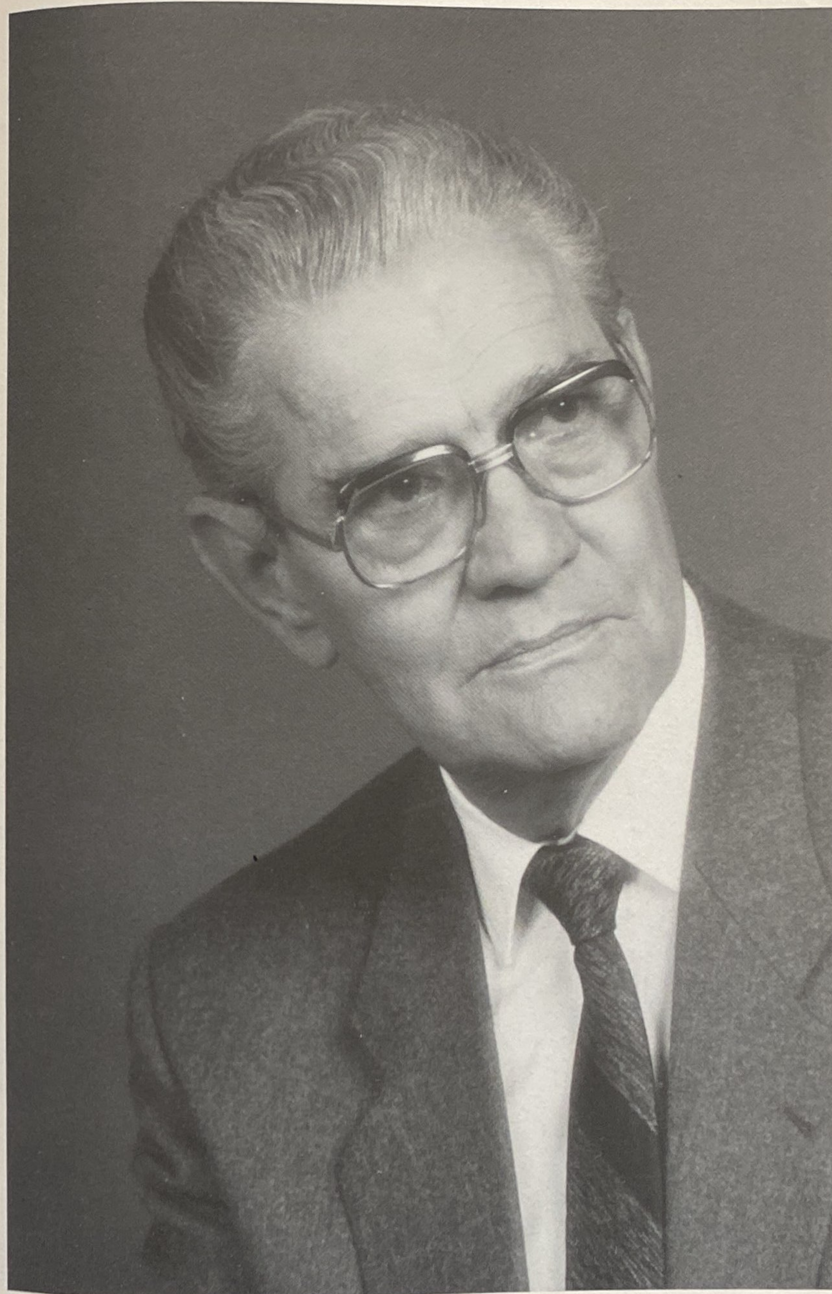
Părintele Dumitru Popa - Slujba pentru constituirea "Frontului Naţional al Unirii Românilor" - Freiburg 1987

Petre Vălimăreanu, Dr. Florin Mătrescu, Vladimir Boutmy şi Dan Cernovodeanu la constituirea "Frontului Naţional al Unirii Românilor" - Freiburg 1987

Dido Greceanu, Cavaler al Ordinului "Mihai Viteazul", comandor Mircea Petru și Ion Pantazi - München 1987

Profesor Constantin Nagacevschi

Vladimir Boutmy de Katzman

Dr. Dan Cernovodeanu

Dr. Florin Mătrescu

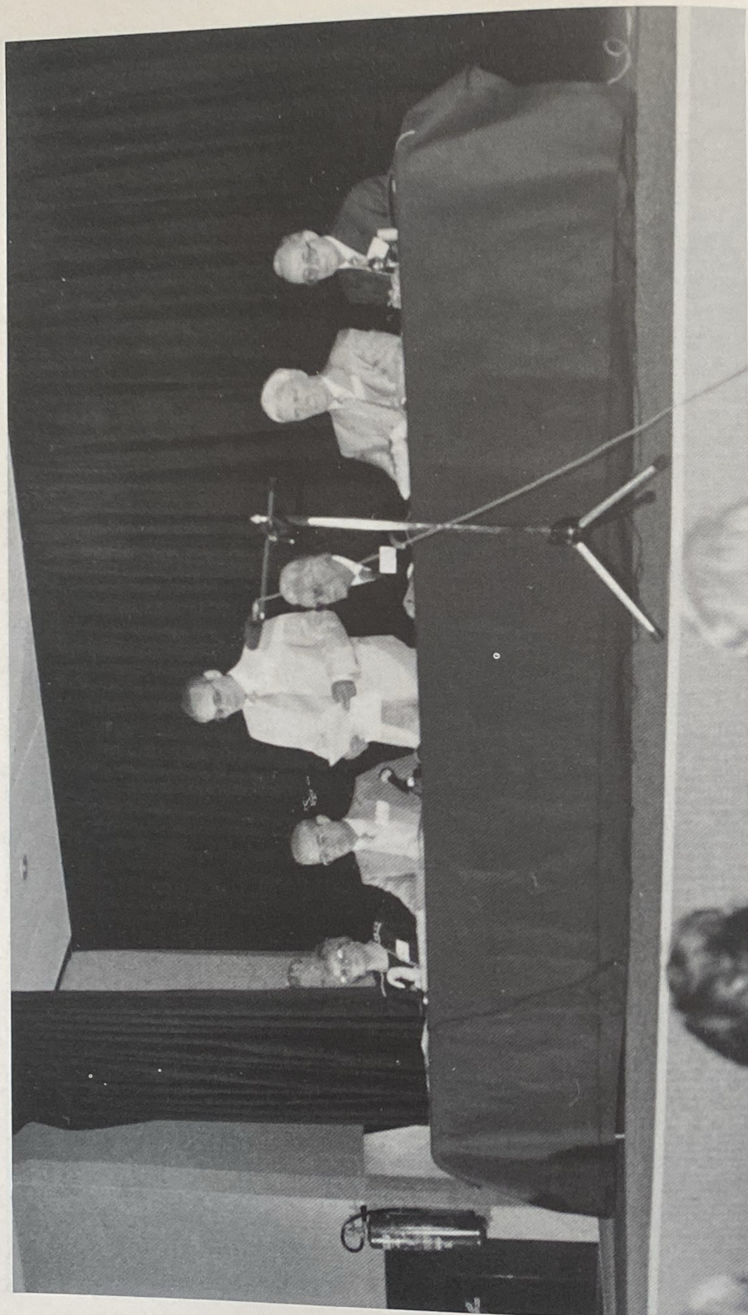
Dr. Vasile Iliescu

Ing. Mirel Stoenescu

Radu, Ion, şi Mihai Pantazi - München 1988

Prezidiumul primului Congres Mondial Românesc - Paris 1988. Ing. Mihaela Moisin, Dr. Flor Mătrescu, Prof.univ. Tudor Bompa, Ion Pantazi, Dr. Horaţiu Comaniciu şi Dr. Dan Cernovodeanu.

Spre deosebire de alte exiluri, exilul nostru nu are nici scuza unor divergenţe ideologice pentru care nu s'ar putea uni. Toţi suntem anticomunişti, iar cele două extreme, stângă şi dreaptă, practic nu există. Deosebiri de opinii ? Tocmai în aceste deosebiri constă forţa democraţiei. O singură opinie este caracteristica regimurilor totalitare împotriva cărora luptăm. O adevărată unitate românească nu se poate face, decât în diversitatea părerilor. Opiniile contrarii nu pot justifica lipsa de unitate, care trebuieşte căutată în ceeace ne apropie, nu în ceeace ne desparte. Iar dacă este să fim sinceri şi trebuie să fim, pe noi nu ne despart decât duşmăniile personale şi orgoliile nesăbuite. Aceasta demonstrează lipsa de maturitate politică a Exilului Românesc. Cine nu este în stare să treacă peste aceste micimi personale, nu are dreptul să vorbească în numele exilului românesc. Refuzul de a coopera, refuzul de a sta la aceeaşi masă împreună, constituie o crimă împotriva Unirii Exilului Românesc şi indirect împotriva poporului român.

Astăzi evocăm împreună 10 Mai, ziua regalităţii. Stindardul Regelui Carol I, purtat pe câmpiile de la Plevna, Stindardul Regelui Ferdinand, zdrenţuit la Mărăşti, Mărăşeşti, Oituz şi Cireşoaia şi Stindardul Mareşalului Antonescu purtat prin stepele Rusiei, pentru unitatea Ţării noastre, pentru creştinătate şi pentru apărarea Europei, se află astăzi în bernă.

Ne plecăm cu toţii în faţa suferinţelor Neamului. Dar, aceste suferinţe trebuie să ne fie imbold în lupta noastră pentru o Românie democratică, liberă şi independentă.

Ziua de 10 Mai, ziua Regalităţii, ziua Independenţei, trebuie să ne facă să înţelegem că avem o "Coroană" în jurul căreia trebuie să fim strâns uniţi, pentru a realiza Unirea Exilului Românesc, pentru a putea năzui la Libertatea Ţării noastre.

Niciodată chemarea din 1848, de pe Câmpia Libertăţii, n'a fost mai actuală şi mai acută ca acum.

"Deşteaptă-te Române !" nu înseamnă azi numai îndemnul proclamat de unul dintre cele mai frumoase imnuri româneşti, ci un stringent imperativ naţional.

Închei cu câteva versuri din Radu Gyr, pe care toţi trebuie să le purtăm în suflet şi să ne fie îndemn la Unirea Exilului, la lupta noastră naţională pentru eliberarea Ţării.

Vă citez acum trei strofe din "Îndemn la luptă" :

Nu dor nici luptele pierdute,
nici rănile din piept nu dor,
cum dor acele braţe slute
care să lupte nu mai vor.

Cât inima în piept îţi cântă
ce'nseamnă'n luptă-un braţ răpus ?
Ce-ţi pasă'n colb de-o spadă frântă

când te ridici cu'n steag mai sus ?

Înfrânt nu ești atunci când sângeri,
nici ochii când în lacrimi ți-s.
Adevăratele înfrângeri,
sunt renunțările la vis.

Și-acum o strofă din "Înțeleptul".

Nu scuip pe 'nfrângerile mele,
Ce-am adorat nu știu să ard
Și nu ridic în vânt obiele,
În locul ruptului Stindard !

Vă mulțumesc Monseniore pentru cinstea ce mi-ați făcut-o de a vorbi de 10 Mai și vă mulțumesc dumneavoastră tuturor, care m'ați ascultat.

Au urmat la cuvânt domnii Horațiu Comaniciu și prof. Alexandru Bidian, după care a urmat obișnuitul "circ românesc"!

Domnul Doru Braia s'a urcat la tribună pentru a vorbi în numele UMRL-ului, deși Monseniorul Octavian Bârlea, organizatorul serbării nu îi dăduse consimțământul !

În fața unei asistențe de peste 100 de oameni, a avut loc o altercație penibilă, în urma căreia Monseniorul Bârlea a părăsit sala și domnul Doru Braia și-a ținut cuvântarea.

În urma acestui trist incident, ziarul "Românul Liber" al domnului Ion Rațiu, a ținut să-și dezinformeze cititorii relatând următoarele :

"La München, în ziua de 7 Mai, domnul Radu Roșianu, vicepreședintele UMRL-ului a dat împuternicire domnului Doru Braia de a organiza sărbătorirea zilei de 10 Mai și de a vorbi în numele UMRL-ului !"

Realitatea este că sărbătorirea zilei de 10 Mai, nu a fost organizată de către UMRL sau de către domnul Doru Braia, ci de către Monseniorul Octavian Bârlea. Domnia sa l-a programat să vorbească pe domnul Radu Roșianu, dar acesta eschivându-se, l-a delegat pe domnul Doru Braia, schimbare cu care Monseniorul Bârlea nu a fost de acord.

Ca întotdeauna însă, ziarul "Românul Liber", pentru a scoate în evidență multilateralitatea activităților desfășurate de către organizația domnului Ion Rațiu, și-a dezinformat grosolan cititorii !

Dar cu dezinformările acestui ziar ne-am obișnuit, toate având un scop precis : gâdilarea delirului de grandoare al domnului Rațiu !

În dimineața zilei de 7 Mai și în seara aceleași zile, au avut loc două consfătuiri ale Consilului Național Român și a Frontului Național al Unirii Românilor, în vederea fixării ultimilor amănunte în legătură cu Congresul Mondial Românesc fixat la Paris în ziua de 4 Iunie 1988.

Au luat parte următorii domni :

Horațiu Comaniciu, prof. Alexandru Bidian, Prof. Constantin Nagacevschi, Ing. Paul Morcov, Dr. Vasile Iliescu, Dr. Florin Mătrescu, Dr. Dan Cernovodeanu și Ion Pantazi.

Rezultatul celor două întruniri a fost o perfectă înțelegere între toți participanții.

* * *

Mă trezesc din somn cu imaginea Turnului Severin în flăcări ! Revin la excursia începută.

Înainte de a reintra în Șoseaua Națională, văd pe stânga casa lui Vasile Rădulescu Mehedinți. Așezată splendid pe culmea unui deal, având doar fațada ieșită din pădure, astăzi pare cioantă, deoarece pădurea a fost tăiată ! Mi-aduc aminte și zâmbesc, de naivitatea fostului ministru Național Țărănist (care îl crezuse pe domnul Rațiu, care de la Londra ne spunea să ne predăm rușilor, că ei sunt "aliații noștri firești", că sunt oameni buni, etc.etc.).

Vasile așteptase trecerea rușilor și cum impozanta sa casă se vedea perfect din Șoseaua Națională, bineînțeles că a fost vizitat de primele coloane rusești. Scena primului și celui de-al doilea contact cu rușii, descrise în primul volum, îmi revin în minte și mă apucă râsul ! Ioana mă întreabă :

- De ce râzi de unul singur ?
- De ce-mi aduc aminte ! și îi povestesc pățaniile lui Vasile Rădulescu cu rușii.

Merg mai departe, intru în Șoseaua Națională și pe dreapta, tot pe deal, văd casa Boian. Mi-aduc aminte că la sosirea rușilor, doamna Dimitriu, femeie de peste 80 de ani, a fost violată de vajnicii luptători sovietici, "aliații noștri firești"! În această casă venea în fiecare vară, colonelul Boian, având invitat pe fostul meu șef și vecin de celulă la Zarca-Gherla, colonelul Gică Georgescu.

Dar nu facem mai mult de câteva sute de metri, și tot pe dreapta este casa bunului nostru prieten Horică Bogdan, a cărui fiică, Mariana, fusese prima mea dragoste la vârsta de 11 ani ! Opresc mașina și fac pe jos cei 100 de metri până la casă. Spre surprinderea mea, casa este deschisă, proaspăt văruită, curată, dar absolut goală și nici țipenie de om ! Din curiozitățile comunismului ! Dar frumoasa vie de odinioară, nu mai există ! Pământul a fost "redat agriculturii" și pe el nu sunt decât mărăcini ! Mă cuprinde o nostalgie cumplită ! Continui drumul și ajung la cunoscuta vale a Balotei, înainte de intrarea în Turnu Severin. În sfârșit ceva neschimbat ! Șoseaua șerpuiește prin mijlocul pădurii, fiecare cot al ei aducându-mi aminte de drumurile pe care le făceam la două săptămâni, cu mama, fie la Turnu Severin, fie la Băile Herculane.

In sfârşit intrăm în Turnu Severin şi tragem la cel mai mare hotel, la care trăsesem şi cu Radu Irimescu. Nici vorbă de o cameră, dar cei 500 de lei înmânaţi discret, sunt întotdeauna un argument hotărîtor !

Cea mai frumoasă stradă din Turnu Severin, cu casele boiereşti aşezate cu faţa la Dunăre, bine înţeles că nu mai există. Americanii fuseseră predecesorii comuniştilor în distrugeri ! Altfel, oraşul este neschimbat, este aşa cum l-am cunoscut de copil. Cimitirul, destul de îngrijit, iar Capela Poenarilor, mai dărăpănată, dar aşa cum o ştiam. Aici zace tata mare, pe care nu l-am cunoscut niciodată şi biata maica, căreia îi port cea mai duioasă amintire.

Plecăm mai departe, pe malul Dunării spre Băile Herculane şi trecem pe lângă locul unde odată a fost insula Ada-Kaleh, scufundată, pentru a se construi hidrocentrala Porţile de Fier. Un munte de beton, impozant prin dimensiuni, rece şi arid pentru sufletul omenesc. Nici Orşova veche nu mai există ! Ea a fost mutată cu vreo doi kilometri şi bineînţeles nimic nu mai poate fi recunoscut. In sfârşit, Băile Herculane ! Nimic schimbat din timpul Mariei Tereza ! Da, Mehadia îmi readuce într'adevăr aminte de copilărie. Hotelurile, care dau unul într'altul, putând traversa întreaga localitate, numai prin ele, cazinoul neschimbat, chiar vechea mobilă, mă face să mă aşez la câteva mese, la care stătusem cu 45 de ani în urmă şi închizând ochii, să-i revăd pe Ţuţu Lazăr, pe Horică Bogdan, pe Vasile Rădulescu, pe Mişu Macavei, bineînţeles pe mama şi pe mulţi alţii. Ii revăd astăzi, aşa cum i-am văzut atunci, cu ochii mei de copil, îi văd şi parcă îi aud şi vorbind ! Şi dintre ei, doar Horică Bogdan ştiu că mai trăieşte ... undeva la Paris ! Cum au putut trece 45 de ani într'o clipă ? Cum îi văd şi-i aud şi astăzi vorbind ? A trecut timpul, sau în realitate el nu există şi trecem numai noi ? Rămâne memoria, iar dacă nu a noastră, aceea a pereţilor, a zidurilor, a pământului, memoria Universului, din care nimic nu piere chiar dacă trec secole şi milenii ! Aceste amintiri personale, ale mele, ale lui, ale tuturora, constituie istoria nescrisă, dar sădită undeva necunoscut nouă, în memoria lui Dumnezeu, care nu poate uita nimic, căci totul se petrece în acelaşi timp, într'o clipă, la care se reduce existenţa noastră, a strămoşilor noştri, până la Adam şi Eva.

Am părăsit şi Băile Herculane, după ce ne-am pozat cu toţii în faţa statuii lui Hercule. Am luat un drum necunoscut, un drum de "care", un drum ce străbate munţii Banatului şi ai Olteniei, de la Herculane până la Sarmisegetuza.

Nu mi-am închipuit vreodată că poate exista un drum atât de prost, dar atât de frumos ! Niciun sat pe o distanţă de peste 150 de kilometri ! Ne-au trebuit şase ore, pentru a ajunge din nou într'o Şosea Naţională.

Trecem prin Petrila, Hunedoara, Deva, Orăştie, Blaj, Târnăveni şi ne oprim la Aiud. Intru în hotelul la care trăgeam în 1946 şi 1947, când mă duceam să-l văd pe tatăl meu. Din nou mă aşez la masa, la care mâncam seara, pentru a ne duce a doua zi la vorbitor. Iarăşi o văd pe mama şi, în jurul nostru o mulţime de lume amărîtă, venită să-şi întâlnească pe cei dragi. Restaurantul este absolut gol, dar eu îi revăd pe toţi cei pe care-i

întâlnisem cu 30 de ani mai înainte ! Este atât de grea întâlnirea cu locurile unor amintiri atât de triste, locuri care personalizează oameni, locuri ce ţi-i redau aşa cum i-ai văzut cu zeci de ani în urmă. Ei nu au vârsta de astăzi, au vârsta de-atunci, dar durerea de pe feţele lor, durerea aceea care le schimonosea figurile, îi îmbătrânea în aşa fel încât cei 30 de ani trecuţi, probabil nu i-au schimbat în mare măsură.

Am plecat la gară, pentru a revedea drumul parcurs de mine în lanţuri până la închisoare. Sunt de-atunci 22 de ani şi, par'că şi acum aud zăngănitul lanţurilor, povara lor, mă dor parcă rănile făcute la glezne ! Dar sunt mândru şi astăzi, aşa cum eram şi atunci, după procesul evadării de la Oradea, când pentru prima oară păşeam în Aiud ca deţinut. Mi-am ridicat fruntea sus şi am mers cât se putea mai încet cu maşina, până în faţa închisorii. Am salutat locurile supliciului meu, al tatălui meu şi a zecilor de mii de români ce s'au perindat prin această celebră închisoare în aceşti ultimi 35 de ani. Am salutat morţii, mi-am făcut semnul crucii şi am pornit-o mut mai departe. Câmpia Turzii, Turda, Cluj şi în sfârşit hidrocentrala Someş, pe care o părăsisem de 5 ani.

Revederea cu Vasile Ştefănescu a fost înduioşătoare. Am căzut unul în braţele celuilalt şi am rămas aşa, fără a putea scoate vreun cuvânt.

Am depănat amintiri, am râs, am plâns şi am înjurat împreună, pe ruşi, pe comunişti, dar în aceiaşi măsură şi pe americani.

După o noapte la "Someş", am plecat la Zalău, locul unde Pitty Vintilă a găsit un post de medic legist.

Alte amintiri, de data aceasta, fabrica din Gherla şi domiciliul obligatoriu din Valea Călmăţui, făcând obiectul discuţiilor noastre, cu aduceri aminte de scene hazlii, căci aşa este românul, face "haz de necaz" de tot ce a trecut !

A doua zi, continuăm drumul către Baia Mare, Baia Sprie, Cavnic, drumul evadării noastre cu 22 de ani în urmă !

La Baia Mare, văd pentru prima dată pe dinafară Securitatea unde am fost anchetat de Vuelniciuc după evadare. Pornesc spre Baia Sprie şi revăd barăcile în care "am fost invitat pentru odihnă" de Securitate şi unde prin "muncă voluntară", am lucrat timp de un an în minele de plumb ! Iau apoi drumul Cavnicului. Pe acest drum, drumul evadării mele, prin munţi împăduriţi, pe şoseaua şerpuindă din cauza pantei abrupte, am lăsat maşina să meargă cât mai încet cu putinţă. Acest drum, pe care altădată l-am parcurs cu multe culcări pe burtă, pe ploaie torenţială, de data aceasta îl făceam într'o elegantă maşină de sport ! In afara celor 22 de ani trecuţi, câtă deosebire între drumul făcut atunci şi cel de astăzi ? Atunci, acest drum a durat trei zile şi trei nopţi, îmbrăcat într'o salopetă pusă pe pielea goală, care era îmbibată de noroi iar eu mergeam hăituit de ploaie şi de Securitate ! Astăzi, îmbrăcat elegant, întovărăşit de soţia şi copii mei, mă reîntorceam la "locul crimei"!

Am oprit în faţa intrării în mină, am vrut să facem o fotografie, dar nu am fost lăsaţi ... "secret militar"!

Am pornit către Sighetul Marmaţiei, Vârful Pietrosul, Câmpul Lung Moldovenesc, Rădăuţi, Suceava. Trecerea munţilor din Maramureş în Bucovina este absolut de nedescris ! Am oprit în câteva rânduri maşina şi nu ne săturam să admirăm priveliştele lui Dragoş Vodă !

Au urmat superbele mânăstiri bucovinene : Moldoviţa, Dragomirna, Arbore, Suceviţa, Humor şi Voroneţ. N'am să-mi iert niciodată că aceste bijuterii ale Neamului Românesc, nu le-am văzut decât atunci, pentru prima şi ultima oară în viaţa mea. M'am cutremurat de atâta frumuseţe, de-atâta pioşenie de care eşti cuprins, de-atâta înălţare sufletească. Acolo, par'că eşti lângă Dumnezeu, dar în acelaşi timp în faţa întregului Neam Românesc. Ştefan cel Mare trăieşte şi astăzi şi va trăi cât va dăinui Neamul Românesc, îl simţi, îl vezi în fiecare colţişor al acestor mânăstiri, ca de altfel în toată Bucovina şi Moldova. Acolo, printr'o putere nevăzută, te confunzi cu strămoşii şi strămoşii se confundă cu tine şi trăieşti sau retrăieşti intreaga istorie a Neamului. De-acolo pleci purificat şi pleci român, chiar dacă ai uitat că eşti. Despre aceste mânăstiri ai putea să scrii o viaţă întreagă şi tot nu ai reuşi să redai mai nimic din măreţia lor.

Am vizitat după aceea Văratecul şi Agapia şi ne-am întors pentru două zile de odihnă la Bucureşti.

* * *

În sfârşit după o lună îmi vine răspunsul Majestăţii Sale la cererea mea de audienţă ! Bine înţeles, Regele a plecat de-atunci, iar răspunsul este dat de secretara Sa în numele Său !

Dar, iată răspunsul :

CASA M.S. REGELUI

14 Decembrie 1987

Stimate Domnule Căpitan Pantazi,

DIN ÎNALT ORDIN, am onoarea a vă confirma primirea de către Majestatea Sa Regele, a cererei Dvs. de audienţă din 13 Noiembrie 1987.

Dat fiind programul încărcat al M.S. Regelui în acest sfârşit de an, Suveranul nu mai are posibilitatea de a satisface dorinţa exprimată de Dvs.

Dealtminteri, sunteţi probabil la curent - din Mesagiile Regale - că M.S. Regele şi-a exprimat întotdeauna dorinţa vie - apelând la toţi Românii să se unească cu scopul de a face un front comun faţă de duşmanii Patriei noastre, atât de greu lovită.

În consecinţă, iniţiativa luată de Dvs. de a crea un grup de acţiune a tuturor organizaţiilor româneşti cu ţelul de a forma o unire a Exilului, care s'ar înfăptui pe baza Monarhiei şi în jurul ei, ar corespunde în totul speranţelor Suveranului. De aceea, o audienţă ar avea o mai mare îndrituire

în cazul unei reuşite a eforturilor Dvs. de unire, la care s'ar mai adăuga, şi o anumită perioadă de adeverire a "loialităţii Dvs şi a întregului Dvs respect" faţă de Rege, care, în perioada ultimilor ani, a lipsit cu desăvârşire din articolele Dvs., dând uitării chiar jurământului depus de Dvs în calitate de ofiţer activ.

Cu toată stima
Lia Constantinescu
Secretara particulară a
M.S. Regele

D-sale
D-lui Căpitan Pantazi
Gmunderstr. 28
8000 München 70

Să căutăm să analizăm "la rece" acest răspuns al Regelui.

În primul rând cererea de audienţă făcută Regelui, se înţelege dela sine, că nu a fost făcută de către Ion Pantazi, ci de către iniţiatorul UNIRII ROMÂNILOR.

Urgenţa acestei audienţe era tocmai datorită "programului încărcat" al Majestăţii Sale !

Dacă într'adevăr Regele României dorea atât de mult Unirea Românilor, cum nu a putut sacrifica două ore dintr'o săptămână, pe care o mai avea la dispoziţie până să intre în acel "program atât de încărcat" ?

În ce putea consta "programul încărcat" al Majestăţii Sale încât să trebuiască să renunţe până şi la dorinţa fierbinte pe care o avea Suveranul, pentru UNIREA ROMÂNILOR ?

Cum poate răspunde Majestatea Sa la aceste întrebări atât de simple şi atât de clare ?

Să nu uităm că Regele a primit cererea de audienţă, care era foarte precisă în ceeace priveşte scopul ei şi, pe deasupra, analizase sub toate aspectele această cerere şi cu Dan Cernovodeanu şi se arătase dispus de a o accepta. Şi-atunci ce a putut interveni ca să anuleze audienţa printr'un răspuns al secretarei ?

Faptul că Regele este total lipsit de personalitate şi că este condus de camarilă, este un fapt incontestabil. Acest lucru l-a dovedit în tinereţea lui, l-a confirmat şi îl confirmă din plin şi astăzi. Dar până unde poate merge această lipsă de personalitate? Până a se face de râs prin necuviinţa unei secretare, pe mâna cărei s'a dat cu o ingenuă naivitate ?

Această necuviinţă s'a manifestat gradat, începând cu titlul scrisorii : "Stimate domnule căpitan Pantazi" şi terminând cu impertinenţă : "am uitat până şi jurământul depus în calitate de ofiţer activ"!

Prin acest titlu de căpitan, pe care mi l-a atribuit secretara, a vrut să arate distanţa nemaipomenită care separă pe un simplu căpitan de Regele Ţării !

Ei bine, eu nu m'am prezentat niciodată în viață cu acest grad, pe care nu l-am recunoscut, fiindu-mi dat de către comuniști, în timp ce eram închis și, nu există nici o semnătură de-a mea pe niciun act oficial sau scrisoare particulară, în care să menționez gradul.

În ceeace privește jurământul depus, pe care "l-am călcat", țin să amintesc atât Regelui, cât și "înaltei secretare", că înainte de a depune eu vreun jurământ, Regele Mihai I a depus jurământul către Țară, pe care El l-a călcat, mințind Armata că a încheiat armistițiu, atunci când El capitulase necondiționat și dându-i ordin să se predea rușilor. Cei 130.000 de prizonieri căzuți din ORDIN REGAL, stau mărturie a călcării jurământului Regelui. Această călcare de jurământ, a absolvit întrega Armată de orice jurământ depus.

Acest lucru, trebuie să-l știe Regele și chiar și o umilă secretară !

Dacă în aceste condiții, m'am adresat totuși Regelui, se datorește faptului că noi nu putem recunoaște nici o hotărîre a regimului comunist și implicit nu putem recunoaște nici samavolnica izgonire a Regelui.

Ținând seama de tinerețea Regelui, atunci când a comis acte nesăbuite și de dorința Sa de a se reintegra Exilului Românesc, am socotit Coroana ca un factor de UNIRE A ROMÂNILOR și am scris acel articol : "SĂ PĂSTRĂM TĂCEREA" din numărul 8-9, Octombrie 1986 al "Stindardului Românilor". Să păstrăm tăcerea asupra trecutului, în special asupra trecutului Regelui, însemna a înlătura unul dintre cele mai controversate motive ale discordei Exilului Românesc și în acelaşi timp, cel mai mare ajutor dat Regelui pentru a se putea reintegra comunității românești.

Scriind acel articol, am socotit că importanța unirii Exilului Românesc, depășește cu mult un trecut, care și așa nu mai poate fi schimbat.

Marea majoritate a românilor, care nu au nici o considerație pentru Regele Mihai, au înțeles acest lucru, au înțeles SĂ PĂSTREZE TĂCEREA.

Camarila însă, nu a înțeles nimic și a interpretat tăcerea exilului ca un semn al dragostei față de Rege, împingându-l să dea în continuare interviuri, în legătură cu "actul eroic săvârșit la 23 August 1944"! Ei nu au vrut să facă deosebirea fundamentală pe care o fac românii între Monarhie și Regele Mihai. Camarila nu a înțeles că s'a făcut un compromis prin tăcere și că această tăcere, El era primul care trebuia să o apere în propriul său interes.

Dacă exilul românesc a înțeles să menajeze susceptibilitățile Regelui, dând uitării ceeace nu se poate uita, apoi Regele (și desigur în spatele lui camarila), nu vrea să menajeze exilul românesc, impunându-i pe Nicoleta Franc și pe vărul ei Marcel Schapira incontinuu pe primul plan ca oameni de încredere ai Majestății Sale !

Camarila nu reprezintă ceva nou în tânăra istorie a Regatului Român. Tatăl Său, Regele Carol al II-lea a fost primul care a instaurat-o la Palatul Regal. Dar câtă deosebire ! Carol își conducea camarila, pe când Mihai este sub totalul ei papuc !

Regele Carol al II-lea, deși mason, nu a cutezat să aibă între invitații săi personali niciun mason căruia să-i menționeze titlul masonic !

Regele Carol al II-lea a dat sute de interviuri, dar a știut să menajeze susceptibilitățile poporului pe care-l conducea "cu biciul", alegându-și cu judițiozitate interlocutorii !

El și-a adus metresa evreică la Palat, dar nu a prezentat-o decât celor pe care-i știa atât de umili încât vor accepta orice. Dar pe vremea aceea mai exista încă o urmă de decență, care după 50 de ani, Regele Mihai nu o mai găsește necesară !

Regele Carol al II-lea nu și-ar fi permis să răspundă nimănui printr'o secretară, a cărei lipsă de responsabilitate nelimitată, nu face decât să demonstreze cu claritate că Regele nu are dreptul la cuvânt, ci numai camarila lui !

Acest răspuns al Regelui, nu poate ieși din alternativa : ori este dat chiar de Rege și-atunci dovedește atât micimea lui sufletească cât și totalul dezinteres pentru cauza românească, ori l-a lăsat la latitudinea secretarei, ceeace dovedește atât incapacitatea Sa totală, cât și faptul că este mai mult decât o cârpă în mâna camarilei.

Din nenorocire, acest Exil Românesc, nu are nici Rege și nici o personalitate care să-l conducă. Și totuși Neamul Românesc trebuie să supraviețuiască și pentru aceasta Unirea Exilului Românesc este imperios necesară.

Dacă nu avem un Rege, avem totuși o Coroană, iar dacă nu avem o personalitate, avem totuși oameni cinstiți, care trebuie să facă față situației de astăzi.

Exilul Românesc se va uni, cu sau fără blagoslovenia Majestății Sale, cu sau fără voia impostorilor bolnavi de preșindențiomanii !

* * *

Dar excursia prin țară nu s'a terminat, o voi continua deci !

Nu pot spune că m'au obosit cele peste 3000 de kilometri făcuți în înconjurul țării, din contra, am venit cu sufletul plin de frumusețile văzute, dar readucerile aminte ale unui trecut, mai mult sau mai puțin îndepărtat, întrebările puse în legătură cu acest trecut, răspunsurile pe care am reușit sau nu, să mi le dau, toate acestea se răscolesc în sufletul și în creierul meu, neizbutind să-mi găsesc pacea.

Marea, care mi-a plăcut întotdeauna atât de mult, marea, care pe majoritatea oamenilor îi enervează, pe mine mă liniștește, iar valurile care fără întrerupere își urmează agitația lor, mie-mi sunt un partener al gândurilor, cu ele vorbesc spunându-le tot ce am pe suflet, de la ele primesc singurele răspunsuri pe care le înțeleg, singurele care mă satisfac.

Am fost la mare de la vârsta de 7 ani, iar dela 16 ani, nu am lipsit decât cu legitima justificare a politeţii, aceea de a nu refuza amabila invitaţie a regimului comunist în "casele sale de odihnă"!

Până şi întreg războiul, l-am făcut fie în jurul Mării de Azov, fie pe malurile Mării Negre. Mult mai târziu, când am ajuns în Exil şi am avut posibilitatea, mi-am petrecut puţinul timp liber, la Adriatica, la Oceanul Atlantic sau la Marea Mediterană.

Hotărîrea deja luată de a merge la Vama Veche, ultimul sătuc românesc de la frontiera bulgară, era aşteptată de mine cu cea mai mare nerăbdare.

Am plecat la Vama Veche şi ne-am înghesuit toţi patru într'o cameră cu pământ pe jos, cu o mică fereastră, având apa la fântână şi un closet turcesc de scândură în fundul curţii. Asta-i tot ce-şi poate permite un om cu bani, dar care nu este în slujba regimului. Desigur, atunci când nu sunt turişti străini, poţi găsi şi camere la hoteluri, dar aceasta înseamnă alinierea la turmă, faptul de a nu putea uita în niciun moment că trăieşti într'un regim comunist. Prefer să mă întorc în timp cu o sută de ani, decât să am parte de confortul şi civilizaţia comunistă.

Plaja la Vama Veche este foarte mare şi nisipul de o admirabilă caliate nu-ţi este aruncat în ochi de cea mai mică adiere a vântului. Lume este foarte puţină, deoarece localnicii nu fac plaje, iar în tot satul nu sunt mai mult de 10-15 camere de închiriat. Vizitatorii din alte localităţi de pe litoral sunt deasemeni puţini, deoarece pentru a ajunge la Vama Veche le trebuiesc maşini şi în regimul comunist maşina este "o pasăre rară"!

Şi totuşi, trei localnici fac act de prezenţă în fiecare dimineaţă pe plaja de la Vama Veche ! Este vorba despre trei măgari, foarte simpatici, care fac obiectul de amuzament al copiilor, iar mie mi-aduc aminte de originea noastră daco-traco-ilirică ! Măgari da, oi sau capre nu, căci ele au fost strânse cu grije de partid şi guvern, dându-li-se o cazare multilateral dezvoltată şi o hrană raţională, pe care evident vechii lor stăpâni nu o cunosc ştiinţific.

Liniştea mea căutată la mare, este desigur foarte relativă, căci cei doi pui de om, cu care trebuie să ne înghesuim în aceiaşi cameră, fac gălăgie cât zece oameni la un loc şi trebuie să ai în permanenţă grija lor, să nu cadă în closetul turcesc sau în fântână, să nu scoată din fire măgarii, care oricât ar fi de conciliabili nu se simt chiar taţi, pentru a-i suporta la infinit ! Le-am explicat că măgarii sunt fraţii lor mai mari şi nu trebuie să-i supere căci i-ar putea bate. Acest lucru l-au priceput, căci i-au spus Ioanei "măgăriţă", eu fiind tatăl tuturor măgarilor ! Mie mi-a plăcut figura de stil, deoarece îmi plac foarte mult măgarii, dar Ioana nu pot spune că a fost tocmai încântată de noua postură în care au situat-o copiii ei !

Pe seară, când se răcorea, plecam de unul singur de-a-lungul plăjii şi-atunci era timpul cel mai favorabil de a sta de vorbă cu marea, cu soarta, cu mine însumi. Întrebările curgeau ca ploaia torenţială, răspunsurile se lăsau aşteptate ! Totul începea printr'un : de ce ? Este întrebarea copiilor de când încep să vorbească, este întrebarea oamenilor mari, atunci când au timp să gândească ! Şi eu îmi pot pune aceste întrebări, de când sunt pensionar !

Dar la multiplele întrebări ale copiilor repetate la infinit : de ce ? de ce ?, mamele plictisite de aceiaşi întrebare repetată la infinit, le răspunde, fie "fiindcă aşa trebuie", fie "fiindcă aşa este" sau pentru ca răspunsul să fie mai convingător, cu câte o palmă la fund ! Ei bine, şi eu mă întreb în permanenţă : de ce ?, şi nici marea şi nici eu însumi, nu mă pleznesc peste fund ! Da, ... de ce am pierdut războiul ? De ce au venit sălbaticii peste noi ? De ce ne-au vândut americanii ? De ce am făcut puşcărie ? De ce mi-au dat drumul ? De ce Radu Irimescu nu a priceput nimic din tot ce i-am spus ? De ce s'a întors totul cu fundul în sus ? De ce tot acest prăpăd ? De ce Ioana este fericită că avem un apartament şi că ne putem oferi un concediu ? De ce nu-mi pot găsi niciunde locul ? De ce nu pot să pricep nimic din tot ce s'a întâmplat ? De ce îmbătrânesc, punându-mi aceleaşi întrebări ale copilăriei ? De ce ? De ce nici prietena mea marea, cu care m'am înţeles întotdeauna, nu-mi răspunde la aceste întrebări ?

După zbuciumul întrebărilor fără răspuns, încerc să mă plimb fără să mă gândesc la absolut nimic. Şi-abia după o îndelungată plimbare, încep să-mi vină răspunsurile! Fără să-mi dau seama, am repetat infinitul paşilor făcuţi la Zarca din Gherla şi-atunci ecranul vieţii mi s'a arătat din nou în faţa ochilor. Răspunsul la întrebările mele au început să vină !

Războaiele se pierd şi se câştigă ! Sălbatici suntem cu toţii, atunci când suntem adunaţi în turmă ! Americanii nu ne-au vândut, ne-au dăruit din inconştienţă ! Am făcut puşcărie fiindcă raţiunea oricărei revoluţii este să ucidă sau să închidă pe presupuşii duşmani ! Mi-au dat drumul tocmai pentru a arăta cât sunt de puternici ! Radu Irimescu nu putea pricepe tot ce i-am spus, fiindcă el este american şi niciun american nu este în stare să priceapă altceva în afară de ceeace se învârte în jurul dolarului ! Nu este pentru prima oară în istoria omenirii, când totul se întoarce cu fundul în sus ! Nu este primul prăpăd ce s'a abătut asupra omenirii şi nici ultimul ! Menirea oricărei femei este să aibă copii şi să-şi conducă o gospodărie ! De ce Ioana ar face excepţie ? Nu-mi pot găsi locul fiindcă gândesc, toţi cei care gândesc sunt stăpâniţi de neastâmpăr ! Nu am priceput nimic din tot ce s'a întâmplat, fiindcă nu mi-am dat osteneala să gândesc ! Îmi pun aceleaşi întrebări ca şi copiii, deoarece doar trupul îmbătrâneşte. Întrebările sunt aceleaşi, de când te naşti şi până mori ! De data aceasta marea mi-a răspuns! Am plecat liniştit acasă. După două săptămâni, am luat drumul Bucureştiului.

* * *

Congresul Mondial Românesc se apropie, a mai rămas mai puţin de o lună şi-mi voi vedea visul împlinit : Unirea Exilului Românesc !

Dar cu cât timpul trece, puterile îmi scad, mă simt din ce în ce mai obosit şi nu mai sunt în stare să citesc tot ceeace colaboratorii mei au lucrat în vederea acestui congres.

Norocul mă ajută şi de această dată, deoarece doctorii Vasile Iliescu şi Florin Mătrescu sunt pe zi ce trece mai activi şi practic mă scutesc de o grămadă de treburi, cărora nu le mai pot face faţă.

Astfel cei doi împreună schiţează Statutul, doctorul Iliescu alcătuind programul viitoarei reprezentanţe, iar doctorul Mătrescu punând la punct cu ajutorul Ioanei, întreaga scriptologie, fără de care nimic nu poate funcţiona.

La Paris, Dan Cernovodeanu se ocupă de autorizaţia de întrunire de la poliţie, iar Vladimir Boutmy de Katzman de sala care trebuie închiriată.

Înainte de Congres, trebuie să mă duc la Soultzmatt, pentru a vedea în ce ape se scaldă Radu Roşianu ! Deşi impresia mea că nu face decât să tergiverseze este bine conturată, totuşi nu vreau să-mi reproşez vreodată că nu am făcut tot ce este omeneşte posibil de a decide şi UMRL-ul să ia parte la Congresul Mondial Românesc.

O zi înainte de plecare, primesc un telefon de la Aurică Popescu, directorul şi propietarul pitorescului restaurant românesc din München, Klein Bukarest :

- De ce ai amânat Congresul ?

- Nu am amânat nimic, ce ţi-a venit ?

- Am primit circulara ta semnată de tine şi cu ştampila ta, prin care anunţi amânarea Congresului !

- Este un fals, îl trimit imediat pe Mihai la tine, te rog dă-il cu plic cu tot.

- Nemaipomenit ! Cine a putut face acest fals ? Pe cine bănuieşti ?

- Ştiu eu ? Probabil oamenii lui Raţiu ! Dar de unde este expediată scrisoarea ?

- Din München !

- Bine Aurică, vine imediat Mihai să o ia.

Mihai se întoarce într'un sfert de oră. Citesc următoarea circulară scrisă în întregime cu litere mari :

FRONTUL NATIONAL
AL
UNIRII ROMANILOR

GRUPUL DE ACTIUNE FRONTUL NATIONAL AL UNIRII ROMANILOR ANUNTA PE TOATA LUMEA CA DUPA DISCUTIILE DE LA BRUXELLES DIN 26 MARTIE AU AVUT LOC ALTE CONVORBIRI CU D-L RATIU, CU IMPUTERNICIREA SI A D-LUI COMANICIU, PENTRU REALIZAREA CONGRESULUI MONDIAL ROMANESC INSA D-L RATIU SE DOVEDESTE DUPLICITAR. PUNCTUL D-SALE DE VEDERE ESTE : UNIREA ROMANILOR SE POATE FACE NUMAI DACA CEI DIN "CONSILIUL NATIONAL" SI DIN TOATE CELELALTE ORGANIZATII SE VOR INSCRIE INDIVIDUAL IN U.M.R.L. ACEASTA POZITIE ESTE SUSTINUTA SI A FOST AFIRMATA RECENT SI DE D-L NOVACOVICI. RESTUL DE PERSOANE DIN U.M.R.L. NU POT INFLUENTA IN NICI UN FEL

PE D-L RATIU. IN ACESTE CONDTII, D-L COMANICIU NU MAI POATE SUSTINE PROIECTUL NOSTRU DE REALIZARE A C.M.R.

PE D-L RATIU NU L-A INTERESAT NICIODATA NICI UNIREA ROMANILOR, NICI LUPTA ANTICOMUNISTA, CI IN SPATELE UNEI "GALAGIOASE DEMOCRATII" URMARESTE SEFIA "ROMANILOR LIBERI" DE PE MAPAMOND. AFLIND CA PRESEDINTELE C.M.R. AR PUTEA FI D-L COMANICIU, D-L RATIU A FACUT TOT CE A PUTUT PENTRU A BOICOTA REALIZAREA MULT VISATULUI C.M.R., PENTRU A SE DISTANTA DE F.N.U.R.

CU TOATE STRADANIILE FACUTE PINA IN PREZENT DE F.N.U.R., ORGANIZATIILE, ASOCIATIILE CU CARACTER POLITIC, RELIGIOS SI CULTURAL, COMUNITATILE ROMANESTI DIN TOATE TARILE, PRESA ROMANEASCA SI PERSOANELE PARTICULARE AU RASPUNS IN NUMAR REDUS LA APELUL NOSTRU DE REALIZARE A UNITATII ROMANESTI.

UNIREA ROMANILOR DERANJEAZA PE UNII PRESEDINTI SI LIDERI DE ASOCIATII CARE SE CRED ALESII PE VIATA AI NEMULUI.

DIN CAUZA MASINATIUNILOR, INTRIGILOR SI MINCIUNILOR D-LOR RATIU SI NOVACOVICI SI A OPOZITIEI U.M.R.L., CONGRESUL MONDIAL ROMANESC PREVAZUT SA AIBA LOC LA PARIS IN ZILELE DE 4-5 IUNIE SE AMINA LA O ALTA DATA CE VA FI ADUSA LA CUNOSTINTA EXILULUI ROMANESC.

OPOZITIA PE CARE O INTIMPINAM, DESCHISA SAU VOALATA, NU NE DESCURAJEAZA. VOM FACE DIN CREZUL NOSTRU UN STINDARD DE UNIRE A TUTUROR ROMANILOR, ASTFEL INCIT NE VOM VEDEA CU TOTII LA PARIS LA O ALTA DATA, FARA CEI CARE DIN EGOISM SI ORGOLIU NEMASURAT BOICOTEAZA ADEVARATELE INTERESE ALE EXILULUI.

Ion Pantazi

În stânga este pusă ştampila Fontului Naţional al Unirii Românilor.

Această circulară a fost scrisă la computer şi am reprodus-o întocmai, cu greşelile gramaticale ale celui care face un amalgam între vechea gramatică şi cea nouă.

Evident falsul are drept scop inducerea în eroare a românilor, pentru a nu lua parte la Congresul Mondial Românesc. El a fost lansat imediat după apariţia ziarului meu, pentru a nu mai avea posibilitatea de a-l contracara. Dar acest fals nu urmăreşte numai inducerea în eroare a eventualilor participanţi la Congresul Mondial Românesc, ci şi demonstrarea desolidarizării domnului Comaniciu de această acţiune ! În el este blamată

acţiunea domnilor Raţiu şi Novacovici, tocmai pentru a-i scoate în afara oricărei bănuieli !

Întreaga circulară este scrisă cu litere mari, fără căciulile şi ţidulele specifice limbii române, pentru a scoate de sub bănuială pe domnii Bărbulescu şi Dumitru, membrii ai UMRL-ului, al căror computer are aceste semne.

Semnătura mea este scrisă cu litere mici, întocmai ca în ziarul meu, deşi întreg textul este scris numai cu litere mari !

Nu mai am timpul necesar de a fotocopia textul, pentru a-l răspândi la Soultzmatt, deci trebuie să mă mulţumesc a-l arăta câtorva oameni.

A doua zi de dimineaţă, 21 Mai, plec împreună cu Ioana şi Radu la Soultzmatt. Un drum de aproape 1000 km. dus-întors, nu este o jucărie pentru mine acum când sănătatea mea este mai şubredă ca oricând.

Am plecat la drum !

Puţină lume la Soultzmatt ... vreo 200 de persoane. Pentru mine, o ocazie de a-mi revedea pe trei din colaboratorii mei, Dan Cernovodeanu, Vladimir Boutmy de Katzman şi Mirel Stoenescu.

Aflu că s'a închiriat sala "F.I.A.P.", de 150 locuri pe scaune, şi că sala este dotată cu toată aparatura fonică de care avem nevoie. Autorizaţia poliţiei încă nu a fost obţinută.

Ca întotdeauna la astfel de solemnităţi este prezent inimosul Părinte Dumitru Popa, nelipsit la nici o manifestaţie românească din Germania, Franţa şi Elveţia, indiferent de oraşul în care ar avea loc. Părintele Dumitru Popa, nu face parte din Frontul Naţional al Unirii Românilor, dar noi îl socotim cu trup şi suflet al nostru şi a avea sufletul Părintelui Popa alături de noi, considerăm că este mai important decât orice activitate ar depune în folosul grupării noastre.

Părintele Popa poate fi asemuit, prin abnegaţia sa, prin munca sa mai presus de posibilităţile de care dispune, fiind foarte bolnav, unul din pionii pe care se bizuie întreg Exilul Românesc. Cinste acestui preot care ştie că datoria sa astăzi este întărirea credinţei în Dumnezeu, dar şi lupta pentru Neamul Românesc.

Îl întâlnesc pe domnul Constantin Mareş, ziarist de mare valoare al Exilului Românesc, om de formaţie liberală, dar care nu uită niciodată să precizeze : Naţional Liberală ! El rămâne liberal, dar nu poate accepta liberalismul occidental stângist, izolându-se de el. De altfel pentru acest motiv, neoliberalul Dinu Zamfirescu nu-l iartă şi de câte ori poate, îl umple de noroi în revista ultrastângistă "Dialog" a domnului Solacolu. Această revistă, în care de multe ori şi eu şi colaboratorii mei suntem stropşiţi cu noroi, urmează cu consecvenţă principiul comunist : "cine nu este cu noi, este împotriva noastră"! Şi pe acest principiu, domnul Constantin Mareş este aruncat în aceiaşi oală cu mine şi colaboratorii mei, deşi din multe puncte de vedere ne deosebim fundamental.

Trebuie să constat cu tristeţe că domnul Mareş nu va lua parte la Congresul Mondial Românesc, considerând acţiunea absolut inutilă.

Trebuie să mai constat cu aceiaşi tristeţe că domnul Mareş, ale cărui articole sunt întotdeauna pozitive, nu vrea să pună umărul atunci când este vorba de materializarea ideilor sale. Desigur domnul Mareş caută să-şi apere independenţa, fiind convins că participarea sa i-ar atrage duşmănia domnilor Raţiu, Korne şi, desigur nu ştie, "în ce ape se scaldă Regele" ! Evident stânga exilului ar putea să-l catalogheze arbitrar, aşa cum a făcut-o întotdeauna, caracterizând drept : "fascist, nazist, rasist, antisemit", etc.etc. pe toţi a căror culoare de ochi nu le este pe plac ! Pentru toţi aceşti domni, a sta de vorbă în mod democratic, făcând un schimb liber de opinii, atrage după sine imediat calificativele mai sus menţionate, întrucât ei se simt singurii îndrituiţi de a da calificative şi a face caracterizări. Astfel sunt nevoit să-l las pe domnul Mareş într'ale sale şi să nu-i contrazic părerea că singur Majestatea Sa Regele poate să facă unirea românilor. Nu-l contrazic pe domnul Mareş nici în această chestiune, desigur Regele ar fi cel mai îndrituit să o facă, dar dacă Regele nu mişcă un deget pentru acest lucru, ce este de făcut ? Trebuie să recunosc că articolele scrise în toate ziarele de către domnul Mareş sunt extrem de binevenite pentru menţinerea unui spirit românesc combativ, dar vorbele, fie ele şi scrise, s'au dovedit în cursul zecilor de ani inutile, dacă nu sunt însoţite de fapte.Nu-l părăsesc pe domnul Mareş înainte de a-i arăta circulara falsă.

- Ei ce zici ?
- Ce să zic, Raţiu e capabil de orice !
- Şi-atunci cum poţi să-mi explici că dacă şi Raţiu ar lua parte la unirea românilor, atunci ai veni ?

Răspunsul său este cât se poate de evaziv !

Îl las pe domnul Mareş, căutându-l pe Radu Roşianu, care avusese iniţiativa dialogului cu noi la Paris şi continuase această iniţiativă printr'o deplasare la München şi mai multe telefoane. De data aceasta, era ultimul moment pentru ca Radu Roşianu să-şi precizeze atitudinea. În sfârşit, îl întâlnesc şi mi se adresează printr'o "glumă" pe care puteai să o iei aşa cum vrei :

- Aaaa ..."uite şi pe inamicul numărul unu al exilului românesc" !
- Noroc Radule, de data aceasta nu-mi mai scapi, trebuie să stăm de vorbă şi să-ţi precizezi atitudinea, treci sau nu în rândurile "inamicului" ?
- Bine ... stăm de vorbă

Şi... se face uşor nevăzut !

Am făcut însă pentru el această mie de kilometri şi nu-mi pot permite să-mi scape printre degete ! Mă ţin scai după el, înlăturând o mulţime de oameni care voiau să stea de vorbă cu mine, între care chiar pe colaboratorii mei, Boutmy, Cernovodeanu şi Mirel Stoenescu, cu care abia am timp să schimb câteva cuvinte.

Dar Radu Roşianu fuge de câte ori vede că vreau să mă apropii de el şi, evident l-aşi fi lăsat de la început în pace, ba chiar nici n-aşi fi vrut să mai aud de el, dar ... eu nu mă reprezint pe mine, ci un scop bine precizat : unirea românilor. Voiam un răspuns clar din partea lui Roşianu, chiar dacă nu mai era nevoie să mi-l dea, căci se vedea cu uşurinţă că nu a făcut decât

să-şi îndeplinească o misiune de tergiversare, cu care fusese însărcinat de către domnul Raţiu. Totuşi, omul trebuie măcar să aibe curajul răspunderii şi să-mi spună în faţă aceste lucruri. În sfârşit îl prind din nou, de data aceasta fără scăpare şi-i arăt circularea falsă, întrebându-l :

- Acum ce mai poţi să spui de Raţiu al dumitale ?

- Sunt convins că Raţiu nu are niciun amestec, îl cunosc foarte bine, nu este genul lui. Eu mai repede cred într'o iniţiativă locală a lui Bărbulescu, cel mult cu asentimentul lui Novacovici !

- Radule, să lăsăm această porcărie, asupra ei nu putem avea decât îndoieli şi suspiciuni, mai bine să intrăm în subiect, îmi datorezi un răspuns : vine sau nu vine UMRL-ul la unirea românilor ?

- Nu am putut vorbi cu Raţiu, este în America şi probabil va rămâne în mod diplomatic acolo până după Congres.

- Bine, dar care este atitudinea ta ?

- Eu vin !

- Vii în calitate de vicepreşedinte al UMRL-ului ?

- Nu pot face acest lucru, nu am împuternicirea de a o face, dar vin ca persoană particulară.

- Bine, dar ştii că noi am hotărît să rezervăm pentru UMRL un loc de vicepreşedinte şi locuri în Comitetul de conducere pentru toţi preşedinţii de filiale din toate ţările unde aveţi organizaţii ?

- Foarte interesant acest lucru ... dacă aşi putea vorbi cu Raţiu ...

- Lasă-l la o parte pe Raţiu, tu eşti vicepreşedintele UMRL-ului, deci reprezinţi organizaţia, vrei să fii propus ca vicepreşedinte al Congresului Mondial Românesc?

- Dă-mi voie să mă gândesc !

- Nu-ţi mai pot da timp de gândire, până la Congres sunt mai puţin de două săptămâni şi nu ne mai vedem, trebuie să-mi răspunzi acum.

- Propuneţi-l vicepreşedinte din partea UMRL-ului pe Varlam.

- Radule, te rog lasă sugestiile şi tergiversările şi răspunde-mi la întrebare. Mi-ai spus că vei veni ...

- Da hotărît lucru vin.

- Atunci răspunde-mi la întrebare, clar şi precis : DA sau NU.

- Dacă aşi răspunde da, mi-e să nu fac o greşeală ... să fiu socotit trădător şi-atunci acceptarea mea nu v'ar fi de niciun folos. Cred că este mai bine să vin ca persoană particulară, în felul acesta aşi putea mai târziu să conving pe mai mulţi să vi se alăture.

- Trebuie să înţelegi că nu mă interesează să convingi pe alţii, ai să vezi singur că mulţi de la voi ni se vor alătura încă de la început, fără să fie nevoie să-i convingi tu, iar după acest Congres şi mai mulţi dintre ai voştri vor trece de partea noastră.

- Sunt convins de acest lucru, dealtfel acesta este motivul pentru care am vrut să cădem de acord.

- Şi ai găsit vreo piedică din partea noastră ?

- Domnul Comaniciu nu a vrut să semneze acordul în 7 puncte !

- Cum mai poţi vorbi de acel acord, pe care ziarul vostru "Românul Liber" dezinformându-şi proprii cititori, a anunţat că a fost semnat ? Doar ştii prea bine că am făcut unele modificări şi că ţi-ai luat obligaţia ca domnul Raţiu să-l semneze sub noua formă, aşa cum de altfel şi eu mi-am luat obligaţia în ceeace priveşte semnătura domnului Comaniciu ? Deci voi aţi refuzat semnarea acordului, nu noi.

- Într'adevăr, "Românul Liber" şi-a dezinformat cititorii, nu am fost de acord cu acest lucru şi deoarece fac parte din redacţie i-am anunţat că pe viitor, dacă nu-mi va fi prezentat textul ziarului înainte de tipărire, îmi voi da demisia.

- Asta-i treaba dumneavoastră internă, nu mă priveşte faptul că singuri vă faceţi de râs cu dezinformările, dar acum să nu deviem de la subiect : vrei sau nu să fi propus vicepreşedinte al Congresului Mondial Românesc ? Cred că îţi dai seama că aşi putea profita de prezenţa ta acolo şi fără să-ţi spun nimic te-aşi putea propune vicepreşedinte şi-atunci ce-ai mai putea spune când propunerea mea ar fi primită cu aplauze ? Să nu ai nici o grije, eu sunt un om cinstit şi nu umblu cu subterfugii murdare !

- Sunt convins că nu ai s'o faci !

- Eşti tot atât de convins că dacă Raţiu ar fi în locul meu nu ar face-o ?

Radu Roşianu a început să râdă ... într'un târziu mi-a răspuns :

- Nu !

- Deci nu este nimic de făcut, ai tergiversat convorbirile noastre cu bună ştiinţă şi prin toată atitudinea ta vei contribui fără să vrei la destrămarea organizaţiei voastre.

- Te rog să crezi că am fost bine intenţionat, iar de ceeace se va întâmpla pe viitor, nu mă consider răspunzător.

- Bine Radule, la revedere până la Paris.

Ne-am despărţit şi nici până astăzi nu pot afirma cu absolută hotărîre că Radu Roşianu a tergiversat convorbirile din ordinul lui Raţiu, sau a încercat în măsura posibilităţilor lui foarte limitate să facă ceva pozitiv, cu toate că doctorul Florin Mătrescu, Dan Cernovodeanu şi Vladimir Boutmy de Katzman au fost siguri de la început de reaua credinţă a lui Radu Roşianu.

Mai bine să fiu eu păcălit, decât să port păcatul unei bănuieli poate neîntemeiate !

Deşi acest drum de 1000 kilometri până la Soultzmatt s'a soldat cu un eşec, am mulţumirea că am făcut tot ceeace este omeneşte posibil de a aduce UMRL-ul la Congresul Mondial Românesc.

* * *

După această lungă vară, ne-am reîntors la Bucureşti. Bianţul ei a devenit o chemare a gândurilor mele răvăşite, în care de-atâtea ori trecutul s'a împletit cu prezentul, turburându-mi sufletul şi dând prioritate unei stări afective în detrimentul unei gândiri logice, care să mă cheme la ordine, să stabilească concluzii ce stau la baza oricărei acţiuni viitoare.

Nenumăratele frumuseţi naturale văzute, în care Dumnezeu a rupt din el pentru a oferi oamenilor sublimul în care să trăiască, frumuseţile sălbatice ale munţilor şi ale mării, pe care ochii nu se mai săturau să le privească, au pătruns până în sufletul meu şi pe calea mirosului şi auzului.

Mirosul unei poiene din vârf de munte, mirosul sărat al mării, precum şi foşnetul pădurii sau răpăitul tumultuos al valurilor mării, au pătruns în mine atât de adânc încât este suficient să-mi reamintesc anumite momente din această călătorie, pentru ca pe toate căile simţurilor să le retrăiesc ca şi cum aşi fi prezent acolo.

Dar Dumnezeu nu s'a mulţumit cu sublimul creiat de el, ci a hotărît ca lumea să constituie o veşnică creaţie şi astfel a ales dintre oameni, pe cei cu sensibilităţi deosebite şi i-a înzestrat cu harul divin al minunii, invitându-i să se întreacă cu el în desavârşirea frumosului. Altfel nu se poate explica cum nişte oameni simpli au putut oferi Neamului Românesc şi omenirii, mânăstirile din Bucovina !

Concluzia nu poate fi alta decât legătura strânsă pe care Dumnezeu a păstrat-o cu făpturile sale, cărora nemulţumindu-se numai să le dea drumul în lume, le-a oferit un paradis, şi le-a dat şi posibilitatea de a continua creaţia lui.

Starea afectivă a omului este puntea de legătură între el şi Dumnezeu, ea reprezintă sensibilitatea cu care l-a înzestrat, pentru a putea păstra această apropiere veşnică, dându-i în plus şi liberul arbitru, prin care omul are libertatea de a-şi hotărî singur soarta.

Impletirea trecutului cu prezentul, posibilitatea de a le trăi în acelaşi timp, de a fi sensibil faţă de durerile şi bucuriile petrecute aevea şi astăzi, cu infinit mai multă participare acum decât atunci, nu reprezintă altceva decât o parte din Dumnezeu, care trăieşte în fiecare om şi care-l scoate din timp, aşa cum el însuşi este în afara timpului. Atâta vreme cât porţi povara unui trup de care din instinct trebuie să ai grije, timpul pământesc te învălue şi numai liberul arbitru îţi dă posibilitatea să ieşi din el. Am folosit eu cum trebuie acest liber arbitru ? Am apelat la el pentru a mă rupe de instinct şi a putea trăi într'adevăr liber ? Mi-am adus eu aminte că omul nu este numai materie ci şi spirit şi amândouă trebuiesc deopotrivă îngrijite ? Incontestabil că greutăţile întâmpinate astăzi mai mult decât oricând, îţi răpesc din timpul pământesc ce-ţi stă la dispoziţie, cu mult mai mult pentru conservarea materiei, decât pentru suflet. Dar materia şi "supramateria" inventată de om, adică banul, îţi pot asigura mulţumirea ? Mulţumirea poate, fericirea în niciun caz !

Apropierea de natură, ieşirea din timp, pe care mi-a oferit-o această vară fierbinte, m'a readus lângă Dumnezeu, atât cât posibilităţile mele mi-o permit, iar în acest moment de luciditate, am datoria să-mi lărgesc sfera preocupărilor.

Sunt un profund credincios, cel puţin aşa îmi place să cred, dar eu nu caut legătura cu Dumnezeu prin biserică, o socotesc o legătură primară bazată pe tradiţii sălbatice şi simpliste, pentru mine Dumnezeu este pretutindeni şi legătura cu el este de natură afectivă, adică percepţia este de

natură spirituală şi doar confirmată prin gândire, prin logică. Credinţa creştină este bună, prin morala pe care ţi-o oferă, prin dogmele ce ţi le dă, dar ea nu reprezintă decât un îndreptar de viaţă, pe care ţi l-au dat nişte iluminaţi, ea nu-ţi arată decât un prim şi simplist contact pe care-l poţi avea cu Dumnezeu. Posibilităţile omului însă, de a se apropia de Dumnezeu sunt vaste şi variate, ele variază de la om la om, şi depnd de sensibilitatea fiecăruia în parte şi de liberul lui arbitru.

De Dumnezeu nu te poţi apropia numai respectând cele 10 porunci, ele nu reprezintă decât condiţia elementară pe care au fost în stare să o propovăduiască şi să o aşterne pe hârtie apostolii lui Christos. De Dumnezeu te poţi apropia numai respectându-ţi propria conştiinţă, căci Dumnezeu a creiat omul dotându-l cu această posibilitate de a deosebi răul de bine şi cu liberul arbitru, care să-l facă să-şi aleagă singur calea de urmat.

Dar dacă Dumnezeu a creiat bărbatul şi femeia, înseamnă că el a instuit şi Familia, pe care a pus-o la baza existenţii omului.

Dacă Dumnezeu a lăsat omului diferite limbi prin care să se înţeleagă, înseamnă că el a voit ca familiile să se dezvolte în cadrul popoarelor, de aici Naţiunea, de aici Patria. Fără Dumnezeu, fără Familie şi fără Patrie, omul nu-şi are justificare pe pământ. De aceea omul trebuie să fie gata în orice moment să se reîntoarcă la Dumnezeu, dar atâta timp cât el nu-l chiamă, trebuie să fie un vajnic apărător al Familiei sale, al Patriei sale. Iar dacă Familia, cu ajutorul lui Dumnezeu ţi-o aperi singur, Patria, tot cu ajutorul lui Dumnezeu, trebuie s'o apărăm toţi cei ce vorbim aceeaşi limbă şi suntem de acelaşi Neam.

Astăzi, în prea mică măsură ne mai putem apăra Patria, dar dacă acest lucru nu-l mai putem face cu arma în mână, suntem datori să găsim alte posibilităţi. Pentru aceasta, astăzi mă gândesc să reînoiesc vechile legături cu camarazii de front, cu camarazii de închisoare şi să caut puntea de legătură cu noile generaţii, în special cu tineretul. Aceste gânduri mă frământă şi fiindcă a gândi este cu totul insuficient şi ineficace, hotărîrea mea este deja luată : o primă reîntâlnire cu camarazii de război o fixez în două săptămâni.

* * *

Revenit de la Soultzmatt, unde pentru prima oară am fost purtat de un interes, interesul convorbirii cu Radu Roşeanu, - motiv pentru care deşi prezent la Soultzmatt, în realitate am fost cu totul absent la înălţătoarea pomenire a eroilor noştri, - mi-am reluat toate legăturile în vederea unirii Exilului Românesc.

Până la 4 Iunie sunt mai puţin de două săptămâni, iar până la plecarea la Paris, mai puţin de o săptămână !

Il chem la telefon pe domnul Horaţiu Comaniciu şi-i expun întreaga întrevedere cu Radu Roşianu, cu alte cuvinte, îi arăt eşecul convorbirilor.

Mă bucură faptul că domnul Comaniciu nu este afectat de acest eşec, care era destul de previzibil.

Mă roagă din nou să iau legătura cu domnul Vintilă Brătianu, dar îi explic că această legătură a fost ţinută în permanenţă de Cernovodeanu şi că discuţiile nu sunt cu nimic avansate faţă de lunile Ianuarie şi Februarie când am fost la Paris. Singurul lucru pe care Cernovodeanu l-a obţinut în plus, a fost promisiunea fermă făcută de domnul Vintilică Brătianu de a lua parte la Congres. Il asigur pe domnul Comaniciu că-l voi vedea pe domnul Brătianu, chiar de mai multe ori de va fi nevoie înainte de întrunirea noastră. Este unul din motivele pentru care plec la Paris cu o săptămână înainte de 4 Iunie.

In privinţa domnului Emil Ghilezan, domnul Comaniciu crede că va fi alături de noi ! Ce l'o fi îndrituit să aibă această speranţă ? Nu ştiu ! Eu sunt foarte sceptic atunci când este vorba de vechii politicieni.

Ii comunic şi lui Florin Mătrescu rezultatul convorbirilor cu Radu Roşianu şi Constantin Mareş, dar el anticipase din primul moment acest rezultat şi de la început îmi spusese că este pierdere de vreme şi consum nervos inutil.

Ii convoc pe rând la mine acasă, pe doctorul Vasile Iliescu şi profesorul Constantin Nagacevschi. Ambii sunt de acord că, indiferent de rezultat, am făcut bine depunând toate eforturile pentru înţelegere, că acest lucru se va cunoaşte de către toată lumea şi că, mai devreme sau mai târziu, Raţiu va plăti această tergiversare pe care a dus-o sistematic, prin pierderea propriilor lui aderenţi.

Primesc o scrisoare de la domnul Emil Ghilezan. O deschid cu nerăbdare. In primul aliniat, adeziune totală ... în al doilea, condiţionată de participarea lui Radu Câmpeanu !

Domnul Ghilezan nu pune problema participării lui Raţiu, ei sunt membrii aceluiaşi partid Naţional Ţărănesc, domnul Ghilezan de fapt şi de drept, domnul Raţiu prin impostură de lungă durată. O rivalitate care nu ar trebui să existe, deoarece adversitatea exclude rivalitatea ! Pentru domnul Emil Ghilezan, Radu Câmpeanu reprezintă partidul Liberal, deci "conlucrare", uitând să facă deosebirea între partidul Naţional Liberal şi neoliberalismul lui Radu Câmpeanu. In realitate Radu Câmpeanu nu poate fi acuzat de neoliberalism decât prin fraternitatea pe care o manifestă faţă de domnul Dinu Zamfirescu ! Dar Radu Câmpeanu, deşi ar trebui să facă parte dintr'o nouă generaţie, se substituie vechii generaţii, de la care-şi arogă "firma" şi noii generaţii, prin prozeliţii cu ajutorul cărora poate să "muşte" pe cine vrea, cu "colţii" altuia ! Domnul Radu Câmpeanu, nu este nici liberal nici neoliberal, ci suferă de un atroce egocentrism.

Dar asta-i politica, politica veche care te învaţă să nu spui niciodată NU, dar să ştii să spui un DA care să însemne NU ! Domnul Emil Ghilezan este prea vechi politician şi prea bătrân, pentru a se mai dezbăra de vechile obiceiuri şi prea partinic pentru a vedea dincolo de partid, interesele Neamului Românesc !

Mă chiamă la telefon domnul George Serdici, Secretarul General al Partidului Naţional Ţărănesc, care are pare-se sprijinul tacit al domnului Emil Ghilezan. Dialogul cu domnul Serdici, punctează şi mai mult vechiul politicianism !

- Domnule Pantazi îţi datorez un răspuns !
- ?!
- Ştii, ... te rog să te bizui pe întregul meu sprijin !
- Deci veniţi la Congresul Mondial Românesc ?
- A nu, nu pot, te rog să crezi, m'am consultat cu ai mei şi Partidul Naţional Ţărănesc nu poate să se amestece printre organizaţii, cu-atât mai mult cu cât niciuna nu are nici o importanţă ! Organizaţia lui Raţiu, oricât ar vrea ei s'o umfle, nu numără mai mult de 200 de oameni !
- Domnule Serdici, dar eu v'am invitat pe dumneavoastră să participaţi, nu Partidul Naţional Ţărănesc !
- Da ... dar vezi dumneata, eu sunt Secretarul General al Partidului Naţional Ţărănesc şi prin prezenţa mea s'ar înţelege participarea partidului.
- Am înţeles, domnule Serdici, trebuie să mă bizui pe dumneavoastră, care mă ajutaţi "cu sufletul", de la distanţă !

Alt DA, care de fapt este NU! Ce s'ar fi întâmplat dacă i-aşi fi solicitat şi pe celalţi "Secretari Generali ai Partidului Naţional Ţărănesc" ? Toate aceste partide ţărăniste luate câte unul şi toate la un loc, ar putea constitui un număr mai mare de oameni, decât "minuscula" organizaţie a domnului Raţiu ? Dar aici se potriveşte povestea "cu paiul şi cu bârna" din ochiul tău şi al rivalului !

Dacă domnilor Ghilezan şi Serdici, le adaug rezultatul de până acum al convorbirilor cu domnul Vintilică Brătianu, nu pot decât să-l evoc pe Coşbuc : "Trei Doamne şi toţi trei"! Doi dintre ei, nu văd mai departe de partid, cel de-al treilea "ar vrea şi n'ar vrea", adică ar vrea fără să rişte absolut nimic, sau după povestea românească : "Muieţi-s posmagii" ? Dacă treaba merge bine, "Hop şi eu", dacă merge prost, "N'am văzut, n'am auzit"! Numai cu "nume istorice" nu se poate urni căruţa din loc ! Am mai auzit noi zicala : "Aşchia nu sare departe de trunchi", dar nu mai departe decât la Paris, am văzut cât poate sări de departe ! Domnul Mihai Korne, fiul arhicunoscutului erou Radu Korne, preferă să nu audă vorbindu-se de tatăl său ! Voi insista în continuare să-l conving pe domnul Vintilică Brătianu, pentru a-i satisface dorinţa domnului Comaniciu, dar părerea mea este că nu-i nimic de făcut cu edecurile de-altă dată, iar dacă prin absurd aşi reuşi să-l conving, nu aşi face altceva decât să ajut la naşterea unui copil mort !

Eu rămân la ideia "pasării măinii", a schimbului de generaţii, a promovării tineretului, ca singură soluţie, nu numai de viitor, dar şi de prezent. Maximum 60 de ani trebuie să aibe viitorul leader al românilor şi maximum 65 de ani cei din jurul lui. Numai în felul acesta, vom putea preda ştafeta, în mâinile unor oameni care cunosc pe piele proprie şi nu din povestite situaţia tragică a Neamului Românesc. Numai aceşti oameni mai dispun de energia necesară de a căuta şi păstra o legătură cu cancelariile şi

oficialitățile occidentale. Numai acești oameni mai au entuziasmul și puterea de luptă de care este atâta nevoie.

Dar domnul Comaniciu îl mai vrea și pe Părintele Calciu ! Sunt absolut convins de aportul ce l'ar putea aduce dar, promovarea sa în fruntea exilului, amestecul direct în politică, l'ar expune atacurilor inevitabile și dăunătoare atât persoanei lui, cât și reprezentanței ce se va forma. Dar domnul Comaniciu nu poate fi scos dintr'ale sale. Pentru dânsul Părintele Calciu reprezintă fața bisericească care trebuie pusă în frunte. "El are enormă popularitate și multă personalitate și pe de-asupra are multe legături". Intr'adevăr, nu se poate contesta faptul că Părintele Calciu este singurul român primit de către Papă, Mitterand, Margaret Tatcher și Ronald Reagan! L-am ascultat și de această dată pe domnul Comaniciu și am avut o întrevedere cu Părintele Calciu, în casa doctorului Iliescu. Am rămas cu impresia că nici Părintelui Calciu nu i-ar conveni să fie promovat ca Președinte al Congresului Mondial Românesc.

Totul este pregătit până în cele mai mici amănunte, pentru ca întrunirea dela Paris să constituie un adevărat succes. Sunt convins că Radu Roșianu va veni și va vedea cu ochii lui, cum a contribuit la fărâmițarea propriei lui organizații. Și va fi doar începutul !!! Desigur el nu va recunoaște niciodată nici pierderile suferite, nici succesul Congresului, dar despre primele vom avea grije să i le reamintim, iar succesul se va marca și nuanța cu timpul și nu ași vrea deloc să fiu în pielea domnului Rațiu, dacă va avea cutezanța să vină la Cleveland !

Nu dragi cititori ai acestor rânduri, cele scrise aici nu constituie o bârfă, cu care este obișnuit exilul nostru, ci o realitate, de care trebuie să fim conștienți pentru a o putea combate, iar Istoria de mâine nu trebuie să îmbete generațiile viitoare cu "apă rece", ea trebuie să consemneze Adevărul, indiferent dacă vom învinge sau ne vom prăbuși pentru cine știe câtă vreme.

Neamul Românesc a suferit destul, el are dreptul de a cunoaște acest Adevăr.

Iar nervii mei atât de uzați trebuie să nu cedeze înainte de Paris. Voi întrebuința pentru acest lucru, toată voința de care mai dispun. Mai sunt 5 zile până la plecarea la Paris, unde de la început voi intra într'un iureș îngrozitor. Până atunci, calm și liniște !

* * *

In vederea întrunirii camarazilor de front, prima legătură o iau cu vechiul meu comandant de escadron din regimentul 9 Roșiori, Gheorghe Florescu. Bătrânul și veșnicul tânăr "Flo" îmi răspunde cu tot entuziasmul :

- Bine te-ai gândit Ionică, din acest moment pun mâna pe telefon și-i invit în numele tău pe toți ai noștri. Unii însă nu au telefon și nici nu le știu adresele, dar în două săptămâni supraviețuitorii vor răspunde prezent la apelul tău.

- Gheorghe, fă-ți o listă cu toți pe care-i știi că sunt în București și comunică-mi-o și mie. Tu, ca vechi pensionar, desigur ai mult mai multe legături decât mine cu vechii camarazi.

- Am destule Ionică, nu te teme de acest lucru, o să-ți umplem casa, dar spune-mi și ce trebuie să aducă fiecare ?

- Să se aducă pe ei cu bătrânețea din trup și tinerețea din suflet !

Sub patronajul simbolic al generalului Vladimir Constantinescu, fratele tatălui meu, reprezentat de soția lui Bebe, au răspuns prezent : generalii Cornel Teodorini și Miu ; coloneii Gică Georgescu, Gheorghe Florescu, Victoraș Dumitrescu, Tucă Botez și Comi Iliescu ; maiorii Louis Bertola, Dinu Vasiliu, Nicu Argeșanu, Culiță Sebastian, Genu Marinescu, Zizi Maftei, Puiu Iacob și Romică Petculescu ; căpitanii : Vasile Diaconescu, Bebe Stănescu, Mișu Bădulescu, Radu Ionescu, Motto Stănculescu, Vlad Brussescu, Kara Stavraca ; locotenenții : Piki Prodan, Rică Crișan și Firicel Biciola

Evident gradele nu mai au nici o semnificație, depinzând de anul deblocării, ultima serie fiind în Ianuarie 1948. Astfel, locotenenții Piki Prodan și Rică Crișan, promoții mult mai vechi decât mine, au rămas locotenenți deoarece au căzut prizonieri. Nu pot să nu amintesc faptul că locotenentului Rică Crișan, căzut prizonier la Stalingrad, rușii i-au tăiat pe viu toate degetele de la ambele mâini, pentru a nu mai pune vreodată mâna pe armă împotriva sovieticilor !

De la început atmosfera este formidabilă. Se întâlnesc oameni, dintre care unii din ei nu s'au văzut de peste 30 de ani ! Toți aceștia au făcut odată parte din glorioasele regimente 4, 9 și 12 Roșiori, precum și din Școala de Ofițeri activi de Cavalerie. Cei 30-40 de ani trecuți sunt reactualizați, prin amintirile depănate, toți devenind miraculos tineri, amuzându-se de ce a fost odată ! După câteva pahare de vin, se cântă de răsună întreg blocul : "Imnul Basarabiei", "La Crimeea peste mare" și "Soldățelul lui tăticu" ! Toată nenorocirea abătută asupra noastră a tuturor este uitată ca prin farmec și, în momentul de față, cu toții avem între 20 și 30 de ani ! Din tot trecutul nostru tumultos de război și pușcărie, în memorie rămân proaspete numai amintirile amuzante, care sunt povestite cu mult humor de către fiecare din noi. Se râde și se petrece ca în vremurile bune! Bătrânii generali Teodorini și Miu, scofâlciți în ultimul hal, parcă au 40 de ani, ca atunci în Crimeea sau în Caucaz, când aveau mai multe probleme cu temperarea subalternilor, decât cu inamicul ! "Ionică energie", adică eu, așa cum mă numise Gheorghe "Flo" în Caucaz, devin dintr'o dată "vedetă", prin povestirile tuturor în legătură cu năzbâtiile ce le făceam !

Așa ne-a apucat dimineața și nimeni nu a plecat până nu au avut din partea mea promisiunea fermă a unei noi întâlniri.

A fost o emoționantă reuniune de vechi camarazi, oameni cari cu ani înainte, nu dăduseră doi bani pe viața lor, riscându-și-o în fiecare clipă, și tocmai aceste clipe au fost evocate cu simplitate, nimeni din toți cei prezenți nescoțând în relief vreo "faptă de arme", toți descriind momentele grele trăite, ca pe cel mai firesc lucru.

La numai două săptămâni după această întâlnire, s'a prăpădit bietul Rică Crişan, pentru ca după trei săptămâni, să ne părăsească şi generalul Teodorini şi după 4 săptămâni, Victoraş Dumitrescu şi generalul Miu. De-atunci, rândurile celor ce-au spus prezent în acea zi, s'au rărit mult, astăzi când îmi deapăn aceste amintiri, neştiind dacă au rămas mai mult de jumătate ! Dar viaţa se scurge şi fiecare îşi urmează soarta hărăzită, iar dacă au plecat dintre noi, căzuţi pe front, în puşcării sau roşi de ani şi de mizerie, în memoria supravieţuitorilor, toţi rămân la aceeaşi vârstă, la aceea pe care au avut-o atunci ... odată !

Aşteptam după această întâlnire, intervenţia Securităţii, căci cântecele ce răsunaseră cu atâta forţă, este imposibil să nu fi atras atenţia atât a vecinilor, cât şi a responsabilului de bloc ! Dar ... nimic nu s'a întâmplat ! Desigur Securitatea a ştiut totul, dar ... cel ce trebuia să aducă valută în ţară, nu trebuia supărat pentru fleacuri!

* * *

Inaintea plecării la Paris, starea mea sufletească devine foarte labilă. Imi fac un bilanţ al activităţii din timpul acestor ultimi 10 ani, de când sunt în Occident şi caut să fac o comparaţie între ceeace speram să găsesc în Occident şi realitatea de care m'am izbit.

Am reuşit să ajung în Apus după 32 de ani, bătrân şi mai ales bolnav. La 26 de ani ştiam că în Ţară totul este pierdut şi că singura noastră rezistenţă, nu se poate realiza decât în exil. Dar am ajuns în libertate abia la 58 de ani.

Timp de 4 ani, am încercat să cunosc Occidentul, întrebuinţând toate mijloacele de investigare, dela contacte personale cu oameni şi mentalităţi, până a citi mult în domeniul politic, economic şi financiar.

Bineînţeles, presa şi televiziunea m'au edificat enorm asupra situaţiei, deşi iniţial tot ceeace vedeam şi auzeam, constituia pentru mine ridicarea mai multor semne de întrebare asupra felului de a se gândi în Occident.

Aspectul de supraopulenţă alimentară care de la început m'a izbit, m'a făcut să-mi dau seama că în Occidentul suprasaturat, se ridică cu totul alte probleme, de cu totul altă natură şi că acest fapt explică într'o foarte mare măsură de ce Vestul nu-i poate înţelege pe cei din Est şi viceversa.

Am plecat dintr'o "democraţie populară " care întrebuinţa toate mijloacele pentru a opri gândirea omenească şi am ajuns într'o democraţie occidentală care depune toate eforturile spre a dirija această gândire !

Am plecat dintr'un sistem politic, care a golit noţiunile de conţinut, înlocuindu-l cu altul spre a-şi putea impune punctul de vedere, fără a călca legile democraţiei şi am ajuns în libertate, unde se practică acelaşi sistem pentru a clasifica oamenii în două grupuri bine distincte : democraţi, progresişti, liberali pe de o parte, fascişti, nazişti, rasişti, antisemiţi pe de alta !

Două sisteme politice, aceleaşi scamatorii, pentru a se ajunge la acelaşi obiectiv !

Am plecat din lagărul comunist, unde se urmărea distrugerea ideii de Dumnezeu, de Patrie şi de Familie prin mijloace totalitare şi am ajuns în capitalism, unde prin mijloace subtile se urmăresc aceleaşi obiective !

Şi-atunci mă întreb, în ce constă rivalitatea ? De ce nu se înţeleg ?

Am plecat dintr'un regim care, după ce-şi terminase adversarii politici, se autodevora inventând inamici inexistenţi, grupându-i într'o noţiune cu larg conţinut de "contrarevoluţionari" şi am găsit în Occident acelaşi sistem de scoatere în afara societăţii, a celor încadraţi tot într'o noţiune cu un larg conţinut cuprinzând pe "naţionalişti"!

Ce deosebire este între contrarevoluţionari şi naţionalişti ? In conceptul celor două regimuri, niciuna ! Atât contrarevoluţionarii cât şi naţionaliştii, după conţinutul noţiunilor celor două regimuri, în realitate nu există, ele fiind inventate cu scopul de aşi justifica anumite acţiuni în umbra unui pericol ce chipurile le-ar ameninţa.

In regimul comunist, o revoluţie propriuzisă nu a existat decât în Rusia în 1917, iar în ţările subjugate acest regim a fost impus cu forţa armată fără ca popoarele respective să fi avut vreo tangenţă cu revoluţia. Prin urmare, în aceste ţări, orice acţiune de masă împotriva regimului impus, nu poate fi numită "contrarevoluţionară", căci nu poţi fi contra a ceva ce nu a existat, ci cel mult "revoluţionară"! Evident că o stare prerevoluţonară există în toate aceste ţări, dar ea nu a izbucnit, căci o revoluţie implică angajarea masselor şi această acţiune nu este posibilă într'un regim poliţienesc atât de puternic. Regimul comunist se joacă astfel cu conţinutul noţiunilor spre a-şi justifica acţiunile de opresiune asupra propriilor cetăţeni, justificând astfel neajunsurile din ţara respectivă. De vină nu este regimul comunist, ci "contrarevoluţionarii"!

In regimul democratic din Occident, se întrebuinţează acelaşi joc al schimbării conţinutului noţiunilor, "naţionaliştii" constituind un inamic imaginar asupra căruia se caută concentrarea opiniei publice, pentru a fi distrasă de la manevrele Marei Finanţe Internaţionale de transformare a popoarelor în populaţii, pentru a putea fi mai uşor desnaţionalizate şi astfel conduse.

Şi într'un regim şi în celălalt, atâta vreme cât cetăţenii sunt legaţi de Dumnezeu, de Patrie şi de Familie, ei constituie un popor, deci poporul trebuie să dispară şi în locul său trebuie să apară populaţia uşor manevrabilă.

Astfel, regimul democratic occidental, uzând de noţiuni false, echivalează naţionalismul, cu nazismul, fascismul, rasismul şi antisemitismul, reînviind aceste curente inexistente astăzi şi atribuindu-le naţionalismului deşi este cunoscut faptul că atât nazismul cât şi fascismul nu aveau nimic de-aface cu naţionalismul fiind regimuri cu un pronunţat caracter ateist. Intr'adevăr, nazismul a promovat categoric rasismul şi antisemitismul, dar nu a avut nicio contigenţă cu naţionalismul.

Astăzi însă, nazisml şi fascismul sunt ca şi inexistente, dar prin reînvierea lor artificială, şi prin includerea lor în noţiunea de naţionalism, se caută canalizarea opiniei publice către curentul "progresist", adversar al

rasismului şi antisemitismului şi în mod artificial al naţionalismului după noţiunea nou creiată.

Acest curent progresist a monopolizat toate ideile umanitare admirabile în conţinutul lor, dar falsificate în modul de aplicare, deoarece acelaşi curent progresist este revendicat şi de către comunism şi ambele regimuri se întâlnesc în sofisticata lor ideie umanitară, deci îşi găsesc un loc de convergenţă, de luptă comună, împotriva ideii de Dumnezeu, de Patrie şi de Familie, pe care ambele vor să le distrugă în scopuri diferite şi totuşi comune !

Comunismul a aderat astfel la toate societăţile cu caracter umanitar creiate de Occident, s'a infiltrat în ele, şi-a dat adeziunea formal, pentru a le dirija spre propriile interese, dar urmărid scopul comun al transformării popoarelor în populaţii, prin lupta comună a distrugerii ideii de Dumnezeu, de Patrie şi de Familie, care stă în calea ambelor regimuri pentru ajungerea la obiectiv.

Dacă comunismul a întrebuinţat pentru complecta sa consolidare, teroarea, distrugerea fizică şi morală a propriilor cetăţeni, justificându-şi chipurile un utopic ideal urmărit, prin afişarea unor lozinci, repetate pentru ca prin persuasiune să intre în capul tuturor, să vedem cum a procedat Occidentul pentru a-şi ajunge obiectivul.

Lozincile din Est, acea formă simplistă pe care comunismul a întrebuinţat-o, era acoperită şi necontestabilă datorită sistemului terorist, deci o metodă nepotrivită într'un occident, unde într'adevăr libertatea este una din caracteristicile regimului democratic pluralist.

În Occident trebuia schimbată structura societăţii, trebuiau impuse noi idealuri, pentru ca cetăţenii naţiunilor să devină cetăţenii lumii şi astfel popoarele să dispară apărând în locul lor populaţiile ! Însuşi felul de a gândi al oamenilor, trebuia să fie schimbat. Educaţia, cultura, specifice fiecărei naţiuni trebuiau canalizate către alte orizonturi. Generaţiile tinere trebuiau să iasă de sub influenţa "retrogradă" a părinţilor, a vechilor şcoli. Ideia de personalitate proprie, trebuie infiltrată tineretului, pentru a fi rupt de influenţa părinţilor şi acest lucru nu se putea face fără un puternic sprijin al şcolilor şi prin exacerbarea libertăţii şi transformarea ei în libertinaj. Evident, presa, televiziunea, filmele, cărţile scrise, posibilităţile creiate pentru distracţii, discotecile, muzica, îmbrăcămintea, toate la un loc, trebuiau să despersonalizeze tineretul dându-i impresia tocmai că şi-a creiat o personalitate proprie !

Noua îmbrăcăminte la modă a tinerilor de ambele sexe, formată din petece şi fermoare, catarame, cercei, belciuge şi brăţări, toate ornamentele primitivismului şi ale barbariei, nu reprezintă altceva decât un fel de protest, de ignorare totală a vechilor generaţii.

Vopsitul părului în diferite culori, creierea crestelor, nepieptănarea, murdăria, toate sunt creiate în acelaşi scop acela al rupturii dintre generaţii.

Muzica, în care melodia a fost înlocuită de ritm şi cântecele de tam-tamul primitiv, totul acompaniat de o variată şi continuă schimbare de lumini şi de culori, pe un fond de semiîntuneric, nu fac decât să ajute la creierea unei

atmosfere cu totul noi, favorabile unui desmăţ şi libertinaj, care să dea impresia noii "personalităţi".

Dansul, sacadat, schimonosit şi ritmic, reprezentând sexualitatea deşănţată, împinge către aceasta şi astfel, pudicitatea este aruncată la coşul de gunoi şi în locul ei, destrăbălarea în colectiv este ridicată la rangul de virtute.

Drogurile, cărora regimurile democratice chipurile vor să le pună stavilă, sunt îngăduite tacit, căci ele constituie una din sursele de mari câştiguri a celor ce din umbră conduc noile orânduiri ale noii societăţi occidentale.

Crimele, spargerile, hoţiile constituie singurul subiect al tuturor filmelor şi serialelor de televiziune din întreg Occidentul, făcându-se astfel o temeinică pregătire tineretului pentru a ajunge la unicul scop al noii civilizaţii, care se numaşte "obsesia dolarului"!

Toţi aceşti tineri "protestatari", conştienţi sau inconştienţi, formează massa de manevră a noilor idei progresiste, camuflate subtil sub "ideile umanitare".

Aceştia, bine îndoctrinaţi că viaţa trebuie trăită şi că ea nu se desfăşoară decât pe pământ, deci fără frica de Dumnezeu, îndepărtaţi de Familie prin însăşi viaţa pe care o duc, desigur nu mai pot avea o Patrie, deci nu mai constituie un popor, devenind o populaţie, uşor manevrabilă.

Pentru a ajunge la acest rezultat, cei ce conduc lumea occidentală, au trebuit să schimbe societatea radical şi nu s'au dat în lături de la absolut nimic pentru a-şi atinge obiectivul.

Evident comunismul, prin socialism, a reuşit să se infiltreze în societatea occidentală şi să dea cea mai puternică mână de ajutor pentru distrugerea acesteia.

Dar, în afara tineretului, care a fost anihilat prin metodele mai sus descrise, conducătorii din umbră, au vizat direct şi două mari popoare europene, ce trebuiau reduse la tăcere. Este vorba despre poporul german şi poporul francez.

Poporului german i s'a adus aminte zilnic prin presă şi televiziune, crimele lui Hitler, căutând să i se insufle o veşnică culpabilitate şi creindu-i astfel un complex de vinovăţie, prin care să fie exclus din noua societate occidentală. Astfel au reuşit o ruptură între generaţii, prin acuzaţiile tineretului împotriva părinţilor lor, generalizând nişte crime făptuite de regimul nazist, ca ale întregului popor german. Se poate spune că acest complex creiat, a marcat pentru multe generaţii, întregul popor german, care nu mai îndrăzneşte să-şi spună cuvântul.

Împotriva poporului francez, s'a lucrat cu totul cu alte arme. Acestui popor, cunoscut pentru libertatea sa de opinie şi pentru ospitalitatea sa, în virtutea dreptului de azil politic, cu care francezii au fost obişnuiţi din cele mai vechi timpuri, au fost pur şi simplu sufocaţi printr'o adevărată năvălire în Franţa, a tuturor neamurilor arabe şi africane, venite pentru un trai mai bun şi neavând nicio legătură cu dreptul azilului politic. Această năvală de stângişti în Franţa, a timorat poporul francez într'o măsură neînchipuită, deoarece aceştia sub protecţia "legilor umanitare", au copleşit şi terorizat

populația autohtonă. Astăzi, acești străini au mai multe drepturi decât însuși poporul francez și obiectivul a fost atins, poporul francez comportându-se din ce mai mult ca o populație complect dezorientată.

Dar dacă în "democrația populară", alegerile sunt un simulacru ridicol, la ele luând parte un singur partid politic, în Occident, alegerile respectă toate regulile democrației, prin pluralitatea partidelor și prin secretul votului. Aici s'a găsit o cu totul altă soluție ! Oamenii conducătorilor din umbră, se află în toate partidele politice, ocupă posturile cheie și astfel oricine ar câștiga alegerile, în realitate tot ei sunt cei care conduc !

Am fugit de teroare, pentru a lupta împotriva ei și am ajuns în Occident, unde am găsit "la même Jeannette autrement coiffée"!

Analizând toate aceste similitudini dintre cele două regimuri, analizând situația limită în care am fost aduși, îmi pun semne de întrebare asupra semnificației ce poate avea acțiunea de unire a românilor din exil !

Dezbinarea exilului românesc este mai mult decât explicabilă în lumina evenimentelor. Poți cere românilor pribegi o conștiință românească, care să-i aducă la un numitor comun, atâta vreme cât noi nu reprezentăm nimic în vâltoarea haosului internațional ?

Ce-ar spune cei din Țară, dacă ar cunoaște adevăratele probleme ale omenirii ?

Dar cum le-ar putea cunoaște, dacă prea puțini din cei ce se află în Occident le cunosc și mai ales își dau seama de adevărata lor semnificație ?

Nu mai știu decât un singur lucru : că noi trebuie să ne facem datoria fața de Țara noastră și față de conștiința noastră, dacă ea mai există !

Un For unic, care să reprezinte Exilul Românesc ar avea credibilitate în fața Occidentului, iar acesta ori cât ar fi de putred, nu poate totuși accepta sub nici o formă teroarea.

Deocamdată aceasta este prima misiune a Congresului Mondial Românesc, de a atrage atenția Occidentului, prin orice mișloace, asupra teroarei din Țară.

* * *

Sosirea poștei îmi întrerupe lucrul la computer. Ca de obiceiu, multă corespondență, scrisori din întreaga lume. Între ele, o scrisoare de la Madrid ! O deschid cu nerăbdare. Este de la Vintilă Horia. O parcurg cu sufletul la gură. Vintilă Horia își dă adeziunea pentru un Front Unic Românesc ! Imensă bucurie ... una din cele mai mari personalități ale exilului românesc, îmi acordă credit. Uit oboseala, nervii mi se liniștesc și sufletul mi se umple de optimism. Recitesc scrisoarea pe îndelete.

"Villalba, 7 Mai 1988

Stimate Domnule Pantazi,

Îmi pare foarte rău că nu pot participa la ședința de inaugurarea a Congresului Mondial Românesc dela Paris, însă la începutul lui Iunie plec în călătorie, de cursuri și de conferințe, în Argentina și Chile. Țin însă să vă comunic adeziunea mea la ideea Dv., urându-vă, în acelaș timp, tot succesul pe care o astfel de încercare îl merită. Eu fac parte din cea mai veche generație a exilului, cea de după 1945, știu deci, de mai bine de patruzeci de ani, ce înseamnă lupta noastră pentru a pune în comun forțe românești în diasporă. Spun aceasta pentrucă, în momentul în care noi am ales exilul, imediat după terminarea războiului, după ani de încordare culminați în lagăre și foame, era foarte greu să începi o viață nouă în străinătate. Nu existau, ca acuma, colonii românești mai mult sau mai puțin organizate, totul trebuia înșirat "pe un fir de întuneric", nesprijiniți de nimeni, căzuți într'o lume în care fiecare a făcut ce a putut, dus înainte numai de propriile lui forțe, de posibilitatea de a-și face drum într'o "selva oscura", cum spunea Dante. Pădure întunecată a fost acea perioadă de timp, intrare în infernul exilului, pe care l'am știut străbate, înfrânge și depăși. Vă scriu aceste rânduri în amintirea acelui timp de teribilă adaptare, în care am asistat la proiectarea voințelor românești de a fi pe orzontul unei lumi occidentale care nu apleacă înspre noi azuri înțelegătoare, ci pur și simplu un fel de curiozitate sportivă : avem să rezistăm sau avem să ne prăbușim?

Puțini s'au prăbușit, cei mai mulți am trecut dincolo de cele mai nebănuite greutăți. Români au luptat pentru viață în Africa, în Asia, în Australia, în cele două Americi, construind poduri și căi ferate în jungle și deșerturi, îngrijind bolnavi de toate rasele și limbile, pe meridianele și paralele cele mai neromânești posibile ; alții au ajuns profesori la Universitățile din toate spațiile culturii universale ; mulți au deschis negoțuri și au făcut afaceri, au întemeiat industrii, au inventat aparate, au perfecționat sisteme industriale, au îmbunătățit practici economice vetuste sau barbare, au navigat, au publicat cărți, au scris și au vorbit despre România în locurile cele mai îndepărtate de sufletul Țării, acolo unde, până atunci, nu pusese piciorul niciun Român ; pământul a devenit o planetă în care noi, pentru întâia oară, înfigeam un steag de cunoaștere, de înțelegere și, adesea de civilizație. Niciun alt popor condamnat, ca și noi, la exil, n'a făcut atâta pentru condiția umană cât am făcut noi în acești ani blestemați în decursul cărora, în timp ce noi ne băteam cu Turcii tuturor greutăților, reveneau la suprafață, văduvite de înțeles și de eficacitate, niște "drepturi ale omului" care n'au ținut socoteală niciodată nici de drama noastră a celor din exil, nici de tragedia fără nume a celor care rămăseseră acasă. Vreau să spun, fără gând critic, fără urme de ură sau de reproș, că această întreagă doctrină a drepturilor omului, în lunga ei procedură legală și vitală, a făcut greșala de a lua ființă dincolo de om. Nu de omul ca existență, ci de omul ca esență. Esență pe care noi, Românii din exil, ca și cei din Țară, am reprezentat-o cu mai multă autenticitate decât toate reuniunile dela Helsinki, Belgrad și Madrid puse împreună.

Iată dece cred, în fața experienței noastre în comun, a tuturor celor care au rezistat acolo departe, ca și a tuturor celor ce s'au bătut aici, pe frontul universal al trăirii și al cunoașterii, iată dece cred că un Front Național Românesc ar avea, printre altele, și îndatorirea de a scoate în relief o experiență și de a o așeza înaintea ideologiilor și a vorbelor goale din care s'au constituit în ultimul timp intenții bune, ca și intenții rele, încercări de a se pune capăt unor nedreptăți cutremurătoare pe care nu noi am contribuit în a le aduce pe lume. Cu atât mai mult - și acest lucru orice exilat îl poate mărturisi pentrucă l'a trăit în propria lui carne - cu atât mai mult, zic, cu cât e foarte greu să convingi pe cineva din lumea liberă de existența celeilalte lumi.

Cineva, abia sosit din România, îmi spunea zilele trecute : " Vin dela Auschwitz ! Un Auschwitz de douăzeci și trei de milioane de Români și de alte sute de milioane de neromâni, de condamnați de a cerși astăzi dreptul de a fi om."

Frontul nostru unit își are azi un rost numai dacă ajungem la convingerea că mărturia noastră este indispensabilă, absolut indispensabilă pentruca omul, în esența lui de ființă liberă, să-și poată continua cariera pe pământ și în cosmos. Nimeni nu are dreptul să vorbească de progres, de bună stare, de călătorii în Lună sau în Marte, înainte de a se fi rezolvat problema libertății aici, pe pământ. Altfel riscăm să transformăm universul într'un gulag întins pe infinit și pe eternitate. Și nimeni ca noi, nu poate azi ridica un steag sau un cuvânt întru apărarea vieții în primejdie.

Iată de ce rog pe cei veniți mai de curând, unii poate că născuți pe pământul lipsei de libertate, să aibă conștiința suplimentului de cunoaștere pe care ni-l dă faptul de a fi Români. Pentrucă în nici un loc în Europa, poate în niciun loc de pe glob, omul și ceea ce noi numim omenia, cuvânt mai cuprinzător decât orice fel de umanism, corpul și sufletul, ființa umană în complexitatea și îndurătatea ei nu a fost vreodată supusă la încercări mai grele, la umilinți mai cotropitoare, la fărădelegi mai sugrumătoare. Noi am fost aleși ca să dăm mărturie în numele tuturor, și în această punere la încercare stă forța noastră și speranța care de ea se leagă după aproape o jumătate de secol de asasinat colectiv, pe care nu-l mai putem numi decât genocid.

Dacă nouă ne-a fost dat să trăim o astfel de însângerare, trebue să înțelegem că nouă, deasemeni, ne e dat să ne întrebăm despre ea și să tragem concluzii. Mărturia noastră devine, în cadrul tragediei umane în care am jucat rolul principal, mai mult decât un motiv de a plânge și a regreta că ne-am născut într'un secol de nimic ; mărturia noastră trebue să fie de folos; din această lecție putem înțelege nu numai că omul e mai tare decât orice, începând cu omul românesc, dar și că rezistența noastră poate avea un sens pentru viitor. Din acest lucru în comun putem scoate învățături valabile pentru noi, ca și pentru libertatea pusă la încercare pe toate paginile istoriei contemporane.

Cred că un CONGRES MONDIAL ROMÂNESC, după atâtea decenii de torturi sufletești și trupești, poate să ne dea nouă convingerea că nu am suferit în van, și oamenilor de pretutindeni speranța că din durerea noastră nu se mai naște nicio altă durere, că dincolo de suferința maximă care ne-a fost dată, omul nu mai e posibil nici chiar dacă e Român.

In credința, stimate Domnule Pantazi, că nu veți părăsi niciodată acest FRONT care e posibil în primul rând strădaniei Dv., vă trimit odată cu părerea de rău de a nu vă fi azi aproape, o prietenească strângere de mână.

Vintilă Horia"

"Dumnezeu s'a născut în Exil" ! Este cartea prin care Vintilă Horia a devenit "nemuritor"! Este cartea prin care noi românii, ne-am manifestat o puternică prezență în Occident, în acești ani atât de zbuciumați pentru întreg Neamul Românesc. Datorăm recunoștință lui Vintilă Horia, lui Eugen Ionescu, lui Mircea Eliade, lui Brâncuș, lui Emil Cioran. Prin ei geniul românesc a menținut flacăra aprinsă a ROMÂNISMULUI !

Dar iată că astăzi Vintilă Horia, prin adeziunea sa la Unirea Exilului Românesc, ne aduce puternicul sprijin moral, de care avem atât de multă nevoie.

Nu întâmplător și-a intitulat cartea "Dumnezeu s'a născut în Exil"! Simbolic, el ne aduce aminte că și noi suntem în Exil și că Dumnezeu nu poate fii decât alături de noi. El se află acolo unde este suferința și numai prin suferință s'a putut Înălța la Ceruri. Să-l rugăm pe Dumnezeu să nu ne părăsească, să ne îndrumeze pe noi cei slabi după atâta suferință, să devenim puternici prin Unire !

Îi mulțumim din suflet lui Vintilă Horia.

* * *

Până la plecarea la Paris mai sunt două zile, prilej de a lua din nou legătura cu toți colaboratorii.

Domnul Comaniciu îmi spune că va fi în Paris cu două zile înainte de reuniune, adică la 2 Iunie, recomandându-mi să-l văd din nou pe domnul Vinitilică Brătianu și să fac imposibilul pentru a-l aduce între noi.

Domnul Constantin Nagacevschi va veni împreună cu Părintele Dumitru Popa și cu domnul Alexandru Bidian, Vineri 3 Iunie, adică cu o zi mai înainte. Doctorul Florin Mătrescu va sosi tot la 3 Iunie.

Doctorul Vasile Iliescu va fi în Paris la 2 Iunie.

Cei de dincolo de ocean, Părintele Calciu, domnul profesor Tudor Bompa, domnul Zahu Pană și doamna Mihaela Moisin, vor sosi tot la 2 Iunie.

Îi anunț pe Dan Cernovodeanu și pe Vladimir Boutmy de Katzman că voi sosi la Paris, Duminecă 29 Mai, dar în ziua de 30 Mai nu vreau să-i văd decât pe Paul Dimitriu și pe Vintilică Brătianu. Îi rog să se îngrijească din timp de aceste întâlniri.

Duminică 29 Mai, la 5 dimineaţa, am plecat împreună cu Ioana şi mama ei (Virginia Şerbănescu) şi la ora 2 am ajuns la Boutmy acasă aşteptând sosirea lui şi a lui Dan Cernovodeanu, la ora 4 aşa cum stabilisem.

Dacă programul atât de încărcat pe care-l am la Paris, nu ar fi fost stabilit cu cea mai mare rigurozitate, desigur nu i-aşi fi putut face faţă.

Prietenii mei, Cernovodeanu şi Boutmy sosesc fix la 4. Ei sunt aferaţi ca întotdeauna, ca de altfel toţi parizienii. De data aceasta au şi dece ! Poliţia ne-a ridicat autorizaţia de întrunire !

- Şi, ce este de făcut ?
- Mâine de dimineaţă mă duc la poliţie, îmi răspunde Dan.
- Dar sala este absolut sigură ? îl întreb pe Vladimir.
- Am plătit-o integral, aşa că nu sunt probleme.
- Cum ai aranjat cu Vintilică Brătianu ? îl întreb pe Dan.
- Îl vedem mâine la 4 în aceiaşi cafenea ca în Februarie. De altfel l-am întâlnit de câteva ori, se eschivează de la un răspuns, dar în orice caz mi-a promis categoric că va fi prezent la 4 Iunie.
- Dar cu Paul Dimitru ? îl întreb pe Vladimir.
- Mâine la 9 dimineaţa este aici.
- Bun băieţi, toată treaba aţi aranjat-o perfect, numai să nu avem surprize dezagreabile cu poliţia.
- Sper că nu ! Mâine dimineaţă, cum voi termina cu poliţia, vin să-ţi spun ce am făcut, mă asigură Dan.
- Nu uitaţi că Joi dimineaţa trebuiesc luaţi dela aeroport Părintele Calciu şi ceilalţi, le-aţi reţinut camere la hotel ?
- Da, şi pentru ei şi pentru domnul Comaniciu, îmi răspunde Vladimir.
- Bine, atunci pe mâine, duceţi-vă căci sunt frânt de oboseală.

A doua zi de dimineaţă, la 9 fix, a venit vechiul meu prieten, Paul Dimitru. El nu este deloc amestecat în treburile noastre politice, deoarece face parte dintre cei pe care "vajnicii luptători" ai exilului, i-au declarat, dealtfel ca şi pe mine, a fi : "oameni ai Securităţii" ! Am înţeles să-l las deoparte, pentru a nu da un nou prilej de atacuri împotriva noastră, dar aceasta nu însemna să nu-l văd şi să nu-l consult în tot ceeace întreprind. Acest om, pe care-l cunosc din 1946, care a fost stâlpul ziarului "Liberalul" şi director de cabinet al singurului ministru liberal Râmniceanu, promitea pe acea vreme o mare carieră politică. Deşi foarte bine cu Guţă Tătărescu, a refuzat să-l urmeze şi a rămas astfel să se înfrupte din plin, alături de noi toţi, de binefacerile "caselor de odihnă" ale Securităţii ! Dar astăzi este un "proscris", un "colaboraţionist al Securităţii", aşa a fost decretat de către "singurii luptători anticomunişti" ... disidenţii români ! Constat cu satifacţie că vede absolut la fel ca mine putregaiul politicii occidentale şi al celei româneşti. Spre deosebire de mine, nu vrea să se mai amestece în nimic, resemnându-se la o retragere totală din tumultul bârfelor pariziene şi concentrându-şi ultimile resurse pentru scrierea unei cărţi în franţuzeşte, asupra politicii internaţionale. Bineînţeles mi-am luat obligaţia de a i-o edita, constituind un valoros tur de orizont asupra tristelor timpuri ce trăim şi în acelaşi timp o opinie ce trebuie să rămână scrisă.

Ce nu aşi fi dat să-i pot vedea şi pe vechii prieteni Dudu Dragomirescu Baranga şi pe Dinu Franasovici ! Dar faptul nu este posibil, ei nu se mai pot deplasa, iar eu nu am timp prin însărcinarea ce mi-am luat, nici de a-mi vedea prietenii de-o viaţă ! Pe Dudu, nu l-am văzut din Aprilie 1986, iar pe Dinu din August 1987 , deşi între timp am mai fost încă de două ori la Paris. De ce n-oi fi stat liniştit, să-mi văd prietenii şi să trăiesc din amintiri ? Nu ştiu, probabil aşa mi-a fost scris ca eu să fac unirea românilor din exil ! Numai de-aşi face-o !

La 12 vine Dan Cernovodeanu, care-mi spune :

- Am reuşit ! Am stat două ore să perorez la poliţie ! A fost o "turnătorie" de cea mai josnică speţă împotriva noastră în general şi a ta în special !
- Povesteşte-mi tot.
- A fost o reclamaţie, precum că noi suntem fascişti şi că organizăm o întrunire cu caracter antisemit ! În primul rând m'a întrebat :

"- Ce legătură este între "Frontul Naţional al Unirii Românilor" şi "Frontul Naţional" al lui le Pen ?
- Niciuna ! În România "Fronturi Naţionale" au fost multe : "Frontul Renaşterii Naţionale" făcut de Regele Carol al II-lea, "Frontul Românesc" al lui Vaida Voievod şi chiar două "Fronturi" comuniste : "Frontul Naţional Democrat" şi "Frontul Plugarilor" al lui Petru Groza !
- Bine, dar Boutmy, face parte din "Frontul Naţional" al lui Le Pen !
- Poate, dar asta nu are nicio importanţă, dintre cei ce se vor întruni la 4 Iunie, mulţi fac parte din diferite formaţiuni politice.
- Dar despre domnul Pantazi se spune că este un nazist notoriu, ba chiar şeful neonaziştilor de astăzi !"

Dan Cernovodeanu a fost nevoit să facă un documentat istoric al activităţii mele, şi a început-o cu războiul, terminând cu ziua de astăzi, demonstrând că niciodată nu am fost nazist, ba din contra, un inamic afirmat al nazismului. În cele din urmă, a primit din nou aprobarea poliţiei pentru întrunire !

Ne-am despărţit de Paul Dimitriu şi am plecat împreună cu Dan până la cafeneaua la care trebuie să ne întâlnim cu domnul Brătianu.

Amabil şi binedispus, domnul Brătianu are aerul că nu cunoaşte motivul întrevederii noastre şi îl socoteşte un prilej de obişnuită şuetă ! Acest lucru îl face pe Dan deosebit de nervos, fără a-l scoate din politeţea sa caracteristică. Nervozitatea sa o simt, dar ea nu se poate vedea. Intru în subiect deoarece aceste preliminarii diplomatice m'ar putea scoate din calmul afişat cu destulă dificultate :

- Domnule Brătianu, de multă vreme ne datoraţi un răspuns, pe care l-aţi tot amânat.
- Da, bine, ce mai e nou ?
- Nou ? Peste 4 zile este întrunirea Congresului Mondial Românesc şi este ultima oră pentru a avea dela dumneavoastră un răspuns hotărît.
- Ştiu eu ? Să vedem cum se desfăşoară lucrurile !
- Lăsaţi asta şi daţi-ne răspunsul pe care ni l-aţi promis.

- De ce nu vreţi să-l propuneţi pe domnul Emil Ghilezan ca preşedinte ? Dânsul este un vechi politician, a fost ministru, este mult mai indicat !

- V'am mai spus că nu este vorba de unificarea partidelor politice, ci a exilului românesc, care este în covârşitoare majoritate apolitic.

- Bine dar eu am făcut politică liberală, dumneavoastră vă trebuie un om în afara politicii.

- Politica dumneavoastră liberală nu are importanţă, dumneavoastră reprezentaţi un nume istoric, Brătienii au ieşit din cadrul strâmt al partidului liberal şi au intrat în Istoria Neamului Românesc.

- Totuşi domnul Ghilezan este mai bătrân decât mine şi dânsului i se cuvine această cinste.

- Miniştri au fost mulţi în Ţara Românească, astăzi după atâta timp, numele de Ghilezan nu mai este cunoscut în Ţară, pe când de Brătianu, toată lumea a auzit.

- Nu, dumneavoastră vă trebuie un om deasupra politicii, de ce nu-l puneţi pe Vintilă Horia ?

- Domnul Vintilă Horia este alături de noi, şi-a dat adeziunea, dânsul este incontestabil o personalitate de mare suprafaţă, dar numai în Occident, cei din Ţară, puţini au auzit de numele lui şi nouă ne trebuieşte un nume care să aibă credibilitate şi în Ţară.

- Propuneţi-l pe Eugen Ionescu, este un om cu o mare activitate politică desfăşurată şi astăzi !

- Domnule Brătianu, sugestii sunt uşor de dat, cu mult mai dificil este de a acţiona, de a face ceva într'adevăr constructiv. Numele domnului Eugen Ionescu evident că este cunoscut în întreg Occidentul şi influenţa domniei sale este enormă, dar pe deoparte domnia sa fiind un mare scriitor, acţiunile politice ale domniei sale au mult mai multă greutate fără a se angaja politic, iar în ţară, din păcate este destul de puţin cunoscut. Ce reprezintă numele Ionescu în România ? Domnul Eugen Ionescu face cinste României şi prin numele dânsului, al lui Mircea Eliade, al lui Emil Cioran al lui Brâncuş, al lui Vintilă Horia şi încă altor câţiva, noi supravieţuim. Neamul Românesc le datorează totul, dar a-i amesteca pe aceşti oameni în politică, înseamnă a-i diminua, a nu-i lăsa acolo unde într'adevăr pot da totul pentru ţara lor. Noi avem nevoie de un nume istoric, nu de un nume din lumea scriitorilor. Acest nume, în tot exilul românesc, nu-l aveţi decât dumneavoastră şi aşa cum Neamul Românesc datorează Brătienilor o mulţime de evenimente din istoria lui, tot aşa şi dumneavoastră sunteţi dator Neamului Românesc să fiţi alături de el în aceste momente atât de dificile prin care trece.

- Nu domnule Pantazi, trebuie să găsim împreună o soluţie, de exemplu pe Părintele Calciu Dumitreasa, este un om cunoscut în exilul românesc şi ar fi foarte bun.

- Domnule Brătianu, eu cred că reuşind să fac întrunirea Congresului Mondial Românesc, sunt capabil să găsesc şi soluţii, fără ajutorul dumneavoastră într'o şuetă de cafenea !

- Domnule Pantazi, eu ţi-am spus de la început, dumneata ai dus întreaga acţiune, dumneata reprezinţi un nume cunoscut şi nepătat, dumneata ai tot dreptul să conduci exilul românesc.

- Deci am ajuns de unde am plecat în Ianuarie, dar eu am răbdare şi vă explic din nou întreaga situaţie. Exilul românesc nu s'a unit până astăzi, deoarece a fost lipsit de o personalitate care să facă acest lucru. Eu nu reprezint o personalitate, eu sunt doar un om care şi-a luat responsabilitatea unei acţiuni, pe care altul nu a fost în stare să o facă. Eu dacă voi reuşi să duc la bun sfârşit această acţiune, se datoreşte tocmai faptului că am anunţat retragerea mea îndată după constituirea Congresului Mondial Românesc. Aceasta este noutatea pe care o aduc, fără totalul meu dezinteres, fără acest lucru, nimic nu se realizează. Prin urmare, numele meu sub niciun motiv, nu poate face obiectul unor astfel de discuţii. Eu v'am găsit pe dumneavoastră ca cel mai potrivit din toate punctele de vedere să preluaţi ştafeta şi să o duceţi mai departe. Ceeace însă nu pot înţelege, nu este faptul că refuzaţi, deşi prin numele ce-l purtaţi, nu aţi avea dreptul la acest refuz, ci faptul că vă eschivaţi şi nu vreţi să o spuneţi clar în faţă.

- Domnule Pantazi, eu vin la Congres, să vedem cum se desfăşoară lucrurile.

- Domnule Brătianu, vă aşteptăm, dar pentrucă eu sunt un om cinstit, vă spun verde în faţă ce aşi putea să fac. Dacă acolo, eu vă propun ca preşedinte de onoare al Congresului Mondial Românesc şi toată sala în picioare vă aplaudă frenetic, ce mai puteţi face ?

Domnul Vintilică Brătianu se arată extrem de încurcat, desigur nu şi-a pus această eventualitate, zâmbeşte mânzeşte şi nu ştie ce să răspundă !

- Nu aveţi nicio grijă domnule Brătianu, eu nu sunt un om politic ca dumneavoastră, eu nu pot uza de astfel de subterfugii, eu sunt un om cinstit şi nu voi face acest lucru. Pentru mine răspunsul dumneavoastră este clar încă de astăzi, ceeace-mi pare rău, este că nu aţi fost în stare să-l formulaţi singur.

Deosebit de stânjenit, domnul Brătianu ne asigură încă odată că va fi prezent la Congres în ziua de 4 Iunie.

Nu şi-a respectat însă nici acest angajament, probabil fiindu-i frică de a nu-l pune în faţa unei situaţii fără ieşire ! Vechii politicieni sunt învăţaţi să-i judece pe toţi oamenii după propriile lor atitudini !

În tot acest timp, Dan Cernovodeanu a intervenit de multe ori fiindu-mi de mare ajutor în desfăşurarea discuţiilor. El mă conduce până acasă.

Nu pot să nu-i împărtăşesc întreaga dezamăgire a acestei convorbiri, nu atât pentru pierderea domnului Vintilică Brătianu, cât prin lipsa de curaj a opiniei pe care a dovedit-o. Dar ce puteai să te aştepţi de la un vechi politician ? Nu a putut vibra la absolut nimic, nici la datoria pe care o are faţă de Neamul Românesc, nici la aceea a numelui ce-l poartă, dovedindu-se un politician de duzină, care ar fi gata să se pună în frunte, dacă totul ar decurge admirabil, dar fără a depune cel mai mic efort. Mai mult decât domnii Ghilezan şi Serdici, domnul Brătianu, a ştiut, să nu spună "NU", fără ca prin aceasta să nu se înţeleagă nici "DA" ! Criza de oameni politici

în care se zbate exilul românesc este într'adevăr nemaipomenită. "Muieţi îs posmagii ?" Dacă într'adevăr ar fii moi, mulţi s'ar înghesui să-i mestece, dar şi pentru aceasta ar trebui depus un efort, de care incontestabil nu sunt capabili, preferând să rămână în anonimat.

Din păcate, nu voi putea să-i dau domnului Comaniciu decât o veste proastă, care pentru mine este foarte bună. Nu cu astfel de oameni putem merge mai departe. Acest răspuns negativ, pentru mine a fost clar încă de la prima întrevedere din Ianuarie şi nu mi-am făcut nici o iluzie că domnul Brătianu ar fi capabil de a ieşi din mediocritate. Am susţinut însă teza până la sfârşit, depunând toate eforturile, pentru a avea conştiinţa împăcată faţă de domnul Comaniciu.

A doua zi, 31 Mai de dimineaţă, îl văd din nou pe Paul Dimitriu, căruia îi povestec cu de-amănuntul întreaga conversaţie cu domnul Vintilică Brătianu.

- Nu consider acest lucru ca o pierdere pentru noi, dar nu pot să nu mă întristez de atitudinea unui om, sau mai bine zis de lipsa lui de atitudine românească !

Paul tace, tace îndelung, dar tăcerea lui îmi face bine, este copleşit de tristeţe, face parte din oamenii care ştiu că tăcerea valorează mai mult decât orice comentariu ! Într'u târziu mă întreabă :

- Ce ai de gând ?

- Dragă Paule, eu niciun moment nu m'am bazat pe Vintilică Brătianu, am insistat pentru a-i face hatârul lui Comaniciu, pentru viitorul Congresului Mondial Românesc, răspunsul lui este foarte bun, nu cu astfel de oameni se poate mişca exilul românesc. Nouă ne trebuie un om tânăr, dinamic, un om de acţiune, nu un politician ruginit. Eu am omul care ne trebuieşte şi acela va veni poimine la Paris. Nu reprezintă un nume, nu este un orator, acum îl vom alege prin autoritatea mea, dar el se va impune singur şi în scurt timp va fi cunoscut şi apreciat de întreg exilul românesc.

- Cine este acest om ?

- Este profesorul universitar Tudor Bompa din Canada. Are 55 de ani, este un om cinstit şi hotărît, este ceeace ne trebuie nouă.

- Şi crezi că fiind un necunoscut, va putea fi ales ?

- Desigur, Paule, toţi cei prezenţi în ziua de 4 Iunie, vin datorită mie şi alianţei pe care am făcut-o cu Consiliul Naţional al domnului Comaniciu. Toţi îmi cunosc bunele intenţii şi datorită acţiunii iniţiată de mine, datorită declaraţiei mele de retragere din plolitica exilului, toţi îmi vor accepta sugestiile pentru viitor. Ei ştiu că dacă am reuşit această acţiune de întrunire a românilor sunt obligaţi să-mi acorde şi girul sugestiilor mele. Nu trebuie să te îndoieşti de acest lucru, va veni ca dela sine.

- Ioane îţi spun cinstit că acum 42 de ani când ne-am cunoscut, nu m'am gândit un singur moment că în tine se ascunde un om politic de o asemenea amploare !

- Nu sunt un om politic Paule, departe de mine acest lucru, în primul rând nu am calităţile unui om politic, sunt un impulsiv şi nu am clarviziunea unei acţiuni politice.

- Lasă măi, ţi-am citit toate articolele, ai o extraordinar de mare clarviziune politică.

- Faci o confuzie Paule, am o clarviziune a evenimentelor politice, dar nu a unei acţiuni politice. Nu am maleabilitatea necesară pentru ducerea la bun sfârşit a unei acţiuni politice.

- Ba o ai, te-am văzut cum duci tratativele cu adversarii şi am rămas impresionat de acest lucru.

- Nu Paule, tratative înseamnă numai o stăpânire de moment şi o clarviziune instinctuală, dar aceste aşa zise calităţi, ţin de omul de acţiune, nu de omul politic, care trebuie să acţioneze şi pe moment şi în perspectivă. Un om de acţiune poate să organizeze, în cel mai mic detaliu, o lovitură de stat, dar aceasta nu înseamnă că el este capabil să conducă statul. Eu mă cunosc foarte bine şi poate una din puţinele calităţi pe care le am, este aceea de a nu mă supraestima. Această unire a românilor pe care o fac acum şi poţi fi sigur că o voi reuşi, echivalează dacă vrei cu o lovitura de stat, dar în niciun caz cu un act politic. Ea va fi dusă de către alţii mai înzestraţi decât mine în această direcţie. Eu am luat această iniţiativă, deoarece era absolut necesară şi, pentru reuşita ei, trebuia un om de acţiune, un om care să îndrăznească să lupte împotriva tuturor piedicilor dinainte cunoscute, dar în special al celor ce se ivesc pe parcurs. Hotărîrile unui om de acţiune trebuiesc să fie spontane, pe când hotărîrile unui om politic trebuiesc gândite în timp, cântărite sub toate aspectele ele implicând multă maleabilitate de moment, dar şi multă hotărîre de a nu abdica în linii mari dela obiectivul propus. Cinstea şi corectitudinea, din păcate nu trebuie să caracterizeze pe omul politic în acţiunile sale, pentru a-şi îndeplini ţelul propus. Ba din contra, poate este mai bine dacă nici n'a auzit de ele ! Din acest motiv, eu nu pot fi un om politic. Tu nu ştii câtă răbdare şi câtă stăpânire mi-au trebuit pentru a discuta cu oamenii politici ai exilului, care sunt plini de ifose şi care se scarpină la urechea stângă cu mâna dreaptă ? Pentru mine, toate aceste discuţii, parlamentări, tratative, au însemnat sacrificii enorme, pentru care nu sunt înzestrat, pe care nu le pot duce la infinit.

Om de acţiune am fost întotdeauna, dacă nu cel mai bun, dar în orice caz printre cei buni. Am dovedit-o pe front, am dovedit-o la evadare, am dovedit-o atunci când am hotărît să scot un ziar, deşi nu aveam niciun ban şi nu aveam cunoştiinţe în exilul românesc. Să nu ai nici o grije, o voi dovedi şi acum. Principalul este să iau o hotărîre, de rezultatul ei nu mă îndoiesc, căci cei ce au un singur moment de îndoială, mai bine să stea în banca lor ! În concluzie, ceeace întreprind eu astăzi nu reprezintă un act politic, ci dacă vrei, o acţiune în vederea unui act politic ce se va desfăşura ulterior. Acţiuni am făcut vreo câteva în viaţa mea şi în toate am reuşit. Să nu iau ca exemplu decât acţiunea evadării. Dar acţiunea de astăzi, nu reprezintă tot o evadare ? Da, evadarea din inerţie, evadarea dintr'o situaţie fără ieşire, evadarea dintr'un somn perpetuu, într'un cuvânt, reprezintă o evadare, deci o acţiune şi nimic mai mult. Pentru aceasta nu trebuie să fi un om politic, trebuie doar să fi un om de acţiune, care nu are alt scop decât de

a înscăuna un om politic, a-l consolida şi a-i asigura posibilitatea de a se desfăşura în acţiuni politice viitoare. La asta se rezumă acţiunea mea. Dar, să lăsăm aceste lucruri, mie îmi pare din suflet rău că tu nu poţi să mă ajuţi acolo unde într'adevăr eşti înzestrat să o faci. Pentru mine eşti unul din puţinii care ai putea duce mai departe ceeace eu încropesc astăzi.

- Nu poate fi vorba de aşa ceva Ioane, eu sunt "un proscris", eu dacă aşi veni lângă tine, ţi-aşi face mai mult rău decât bine !

- Ştiu Paule, dar asta este astăzi, nu mâine, te rog să crezi că mâine când mă voi retrage complect din viaţa politică şi mă voi ocupa numai de cartea mea şi a ta, după publicarea lor, dacă Dumnezeu nu mă va chema la el, voi apela la tine, pentru ca împreună să putem da sugestii celor pe care astăzi îi lansăm să conducă destinele exilului nostru. Te rog să crezi, cunosc foarte bine acest exil plin de mediocrităţi cu pretenţii, dar ele se vor spulbera, îndată ce câţiva oameni vor dovedi că ştiu să se impună. Acest Bompa, care peste două zile va deveni preşedintele Congresului Mondial Românesc, se va impune în decurs de câteva luni. Dar pe viitor el trebuieşte ajutat cu sfaturi politice şi aceste sfaturi după părerea mea, în acest exil, nu sunt capabili decât doi oameni să le dea, eşti tu şi cu Radu Boroş.

- O desigur Radu Boroş este un om extrem de capabil, dar nu am mai auzit nimic de el, unde se află astăzi ?

- In Italia, l-am văzut o singură dată, dar am mai vorbit cu el la telefon şi ne-am mai scris. Nu vrea să se amestece în politică, dar contez pe sfaturile lui, aşa cum contez şi pe ale tale. Eu îmi voi continua acţiunea din umbră, făcându-mă ecoul vostru, care trebuie să rămâneţi tot în umbră. Eu voi avea grije ca ideile voastre să ajungă acolo unde trebuie.

- In aceste condiţii sunt cu totul alături de tine.

Paul a plecat, dar prezenţa lui liniştită, mi-a făcut mult bine. Alături de el retrăiesc tinereţea redându-mi vigoarea ei, dar alături de el aşi putea să şi îmbătrînesc calm şi liniştit. Imi pare din suflet rău, că nu-l voi mai putea revedea în aceste zile, dar el pentru mine rămâne o sursă inepuizabilă de forţă şi încredere. Mulţi cred că-l cunosc pe Paul, puţini sunt aceia care-l cunosc într'adevăr.

După masă vreau să mă odihnesc, dar nu este posibil, vine Boutmy însoţit de domnul Remus Radina ! Amândoi sunt extrem de aferaţi ! Domnul Radina îmi aduce un document inedit, prin care vrea să-mi demonstreze trădarea faţă de noi a doctorului Florin Mătrescu ! El îmi spune :

- Uite o scrisoare a lui Raţiu adresată lui Mătrescu, din cuprinsul căreia îţi poţi da seama că eşti înconjurat de trădători ! Acum cred că o să înţelegeţi dece stau deoparte şi nu vreu să mă amestec în treburile româneşti, în care mişună lichelele şi trădătorii.

- Dă-mi-o !

- A nu, nu se poate, am jurat că nu o dau din mână, dar v'o citesc.

- Ţine-o în mână, dar dă-mi voie să o citesc singur.

Intr'adevăr, recunosc cu uşurinţă scrisul şi semnătura lui Raţiu, am primit o scrisoare dela el. Incep să o citesc.

Prin această scrisoare, Raţiu îi mulţumeşte lui Mătrescu, pentru felul în care m'a dus de nas să fac unirea românilor, arătându-i că de-acum înainte îi revine lui greaua sarcină de a-i face pe toţi să se înscrie în UMRL ! Din scrisoare reiese categoric că toată această acţiune a mea, a fost cu mult timp înainte sugerată de către domnul Raţiu ! Deci nici demisia lui Mătrescu din UMRL, nu a fost o realitate, ci un aranjament între cei doi, pentru acţiunea ce avea să urmeze ! Scrisoarea aceasta urmăreşte două obiective : compromiterea lui Mătrescu în ochii noştri şi liniştirea celor din UMRL, care trebuie să ştie că domnul Raţiu a dirijat şi controlat evenimentele ! Evident că după citirea întregii scrisori, spre dezamăgirea domnului Radina, m'a pufnit râsul. De altfel mai târziu am putut constata că adresantul nu a primit niciodată această scrisoare, ci numai unii din membri UMRL-ului: Domnul Raţiu a trimis-o probabil unora pe a căror discreţie nu se putea conta. Din acest punct de vedere, a reuşit din plin, deoarece imediat scrisoarea a ajuns la mine.

I-am mulţumit domnului Radina, care voia să mă apere de trădători, dar desigur l-am dezamăgit explicându-i realul scop al scrisorii ! La ce se pot preta politicienii!!!

Incepând de mâine dimineaţă, 2 Iunie, intru în adevărata febră a întâlnirilor. Primul pe lista mea figurează doctorul Vasile Iliescu, dar în aceiaşi dimineaţă sosesc cei din Statele Unite şi Canada, precum şi domnul Comaniciu. Desigur va fi o zi deosebit de grea căci niciodată nu este uşor să vorbeşti cu mulţi oameni şi să-i stăpâneşti în sensul de a nu se angrena în discuţii inutile şi a neglija esenţialul, cu-atât mai mult atunci când eşti presat de un timp neiertător.

Vasile Iliescu vine punctual ca deobiceiu, dar aduce cu el bomba cea mai explozivă până în acest moment !

- Poftim ediţia specială a ziarului tău ! Am primit-o ieri înainte de a pleca din München !

Iau "Stindardul Românilor" şi-mi arunc ochii pe el. Titlu mare : "Amânarea Congresului Mondial Românesc de la Paris" ! Iacă până unde au ajuns, până la cele mai ordinare falsuri posibile !

- Vasile, nu am timp acum să citesc ziarul, dar îţi pot spune un singur lucru : Asta înseamnă o categorică victorie a noastră. Frica duşmanilor pentru unirea exilului românesc, ne certifică justeţea acţiunii noastre. Am câştigat partida Vasile, am câştigat-o orice piedici am mai avea de înfruntat!

- Sunt absolut de acord cu tine, dar acum spune-mi care este programul începând din acest moment ?

- Astăzi vin cei din Statele Unite şi Canada. De primirea lor la aeroport şi ducerea la hotel, se ocupă Boutmy. Indată ce i-a instalat, vine aici pentru a ne lua pe noi şi a ne duce la ei, pentru o primă luare de contact.

- Ştii hotelul, strada şi numărul ?

- Desigur, poftim, şi îi dau o foaie de hârtie cu adresa cerută.

- Eu trebuie să mă duc la un spital, unde sunt invitat să asist la o operaţie, şi îndată ce termin vin la hotel.

Am rămas din nou singur aşteptându-l pe Boutmy. Îmi trec prin cap o mulţime de gânduri. Văd figurile colaboratorilor mei, le analizez defectele şi calităţile.

Vladimir Boutmy de Katzman, este un om admirabil, un prieten desăvârşit, un entuziast, dar un caracter prea tumultuos, prea exploziv, pentru a fi un om politic. Reacţiile lui sunt spontane, el şi-a construit un fel de a gândi pe baza unui ideal, este un naţionalist care frizează fanatismul, se angajează cu toată fiinţa lui. Ca toţi oamenii cu aceste caracteristici, este "un poet", trăieşte totul în mare, neglijează amănuntele, le pierde pe parcurs, trăieşte într'o lume a lui de idealuri fanteziste, izbucnirile lui asupra lumii înconjurătoare putrede, sunt mai mult decât viguroase, sunt tumultuase. Este un admirabil orator, improvizator, pe scurt este un perfect camarad, dar un lamentabil om politic. Mi se aseamănă, dacă aşi întineri cu 10-15 ani. Este un excelent om de acţiune, dacă ar fi să trebuiască ca mâine să evadez din nou, ar fi cel mai bun partener, este ceeace se numeşte un luptător perfect, dar impulsivitatea lui îl scoate din sfera oamenilor politici, comite o gravă greşeală confundând politica cu lupta dreaptă cinstită. Sunt fericit să am astfel de oameni în jurul meu, dar trebuie să-l urmăresc tot timpul, îmi poate fi de mare folos, dar îmi poate aduce şi mari dificultăţi prin temperamentul său nestăpânit. Urmăreşte imposibilul : o politică cinstită şi pare să fi uitat proverbul : "Când te bagi în tărâţe, te mănâncă porcii !" Şi unde poate fi mocirla mai mare decât în politică ?

Dan Cernovodeanu, este antipodul lui Boutmy, pe acelaşi fond sufletesc, un om în care amănuntul joacă rolul principal, stăpâneşte amănuntul, îl diseacă şi îl clasifică. Este un om de o cinste sufletească rar întâlnită, un om ce se dăruieşte total unei cauze, unor prietenii, dar nu poate sesiza sub aspectul real nici "Cauza", nici prietenii. Şi le construieşte după propria sa viziune şi şi le însuşeşte aşa cum le crede, apoi la cea mai mică abatere de la idealul construit, are deziluzii şi izbucniri nestăpânite. A făcut în tinereţe o carieră diplomatică, care i-a fost întreruptă de evenimente, dar el îşi greşise cariera, este cu mult prea agresiv pentru a fi putut fi un bun diplomat. Este prea marcat de strămoşii lui, toţi ofiţeri, şi temperamentul lui îl împinge către o disciplină severă, către o linie de conduită fermă, care nu au nimic de-aface nici cu diplomaţia şi nici cu politica.

La Freiburg, când am înfiinţat "Frontul Naţional al Unirii Românilor", eu am anunţat că în grupul nostru de acţiune, nu există nici preşedinte, nici vicepreşedinte, toţi fiind absolut egali. El nu a putut sesiza atunci, că noi nu alcătuim o formaţie politică, ci aşa cum l-am numit, un grup de acţiune. El nu a putut înţelega că lipsa unui preşedinte este făcută în scop propagandistic, dar un grup de acţiune fără un şef, nu este posibil ! Acest şef subînţeles îl ştiau toţi, toţi în afară de el, care s'a crezut egal cu cel care conducea grupul, aşa cum fusese anunţat! De aceea s'a simţit marginalizat atunci când nu a fost consultat, de aceea nu a putut înţelege de ce nu am vrut să-l iau la primele două convorbiri cu domnul Vintilică Brătianu. Dar

cine ar putea face mai bine ca Dan Cernovodeanu o mulţime de lucruri pe care nici eu nici Boutmy nu am fi capabili de a le duce la bun sfârşit ? Perseverenţa şi minuţiozitatea lui sunt absolut necesare în orice ai vrea să întreprinzi, este omul al cărui aport este nepreţuit.

Doctorul Vasile Iliescu este ceeace se numeşte un om complect. Cu o judecată limpede şi cu o pondere desăvârşită, capabil de a desfăşura o energie ieşită din comun, Vasile mi-a dat cel mai mare ajutor posibil, iar atunci când am fost lovit de un atac cerebral, din fericire de minimă importanţă, cu numai o lună înainte de Congresul Mondial Românesc, l-am desemnat fără un moment de ezitare pentru a prelua conducerea întregii acţiuni. Este poate cel mai echilibrat om din întreg grupul nostru. Dezgustat de tot ce a văzut în jurul său, nu s'a angajat niciodată în politică, dar a făcut-o fără ezitare atunci când i-am cerut-o. Pentru încrederea cea mi-a acordat, îi voi fi recunoscător cât voi trăi.

Constantin Nagacevschi, dacă ar fi să-l caracterizez, primul lucru care l-aşi putea spune despre dânsul este că personifică modestia. Ca tânăr legionar şi-a însuşit splendidele precepte legionare de-atunci. Prin toate furtunile prin care a trecut, deşi de multe ori a fost poate descumpănit şi chiar deziluzionat, aceastea a fost din cauza oamenilor, nu a principiilor şi l-a ajutat să rămână credincios idealului, trecând peste inevitabilele căderi umane. Şi-a devotat întreaga viaţă familiei sale, dar neneglijând întru nimic nici prietenii de suferinţă şi nici Instituţiile româneşti, cărora le-a închinat şi viaţa sa şi ultimul ban pe care-l are. Refuză întotdeauna să i se menţioneze numele, orice ar face, modestia cum am mai spus fiind caracteristica principală a caracterului său. Mucalit şi extrem de ponderat, poţi fi întotdeauna sigur că sfatul său este bine gândit şi foarte oportun. Am avut un mare noroc să-l întâlnesc şi un şi mai mare noroc să mi-l apropii, făcându-mi-l prieten.

Pe doctorul Florin Mătrescu l-am cunoscut cu ocazia congresului UMRL din 12 Aprilie de la Paris. I-am ascultat atunci puţinele cuvinte pe care le-a spus şi din ele mi-am dat seama de dorinţa lui fierbinte de unire a Exilului Românesc. De-atunci contactul nostru a fost permanent. Eu îmi găsisem omul serios pe care-l căutam, el îşi găsise cine să-l înţeleagă. Conlucrarea noastră a fost desavârşită. Era profund deziluzionat de organizaţia politică la care se afiliase cu trup şi suflet, era şi mai dezamăgit de domnul Raţiu, pe care cu inteligenţa să ageră l-a dezbrăcat uşor, lăsându-l gol, goluţ, în întreaga sa inegalabilă nulitate. Dar Florin Mătrescu, voia să facem ceva cu totul nou, o organizaţie bazată pe idei social creştine, conservatoare, mai bine zis un nou partid politic cu un program inspirat de aceste idei. I-am explicat că exilul nostru nu are nevoie de un nou partid şi nici de o nouă organizaţie, ci de o reprezentanţă comună a celor existente. S'a lăsat greu înduplecat, dar odată pornit la drum, a depus tot ce are mai bun în el pentru reuşita comună. Excelent organizator, el împreună cu Vasile Iliescu au pus bazele organizatorice al Congresului Mondial Românesc, până în cele mai mici amănunte.

In ceeace priveşte organizarea, nu am fost de acord cu ei, dealtfel le-am şi spus-o franc : voi aţi construit un elefant cu picioare de lut ! Eu vedeam viitorul Congres Mondial Românesc, cu un mic grup de conducere, cu un preşedinte, căci altfel nu se poate în democraţie, dar care să se dezvolte ulterior în măsura posibilităţilor. Dar şef mă consideram doar în privinţa acţiunii, nu şi al urmării ei, adică Congresul Mondial Românesc odată înfiinţat, nu voiam să mă mai amestec după aceea.

Pentru acest motiv am lăsat la latitudinea colaboratorilor mei, organizarea noii reprezentanţe, aceasta neintrând în sfera cunoştinţelor mele. Au decis, după parlamentări, forma de organizare a viitorului Congres Mondial Românesc, următorii : Horaţiu Comaniciu, Constantin Nagacevschi, Alexandru Bidian, Vasile Iliescu şi cu Florin Mătrescu.

Colaboratorilor mei mai sus caracterizaţi, li s'a adăugat Mirel Stoenescu, pe care-l cunoşteam încă de pe vremea când eram tânăr sublocotenent şi cu care am avut dese convorbiri telefonice şi l-am reîntâlnit la Soultzmatt în 1988. Om hotărît şi de acţiune, Mirel Stoenescu s'a alăturat cu trup şi suflet acţiunii noastre. Nu am avut nevoie de nici o lămurire prealabilă, îmi citise ziarul, îmi înţelesese felul de a gândi şi a venit alături de noi. Dacă exilul nostru ar avea câţiva oameni ca el, ar ajunge departe. Fără vorbe multe, dar în schimb fapte.

Gândindu-mă astfel asupra oamenilor mei, mă trezeşte la realitate Boutmy !

- Hai să mergem, au sosit şi te aşteaptă !

La hotel, primul pe care-l întâlnesc este Părintele Calciu. Vesel şi sprinten, nimic nu se vedea pe faţa dânsului că a trecut oceanul şi nu s'a odihnit de-atâtea ore ! Ne îmbrăţişăm şi mă anunţă că domnul Zahu Pană nu a putut veni, neavând banii necesari. In locul dânsului a venit domnul Doru Popescu, apoi mă conduce în cea mai mare cameră ce le-a fost rezervată, unde îi cunosc pe domnii Tudor Bompa, Doru Popescu şi pe doamna Moisin. Toţi veseli, nici urmă de oboseală şi încântaţi de a putea sta de vorbă. Domnii Horaţiu Comaniciu, Alexandru Bidian, Mircea Constantinescu, Andrei Makarow, Dr. Marcea, Paul Morcov, Florin Mătrescu şi Dan Cernovodeanu sosiseră înaintea mea. Boutmy ne-a părăsit deoarece avea serviciu şi ne-a spus că se va întoarce imediat ce va termina.

Culmea, circulara falsă, chipului semnată de mine, prin care anunţam amânarea - sine die - a Congresul Mondial Românesc, o primiseră cu toţii, atât în Canada, cât şi în Statele Unite, dar ei nu se lăsaseră înşelaţi. Ediţia specială falsă pe care le-o arăt, o cunoşteau, deoarece le-o arătase Mircea Constantinescu, care o primise la Frankfurt, cu o zi înainte de plecare ! Ştiau şi de scrisoarea lui Raţiu adresată lui Florin Mătrescu, pe care acesta nu a primit-o niciodată, dar în schimb o primise tot Mircea Constantinescu !

Mă aşez la o măsuţă , avându-l în faţa mea pe domnul profesor Tudor Bompa, ceilalţi luând loc pe scaune şi pe pat, într'o înghesuială de nedescris. Il chem într'o altă cameră pe domnul Comaniciu, căruia îi spun :

- Domnule Comaniciu, trebuie să vă spun că nu a fost posibil să-l conving pe domnul Vintilică Brătianu de a primi să fie preşedinte de onoare, dar în fond nu avem nevoie de această funcţie onorifică.

- Nu-i nimic drăguţă, îl propunem pe Părintele Calciu.

- Domnule Comaniciu, să nu avem neplăceri, ştiţi dumneavoastră, Părintele Calciu poate fi atacat pe chestiunea Piteştiului.

- Nu ne lăsăm impresionaţi de acest lucru, Părintele Calciu este o mare personalitate şi trebuie să-l punem în fruntea noastră.

- Cum credeţi dumneavoastră, eu v'am prevenit, acum să mergem şi să intrăm în discuţii asupra propunerilor noastre.

Intraţi din nou în "sala de şedinţă", îmi permit o glumă :

- Domnilor constat că între noi se află şi trei membri din organizaţia domnului Raţiu, vă rog să-mi permiteţi să vi-i prezint : domnii Mircea Constantinescu, Dr. Marcea şi Andrei Makarow !

- Suntem şase ! îmi răspunde râzând Mircea Constantinescu !

- Care şase ?

- Da, lui Cernovodeanu, Mătrescu şi Boutmy, domnul Raţiu nu le-a primit niciodată demisiile ! De altfel numărul demisionaţilor din UMRL este mult mai mare, dar el niciodată nu a fost dat publicităţii, deoarece "UMRL-ul creşte tot timpul" şi în cadrul lui, nu există nemulţumiri ! adaugă Mircea Constantinescu.

- Bine, în cazul acesta, UMRL-ul întrece ca număr CNR-ul la această şedinţă ! adaugă râzând Dan Cernovodeanu !

Atmosfera este foarte bună, iar piedicile întâmpinate, par'că ne-au dat un impuls în plus.

- Domnilor să intrăm în consfătuire, căci avem o mulţime de lucru şi trebuie să lăsăm timp de odihnă oaspeţilor de peste ocean.

- Noi suntem odihniţi, întâlnirea cu dumneavoastră, primirea pe care ne-aţi făcut-o, ne-a făcut să uităm de oboseală, ne spune veselă doamna Mihaela Moisin.

După o foarte scurtă introducere, le spun tuturor :

- Domnilor, trebuie să cădem de acord asupra propunerilor noastre de candidaţi în funcţiile principale. Îmi pare rău că nu sunt prezenţi doctorul Iliescu şi Boutmy, dar ei sunt reţinuţi de treburi importante şi vor veni mai târziu.

Adresându-mă direct domnului profesor Bompa, care se află la masă în faţa mea, îi spun :

- Domnule profesor, Frontul Naţional al Unirii Românilor, în deplin acord cu Consiliul Naţional Român, au decis ca dumneavoastră să fiţi candidatul nostru pentru funcţia de preşedinte al Congresului Mondial Românesc. Vă rugăm să primiţi propunerea noastră fără obiecţiuni, întrucât este bine gândită şi în interesul nostru al tuturor. Dumneavoastră întruniţi mai multe calităţi, care ne-au hotărît la această propunere : în primul rând fiind de peste ocean, faceţi cea mai bună legătură de unire între cei din Europa şi cei din Statele Unite şi Canada. În al doilea rând dumneavoastră sunteţi tânăr şi prin dumneavoastră, noi cei bătrâni "pasăm

mâna" unei alte generaţii, mai energice, cu mai multă forţă de muncă. În al treilea rând, dumneavoastră aveţi multe legături, atât în Canada cât şi în Statele Unite, atât cu oficialităţile de-acolo, cât şi printre români. Aceste motive, ne îndrituiesc să fiţi candidatul nostru şi să vă rugăm ca acum să nu răspundeţi decât un singur cuvânt : DA !

- Bine ! răspunde domnul profesor Tudor Bompa, în aplauzele tuturor celor prezenţi.

- Bine înţeles, sala va fi liberă să propună şi alţi candidaţi, dar acest lucru nu ne priveşte pe noi. Să mergem mai departe domnilor. Pentru preşedenţia de onoare, domnul Comaniciu îl propune pe Părintele Calciu Dumitreasa, ţinând seama de personalitatea domniei sale şi de via activitate pe care a depus-o atât în Ţară cât şi în Exil.

- Preşedinte spiritual, adaugă Părintele Calciu.

Din nou, cei prezenţi aplaudă cu entuziasm.

- Să trecem acum la vicepreşedinţi. Eu vă propun doi vicepreşedinţi, unul din partea Consiliului Naţional Român, pe care-l rugăm pe domnul Comaniciu să ni-l propună şi un loc rezervat UMRL-ului, pentru atunci când se va hotărî să treacă la sentimente mai bune faţă de noi. Deasemeni pentru Canada şi Statele Unite, îl rugăm pe domnul profesor Bompa să ne propună un vicepreşedinte.

Domnul Bompa, propune ca vicepreşedinte pentru America, pe reprezentanta "Cuvântului Românesc", doamna Mihaela Moisin şi din nou, toată lumea aprobă prin aplauze.

- Domnule Comaniciu, vă rog acum să ne desemnaţi propunerea dumneavoastră de vicepreşedinte, din partea Consiliului Naţional.

- Nu m'am hotărît dragă, trebuie să discutăm acum şi să hotărîm cu toţii împreună.

- Domnule Comaniciu, acest lucru trebuia să-l hotărîţi până acum, dar cum văd că nu aţi făcut-o, îmi permiteţi mie să fac această propunere ?

- Desigur.

- Eu cred că cel mai indicat ar fi domnul Alexandru Bidian.

- Nu domnilor, eu nu accept această funcţie, eu sunt legionar şi nu vreau ca de la început Congresul Mondial Românesc să se izbească de piedici din cauza legionarilor. Noi suntem alături de dumneavoastră, dar nu este bine să avem astfel de funcţii, refuz categoric.

Domnul Comaniciu intervine :

- Cred că prietenul nostru Bidian are dreptate, eu mă gândesc să-l propunem pe domnul doctor Florin Mătrescu.

- Nu, nici eu nu pot fi de acord, eu am fost membru de partid, am declarat dela început acest lucru şi este bine ca vechii membri de partid să stea în banca lor, vă ajut în tot ce pot, dar nu pot accepta astfel de funcţii.

- Lasă asta domnule doctor, membri de partid sunt 3 milioane, dar toată lumea ştie în ce condiţii au ajuns membri de partid. Dumneata, odată venit în Occident, te-ai declarat anticomunist, nu disident, prin urmare te-ai alăturat cu claritate nouă.

- Nu, categoric nu accept o funcţie de conducere !

Domnul Comaniciu după ce se gândeşte puţin, spune :

- Mă gândesc la domnul doctor Vasile Iliescu, care deşi nu face parte din Consiliul Naţional, poate fi totuşi propus de către noi.

Auzind propunerea domnului Comaniciu, îmi dau seama că într'adevăr este cea mai bună soluţie,dar trebuie să spun :

- Domnilor, nici că se poate o propunere mai bună, dar trebuie să vă spun că doctorul Vasile Iliescu, nu o va primi, sunt absolut sigur de acest lucru.

Se produce mare rumoare, vorbesc cu toţii în acelaşi timp, este un vacarm de nedescris, dar vocea domnului Comaniciu îi acoperă pe toţi şi reuşeşte să readucă liniştea :

- Domnilor, doctorul Vasile Iliescu, trebuie să primească, trebuie să-şi dea seama că nu are dreptul să ne refuze, vom insista cu toţii.

Intervin printr'o glumă :

- Domnilor, nu ne rămâne decât să-l luăm ca la Securitate, îl batem bine, îl băgăm sub pat şi nu-i dăm drumul până nu recunoaşte că este "vinovat" şi că acceptă să dea declaraţia pe care i-o cerem.

Toată lumea râde şi în acest moment intră pe uşă doctorul Vasile Iliescu ! El nu poate pricepe vacarmul pe care l-a găsit şi după ce dă mâna cu toţi cei prezenţi, se aşează pe un colţ de pat. În sfârşit aude despre ce este vorbă şi cere cuvântul :

- Staţi domnilor, daţi-mi voie să-mi spun şi eu cuvântul. Eu nu ...

Vacarmul reîncepe cu mai multă intensitate şi se aude o voce care spune :

- Nu vrem să auzim decât un singur cuvânt din partea dumitale şi acela să fie : Da!

- Domnilor, dar ...

- Nimic ! Este o hotărîre luată în unanimitate, de-aici nu mai ieşiţi întreg fără a spune : Da !

Vasile Iliescu, se uită trist la mine şi-apoi îmi spune :

- Mi-o făcuşi !!!

În sfârşit avem şi un vicepreşedinte al Consiliului Naţional Român.

Îl propun pentru funcţia de Secretar general pe Dan Cernovodeanu şi este acceptat în unanimitate.

- Domnilor, consider că pentru astăzi este suficient ce am realizat, mâine dimineaţă ne vom întruni din nou tot aici, pentru ultimele detalii. Acum trebuie să-i lăsăm pe oaspeţii noştri să se odihnească.

Boutmy a sosit în ultimul moment să mă ia să mă ducă acasă.

Am ajuns acasă şi m'am trântit pe canapea după o zi extrem de obositoare.

Nu a trecut decât o oră şi Boutmy vine din nou :

- Iar ne-a ridicat poliţia autorizaţia de întrunire !

- Vai de mine ! Ce este de făcut ?

- Mâine la prima oră, Dan se va duce din nou la poliţie şi abia după aceea va veni la hotel.

M'am culcat frânt de oboseală, dar nu am dormit toată noaptea. Drumul cu maşina dela hotel până acasă în cea mai mare aglomeraţie a Parisului,

m'a obosit mai mult decât întreaga şedinţă, care s'a desfăşurat în condiţiuni admirabile.

Câte mi-au trecut prin minte în această noapte de chin, nici nu pot reconstitui. Imagini, care nu se puteau fixa, dispăreau aşa cum apăruseră, figura blândă dar impunătoare a domnului Comaniciu, figura jovială a Parintelui Calciu, cea pură şi hotărîtă a domnului Bompa, cea veselă a doamnei Moisin, toate parcă le vedeam acum stând întins pe canapea !

Caut să mă calmez, beau o cafea, două, trei când la 7 dimineaţa suneria mă readuce la realitate. Era Boutmy, care venise să mă ia. Am plecat împleticindu-mă.

Am ajuns la hotel unde după scurt timp a apărut Dan Cernovodeanu.

- Ei ce-ai făcut ?

- S'a repetat întreaga poveste de alaltăieri, de data aceasta cu şeful poliţiei! Din nou aceleaşi peroraţii şi în sfârşit ne-a dat din nou aprobarea !

Am răsuflat uşurat !

Am pus la punct ultimele amănunte şi cu toţii au hotărît să luăm masa împreună. M'am scuzat nesimţindu-mă bine după ultimele 24 de ore atât de grele şi mi-am luat rămas bun, până a doua zi, când trebuia să ne întâlnim cu toţii la sala "FIAP", pe care o rezervasem pentru primul CONGRES MONDIAL ROMÂNESC !

Boutmy m'a condus până acasă, urmând să ne ia a doua zi la 7 dimineaţa.

M'am dezbrăcat şi m'am culcat, fără să pot adormi.

* * *

Întrunirea foştilor deţinuţi politici este ceeace mă persecută. Sunt şi mai greu de găsit ca foştii camarazi de front. Primii pe care-i găsesc mai uşor, sunt tot vechii ofiţeri : Gheorghe Florescu, Gică Georgescu, Vlad Brussescu, Dinu Vasiliu, Piki Prodan, Coca Apostolescu, Puiu Virgil şi Tutor Greceanu. De data aceasta întrunirea o fac sub patronajul bătrânului general de aviaţie Paul Teodorescu, a amiralului Horia Măcelaru şi a lui Păstorel Teodoreanu. Îi mai găsesc cu uşurinţă pe vechii camarazi de evadare doctorii Make Ionescu şi Paul Iovănescu, precum şi pe doctorul Pitty Vintilă, care vine de la Zalău special pentru întâlnire. Răspund la apel, fosta mea soţie Elena Prodan, veche pensionară a "casei de odihnă" Mislea împreună cu soţul ei Corneliu Valjan, pensionar al "casei de odihnă" din Vorkuta, "din străinătate" !

Grupul mult mai puţin omogen, parte din ei necunoscându-se, face cu uşurinţă priză, făcând parte cu toţii din marea familie a foştilor deţinuţi politici.

Evident Jilava, Aiudul şi Gherla sunt evocate cu predilecţie, constituind numitorul comun, al tuturor vechilor "pensionari", dar nu sunt uitate nici Canalul, Stuful, minele de plumb şi multe altele, de a căror ospitalitate nu toţi au avut cinstea să se bucure ! Celebrele nume ale unor Nikolski, Coler,

Maromet, Goiciu şi Dorobanţu, se aud prin toate colţurile camerii, din păcate amestecate cu ale victimelor lor, Mareşalul Antonescu, Iuliu Maniu, Ion Mihalache, George Brătianu, Radu Gyr, Radu Korne, Emil Pălăngeanu, Mircea Elefteresu, Nichifor Crainic şi a multor alţii. Şi totuşi, alături de ororile amintite, ceeace predomină sunt povestirile amuzante "hazul de necaz" al românului, care caracterizează orice depănare de amintiri !

Din falnicul amiral Măcelaru, a rămas un biet omuleţ, care nu-şi poate despărţi bărbia de coşul pieptului, fiind complect cocoşat, dar spiritul lui vioi şi buna dispoziţie nu i-au dispărut şi astfel ne-am trezit cu Paul Teodorescu că trage un ţipăt ridicându-se după scaun ... Macelaru îi pusese o pioneză pe scaun ! Aceşti oameni, trecuţi bine de 80 de ani, redeveniseră copii, în momentul când s'au reîntâlnit !

Păstorel Teodoreanu ajunsese în sfârşit să-şi spună pe nume cu Gică Georgescu, după ce la Zarca din Gherla, se "domniseră" peste doi ani !

Ca şi şcoala primară, liceul, facultatea sau frontul, închisoarea a constituit şi ea o şcoală, iar elevii ei, ajunşi şi la peste 80 de ani, au rămas tot elevi, trăind în amintiri şi în general în amintirile amuzante ale timpului petrecut împreună. Păstorel Teodoreanu excelează în această privinţă şi uitând reumatismele, de care se văitase la început, îşi însoţeşte povestirile de gesturi spontane, lăsându-se pe vine, şi culcându-se în mijlocul camerii pe jos, ca la Gherla în "timpurile bune"! Verva lui este neschimbată şi în scurt timp şoşotelile pe mici grupuri încetează şi toţi urmăresc povestirile pline de farmec ale lui Păstorel. La un moment dat, Păstorel îi smulge din mână un chiştoc de ţigare lui Coca Apostolescu şi după ce trage cu nesaţ un fum, îl pasează lui Paul Teodorescu care nu fumase în viaţa lui şi bineînţeles îl refuză. Păstorel se uită la el cu dispreţ şi-i spune : "Ai îmbătrânit degeaba, chiştocul este cel mai valoros produs pe care l-au inventat oamenii, dar numai chiştocul, nu şi ţigarea !" Dar în toate giumbuşlucurile pe care le-a făcut, Păstorel nu s'a despărţit un singur moment de paharul său de vin, "elixirul vieţii" cum îl numea el. Şi desigur vin de la Shop nu mai băuse de foarte multă vreme !

Pe la 12 noaptea, Măcelaru şi cu Paul Teodorescu ne părăsesc, dar Păstorel şi cu ceilalţi pleacă doar când se "trag obloanele", în zorii zilei !

A fost o extrem de reuşită întâlnire, iar necunoscuţii de până atunci, au plecat ca cei mai buni prieteni !

Timpurile prezente au fost cu totul date uitării, deţinuţii de astăzi comportându-se exact ca ofiţerii de ieri, ei nu trăiau astăzi, ci cu ani şi ani în urmă. Cu câtă uşurinţă pot întinerii oamenii ! Nu le trebuieşte decât să-i aduni împreună !

* * *

Il întâlnesc pe stradă, în fața cinematografului Scala pe Sașa Ivasiuc. După ce în 1964 fusesem la el acasă, împreună cu Vlad Brussescu, îl mai întâlnisem întâmplător de câteva ori și întotdeauna fusese extrem de amabil cu mine. Acum se lansase deja printre marii scriitori ai zilei. Ii citisem câteva romane, bine scrise, dar toate pe linia Partidului.

- Ce mai faci domnule Pantazi, nu te-am văzut de o grămadă de vreme.

- Am fost mult timp plecat din București, dar dumneata ce faci ? Ești tot la Ambasada Americană ?

- Nuuu ! Am plecat de mult, acum sunt vicepreședintele Uniunii Scriitorilor, știi ... la Zaharia Stancu. Am enorm de lucru, am de-aface cu toți cei ce se cred scriitori, vin cu toate inepțiile pentru aprobare de a fi publicate și, ...poți să-ți închipui câți dușmani îmi fac !

- De ce stai acolo, slavă Domnului ești lansat ca mare srciitor și câștigi cred bine !

- Da, vezi, nu se pune problema câștigului, dar aici am posibilitatea de a-mi "face vânt în străinătate" ..., am fost în toată Europa, în Statele Unite, în Uniunea Sovietică, până și în India !

Nu știu cum să scap mai repede de acest om "al zilei", care este atât de amabil cu mine și întotdeauna se lungește la conversație.

- Dacă ai posibilitatea călătoriilor ... te înțeleg !

- Da, și mai e ceva ... Zaharia Stancu e bătrân, ... nu mai are mult și ... îi iau locul !

Deci porcul tânăr îl pândește pe porcul bătrân să-i i-a locul ! ! Nu știu cum să scap de el, mă hotărăsc să nu-l mai întreb nimic, dar Ivasiuc continuă :

- Ți-aduci aminte de Paul Goma ?

- Nu, cine e și ce-i cu el ?

- A făcut parte din lotul lui Florin Pavlovici și al meu, s'a trezit și el mare scriitor și a venit la mine cu un roman ... ce să-ți spun ... par'că scris cu picioarele !

- Pe Florin l-am mai văzut, inteligent băiat și s'a purtat admirabil în închisoare.

- Inteligent și extrem de talentat, dar nu vrea să scrie și s'a marginalizat ocupând un post mediocru la televiziune și traducând cărți din englezește. Păcat de el, i-am spus : "scrie măi și strecoară un nimica toată pe linia Partidului, ca să pot să-ți dau aprobarea de publicare", dar nu vrea și n'am ce să-i fac ! I-am dat și lui să citească romanul lui Goma, ca să nu creadă că nu vreau să-mi ajut foștii camarazi. După câtva timp mi l-a adus înapoi și mi-a spus doar două cuvinte : "O inepție nepublicabilă"! L-am rugat să-l "Perie" el, pentru ca totuși să-l ajutăm, dar Florin mi-a răspuns de data aceasta printr'un singur cuvânt : "Neperiabil"! I-am spus lui Goma și părerea lui Pavlovici și ... mi l-am făcut dușman ! Uite a venit la mine Nicolae Breban, îl cunoști nu ?

- Nu-l cunosc, dar i-am citit o carte, sofisticată, dar bine scrisă, nu-mi aduc aminte titlul.

- Pe el am putut să-l lansez fără probleme, are băiatul talent, de altfel a fost redactor la "România literară" și s'a lansat și în cadrele Partidului. A scris mai multe cărți : "Francisca", "În absența stăpânilor", "Animale bolnave", "Îngerul de ghips", toate trezesc un deosebit interes deși stilul să este destul de neîngrijit.

Scap cu greu de acest infatuat scriitor, care incontestabil are mult talent, este inteligent și simpatic, de altfel i-am citit toate cărțile, poate mai sofisticate decât cea a lui Breban, dar în tot cazul bine scrise. Știu că minte, nu el l-a lansat pe Nicolae Breban, care a început să scrie cu mult timp înainte de a ajunge Ivasiuc secretar al Uniunii Scriitorilor ! Dar ce importanță are ? În orice caz, ambii tineri scriitori sunt talentați, chiar dacă Breban s'a lansat din strungar, cu ajutorul Partidului, iar Ivasiuc, absolvent al facultății de filozofie, s'a lansat prin intermediul Securității !

Nu trece mult timp și-l întâlnesc din nou pe Sașa Ivasiuc ! Mă opește pe stradă și mă îmbrățișează !!! Apoi îmi spune :

- Ai văzut ce a făcut Paul Goma ?

- Nu, de altfel ți-am spus că nici nu-l cunosc.

- Nu asculți "Europa Liberă" ?

- Foarte rar !

Nu i-am răspuns din prudență acest lucru, este o realitate. De altfel nu-mi era frică să mă "toarne" Ivasiuc, este un tip prea inteligent, pentru a nu avea întotdeauna spatele acoperit. Probabil că pentru acest motiv îmi arăta întotdeauna atâta prietenie!

- Hai să intrăm în cafeneaua asta să mai stăm de vorbă.

La "Café de la Paix" de la diferite mese, Ivasiuc este salutat de către unii prietenește, de către alții cu condescendență. Nu cunosc pe nimeni.

- Dar văd că ești foarte cunoscut aici ?!

- Da, este cafeneaua scriitorilor !

De ce o vrea Ivasiuc să se afișeze cu mine ? Desigur va fi întrebat cine sunt ? Iar dacă a intrat cu mine este tocmai pentru a-și arăta relațiile ! În definitiv, treaba lui. Ivasiuc comandă două cafele și două coniacuri.

- Ei ce este cu "Europa Liberă" și cu Paul Goma ?

- Ieri, acest post de radio a redat o schiță a lui Paul Goma. Nulitatea asta văzând că nu poate publica nimic la noi, vrea să se lanseze prin "Europa Liberă"!

- Și ? Despre ce este vorba în această schiță ?

- Este foarte puțin important acest lucru, în fond descrie o realitate, dificultățile de a obține un pașaport și imbecilitatea celor de la pașapoarte.

- Totuși a te adresa "Europei Libere", constituie un mare curaj din partea lui !

- Da, curajul prostului, dar are spatele acoperit. Soția lui este evreică și este nepoata lui Chișinevschi.

- Bine, dar Chișinevschi nu mai reprezintă nimic astăzi, face parte din vechea gardă.

- Asta să o crezi dumneata, el nu mai face parte din noua nomenclatură, dar legăturile lui au rămas aceleași și apoi soția lui mai este și evreică !

- Şi ce importanţă are acest lucru, am impresia că prin naţionalismul pe care-l afişează Ceauşescu, nu se dă în lături de a fi şi antisemit !

- Nici pomeneală, trebuie să faci o deosebire între naţionalismul pe care-l afişează aici şi politica de "democrat" pe care o duce în străinătate. El ştie că evreii sunt "tabu" şi nu îndrăzneşte să se lege de ei, altfel şi-ar pierde credibilitatea faţă de Occident !

- Bine, dar au mai fost şi alţii care s'au adresat postului de radio "Europa Liberă", ce găseşti atât de extraordinar în acest lucru ?

- Domnule Pantazi, nu-l cunoşti pe Paul Goma, este prost, incult şi arivist.

- Partidul este plin de astfel de oameni !

- Da, dar el nu s'a putut afirma şi cum este un ambiţios, probabil împins de nevastă-sa, a bătut la porţile "Europei Libere"!

- Mă rog, şi ce importanţă are acest lucru, sigur că criticând pe cei dela paşapoarte, "Europa Liberă" era normal să-i dea publicităţii schiţa.

- Până aici suntem de acord, dar comentariile "Europei Libere" asupra schiţei lui Goma şi a lui personal, sunt de-adreptul ridicole ! "Un scriitor plin de talent, un mare scriitor", te apucă greaţa şi la mijloc nu este decât un singur fapt : soţia evreică!

- Şi cum crezi că va reacţiona Securitatea ?

- În niciun fel, în primul rând datorită relaţiilor soţiei lui în cercurile sus puse, apoi pentrucă este evreică ! Dar pe mine nu mă interesează reacţiile ăstora, ci ceeace face "Europa Liberă", care vrea să scoată dintr'o nulitate, o personalitate ! Ascultă-mă pe mine, eu am voiajat mult şi-i cunosc şi pe cei de-aici şi pe cei de-acolo, sunt cu toţii "o apă şi-un pământ", amândouă părţile duc una împotriva celeilalte aceiaşi propagandă deşănţată. Nu este nici o deosebire, dar dacă aici trăim în împărăţia proştilor, acolo, celor "deştepţi", nu le este permis de a lansa pe unul din proştii noştri ca o mare personalitate scriitoricească şi politică, numai pentru faptul că critică un aspect al regimului comunist. Acest Paul Goma ar fi fost dispus să lingă regimul mai mult decât noi toţi şi dacă l-aşi fi publicat, aceeaşi "Europă Liberă", l-ar fi evidenţiat pentru slugărnicia faţă de Ceauşescu !

- Ce-ar fi fost, dac'ar fi fost ... M'ar interesa să-l cunosc pe acest om.

- Nu te sfătuiesc, dacă lui nu i se poate întâmpla nimic, apoi pe cei care astăzi ar lua legătura cu el, nu-i văd bine ! Îl vede Breban, care vrea să-l împace cu regimul, dar nu prea văd cum, căci nu-i poate oferi nimic !

- Mi se pare că şi Breban a fost în străinătate şi a făcut unele declaraţii împotriva regimului şi apoi s'a întors.

- Da, şi a fost dat afară din Adunarea Naţională, unde era deputat, dar a reuşit să se reîmpace cu regimul, are şi el oamenii lui !

- Eşti tot la Uniunea Scriitorilor ?

- Nu, m'am certat cu Zaharia Stancu, acum sunt director la cinematografie !

- Şi acolo cum merge ?

- Cum să meargă ? Prost ! Sunt obligat să fac tot felul de filme care-i aduc osanale lui Ceauşescu şi nu cred că am să rezist nici aici, ştii ... să-l ridici în slăvi pe un dement, nu este lucru uşor !

- Păi şi în lumea scriitorilor şi în aceea a cinematografiei, nu există altă posibilitate de afirmare decât aceea de a ridica osanale atât Partidului, cât şi lui Ceauşescu ! Ai ştiut acest lucru de la început, aşa că de ce te plângi ?

- Ca scriitor, mai puţin dacă ştii să eviţi, evident că orice subiect ai lua, trebuie să-l politizezi, dar rămâne totuşi la abilitatea fiecăruia de a se descurca, dar în cinematografie, nu există scăpare, căci nu eu scriu scenariile şi ...

- Domnule Ivasiuc, te rog răspunde-mi la o întrebare : eşti sau nu eşti comunist ?

- Cum dracu poţi să mai fi comunist, admiţând faptul că ai fost vreodată ? Ştiu că pentru dumneata este greu să înţelegi, dar eu m'am alăturat lor după ce am ieşit din închisoare, eram încă foarte tânăr. Până atunci fusesem tot atât de înverşunat anticomunist ca şi Florin Pavlovici, care îmi era cel mai apropiat prieten. De-atunci drumurile noastre s'au despărţit, el a preferat anonimatul, iar eu afirmarea. Să nu crezi că nu mi-am făcut procese de conştiinţă, dar de-atunci am văzut cu claritate că nimic nu se va schimba şi-atunci n'am vrut să mor un conţopist oarecare. Nu regret ceeace am făcut, am scris, am ajuns în vârful Uniunii Scriitorilor, am văzut tot pământul, am cunoscut toate mentalităţile, iar astăzi sunt directorul cinematografiei. Mi-am muşcat de multe ori buzele recitindu-mi manuscrisele, o fac tot timpul şi astăzi. Nu ştiu cât voi rezista, căci nu mai pot, sper însă să nu-mi "dau în petec", căci nu foloseşte nimănui şi cu-atât mai puţin mie. Cred însă că mă voi retrage rămânând doar scriitor. Acum sunt consacrat şi nu mai sunt atât de controlat, pot scăpa fără să le mai ridic osanale, sau cel mult, făcute indirect ! Dar îţi spun eu un lucru, poate n'ai să mă crezi, nici cei din Occident, nu sunt mai cinstiţi decât ai noştri ! Toţi pot fi băgaţi în acelaşi cazan în care să aduni tot noroiul din lume.

M'am despărţit de Saşa Ivasiuc, încercând să-l înţeleg, dar dacă cu mari eforturi poate i-aşi înţelege oportunismul, în nici un caz nu-i pot accepta delaţiunea, căci el numai devenind informatorul Securităţii a ajuns la Ambasada Americană. Am convingerea că pe mine nu mă va "turna", de altfel nici nu mă interesează acest lucru, el îşi are sfera lui de activitate în lumea scriitorilor, care incontestabil face parte din cele mai importante obiective ale Securităţii. Dar câţi dintre scriitori nu îndeplinesc acelaşi oficiu ? Declaraţiile lor se confruntă şi Securitatea ştie perfect ce gândeşte fiecare dintre ei !

La numai câteva zile, în casa unui actor, îl întâlnesc pe Nicolae Breban. De la început se arată extrem de comunicativ faţă de mine, de altfel îndată ce îmi este prezentat, îmi spune :

- Am auzit foarte multe despre dumneavoastră şi sunt încântat să vă cunosc !

- De unde domnule Breban ?

- De la Saşa Ivasiuc, prietenul nostru comun ! De altfel l-am şi rugat să vă invite la el pentru a vă cunoaşte.

- N'aşi putea spune că sunt prieten cu Ivasiuc, n'am stat cu el în închisoare şi nu l-am văzut decât de 3-4 ori !

- Poate am înţeles eu greşit, dar în orice caz în câteva rânduri a povestit despre dumneavoastră cu multă admiraţie, într'un cerc de prieteni.

Deci, am avut dreptate, Ivasiuc pozează în lumea lui că are prieteni între "foşti", pentru a-şi acoperi spatele !

Breban este un om inteligent, volubil şi în niciun caz nu poţi descoperi în el pe fostul strungar ! Nu are nicio reticenţă asupra faptului că este foarte bine cu regimul, dar îl critică deschis. La un moment dat Breban îmi face semn să închid discuţia ! Mă uit în spatele meu şi-l văd pe inginerul Dan Jiroveanu, mă uit la gazdă, care-mi face acelaşi semn din ochi, arătându-mi-l pe inginer ! Acesta pleacă pentru un moment din cameră şi Breban îmi spune :

- Fiţi atent, individul ăsta este informatorul Securităţii !

Gazda se apropie de mine şi fără a se feri de Breban îmi spune :

- Jiroveanu este cunoscut informator, nu l-a invitat nimeni, dar are un fler deosebit de a veni, de câte ori am câţiva invitaţi !

- Vă mulţumesc la amândoi, dar tot ceeace gândesc eu, este bine cunoscut de Securitate, aşa că nu mi-e frică de el.

- Nici eu nu mă tem de turnătoriile lui, vă închipuiţi că după ce m'am întors din străinătate, unde în mod public am criticat regimul, am avut de-a face cu Securitatea la un înalt nivel şi după cum vedeţi m'am descurcat, aşa că n'o să-mi fie frică de lătratul unui căţel !

Jiroveanu revine, se instalează între mine şi Breban şi mi se adresează :

- Domnule Pantazi, eu vă cunosc de multă vreme din auzite, acum v'am ascultat vorbind de străinătate, ştiu că aţi vrut întotdeauna să plecaţi din Ţară şi cu totul întâmplător am posibilitatea de a vă facilita acest lucru, în mod legal.

- Asta mă interesează în mod deosebit.

- Ei bine, atunci trebuie să stăm de vorbă !

Gazda, care a urmărit conversaţia, i se adresează lui Jiroveanu :

- Te rog să ieşi imediat afară, n'ai decât să-ţi faci meseria de "turnător" unde vrei, dar nu la mine în casă !

Spre marea mea surprindere, Jiroveanu nu protestează pentru jicnirea adusă şi refuză să plece, spunând că are de vorbit cu mine !

Breban se ridică de pe scaun, îl ia de reverele hainei şi împreună cu gazda îl dau afară. O scenă penibilă, o scenă rară, un eveniment deosebit într'o lume comunistă ! Un informator al Securităţii dat afară de către un scriitor cunoscut al regimului ! Atât gazda, cât şi Breban, sunt enervaţi la culme, iar pe mine mă amuză în mod cu totul deosebit această întâmplare.

- Domnule Breban, lasă enervarea, să considerăm incidentul încheiat, aşi vrea să vă pun câteva întrebări.

- Cu plăcere, domnule Pantazi, vă ascult.

- De la început trebuie să-ţi spun că ceeace s'a petrecut acum câteva minute, nu am mai văzut din închisoare şi nu m-aşi fi aşteptat niciodată să văd reeditându-se în libertate, aici are o cu totul altă semnificaţie şi incontestabil denotă un curaj deosebit!

- Nu, domnule Pantazi, nu este chiar aşa, vezi dumneata, avem şi noi demnitatea noastră şi în măsura în care mai putem, ne-o apărăm cu toate forţele. Aici nici măcar nu este vorba de curaj, el este un turnător de serie, obişnuit, de care nu-i poate fi frică unui om cu spatele oarecum acoperit. Pe mine nu mă poate da peste cap un "turnător" de teapa lui, opiniile mele sunt cunoscute la un nivel mult mai ridicat şi din momentul în care sunt acceptat aşa cum sunt, nimeni nu se va uita la ce spune o secătură oarecare ! In lumea scriitorilor există totuşi o solidaritate şi de ea îi este frică regimului, care preferă să ne aibe prieteni decât duşmani. Din păcate, această solidaritate prezintă multe fisuri, căci altfel am putea face mult mai mult. Nu este vorba de micile "periuţe" ale regimului, ele chiar dacă sunt înlăturate, apar altele şi altele, ele fac parte din Uniunea Scriitorilor, dar nu din Lumea Scriitorilor, ei sunt primiţi de regim, dar nu-şi găsesc locul între noi. Greutăţile nu ni le fac aceştia, ci oameni ca Eugen Barbu sau Adrian Păunescu şi evident mai sunt câţiva. Din cauza acestora, noi nu ne putem impune un punct de vedere, ba din contra, suntem obligaţi la concesii pentru a putea supravieţui. Eu vă cunosc bine de la Ivasiuc şi îmi permit să vorbesc deschis. Să nu credeţi dumneavoastră că noi nu ne cunoaştem între noi şi nu ştim fiecare despre celălalt concesiile pe care le-a făcut. Uite îmi permit, tocmai fiindcă sunt prieten cu Ivasiuc şi-l ştiu ce gândeşte, să vă spun că el a debutat în lumea noastră ca informator al Securităţii ! Să nu credeţi că-l bârfesc, din contra vreau să vă arăt că ştiu totul despre el şi sunt sigur că nu s'ar supăra pe mine dacă ar afla că v'am destăinuit acest lucru. De altfel el este convins că dumneavoastră cunoaşteţi acest secret al lui Polichinel ! Asta a fost portiţa de intrare a lui Ivasiuc, dar puteţi fi sigur că el ştie perfect, ce şi cum să vândă Securităţii, informaţii fără importanţă ! Aşa a debutat la Ambasada Americană şi bine a făcut ! Eu am mers pe linie de Partid şi, în fond, am făcut acelaşi lucru ca şi el. Vezi dumneata, noi suntem condamnaţi să ne sfârşim zilele în comunism şi-atunci trebuie să ne adaptăm sistemului, să ocupăm toate posturile, inclusiv cele de "turnător"! Nu-i putem accepta însă pe "turnătorii" ce nu-i putem avea sub control.Eu vă stau la dispoziţie, să vă răspund la orice întrebare, dar aşi vrea să vă rog şi eu ceva !

- Te rog, domnule Breban, vă răspund deschis la orice întrebare.

- Imi vine foarte greu să vă întreb, pentru a nu vă trezi cine ştie ce bănuieli, dar vă rog în acest caz să mi-o tăiaţi brusc, nu este nicio supărare, sunt obligat să mă resemnez !

- Spuneţi domnule Breban, vă răspund absolut deschis la orice întrebare.

- Domnule Pantazi, eu sunt un pasionat de istorie şi nu fac parte dintre cei care au acces la Arhivele Statului, cu atât mai puţin ale Securităţii, deoarece romanele mele au un caracter social, dacă vreţi politic într'o oarecare măsură, dar nu au nicio contigenţă cu istoria şi astfel nu aşi putea justifica o

cercetare a acestor arhive. Mă interesează în mod deosebit istoria evenimentelor care ne-au adus în comunism, poate aveţi să-mi daţi să citesc ceva.

- Domnule Breban, încă de la prima mea arestare, mi-au fost confiscate aproape toate cărţile şi trei geamantane cu fotografii. Întâmplător însă am o carte ce fusese împrumutată şi mult mai târziu restituită. Am cartea "Pe marginea prăpastiei" editată de către Preşedinţia Consiliului de Miniştri, din timpul lui Antonescu, nu pentru publicitate, ci cu circuit închis, şi care reprezintă Rebeliunea legionară.

- Am auzit de această carte, dar bineînţeles nu am găsit-o nicăieri, v'aşi fi foarte îndatorat dacă mi-aţi împrumuta-o.

L-am invitat pe domnul Breban la mine acasă pentru a-i da cartea şi ne-am despărţit în termeni admirabili, nu s'a lăsat până nu i-am promis că mă voi duce la el, unde cu voia mea, va invita câţiva prieteni scriitori.

* * *

A sosit ziua cea mare ! Ziua primului Congres Mondial Românesc ! Vom reuşi ?

Noaptea dinaintea Congresului, nu am putu închide ochii. Eram supraextenuat de drumul la Paris, de multele întrevederi avute, de piedicile întâmpinate, de ultimele enervări de care aşi fi putut fi scutit cu puţină bunăvoinţă. Dar mai presus de toate acestea, presiunea sub care fusesem ţinut în ultimile şase luni, îşi spunea acum cuvântul.

Din nou m'am plimbat prin cămăruţa care deşi puţin mai lată decât celula dela Zarca, avea aceiaşi lungime ! Am băut cafele şi am fumat întreaga noapte, ceeace în mod normal ar fi trebuit să mă pună complect la pământ dar în mod surprinzător, nervii mei au învins din nou organismul şi la 7 dimineaţa când Boutmy a venit să ne ia, eram într'o stare perfectă, nemai resimţind niciun fel de oboseală !

Ajungem în marele hall al hotelului "FIAP", arhiplin cu români. Primul pe care-l văd este Părintele Popa care-mi spune :

- Du-te repede la direcţia hotelului, deoarece nu vor să ne mai dea sala !

- Lasă glumele Părinte, sunt încântat să te văd.

- Nu glumesc deloc, a fost şi afiş la intrare, precum că Congresul Românesc a fost amânat !

Mă duc imediat împreună cu Boutmy la director. Îi găsesc acolo pe domnii Comaniciu, Mătrescu, Doru Popescu şi pe alţii. Cu toţii perorau cu directorul, care nu voia cu niciun chip să ne dea sala, arătându-ne un telex semnat de "preşedintele" Ion Pantazi, prin care renunţam la sală. Intervin în discuţie :

- Domnule director, numele meu este Ion Pantazi şi nu v'am dat niciun telex.

Se poate domnule, dar eu a trebuit să iau în consideraţie telexul primit, pe care nu am avut de unde să ştiu că este fals şi am închiriat sala altcuiva.

Vă stau la dispoziţie cu jumătate din suma pe care aţi achitat-o, dar asta este tot ce pot să fac.

In acest moment intră în camera directorului şi doctorul Vasile Iliescu. Boutmy, care închiriase sala i se adresează directorului :

- Domnule director, sala a fost închiriată de către mine, Vladimir Boutmy de Katzman, şi nu de către domnul Pantazi, deci numai eu puteam să o contramandez.

- Se poate domnule, dar eu am primit un telex semnat de către preşedintele dumneavoastră, telexul reprezintă o hârtie oficială aşa că orice discuţie este inutilă !

Domnul Comaniciu sesizează imediat ideia lui Boutmy, asupra persoanei care putea contramanda sala şi i se adresează directorului :

- Domnule director, eu sunt doctor în drept şi vă previn că faptul este de o deosebită gravitate, dumneavoastră anulând un contract semnat de către o persoană, prin simpla semnătură a unei alte persoane, pe care dumneavoastră nu o cunoşteaţi. Eu trebuie să vă previn că pentru acest Congres au făcut deplasarea la Paris, 10 persoane din Canada, 10 persoane din Statele Unite, precum şi câteva zeci din Germania, Elveţia, Italia şi Spania. Au fost nişte cheltueli imense şi vom fi nevoiţi să vă acţionăm în judecată, iar dumneavoastră va trebui să plătiţi despăgubiri fiecărei persoane în parte.

- Daţi-mă în judecată, eu sunt acoperit de telexul primit, răspunde directorul vădit enervat. Intervine Vasile Iliescu care, pe un ton foarte blând i se adresează directorului :

- Domnule director, să lăsăm formalităţile, vă rog puneţi-vă dumneavoastră în locul nostru, suntem într'o situaţie disperată, ajutaţi-ne să ieşim din această încurcătură atât de neplăcută.

Directorul pare a se calma, se gândeşte puţin, apoi spune :

- Domnilor, aşi putea eventual să vă dau o altă sală, am mai multe şi toate sunt la fel, având toate şi instalaţia fonică, de care aveţi nevoie, dar ce facem cu poliţia, pe care am anunţat-o că nu se mai ţine reuniunea dumneavoastră ?

- Fiţi vă rog amabil şi telefonaţi din nou la poliţie şi anunţaţi că totuşi reuniunea are loc, îi răspunde Vasile Iliescu.

Îi mulţumim cu toţii directorului pentru amabilitatea lui şi nu mai aducem nici o obiecţiune faptului că ne roagă să ne scoatem cu toţii cocardele tricolore din piept.

După un sfert de oră, sunt anunţat că un comisar de la poliţie vrea să vorbească cu mine. Mă întreabă foarte politicos :

- Domnule Pantazi, dumneavoastră aţi convocat această reuniune ?

- Da, domnule comisar.

- Domnule Pantazi, noi vă asigurăm paza exterioară, nu trebuie să aveţi niciun fel de grijă, însă dumneavoastră sunteţi răspunzător de tot ceeace se întâmplă în sală. Vă rog să nu turburaţi liniştea hotelului şi sunt dator să vă spun că, în caz contrar, sunt obligat să intervin, evacuându-vă din sală.

- In ceeace ne priveşte, nu aveţi nicio grijă, nu se va întâmpla absolut nimic, dar vă rog pe dumneavoastră dacă doriţi să puneţi şi în sală câţiva oameni de-ai dumneavoastră

- Cu plăcere domnule Pantazi, vă urez succes în ceeace întreprindeţi !

In sfârşit, toate piedicile sunt înlăturate şi răsuflăm cu toţii uşuraţi ! Ce ar mai putea surveni ? Să sperăm că de data aceasta nimic.

După o scurtă slujbă religioasă oficiată de către preoţii Dumitru Popa şi Gheorghe Calciu Dumitreasa, se intonează "Imnul Regal" apoi, la masa prezidiumului, iau loc alături de mine, domnii Horaţiu Comaniciu, Dan Cernovodeanu, Dr.Florin Mătrescu şi doamna Mihaela Moisin, ce a primit misiunea de "moderatoare" a şedinţei ce urma să înceapă.

Secretariatul însărcinat cu consemnarea dezbaterilor "Congresului Mondial Românesc" a fost alcătuit din domnii : Cornel Crişan (Paris), Andrei Makarow (Köln) şi Paul Morcov (Offenbach).

Congresul se deschide prin cuvântul meu : Am dat mai întâi citire recentului mesaj trimis de M.S.Regele Mihai preşedintelui Statelor Unite Ronald Reagan înaintea întrevederii acestuia la Moscova cu Mihail Gorbaciov.

Apoi adresându-mă participanţilor la Congres, am spus :

"Sfinţiile Voastre, Doamnelor, Domnişoarelor şi Domnilor,

Cu multă greutate am reuşit să ne întâlnim astăzi aici la primul Congres Mondial Românesc. Cu multă greutate, pentrucă piedicile au fost imense. In afară de multe scrisori primite, prin care am fost ameninţat chiar cu moartea în cazul în care nu voi renunţa la Congres, am primit şi din partea Securităţii direct, o scrisoare prin care mi se mulţumeşte că vreau să termin cu domnul Raţiu ! Pentru acest motiv, Securitatea menţionează că mă va recompensa pentru acest lucru. Aşa cum şi în trecut m'a recompensat !

In afară de aceste scrisori, a fost falsificată şi o Circulară, semnată de mine, prin fotocopierea semnăturii, cu ştampila mea şi a apărut o "Ediţie Specială" falsă, chipului scoasă de mine, luându-se o mulţime din frazele mele, făcând între ele legătura foarte subtil pentru a demonstra că nu mai fac acest Congres.

Domnilor, această Ediţie Specială care este făcută excelent, nu are hârtia mea, iar numărul ei este 19, când ultimul meu ziar apărea cu numărul 20, deci ar fi trebuit să poarte numărul 21. Dar mai presus de toate acestea, ştiindu-se că eu scriu cu gramatica veche, au vrut să mă copieze şi aici. Bineînţeles cel care a făcut-o este un agramat pentrucă în loc de liniuţă a pus peste tot apostrof ! Absolut în tot ziarul este pus apostroful ; ducându-mă este scris : ducându'mă !

A fost dat un telex fals în numele meu, către directorul acestei săli, prin care anunţam că am renunţat la întrunire !

Domnilor, este evident că Securitatea a făcut aproape totul, dacă nu chiar totul. Noi nu suntem îndrituiţi să facem niciun fel de acuzaţie clară, bănuim Securitatea, dar Poliţia Criminală din Germania va stabili adevărul.

Pentru acest Congres, am primit până acum adeziunea a 26 de Organizaţii Româneşti, am primit peste 100 de adeziuni personale. Am primit adeziunea personală a marelui nostru scriitor Vintilă Horia, care este cu toată inima alături de noi şi găseşte că acest Congres Mondial Românesc este astăzi o necesitate stringentă şi ne urează mult succes. Domnia sa se află în momentul de faţă în Argentina.

Am primit deasemeni adeziunea marelui scriitor român de limbă franceză, Virgil Gheorghiu.

Domnilor, ne aflăm cu toţii aici, pentru a lua parte la primul Congres Mondial Românesc !

De ce a fost necesar acest Congres ?

După 23 August 1944, guvernele democratice ale generalilor Sănătescu şi Rădescu abia au putut rezista 6 luni şi ele au fost înlăturate prin forţa armată a Uniunii Sovietice, care a instalat la cârma statului un guvern vasal, un guvern comunist, guvernul Petru Groza.

România trebuia distrusă. Intelectualitatea, tineretul şi ţărănimea au fost exterminate în închisori.

Mareşalul Antonescu, simbolul luptei noastre în Răsărit, a fost ucis la Jilava.

Iuliu Maniu, Constantin I.C. Brătianu, George Brătianu şi Ion Mihalache, au fost exterminaţi în închisori.

Regele a fost izgonit în mod samavolnic.

Ţara a reacţionat cu toată forţa. Sute de organizaţii anticomuniste au răsărit ca ciupercile. Până şi copii de 15 ani s'au angajat în luptă. Avem printre noi, în această sală, pe doi dintre ei : domnul Ion Varlam şi domnul Vladimir Boutmy de Katzman. Poate mai sunt şi alţii !

Luptele au izbucnit în munţi şi nu trebuie să-i uităm niciodată pe conducătorii rezistenţei româneşti, coloneii Uţă şi Arsenescu precum şi pe maiorul Dabija, pentru a nu-i pomeni decât pe cei mai importanţi. Toţi munţii noştri au fost înţesaţi de partizani. Ţăranii au rezistat eroic în toate colţurile Ţării, dar trebuie să-i menţionăm pe cei din Vrancea, unde au fost necesare regimente întregi de Securitate, sute de morţi şi mii de arestări, pentru ca răscoala să fie înnăbuşită.

Minerii s'au răsculat la Târgul Jiu, iar greve, explozii şi incendii s'au înregistrat în toate colţurile Ţării în toţi aceşti ani.

Foametea, frigul şi teroarea au ajuns la paroxism !

Genocidul cultural şi artistic este unic în istoria omenirii. Samavolnicia a fost împinsă până la blasfemie prin demolarea bisericilor, nepreţuite monumente istorice.

In 1987, demonstraţiile pentru libertate au luat proporţii la Braşov, Timişoara, Iaşi, Bucureşti, Galaţi şi Bârlad, întrunind sute de mii de oameni !

Dementul dela Bucureşti însă nu vrea să ţină seama de nimic, el merge cu paşi repezi către un genocid naţional. Insăşi existenţa naţiunii este în mare pericol. Proiectul de reorganizare a satului românesc, prin raderea a 2000 de sate, numai în primul moment, urmăreşte definitiva distrugere a ţărănimii, unicul izvor de valori specifice româneşti.

Domnilor, forţele dispersate ale Exilului Românesc nu mai pot face faţă forţei de distrugere organizată şi planificată a regimului comunist de la Bucureşti.

Tristul exemplu pe care-l dau organizaţiile româneşti care, sabotându-se una pe cealaltă, în realitate sabotează cauza românească, trebuie să înceteze. Exemplele sunt nenumărate.

Dar mai este un caz caracteristic al nepăsării organizaţiilor noastre : eu ştiu doar de trei ani cât se zbate domnul Gane-Argeş, de unul singur, pentru a ajuta pe românii sosiţi în Elveţia, care sunt în pericol de a fi returnaţi. Astăzi tot de unul singur se luptă pentru românii primiţi temporar în Ungaria şi care deasemeni sunt în pericol de a fi trimişi înapoi.

Ţara subjugată, ţara îngenunchiată, ţara înjunghiată aşteaptă din partea noastră să o reprezentăm, să arătăm dezastrul fizic şi moral în care se găseşte, dar să facem acest lucru din partea întregului Exil Românesc, Exil Unit, care să vorbească printr'o singură voce în faţa tuturor cancelariilor, parlamentelor, guvernelor, organizaţiilor şi asociaţiilor occidentale.

Ţara are astăzi nevoie de noi, nu mâine, căci să nu-şi închipuie cineva că mâine când Ţara va fi liberă, cei din Exil vor avea un cuvânt de spus. Şi este normal să fie aşa, cei ce-au suferit acolo până în ultimul moment, vor fi singurii îndreptăţiţi să-şi spună cuvântul. Să nu uităm că au trecut 50 de ani de când viaţa democratică a fost întreruptă în România. Vechile formule politice sunt astăzi perimate. Formule noi nu pot fi importate deoarece democraţia occidentală de acum este adaptată unor stări de lucruri ce ne depăşesc cu cel puţin 100 de ani.

Astăzi însă putem să ne ajutăm Ţara şi este ultimul ceas pentru a o face. Ideia unirii exilului nostru nu este nouă. Dar ea nu s'a înfăptuit până acum. Şi nu din motive ideologice, căci exilul nostru nu mai are nici o extremă stângă şi nici dreaptă, care să aibă vreo importanţă. Noi suntem cu toţii anticomunişti şi toate organizaţiile politice, asociaţiile culturale sau religioase au un caracter anticomunist. Unirea Exilului Românesc nu a fost zădărnicită decât de duşmăniile personale şi de orgoliile nesăbuite. Toţi cei care au încercat sub o formă sau alta să unească Exilul Românesc, în numele lor personal, au scos la iveală aceste racile, dar au fost primii care le-au încălcat !

Am luat această iniţiativă, arătând de la început că nu aspir la nicio demnitate în cadrul Congresului Mondial Românesc şi că mă voi retrage cu desăvârşire în momentul în care ţelul va fi atins. Este pentru prima oară când iniţiatorul unirii nu vrea ca aceasta să se facă în jurul persoanei sale ! Poate Dumnezeu ne va ajuta.

Am întins o mână prietenească tuturor. Am fost gata la orice concesii în vederea înfăptuirii unirii.

Unirea Exilului Românesc este un Imperativ Naţional, a devenit o Necesitate Stringentă în urma genocidului naţional cu care este ameninţată Ţara.

Motivele neparticipării unora s'au dovedit simple pretexte dictate de orgolii personale :

Nu le place titulatura de "Statut", deoarece aceasta ar însemna o nouă organizaţie ! Nu avem decât să-i schimbăm numele, spre exemplu în Regulament de ordine interioară. El trebuie să existe, căci altfel Congresul Mondial Românesc ar deveni un haos.

Nu le plac articolele din Statut. Nu au decât să le aducă amendamente.

Nu le place cuvântul "Senat"! N'au decât să-i spună Sfat al Exilului. El trebuie să existe, căci de-acolo pornesc ideile ce sunt supuse "Directoratului".

Nu le place cuvântul "directorat", n'au decât să-l intituleze Comitet de conducere!

Nu vor o organizaţie nouă, căci sunt destule cele existente. Nu este vorba de o nouă organizaţie, ci de o reprezentanţă comună a organizaţiilor existente, la care acestea să contribuie prin cei mai buni oameni, pe care îi pot înlocui atunci când vor crede de cuviinţă.

Nu le place că sunt prea multe comisii ! Dar acestea sunt prevăzute a fi înfăptuite pe măsura posibilităţilor, în timp.

Domnilor, nimic nu le place, iar atunci când te văd gata de a discuta absolut orice, aceasta le displace în cel mai înalt grad şi-atunci rup tratativele !

Nu se mai poate, situaţia din Ţară nu ne mai îngăduie nici o tergiversare şi trebuie să înfrângem orgoliile şi ambiţiile nemăsurate.

Congresul Mondial Românesc se va constitui astăzi în măsura în care se va putea şi va fi desăvârşit la Cleveland în Statele Unite în cursul acestui an.

Nu avem pretenţia că astăzi s'a realizat unirea tuturor românilor dar, astăzi va fi începutul, se va forma nucleul în jurul căruia la Cleveland se va desăvârşi unirea.

Pentru a arăta până unde merge înţelegerea noastră, vom rezerva locuri în posturile de conducere, organizaţiilor până astăzi încă nedecise. Toate aceste organizaţii se vor putea alătura Congresului Mondial Românesc, începând de astăzi 4 Iunie şi până la 2 Octombrie 1988 când, la Cleveland, în cadrul "Romfestului 88" Congresul Mondial Românesc se va reîntruni şi va lua o formă definitivă.

Domnilor, nu numai situaţia atât de disperată din Ţată ne-a îndemnat la Unirea Exilului Românesc, ci şi situaţia Internaţională.

Dumneavoastră vedeţi că alternarea războiului rece cu destinderea continuă în Occident de peste 40 de ani. Pacea cu Germania nu a fost încă încheiată şi acest lucru nici nu se va putea înfăptui până la unificarea Germaniei. Această unificare este la rândul ei interdependentă de eliberarea ţărilor din Estul Europei. Dar despre aceste lucruri nici nu se mai vorbeşte

astăzi ! In nicio întâlnire între conducătorii americani şi sovietici nu s'au pus aceste probleme.

Astăzi am intrat într'o nouă fază de destindere, unii îşi pun mari speranţe în ea. Să dee Dumnezeu. Noi credem însă că şi această destindere înseamnă prelungirea agoniei !

Trebuie să facem faţă situaţiei actuale şi celor ce se vor succeda. Exilului Românesc nu-i este permisă o politică occidentală sinusoidală, Exilul Românesc trebuie să facă o politică Românească. Această politică nu are dreptul de a fi extremistă, nici către stânga, nici către dreapta. Dar ea trebuie să facă faţă oricărei situaţii internaţionale.

Pentru aceasta, în Comisia politică, trebuie să fie oameni de toate nuanţele politice, care să cunoască la perfecţie limbile de largă circulaţie şi să aibă acces la Cancelariile străine, la parlamente, la Asociaţiile Internaţionale, la presa de diferite nuanţe politice sau chiar la personalităţi, care sunt în afara politicii propriuzise. Numai aceste persoane îşi au locul în Comisia politică, care nu se poate forma dintr'o dată şi ale cărei porţi trebuie să rămână în permanenţă deschise. Fiecare din aceste persoane trebuie să-şi păstreze contactele acolo unde au acces şi să informeze în permanenţă pe preşedinte şi Comitetul de conducere, de toate întrevederile pe care le au.

Intocmai ca şi Comisia politică, Congresul Mondial Românesc, trebuie să aibă în componenţa sa oameni de toate nuanţele politice. O unitate românească nu se poate constitui decât în diversitatea ideilor pe care o reprezintă. Părerile contrarii şi chiar contradictorii reprezintă adevărata forţă a democraţiei. Noi trebuie să recunoaştem că, în ciuda lipsurilor ce le prezintă, democraţia este cel mai bun sistem de guvernământ din câte există.

Congresul Mondial Românesc trebuie constituit într'o largă concentrare democratică, în care să-şi găsească locul toate ideile politice moderate.

Domnilor, numai o reprezentanţă unică românească, va putea suprima controversele, disputele, polemicile, numai Congresul Mondial Românesc poate avea credibilitate în faţa Ţării şi a Occidentului. Numai astfel vom fi ascultaţi şi numai astfel vom putea arăta adevărata stare de lucruri din nenorocita noastră Ţară.

Domnilor, pentru buna desfăşurare a Congresului, vă rugăm să păstraţi o disciplină de fier, să nu intrăm în controverse, iar atunci când vi se va da cuvântul să fiţi concişi şi clari, fără paranteze patriotarde. Vremea discursurilor s'a terminat.

Vrem fapte.

Să ne ajute Dumnezeu !"

A urmat la cuvânt domnul doctor Vasile Iliescu, care a prezentat liniile directoare de acţiune ale programului propus să fie dezbătut în cadrul Congresului. El a pus accentul pe un program cu totul nou în ceeace priveşte tactica de urmat. "Să îndrăznim" a spus Vasile Iliescu, să nu ne mai mulţumim să stăm în defensivă şi să reacţionăm numai atunci când se

întâmplă ceva în Ţară. "Să avem iniţiativa şi să acţionăm"! El a dat exemplul marelui nostru înaintaş Vintilă Brătianu, reamintindu-i cuvintele : "Prin noi înşine"! După ce a trecut în revistă punctele programului deja publicat, Vasile Iliescu, a venit cu propuneri concrete de punerea imediat în practică a acestui program.

Următorul la cuvânt a fost domnul Horaţiu Comaniciu, el şi-a exprimat speranţa că înfiinţarea "Congresului Mondial Românesc" va realiza în sfârşit, începutul de unificare al Emigraţiei noastre, atât de divizate până în prezent, unificare deosebit de utilă intereselor ţării cotropite, ce are nevoie de o reprezentanţă cât mai destoinică spre a-i apăra drepturile şi a-i satisface doleanţele în faţa puterilor occidentale. Domnia sa a încheiat cu un călduros apel la unire şi la susţinerea pe viitor a Congresului Mondial Românesc.

Domnul Dan Cernovodeanu a făcut un scurt istoric al eşecurilor diverselor iniţiative de unire a Exilului nostru înregistrate în ultimii ani şi a subliniat că formula "Congresului Mondial Românesc" propune o unire în diversitate a tuturor organizaţiilor şi asociaţiilor româneşti, politice, culturale şi religioase, încercând unificarea într'o structură aparţinând celor mai variate orientări, dela cele de centru-stânga până la cele de centru-dreapta, realizându-se astfel o cooperare cât mai largă între ele, sub semnul înţelegerii şi toleranţei reciproce.

Domnul Dr. Florin Mătrescu a expus pe larg principiile pe care se bazează Congresul Mondial Românesc şi structura sa organizatorică. Domnia sa a arătat că motorul, fiinţa vie a acestei structuri, o constituie Comisiile ce se vor creia, ele reprezentând acţiunile directe ale viitoare reprezentanţe româneşti.

După înflăcăratul apel la unirea românilor făcut de către domnul Vladimir Boutmy de Katzman, dânsul şi-a arătat revolta din suflet, manifestată prin cuvinte dure la adresa Occidentului, care continuă să doarmă şi se lasă din nou îmbrobodit de cuvintele mieroase ale lui Gorbaciov. El a încheiat făcând apel la conştiinţa românilor de a continua lupta împotriva comunismului.

Au urmat la cuvânt domnii : Ion Ganea-Argeş, Părintele Gheorghe Calciu-Dumitreasa, profesorul Tudor Olimpiu Bompa (Canada), Mircea Constantinescu (Frankfurt/Main), Nicolae Lupan (Bruxelles), Vladimir Fulger (Frankfurt/Main), Ion de la Vidin (Champigny), Constantin Stoicănescu (Paris), Dumitru Lăzăroiu (Paris), Dr.S.M. Dumitrescu (Antony), Ion Varlam (Paris), P.W. Tilleman-Prunkul (Montreuil), D.M. Toader (Paris), Mirel Stoenescu (Zürich), Nicolae Craiu (Mannheim), Sava Gârleanu (Suedia), Doru Popescu (Canada), Dr.Ion Marcea (Germania), Dr.Şt.Racoceanu (Paris), Al Rădulescu (Paris), şi doamna Mihaela Moisin (Canada).

Vorbitorii au adus un puternic sprijin Congresului Mondial Românesc, manifestându-şi încrederea în viitorul lui, în marele pas înainte făcut de exilul românesc.

Trebuie însă să remarc şi o atitudine ostilă, manifestată de către domnul Maria Toader (Paris), care după ce a mărturisit că se află în Exil de doi ani

şi jumătate şi că în Ţară nu a suferit nimic după urma comunismului, s'a declarat cu totul împotriva acestui Congres, care după domnia sa, nu vrea să fie decât o replică a Congresului domnului Raţiu de anul trecut. Domnia sa a subliniat : "Nu a apărut încă omul care să unească românii"! Desigur opinia domnului Toader a fost respectată deşi domnia sa nu a adus nimic pozitiv asupra a tot ceeace a încercat să distrugă. Domnul Maria Toader este singurul reprezentant al UMRL-ului, care s'a arătat ostil.

Deasemeni trebuie să remarc splendida cuvântare a domnului doctor S.Mircea Dumitrescu, tot un reprezentant al UMRL-ului, care a subliniat importanţa unirii românilor, precum şi răbdarea de care trebuie să dăm dovadă pentru realizarea acestei uniri. El îmi mulţumeşte pentru înţelegerea arătată, prin rezervarea în cadrul noii reprezentanţe a unor posturi de conducere organizaţiei domnului Raţiu şi promite de a face tot ceeace este omeneşte posibil pentru o conlucrare generală.

Domnul Ion Varlam, alt reprezentant al UMRL-ului, după ce arată importanţa unirii românilor, aduce o propunere concretă pentru viitor :

Consiliul Naţional Român şi Uniunea Mondială a Românilor Liberi să se federalizeze sub o nouă denumire de "Rezistenţa Română". Domnia sa prezintă un nou drapel românesc, care să se diferenţieze de tricolorul afişat de comunişti, prin aşezarea inversă a culorilor, albastrul fiind reprezentat de "Crucea Ordinului Mihai Viteazul", aşezat în mijloc, fiind înconjurat de către galben şi roşu. Acest nou drapel îl propune pentru "Rezistenţa Română".

Evident propunerea domnului Varlam ar fi fost foarte bine venită cu un an mai înainte. Pentru această propunere am militat cu toţii, iar eu personal am depus toate eforturile de mediere între CNR şi UMRL. Din păcate, domnul Raţiu s'a opus categoric oricărui fel de unire. In aceste condiţiuni, buna intenţie a domnului Ion Varlam, dacă ar fi luată în considerare, nu ar aduce decât la o nouă tergiversare a unirii românilor.

Trebuie să menţionez faptul că toţi membrii UMRL-ului prezenţi la acest Congres au venit în numele lor personal, domnul Raţiu nepermiţând participarea în numele organizaţiei sale.

Dintre vorbitori, trebuie relevat cuvântul domnului Profesor universitar Tudor Bompa din Canada, care printre altele a spus :

Noi nu suntem "ANTI-NIMIC". Lăsăm aceasta pe seama celor ce în continuare iau o atitudine negativă. Noi suntem numai "PENTRU" :

- Pentru înţelegere şi colaborare cu toţi Românii de bună credinţă ;
- Pentru respectarea drepturilor religioase şi a "Drepturilor Omului" în România ;
- Pentru alegeri libere în România ;
- Pentru eliberarea României ;
- Pentru întregirea României în graniţele ei istorice ;
- Pentru respectarea demnităţii şi integrităţii României şi a cetăţenilor ei.

... Noi suntem prezenţi aici, astăzi, fiindcă trebuie să facem ceeace fraţii noştri din ţară NU pot face. Să-i reprezentăm pe ei, să ne luptăm pentru ei, pentru drepturile lor la LIBERTATE ŞI DEMNITATE UMANĂ ...

... Astăzi facem doar primul pas. In toamnă, la Romfest, ni se vor ataşa zeci de organizaţii americane şi sute de participanţi individuali.

... Orice încercare de a face ceva într'adevăr bun şi spre interesul României este întâmpinat cu scepticism şi uneori chiar cu adversitate. Sunt multe interese meschine. Sunt mulţi cei care au ca scop dezbinarea noastră. Şi noi cei prezenţi aici, am fost şi vom fi expuşi la dezinformare şi subversiune. Insă cei care utilizează aceste strategii, nu ştiu despre noi trei lucruri :

- Că suntem Români adevăraţi, cinstiţi şi loaiali Ţării noastre ;
- Că nu ne interesează nicio politică îngustă de partid şi că avem o singură ideologie care se numeşte ROMÂNISM ;
- Că suntem foarte determinaţi să facem ceva pozitiv pentru Ţară şi interesele românismului.

Şi aşa vom face.

Deci fraţilor, cu Dumnezeu înainte pentru unirea forţelor Exilului Românesc !

Aşa să ne ajute Dumnezeu !

După terminarea dezbaterilor, l-am propus pentru funcţia de preşedinte al Congresului Mondial Românesc pe domnul Profesor Tudor Olimpiu Bompa din Canada drept candidat al Frontului Naţional al Unirii Românilor şi al Consiliului Naţional Român, întemeindu-mi propunerea pe următoarele considerente :

1 - Să luăm exemplu din istoria noastră : Domnitorul Cuza al Moldovei a fost ales Domn şi în Muntenia, astfel s'a făcut Unirea Principatelor. Propunându-l de domnul Profesor Bompa, întindem o mână celor de peste ocean, pentru Unirea tuturor Românilor !

2 - Domnul Profesor Tudor Bompa are numai 55 de ani, un om în plină putere şi astfel generaţia noastră, trece mâna generaţiei următoare.

3 - Domnul Profesor Tudor Bompa este un om care s'a realizat, fiind profesor universitar la Ontario, Canada, ori puţini oameni din Exilul Românesc se pot mândri cu acest lucru.

4 - Domnul Profesor Tudor Bompa are multe relaţii în Canada şi în Statele Unite atât printre români, cât şi printre oficialităţile acestor state.

Domnul Dr. Florin Mătrescu a dat citire listei candidaţilor FNUR şi CNR pentru conducerea Congresului Mondial Românesc.

Nu s'a admis votul prin procură.

Inainte de exercitatea votării, am cerut Adunării să voteze prin vot deschis, pentru funcţia de Senator de Onoare a marilor noştri scriitori Vintilă Horia şi Virgil Gheorghiu, care şi-au dat adeziunea pentru Congresul Mondial Românesc. Intreaga asistenţă i-a votat prin ridicarea mâinii şi aplauze furtunoase.

S'a ales o comisie de numărătoare a voturilor alcătuită din domnii : Vladimir Boutmy de Katzman (FNUR, CNR şi UMRL), Dr.S.M.

Dumitrescu (UMRL), Ion Varlam (UMRL), Ion de la Vidin (UMRL) şi Mihai Maciu (UMRL)

Desigur, trecerea ca aparţinând UMRL-ului a domnului Vladimir Boutmy de Katzman, va produce multe nedumeriri, deoarece de aproape un an, dânsul a demisionat din organizaţia domnului Raţiu ! În aceiaşi situaţie sunt şi următorii : Dan Cernovodeanu, Dr. Florin Mătrescu şi Gheorghe Bentz. Dar domnul Raţiu nu a vrut niciodată să ţină cont de aceste demisii, numărându-i mai departe în cadrele organizaţiei domniei sale, care se "măreşte pe zi ce trece"!

În urma exprimării prin vot individual şi secret al participanţilor la Congres, au fost aleşi următorii :

Preşedinte al "Congresului Mondial Românesc" : Profesor universitar Tudor Olimpiu Bompa (de la Universitatea York din Toronto, Canada).

Vice-Preşedinte pentru Europa : Dr.med. Vasile Iliescu (München)

Vice-Preşedinte pentru America : Inginer Mihaela Moisin ("Cuvântul Românesc", Hamilton, Ontario, Canada).

Secretar general : Dr. Dan Cernovodeanu (Paris).

Au fost aleşi Secretarii adjuncţi precum şi o Comisie de Cenzori.

În Comitetul de conducere, pe lângă toţi preşedinţii organizaţiilor afiliate, care fac parte de drept, au mai fost aleşi : Dr.Ing.Av. Mirel Stoenescu (Zürich) şi Dr.Ing. Mircea Ionescu (Freiburg).

Au fost aleşi Senatori : Preşedinte Horaţiu Comaniciu. Membri : Gheorghe Bentz, Prof.Dr. Alexandru Bidian, Vladimir Boutmy de Katzman, Gheorghe Braşoveanu, Ing. Cornel Crişan, Vladimir Fulger, Ştefan Gane-Argeş, Prof. Sava Gârleanu, Mircea Constantinescu, Nicolae Lupan, Dr.M. Maciu, Dr. Constantin Macri, Dr. Ion Marcea, Dr.med. Florin Mătrescu, Ing. Mihaela Moisin, Cristian Martin, Prof.Dr. Constantin Nagacevschi, Zahu Pană, Preot Dumitru Popa, S.Pop, Doru Popescu, Dr.Ing.Av. Mirel Stoenescu, Ion de la Vidin şi Paul Bejan.

Au fost numiţi preşedinţii tuturor Comisiilor care au luat fiinţă.

În încheierea lucrărilor, a luat cuvântul domnul Profesor universitar Tudor Olimpiu Bompa, primul Preşedinte al "Congresului Mondial Românesc", care a mulţumit participanţilor pentru înalta încredere ce i s'a acordat. Apoi a luat cuvântul Secretarul General nou ales dând citire textului scrisorii adresate Majestăţii Sale Regelui Mihai I, prin care Suveranul este încunoştiinţat de constituirea "Congresului Mondial Românesc". În continuare Secretarul General a citit textul Comunicatului adresat de "Congresul Mondial Românesc", Cancelariilor Puterilor Occidentale, anunţându-le creiarea acestui "FOR UNIC" pentru reprezentarea Exilului Românesc.

Cuvântul de încheiere mi-a aparţinut mie, care am spus printre altele :

"Mulţumesc colaboratorilor mei, care m'au ajutat să ducem la bun sfârşit această grea misiune pe care ne-am asumat-o. Îi mulţumesc domnului Horaţiu Comaniciu şi întregului Consiliu Naţional, care mi s'a alăturat şi

care m'a susţinut. Vă mulţumesc dumneavoastră tuturora, care prin prezenţa în această sală aţi ajutat atât de mult la constituirea Congresului Mondial Românesc.

Vă anunţ acum, că din acest moment, Frontul Naţional al Unirii Românilor s'a autodizolvat, iar eu mă retrag din viaţa politică a Exilului Românesc.

Vă mulţumesc domnilor !"

Atmosfera de entuziasm, nu poate fi descrisă, oamenii plâng de bucurie şi se îmbrăţişează ! După îmbrăţişări şi felicitări cu domnul Horaţiu Comaniciu, Dan Cernovodeanu , Vladimir Boutmy şi Florin Mătrescu, Vasile Iliescu îmi cade în braţe, plângem amândoi fără a putea scoate un cuvânt, întru târziu, cu vocea tremurândă, Vasile îmi şopteşte : "Tu ai scăpat, eu abia încep"!!! Mă despart cu greu de Vasile Iliescu şi cad în braţele lui Bompa. Plângem amândoi şi nu ne putem deslipi unul din braţele celuilalt. Primesc apoi o mulţime de felicitări, dela oameni cunoscuţi şi necunoscuţi, dar eu sunt "plecat", plecat undeva departe, nu mai pot înregistra nimic. Văd că mulţi se îndreaptă spre estradă, nu ştiu ce se întâmplă, întru târziu realizez : cei ce au primit funcţii în Congresul Mondial Românesc, depun jurământul în faţa Părintelui Calciu.

Ioana este tot la post, filmează în continuare de 8 ore ! Ies în hall, unde-l întâlnesc pe Ionică Varlam, îmi spune : "Ioane te felicit din inimă, ai dat cea mai frumoasă lecţie Exilului Românesc"!

Mă opreşte şi mă îmbrăţişează doctorul Mircea Dumitrescu, omul acesta atât de bolnav, încât a trebuit să depună un efort supraomenesc spre a putea lua parte la Congres. Un om de o calitate cu totul superioară, un om cum rar se mai găsesc astăzi, rămânem lung timp îmbrăţişaţi, cuvintele nu-şi au rostul, prin tăcere se spune cu mult mai mult.

Am plecat împreună cu Ioana, cu mama ei şi cu Boutmy spre casă. Sunt extenuat şi totuşi atât de proaspăt, nu ştiu de unde mai am atâta forţă. La 8 şi jumătate seară am fost acasă, la 4 dimineaţa, am luat drumul Münchenului !

* * *

După ajungerea la München, două zile mă odihnesc, apoi gândurile-mi zboară din nou în Ţară !

Scriitorii tineri afiliaţi regimului, după întâlnirile avute cu Ivasiuc şi Breban, devin una din preocupările mele cele mai importante.

Până acum, am reîntâlnit pe năpăstuiţii de soartă, cunoscându-le toate nenorocirile, precum şi reacţiile, care se pot reduce la un singur cuvânt : resemnare!

Am cunoscut atât de bine lumea muncitorească, în mijlocul căreia am trăit peste 10 ani, am cunoscut truda lor, chiulul lor, întreaga lor viaţă şi am

ajuns la concluzia că au un singur ideal : ziua de astăzi, cel mult ziua de mâine !

Am reîntâlnit vechii camarazi de front, care au o singură preocupare : înmormântările şi un singur vis : amintirile !

Am revăzut vechii tovarăşi de închisoare, care sunt stăpâniţi de un singur sentiment : teama !

Acestea sunt realizările regimului comunist după peste 30 de ani de "construire a socialismului"!

De aceea curiozitatea mea nu are limite în a cunoaşte pe aceşti "oameni ai zilei", indiferent dacă se numesc oportunişti sau sunt oameni care trebuie să-şi găsească un rost în viaţă acolo unde simt o "chemare".

Până unde merge oportunismul lor ? Ce gândesc aceşti oameni ? Vor fi oare vreodată în stare să aibă curajul opiniei ? Mai poate spera acest Neam ca vârfurile sale să se revolte ?

Aceste întrebări mă persecută în cea mai mare măsură şi sunt gata să dau curs simpatiei pe care mi-au arătat-o atât Saşa Ivasiuc, cât şi Nicolae Breban.

De altfel astăzi îmi dau seama mai bine ca oricând, că numai de la ei ar putea porni o reacţie a Neamului Românesc. Revoluţiile au pornit întotdeauna de la intelectuali, ei au mobilizat massele, ei le-au creiat idealuri, ei le-au condus. Dar revoluţiile, dincolo de efectele lor dezastroase, au necesitat două calităţi imense, fără care nu s'ar fi putut dezvolta : idealul scriitorilor şi vigurozitatea masselor.

Toate schimbările din această lume, au costat sânge, mult sânge şi sânge nevinovat. Numai scriitorii cu minţile lor înfierbântate de dorinţa reînoirii, pot deştepta massele şi numai acestea pot provoca revoluţiile. Mai devreme sau mai târziu, Ţara noastră va merge către revoluţie. Massele sunt gata, nemulţumirea lor a ajuns la paroxism, le lipseşte scânteia care să aprindă focul.

Îi voi vedea pe cei doi scriitori, aşi vrea dacă se poate chiar mai mulţi, dar îmi dau seama că prea mulţi nu se poate, ar interveni neîncrederea, teama, timorarea şi-ar spune cuvântul.

Aştept un semn de viaţă dela Breban, mi-a spus că vrea să mă invite la el. Şi iacă, aşteptarea mea nu este zadarnică, Breban mă chiamă la telefon :

- Domnule Pantazi, am vorbit cu Saşa Ivasiuc şi cu Nichita Stănescu, ce-aţi spune să ne vedem cu toţii la un pahar de vin, Sâmbătă la mine ?

- Noi patru ?

- Da, poate este mai bine aşa, o să vedeţi, sper să vă simţiţi bine între noi !

- Cu multă plăcere domnule Breban.

Ard de nerăbdare, pe Nichita Stănescu, de care am auzit că este de o inteligenţă cu totul ieşită din comun, l-am văzut o singură dată la Ivasiuc, sunt peste 10 ani de-atunci, dar era atât de beat încât nu mi-a putut face decât o impresie penibilă. Ceilalţi doi însă, mi-au trezit interesul, atât prin inteligenţa lor, cât şi prin felul deschis în care mi-au vorbit. Desigur

apropierea nu este uşoară, în special de Ivasiuc, pe care-l ştiu delator. Dar ...

Am fost punctual la întâlnire, întotdeauna am considerat punctualitatea ca o elementară bună creştere.

Breban m'a condus în liwing-room, unde tolănit pe canapea sta Nichita Stănescu, Ivasiuc plimbându-se prin cameră. Amândoi mi-au ieşit înainte salutându-mă. Spre deosebire de prima dată când îl cunoscusem la Ivasiuc, Nichita Stănescu era îmbrăcat decent, iar ceilalţi doi, chiar elegant ! Pe masa din dreptul canapelei, era o sticlă de wisky, golită pe trei sferturi ! Doamne, când avuseseră timp s'o bea ? Şi totuşi toţi trei nu au deloc aerul a fi băuţi.

Breban face imediat o atmosferă agreabilă, glumind :

- Domnule Pantazi, microfoanele au fost montate, Securitatea este prezentă, aşa că nu ne rămâne decât să-i furnizăm cât mai interesante informaţii !

Ivasiuc intervine serios :

- Domnule Pantazi, mi-a spus Nicolae că v'a pus în curent că sunt informatorul Securităţii ! Vă spun cinstit că mi-a luat o piatră de pe inimă ... nu aveam curajul să vă mărturisesc !

- Atunci să nu dezamăgim Securitatea, le-am răspuns râzând, făcându-mă a nu auzi cele spuse de Ivasiuc.

- Ce doriţi să beţi, wisky, coniac sau un vin bun ? mă întreabă Breban.

- Dacă ai vin, numai să nu fie Du Bonnet, este dulce şi nu suport astfel de băuturi.

- Nu, Domnule Pantazi, nici eu nu suport "dulcegăriile", de orice natură ar fi ele, am un vin sec franţuzesc, noi doi vom bea vin şi-i lăsăm pe ei cu "tăriile" lor.

Atmosfera se face repede prielnică oricărei discuţii şi Nichita Stănescu este cel care o deschide :

- Să nu pierdem vremea, noi vă cunoaştem pe dumneavoastră, mai bine zis mai mult din auzite, dar vă cunoaştem foarte bine, vă cunoaştem trecutul atât pe front cât şi în închisoare, noi am vrea să ştim însă cum gândiţi la ora actuală şi suntem convinşi că acceptând să veniţi printre noi, urmăriţi acelaşi lucru ! Deci desbrăcarea la pielea goală !

- L-ai luat cam repede pe domnul Pantazi, are tot dreptul să fie plin de rezerve, intervine Breban.

- Nu domnule Breban, mi-a plăcut cum mi-a vorbit domnul Stănescu şi fără discuţie că m'a intuit perfect : vreau să ştiu cum gândiţi ? Evident nu poate fi vorba decât de gândirea dumneavoastră asupra momentului politic pe care-l trăim.

Nichita Stănescu intervine din nou :

- Ştim că ne socotiţi nişte oportunişti de cea mai josnică speţă şi de multe ori ne întrebăm noi înşine dacă nu este aşa ? Noi suntem prieteni vechi şi nu avem nimic să ne ascundem, nici măcar cele mai tainice gânduri, ni le spunem şi atunci când suntem beţi criţă şi atunci când suntem treji ca lumânarea ! Simţim nevoia de a comunica, altfel ne-am sufoca. Bine-aţi

venit între noi şi fiţi cu inima deschisă aşa cum suntem şi noi. Vă rugăm să daţi dovadă că ne înţelegeţi şi ca primă întrebare să ne răspundeţi ce credeţi despre noi ?

- Este poate singura întrebare, care nu poate avea un răspuns atâta vreme cât nu ştiu cum gândiţi. Vă promit însă că vă voi răspunde ceva mai târziu. Deocamdată vă mulţumesc pentru felul deschis în care-mi vorbiţi, trebuie să vă mărturisesc că în generaţia mea, oamenii se "pipăie" mult, până a se "dezbrăca la pielea goală", dar desigur dumneavoastră sunteţi copiii "secolului vitezei", vă admir pentru acest lucru. Desigur vă consider oportunişti şi aşi fi încântat să pot să mă conving de contrariu.

- Suntem incontestabil oportunişti şi singuri ne căutăm circumstanţe atenuante, de care nu reuşim să ne declarăm satisfăcuţi, adaugă Ivasiuc.

- Poate ne veţi ajuta dumneavoastră, adaugă Breban !

Nichita Stănescu intervine :

- Daţi-mi voie mie, să-mi fac propriul rechizitoriu, care nu este numai al meu, e al nostru a celor de faţă, este al nostru al scriitorilor, este al generaţiei noastre. Suntem nişte laşi, care ne ascundem în faţa unei logice, a unor concluzii, la care ne place să ajungem, pentru a nu ne fi scârbă de noi înşine. Vreau să vă spun în câteva cuvinte raţionamentele în jurul cărora ne învârtim de ani şi ani, şi concluzia, sau mai bine zis, lipsa de concluzie, care ne tortureazǎ. Ce trebuie să facem ? Suntem cu toţii membri unui partid de care avem oroare, partid care ne oferă totul pentru a fi alături de el, dar care ne distruge, pentrucă a făcut din noi nişte cârpe, nişte obiele, pe care le scoate şi le flutură în vânt cu toate ocaziile. Asta-i în două cuvinte domnule Pantazi, generaţia de astăzi, a căror reprezentanţi suntem ! Dar căutăm să ascundem acest lucru, nu faţă de alţii, ci faţă de noi înşine, ne justificăm, ne iertăm şi mai golim câteva sticle de wisky, de coniac sau de votcă ! După ce ne îmbătăm criţă, uităm nenorocirea noastră şi-atunci sunt singurele momente în care ne simţim bine ! Dar iată dilema noastră, din care nu putem ieşi : Ar fi suficient ca noi trei să începem lupta împotriva nemernicilor şi, mulţi ni s'ar alătura, am mobiliza cu uşurinţă studenţimea, s'ar ridica muncitorii, ţaranii abia ar aştepta şi întreaga Ţară ar lua foc. Sunt sigur de acest lucru, dar stau şi mă întreb : nu ne-ajunge exemplul Berlinului, al Budapestei, al Varşoviei, al Pragăi ? La ce a folosit ? Focul este uşor de aprins, dar rezultatul nu va fi decât praf, pulbere şi cenuşă ? Vedeţi dumneavoastră, asta-i dilema noastră de peste 10 ani ! La ea nu suntem în stare să dăm un răspuns ! Spre deosebire de celelate popoare, sângele nostru este corcit şi cu un pic de sânge oriental, care ne împinge către supunere şi fatalism, iar creierul nostru destul de sprinţar, a prins repede perfidia asiatică, noi nu ne putem aventura ca celelalte popoare, noi stăm şi cântărim toate posibilităţile, noi nu avem dreptul să greşim, şi-atunci stăm şi ne întrebăm : suntem într'adevăr logici şi prudenţi, sau suntem laşi şi merităm să pierim ?

Breban intervine :

- Domnule Pantazi, Nichita a vorbit pentru noi toţi ; aşa gândim, dar trebuie să mai adaug : Occidentul ne-a trădat, dar nu numai atunci la Yalta,

ne-a trădat tot timpul şi ne trădează şi astăzi. Este tot atât de laş ca şi noi, cred că mult mai mult, căci nici măcar nu-şi ridică aceste probleme, nu-i frământă conştiinţa, fiindcă nici n'au auzit de ea, iar dacă aşi vrea să-i fac cinstea de a-i găsi o scuză, aşi spune că este cuprins de un complex de culpabilitate faţă de noi, din care nu poate ieşi. Cred însă că nu merită această scuză, Occidentul este cu mult mai putred decât însăşi comunismul ! Eu îl cunosc bine, să ştiţi că nu mi-am pierdut vremea umblând prin magazine, de câte ori l-am vizitat. Nu sunt în stare să producă decât o tehnicitate ultra avansată, occidentul este un robot, acţionează prin apăsare pe butoane, omul este un automat, care nu vede mai departe de lungul nasului. Discrepanţa dintre tehnicitate şi cultură este inimaginabilă, sunt mult în urma noastră, merg către o catastrofă totală. Bagă în burtă şi adună bani în Bancă, la asta se mărgineşte orizontul occidentului. Noi ne punem probleme dacă facem bine sau rău ceeace facem, ei nu au probleme, ei au "tam-tam", "umanitate" şi droguri ! Nu domnule Pantazi, nu de-acolo ne poate veni salvarea ! De-asta m'am întors, eu sunt şi cetăţean german, puteam să rămân acolo, puteţi fi sigur că m'aşi fi descurcat. Astăzi aşi fi fost un robot care mi-aşi fi făcut wochenende-le pe marginea unui lac şi concediul în Italia sau Spania. Desigur admirabile ambele ipostaze, dar în ritmul vieţii de-acolo să mai şi gândeşti, nu-ţi foloseşte la nimic. Uitaţi-vă la noi trei, ne punem probleme dacă suntem nişte otrepe sau oameni cu pondere şi logică ? Numai această întrebare, ne aşează în rândul oamenilor. Nu suntem în stare să-i răspundem, dar încercăm şi asta de ani de zile !

- Domnilor, opriţi-vă, mi-aţi oferit cu mult mai mult decât mi-aşi fi putut imagina. Incepând din acest moment, întrebările dumneavoastră au devenit şi ale mele. Nu vă pot răspunde dumneavoastră până nu-mi voi răspunde mie însumi. Acum vă pot spune un singur lucru : vă mulţumesc domnilor, vă mulţumesc din suflet, vă mulţumesc în primul rând că prin dumneavoastră am putut afla cum gândesc tinerii intelectuali. Intr'adevăr, în mâna dumneavoastră stă pâinea şi cuţitul şi aici este toată greutatea .... ce faci ? Pui mâna pe cuţit şi loveşti în dreapta şi în stânga, sau mănânci liniştit pâinea ? Aveţi dreptate domnilor să vă frământaţi de-atâţia ani şi să nu găsiţi răspunsul. Poate dacă aşi fi avut forţa dumneavoastră, forţa scriitorilor, aşi fi declanşat măcelul, dar ce s'ar fi ales ? Exact ceeace a spus domnul Nichita Stănescu, praf şi pulbere amestecate cu sânge. Nu sunt în stare să vă răspund, lăsaţi-mă să rumeg singur tot ce astăzi am auzit din gura dumneavoastră. Dacă aţi aşteptat astăzi de la mine un răspuns, îmi pare rău că vă dezamăgesc. Trebuie însă să fac o constatare : atâta vreme cât tineretul acestei ţări gândeşte ca dumneavoastră, înseamnă că Neamul trăieşte, că este plin de vigoare şi că va reacţiona la momentul potrivit aşa cum trebuie. Mi-aţi oferit cea mai frumoasă seară, nu o voi uita niciodată, vă mulţumesc încă odată la toţi trei. O Doamne, cât este de relativă viaţa, cu câtă uşurinţă am putut gândi blamându-vă ? Când am venit aici, evident foarte curios să vă cunosc, am venit totuşi îndoit, ştiam că domnul Ivasiuc este un "turnător", ştiam că dumneata domnule Breban ai lins probabil multe tălpi, ştiam că domnul Nichita Stănescu din moment ce este prieten cu

dumneavoastră vi se aseamănă întru totul. Este atât de uşor să dai sentinţe fără a cunoaşte piesele depuse la dosar ! Iertaţi-mă pentru felul în care vă mărturisesc că am gândit şi daţi-mi timp să mi se aşeze în creier multiplele probleme ridicate.

În sfârşit, dacă microfoanele au funcţionat cum trebuie, Securitatea se poate felicita pentru un material copios ce i-a căzut în mână, mai puţin important în ceeace priveşte persoana mea, dar cred eu unic, în ceeace vă priveşte !

Breban intervine din nou glumind :

- Sectorul Securităţii îl priveşte direct pe Saşa, dar nu numai ea a dat lovitura astăzi, ci şi Pleşniţă !

- Cine este Pleşniţă ?

- Cum nu ştiţi ? Ministrul adjunct de Interne, eu sunt omul lui !

- Deci lucraţi pe mai multe fronturi ? Care este atunci rolul domnului Nichita Stănescu ?

- El ne coordonează, răspunde râzând Ivasiuc.

- Şi care este rolul Ministrului de Interne, în afara Securităţii ?

- El ştiind că-l cunosc bine pe Paul Goma, m'a rugat să-l temperez şi să-l readuc pe linia partidului.

- I-a deranjat atât de tare acel articolaş în care i-a ridiculizat pe cei de la paşapoarte?

- Nu ăla, a mai dat şi altele şi nu-i deranjează scrisorelele lui Goma, ci amploarea pe care i-o dă "Europa Liberă" ! Vor să scoată din el un mare rezistent, în jurul căruia se grupează românii, când în realitate nimeni nu-l bagă în seamă ! De altfel el încearcă să mă asocieze şi pe mine acţiunilor lui de protest şi prin mine şi pe alţii dintre scriitori.

- Şi, care-i sunt rezultatele ?

- Absolut nule, cine l-ar putea lua în serios ? Ca scriitor este un "zero absolut", iar ca om, toţi îi cunoaştem oportunismul fără limită ! Dacă i s'ar da un oscior de ros şi-ar face imediat autocritica ! Dar ăştia nu vor să se lase şantajaţi, iar el, împins de nevastă-sa, şi ajutat din plin de "Europa Liberă", i-a intrat în cap că într'adevăr este şeful disidenţilor români ! Vă puteţi închipui că nu are absolut nicio şansă de a face ceva într'adevăr serios, de altfel este bine că nu are această şansă, cui ar folosi în afara "Europei Libere" ? La mijloc nu este decât impostura lui Goma şi reaua credinţă a postului de radio, care face dintr'un ţânţar un armăsar. Evident că pe ăştia îi deranjează acest lucru !

- Dacă într'adevăr îi deranjează de ce nu-i închid gura cum fac cu toţi ceilalţi ?

- Tocmai aici este complicaţia, le este frică să dea amploare unui lucru fără importanţă. La mijloc este chestiunea evreiască, datorită faptului că nevastă-sa este evreică, "Europa Liberă" îl promovează drept erou şi tot din acelaşi motiv, Pleşniţă umblă cu mănuşi şi vrea împăciuire şi în toată această afacere murdară, eu sunt "ţapul ispăşitor", fiindcă eu trebuie să mediez ! Dar cum poţi să mediezi între unul căruia i s'a urcat la cap şi-acum

se crede erou neînţeles de noi şi un ţigan furios, legat de mâini de frica de a nu deveni antisemit ?

- Deci la mijloc este vorba de un conflict între naţionalităţile conlocuitoare, am spus râzând cu poftă.

- Cam aşa ceva, numai că ambele părţi, vorbesc în numele românilor !

- Aşi vrea totuşi să-l cunosc pe acest om, am să te rog să-mi dai adresa lui.

- Eu nu v-o dau, ştiu ce pregăteşte şi atunci focul se va aprinde şi în toată această afacere, nu puteţi ieşi decât rău.

- Ce pregăteşte ?

- O declaraţie de solidarizare cu Charta 77.

- Ştiu ţiganii ce le coc evreii ?

- Nu, poate-l hotărăsc să stea în banca lui, dar nu ştiu ce voi reuşi, aşa că nu vă băgaţi.

- Eu nu ascult "Europa Liberă" dar vrei să mă anunţi şi pe mine în momentul în care va trimite "Europei Libere" această declaraţie ?

- L-am rugat să nu o facă şi mai ales să nu spună nimănui că mi-a comunicat această intenţie, nu vreau să fiu amestecat într'o chestiune cu care nu sunt de acord. Vă puteţi închipui, cum va exploata "Europa Liberă" această declaraţie şi cum vor reacţiona ăştia. Eu aşi înţelege orice, dar nu este momentul şi mai ales omul potrivit.

I-am mulţumit lui Breban pentru invitaţia ce mi-a făcut, l-am rugat să o mai repete şi am plecat copleşit de gânduri, iar rechizitoriul făcut de Nichita Stănescu şi Nicolae Breban lor înşile, m'a impresionat profund şi mi l-am însuşit în totalitatea lui !

* * *

Întors la München găsesc o mulţime de corespondenţă, între care următoarea scrisoare :

"Domnule Pantazi,

De mult timp urmărim cu o atenţie specială activitatea şi gesturile antisemite pe care le provocaţi, precum şi jocul perfid pe care-l faceţi în prezent.

Ştim bine că foaia Stindardul este contra evreilor şi că aceasta nu este fără plăcerea dumneavoastră. Frecventaţi cercuri legionare, fasciste şi neo-naziste, v-aţi raliat cu huliganii, oameni de nimic, declasaţi de toate felurile, care insultă naţiunea evreiască.

Cunoaştem cu exactitate relaţiile dumneavoastră la Paris şi tentativa de a intra în anturajul lui Le Pen, precum şi calomniile pe care le debitaţi în contra evreilor şi a masoneriei.

Acum vreţi să ieşiţi în public alături de neo-nazişti şi să faceţi o politică împotriva poporului lui Moise.

Noi vă atragem atenţia că aţi luat-o pe un drum greşit şi nu veţi întârzia de a da socoteală pentru toate acestea. Dacă v-aţi fi urmărit interesul dumneavoastră şi v-aţi ocupa numai de adevăratele probleme româneşti, nu ne-am fi amestecat. Nu este treaba noastră.

Noi ne vedem obligaţi de a aduce cazul dumneavoastră la cunoştinţa B'NAI B'RITH şi al LIGUE CONTRE DIFFAMATION pentru a decide asupra soluţiei care vă trebuieşte aplicată şi pe care o meritaţi din plin pentru insultele pe care le propagaţi împotriva noastră.

Noi vă asigurăm că în puţin timp veţi auzi de acţiunea noastră şi veţi avea personal proba judecăţii în care veţi fi acţionat.

André Gutman şi Henri Eisenberg."

Această scrisoare, scrisă în limba franceză, a fost expediată din Paris, cu o săptămână înaintea Congresului, desigur pentru a mă înfricoşa ! Poate cei doi evrei au fost montaţi să scrie această scrisoare, după cum s'ar putea întâmpla, ca ei să nici nu existe !

Este ultima scrisoare din multele primite cu scop de intimidare. Am clasat-o în arhivă, este bine să rămână între documentele predecesoare Congresului. O dată şi o dată va trebui să se cunoască preţul plătit pentru Unirea Românilor.

Caut să mă liniştesc după aceste ultime 8 luni de muncă, de încordare şi de presiune zilnică, fără exagerare, chiar oră de oră.

Mă simt foarte bătrân, foarte obosit, după o viaţă de luptă, cu ruşii, cu Securitatea, cu boala, dar mai mult decât toate, cu adversitatea, cu reaua credinţă şi cu infamele calomnii, cu care am fost din plin gratificat, de către cei ce se afirmă singuri ca : "adevăraţii conducători ai exilului românesc" !

Am fost pe front, din Iunie 1942, atunci când întreaga mea promoţie, din ordinul Mareşalului, nu trebuia să intre în foc, timp de un an de zile. Îi mulţumesc şi astăzi tatălui meu, care mi-a făcut această favoare, de a trece peste ordinul Mareşalului şi de a-mi permite să mă duc acolo unde-mi simţeam chemarea. Este singura rugăminte din întreaga viaţă, pe care am adresat-o tatălui meu.

Am reuşit să-mi înfrâng frica primului contact cu inamicul, am dormit în noroi şi în zăpadă luni de-arândul şi am cucerit prima victorie din viaţă : dominarea şi complecta stăpânire a propriei mele persoane.

Au urmat închisoarea şi evadarea. Prin evadare, nu am înţeles niciodată ieşirea dintr'un ţarc sau dintre nişte ziduri păzite cu străşnicie. Pentru mine evadarea a constituit protestul împotriva opresiunii, dovada opoziţiei noastre, faptul că niciodată nu ne vom supune şi aceste lucruri le-am dovedit din plin în procesul ce ni s'a făcut.

Consider această evadare ca a doua reuşită din viaţă.

Au urmat 4 ani de izolare cu lanţuri de mâini şi de picioare, absolut singur în celulă. Cred că acest timp a constituit pentru mine cea mai mare şcoală a vieţii ! Am reuşit să-mi dovedesc mie însu-mi că resursele

interioare de care dispun pot înlocui pe termen nelimitat o viaţă socială obişnuită. Am ieşit din închisoare după 16 ani, cu acelaşi moral excelent cu care am intrat.

Am lucrat în "libertate" ca miner şi după 10 ani cu perforatorul în mână, lucrând în fundul pământului, am înfrânt opoziţia comunismului, obţinând de la ei diploma de tehnician miner.

Am ajuns în străinătate şi după moartea lui Emilian, m'am hotărît să-i continui ziarul, cu intenţia de a spune Exilului Românesc adevărul. Lipsa de experienţă politică, mi-a demonstrat, că tocmai adevărul supără în cel mai înalt grad. Mi-am făcut nenumăraţi duşmani, dar am mers înainte. In ce măsură am reuşit, numai Dumnezeu o ştie !

Am scos prin editare proprie ziarul, fiind ajutat numai de soţia mea şi primul volum al cărţii mele : "Am trecut prin Iad". Mi-am povestit viaţa şi amintirile, am analizat oamenii, clasele sociale, momentele politice şi pe mine însumi. Cartea s'a bucurat de critici admirabile. Duşmanii mi-au ignorat-o. Le mulţumesc, nu pentru ei am scris-o ci pentru cei de bună credinţă din prezent şi din viitor.

Situaţia dezastroasă din Ţară, incertitudinile şi dezorientarea Occidentului, lipsa de credibilitate a Exilului Românesc, m'au împins către ceeace se afirma de către toţi că este imposibil : Unirea Exilului Românesc !

Mi s'au pus toate piedicile posibile şi imposibile, în primul rând de către Securitate, care a acţionat cu decizie şi promptitudine, ajutată fiind de întreaga sa reţea de agenţi din Occident, dar şi de "idioţii utili", de stângiştii "iluminaţi" şi de orgolioşii fără limită, care-şi vedeau "înălţimile" la care s'au cocoţat în pericol de surpare.

Acţiunea tuturor acestora, având acelaşi ţel cu Securitatea, deşi scopul urmărit diferă, îi situează într'o conlucrare perfectă cu inamicul Neamului Românesc : comunismul.

Am avut de înfruntat cea mai puternică organizaţie din Exilul Românesc : "Securitatea". Respect inamicul, îi admir organizarea precum şi loviturile iniţiate. Nu mă supără şi nu mă înfricoşează aceste lovituri şi nici metodele întrebuinţate, este o luptă pe viaţă şi pe moarte pe care o duce cu viclenie, pricepere şi hotărîre.

Dar cine i se alătură, formând o puternică coloană a cincea ? Pe cei conştienţi de acest lucru, pe cei în "serviciu comandat", nu-i pot acuza, chiar dacă acţionează prin "lovituri joase", din mijlocul nostru. Ei sunt oamenii regimului comunist pentru care luptă şi, facem o confuzie gravă acuzându-i de trădare ! Ei nu au Neam, ei nu au Ţară, ei sunt comunişti.

Cei însă, care se pretind români, indiferent de ideia ce-i călăuzeşte, de "progresismul" de care fac caz, atacând o "Unire a Românilor", chiar greşită fiind în concepţia lor, au dat mâna cu Securitatea. Acest lucru este de necontestat.

Atacurile făţişe şi lipsite de cea mai elementară pudoare ale ziarului "Dialog", al domnului Solacolu, au excelat în această privinţă. Articolele "idioţilor utili", Paul Goma şi Dinu Zamfirescu, sunt o mărturie vie. Aceşti oameni nu merită niciun cuvânt în plus.

Nu am răspuns niciodată acestor atacuri, atunci când au fost îndreptate asupra persoanei mele, dar cu mulţi ani înainte, a trebuit să răspund la josnicul atac împotriva lui Ion V. Emilian.

Directorului acestui ziar, îi fac cinstea de a-l numi "idiot util", deşi trecutul domniei sale şi activitatea prezentă, îl situează cu mult mai bine în rândul colaboraţioniştilor.

O tristă surpriză, dacă se poate numi aşa, este ziarul "Lupta" al domnului Mihai Korne. Domnia sa, este fiul marelui general Radu Korne, figură legendară a războiului nostru în Răsărit. Ucis cu parul la Jilava, de către Maromet şi Ivănică, eroul nostru naţional se răscoleşte astăzi în mormânt urmărindu-şi progenitura !

Dispunând de bani, domnul Mihai Korne, îndoctrinat până peste slabele-i posibilităţi, este unul din stegarii "progresismului stângist" de la Paris. De tatăl său nu vrea să audă : "Morţii cu morţii , vii cu vii", este lozinca domniei sale. Nu vrea să greşească în faţa "Marelui Maestru al Lojei Masonice din România", domnul Marcel Schapira, căruia i-a ridicat în nenumărate rânduri osanale !

Şi-a făcut "un cerc", pe care nu l-a numit organizaţie, datorită "superiorităţii de concepţie", intitulându-l "Românii Liberi" ! Au o activitate "super-intelectuală", dezbătând un subiect ce nu poate fi antamat de niciun român conştient din exil : "România post marxistă"! Poate este singurul subiect, fără obiect, cel puţin astăzi.

A adunat în jurul său toţi "neo-liberalii-progresişti", ce se confundă cu trotzchiştii putregaiului parizian, dezvoltând ideile "umanitare" deşi ştiu prea bine că ele sunt supra-infiltrate de comunism.

În niciun caz, nici domnul Mihai Korne personal şi nici cei din jurul domniei sale, nu pot fi acuzaţi de a fi colaboraţionişti şi nici măcar de a avea idei comuniste, dar cu toţii îşi găsesc cel mai bun loc în rândul "idioţilor utili", care s'au aliat inconştient cu Securitatea, pentru a lovi în Unirea Românilor.

Ziarul "Lupta", ne rezervă un mic spaţiu, atât înaintea Congresului, cât şi după desfăşurarea lui. Geniului domnului Mihai Korne, îi este însă suficient acest spaţiu, pentru a-şi demonstra o ironie ieftină, de prost gust şi o dezinformare de proporţii, ce nu merită niciun răspuns. Evident, pentru acest "cerc", cine nu este de stânga, devine automat : "Fascist, nazist, rasist, antisemit şi neo-legionar"! Între domnii Marcel Schapira şi domnul Maihai Korne se poate pune cel mai necontestat semn al egalităţii !

Ziarul "Românul Liber" al domnului Ion Raţiu, reprezintă incontestabil oglinda cea mai fidelă a directorului său. Niciun articol menit a da "lovitura de graţie" unui inamic al domnului Raţiu, nu este semnat nici de domnia sa şi nici de vreunul din radactorii ziarului ! Ziarul "Românul Liber", se bucurase de faima de a nu ataca pe nimeni şi de a nu răspunde nici unui atac. Domnul Raţiu ştia că prin această atitudine de "nonbeligeranţă", prestigiul ziarului său nu va avea decât de câştigat. Totul a mers perfect până în momentul în care piedestalul politic pe care s'a cocoţat domnul Raţiu a început să se clatine. Atunci domnul Raţiu şi-a pierdut "uzul raţiunii", a uitat de prestigiul ziarului, şi-a uitat propriile angajamente şi s'a angajat cu toate forţele pe calea calomniei şi a dezinformării.

Informarea sau mai bine zis dezinformarea ziarului francez "Minute", precum că eu sunt plătit de Bucureşti prin intermediul domnului Iosif Drăgan, este un fleac pentru oamenii politici "de mare suprafaţă"! Ziarul domnului Raţiu, nu a făcut nimic, este "basma curată", el numai a retransmis o informaţie dintr'un ziar franţuzesc !

Dar domnul Raţiu uită sau se face că uită că această ştire fusese lansată cu doi ani înainte de o fiţuică "legionară" din New-York şi preluată de către "Revista mea" din Tel Aviv. Într'adevăr eu devenisem "omul Bucureştiului" şi plătit de domnul Drăgan, iar ştirea era dată tocmai de către una din fiţuicile subvenţionate de domnul Drăgan ! Dar amnezia domnului Raţiu merge cu mult mai departe ! Domnia sa uită că figura alături de mine şi de domnul Nichi Constantinescu, directorul editurii "Coresi" ca salariaţi ai Bucureştiului, atât în fiţuica "legionară" a domnului Drăgan, cât şi în coloanele ziarului "Revista mea" din Tel Aviv !

Într'un alt articol, ziarul "Românul Liber" îşi permite să mă facă falsificator ! Desigur domnul Raţiu, nu l-ar fi atacat niciodată pe Ion Pantazi, dar de data aceasta voia să-l demonetizeze pe iniţiatorul Unirii Românilor !

Dezinformările acestui ziar au fost tot în legătură cu Unirea Românilor. Domnul Raţiu şi-a permis falsul de a publica un "Comunicat" în 7 puncte, pe care chipurile l-ar fi semnat domnia sa şi domnul Horaţiu Comaniciu, în numele UMRL şi CNR, la 25 Februarie 1988 la Paris, din care reieşea perfecta înţelegere între cele două grupări asupra inutilităţii Unirii Românilor ! Acest "Comunicat", reprezintă cea mai mare dezinformare, din multele pe care le-a făcut ziarul "Românul Liber".

Reamintindu-mi aceste lucruri, mă întreb : unde se aflau domnii Solacolu, Korne şi Raţiu, în timp ce eu luptam pe front ? Domnul Solacolu ar puea să ne lămurească singur. Domnul Mihai Korne purta pantaloni scurţi şi pe bună dreptate era mândru de faptele de arme ale tatălui său. Dar domnul Raţiu ? Domnia sa se afla la Londra şi de la postul de radio BBC, ne cerea nouă celor de pe front, să aruncăm armele şi să ne predăm ruşilor, care sunt cei mai cumsecade oameni, căci numai aşa ne vom putea salva Ţara şi intra în rândurile "aliaţilor fireşti"!

Dar ce făceau aceşti trei domni atunci când eu îmi purtam lanţurile prin închisori? Domnul Solacolu, probabil începuse chiverniseala în rândurile partidului comunist, domnului Korne i se mai "lungiseră pantalonii", iar domnul Raţiu, tânăr şi frumos începuse "vânătoarea de zestre", dar intrase şi în viaţa politică, debutând prin a se intitula : reprezentantul Partidului Naţional Ţărănesc în Exil, numit fiind chiar de domnul Iuliu Maniu !!! Ce încredere putea sa aibe domnul Iuliu Maniu în Grigore Gafencu şi în Grigore Niculescu Buzeşti, care se aflau în Exil ? Ei erau desigur umbriţi de marea personalitate a domnului Ion Raţiu !!

Unde se aflau şi ce făceau "cei trei crai de la Răsărit", în timpul celor patru ani, în care eu stam singur la Zarca din Gherla şi mă luptam cu frigul cu foamea şi cu celebrul ofiţer politic Domocoş ?

Domnul Solacolu era aproape de lansarea definitivă în cadrul partidului comunist, domnul Mihai Korne se pregătea "să-şi ia zborul" către Occident, iar domnul Raţiu "vânase zestrea" şi începuse să ţese intrigi politice pentru ajungerea în "vârful piramidei"!

Dar ce făceau aceşti domni în timpul celor 10 ani, în care eu perforam munţii Argeşului, Lotrului şi ai Someşului ?

Domnul Solacolu îşi ajunsese ţinta, inginer în cadrul Ministerului Chimiei, lângă doamna Elena Ceuşescu !

Domnul Mihai Korne îşi făcea educaţia progresistă la Paris.

Domnul Ion Raţiu încerca să intre în graţiile domnului Ion Gheorghe Maurer, crăpând de invidie că domnul Iosif Drăgan a fost preferat !

Ce au făcut aceşti trei domni, în timp ce eu mă luptam din răsputeri să unesc Exilul Românesc ?

S'au luptat cu toate forţele ca românii să nu se unească, întrebuinţând pentru aceasta : tergiversara, calomnia şi dezinformarea !

De ce domnule Solacolu ? De ce domnule Korne ? De ce domnule Raţiu ? Nu sunteţi dumneavoastră campionii democraţiei ? De ce nu aţi vrut să staţi de vorbă în jurul unei mese rotunde în mod democratic ? De ce ? De ce ? De ce ? Toţi trei aţi preferat să daţi mâna cu Securitatea, să-i faceţi jocul, cunoscând perfect toate falsurile şi dezinformările pe care aceasta le-a făcut.

De ce aţi minţit în fiţuicile dumneavoastră ? De ce aţi calomniat ? De ce aţi dezinformat ? Vă răspund eu la această întrebare, la care nu sunt decât două posibilităţi : ori aţi conlucrat direct cu Securitatea, ori aţi făcut parte din marea armată a "idioţilor utili"! Eu vă fac cinstea, pe care nu sunt sigur că o meritaţi, de a vă încadra în această din urmă categorie !

Nu am avut niciodată pretenţia că suferinţa reprezintă un criteriu de selecţionare a valorilor dar, "est modus in rebus", atunci când viaţa ţi-a surâs şi ai huzurit tot timpul, nu ai dreptul să arunci cu piatra, în cei ce datorită soartei vitrege şi-au creiat un drum greu în viaţă. "A bon entendeur salut"!

* * *

Să fii la pensie nu este un lucru uşor, chiar atunci când eşti plin de bani ! Cu moştenirea de la Radu Irimescu nu am reuşit nimic în sensul de a o opri în străinătate. Mă resemnez ! Banii din Statele Unite încep să curgă ; 10.000 de dolari, 15.000 de dolari ! La fiecare două luni sunt bombardat cu bani ! Intotdeauna mă duc la bancă cu o valiză şi vin acasă cu ea plină de lei !

Vând Fordul Capri şi cumpăr un Fiat 124 sport şi o Dacia 1300 şi asta pentru a mă afla în treabă !

Imi vine respingere la a 11-a cerere de excursie în străinătate.

Sunt tot timpul pe drumuri, de două ori la Pitty Vintilă la Zalău, de două ori la Vasile Ştefănescu la Someş, de nenumărate ori la Vama veche la mare în cursul sezonului şi la Eforie Nord în timpul iernii ! Nu-mi găsesc locul şi nu am astâmpăr.

Mi-aduc aminte de cei trei scriitori. De ce nu mă mai caută ? Dar iată că într'o zi telefonul sună şi aud vocea lui Breban :

- Ce mai faci domnule Pantazi ? Am fost plecat în Germania, acum m'am întors şi vreau să vă dau noutăţi !

- Vino la mine !

- Pot trece acum ?

- Desigur.

In 20 de minute Breban soseşte. Deşi puţin afectat, Breban are o ţinută sobră şi un fel de a se exprima elegant. Imi place deoarece putem vorbi deschis.

- Domnule Pantazi, am venit să-mi ţin promisiunea de a vă anunţa despre isprăvile lui Paul Goma : ei bine, a aderat la Charta 77 ! Este un scandal nemaipomenit, ministrul este în toate stările !

- Ministrul de Interne ?

- Da, m'a chemat la el şi mi-a spus să-l potolesc cu orice preţ.

- Lui nu i-a făcut nimic ?

- Ba da, a luat toate măsurile de a-l intimida. Ii închid convorbirile telefonice, casa lui e înconjurată de Securitate, i-a trimis oameni să-l bruscheze, toţi cei ce vor să-l vadă sunt legitimaţi, în fine o adevărată nebunie.

- Şi în ce constă activitatea lui ?

- Transmite tot ce i se întâmplă postului de radio "Europa Liberă" şi ăia fac o propagandă nemaipomenită ! Au făcut din el un erou naţional !

- Bine dar acest lucru reprezintă incontestabil un mare curaj !

- Lui îi e frică, dar îl împinge nevastă-sa !

- De unde atâta curaj pe ea ?

- V'am spus că este evreică şi este nepoata lui Liuba Chişinevschi.

- Ce importanţă prezintă acest lucru, ai văzut ce au făcut cu Pătrăşcanu !

- Sunt alte timpuri şi comuniştii au alte interese. Pe de o parte ăştia nu pot face nimic, deoarece ea este evreică, iar pe de alta Europa Liberă l-a luat în braţe din acelaşi motiv.

- Lasă domnule Breban, n'ai să-mi spui mie că tremură Securitatea din cauza unei evreice !

- Ba da, domnule Pantazi, Ceauşescu şi-a făcut un nume în Occident, cu ajutorul Rabinului de la noi, pentru el actualmente contează enorm relaţiile cu străinătatea în general şi cu Statele Unite şi Israelul în special, ori tocmai de acest lucru profită Europa Liberă. Au făcut din el un Soljenitsyne al României !

- Bine, dar el a strâns ceva oameni în jurul lui ?

- A încercat să ne convingă pe mine şi pe Ivasiuc, dar vă puteţi închipui că l-am refuzat categoric.

- De ce, dacă are şanse de reuşită ?

- Din două motive : 1 - Nu este momentul politic bine ales, Ceauşescu este prea bine văzut în Occident şi la noi nu mişcă absolut nimic şi 2 - Cum am putea să ne grupăm în jurul unui om, care nu reprezintă absolut nimic din nici un punct de vedere ? De altfel am vorbit cu mai mulţi scriitori şi le-am cerut părerea. Toţi mi-au râs în nas, auzind de Paul Goma !

- Totuşi eu aşi vrea să-l cunosc pe acest om.

- De asta am venit la dumneavoastră, mi-aţi spus că vreţi să-l cunoaşteţi, dacă vreţi eu vă dau adresa lui, dar trebuie să vă spun că este o mare imprudenţă să vă duceţi la el şi nu vă foloseşte la nimic.

Breban îmi scrie pe o bucată de hârtie adresa şi numărul de telefon al lui Paul Goma, adăugând :

"Stă la doi paşi de dumneavastră în Drumul Taberii. Eu mi-am făcut datoria şi să vă dau adresa şi să vă previn că veţi putea avea mari neplăceri, dumneavoastră ... nu aveţi evrei în familie !"

- Nu, dar am şi eu spatele acoperit, primesc bani din Statele Unite, pe care ei nu şi-i pot însuşi fără mine !

- Aveţi dreptate, deocamdată sunteţi acoperit, dar după ce vor înceta trimiterile ?

- Nu mă interesează, domnule Breban, eu vreau să-l cunosc pe acest om, indiferent că este o nulitate aşa cum spui dumneata, în orice caz este un om de curaj, mă interesează această specie atât de rară !

Breban a dat din umeri, în sensul : treaba dumitale, eu te-am prevenit şi a plecat.

Seara i-am dat telefon lui Paul Goma.

- Paul Goma la telefon.

- Domnule Goma, mă numesc Ion Pantazi şi aşi vrea să vă văd.

- Pofteşte când vrei domnule Pantazi, eu sunt tot timpul acasă, nu am dreptul să-mi părăsesc domiciliul, dar trebuie să vă previn că nu ştiu dacă o să ajungeţi la mine, Securitatea este la intrarea blocului şi legitimează pe toată lumea. Când vreţi să veniţi ?

- Mâine pe la şase, este bine ?

- Vă aştept domnule Pantazi !

Securitatea era prevenită, atât telefonul meu, cât şi al lui Goma fiind puse sub urmărire !

M'am urcat în Fiatul meu 124 sport, galben cu negru, unic în Bucureşti şi am ajuns în faţa blocului lui Paul Goma. Nu a fost nevoie să mă uit la numărul blocului, deoarece în faţa lui era parcată o Dacia 1301 neagră, maşini pe care nu le au decât Securitatea şi Ministerul de Interne. În Dacia erau patru oameni, toţi cu haine de piele neagră !

Am tras maşina mea lângă maşina Securităţii şi, adresându-mă unuia din ei, l-am întrebat :

- Aici locuieşte domnul Paul Goma ?

- Da, tovarăşe, la etajul 7 (?), apartamentul 28 (?) !

Nu m'a legitimat, nu m'a întrebat nimic, a avut aerul că mă aşteaptă şi că găseşte legitimă întrebarea mea ! Nici nu era nevoie, telefonul meu îi

prevenise şi de altfel şi maşina mea era arhicunoscută de Securitate. Identitatea mea, nu le punea nici o problemă !

Mi-a deschis chiar Paul Goma. Un tip mic de statură, cu tendinţă de îngrăşare şi cu o barbă căruntă, deşi se vedea că este tânăr.

- Cum aţi intrat domnule Pantazi, ? Securitatea este la intrarea în bloc şi legitimează pe absolut toată lumea. Am primit telefon de la cineva care a vrut să mă viziteze, că după ce a fost legitimat şi a spus că mă caută pe mine, a fost sfătuit să-şi vadă de drum !

- Pe mine nu m'a legitimat, de altfel am întrebat pe unul din securişti de dumneata şi mi-a spus etajul şi numărul apartamentului ! Vizita mea la dumneata era deci aşteptată, iar legitimaţia mea, Fiatul meu bine cunoscut de către ei !

Ceeace m'a frapat la Paul Goma, era mizeria cruntă în care trăia. Se vedea cât de colo că duce o viaţă deosebit de grea. Avea şi un câine mare, o corcitură de ciobănesc, lăţos şi foarte gras. L-am mângâiat şi Paul Goma mi-a spus :

- E gras deoarece este hrănit numai cu pâine.

O stângăcie de neînţeles m'a făcut să nu pot intra în subiect. Mi-am pus ipoteza că m'ar putea crede un informator al Securităţii ! De ce nu ? Atâţia din vechea societate şi chiar din foştii deţinuţi politici şi-au asumat această "nobilă" îndeletnicire ! Aceste gânduri îmi creiază un complex îngrozitor. Încerc totuşi să leg o conversaţie :

- Ştiu că aveţi mari neplăceri, domnule Goma !

- O da, abia pot spune câteva cuvinte le telefon şi se închide, casa îmi este înconjurată de Securitate, toţi care vor să vină la mine sunt legitimaţi şi îndepărtaţi, mi-au trimis un boxer de la Dinamo să mă bată. M'a "turnat" Ivasiuc, în care am avut încredere şi am vrut să-l iau de partea mea, ce să vă spun, scriitorii noştri sunt o ruşine.

- Bine dar, de Ivasiuc trebuia să ştiţi că este informatorul Securităţii, a ieşit din domiciliu obligatoriu şi imediat a ajuns funcţionar la Ambasada Americană !

Urmează o pauză penibilă, nu-l pot întreba nimic, mi-e teamă să nu creadă că am venit să-l trag de limbă ! Poate i se pare curios faptul că am intrat până la el fără a fi legitimat ! Este îndreptăţit să creadă orişice. Încerc să întorc vorba, spunându-i :

- Şi eu sunt într'o situaţie grea, am primit o moştenire din America şi nu ştiu cum să fac să nu-mi intre banii în Ţară !

Auzindu-mă vorbind, îmi dau seama de ridicolul celor spuse ! Se compară situaţia mea cu a lui ?

- De ce nu o refuzaţi ?

- A o refuza înseamnă arestarea !

- Dacă nu vreţi să riscaţi nimic, atunci nu vă mai plângeţi !

Câtă dreptate are ! Sună telefonul, Paul Goma ridică receptorul şi spune :

"La telefon Goma, spuneţi repede cine sunteţi, adresa dumneavoastră şi ce doriţi?"

Telefonul se închide fără a fi putut primi un răspuns !

- Acum aţi văzut, aşa se întâmplă de dimineaţa până seara !
- Atunci cum puteţi transmite Europei Libere toată situaţia dumneavoastră ?
- Am eu căile mele !
Îmi dau seama că întrebarea mea a fost complect deplasată, poate-i întăreşte convingerea că sunt informator. Mă ridic să plec spunându-i :
- Domnule Goma, dacă nu vă deranjez, aşi mai veni să vă văd.
- Când doriţi, la revedere.
În faţa blocului altă maşină a Securităţii, de data aceasta numai doi oameni în faţă. M'am uitat cu atenţie la ei, nu erau aceiaşi. M'am suit în maşină şi am plecat fără a fi întrebat ceva.
Ajuns acasă, întrebările mă năpădesc : De ce am fost la Paul Goma ? De ce nu l-am întrebat nimic asupra acţiunilor pe care le-a întreprins ? De ce nu l-am întrebat ce urmăreşte în viitor ? În locul tuturor acestor întrebări, care făceau obiectul vizitei mele, m'am trezit cerându-i sfatul, ce să fac cu moştenirea mea ! Am fost lamentabil, nu mă recunosc. Evident stângăcia mea s'a datorat faptului de a nu fi luat drept informator. De asta nu l-am întrebat nimic asupra a tot ceeace într'adevăr mă interesa. A fost un concurs de împrejurări cu totul stupid şi nefavorabil, pe care nu am ştiut să-l evit şi acest lucru m'a postat într'o poziţie ridicolă. Trebuie neapărat să-l văd din nou.
După o săptămână îl chem la telefon. Răspunde el.
- Paul Goma, spuneţi repede cum vă chiamă, adresa şi ce doriţi ?
- Ion Pantazi, vreau să vin astăzi la 6.
- Vă aş ... Se închide telefonul !
Desigur acest om trăieşte într'o presiune îngrozitoare. Mă urc în maşină şi în cinci minute sunt în faţa blocului lui. Nici o maşină a Securităţii ! Mă uit în dreapta, în stânga, nu văd pe nimeni ! Probabil securiştii stau ascunşi. Treaba lor !
Îmi deschide Paul Goma. În cameră, o doamnă, desigur soţia lui.
- Cum aţi intrat ? Acum un sfert de oră am primit un telefon dela cineva, care a fost trimis la plimbare de securişti, bineînţeles după ce l-au legitimat.
- În faţa blocului nu este nicio maşină a Securităţii şi nu am văzut pe nimeni, care să supravegheze intrarea în bloc.
- Probabil au interes să vă faciliteze intrarea !
Să fie o aluzie că sunt agentul Securităţii ? Trebuie să mă dezbar de aceste complexe, altfel ratez din nou totul.
Mă uit la soţia lui, căreia îi sunt prezentat. Îmi trece repede prin cap : dacă ai pune o sută de femei una lângă alta şi ţi s'ar pune întrebarea : care dintre acestea este evreică, nu ai întâmpina nicio dificultate desemnând-o. Rasa ţipă în ea ; păr roşu, pistrui, ochi albaştri spălăciţi !
Paul Goma este de o nervozitate ieşită din comun, explicabilă de altfel, în schimb soţia lui afişează un calm desăvârşit. Tăcere totală ... sunt din nou în dificultate.
- Sunteţi foarte nervos domnule Goma !
- Cum să nu fiu, de trei săptămâni trăim într'o veşnică presiune.

Soţia lui intervine, arătându-mi o eczemă care i-a apărut pe frunte şi pe mâini, supnându-mi :
- Din cauza nervilor domnule Pantazi, nu ştiu cât va mai dura această nebunie ! Vor să ne termine.
Paul Goma se plimbă incontinuu şi vorbeşte cu o rapiditate ieşită din comun :
- Ce crezi domnule Pantazi, mă aresteazǎ ?
- Cred că da, dar după terminarea Conferinţei dela Belgrad.
- Eu nu cred, le este frică de opinia publică internaţională, de altfel "Europa Liberă", îmi face un mare serviciu în acest sens.
Din nou pauză, tăcere în expectativă din partea lor, admirativă din partea mea. Rup momentul ce părea fără ieşire.
- Domnule Goma, vreau să ştiu ce aţi făcut până acum şi ce urmăriţi pe viitor ?
- Până acum ... uitaţi-vă ... şi-mi întinde o coală de hârtie.
Citesc sărind rândurile fără să vreau. O aderare la Charta 77. Vreo 10 semnături, nu le reţin. Mi-a dat-o evident cu intenţia de a o semna. Recitesc un text slab alcătuit, nişte minime revendicări. Îi înapoiez hârtia întrebându-l :
- Aţi trimis-o la Europa Liberă ?
- Desigur, a şi difuzat-o, dar lista rămâne deschisă.
- Puteţi transmite în continuare ?
- Da, pe măsură ce adun noi semnături, transmit.
- Textul mi se pare slab, nesemnificativ.
- Sunt de aceiaşi părere, dar altfel nu ar fi fost semnat de nimeni. Mai bine mai puţin decât deloc !
- Aveţi dreptate, dar dacă aşi face un text mai dur, pe care să-l semnez singur, l-aţi putea transmite ?
- Desigur, poate fi oricât de dur !
- Mâine la aceiaşi oră, vă aduc textul.
Am plecat. În faţa blocului erau trei Dacii negre ! Nu m'a oprit nimeni, nu m'a întrebat nimic !
A doua zi, textul a fost gata şi-i telefonez lui Paul Goma. Telefonul sună şi nu răspunde nimeni ! Încerc după câteva minute, după un ceas, după două, acelaşi rezultat ! Paul Goma a fost arestat este singura concluzie ce se poate trage. Dar soţia lui ? A fost arestată şi ea ?
Îi telefonez lui Breban şi-l rog să vină la mine. După jumătate de oră, Breban soseşte.
- Ce s'a întâmplat cu Goma ?
- A fost arestat ieri, apartamentul lui a fost sigilat.
- Dar soţia lui ?
- Nu este arestată, nu ştiu unde este. Am făcut tot ce a fost posibil, i-am înlesnit şi o întrevedere cu ministrul de Interne, nu ştiu ce au discutat.
- A cerut el această întrevedere ?
- Nu, a cerut-o ministrul şi el a fost de acord.
- Îmi pare rău.

- L-aţi văzut ?
- Da în două rânduri, ultima oară alaltăieri, cu o zi înainte de a fi arestat. In ziua arestării trebuia să mă duc la el.
- Ce impresie v'a făcut ?
- Este greu să-ţi faci o impresie justă despre un om asupra căruia se exercitau astfel de presiuni.
- Veţi avea mari neplăceri.
- Poate, nu-mi pare rău decât de un singur lucru, că nu l-am putut vedea a treia oară.
- Să nu vă pară rău domnule Pantazi, nu putea ieşi nimic din toată această afacere, în primul rând momentul acţiunii a fost cu totul nefavorabil şi apoi, cine ar fi putut să se grupeze în jurul lui ?
- Am văzut vreo zece semnături.
- Necunoscuţi domnule Pantazi, oameni care speră ca prin această acţiune să poată pleca în străinătate !
- Crezi că-l vor face dispărut fără urmă ?
- Nu cred, v'am spus că are spatele bine acoperit, cred numai că-l freacă puţin şi-i dau drumul.
- Ţi-a spus ministrul ceva în acest sens ?
- Nu ! Să nu crezi dumneata că relaţiile mele cu ministrul de Interne merg atât de departe ! Nu mi-a spus nici că-l va aresta. Tot ce vă relatez, sunt simple bănuieli ale mele. Dar să vedeţi ce "apă la moară", s'a dat Europei Libere" cu această arestare ! Un mic episod fără nicio importanţă, din care "Europa Liberă" va scoate un erou naţional !

Ne-am despărţit urmând a menţine contactul.

* * *

Reîntors de la Paris, nu-mi găsesc locul. O nervozitate cu totul nejustificată mă stăpâneşte. Probabil nervii mei încordaţi atâta vreme, acum când totul s'a terminat, mi-au scăpat de sub control.

Pun filmul făcut de soţia mea la Congres. Abia acum îmi dau seama că nu înregistrasem o mulţime de lucruri.

Mă interesează în mod special ceeace au spus Vasile Iliescu, Horaţiu Comaniciu şi Tudor Bompa.

Vasile Iliescu a fost plin de vervă, ţinând continuu sala în mână. A punctat câteva lucruri admirabil.

Domnul Comaniciu, patetic ca de obiceiu, a vorbit admirabil, convingând auditoriul de necesitatea unirii.

Domnul Tudor Bompa, a fost extrem de sobru, scoţând în relief perfect ceeace trebuie să ne preocupe.

Remarc două cuvântări, pe care atunci parcă nu le-am înregistrat, a lui Dan Cernovodeanu, precisă la subiect, simplă şi clară în expunere şi a doamnei Mihaela Moisin, plină de suflet.

Desigur Vladimir Boutmy de Katzman a electrizat sala. A vorbit cu duritate la adresa Occidentului, care din nou se lasă îmbrobodit de comunişti, care nu a făcut decât să redeştepte sentimentele reale, pe care toţi românii le împărtăşesc, dar puţini sunt cei ce le exteriorizează !

Domnul Stoicănescu vrea să scoată în evidenţă trădarea de la 23 August. Vorbeşte despre cei 130.000 de ostaşi români, căzuţi prizonieri cu această ocazie, însă în momentul în care vrea să citească proclamaţia Regelui cu această ocazie, este întrerupt de sală, care protestează vehement. Desigur nu era momentul pentru reamintirea acestor lucruri. "Să păstrăm tăcerea"! Dar cum ramâne cu democraţia, cu libertatea cuvântului ? A fost un moment penibil, un moment în care m'am simţit jenat că prezidez acest Congres.

Remarc apoi cel de-al doilea incident, în care domnul Maria Toader, din UMRL, a fost de-adreptul penibil în încercarea domniei sale de a demonstra că fără domnul Raţiu, niciodată nu se va putea face unirea românilor ! Omul acesta, care a mărturisit singur că niciodată nu a avut de suferit din cauza comunismului şi că se află în Franţa abia de doi ani şi jumătate, şi-a permis să ne minimalizeze, încercând să demonstreze că noi nu am vrut decât să dăm o replică congresului domnului Raţiu !

Cuvântarea domnului Ion Varlam, perfect conturată şi susţinută, a avut drept obiect din păcate un ţel depăşit. Domnia sa a susţinut o unire a CNR-ului cu UMRL-ul printr'o reprezentanţă comună, denumită "Rezistenţa Românească". Până cu 8 luni mai înainte, acest lucru fusese susţinut de Horaţiu Comaniciu, doctorul Florin Mătrescu, Dan Cernovodeanu, Ion Ghica şi de mine, dar el nu a fost posibil din cauza domnilor Raţiu şi Novacovici. Unirea susţinută de domnul Varlam între cele două organizaţii, era complect depăşită, iar temerarul său cuvânt, nu mai are astăzi nici o semnificaţie. Şi-a făcut cu prisosinţă datoria faţă de gruparea din care face parte, fapt ce-l onorează. De altfel nu mă puteam aştepta la altceva din partea lui Ionică Varlam.

Nu pot să nu remarc cuvântul împăciuitor şi argumentaţia limpede a domnului doctor Mircea Dumitrescu, care face imposibilul pentru a nu se închide în viitor porţile unei conlucrări între Congresul Mondial Românesc şi UMRL. I-am dat tot concursul şi sala l-a aplaudat cu prisosinţă..

După cele 6 ore înregistrate pe peliculă, abia astăzi îmi pot da seama de marele entuziasm care a dominat primul Congres Mondial Românesc. O mulţime de oameni, care până atunci nu au fost înregimentaţi în nici o grupare politică, s'au alăturat cu toată inima primei iniţiative de unire a Exilului Românesc. Pot spune că abia astăzi când revăd filmul celor petrecute la Paris, sunt cuprins de o mare satisfacţie. Am reuşit ceva, peste aşteptările mele.

Domnul Raţiu a interzis membrilor organizaţiei sale, să ia parte la întrunire, dar ei au venit cu titlul particular !

Dacă ţinem seama că niciodată domnul Raţiu nu a acceptat demisiile domnilor Dan Cernovodeanu, Vladimir Boutmy de Katzman, Doctor Florin Mătrescu, Gheorghe Bentz şi Mihai Giuran, pentru a nu-i scădea numărul

membrilor organizaţiei sale, apoi numărul celor din UMRL, prezenţi la Congresul Mondial Românesc, se ridică la 22 ! Ii voi enumera :

Dan Cernovodeanu, Vladimir Boutmy de Katzman, Doctor Florin Mătrescu, Gheorghe Bentz, Mihai Giuran, Ştefan Gane (grav bolnav, nu a putut participa, dar şi-a dat consimţământul pentru a candida ca senator şi şef de Comisie), Ion Gane Argeş, Nicolae Lupan, Mihai Maciu, Ion de la Vidin, Vladimir Fulger, Nicolae Craiu, Mircea Constantin, Mircea Manea, Doctor Mircea Dumitrescu, Radu Roşeanu, Nicolae Evolceanu, Ion Varlam, Ioan Maria Toader, Andrei Makarow, Gheorghe Piscoci şi Geta Piscoci.

Dintre toţi aceştia, 15 au luat cuvântul, susţinând Congresul Mondial Românesc şi numai unul singur s'a împotrivit. 10 au candidat şi au fost aleşi ca Senatori, unul ca cenzor şi trei au făcut parte din Comisia de numărătoare a voturilor. O mai mare şi făţişe participare a UMRL-ului, nici că se putea ! Şi câţi ar mai fi venit încă, dacă nu ar fi circulat în întreg Parisul falsul meu Comunicat şi falsa Ediţie Specială !

Realitatea este că toţi românii doresc din tot sufletul Unirea, iar cei ce se împotrivesc, în afara celor în serviciul Securităţii, se pot număra maximum pe degetele de la două mâini. Am abosulta certitudine însă, a unui succes răsunător, în cel mai scurt timp posibil. Dacă am vreo îndoială, apoi aceasta este numai asupra energiei cu care Congresul Mondial Românesc va acţiona în timp.

Consider că mi-am făcut pe deplin datoria şi că ultimul ţel pe care l-am avut în viaţă, l-am adus la îndeplinire.

Volumul II al cărţii mele, mi-a rămas ca ultimă dorinţă. Ştiu că această carte va provoca multe replici, fiind considerată ca având un accentuat caracter polemic. Refuz de pe acum această caracterizare, polemică se chiamă atunci când răspunzi verbal sau prin presă anumitor acuzaţii, dar nu atunci când caracterizezi nişte timpuri şi nişte oameni. Adevărul trebuie scris în întreaga lui cruzime, el trebuie cunoscut de cei de azi şi mai ales de cei de mâine. De aceea am trecut în revistă, "de la vlădică până la opincă", pe toţi cei ce s'au remarcat pozitiv sau negativ faţă de Neamul Românesc.

Dar sănătatea mea lasă din ce în ce mai mult de dorit. Fac două colapsuri datorită proastei funcţionări inimii şi două foarte uşoare comoţii cerebrale, în interval de trei săptămâni. Sunt convins că destinderea nu-mi face bine. Reiau cu mare intensitate lucrul la carte şi mă simt din nou din ce în ce mai bine ! Deci nervii sunt cei ce mă susţin !

Vreau să renunţ şi la ziar, începând de anul viitor. Mă consult în această privinţă cu Vasile Iliescu şi cu Costel Nagacevschi. Ii rog chiar să tatoneze cine ar putea prelua ziarul. L-aşi preda cu dragă inimă, păstrându-mi un titlu de "director onorific" şi rezervându-mi articolul de fond de politică externă şi poate unul de politică a exilului. Sunt dispus a le ceda computerul achitat pe jumătate şi bine înţeles cartoteca. Intreaga mea arhivă nu o pot lăsa decât Bibliotecii de la Freiburg. Dar nu pot lăsa ziarul oricui, vreau să am deplină încredere în redactorul principal. Este un lucru foarte dificil.

Până în Ianuarie când aşi preda ziarul, computerul îmi mai trebuieşte deoarece vreau să-mi termin volumul II al cărţii mele şi vreau să editez cartea lui Paul Dimitriu. Dar pentru ajungerea la aceste obiective, mai intervine o necunoscută : mă duc sau nu la Cleveland, la al doilea Congres Mondial Românesc ? In caz afirmativ, cartea mea o voi încheia cu acest ultim capitol : "Clevelandul". Nu ştiu încă nimic, nu ştiu dacă voi obţine viza pentru Statele Unite, nu ştiu dacă mi se vor trimite bilete! Toate aceste întrebări pe care mi le pun, mă ţin într'o încordare continuă, dar nu mă opresc să-mi continui lucrul cu cea mai mare intensitate la cartea mea.

Nu pot să răspund la scrisori, nu am puterea de a o face. Mă simt prost faţă de domnul Vintilă Horia, de domnii Bompa, Bârsan, Uscătescu şi de nenumăraţi alţii. Ii rog pe toţi să-mi ierte nepoliteţea, dar sunt complect depăşit.

* * *

Arestarea lui Paul Goma îmi închide din nou un drum pe care pornisem cu destule şovăieli. Dar pornisem pe el în momentul în care făcusem o declaraţie proprie, care să fie difuzată la "Europa Liberă". Aşa se întâmplă în viaţă întotdeauna atunci când nu eşti absolut hotărît, nimic nu se poate realiza. Nu ştiu de ce am avut ezitări, poate inconştient am fost influenţat de către Breban, Ivasiuc şi Nichita Stănescu, poate a fost de vină primul complex pe care l-am avut atunci când l-am cunoscut, poate aşa a fost să fie. In orice caz, a fost prima oară în viaţă când nu am reuşit să iau o hotărîre promptă, indiferent care şi acest lucru m'a nemulţumit profund.

Paul Goma nu mi-a făcut nicio impresie deosebită poate din contra, l-am asemuit unui câine hăituit ceeace mi-a produs milă şi altceva nimic. Cei trei scriitori de a căror inteligenţă nu m'am îndoit o clipă şi care desigur îl cunoşteau bine, mi l-au descris în culori sumbre : arivist, arogant şi lipsit de talent şi de caracter. Ceeace face acum, porneşte din nemulţumirea proprie spuneau ei şi nu este iniţiativa lui, ci a soţiei, care este ambiţioasă, sigură pe ea şi perseverentă. Ea joacă o carte, o carte tare şi îl împinge, fie către o totală distrugere, fie către noi orizonturi, cu mari perspective. In orice caz îl scoate din anonimat, îl propulsează, ea are putere de stăpânire şi de luptă.

Cei trei scriitori, în afara inteligenţii şi talentului lor necontestat, nu-mi pot da seama ce hram poartă : îşi justificau lipsa de iniţiativă pe baza unor raţiuni sau se ascundeau în spatele ei spre a-şi camufla laşitatea, chiar faţă de ei înşişi ?

Un fapt este evident, dacă cei trei ar fi luat iniţiativa lui Paul Goma, s'ar fi raliat mulţi alţi scriitori şi mişcarea lor ar fi luat o cu totul altă amploare. Ar fi fost bine ? Ar fi fost rău ? Cred că ar fi fost bine penru Isorie, rău pentru noi toţi.

Incerc să-i caracterizez pe cei trei, din puţinul cât i-am cunoscut :

Nichita Stănescu, "Eminescu zilelor noastre", cum le place prietenilor lui să-l numească, este de o inteligenţă ieşită din comun, se pare foarte talentat, dar un om care trăieşte într'o lume a lui în care se autopropulsează cu ajutorul unei enorme cantităţi de alcool cu care se droghează zilnic, devenind starea lui naturală. Atunci când este treaz, şi a doua oară când l-am văzut se afla în această postură nenaturală, băuse doar o jumătate de litru de coniac, Nichita Stănescu vorbea cu acurateţe, logic şi foarte convingător, situându-se incontestabil pe o poziţie categorică anticomunistă, dar prin întreaga sa pledoarie căuta să demonstreze inutilitatea unei reacţiuni.

Saşa Ivasiuc, absolvent al Facultăţii de Filozofie, foarte inteligent, foarte talentat, romanele sale "Vestibul", "Interval", "Cunoaştere de noapte", "Iluminări", demonstrează puterea sa de intuire a sufletului omenesc, acţiunile fiind conduse cu multă îndemânare, pentru ca analiza să fie cât mai profundă. El jonglează cu personagiile sale, punându-le în posturi deosebite, de la contrarii la contradictorii, pentru ca analiza sa psihologică să îmbrăţişeze un larg evantai de stări sufleteşti. Romanul său "Apa", deşi bun, scoate în evidenţă oportunismul autorului, reliefând devotamentul muncitorilor faţă de partidul comunist, cu care conlucrează în mod spontan şi natural. Romanul "Racul" are tot un accentuat caracter politic, de data aceasta pe plan internaţional. De curând a apărut "Păsările", sunt nerăbdător să-l citesc.

Oportunismul lui Saşa Ivasiuc nu poate fi contestat, dealtfel recunoscut de el însuşi şi explicat prin convingerea lui că nimic nu se va schimba şi că el fiind sortit a trăi în această tristă epocă, are dreptul la viaţă, la punerea în valoare a posibilităţilor lui. Firea sa impulsivă, îi joacă însa feste, nu se poate abţine şi astfel este dat afară din funcţia de Secretar al Uniunii Scriitorilor şi apoi din acea de Director al Cinematografiei. El ştie să întrebuinţeze orice mijloc pentru a parveni, mergân până la delaţiune, dar nu are perseverenţa în umilinţă pentru a se menţine.

Saşa Ivasiuc s'ar pune cu siguranţă în capul unei mişcări de răsturnare a regimului pe care-l detestă, dar numai dacă ar avea convingerea reuşitei. De aici justificarea pe care şi-o caută şi şi-o susţine admirabil asupra inoportunităţii oricărei reacţiuni.

Nicolae Breban este incontestabil cel mai echilibrat psihic dintre ei. Sobru, hotărît în nehotărîre, se strecoară cu abilitate în lumea comunistă şi, deşi îşi pierde fotoliul de deputat în Marea Adunare Naţională, datorită declaraţiilor făcute în străinătate, îşi păstrează totuşi accesul în cele mai înalte cercuri comuniste. La fel ca şi Ivasiuc, s'ar pune în fruntea reacţiunii, cu condiţia siguranţei de reuşită.

Şi-atunci, între ei trei, al patrulea, Paul Goma, la fel de arivist, dar nerealizat, neavând nici inteligenţa celor trei, izolat de către aceştia, dă frâu liber sentimentelor de răzbunare, condus fiind de singurul om rămas alături de el, soţia lui. Paul Goma intră în partidul comunist avându-l idol pe Nicolae Ceauşescu, dar îl părăseşte pe acesta în favoarea partidului comunist ! Tema lui este clară, Nicolae Ceauşescu, idolul de odinioară, a

deviat de la adevăratul comunism în favoarea unei dictaturi personale. Incontestabil Paul Goma are dreptate, dar în care dintre toate ţările comuniste, se practică ideologia marxistă ? De utopia acestei ideologii şi de falimentul ei total, primii care şi-au dat seama au fost înşişi conducătorii comunişti, care au păstrat-o doar de formă la ei, dar au exportat-o ca mijloc de anarhizare a Occidentului. A te ridica împotriva dictaturii lui Ceauşescu şi a susţine comunismul, generator al dictaturilor, înseamnă o utopie mai mare decât însuşi marxismul. Aici, Nichita Stănescu, Nicolae Breban şi cu Saşa Ivasiuc au totală dreptate. Dictatura comunistă sau marxismul se învârt într'un cerc vicios, fără ieşire, experimentat în ţările comuniste şi tocmai de aceea exportat ca principală armă împotriva Occidentului.

Acesta este motivul pentru care actualii conducători comunişti se ascund în spatele ideologiei, în care niciunul nu crede, pentru a demonstra Occidentului care "doarme", că dacă la ei lucrurile merg prost, nu este datorită ideologiei comuniste, ci din cauza celor ce conduc ! Conducătorii se schimbă, ideologia rămâne, ea trebuie susţinută, ea trebuie promovată.

Astăzi, când scriu aceste rânduri, rememorând conversaţiile avute şi căutând să respect întocmai puncte de vedere clar exprimate deşi îndoelnic gândite, concluziile obiective sunt cât se poate de triste. Intelectualii în general şi scriitorii în special, indiferent de generaţiile care s'au succedat din 1944 şi până astăzi, au fost fie total anihilaţi, fie cooptaţi după ce au fost despersonalizaţi şi complect supuşi regimului. Metodele întrebuinţate au fost în funcţie de timpul în care au fost aplicate, dar eficacitatea lor a fost aceiaşi. Consolidarea regimului comunist prin marele ajutor dat de către Occident, a făcut ca metodele de supunere să evolueze de la uciderea directă prin torturi, foamete, muncă forţată etc., la uciderea indirectă prin spitale psihiatrice şi domicilii obligatorii.

Intelectualitatea, mai slabă în faţa opresiunilor fizice, prin însăşi structura sa, a cedat prima atunci când a fost supusă unor astfel de încercări şi va fi ultima care va reacţiona împotriva regimului, datorită cedărilor pe care a fost obligată să le facă succesiv şi în care s'a compromis pe nesimţite. De la a sta în expectativă, făcând mici cedări ideologice, până a te angaja alături de partid, este un pas nesesizabil în timp, iar de aici până a ridica osanale "conducătorilor iubiţi", după ce deja eşti compromis, pentru ei faptul nu mai are importanţă !

Ivasiuc şi cu Nichita Stănescu au murit, dar dacă le citeşti opera în mod cronologic, îţi poţi da seama cu uşurinţă de drumul urmat. Ei nu au ajuns la capătul drumului, dar dacă ar fi ajuns, cum s'ar fi comportat ?

Nu am mai auzit de multă vreme de Breban, dar dacă nu a murit, probabil că s'a împotmolit undeva pe drum, căci chiar la "osanale", se pare că nu a ajuns.

Datorită temperamentului său impulsiv, probabil că nu ar fi ajuns nici Ivasiuc, probă înlăturarea sa din conducerea Uniunii Sciitorilor şi excluderea sa din postul de director al cinematografiei. Nu cred că ar fi făcut-o nici Nichita Stănescu. Deci se poate şi aşa ! Dar din a trece pe linie moartă, în anonimat, până la a inţia o acţiune împotriva regimului, drumul

este infinit de lung. Omul în general şi intelectualul în special, are un spirit de conservare personal extrem de bine dezvoltat, el alunecă în laşitate, mai ales atunci când drumul până la ea nu este abrupt. El vede cu claritate sfârşitul colectiv inevitabil, dar îl preferă sfârşitului personal imediat. Moartea în comun, o dă cu uşurinţă pe seama fatalităţii, dar cea personală o atribuie unei lipse de raţiune, a unei prudenţe elementară.

Paul Goma nu era socotit, de cei trei, ca un intelectual, cu-atât mai puţin ca un scriitor şi arivist fiind, rănit în amorul propriu, a reacţionat ca omul primitiv, prin răzbunare, fără a calcula riscurile şi s'a avântat într'o luptă, nu din convingere ci din ură primitivă. Întrucât aveau sau nu dreptate cei trei, în a-l caracteriza astfel pe Paul Goma, rămâne un semn de întrebare. Un lucru este cert, că astăzi, cu ajutorul iniţial al "Europei Libere", a devenit "disidentul nr.1" al României şi s'a menţinut într'o oarecare măsură prin ajutorul "neprecupeţit" al unor cercuri evreieşti şi ultra-stângiste. Soţia lui a avut complectă dreptate, îşi cunoştea forţele din Ţară şi cunoştea perspectivele ce i se vor deschide în Occident.

Romanele sale scrise în Lumea Liberă în limba română, excelează printr'o vulgaritate ieşită din comun, şi pe care lansatorii săi o numesc "realism"! Traducerea lor în limba franceză, a dat desigur o mare bătaie de cap celor ce s'au încumetat a o face, iar din aceste romane s'au realizat nişte cărţi de duzină ingurgitabile şi nimic mai mult.

Ceeace continuă să scrie în limba română, la revista "Dialog", nu reuşeşte decât să murdărească paginile acestei publicaţii prin nişte mahalagisme a căror vulgaritate întrece imaginaţia unui om obişnuit, pentru a nu mai vorbi de un intelectual. Evident, când un om simplu este ridicat în copac, el are "un orizont mai mare" el este din ce în ce mai încântat de propria persoană, el devine "o mare personalitate", cazul Ceauşescu este cel mai bun exemplu, iar cazul Paul Goma îl urmează de aproape.

* * *

Imediat după Congresul Mondial Românesc, grija mea este de a scoate cât mai repede ziarul, pentru a anunţa acest mare eveniment. Realizez acest lucru cu întârziere de peste o lună, datorită lipsei de fonduri.

Cele trei drumuri făcute la Paris şi unul la Soultzmatt în cursul acestui an, m'au adus într'un minus în Bancă, care nu-mi permitea un nou împrumut atât de necesar scoaterii ziarului.

În sfârşit, în a doua jumătate a lunii Iulie 1988, apare "Stindardul Românilor" nr. 21 cu articolul meu de fond purtând titlul :

AVEM UN "CONGRES MONDIAL ROMÂNESC"!

La 4 Iunie 1988, la Paris, visul Românilor din Exil, de a avea o reprezentanţă unică, a fost îndeplinit.

Voi face un scurt istoric, asupra felului în care s'a ajuns la această mare realizare :

După nenumărate încercări de înţelegere pentru unirea celor două organizaţii româneşti, Consiliul Naţional Român şi Uniunea Românilor Liberi din anii 1986 şi 1987, neajungându-se la niciun rezultat, am luat iniţiativa pentru Unirea Românilor.

Astfel la 3 Octombrie 1987, la Freiburg, am pus bazele unui Grup de acţiune, pe care l-am intitulat "Frontul Naţional al Unirii Românilor", Grup ce avea un singur obiectiv : Unirea Românilor într'o reprezentanţă unică întitulată "Congresul Mondial Românesc".

În ziua de 3 Octombrie, am anunţat că "Frontul Naţional al Unirii Românilor" se va autodizolva în momentul în care îşi va atinge ţelul, iar eu nu voi candida pentru nici o demnitate în cadrul noii Reprezentanţe şi mă voi retrage din viaţa politică a Exilului Românesc.

Ideia ce m'a călăuzit a fost strângerea tuturor organizaţiilor politice, religioase şi culturale, precum şi a tuturor celor neînregimentaţi, dar dornici de a participa, de la centru-stânga, până la centru-dreapta, la o masă rotundă, pentru a se ajunge la o "unitate în diversitate", singura posibilitate a Unirii Exilului.

Pentru aceasta, am strâns în jurul meu o serie de colaboratori, care să mă ajute şi să-mi dea sugestii în vederea ducerii la bun sfârşit a grelei misiuni ce mi-am asumat. Din acest moment, tot ce s'a întreprins a fost sub o responsabilitate comună, fiecare contribuind cu toate cunoştinţele sale şi mai ales cu tot sufletul.

La început, nu am fost luaţi în serios şi nimeni nu ne-a deranjat. Dar iată că veşnicii doritori de a fi "alfa şi omega" ai Exilului Românesc şi-au dat seama că ceva neobişnuit se întâmplă. Reacţiunile au fost multiple şi diferite. Unii au iniţiat "Uniri" paralele şi clar obstrucţioniste. Alţii au încercat demonetizarea mea şi a colaboratorilor mei, la început prin scrisori anonime, apoi prin mârşave defăimări prin presă, concomitent cu convorbiri menite să tergiverseze o hotărîre, cu scopul de a se depăşi data anunţată pentru Congresul Mondial Românesc şi astfel a demonetiza iniţiativa.

Dându-şi seama că nu pot opri acţiunea noastră, au uzat de cele mai murdare mijloace de dezinformare până la scrisori anonime, prin care eram ameninţat cu moartea eu şi întreaga mea familie, în cazul în care voi îndrăzni să vin la Paris pentru a întruni Congresul Mondial Românesc !

Astfel, cu 10 zile înainte de Congres, a fost lansată în mii de exemplare o Circulară falsă, semnată (prin foto-copiere) de mine şi cu Ştampila Frontului Naţional al Unirii Românilor, prin care anunţam amânarea Congresului, precum şi desolidarizarea Domnului Horaţiu Comaniciu şi a Consiliului Naţional Român de iniţiativa mea !

Am plecat la Paris pentru punerea la punct a ultimilor detalii cu o săptămână înainte de Congres. Aici am constatat că poliţia franceză ne-a retras autorizaţia pentru întrunire. Domnul Dan Cernovodeanu a rezolvat incidentul, dar după două zile, autorizaţia a fost din nou ridicată. A fost nevoie de noi pertractări cu poliţia, pe care din nou le-a rezolvat domnul

Cernovodeanu. Motivul retragerii autorizaţiei era : "Suntem informaţi că dumneavoastră vreţi să faceţi o întrunire cu caracter fascist"!

Dar nu s'au terminat bine aceste incidente, când apare o "Ediţie Specială" în fals a ziarului meu "Stindardul Românilor", prin care anunţam amânarea Congresului. Primesc telefoane la Paris, din Germania, Franţa şi Elveţia despre această Ediţie Specială ! Nimic de făcut, efectele ei nu pot fi parate şi o mulţime de oameni renunţă de a mai veni. Culmea : un cetăţean din Germania, venit pentru Congres la Paris, citeşte Ediţia Specială la Paris şi se reîntoarce acasă !

In dimineaţa zilei de 4 Iunie, la orele 8 dimineaţa am fost cu toţii prezenţi la sala închiriată cu o lună mai înainte şi plătită integral în vederea Congresului.

Altă mare surpriză : directorul sălii ne anunţă că sala nu este liberă, deoarece în urma telexulu dat de mine prin care îi anunţ că am amânat Congresul, sala a fost închiriată altora ! Tot directorul sălii ne spune că a anunţat şi poliţia să nu se mai deplaseze pentru noi.

Alte pertractări cu directorul sălii şi cu poliţia şi în sfârşit ne-am văzut în sală !

Astfel de murdării şi de falsuri ordinare sunt absolut unice în Istoria Exilului Românesc !

Aşa a început primul Congres Mondial Românesc !

Despre desfăşurarea întrunirii veţi fi informaţi prin : "Darea de seamă asupra Congresului".

Ceeace trebuie să reţinem este atmosfera, entuziasmul, care au domnit în tot timpul cât s'a desfăşurat acest Congres. Poate toate obstrucţiile pe care le-am înfruntat, ne-au ajutat, îndârjindu-ne în lupta noastră.

Ceeace caracterizează şi în acelaşi timp diferenţiază acest Congres de celelalte întruniri româneşti de până acum, este marea afluenţă a românilor neînregimentaţi în formaţii politice. Este pentru prima oară când s'a făcut o întrunire a tuturor românilor, nu a unei organizaţii din zecile de organizaţii existente.

Am putut observa o mare participare a celor ce nu aveau permisiunea de la organizaţiile din care fac parte să o facă, aceşti români au luat cuvântul exprimându-şi solidaritatea cu Congresul Mondial Românesc, ba mai mult, au candidat pentru diferite funcţii de conducere şi au fost aleşi. Aceasta ne dovedeşte posibilităţile ce se deschid în viitor Românilor Uniţi.

Noi am spus-o, am scris-o şi o repetăm : Congresul Mondial Românesc nu este o nouă organizaţie, ci constituie o Reprezentanţă Unică a tuturor organizaţiilor existente. Această Reprezentanţă Unică s'a alcătuit pe baza "unităţii în diversitate", cuprinzând toate nuanţele politice moderate de la centru-stânga, la centru-dreapta.

După cum foarte bine au precizat domnii profesor Tudor Bompa şi dr. Vasile Iliescu, Congresul Mondial Românesc va promova acţiunea, acţiunea pozitivă, nu ca până astăzi, când diferitele organizaţii s'au mărginit să reacţioneze la unele evenimente petrecute în Ţară. A ne mulţumi să afirmăm că suntem - contra - nu reprezintă o acţiune pozitivă,

Congresul Mondial Românesc va promova ideia de a fi - pentru - şi va milita cu toată îndrăzneala în acest sens.

Aici, la Paris, s'a constituit nucleul Forului, la Cleveland, Reprezentanţa Exilului Românesc va intra în plenitudinea posibilităţilor ei.

Românii din întregul Exil trebuie să ştie : Congresul Mondial Românesc este o realitate vie, un For Suprem al Exilului Românesc.

Pe viitor, organizaţiile ce se vor afilia vor demonstra că înţeleg într'adevăr a lupta pentru cauza românească. Cele ce îşi vor asuma singure dreptul de a reprezenta Exilul Românesc, vor cădea în ridicol şi se vor autodesfiinţa prin lipsa aderenţilor de bună credinţă.

Urăm din tot sufletul Congresului Mondial Românesc să-şi achite cu cea mai mare conştiinţiozitate datoria sfântă pe care o are faţă de Neamul Românesc."

In cadrul aceluiaşi ziar, am prezentat fotocopiile falsurilor făcute, pe care le anexez şi la sfârşitul aceste cărţi.

* * *

Astăzi îmi reamintesc de grozăvia cutremurului !

In după amiaza zilei de 4 Martie 1977 eram acasă şi aşteptam să vină familia şi câţiva prieteni pentru a serba ziua fiului nostru Radu, care împlinea 5 ani. Intotdeauna m'au plictisit teribil aceste aniversări, aceste sărbătoriri, în care - vrei nu vrei - vin peste tine rudele, amestecate cu prieteni, care nu au nimic comun unii cu alţii, dar se trezesc cu toţii datori să aducă câte-un cadou şi să "admire" pe sărbătorit, care în realitate nu are niciun merit deosebit. Dar aşa este obiceiul şi oricât aşi fi de sălbatic, nu pot să nu iau parte la ziua fiului meu. Aceasta nu mă împiedică să mă montez în a fi prost dispus, în a mă enerva bine şi în cele din urmă a mă supune convenienţelor.

De mic copil, nu-mi plăcea atunci când părinţii mă luau cu ei la vreun dejun, unde trebuia să fiu cuminte, să stau pe un scaun, să mănânc ceeace mi se punea în farfurie, căci aşa face un copil - bine crescut - şi să ascult o conversaţie care nu mă interesa şi în care nu trebuia să mă amestec. Am avut totuşi noroc, căci nici lor nu le plăcea şi acest lucru se întâmpla foarte rar.

Cu totul altceva era în tinereţe, când soţia mea mă lua la diferite - ceaiuri - unde nu erau decât oameni din generaţia mea, unde flirtam şi dansam. Dar şi acolo mă lăsam greu deşi după ce mă "încălzeam" mă simţeam în largul meu. In sfârşit, acolo nu eram legat nici de scaun nici de farfurie ! Aniversările însă, şi în special ale copiilor, unde se întrunesc un minimum de trei generaţii şi fiecare se simte dator a găsi fel şi fel de calităţi unui zgâmboi ca toţi ceilalţi, mă exasperează. Este poate un defect pe care l-am avut întotdeauna şi care pe măsură ce timpul a trecut s'a accentuat.

Onomasticile, Crăciunul, Paştele şi orice prilej de mese îndelungate, m'au plictisit în cea mai mare măsură, le-am evitat cât mi-a fost cu putinţă, iar astăzi când am ajuns la o vârsta înaintată, îmi permit nu ca până acum să le evit, ci pur şi simplu să le refuz, fiindu-mi indiferentă părerea ce şi-o face oricine despre mine. Atunci însă, la 4 Martie 1987, a trebuit să-l sărbătoresc pe cel ce avea "meritul" de a se fi născut în acea zi !

Invitaţii şi neinvitaţii, au început să sosească pe la orele şase. "Fericitul tată", s'a agitat să ofere băutură, în timp ce fericita mamă, oferea obişnuitul tort cu cinci lumânări, pe care sărbătoritul le-a stins dintr'o singură suflare, motiv pentru care a fost admirat de întreaga asistenţă, care nu înceta să se minuneze de cât este de vioi, de frumos şi de inteligent !

Bine înţeles, cele trei generaţii, şi-au găsit "un numitor comun" cel puţin cu această ocazie, angajându-se împreună într'un pasionant joc "Monopoli ", unde milioanele treceau după capriciul zarurilor de la tânăr la bătrân şi vice-versa, prilej pentru sărbătorit de a jubila, deoarece devenise marele câştigător !

Cu multă greutate am reuşit să-i mut pe "frumosul inteligent" şi pe fratele său Mihai de 9 ani, în camera lor, deoarece "frumoşii" erau destul de agitaţi şi spărseseră deja câteva pahare dintr'o singură lovitură la o "turnantă", unde din cauza vitezii ieşiseră din traseu !

Se făcuse opt şi jumătate, când am văzut lampa clătinându-se şi în acelaşi timp am auzit un chiot puternic al unei doamne de lângă mine, urmat de surparea a tot ce se afla în biblioteca din faţa mea.

- Cutremur, copii ... a strigat Ioana, trecând peste toţi ceilalţi şi îndreptându-se către camera copiilor urmată de mine. Am apucat să spun :

- Toată lumea afară.

Ioana a intrat prima în camera copiilor şi l-a găsit numai pe Mihai.

- Unde-i Radu ?

- Nu ştiu !

- Ia-l pe Mihai şi ieşiţi imediat afară, îl caut eu pe Radu.

Ioana a ieşit împreună cu Mihai fiind aruncaţi dintr'un perete într'altul şi căzându-le în cap toată tencuiala.

Il caut pe Radu, Il strig ... niciun răspuns ! Il caut în baie, revin în camera lui şi-l găsesc în sfârşit sub pat. Il iau în braţe şi cu multă greutate cobor scările dela etajul întâi până jos. Ii regăsesc pe toţi în câmpul viran de lângă bloc, care este plin de oameni. Scot maşina din garaj şi o duc pe acelaşi câmp. Mare panică, unii în cămăşi de noapte şi pijamale, alţii cu o sărsăcuţă în mâini, unii ţipă, alţii plâng, toată lumea aşteaptă ... Ce aşteaptă ? Un nou cutremur ? Ii spun Ioanei :

- Intraţi în maşină şi aşteptaţi, mă duc până sus să văd ce s'a întâmplat şi să dau un telefon lui Maud şi Mony (mătuşa şi vara mea care plecaseră mai devreme). Vin imediat.

- Nu te duce, stai aici, e periculos !

Am plecat. Scara este plină de moloz, culoarul de la intrare deasemeni, în liwingroom totul este dărâmat şi se aflau în mijlocul camerii, cărţi, cioburi, spărturi şi deasupra moloz, mult moloz. Telefonul nu funcţionează. Iau

paltoanele copiilor, pe al lui Ioana, îmi pun o haină pe mine şi ies afară. Hainele sunt bine venite, se făcuse frig, dar oamenii tremurau şi nu îndrăzneau să intre în casă. Trecuse o oră dela cutremur când îi spun Ioanei :

- Hai în casă, nu are rost să stăm în câmp toată noaptea.

- Nu, stăm aici, dar dacă începe din nou ?

- Nu mai începe nimic, hai să mergem, trebuie să descurcăm puţin casa, altfel nu avem unde să ne culcăm, nu-ţi poţi da seama ce este în casă !

- Nu ... nu mergem, stăm aici.

Văd un grup de oameni înghesuindu-se unul într'altul. Mă duc la ei.

- Ce este ?

- Are unul radio cu baterie şi ascultă toţi.

- Ce spune Bucureştiul ?

- Bucureştiul nu emite nimic, este "Europa Liberă"!

- La Bucureşti nu este emisiune ? Mă uit la ceas, este 11 şi jumătate, nu s'a închis emisiunea, înseamnă că a fost mare prăpăd. Mă uit la blocurile din jurul nostru, toate sunt în picioare. Mă reîntorc la Ioana şi-i spun :

- Dacă nu vrei să mergem în casă, hai cel puţin până la Maud să vedem ce s'a întâmplat.

Este de acord, ne suim în maşină şi plecăm către centrul Bucureştiului. In întreg cartierul Drumul Taberii, niciun bloc dărâmat ... dar ce-o fi In ele ?! Intrăm în Ştirbey-Vodă, unde este foarte dificil de mers din cauza cărămizilor ajunse în mijlocul străzii. Nu am impresia unui dezastru, s'au dărâmat doar coşurile. Străbatem toată strada şi ajungem cu dificultate în Calea Victoriei. Intreaga Capitală este în întuneric, iar farurile maşinilor ne orbesc complect, astfel încât nu ne putem da seama de proporţiile dezastrului. Nu putem merge către Ateneu, strada fiind blocată. Incercăm să ajungem la cinematograful Scala, dar nu este posibil, toate străzile sunt blocate şi suntem nevoiţi să ne întoarcem acasă, fără a ne fi putut da seama de amploarea cataclismului.

Ajunşi acasă, câmpul viran era tot plin de oameni ! Ioana voia să ne reluăm locul printre ei. M'am opus categoric şi am intrat în casă. Cu multă greutate, după o muncă serioasă, am reuşit doar să ne curăţăm paturile pentru a avea unde pune capul jos.

Aşa s'a terminat ziua de 4 Martie 1978, ziua sărbătoritului nostru, "vioiul, frumosul şi inteligentul" Radu !

* * *

După Congres, vreau un singur lucru : linişte ! M'am retras din viaţa politică pentru raţiuni bine gândite şi vreau să am şi eu profitul meu din această retragere : liniştea !

Nu este cu putinţă, deşi explic acest lucru atât cu bunăvoinţă, cu calm, cât şi neputându-se altfel, cu duritate şi hotărîre ! Nu mă pot apăra singur şi apelez la bunul meu prieten Vasile Iliescu, care fiind şi doctor, mă poate

ajuta, chipului protejându-mă medical. Este singurul pe care îl accept şi ca medic, fiindcă este unicul din breaslă care a priceput că nu vreau să am deaface cu medicii ! Astfel el este medicul de care am nevoie, căci protecţia medicală este singura care în situaţia mea ar putea fi eficace ! Deci, din punct de vedere medical, am nevoie de linişte ! După circa trei săptămâni, apărarea medicală începe să-şi arate eficacitatea şi încet, încet, îmi capăt dreptul la odihna atât de necesară nervilor mei obosiţi.

Am scos ziarul şi nu mai am decât o singură preocupare : Volumul II al cărţii mele "Am trecut prin Iad".

Etapele parcurse, atât în Ţară, cât şi în exil, se succed cu rapiditate şi memoria mea caută să le refacă cât mai exact şi să le împărtăşească computerului, care le acumulează, le ordonează şi le aliniază, redând apoi fidel ceeace se va intitula în curând "Am trecut prin Iad", Volumul II.

Incontestabil, subiectivitatea îşi rezervă dreptul ei, cu toată lupta ce o duc pentru a fi cât mai obiectiv şi mai exact cu putinţă. Şi totuşi, analizele făcute acum, asupra oamenilor, asupra unor evenimente trecute, pe care le citesc şi le recitesc, reflectă ceeace s'a petrecut, felul în care le-am înregistrat atunci, când nu ştiam ceeace ştiu astăzi.

Amestecul trecutului cu prezentul, în ceeace priveşte raţionamentele şi analizele sufleteşti, nu este atât de uşor de realizat atunci când le aşterni pe hârtie astăzi şi ele s'au petrecut cu ani în urmă. Impresiile de moment, nu pot fi redate exact, atunci când ulterior ai cumulat un bagaj mult mai mare de cunoaştere asupra omului sau evenimentului descris. Concluzia finală îşi pune o amprentă puternică, făcând să se piardă concluziile momentane, ale timpului respectiv. De aceea ceeace greşesc faţă de cititori, am greşit mai înainte faţă de mine însumi.

Destins faţă de preocupările din ultimul timp, astăzi îmi pun o mulţime de întrebări asupra cauzelor pentru care omenirea a ajuns în această groaznică situaţie. Mă preocupă un subiect, la care particip cu toate slabele mele cunoştinţe, analiza lui nefiind făcută pe etape, ci în ultima etapă, adică în ziua de astăzi. Întrebarea ce mi-o pun, este întrebarea pe care şi-o pune o lume întreagă : se vor retrage americanii într'o izolare totală, părăsind Europa în voia soartei ?

Lăsând la o parte interesele mondialiste şi masonice, voi căuta să analizez din punct de vedere politic şi economic această întrebare.

Incontestabil că în Statele Unite a existat întotdeauna un curent izolaţionist şi că astăzi cel puţin o treime din Congresul american este favorabil acestei idei.

Din punct de vedere politic, americanii au câştigat războiul şi au pierdut incontestabil pacea. De acest lucru, toată lumea este perfect edificată. Totuşi ei au făcut eforturi uriaşe pentru menţinerea unei influenţe politice, care să-i faciliteze apărarea celor economice.

9 Mai 1945, data capitulării Germaniei deschidea cele mai roze perspective politice şi economice pentru americani. Adversarul a fost ras după suprafaţa pământului, iar toţi aliaţii făceau eforturi uriaşe pentru a supravieţui.

Ruşii, după pierderea a 20 de milioane de suflete, cu întreg teritoriul european numai ruine, ajunseseră la Berlin cu sufletul la gură.

Englezii, cu toată industria distrusă, aşteptau un serios ajutor american pentru a se pune pe picioare.

Francezii, al căror teritoriu suferise mai puţin în urma războiului, erau şi ei departe de a putea relua o viaţă normală.

Capitularea Japoniei a încheiat definitiv problema războiului şi în aceste condiţiuni, americanii cu o industrie intactă, cu mari rezerve de capital, nu aveau decât să exploateze o situaţie plină de perspective. Cu aceiaşi rapiditate cu care au pus pe picioare industria de război, ei au pus-o şi pe cea de pace, capabilă în cel mai scurt timp să facă faţă cererilor tuturor pieţelor din întreaga lume. Teoretic stăpâneau lumea din punct de vedere economic.

În conformitate cu Charta Atlanticului, pe care o iniţiaseră, au pus pe tapet paragraful : "Autodeterminării popoarelor", având grije ca să fie aplicat numai acolo unde ei puteau trage foloase.

Lumea a treia, care nu exista, a luat fiinţă, deoarece prin ea americanii împuşcau doi iepuri cu un singur foc ! Liberând coloniile anglo-franceze, frânau cât se poate de serios aceste două ţări, în refacerea lor economică şi astfel depindeau şi mai mult de ajutorul american. Autodeterminarea era făcută în scop "umanitar"! Dar ţările eliberate, de la cine puteau primi ajutor decât de la americani ? Astfel perspectivele lor de dominaţie economică, fără rival în întreaga lume, erau teoretic ca şi sigure. Un nou sistem de colonialism, fusese prevăzut până în cele mai mici amănunte. Întreaga lume trebuia să cumpere tot ce are nevoie de la singurii în măsură să dea şi aceştia erau numai americanii.

De la început însă, socotelile nu se potrivesc cu realitatea. Primii care le joacă festa sunt cei mai buni prieteni, ruşii ! După ce au supravieţuit numai cu ajutorul americanilor, după ce li s'a dat cu mult mai mult decât au cerut, ei refuză ajutorul american pentru refacerea ţării lor şi devin pe zi ce trece mai ameninţători. Astfel, dintr'o dată, un imens teritoriu ruso-chinez cu potenţialul politic, economic şi militar respectiv, iese odată cu terminarea războiului de sub aripa protectoare americană şi devine pe zi ce trece mai ameninţător !

A doua surpriză tot atât de neplăcută o constituie "Lumea a treia", care în loc de produse ale industriei uşoare americane pe care le-ar fi primit pe credit cu dobânzi acceptabile, preferă să cumpere armele ruseşti ! Democraţia, pe care americanii voiau să o instaureze în aceste teritorii, se transformă brusc într'o luptă pe viaţă şi pe moarte între diverşii şefi de triburi, care voiau să pună mâna pe putere, instaurând cele mai feroce dictaturi. Odată cu armele de care aveau nevoie, ruşii le exportă şi ideologia marxistă !

Organizaţia Naţiunilor Unite, instituită tot de către americani, cu ajutorul căreia voiau să-şi impună în mod deghizat punctul de vedere şi în care atrăseseră întreaga "Lume a treia", în vederea acestui scop, trece de partea Uniunii Sovietice, care le oferea armele de care aveau nevoie. Astfel în

scurt timp, ONU-ul devine o maşină de vot sovietică, însă finanţată de americani !

Noua situaţie este analizată la Washington, care începe să-şi dea seama de greşelile imense făcute şi să ia toate măsurile pentru limitarea pericolului. Astfel, de unde hotărîseră ca Germania să devină un stat pur agricol, fără nici o industrie, americanii includ Germania în planul Marshall şi hotărăsc înfiinţarea Pactului Atlantic, cu misiune pur defensivă.

Capitalul investit de americani în Europa şi în special în Anglia, Franţa şi Germania, dă cele mai bune rezultate pentru toate aceste ţări, inclusiv Statele Unite. La adăpostul umbrelei nucleare americane şi cu ajutorul capitalului american, Europa de Vest se reface cu uimitoare rapiditate. Dar refacerea Europei schimbă datele problemei, ea devenind principalul adversar economic al americanilor pe piaţa mondială. Fenomenul european are un echivalent asemănător în Japonia şi iată-i pe americani puşi în mare dificultate economică de proprii săi aliaţi. Potenţialul industrial european, precum şi flota sa comercială, depăşesc posibilităţile americane şi astfel, pe plan economic, Europa şi Japonia devin adevăraţii adversari ai Statelor Unite şi nu Uniunea Sovietică, care nu-i poate face concurenţă decât în comerţul de arme, devenind un admirabil partener comercial, cumpărând produse agricole şi livrând în schimb diferite minerale.

Această situaţie îi obligă pe americani la o nouă analiză a politicii lor mondiale. După pierderea supremaţiei politice, o eventuală pierdere a celei economice îi aduce în stare de alarmă. Din acest moment, economicul dictează asupra politicului şi întreaga politică americană este influenţată de acest factor primordial.

Americanii se consideră ca reprezentanţi unici ai intereselor occidentale şi tratează singuri cu Uniunea Sovietică toate diferendele politice, din ce în ce mai numeroase. În toate aceste tratative ei îşi urmăresc propriul interes, de cele mai multe ori în total dezacord cu interesele europene. Pentru a ascunde acest fapt, ei pun pe primul plan două principii "umanitare" : "Drepturile omului" şi interesele de ansamblu ale colectivităţii. Altfel spunând lucrurilor, instituţiile cu caracter "umanitar" şi nu popoarele contează. În realitate, pledoariile pentru convergenţa intereselor sunt menite să camufleze neputinţa de a defini o politică atlantică faţă de problemele economice, monetare şi strategice.

Sentimentele de convergenţă, de identităţi morale s'au slăbit atât de mult încât pe bună dreptate ne putem pune întrebarea dacă americanii şi europenii mai pot remedia vreodată dificultăţile ce le separă ?

Dar care sunt aceste dificultăţi ?

Lupta între Comunitatea europeană şi Statele Unite pentru pieţele de desfacere agricole ; interesele europene în Lumea a treia ; credibilitatea arsenalului militar american ; stabilitatea dolarului şi lovitura dată de acesta economiilor europene ; problema energiilor şi desigur multe altele care decurg din înţelegerile ruso-americane în detrimentul europenilor.

În realitate, origina tuturor divergenţelor este în mare parte datorită schimbării de obiectiv al politicii americane condusă exclusiv pe baza noilor interese economice.

Toate aceste probleme care opun pe aliaţii europeni americanilor, invită la unilateralism care poate aluneca cu cea mai mare uşurinţă către izolaţionism din partea americană, către neutralism din cea a Europei. Din păcate însă europenii nu ştiu ce vor, ei nu se pot constitui într'o adevărată Comunitate europeană, care înseamnă o comunitate politică, economocă şi militară. Ei au reuşit Comunitatea economică, căpătându-şi astfel adversitatea americană, lăsându-se în acelaşi timp la discreţia lor din punct de vedere politic şi militar.

Europa se mulţumeşte să protesteze atunci când americanii sunt prea duri sau prea slabi în rezolvarea litigiilor internaţionale, fără a fi în stare să ofere o alternativă. Protestează împotriva instabilităţii dolarului, fără a putea renunţa la el ! Vrea să fie asigurată cu energie, dar nu vrea să participe la protecţia ei ! Ori a denunţa totul, fără a avea o alternativă, nu reprezintă absolut nimic. Europa nu vrea să realizeze că fără o Comunitate europeană politică şi militară, Comunitatea economică este sortită pieirii în momentul în care Statele Unite se hotărăsc pentru izolaţionism. Ei nu vor să vadă că ultimul tratat încheiat între Statele Unite şi Uniunea Sovietică de limitare a armelor nucleare, duce către următorul tratat de desfiinţare a armelor atomice şi că fără aceste arme, americanii vor părăsi Europa intrând în izolaţionism. Şi ceeace este cel mai grav, europenii nu vor să priceapă că singura lor alternativă la izolaţionismul american, nu este neutralitatea Europei, aşa cum speră, ci în realitate, neutralizarea ei. Europenii nu vor să înţeleagă că această neutralizare este echivalentă cu vasalizarea.

Abia acum, în ultimii doi ani, europenii încearcă să dezvolte o apărare franco-germană, dar ea se reduce la un batalion comun şi este extrem de departe de a putea apăra Europa. Ei încă nu-şi pun problema că apărarea Europei nu înseamnă numai apărarea continentului european ci şi a surselor de materii prime, precum şi a căilor de comunicaţii către aceste surse. Ei nu au vrut să contribuie la această apărare alături de americani şi nu ştim cum o vor putea face singuri !

Astăzi, Europa reprezintă mai mult un teren, decât o individualitate, ea este un obiect ce cu uşurinţă poate trece de la democraţie la "democraţie populară" şi nu un subiect pentru discuţii de apărare.

Apărarea Europei nu poate fi făcută cu jumătate de măsură, ea nu pote fi efectuată decât total sau deloc.

Pierderea Europei nu a fost dorită de americani, dar ei nu o vor apăra niciodată dacă ea refuză să se apere singură. În această privinţă, declaratia lui Henry Kissinger de la Bruxelles este categorică : "în caz de agresiune, Europa nu trebuie să conteze că Statele Unite vor distruge oraşele sovietice, cu riscul unei distrugeri comparabile ale oraşelor americane. Niciodată Statele Unite n'au dat această garanţie"!

În situaţia de astăzi, de destindere, este de aşteptat o nouă virare a politicii europene către socialism, căci în cazul unui izolaţionism american, în Europa va domina socialismul cu "neutralismul şi pacifismul lui".

O simplă constatare istorică, ne va elucida complect asupra socialismului occidental. Destinul Internaţionalei socialiste este de a ceda în faţa tuturor forţelor superioare. În 1914, naţionalismul raliază partidele socialiste la - social-patriotism -. La sfârşitul anului 1930, Hitler având adeziunea partidelor socialiste îşi promovează propria politică, pe care o numeşte naţional-socialistă. În anul 1950, superioritatea revenind americanilor, Internaţionala socialistă devine pro-americană. La sfârşitul anului 1970, afirmându-se supremaţia militară sovietică, Internaţionala socialistă revine la "pacifism şi neutralism" ! Credem că această scurtă istorie a socialismului este edificatoare asupra politicii socialiste în cazul unui izolaţionism american !

Dar să analizăm situaţia principalelor ţări europene şi cauzele pentru care nu pot ajunge la o Comunitatea europeană politică şi militară. Incontestabil că Europa de Vest a fost şi este dominată de trei mari puteri : Anglia, Franţa şi Germania.

Anglia, zdruncinată puternic de pierderea coloniilor s'a apropiat mai mult de Statele Unite decât de Europa. Interesele ei economice imediate au făcut-o să uite că face parte din Europa, căreia i-a făcut şi îi face cele mai mari dificultăţi în cadrul Pieţii comune. Ea nu realizează nici astăzi că în cazul ajungerii ruşilor la Atlantic, ei nu s'ar zgârci ca Hitler a sacrifica câteva divizii pentru a o ocupa. Deşi adevăratele interese engleze sunt cele ale europenilor, ei stau încă la remorca americanilor, refuzând să se alinieze unei apărări europene.

Franţa de după război nu a înţeles mai nimic din dezastrul suferit, afişând aerele unei mari puteri, depărtându-se de americani şi lovind în nemţi. Au criticat politica americană cu vehemenţă, chiar atunci când aceasta era în interesul întregului occident. Nimeni mai mult ca Franţa nu a criticat cu mai mare înveşunare războiul dus de americani în Vietnam, un război pentru limitarea expansionismului sovietic şi pentru păstrarea unor baze de apărare în sudul Asiei. Cu aceiaşi vehemenţă au atacat Germania şi atunci când ea, părăsită de aliaţi, căuta o deschidere spre Est, acuzând-o de trădare, dar şi atunci când aceasta lua o atitudine mai dură faţă de Moscova, acuzând-o de belicism !

Franţa a uitat că o Mare Putere, aşa cum se pretindea, era datoare de a lua iniţiativa unei apărări a Europei. Abia acum în urmă a făcut acest lucru, dar nu ştim dacă va mai avea timpul necesar realizării lui, dat fiind că izolaţionismul american se apropie, în timp ce în Franţa se consolidează socialismul.

Germania complect distrusă, a trebuit să lupte din răsputeri pentru a căpăta dreptul la supravieţuire. A fost complexată de către aliaţii ei, care au aruncat în spinarea poporului german toate crimele lui Hitler şi obligată să le reamintească singură zilnic prin presă şi televiziune. Constituţia germană, în vigoare şi astăzi, nu a fost niciodată votată de către poporul german, ea

fiind elaborată la Washington de către o Comisie formată exclusiv din evrei americani încă din anul 1943, adică cu doi ani înainte de a capitula.

Până de curând, voci din Franţa i-au reproşat pe rând, fie ataşamentul faţă de Pactul Atlanticului, fie au acuzat-o de neutralism.

Deşi Germania s'a raliat complect politicii americane, aceştia au sacrificat în permanenţă interesele germane în favoarea politicii sale de destindere, nefăcând niciodată din aceste interese o condiţie prealabilă îmbunătăţirii relaţiilor Est-Vest.

Dacă din punct de vedere economic, ea a reuşit să se situeze în fruntea Europei şi pe înflorirea sa economică să se bazeze întreaga Comunitate europeană i s'a interzis reînarmarea şi o Europă fără Germania, nu reprezintă absolut nimic din punct de vedere militar.

Să vedem acum ce reprezintă pericolul comunist pentru întreaga Europă. El este o fuziune între o doctrină universalistă şi o mare putere imperialistă. Scopul comunismului este cucerirea întregii lumi. Nu vreau acum să fac un istoric al politicii comuniste, ci doar să reamintesc câteva evenimente recente din care să ne putem da seama de ceeace urmăreşte.

Constituţia URSS-ului din 1977, instaurată sub conducerea lui Brejnev, la articolul 28 prevede : "Datoria regimului este de a consolida socialismul mondial susţinând lupta popoarelor pentru liberarea naţională". Aceasta se traduce în limbaj comunist, prin impunerea la putere a unor regimuri marxiste şi la menţinerea lor la nevoie cu forţa armată ; armarea şi antrenarea teroriştilor şi războaielor anti-occidentale pe toată suprafaţa globului.

Toate negocierile, toate tratatele chiar comerciale, nu sunt decât măsuri temporare dictate de conjunctură şi interese tactice ale partidului comunist.

Coexistenţa paşnică, inventată de ministrul de externe sovietic Tchitcherine, nu reprezintă decât un moment politic necesar într'o etapă a luptei. Dar iată ce spune Brejnev în primăvara anului 1973 la Praga leaderilor Est-europeni :

"Aveţi încredere tovarăşi, că de azi şi până în 1985 graţie destinderii, noi vom atinge cea mai mare parte a obiectivelor noastre. Vom reuşi prin destindere ceeace predecesorii noştri nu au reuşit cu pumnul de fier ! Mijloacelor militare, le sunt preferabile : subversiunea, terorismul, spionajul, dezinformarea, acţiunile psihologice şi politice"! Şi nu se poate spune că Brejnev nu a demonstrat tot ceeace a afirmat.

Cu astfel de adversari şi în special cu astfel de aliaţi, noua destindere se prezintă în cele mai sumbre culori.

* * *

Şi iarăşi mă aflu cu gândul în România !

Sună telefonul. Ridic receptorul.

- Breban vă deranjează, dacă s'ar putea aşi veni să vă văd.

- Vino !

După circa 20 de minute, Breban intră pe uşă. Este pentru prima oară când îl văd agitat.

- A murit Ivasiuc !
- Ştiu, am citit în ziar. S'a dărîmat blocul lui ?
- Nu, a murit pe stradă, în faţa cinematografului Scala, i-a căzut o cărămidă în cap !
- Dumnezeu să-l ierte ! Îmi pare rău.
- Ştiţi şi că i-au dat drumul lui Goma ?
- Asta nu, am să mă duc să-l văd.
- I-au dat o altă locuinţă, tot în Drumul Taberii şi nu are telefon.
- Nu-i nimic, dă-mi adresa lui.
- Nu o ştiu nici eu, dar ştiţi că a scris un articol în ziar ?

Breban îmi întinde ziarul (?). Pe jumătate de coloană, un articol scurt, despre cutremur. Il citesc în întregime. Un articol anodin, în care vrea să se arate scriitor, fără a reuşi câtuşi de puţin. Descrie ruinele, împărtăşeşte durerea ; vorbe înşirate şi nimic mai mult.

- Ce rost are acest articol ?
- Un singur rost, l-au pus să scrie ca să-l compromită şi a intrat în plasă.
- Desigur, a ieşi de la Securitate şi a publica un articol, după tot ce a făcut până atunci, este o abdicare. Dar articolul nu are o culoare politică, nu remarcă "aportul Conducătorilor iubiţi", pentru înlăturarea dezastrului.
- Nu, şi acest lucru îi va menţine porţile închise. Acum este compromis în ambele părţi, să vedem ce va spune "Europa Liberă" ?
- Va ţine articolul sub tăcere. Deocamdată postul de radio are alte preocupări. Intr'adevăr, cu ocazia cutremurului, Nöel Bernard s'a remarcat într'un mod cu totul deosebit. Ştii ... cu această ocazie, am citit şi eu ziarele şi am ascultat şi "Europa Liberă". Ideia contactului permanent cu Ţara prin telefon şi retransmisia directă a convorbirilor a fost excelentă. De altfel am prins o convorbire foarte intereseantă, între un securist şi Noel Bernard. Nu-ţi pot reda cu exactitate cele spuse, dar convorbirea s'a desfăşurat cam în felul următor :

"- Domnule Nöel Bernard, numele dumitale nu-mi sună a un nume românesc, totuşi vorbeşti o româneească impecabilă ! Văd că dumneata pui mult suflet în nenorocirea noastră, îmi dau seama că dumneata eşti un om capabil, de ce nu vii la noi, să pui şi dumneata o cărămidă în refacerea Bucureştiului ?

- Domnule (?), voi veni imediat ce voi putea vorbi la postul de radio Bucureşti, aşa cum faci dumneata la acest post de radio !

Securistul a închis telefonul !"

Am comentat împreună cu Breban, toate distrugerile din Capitală. Breban mi-a arătat o listă a blocurilor dărîmate şi a celor foarte rău zdruncinate în pericol de a se dărîma la cel mai mic cutremur care va veni. Lista este impresionantă.

Ne-am despărţit, mi-a promis să-mi dea adresa lui Paul Goma, îndată ce o va afla.

Nu ştiu cât timp a mai trecut şi am aflat dela "Europa Liberă" că Goma se află la Paris şi că a declarat că se va reîntoarece în Ţară, îndata ce nu va mai fi Ceauşescu la putere.

La Sfântul Ion, mi se umple casa. Nu am invitat pe nimeni ! La un moment dat îmi vine o ideie şi o pun imediat în practică. Pun mâna pe telefon şi fac comanda pentru un număr din străinătate. Toţi cei prezenţi au ciulit urechile ! După circa o jumătate de oră, telefonul sună şi-mi dă legătura cerută.

- Alo, Europa Liberă ?
- Da !
- Vreau să vorbesc cu domnul Ion Ioanid !
- Un moment.
- Alo, Ion Ioanid la telefon.
- Aici Ion Pantazi, ce mai faci măi ? Nu mai vii să ne vezi ?
- Ce-s nebun ? De ce nu vii tu ?
- Cum să vin ? Porcii şi măgarii ăştia nu-mi dau drumul ! I-au dat drumul lui Goma şi altora şi mie nu vor !
- Mai încearcă !
- Nu mai încerc căci este inutil, am făcut 11 cereri până acum şi la toate am primit răspuns negativ !

Cam la atât s'a redus conversaţia noastră. Am făcut-o cu scopul de a fi înregistrată de către Securitate şi bine înţeles de cei veniţi să mă "sărbătorească"!

Al doilea obiectiv a fost atins imediat ! S'a lăsat o tăcere mormântală, după care sub diferite pretexte, unii au plecat imediat. Exact ceeace voiam.

Au trecut 3 luni, fără ca să am vreun semn de viaţă din partea Securităţii ! Către mişlocul lunii Aprilie 1978 mă trezesc cu o invitaţie de la Securitate !

La ora 9 dimineaţa mă prezint în vechiul bloc al ziarului "Curentul", la Securitate. Mă primeşte un tip cam în jurul a 40 de ani, surâzător, amabil şi mă pofteşte să iau loc.

- Mă numesc Popescu, sunt ofiţer de Securitate !

Tac şi îl privesc cu atenţie. Este stânjenit ... nu ştie cum să înceapă !

- Pe cine mai vedeţi domnule Pantazi ? Cum vă simţiţi ca pensionar ?
- Mă simt destul de bine, dar vă rog să intraţi în subiectul care vă intereseazǎ.
- Este vorba de o convorbire amicală şi vream doar să vă întreb cu cine vă mai vedeţi ?
- O convorbire amicală se desfăşoară de obicei între amici şi nu-mi amintesc să vă fi cunoscut vreodata !
- N'are importanţă, eu vă cunosc pe dumneavoastră şi încă bine !
- Dacă mă cunoaşteţi atât de bine, ştiţi desigur că nu-mi place să vorbesc cu oameni pe care nu îi cunosc, dacă nu este vorba de ceva care intr'adevăr mă interesează, aşa că vă rog să intraţi direct în subiect.
- O nu, nimic special, ne interesează numai pe cine mai vedeţi ? Cum mai gândiţi ?

- Domnule ofiţer, nu sunt dispus să răspund la întrebări neprecise, spuneţi că mă cunoaşteţi, probabil că-mi cunoaşteţi dosarul ... ar trebui să ştiţi că niciodată nu am fost dispus să vorbesc cu dumneavoastră, decât atunci când am fost obligat. Vă rog să intraţi în subiect, căci altfel nu vă mai răspund la nici o întrebare cu caracter general.

- Bine domnule Pantazi, am să vă fac pe plac. Îl cunoaşteţi pa Paul Goma ?

- De ce îmi puneţi această întrebare când ştiţi prea bine că îl cunosc !

- Aţi fost la el acasă ?

- Altă întrebare fără rost, ştiţi foarte bine că am fost în două rânduri.

- De ce aţi fost la Paul Goma ?

- Pentru că m'a interesat acţiunea lui, am vrut să-l cunosc, să văd cum gândeşte.

- I-aţi aprobat acţiunea ?

- Aprob orice acţiune protestatară asupra opresiunilor dumneavoastră.

- Atunci aţi aderat la acţiunea lui Paul Goma ?

- O altă întrebare fără rost, ştiţi prea bine că nu am aderat.

- De ce nu aţi aderat din moment ce aţi aprobat acţiunea lui ?

- Am aprobat-o ca principiu protestatar, dar nu am fost de acord nici cu textul propus şi nici cu prezentatorul textului, adică cu Paul Goma.

- Ce v'a deranjat din text ?

- Era ambiguu şi slab, departe de năzuinţele noastre româneşti.

- Şi asupra lui Paul Goma, ce aveţi de obiectat ?

- Un om şters, fără personalitate şi apoi nehotărît.

- Cum adică nehotărît ?

- Foarte bine, domnul Goma, admirator al domnului Ceauşescu, a intrat în partidul comunist datorită acestei admiraţii, apoi s'a declarat împotriva domnului Ceauşescu, pentru că a deviat de la principiile partidului ! Atitudinea lui nu a fost constantă şi nici precisă. Eu am fost întotdeauna atât împotriva partidului comunist, cât şi împotriva domnului Ceauşescu, deci nu aveam nimic comun cu domnul Paul Goma.

- Interesant ! Şi totuşi aţi fost la el !

- V'am spus că mă interesează orice acţiune protestatară.

- Dar ce părere aveţi de Paul Goma ca scriitor ?

- Nu am nici o părere, întrucât nu am citit nimic din ce a scris.

- Este foarte slab !

- Poate, nu-mi pot da părerea.

- "Europa Liberă" îl găseşte un mare scriitor şi face mare caz de acţiunea lui politică !

- Poate, eu nu sunt un ascultător al acestui post de radio, l-am ascultat numai cu ocazia cutremurului, unde găsesc că a făcut un mare serviciu poporului român atât de prost informat de presa, radioul şi televiziunea română.

- Aşi vrea să ne daţi o declaraţie asupra celor discutate.

Îmi întinde câteva coli de hârtie.

- Nu dau niciun fel de declaraţie scrisă. V'am răspuns la întrebări.

- De ce să nu daţi o declaraţie ? Nu vă cer să scrieţi decât cele discutate !

- Fiindcă nervii mei sunt slăbiţi de tratamentul îndelungat pe care mi l-aţi aplicat şi de altfel nu am mai scris de mulţi ani şi îmi tremură şi mâna.

- Totuşi eu insist să-mi daţi o declaraţie, nu vă obligă nimeni să scrieţi decât ceeace voiţi.

- Repet că nu dau nici o declaraţie scrisă, m'aţi obligat destul atunci când eram arestat la o mulţime de declaraţii, acum sunt liber şi nu înţeleg să fac decât ceeace vreau. Sau sunt cumva arestat ?

- Atunci să vă scriu eu declaraţia, şi dumneavoastră numai o semnaţi !

- Inutil orice insistenţă, nu semnez niciun fel de declaraţie, decât sub stare de arest !

Securistul se arată profund nemulţumit şi începe să se plimbe prin cameră. La un moment dat îmi spune :

- Aşteptaţi-mă câteva minute, mă întorc imediat.

A plecat ! Sunt foarte mulţumit de cum a decurs conversaţia şi de hotărîrea spontană pe care am luat-o de a nu-i da nicio declaraţie. Desigur s'a dus să se consulte asupra ceeace va trebui să facă. Sunt hotărît să rămân intransigent.

Se întoarce încruntat, se aşează pe scaun şi mi se adresează :

- Domnule Pantazi, dumneata ai rămas acelaşi duşman înrăit al regimului nostru şi nu ai încetat în niciun moment să-ţi manifeşti această duşmănie, dar noi nu înţelegem să răspundem cu aceiaşi monedă, deşi dumneata ai călcat legile ţării şi aţi turburat ordinea publică.

- Vă rog să mă scuzaţi că vă întrerup, dar vreau să ştiu când am călcat legile ţării şi când am turburat ordinea publică ?

- Ai călcat legile ţării insultând organele Securităţii şi ai turburat ordinea publică prin aceste insulte.

- Spre deosebire de dumneavoastră, eu nu mă voi face că nu ştiu despre ce este vorba şi voi intra direct în subiect, aducând clarificările necesare. Dumneavoastră faceţi aluzie la convorbirea telefonică avută cu Ion Ioanid, de la postul de radio "Europa Liberă". Cu această ocazie, eu nu am insultat organele Securităţii, ci funcţionarii de la paşapoarte, care nu mi-au recunoscut un drept elementar, acela de "liberă circulaţie", neacordându-mi paşaportul cerut. Atunci, nu eu ci dumneavoastră aţi călcat legile ţării, interceptându-mi convorbirea şi nerespectând astfel secretul discuţiei între doi prieteni. Această convorbire a avut loc fără martori, iar faptul că este cunoscută de dumneavoastră, a făcut-o publică, şi turburarea ordinei publice în realitate este turburarea dumneavoastră, deci vă faceţi vinovaţi de ambele delicte ce mi le atribuiţi mie !

- Domnule Pantazi, vă rog să ţineţi seama că nu aţi venit aici pentru a ne aduce nouă învinuiri. Vreau să ştiu în realitate pentru ce aţi venit ? Ca să ne insultaţi şi în faţă ?

- În primul rând, nu am venit eu la dumneavoastră din inţiativa mea, ci am fost invitat de către dumneavoastră, ori toţi cetăţenii acestei ţări ştiu că o invitaţie la Securitate, este egală cu un ordin ce trebuie executat. Nu am făcut decât să mă supun ordinului dumneavoastră ! Odată venit şi

aducându-mi-se niște învinuiri nedrepte, nu am făcut altceva decât să clarific un adevăr pe care dumneavoastră îl ocoliți, dându-i o interpretare eronată. In concluzie, după atâtea întrebări pe care mi le-ați pus, îmi permit și eu o singură întrebare : ce doriți de la mine ?

- Ne-am lămurit cu dumneavoastră și nu mai dorim nimic.

- Atunci pot pleca ?

- Nu ! V-am spus că la atitudinea dumneavoastră fățiș dușmănoasă, noi nu vrem să vă răspundem cu aceiași monedă. Vreau să vă întreb, când doriți să plecați în străinătate ?

- Imediat.

- Bine, faceți o cerere acum aici și vă promit că veți pleca definitv, cu întreaga familie !

- Domnule ofițer, eu am făcut 11 cereri de plecare și nu mai sunt dispus să o fac pe a 12-a.

- Este vorba de o cerere de plecare definitivă și cu întreaga familie !

- Nu am cerut acest lucru.

- Dar asta doriți !

- Nu, categoric nu, ceeace-mi propuneți dumneavoastră este egal cu o expulzare. Eu nu vreau decât un pașaport de turism, mă privește pe mine dacă vreau să rămân sau să mă întorc.

- Bine, faceți o cerere de pașapot de turist.

- Nu mai vreau să fac nicio cerere, am făcut 11, nu aveți decât să ștergeți pe una din ele - nu se aprobă - și să scrieți - se aprobă -! Vă rog să nu mai insistați în această privință ! Pot să plec ?

- De ce nu vreți să înțelegeți domnule Pantazi că avem și noi felul nostru de a lucra, pentru a vă putea da pașaport, trebuie o nouă cerere cu data de acum, nu cu una de acum un an, sau mai mult. Vă promit eu că veți avea imediat aprobarea.

Am înțeles imediat situația, făcusem o breșă, ea trebuia mărită, altfel ar fi fost sugrumată, deci numai intransigența și atacul mă pot duce la un bun rezultat. Ii răspund în consecință :

- Domnule ofițer, nu mai avem nimic de discutat în această privință, dar fiind un om corect, trebuie să vă spun că în cazul în care nu mă veți lăsa să plec, vă puteți aștepta din partea mea la acțiuni mult mai importante, decât la o simplă convorbire telefonică cu Europa Liberă !

- Adică mergeți atât de departe, încât ne amenințați chiar aici la Securitate ?

- Iarăși interpretați greșit, eu nu vă ameninț, ci vă previn, întrucât aveți posibilitatea de a mă reține și atunci nu a-și putea face nimic.

- Indrăzneala dumneavoastră întrece orice limită, va trebui din nou să așteptați câteva minute .

A plecat ștergându-și fruntea de transpirație ! Am câștigat sau am pierdut totul ? Sunt convins că am acționat cum trebuie ! Se întoarce după mai puțin de cinci minute și-mi spune :

- Domnule Pantazi, nu se poate nimic rezolva dacă nu voiți să faceți o cerere de plecare, uitați-vă am obținut să vi se pună rezoluția chiar acum !

- Regret, v'am spus punctul meu de vedere, de altfel văd că este ora 12 și jumătate, iar dacă la ora 1 nu sunt acasă, Ambasada americană va ști că am fost arestat. Eu aștept hotărîrea dumneavoastră !

- V'ați luat și această precauțiune ? Credeți că ne impresionați ?

- Precauțiuni, când am de-aface cu dumneavoastră, este normal să-mi iau, uitați-vă în această servietă am două cămași, două perechi de chiloți și trei perechi de ciorapi !

- Plecați, domnule Pantazi, plecați imediat !

A treia zi am găsit în cutia poștală o carte poștală, prin care eram anunțat că mi s'a aprobat excursia în străinătate și îmi pot ridica oricând pașaportul ! Eram convins că în numai câteva zile, până voi reuși să-mi complectez dosarul, cu diferite adeverințe dela fisc, etc., voi putea pleca ! M'am dus imediat la pașapoarte, unde mi s'a înmânat pașaportul, fără a fi nevoit să mai aduc niciun act suplimentar ! După două ore de la ridicarea pașaportului, mă aflam în Fiatul meu 124 sport, în drum către München, prima etapă a călătoriei mele. Aveam pe pașaport vizele pentru Germania Elveția și Franța, fără a le fi solicitat !!!

* * *

Stând liniștit acasă, departe de preocupările de până acum de la Paris, cu ocazia Congresului Mondial Românesc, retrăgându-mă din viața politică a Exilului Românesc, mi-a rămas un singur obiectiv în viață : acest al doilea volum al cărții mele "Am trecut prin Iad".

Desigur mă voi duce la Cleveland, la al doilea Congres Mondial Românesc, deoarece am fost invitat dar prezența mea acolo va fi a unui simplu cetățean exilat român.

In tot decursul lunii Iunie, după întoarcerea mea de la Paris, sănătatea mi-a fost din calea-afară de șubredă, numai în decurs de trei săptămâni suferind două colapsuri datorită unei insuficiențe cardiace și două congestii cerebrale într'o formă foarte ușoară. Dar la sfârșitul lunii, simțindu-mă din nou bine, nu am uitat severul avertisment primit și am început să lucrez cu maximă intensitate la cartea mea.

Desigur printre întrebările ce mi le-am pus au fost și cauzele pentru care am fost atacat cu atâta vehemență în unele ziare ale exilului românesc ?

In primul rând, care au fost ziarele care m'au atacat ? Următoarele în ordinea care au făcut-o : "Porunca Vremii" din New York, "Revista mea" din Tel Aviv, "Românul Liber" din Londra, "Dialog" din Frankfurt și "Lupta" din Paris. "Porunca Vremii" a deschis focul direct, acuzându-mă de a nu-l fi apărat pe Mareșalul Antonescu atunci când a fost arestat și ajungând la concluzia că sunt în slujba Bucureștiului ! "Revista mea" din Tel Aviv a preluat știrea, trecând cu vederea "trădarea mea" față de Mareșal, dar accentuând că sunt plătit de București și adăugând pe această listă pe domnii Nichi Constantinescu și domnul Ion Rațiu, toți trei în slujba domnului Drăgan ! Celelalte ziare i-au omis și pe aceștia doi, rămânând eu

singurul în simbria Bucureştiului, dar făcând precizarea că sunt plătit prin intermediul domnului Iosif Drăgan. Între toate aceste ziare, singurul care mi-a făcut "cinstea" de a mă pomeni, aproape în fiecare număr din ultimii doi ani, a fost revista "Dialog". Vaşnicii săi reporteri, domnul Dinu Zamfirescu şi domnul Paul Goma, s'au gândit că poate-mi fac prea multă publicitate pomenindu-mă singur şi, în ultimul timp, mi-au adăugat încă doi parteneri : domnii Vladimir Boutmy de Katzman şi Constantin Mareş, iar în ultimul număr şi pe domnul Dan Cernovodeanu. Într'adevăr, compania pe care mi-au găsit-o departe de a mă supăra, pot spune că mă onorează.

Ceeace-i deranjează pe aceşti calomniatori de profesie este faptul că am refuzat să le răspund. Ei consideră acest lucru ca o recunoaştere a faptelor ce mi se impută. Spre deosebire de opinia dumnealor, eu am ţinut seama de proverbul românesc : "Când te bagi în tărâţe, te mănâncă porcii"! Nici de data aceasta, nu mă voi apăra pe mine, dar voi analiza cauzele acestor atacuri. Ei bine, cauzele sunt datorate unui număr de două persoane : domnul Nicolae Baciu şi Domnul Gustav Pordea !

Faptul că am publicat fragmente din cărţile domnului Baciu în ziarul meu, demonstrează legătura mea directă cu domnul Iosif Constantin Drăgan ! Faptul că, tot în ziarul meu, am publicat aricole ale domnului Vladimir Boutmy de Katzman, care-l apăra pe domnul Gustav Pordea au dus pe "oneştii" reporteri ai "Dialogului", la aceiaşi concluzie ! Dar în toată această amestecătură de împricinaţi, de ce s'a ajuns la Domnul Drăgan, ca la "Tatăl nostru al tuturora" ?

Îi voi lua pe fiecare în parte şi vom vedea de ce se fac vinovaţi !

Primul îl voi analiza pe domnul Nicolae Baciu, omul datorită căruia, am reuşit fără mari dificultăţi să ajung "salariatul" domnului Drăgan !

Domnul Nicolae Baciu s'a făcut vinovat de a fi scris două cărţi : "Yalta şi Crucificarea României", în "Editura Europa" în anul 1983, tradusă după aceea în limbile engleză, franceză şi germană, precum şi "Agonia României" în "Editura Ion Dumitru" în 1987.

Aceste cărţi au fost scrise de către domnul Nicolae Baciu, cu preţul unei munci uriaşe şi mari sacrificii financiare. Munca a constat în cercetarea arhivelor secrete engleze şi americane, după ce acestea au fost deschise, după 25 de ani de la terminarea războiului, tuturor celor ce voiau să le cerceteze.

Din documentele timpului, pe care domnul Baciu le-a dat publicităţii, rezultă cu claritate vânzarea de la Yalta a ţărilor din răsăritul Europei, de către Churchill şi Roosevelt. Ori tocmai în acest fapt constă "marea greşeală" a domnului Baciu ! Domnia sa şi-a permis să dea publicităţii nişte adevăruri care incriminează pe "aliaţii noştri fireşti"! Aceşti aliaţi, ce şi astăzi sunt zeificaţi de către întreaga opinie publică liberalo-stângistă, trebuie să rămână imaculaţi în ochii tuturor ! Atâta timp cât faptele lor se aflau numai în aceste arhive secrete,(devenite acum publice), nimeni nu le cunoştea, deci puteau trece ca inexistente.

Domnul Nicolae Baciu face parte din puţinii români care au cunoscut adevărul istoric asupra evenimentelor care au dus la vânzarea ţării noastre,

dar el este singurul român care a avut cutezanţa de a le face publice prin editarea acestor cărţi.

Cer scuze domnului Nicolae Baciu că, fără permisiunea domniei sale, scriu aceste rânduri şi mai ales că îmi permit ca fără autorizaţia domniei sale să rezumez într'o frază, ultimul capitol din cartea sa : "Yalta şi Crucificarea României", intitulat, "Dialogul cu Ţara". În acest ultim capitol, domnul Baciu analizează eventualele rezultate pozitive ce ar putea fi trase, atât de către cei din Ţară, cât şi de Exilul Românesc dacă am încerca un dialog sincer cu guvernul de la Bucureşti.

Acest ultim capitol reprezintă concluzia domnului Nicolae Baciu, după lungul şir de trădări al Occidentului şi după semnele de "independenţă românească" date de Nicolae Ceauşescu şi conducerea comunistă de la Bucureşti înainte şi după ocuparea Cehoslovaciei în 1968 de către ruşi.

Aşa a gândit domnul Nicolae Baciu atunci, iar meritul domniei sale constă în curajul de a aşterne pe hârtie în 1983 concluzile pe care le-a tras cu mult timp înainte.

De la început trebuie să fac menţiunea că acest capitol nu face parte din subiectul cărţii, de altfel nici nu a fost reeditat în nici una din traducerile ulterioare, în diferite limbi de largă circulaţie şi nici nu a fost redat în nici un număr al ziarului meu.

De ce a fost introdus acest capitol într'o carte cu conţinut istoric, care redă fidel anumite paragrafe de interes românesc, din arhivele secrete engleze şi americane, mărturisesc că nu pot înţelege.

El reprezintă poate o concluzie a domnului Baciu pentru o eventuală acţiune a Exilului Românesc, în urma închiderii tuturor porţilor de către Occident, dar concluziile domnului Baciu nu cred că îşi aveau locul între documentele prezentate.

Trebuie deasemenea menţionat faptul că domnul Nicolae Baciu nu a luat nici o iniţiativă de a pune în practică propunerea domniei sale, ci s'a mulţumit să o ofere spre discuţia exilului, ca o alternativă posibilă grelei situaţii în care acesta se afla.

Domnul Nicolae Baciu nu vrea să se apere, el nu acceptă să intre în polemică cu diferiţi gazetăraşi români, de totală rea credinţă, deoarece şi domnia sa cunoaşte acelaşi proverb românesc : "Când de bagi în tărâţe, te mănâncă porcii"!

Proba evidentă a faptului că domnul Baciu face o simplă propunere pentru acest dialog, rezultă şi din următoarea frază a domnului Baciu :

"Sugestiile mele - îmi dau seama - sunt pline de riscuri şi personal îmi asum o grea răspundere faţă de fraţii mei români. Nu mă consider infailibil şi nici ideile mele literă de evanghelie.

Dar - aşa cum am spus-o - cunoscând adevărul robirii noastre de la Yalta, nu trebuia făcută oare o politică de supravieţuire faţă de ruşi, în loc să se lase câmpul liber altora ?"

Momentul politic, în care domnul Nicolae Baciu a venit cu această propunere, este poate "momentul cheie", în care unii Români din Ţară şi din Exil, au stat în cumpănă neştiind ce să aleagă din politica "de

independenţă" a lui Nicolae Ceauşescu. Dar dacă aceşti Români s'au înşelat, atunci ce mai putem spune despre întregul Occident care, în unanimitate, l-a aprobat şi încurajat pe Nicolae Ceauşescu ?

Domnul Baciu s'a limitat la o propunere, dar în acelaşi timp, în mod cu totul secret, domnul Ion Raţiu a trecut la o acţiune directă în acelaşi sens, întâlnindu-se cu Primul ministru al RSR-ului, Ion Gheorghe Maurer ! Şi domnul Ion Raţiu nu se bucură de aceleaşi epitete din partea celor ce-l "gratulează pe domnul Nicolae Baciu şi pe mine ! Este oare mai vinovat cel care numai a propus, decât cel care a trecut "în mod subversiv" la acţiune ?

Mai trebuie menţionat faptul că domnul Nicolae Baciu a trecut Dunărea înnotând, nu ca majoritatea românilor refugiaţi, cu paşaport RSR ! Deasemenea trebuie menţionat că domnul Baciu nu a avut niciodată vreo legătură cu vreun funcţionar al unei Ambasade româneşti şi că nici nu ştie pe ce străzi se află aceste Ambasade !

Poate fi acuzat domnul Baciu de trădare şi colaboraţionism, pentru o propunere făcută deschis Exilului Românesc ?

Pot fi tratat eu cu aceleaşi epitete, numai fiindcă am dat extrase din cartea domnului Nicolae Baciu în ziarul meu "Stindardul Românilor" ?

Ce ne poate spune domnul Paul Goma care, în ţară fiind, entuziasmat de "independenţa" domnului Ceauşescu, s'a înscris în partidul comunist şi astăzi ţipă cât îl ţine gura împotriva domnului Baciu ?

Este adevărat că, în timp ce domnul Nicolae Baciu îşi exprima numai o părere, sub forma unei sugestii dată exilului, domnii Ion Raţiu şi Paul Goma, au trecut direct la acţiune ! Dar în timp ce domnul Baciu a devenit "trădător şi colaboraţionist", domnul Raţiu se intitulează "şeful românilor de pe mapamond", iar domnul Paul Goma, "disidentul nr.1", îşi permite să dea lecţii de morală şi să terfelească în toate noroaiele pe cei ce într'adevăr au suferit pentru cauza românească !

Domnul Nicolae Baciu nu a vrut să intre în polemică cu nimeni, nu a răspuns niciodată calomniatorilor. O clarificare a lucrurilor se impunea totuşi din partea mea, care am suportat calomniile domnilor Ion Raţiu, Paul Goma şi Dinu Zamfirescu, pentru că l-am publicat pe domnul Baciu. Şi aici însă trebuie să fac remarca : eu nu am publicat opiniile politice ale domnului Baciu, ci parte din documentele din arhivele secrete engleze şi americane, publicate de domnia sa.

Desigur, domnul Nicolae Baciu se mai face vinovat că a editat la domnul Iosif Constantin Drăgan această carte. Ceea ce ştiu în această privinţă este că domnul Baciu şi-a dat manuscrisul la singura editură românească dispusă în acel moment să-l editeze şi l-a plătit integral atât cât i-a fost cerut. Dar despre domnul Drăgan vom vorbi mai târziu, deoarece domnul Gustav Pordea bate la uşă !

Pe domnul Pordea l-am moştenit, ca să zic aşa, de la domnul Emilian ! Nu-l cunoscusem şi nici măcar nu auzisem vorbindu-se despre dânsul.

După moartea domnului Emilian, în primul număr al ziarului meu, am vrut să reeditez un articol al dânsului. Am luat primul ziar "Stindardul" care mi-a căzut în mână şi am căutat un articol care, să se potrivească cu spaţiul

ce-l aveam disponibil în ziar. Am citit primele rânduri şi am văzut că dl. Emilian apără pe un român deputat european. De aici nenorocirea ! In acest articol, domnul Emilian o ataca pe doamna Zamfirescu de a fi fost comunistă notorie !

Am primit din partea domnului Dinu Zamfirescu o scrisoare ultimativă, furibundă. Atunci am recitit articolul, am luat informaţii şi am văzut că domnul Emilian se înşelase, confundând-o pe soţia domnului Dinu Zamfirescu, cu într'adevăr o comunistă notorie ! I-am cerut scuze doamnei Zamfirescu în numele domnului Emilian şi al meu personal. De-atunci domnul Dinu Zamfirescu nu m'a mai iertat, pomenindu-mă aproape în fiecare număr al revistei Dialog. Nu i-am răspuns niciodată. Dar în acel articol, era vorba despre domnul Pordea. Deci eu sunt "omul domnului Pordea" şi viceversa !

După aceea, am citit cartea domnului Gustav Pordea, intitulată "Activitate Parlamentară", în editura Albatros - Paris 1986.

Iată cum încheie domnul Constantin Mareş recenzia pe care a făcut-o acestei cărţi :

"In unele ziare de stânga din Europa Apuseană, ca şi în unele cercuri ale exilului românesc, alesul Frontului Naţional (dl.Pordea), cel mai de dreapta partid reprezentat şi la Paris şi la Strassbourg, a fost acuzat că ar fi un agent comunist. Citind volumul recent apărut îţi formezi cu totul altă opinie, mai ales că nu este vorba de înşirarea unor gânduri, ci de texte redactate de Pordea şi prezentate Adunării Comunităţii Europene, cuvântări în Parlamentul de la Strassboug sau moţiuni la care a fost cosemnatar.

Lăsând viitorului clarificarea poziţiei lui Gustav Pordea faţă cu organe de subtilă specialitate din Răsărit şi din Apus, oricare cititor va remarca o claritate remarcabilă, o constanţă de netăgăduit, ce nu pot aduce profit nici lui Gorbaciov şi nici lui Ceauşescu. Dacă acesta din urmă şi-a dat adeziunea de principiu şi sprijinul material pentru alegerea deputatului Pordea, nu am elemente să mă pronunţ. Dacă a făcut-o însă, mă întreb dacă are prea multe motive să se felicite ?" Inchei citatul.

Într'adevăr, activitatea domnului Gustav Pordea la Parlamentul European de la Strasbourg este remarcabilă şi nu văd cum alt român pus în locul dânsului ar fi putut face mai mult.

Dar domnul Pordea, făcând politică de dreapta, a intrat în colimatorul vajnicilor luptători neo-liberali şi comunişti, Dinu Zamfirescu şi Paul Goma, care au luat drept martor o fantomatică declaraţie, a altui mare "disident" Pacepa ! De remarcat faptul că între timp a apărut cartea lui Pacepa şi în ea nu este pomenit numele domnului Gustav Pordea !

Evident, eu nu posed şi nici nu am încercat să întocmesc fişe personale ale exilaţilor români, ca domnii Dinu Zamfirescu şi Paul Goma, nu am un Serviciu Secret personal şi nici nu fac parte din vreun Serviciu Secret românesc sau occidental, aşa că nu mă pot pronunţa asupra nimănui. Pe mine nu mă interesează ceeace se zvoneşte (cu bună ştiinţă de răuvoitori) asupra unei persoane, ci activitatea scrisă a acelei persoane. Pentru mine, domnul Pordea reprezintă deputatul de origină română care, în Parlamentul

de la Strassbourg, a adus mari servicii cauzei româneşti. Consecvent cu acest principiu, am publicat articolele în apărarea domnului Pordea ale domnului Vladimir Boutmy de Katzman.

Şi în sfârşit am ajuns şi la "Tatăl nostru comun", domnul Iosif Constantin Drăgan, al cărui "salariat sunt", după opiniile domnilor Ion Raţiu, Dinu Zamfirescu şi Paul Goma !

Nu l-am cunoscut pe domnul Iosif Constantin Drăgan niciodată. Nu am vorbit la telefon şi nu am purtat corespondenţă cu domnia sa, cu-atât mai mult nu am primit pentru mine sau pentru ziarul meu nici un ban din partea domnului Iosif Constantin Drăgan.

I-am trimis însă cu regularitate ziarul "Stindardul Românilor", aşa cum l-am trimis tuturor editurilor, bibliotecilor, instituţiilor mai importante, precum şi tuturor redacţiilor ziarelor româneşti şi chiar străine.

In vara anului 1986, am primit de la editura "Nadrag" a domnului Drăgan, cartea "Antonescu Mareşal al României şi Războaiele de Reîntregire". Nu am avut nici politeţea elementară de a-i mulţumi domnului Iosif Constantin Drăgan pentru carte, considerând că am primit-o în schimbul ziarului meu.

In numărul 8+9 din Octombrie 1986, domnul Nicolae Baciu a făcut o recenzie a acestei cărţi în ziarul meu, adresându-i în acelaşi timp un protest domnului Drăgan, după cum urmează :

"Vreau mai întâi să fac un ferm-reproş Editurii Nagard care, spre surprinderea mea, a încorporat în contextul cărţii un articol al meu asupra "sabotărilor de Armistiţiu de la Stockholm", pag. 579, adică la sfârşitul ei, fără să am cea mai mică cunoştinţă şi de carte şi de intenţia de a-l încorpora în ea. Normal, în afara consimţământului meu, ar fi trebuit menţionat că articolul meu a fost publicat, acum aproape un an în "Stindardul Românilor", în "Europa" şi în "Neamul Românesc".Ne făcând această rectificare, cititorii ar putea avea impresia că articolul meu a fost scris special pentru această carte, ceeace este inexact, şi m'ar face părtaş la gloria autorului acestei cărţi, fără să am nici un merit şi nici o răspundere".

In continuare, domnul Baciu consideră că unele paragrafe puteau să lipsească din această carte, fără ca ea să sufere vreo pierdere, la care am adăugat următoarea Notă a Redacţiei :

"Nu era posibil Domnule Baciu, căci dacă această carte a văzut lumina tiparului, este că a îndeplinit scopurile Securităţii româneşti :

1. Demonstrarea aşa zisului "naţionalism românesc".
2. Demonetizarea totală a Regelui şi a partidelor politice.
3. Izbucnirea celui mai mare conflict în Exil, pentru distrugerea lui, în urma controverselor provocate cu abilitate de către Securitate.

Mijloacele întrebuinţate :

Securitatea a profitat de dorinţa fierbinte a D-lui Col. Magherescu de a publica adevărul despre Mareşalul Antonescu. El consideră de cea mai mare importanţă pentru Istoria ce se va scrie, o mulţime din faptele ce le relatează. Securitatea a indicat şi l-a obligat pe Col. Magherescu să editeze

la Dl. Drăgan, care va şti să intercaleze în manuscrisul D-lui Col. Magherescu tot ceeace doreşte.

De altfel, Dl. Col. Magherescu a scris recent D-lui Comandor Mircea Petru o scrisoare, prin care îl roagă să caute să distingă ceeace-i aparţine şi ceeace i-a fost atribuit.

Mă alătur întru totul D-lui N. Baciu în a protesta vehement împotriva manierelor D-lui Drăgan, de a introduce în carte un articol apărut în "Stindardul Românilor", fără a cita ziarul respectiv, precum şi un fragment din articolul subsemnatului apărut în revista "Apoziţia" nr. 6-7 din 1980-1981. Dl. Drăgan îşi permite să copieze, cuvânt cu cuvânt, respectând până şi virgulele, peste o pagină şi jumătate din articolul din Apoziţia şi să pună totul pe seama D-lui Col. Magherescu.

Prin aceasta, Dl. Drăgan ne-a demonstrat a fi un perfect PLASTOGRAF."

La atât s'au redus relaţiile mele cu domnul Iosif Constantin Drăgan şi totuşi după domnii Ion Raţiu, Dinu Zamfirescu şi Paul Goma, acesta mă plăteşte şi mă răsplăteşte, probabil pentru această notă a redacţiei, pe care i-am trimis-o prin intermediul ziarului meu !

De-atunci au trecut doi ani, calomniile la adresa mea au continuat, fără să dau vreun răspuns. Între timp a apărut la începutul acestui an volumul doi al cărţii Antonescu. De data aceasta, domnul Iosif Constantin Drăgan nu mi l-a mai trimis şi cartea mi-a căzut în mână abia la începutul lunii August 1988.

Spre surprinderea mea, din nou Dl. Drăgan se ocupă cu furturi, de data aceasta din cartea mea "Am trecut prin Iad" volumul I.

Astfel, la sfârşitul cărţii Antonescu volumul II, domnul Drăgan îşi permite să reproducă din cartea mea un capitol întreg, pe care l-a intitulat :

"Ultimele momente dinaintea execuţiei Mareşalului Antonescu şi a principalilor lui colaboratori".

Este drept că de data aceasta domnul Iosif Constantin Drăgan recunoaşte că citează din cartea "Am trecut prin Iad" de Ion Pantazi, dar nu mi-a cerut consimţământul aşa cum se uzitează.

Dar domnul Drăgan nu s'a mulţumit cu atât şi şi-a încheiat cartea cu prefaţa cărţii mele "Un Adevăr în Plus" de Vintilă Horia , bine înţeles tot fără a cere consimţământul, nici domnului Vintilă Horia şi nici mie.

Furtul domnului Drăgan merge şi mai departe, copiindu-mi şi fotografiile din carte ! Astfel, începând de la pagina 448, toate cele 12 fotografii au fost fotocopiate din cartea mea, fără ca măcar să fi menţionat această copiere, care a devenit astfel furt calificat. Toate aceste fotografii, cu excepţia celor ale domnilor Iuliu Maniu şi Ion Mihalache, care le-ar fi putut găsi şi în altă parte, nu au fost luate de către vreo agenţie de presă, care lucra pe front, ci făcute de prieteni de-ai mei cu aparatul meu, deci nu sunt fotografii din arhiva Statului sau a Securităţii, aşa cum domnul Stolojan a lăsat să se înţeleagă în recenzia ce a făcut-o recent cărţii mele, în ziarul "Lupta".

Desigur domnului Iosif Constantin Drăgan îi convin aceste confuzii create de domnia sa, căci lucrând în colaborare cu Securitatea, are tot intersul să mă compromită.

Dar între fotografiile furate, domnul Drăgan a trecut-o şi pe cea a Cavalerilor "Odinului Mihai Viteazul" din 1938 de la Palat unde, alături de Regele Carol al II-lea, se află Armand Călinescu, generalul Paul Teodorescu, tatăl meu, precum şi generalii Samsonovici şi Ilasievici. Domnul Drăgan nu ştie că atunci Cavalerii "Ordinului Mihai Viteazul" au făcut un legământ pe care l-au semnat cu toţii şi că acest preţios document îl am, după cum am în original toate fotografiile copiate de domnia sa. Pentru ştiinţa domnului Vlad Stolojan şi a doamnei Riga, care răspândesc neadevărul că Securitatea mi-a permis să scot aceste fotografii, le aduc la cunoştiinţă : o mulţime de acte importante, precum şi 2000 de fotografii, mi-au fost aduse în anul 1978 de către un diplomat străin ce se afla în funcţie la Bucureşti.

Planul pus la cale de către Securitate, şi dus la îndeplinire cu ajutorul domnului Drăgan, de a mă compromite, prin confuzia originii fotografiilor şi prin reclama pe care o face cărţii mele, publicând cele două capitole din cartea mea, este incontestabil bine alcătuit.

Dacă până acum, colaborarea domnului Drăgan cu Securitatea, era întemeiat bănuită, dar niciodată dovedită, de data aceasta prin volumul II Antonescu, domnul Drăgan însuşi ne aduce confirmarea mult aşteptată !

Publicarea în acest volum a declaraţiilor luate la Securitate domnilor Victor Rădulescu-Pogoneanu şi Ion Mocioni-Stârcea reprezintă actul prin care domnul Iosif Constantin Drăgan se prezintă singur în faţa exilului românesc ca agent şi colaborator al Securităţii.

Nici o declaraţie dată la Securitate de către vreun deţinut politic nu a ajuns niciodată în mâna lui, a familiei sale sau a altuia, toate fiind păstrate strict secret în arhiva Securităţii. Deci domnul Drăgan nu a putut avea aceste declaraţii decât prin accesul la arhivele acesteia. Quod erat demonstrandum !

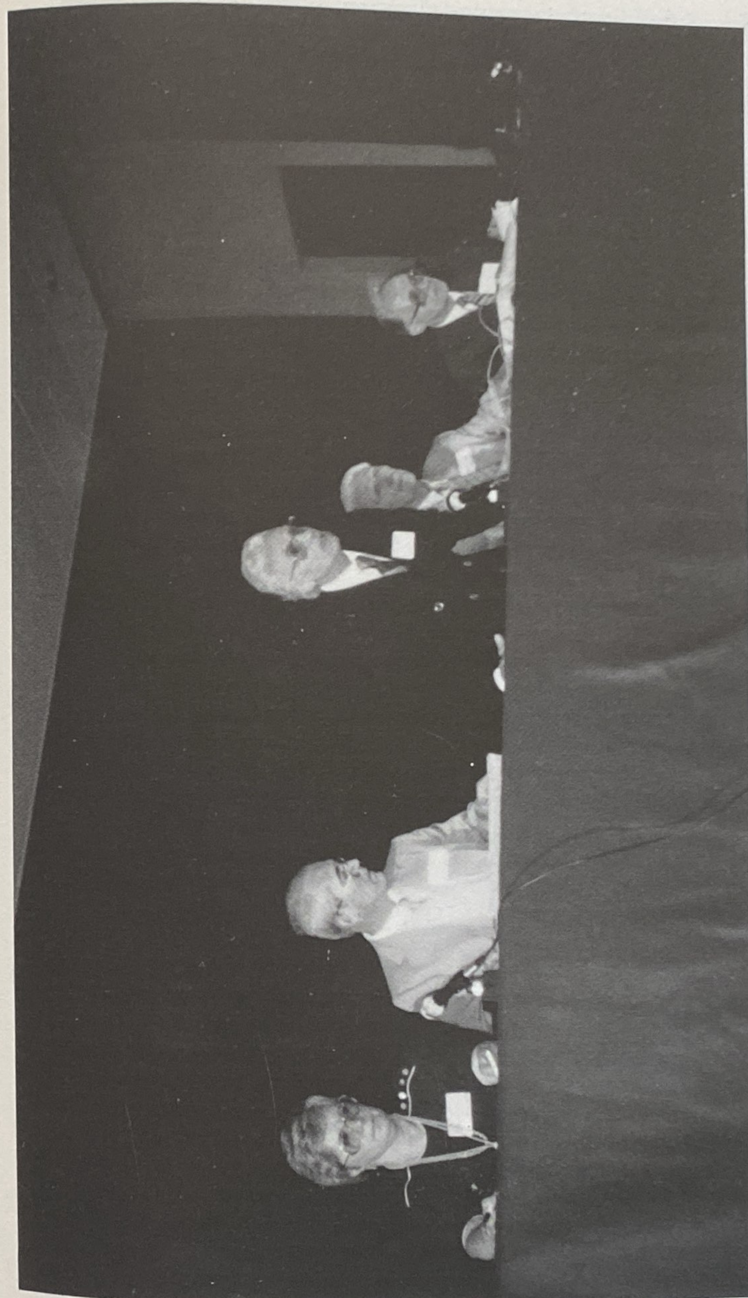
Nefiindu-mi frică de nimeni şi neavând nimic de ascuns, voi da din nou "apă la moară" calomniatorilor mei prin următoarea întrebare şi prin răspunsul ce i-l dau :

Care este diferenţa între domnii Nicolae Baciu, Iosif Constantin Drăgan şi Ion Raţiu ?

În acel moment cheie din politica românească şi a exilului, în care eram abandonaţi de Occident şi Ceauşescu reuşea, cu sprijinul Moscovei, cea mai mare farsă, aceea a "independenţei", pe care a înghiţit-o întregul Occident, domnii Nicolae Baciu, Iosif Constantin Drăgan şi Ion Raţiu, au luat atitudine.

Domnul Nicolae Baciu s'a mulţumit în a supune exilului românesc, ipoteza unui eventual dialog cu Ţara, rămânând la latitudinea exilului dacă să ia sau nu, această hotărîre.

În acelaşi timp, domnii Iosif Constantin Drăgan şi Ion Raţiu, fără a consulta pe nimeni şi ascunzând acest lucru, au trecut direct la acţiune.

Ion Pantazi deschide dezbaterile primului "Congres Mondial Românesc" - Paris 1988

Părintele Gheorghe Calciu Dumitreasa la primul "Congres Mondial Românesc" - Paris 1988

Dr. Horaţiu Comaniciu la primul "Congres Mondial Românesc" - Paris 1988

Prof.univ. Tudor Bompa, primul președinte al "Congresului Mondial Românesc" - Paris 1988

Aproape 800 de români din toate colțurile lumii iau parte la "Romfest 88" - Cleveland 1988

După 25 de ani, îl reîntâlnesc pe George Sarry ! Familia Sarry - Cleveland 1988

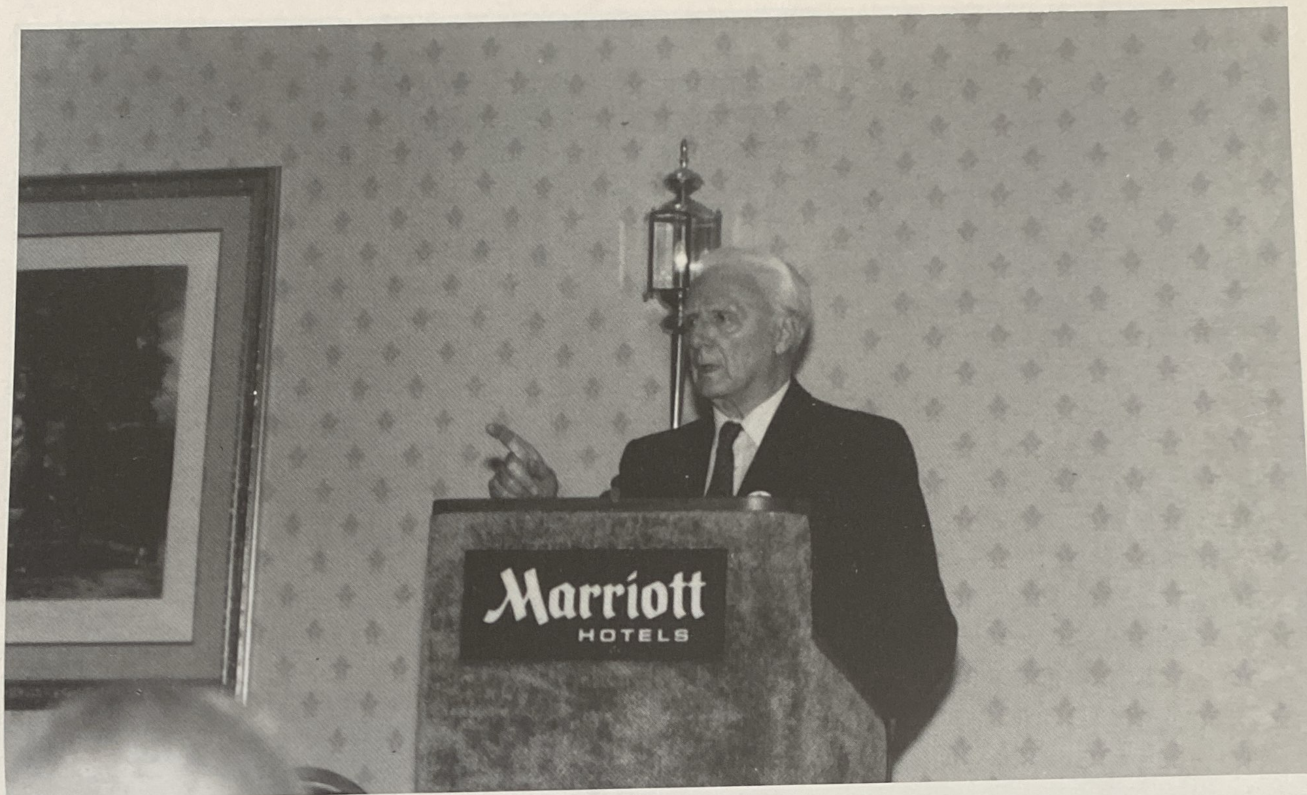
Prezidiumul celui de-al doilea "Congres Mondial Românesc" - Cleveland 1988. De la stânga la dreapta : Prof.univ. Tudor Bompa, Ion Pantazi, Ing. Mihaela Moisin, Ambasadorul David Funderburk Betty Funderburk, Dr. Vasile Iliescu şi Dr. Dan Cernovodeanu

Ion Pantazi face un scurt istoric al "Congresului Mondial Românesc" - Cleveland 1988

John Halmaghi şi Părintele Gheorghe Calciu-Dumitreasa - Cleveland 1988

Dr. Horațiu Comaniciu - Cleveland 1988

Dr. Florin Mătrescu - Cleveland 1988

Dr. Vasile Iliescu, Ion Pantazi și Ing. Mihaela Moisin - Cleveland 1988

Ambasadorul David Funderburk, Președintele de Onoare al "Congresului Mondial Românesc". Cleveland 1988

Domnul Iosif Constantin Drăgan a plecat la Bucureşti şi a luat legătura cu domnul Nicolae Ceauşescu, în timp ce domnul Ion Raţiu s'a deplasat la Paris şi a luat legătura cu domnul Ion Gheorghe Maurer.

Din aceste trei atitudini, trebuie să-l separăm pe domnul Nicolae Baciu, care nu a întrepris nimic, ci numai a propus spre studiu exilului o ipoteză şi, aceasta pe faţă, prin presă şi ceilalţi doi, care pe ascuns şi individual, au trecut direct la acţiune.

Ce au realizat domnii Iosif Constantin Drăgan şi Ion Raţiu prin acţiunea dumnealor ?

Domnul Iosif Constantin Drăgan a reuşit să-şi cumpere un titlu de inginer de la Politehnica din Timişoara şi să-şi asigure o îndelungată colaborare cu Securitatea, în schimbul publicării volumelor domnului Ceauşescu.

Dar din această colaborare ambele părţi au avut de câştigat. Securitatea a reuşit prin intermediul domnului Drăgan să intervină în exilul românesc şi sub masca unui naţionalism desuet, să bage diferite fitiluri care să menţină şi să accentueze divergenţele existente.

In schimb domnul Drăgan, având acces la arhivele Statului şi ale Securităţii, a reuşit să editeze câteva cărţi, de mare interes istoric, care chiar dacă păcătuiesc prin fitilele Securităţii infiltrate în ele, reprezintă totuşi nişte documente, care nu ar fi putut fi cunoscute. Dau numai câteva exemple : primul capitol al volumului II din cartea "Antonescu", reprezintă atmosfera dinaintea cedării Basarabiei din 1940, care este o excelentă culegere de informaţii, ce nu le puteau avea decât arhivele Statului sau ale Securităţii. Deasemeni, schimbul de scrisori între Mareşalul Antonescu şi domnii Constantin I.C.Brătianu şi Iuliu Maniu, ce nu se cunoşteau decât parţial. Să nu mai vorbim despre declaraţiile domnilor Victor Rădulescu Pogoneanu şi Ion Mocioni Stârcea, date la Securitate, care reprezintă un document inedit, unic şi extrem de interesant.

Despre totala autenticitate a acestor două declaraţii, nu mă pot pronunţa, cu-atât mai mult cu cât am putut observa într'una din scrisorile dintre Mareşal şi şefii opoziţiei, termenul "Jidani", niciodată întrebuinţat de către acesta.

Domnul Ion Raţiu, mai puţin norocos, a reuşit doar unele colaborări cu regimul de la Bucureşti în domeniul Comerţului exterior, achiziţionând în Anglia diferite materiale trebuincioase acestuia, având drept titular în acţiune pe însăşi soţia dânsului.

Cunoscând aceste fapte, ne punem întrebarea : de ce domnii Nicolae Baciu şi Iosif Constantin Drăgan au devenit "trădătorii neamului", în timp ce domnul Raţiu conduce o mare organizaţie românească intitulată "Uniunea Mondială a Românilor Liberi", de nimeni contestată ? De ce nu se face o mai logică şi reală diferenţiere, domnul Nicolae Baciu fiind acuzat doar de intenţia de a supune exilului o ipoteză, pe când ceilalţi doi au dus o acţiune ascunsă, indiferent dacă este trădătoare sau nu ?

După cât îmi reamintesc din Drept, intenţia nu este socotită culpă, decât în regimul comunist, pe când o acţiune, poate constitui un delict sau o crimă.

Domnul Nicolae Baciu s'a înşelat în ceeace priveşte "Independenţa lui Ceuşescu", dar cum rămâne cu ceilalţi doi ? De ce domnul Iosif Constantin Drăgan este un "trădător" necontestat de către nimeni, în timp ce domnul Ion Raţiu este adulat şi luat în serios de naivii exilului ? Incontestabil aceşti doi au fost, sunt şi rămân "o apă şi-un pământ"!

* * *

Gândurile mi se îndreaptă la plecarea din Ţară, la zbuciumul meu sufletesc ştiind că o părăsesc pentru totdeauna, deşi îmi împlineam un scop urmărit timp de mai bine de 40 de ani !

Intregul drum, pe care l-am făcut cu Fiatul meu de la Bucureşti şi până la Mişcoltz, unde Securitatea a ratat atentatul împotriva mea, m'am gândit la toţi cei care i-am întâlnit în ultimii 14 ani, (anii de "libertate"), făcând o analiză a situaţiei Ţării, a stării de spirit şi a activităţii mele în tot acest timp.

Era normal, încheiam un capitol de viaţă şi porneam în necunoscut ! Se spune că atunci când eşti pe pragul de a părăsi această viaţă, pentru a trece în nemurire, ţi se derulează întocmai ca un film de cinematograf, întreaga viaţă pe care ai dus-o. Nu terminam viaţa, deşi la Mişcoltz era cât pe-aci să o termin, dar încheiam un capitol al ei.

Filmul a început să se deruleze !

Am întâlnit oameni din vechea societate bucureşteană, foşti camarazi de pe front, foşti tovarăşi de închisoare, mulţi membri ai partidului comunist, funcţionari şi muncitori de pe şantiere, ţărani şi în sfârşit scriitori cu renume în slujba regimului.

Cu rapiditatea fulgerului îmi trec pe dinaintea ochilor soţia mea Ioana şi cei doi copii ai mei, Mihai şi Radu, mătuşa şi vara mea, Maud şi Mony Thierrin, vărul meu Dan Alessandrescu, singurele rude ce le mai aveam în Ţară. Ii voi mai vedea oare vreodată ?

Un sigur lucru ştiam cu certitudine : nu mă voi mai întoarce niciodată ! Ce îmi va rezerva viitorul, nu aveam de unde să ştiu, dar trecutul îl refac pas cu pas şi abia acum îmi dau seama de totala inutilitate a trăirii mele din ultimii 14 ani, de când am părăsit domiciliul obligatoriu din Bărăgan şi până acum când gonesc cu maşina spre München.

A te zbate pentru a găsi ceva de lucru între nişte oameni cu care nu ai nimic comun, într'o nouă meserie, pe care nu o cunoşti, într'o nouă mentalitate de viaţă, care se reduce la a trăi de azi pe mâine, a munci nebuneşte din conştiinţă, când toţi din jurul tău nici nu au auzit de ea şi toate acestea fără nici o satisfacţie morală, constituie rezultatul final al acestor 14 ani trăiţi în "libertatea" comunistă !

Părăseam ţara în care m'am născut, părăseam mormântul mamei mele, părăseam oasele aruncate în cine ştie ce groapă comună, ale tatălui meu, părăseam totul, plângeam singur în maşină, de abia mai puteam vedea

şoseaua şi totuşi, cu inima frântă şi cu acceleratorul la podea, voiam să mă îndepărtez cât mai repede cu putinţă de coşmarul pe care-l trăisem.

Dacă aşi fi suferit de foame sau de frig ca în închisoare, m'aşi fi înarmat ca şi atunci cu rezistenţa voinţei, dar împotriva deşertăciunii unei vieţi, cum poţi lupta ?

Ei bine, nu pe şantier unde lucram zi şi noapte, nu la coloana de autobuze, unde îmi storceam creerii pentru a găsi soluţiile potrivite pentru diferitele situaţii în care eram pus, ci abia atunci când m'am pensionat au început adevăratele probleme, atunci când aveam apartamentul meu, maşina mea, primisem moştenirea de la Radu Irimescu şi aveam tot ceeace îşi putea visa orice cetăţean din RSR. Da, fiindcă abia atunci am dispus de timpul de gândire şi, gândirea liberă într'un regim comunist, nu te poate duce decât la disperare. Au ştiut comuniştii ce fac, când nu au lăsat timp de gândire sclavilor lor !

Primii oameni pe care i-am văzut după ieşirea din domiciliu obligatoriu, au fost cei pe care-i părăsisem cu 18 ani mai înainte. Erau toţi dărâmaţi, terminaţi, iar discuţiile lor se limitau la : Unde ai spus că ai găsit cartofi frumoşi ? Cu cât ai putut obţine carnea de porc ? Poţi să-mi faci cunoştinţă cu intermediarul tău ? şi numai întrebări în legătură cu ce se poate băga în burtă !

Am văzut după aceea pe foştii mei camarazi de front. Unul mai dărâmat decât altul, nu trăiau decât din amintiri !

I-am întâlnit pe foştii deţinuţi, se bucurau că aveau de bine de rău căldură şi cu ce-şi potoli foamea şi erau timoraţi să nu-şi piardă aceste binefaceri !

Am revăzut ţăranii de care mă despărţisem de 35 de ani. Nu erau de recunoscut ! Fără viaţă, fără speranţă, aşteptau să fie încurajaţi, să li se spună că în curând vor veni vremuri mai bune.

Am văzut muncitorii de pe marile şantiere. Munceau nebuneşte, deoarece câştigau nişte bani, pe care-i beau neavând altceva ce face cu ei. Am cunoscut funcţionarii de pe şantiere, toţi preocupaţi de a "trage din condei" depăşiri de normă şi de plan !

Intre toţi aceştia am putut cunoaşte şi câţiva oameni, care-şi dau seama de trista realitate pe care o trăiesc, dar care angrenaţi în ea, nu aveau ieşire.

In sfârşit i-am cunoscut pe cei trei scriitori, Alexandru Ivasiuc, Nichita Stănescu şi Nicolae Breban, toţi trei perfect cunoscători ai situaţiei disperate, dar fiind inteligenţi şi intelectuali "de rasă", sufereau de slăbiciunea intelectualilor : prudenţa exagerată, dusă până la laşitate. Se fereau să-şi recunoască laşitatea, căutându-şi alibiuri în a şi-o justifica. Şi cărei acţiune pe lumea asta, întorcând-o pe faţă şi pe dos, nu-i poţi găsi motivaţii pro şi contra. Evident atunci când te afli într'o situaţie bună sau chiar foarte bună, în comparaţie cu ceilalţi, argumentele sunt căutate şi găsite, împotriva riscului de orice natură !

Aceasta fiind situaţia în toate categoriile sociale pe care le-am întâlnit şi analizat, concluzia cu care alerg acum spre Apus este că nimic nu se va

schimba la noi, până când muncitorii nu vor mai avea ce să dea de mâncare copiilor lor.

Țăranii au fost pur și simplu desființați prin luarea pământurilor, ei au alergat la orașe și s'au angajat pe șantiere și în fabrici, pentru a supraviețui. Ei astăzi nu mai sunt țărani, au devenit muncitori. Numai de la muncitori se poate aștepta o reacțiune. Dar o reacțiune a muncitorilor, fără a avea în spatele lor pe intelectuali, nu va putea realiza decât o baie de sânge fără rezultat. Am convingerea că intelectualii nu li se vor alătura, decât în momentul în care ar întrezări victoria. Până atunci, vor protesta sporadic, individual, dar în nici un caz nu vor lua vreo inițiativă.

Aceste gânduri mă năpădesc în timp ce mașina mea gonește către frontiera ungară și fără să vreau, o concluzie începe să se clarifice : baia de sânge va veni cu siguranță, peste un an, peste 10 sau peste 20 de ani ! Depinde de timpul necesar prăbușirii totale, care este inevitabilă. Dar nu se va rezolva nimic, atâta vreme cât această baie de sânge nu va începe în Uniunea Sovietică. De-acolo ne va veni în cele din urmă și eliberarea, după cum ne-a venit și subjugarea !

Imi pun întrebarea : de ce în țara noastră situația este cu mult mai proastă decât în țările "surori"?

Caut explicații ... le găsesc ! Rușii nu au aplicat în toate țările cotropite același regim. Aceasta este incontestabil. Buni psihologi, ei au analizat din timp toate aceste popoare, toate condițiile de dezvoltare pe care le-au avut, toate posibilitățile de reacțiune pe care le pot avea.

De la început, au separat Polonia și Ungaria de restul țărilor cotropite, aceste țări având o veche tradiție de luptă pentru independență, susținută de o puternică credință catolică.

Polonia a fost de multe ori împărțită în decursul istoriei sale între ei și Nemți, dar niciodată nu a capitulat. Ungaria, cu excepția unui scurt timp sub pașalâc turcesc, nu a fost decât sub stăpânire austriacă, foarte blândă, reușind până la urmă chiar un dualism echivalent cu o independență.

Cehoslovacia, o creație a primului război mondial, compusă din cehi și slovaci, cu veșnicele lor neînțelegeri dintre ei și de origine slavă, le punea puține probleme.

Bulagaria era singura țară cotropită unde rușii nu aveau dificultăți, ea fiind de origină slavă și având vechi antecedente de amiciție.

Germania ocupată de ei deasemeni își avea specificul ei. O țară industrială prin excelență, cu o clasă muncitorească puternică, ar fi căzut pradă comunismului dacă nu ar fi ajuns Hitler la putere. După primul șoc al ocupației, după deportările de rigoare, rușii au încercat să și-i apropie, înlesnindu-le cea mai bună stare economică pe care erau în stare să le-o facă.

In sfârșit România, țară latină, cu o independență tânără, cu un popor ce și-a început adevărata dezvoltare abia după primul război mondial, își avea și ea propriile ei caracteristici. Supusă pe rând sau în același timp, de către turci, ruși, unguri, austrieci și polonezi, cu o biserică ortodoxă care ani de zile a fost plecată fie Constantinopolului, fie Moscovei, împărțită până nu

demult în două stătulețe, Moldova și Țara Românească, țara noastră prezenta pentru ruși, cu totul alte caracteristici decât celelalte țări cotropite. Să nu uităm, că dacă turcii nu au făcut la noi pașalâc turcesc, ca la Budapesta, influența lor, a fost cu mult mai îndelungată și cei 100 de ani de domnie fanariotă au lăsat o puternică amprentă, infiltrând clasei conducătoare o mentalitate orientală. Țărănimea noastră a rămas nealterată de stăpânirea turcească, deci ea trebuia lovită cu cea mai mare putere.

Rușii cunoscând perfect caracteristicile fiecărei țări cotropite, au aplicat fiecăreia metode diferite pentru a le supune.

Față de Polonia și de Ungaria, rușii au aplicat metoda mai blândă, a stăpânirii jumătate prin înțelegere, jumătate prin impunere, ferindu-se cât le-a stat în putință de atacuri frontale. Ei au fost în cele din urmă obligați să întrebuințeze și forța directă împotriva ungurilor, dar numai atunci când erau pe punctul de a-i pierde, după care au revenit la încercările de înțelegere. Cu polonezii, au reușit să depășească punctele foarte critice, cedând pentru moment și reluându-și treptat ceeace dăduseră.

România însă, insulă latină în mijlocul mării slave, trebuia de la început nimicită complect, pentru a nu mai avea probleme de viitor.

Cum putea fi terminată țara noastră în cel mai scurt timp posibil ?

In primul rând anihilată conducerea, intelectualitatea, a cărei șubrezenie rușii o cunoșteau prin curentul orientalist pătruns de veacuri în mentalitatea ei. O lovitură de trăznet asupra intelectualității, o scotea pe aceasta definitiv din arena rezistenței. O alianță sau măcar neutralitatea țărănimii era absolut necesară. De aici prima reformă agrară, în favoarea țăranilor.

Suprimarea bisericii greco-catolice și încorporarea ei în biserica ortodoxă, a fost o lovitură prevăzută cu măestrie de către planul sovietic de nimicire a României. Biserica ortodoxă a căzut în cursa întinsă de ruși, fiind convinsă că ea va scăpa, prin această fuziune forțată.

Intelectualitatea a căzut pe rând, dar în cel mai scurt timp cu putință. Primii pe listă au fost moșierii care, în rare cazuri, au fost sprijiniți de către țărani și numai prin compătimire, aceștia bucurându-se de împropietărirea făcută din avutul moșierilor. Dar suprimarea economică a moșierimii intrase și în planul Partidului Național Țărănesc, gata de la început să supraliciteze pe comuniști prin promisiuni asemănătoare. Ceilalți intelectuali nu s'au formalizat deloc de decapitarea moșierimii, compătimind-o formal, adică neacceptând forma întrebuințată și nici decum scopul propus. Și așa a venit rândul industriașilor, a propietarilor urbani, a comercianților etc. etc.

După exproprierile respective, executate pe rând, dar aproape concomitent, într'un timp recod, au urmat arestările în masă, condamnările dinainte stabilite și exterminarea lor în închisori. Evident, fruntașii politici, chiar județeni, au fost printre primii sortiți pieirii.

Tineretul, împotriva caruia comunismul nu ar fi vrut să acționeze, s'a avântat în lupta Neamului cu curățenia sufletească specifică vârstei și a suportat aceiași soartă nemiloasă.

Aceste lovituri distrugătoare, deși alternative, s'au succedat atât de rapid, încât se poate spune că au fost concomitente. A fost momentul în care

intelectualitatea românească, care nu făcea parte din aceste categorii, a fost puternic zdruncinată văzând tot ceeace se petrece şi cei mai contaminaţi de orientalism au căutat compromisul de salvare, alăturându-se comuniştilor. Cei ce au vrut să rămână neutri, neamestecându-se în politică, au căzut la rândul lor, conform principiului : "cine nu este cu noi, este împotriva noastră"!

Aparatul poliţienesc fiind extrem de puternic, prin încadrarea în el a minorităţilor conlocuitoare, evreii la vârf, ungurii şi ţiganii formând grosul, conform principiului "divide et impera" îşi făcea datoria cu cea mai mare sârguinţă.

Aceasta era situaţia, când s'a dat asaltul final împotriva ţărănimii, singura care a rezistat efectiv. Era prea târziu pentru o rezistenţă, socotelile erau încheiate ; planul supunerii României fusese îndeplinit, iar sângele ţăranilor români căzuţi în luptă nu făcea două parale pentru comuniştii care-şi vedeau visul împlinit : stăpânirea ţării.

Ca în orice revoluţie, după exterminarea inamicului propus, a urmat autodevorarea propriilor cadre. Aceasta pentru a creia locuri disponibile, a trezi noi aspiraţii şi a putea ţine în mână propriul aparat, la ordinele Moscovei. Rotaţia cadrelor de conducere, făcută cu scopul neconsolidării nimănui în niciun loc, pentru a nu se produce "găşti" periculoase, este sistemul permanent de conducere comunistă, aplicat în special poporului român.

În aceste condiţii, în care teroarea, suspiciunea, delaţiunea au pus stăpânire pe ţara noastră, ce speranţă mai puteam avea ? Singură munctorimea, mai puţin controlabilă de către aparatul de stat, ar mai putea reacţiona. Dar după 34 de ani de supremaţie a aparatului poliţienesc, perfect pus la punct, nici muncitorii nu vor reacţiona, decât atunci când cuţitul le va ajunge într'adevăr la os, adică atunci când nu vor mai avea ce să le dea de mâncare copiilor lor. Şi acest timp va veni cu siguranţă ! Când ? Nu se poate încă prevedea, depinde de întârzierea sau rapiditatea cu care se va prăbuşi complect economia ţării. Dar situaţia tot nu se va rezolva, baia de sânge pe cât este de sigură, pe atât va fi de inutilă. Doar o nouă revoluţie în Uniunea Sovietică va aduce eliberarea tuturor popoarelor.

Să fie oare acest raţionament pe care mi-l făceam atunci, tot o justificare, ca aceea a scriitorilor, pentru lipsa mea de iniţiativă de a întreprinde ceva pentru salvarea ţării ? Se poate ! Totuşi, experienţa Berlinului, a Budapestei, a Pragăi, precum şi desele mişcări poloneze, toate aceste încercări, nesprijinite de Occident, au demonstrat cu claritate că Uniunea Sovietică, pe zi ce trece mai puternică, nu va tolera desprinderea nici unei ţări subjugate. Rămân la convingerea că eliberarea nu poate veni decât dinafară.

Cu aceste gânduri, am trecut frontiera ungurească.

* * *

Primesc telefon de la doamna Mihaela Moisin, din Canada şi o scrisoare de la domnul profesor Tudor Bompa. Ambii îmi confirmă invitaţia la "Romfest 88" de la Cleveland, precum şi trimiterea biletelor de avion. Sunt anunţat deasemeni că cel de-al doilea Congres Mondial Românesc se va ţine în ziua de 2 Octombrie la orele 17.

Deşi foarte obosit, voi lua parte ca simplu particular la această întrunire, pe care o consider ca ultima manifestare a mea în cadrul Exilului Românesc.

Am făcut tot ce am putut pentru ca acest exil să se unească. Am trecut peste firea mea, am făcut concesii care mi-au ştirbit personalitatea, totul numai pentru unirea exilului.

In tot acest timp, nu am uitat un moment convingerea şi punctul de vedere al lui Ion V. Emilian : "noi nu trebuie să ne amestecăm în politică, noi facem Istorie". Nu am fost de acord cu acest punct de vedere, în niciun caz noi nu putem face Istorie, ci cel mult să aducem mărturii, pentru o Istorie ce se va scrie cândva, în viitor ; mărturii pe care le continui şi în acest volum II. Nu numai situaţia din Ţară, dar şi cea din exil, va trebui să fie adusă la cunoştinţa generaţiilor viitoare. Ele, departe de momentul "cald" actual, care explică o oarecare subiectivitate, vor putea fi analizate şi un adevăr, cât mai obiectiv cu putinţă, va putea triumfa în viitor.

A trebuit, datorită situaţiei internaţionale şi frământărilor din ţară, să renunţ pentru moment la pasivitatea unor mărturii şi, să intru în activitatea exilului românesc, mai bine zis, să caut reactivarea lui.

Luând parte la Congresul UMRL-ului, organizat de către domnul Ion Raţiu la Paris, la 12 Aprilie 1986, mi-am dat seama de dorinţa fierbinte de unire a exilului românesc. Toţi oamenii de bună credinţă au dorit acest lucru.

Mi s'a cerut cu insistenţă de către o mulţime de oameni cu greutate în acest exil, prin telefoane şi scrisori, precum şi direct să iau iniţiativa acestei uniri.

A accepta această iniţiativă însemna a abdica de la principiile mele de a nu mă amesteca în politică. Ştiam perfect ce înseamnă politica, toate dedesubturile ei şi toată murdăria ce o caracterizează. Ştiam că a te situa deasupra ei, era singura posibilitate de a rămâne imaculat. Dar, în acelaşi timp cunoşteam absoluta necesitate a unirii exilului. Dacă toţi se dau în lături, menajându-şi propria persoană, exilul nu se va uni niciodată. M'am hotărît să-mi iau această responsabilitate. In jurul cui s'ar putea face această unire ? Nici o personalitate politică românească nu s'a remarcat deşi nu putem spune că ducem lipsă de oameni remarcabili în alte sectoare de manifestări româneşti. Mircea Eliade, Eugen Ionescu, Emil Cioran şi Vintilă Horia ne stau mărturie. Dar nici unul dintre aceştia nu a vrut să înţeleagă că românismul însuşi este în grea cumpănă şi că trebuie făcut sacrificiul persoanei în favoarea cauzei româneşti. Ştiam de la început că nu am şi nu pot avea calităţile unui om politic, dar neexistând acest om, el ar putea fi înlocuit de un grup de oameni cinstiţi care să conducă interesele exilului românesc, care trebuie să suplinească interesele Ţării, redusă la

tăcere. Deci nu este vorba de a lua inițiativa conducerii exilului, ci numai a unei acțiuni pentru nominalizarea unei conduceri.

Dar în jurul cărei persoane s'ar putea face această unire ? Evident avem un Rege, care ar putea constitui simbolul în jurul căruia să se facă unirea. Pentru această ipoteză, pe care desigur mi-am pus-o și care mi-a fost sugerată de majoritatea celor care au apelat la mine, m'am izbit în primul rând de propriile mele convingeri.

Regele nu poate constitui un simbol, deoarece l-a spulberat singur, atunci când și-a mințit Țara și Armata că a încheiat armistițiu, pe când în realitate capitulase în mod rușinos, atunci când din cauza lui au căzut 130.000 de prizonieri induși în eroare de către El, atunci când a instaurat un guvern comunist și l-a recunoscut prin prezența Sa la deschiderea Parlamentului comunist, atunci când a abdicat, atunci când nu a vrut să știe de Țară și de Exil timp de 40 de ani, atunci când, revenind în mijlocul Exilului Românesc și-a impus un protocol ridicol și umilitor, atunci când și-a format o camarilă din cuvântul căreia nu este în stare să iasă câtuși de puțin ! Acesta este simbolul în jurul căruia să se unească Exilul Românesc ?

Majestatea Sa Regele Protocol al II-lea, nu poate constitui un simbol în jurul căruia să se unească Exilul Românesc. Aceasta este convingerea mea. Și totuși, o mulțime din cei ce l-au condamnat și nu îl acceptă nici astăzi, sunt de părere că pentru împăcarea Exilului Românesc, nu El, ci Coroana pe care o reprezintă, trebuie să constituie simbolul în jurul căruia să se unească acest exil.

Am acceptat acest punct de vedere, atât de opus convingerilor mele. Mi-am putut da seama că o mulțime din cei ce-mi împărtășau convingerile au acceptat acest compromis. Dar în politică, nimic nu se poate realiza fără compromisuri.

I-am redat în ziarul meu, toate declarațiile, toate comunicările, l-am susținut prin articole, am făcut totul spre a-i fi uitată nefasta activitate din trecut și din prezent. I-am pus și fotografia în prima pagină a ziarului, cu scopul de a-l face să se miște, să activeze, să ia o inițiativă. Totul a fost inutil, "ex nihilo nihil".

Regele nostru nu este singur, are în spatele său 500.000 de exilați români, care la un singur semn al Lui s'ar grupa și l-ar ajuta ! Nu mișcă nici măcar atunci când i se dă totul pe tavă, gata pregătit ! El ar vrea să domnească, ar vrea să-și asigure și o succesiune, dar fără a înțelege că un Rege are și datorii față de Țara și poporul său ! El uită, sau nu vrea să știe de exemplul pe care l-au dat bunicii săi Regele Ferdinand și Regina Maria care, neanunțați, veneau zilnic pe front pentru a-și încuraja ostașii sau prin spitale, pentru a mângâia răniții, fără a impune nici un fel de protocol.

Și-atunci, când El reprezintă Coroana, cum poți face abstracție de El, purtătorul Coroanei și a te grupa în jurul unui simbol, pe care El îl calcă în picioare, condus fiind de o camarilă inconștientă, pe care nu este în stare să o înlăture ? Dar de ce a fost El în stare până astăzi ?, ca să-i putem pretinde acest lucru ? Situația Exilului Românesc este tragică, dar el trebuie să-și ia soarta în mâini, să nu aștepte o binecuvântare, care nu are de unde veni și să-L accepte așa cum este.

Am văzut până acum ce-i lipsește Exilului Românesc, să vedem acum ce are din plin ! Niște așa zise vârfuri, care s'au auto-impus, stăpâniți de niște orgolii nemăsurate, oameni care se mențin prin banii pe care-i posedă și printr'o politică de lingușire a unor trepăduși occidentali, sub masca unor idei umanitare lansate de politica occidentală, tocmai pentru a-și acoperi impotența rezolvării unei situații politice în care a aruncat omenirea.

Este caracteristică în această privință lipsa de coloană vertebrală a domnului Ion Rațiu care, în timpul războiului ne îndemna să aruncăm armele și să ne predăm "prietenilor ruși", pentru ca apoi să se mlădieze după "aliații firești", în timpul "războiului rece", devenind cel mai feroce anticomunist, iar în timpul "destinderii", evitând cu grije anticomunismul și promovând ideia antitotalitarismului !

Ce-om avea noi cu antitotalitarismul, domnului Rațiu, bineînțeles sugerat de prietenii domniei sale stângiști, antitotalitarism justificat prin regimurile din Chile și Africa de Sud, nu se știe ! În niciun caz, domnul Rațiu nu poate accepta anticomunismul astăzi când ne aflăm în plină "destindere"!

Dar de când, cu toată opoziția domniei sale, a luat naștere Congresul Mondial Românesc, domnul Rațiu și-a manifestat cea mai puternică activitate.

Astfel domnia sa se agită pentru ajutorul românilor refugiați la Budapesta. Demonstrează "împăcarea romăno-maghiară", prin discuțiile pe care le are cu un cunoscut agent al guvernului de la Budapesta și mulțumește guvernului unguresc pentru înțelegerea avută față de refugiații români. El știe, dar în interesul propagandei sale trece sub tăcere faptul că guvernul de la Budapesta primind pe români, nu o face pentru ei, ci în propriul său interes, demonstrând astfel Occidentului "umanitatea" sa.

Domnul Rațiu se pretează la cele mai josnice șantaje, trimițând la Budapesta două microbuze cu haine vechi, pe care le împarte nenorociților refugiați în schimbul adeziunii lor la UMRL ! Domnia sa le promite acestora că le va trimite trei avioane pentru a-i aduce în Occident !

În ziarul "Românul Liber" din Iunie 1988, domnul Rațiu anunță două liste a participanților români care i se alătură în acțiunea sa de ajutorare a refugiaților de la Budapesta.

DIN ROMÂNIA :

1. Mihai Botez - matematician și futurolog, redactor-șef adj. "Agora".
2. Silviu Brucan - fost diplomat.
3. Doina Cornea - profesor universitar.
4. Radu Filipescu - inginer.
5. Eugen Jebeleanu - poet.
6. Karoly Kiraly - director de întreprindere, fost mare funcționar în aparatul de stat și de partid în România.
7. Sándor Kanyady - poet.

8. Radu Petrescu - poet.
9. Constantin Pârvulescu - membru fondator al PCR şi fost secretar general PCR.
10. Ion Puiu - inginer, purtătorul de cuvânt al Partidului Naţional Ţărănesc şi membru UMRL.

Examinând această listă, în care doar 2-3 pot fi oameni de bună credinţă, trebuie să atragem atenţia domnului Raţiu, că Constantin Pârvulescu este mort de cel puţin câţiva ani şi că acelaşi lucru se spune şi despre Karoly Kiraly. Până şi morţii se alătură domnului Raţiu !

În afară de aceasta, cum îşi poate permite domnul Raţiu să întocmească o listă şi mai ales să o dea publicităţii, a unor oameni, care se găsesc în RSR, a căror situaţie să fie prin aceasta grav primejduită ?

Dar ce-i pasă domnului Raţiu de aceste lucruri ? Propaganda domniei sale să meargă înainte !

Domnul Raţiu publică şi o a doua listă.

DIN EXIL :

1. Mihnea Berindei - istoric, conducătorul Ligii pentru Apărarea Drepturilor Omului în România.
2. Paul Goma - scriitor, membru fondator SLOMR.
3. Mihai Korne - redactor al revistei "Lupta".
4. Ion Negoiţescu - critic literar.
5. Ion Raţiu - preşedinte al UMRL.
6. Cornel Roşca - economist, reprezentant al grupului "România Liberă" la Budapesta.
7. Ion Solacolu - redactor la "Dialog".
8. Vladimir Tismăneanu - cercetător la un institut de politică externă din Philadelphia.
9. Dorin Tudoran - scriitor, redactor şef la "Agora".
!0. Ion Vianu - psihiatru.
11. Dinu Zamfirescu - redactor la "Dialog".

Componenţa ultra-stângistă a acestei liste, ne demonstrează atât noua linie politică în care domnia sa înţelege să se încadreze în conformitate cu "destinderea", precum şi faptul că pe domnul Raţiu nu-l interesează câtuşi de puţin o politică românească.

Dacă "aliaţii fireşti" i-ar cere-o, domnul Raţiu ar fi gata de a oferi şi Transilvania în care s'a născut, numai de dragul de a fi recunoscut ca leader al Exilului Românesc !

Acesta este domnul Raţiu, fără de care o Unire a Românilor nu este complectă după unii naivi care mai există încă în Exilul Românesc !

S'au găsit unii care să-mi reproşeze că în loc de a ne uni cu organizaţia domnului Raţiu, care este foarte veche, am făcut o nouă organizaţie şi existând în felul acesta două organizaţii cu caracter mondial românesc, ne pierdem credibilitatea în faţa Occidentului. Acestora le răspund :

Organizaţia domnului Raţiu este numai de patru ani. Înaintea existenţei acestei organizaţii, era Consiliul Naţional Român într'adevăr mult mai vechi, având organizaţii locale în toate colţurile lumii, deci având un caracter mondial. De ce a constituit domnul Raţiu o nouă organizaţie, în loc să o întărească pe cea existentă ? Nu s'au depus toate eforturile posibile pentru fuziunea acestor două organizaţii ? Nu chiar eu i-am propus domnului Raţiu preşedinţia ambelor organizaţii, federalizate sau fuzionate ? Mai este nevoie să repet pentru a nu ştiu câta oară, că nu s'a creiat o nouă organizaţie, ci o reprezentanţă a organizaţiilor existente, la care până astăzi au aderat cei 100 de oameni prezenţi la Congresul Mondial Românesc, alţi 200 prin adeziuni scrise şi 32 de organizaţii politice, culturale şi religioase existente întrunind câteva mii de oameni ?

Ce vină purtăm noi că în acest timp, uzând de falsuri prin neacceptarea demisiilor şi chiar prin adeziunea morţilor, domnul Raţiu nu reuşeşte să întrunească mai mult de 250 de oameni ?

Tot în "Românul Liber" din Iunie 1988, domnul Raţiu îşi permite să facă o dezinformare de proporţii, afirmând şi semnând :

"Un număr alarmant - circa 60.000 - se refugiază zilnic în Ungaria pentru a scăpa de teroarea regimului din România"!!!

Cifra zilnică a refugiaţilor, pe care ne-o dă domnul Raţiu, nu mai merită nici un comentariu. Dacă ar fi să luăm de bună această cifră, ar însemna că numai într'o singură lună, s'a refugiat în Ungaria întreaga populaţie de origină maghiară din România, iar de când a început refugiul, întreaga populaţie a României s'ar fi putut refugia !

Prin ceeace afirmă, domnul Raţiu ne aduce o puternică circumstanţă atenuantă asupra activităţii sale. Desigur sănătatea domniei sale lasă de dorit ! Să fie oare o caracteristică generală a tuturor preşedinţilor aleşi pe viaţă ?

În orice caz, domnul Raţiu a reuşit să strângă în jurul domniei sale pe toţi calomniatorii mei : Paul Goma, primul între disidenţi şi "unicul luptător" împotriva comunismului între anii 1964-1977, Mihai Korne, vajnicul susţinător al masonilor români, Ion Solacolu, preferatul doamnei Ceauşescu la Ministerul Chimiei şi Dinu Zamfirescu, cunoscutul neo-liberal, care deţine fişele tuturor românilor din exil ! Dintre calomniatorii mei, domnul Raţiu l-a uitat însă pe domnul Marius Godeanu, redactor la "Revista mea" din Tel Aviv". Poate domnul Raţiu va îndrepta această greşeală, cu-atât mai mult cu cât domnul Marius Godeanu a fost ofiţer de Securitate, încadrat la Dinamo Bucureşti, o carte de vizită suficient de edificatoare pentru a putea candida la una din funcţiile de vârf în UMRL ! De exemplu : vicepreşedinte pentru Orientul Mijlociu ! De ce nu ? devreme ce domnul Raţiu a găsit un singur român în Gabon şi l-a făcut preşedinte al organizaţie UMRL în Gabon şi vicepreşedinte pentru Africa, omologând astfel un nou continent, în care deţine unanimitatea !

Astăzi, când sunt absolut liber să scriu despre întreaga realitate a Exilului Românesc, pot lăsa mănuşile cu care am fost obligat să umblu atâta vreme,

deoarece nu reprezint pe nimeni în afara propriei mele persoane. Dar cei de azi şi cei de mâine, trebuie să cunoască adevărul.

Eu sunt omul plătit de Bucureşti prin intermediul domnului Iosif Constantin Drăgan, iar domnul Raţiu, cu cei mai sus enumeraţi, înscrişi pe listele domniei sale, sunt adevăraţii luptători anticomunişti !!!

Dacă am astfel de păreri despre domnul Raţiu, pe bună dreptate aşi putea fi întrebat : de ce ai depus atâtea eforturi pentru a-l atrage şi pe el în unirea Exilului Românesc ?

Răspunsul este simplu : nu domnul Raţiu mă interesa în mod deosebit, deşi nici pe domnia sa nu l-am exclus niciodată, ci mulţi oameni din organizaţia sa, oameni de bună credinţă, care îl urmează unii din naivitate, alţii dintr'un motiv foarte judicios, acela al banilor de care dispune. Aceştia din urmă aduc un argument justificat : fără bani nu se poate face politică. Ei au incontestabil dreptate şi indiferent de faptul că domnul Raţiu cheltuieşte bani pentru propria sa reclamă, ei sunt în acelaşi timp întrebuinţaţi şi pentru Exilul Românesc. Care om cu bani din tot acest exil, mai face acest lucru ? Dacă domnul Raţiu are mari defecte, apoi trebuie să recunoaştem că are şi calităţi. Oamenii nu trebuiesc înlăturaţi pentru defectele lor, ci apropiaţi pentru calităţităţile pe care le posedă. Nici un om nu este perfect, totul este să nu fie pus în situaţia de a-şi manifesta defectele ci de a-şi pune în valoare calităţile. Domnul Raţiu în afara faptului că are bani, pe care este dispus a-i cheltui pentru Exilul Românesc, mai dispune şi de o energie ieşită din comun, precum şi de unele relaţii folositoare. Nu trebuie făcută confuzia între părerea mea personală asupra unui om şi, utilitatea pe care acesta ar putea-o avea. Noi cu toţii trebuie să servim interesele Exilului Românesc, care astăzi se confundă cu interesele Ţării. Domnul Raţiu şi UMRL-ul constituie una din rotiţele fără de care Exilul Românesc nu poate funcţiona în bune condiţii. De aceea m'am străduit să se alinieze Unirii Românilor. De altfel de la înfiinţarea Congresului Mondial Românesc, dl. Raţiu şi-a dublat eforturile în activitatea pe care o depune pentru a-l contracara. Indiferent de motivele pentru care dl. Raţiu depune aceste eforturi, activitatea intensă a d-sale este binevenită, Exilul Românesc neavând decât de câştigat. Dar nu ar avea şi mai mult de câştigat Exilul Românesc dacă eforturile ar fi comune ? La aceste lucruri dl. Raţiu ar trebui să mai reflecteze !

Astăzi, după constituirea Congresului Mondial Românesc, aportul persoanei mele nu mai este folositor, pe când al domnului Raţiu şi al organizaţiei sale da. Eu m'am retras, domnul Raţiu poate veni ! Dar domnia sa trebuie să-şi dea seama că între organizaţia pe care o conduce şi Congresul Mondial Românesc este o mare deosebire prin însăşi structura ce le caracterizează. O federalizare a organizaţiilor existente are viitorul în faţă, în timp ce organizaţia sa este lipsită de orizont. De acest lucru, domnul Raţiu îşi va da seama după al II-lea Congres Mondial Românesc de la Cleveland. Nu este târziu niciodată pentru ca Românii de bună credinţă să se unească. La 4 Iunie, la Paris, noi am deschis această posibilitate, rezervând UMRL-ului locuri în conducere, după importanţa pe care o are.

Cu cât va trece timpul, această importanţă va scade şi nu va fi vina noastră, dacă domnul Raţiu va pierde trenul. Dar întotdeauna orice român îşi va putea spune cuvântul în cadrul Congresului Mondial Românesc. Orgoliile personale trebuie să pălească în faţa intereselor românilor de pretutindeni.

* * *

Mai sunt doar trei săptămâni până la plecarea mea la Cleveland. Aşa cum, în urmă cu câteva zile, îmi aduceam aminte de drumul cu maşina de la Bucureşti la Mişcoltz, de concluziile trase asupra situaţiei din ţară, tot aşa astăzi, după peste 10 ani petrecuţi în Occident, încerc să analizez situaţia politică mondială la zi.

Ne aflăm în plină "destindere", iniţiată de conducerea mondialistă în frunte cu Armand Hamer, în Ianuarie 1986 la Moscova, urmată de o întâlnire Reagan-Gorbaciov.

A urmat o nouă vizită la Moscova a unei delegaţii mondialiste, în Februarie 1987, condusă tot de Armand Hamer şi noua "destindere" a fost definitivată. Întâlnirile Reagan-Gorbaciov oficializând doar cele dinainte stabilite.

Acest prim semnal al "destinderii", a fost şi primul semnal al încheierii politicii lui Ronald Reagan, care reuşise în numai 6 ani, să restabilească prestigiul Americii şi să recapete încrederea acesteia, în întreaga lume. Şi totuşi, nici în acel timp nu m'am lăsat înşelat de politica americană !

Iată ce scriam în numărul 2+3 din Decembrie 1985 din "Stindardul Românilor" deci înainte de "destindere" în articolul Linia ziarului :

"Politica mondială occidentală, a fost este şi va fi oscilatorie şi duplicitară, datorită împletirii intereselor economice cu cele politice, care-şi afirmă cu rândul preponderenţa. Atitudinea statelor capitaliste faţă de comunism nu reflectă decât aceste interese, care sunt supra-statale, sunt interesele masoneriei, interese ce influenţează ambele tabere şi care dictează haosul politic aparent, în realitate ordinea desăvârşită a intereselor masonice."

Şi mai departe scriam :

"Să nu ne facem iluzia că politica dusă de puterile occidentale ar urmări instaurarea unei dreptăţi sociale sau naţionale, chiar dacă au fost enunţate anumite principii cum ar fi : "autodeterminarea, alegeri libere, drepturile omului", etc. Acestea nu sunt decât mijloace de propagandă, noţiuni cu totul lipsite de conţinut pentru cei ce le-au enunţat. Au dovedit acest lucru la Yalta, l-au reconfirmat la Helsinki."

Ceea ce scriam atunci s'a confirmat astăzi. Ronald Reagan nu a fost decât pionul întrebuinţat de mondialism pentru incitarea la maximum a "războiului rece", pentru a urma "destinderea". El şi-a făcut datoria, trebuia să dispară. Nu a dispărut întocmai ca Nixon, deoarece a trebuit să se ţină

seama de imensa sa popularitate, dar sfârşitul său a fost mai tragic, fiind obligat să se dezică şi să fie chiar el persoana care să promoveze "destinderea".

Ciclul "război rece - destindere", îşi urmează cursul inaugurat cu peste 40 de ani mai înainte ! Se pune întrebarea : de ce nu vrea mondialismul să lichideze această situaţie intolerabilă, când Ronald Reagan era atât de aproape de a o realiza ?

Continuarea politicii ferme a lui Ronald Reagan ar fi dus la capitularea comunismului. Aceasta este un fapt indubitabil. Şi-atunci de ce o întoarcere de 180 de grade şi o nouă "destindere" ?

Incontestabil, între mondialism şi comunism sunt puncte comune, dar şi mari deosebiri în ceea ce priveşte instaurarea unei ordine mondiale viitoare. Dacă însă mondialismul l-ar fi lăsat pe Ronald Reagan să lichideze comunismul, noua ordine preconizată de mondialişti, nu ar fi fost cea dorită de ei. Au putut să-şi dea seama bine de acest lucru, prin curentele europene, care converg din ce în ce mai mult către o autonomie europeană pe baza unei suveranităţi absolute. Ideia unui nucleu franco-german, care să depăşească interesele economice, tinzând către o comunitate europeană politică, economică şi militară, pe baza Suveranităţii popoarelor, este în totală contradicţie cu interesele mondialiste.

Mondialiştii doresc o Europă federalizată, dar sub egida unei Suveranităţi supra-statale, mondiale.

Experienţa unei Europe economic unită s'a tradus prin superioritatea ei faţă de economia americană, aceasta fiind depăşită atât prin producţia realizată, cât şi prin mijloacele de transport şi pieţele de desfacere. Mondialismul nu poate admite decât un centru comun, acela găsindu-se la ei şi nu în altă parte. O încercare europeană de a extinde unitatea economică, la una politică şi militară pe baza unei Suveranităţi naţionale, este în totală contrazicere cu interesele mondialiste.

Mondialiştii nu vor să lichideze comunismul, care pentru ei reprezintă o pondere împotriva unui potenţial inamic cu mult mai puternic, pe care l-ar putea constitui o Europă unită economic, politic şi militar pe bază de Suveranitate naţională.

Acesta-i punctul vulnerabil nerezolvat şi datorită acestuia convieţuirea mondialisto-comunistă, tradusă prin "război rece - destindere" continuă.

Timidele încercări de relativă "liberalizare" în Uniunea Sovietică, au dus pe mondialişti la o concluzie clară : toate ţările de sub jugul sovietic, odată eliberate, vor deveni state naţionale, care nu vor mai admite niciodată nici măcar o Suveranitate limitată. Ori dacă acest lucru va fi realizat, înseamnă o nouă întărire a Europei, înseamnă o Confederaţie de state europene având la bază Suveranitatea naţională.

In concluzie, momentul politic de a lichida comunismul, nu este favorabil mondialiştilor, ei având interesul menţinerii actualei situaţii internaţionale, până când prin diferite manevre politice şi economice să-şi asigure în Europa o totală dominare. Aceasta înseamnă promovarea socialismului în

Europa, care să stabilească noi puncte de apropiere de Uniunea Sovietică şi să creiaze o nouă destabilizare europeană.

Este evident faptul că o Europă unită pe baza unei Suveranităţi naţionale nu intră în vederile socialismului.

Europa trebuie supusă unei noi desnaţionalizări, popoarele europene trebuiesc să devină populaţii europene, fără ideal, fără Dumnezeu, fără Patrie, fără Familie, pentru ca fructul să fie copt şi gata de cules de către mondialism. Că el va fi cules de către mondialism sau de către comunism, acest lucru rămâne de văzut. Deocamdată, aceste două mari forţe internaţionale au încă interese comune.

Dar acest timp de "respiro" acordat de către mondialişti, comuniştilor, convine de minune acestora din urmă, şi este de altfel prevăzut de doctrina lor : "doi paşi înainte, unul înapoi".

Incontestabil, ambele forţe internaţionaliste duc în momentul de faţă o politică pe muchie de cuţit. Uniunea Sovietică are mari probleme să ţină sub control, atât retragerea din Afganistan, cât şi situaţiile turbulente din Armenia, Lituania, Letonia şi Estonia. Atmosfera supraîncărcată din ţările subjugate şi în special cea din Polonia, ridică alte probleme Uniunii Sovietice. Situaţia este deosebit de gravă peste tot şi, în acest timp, sovieticii nu au realizat nici măcar îmbunătăţirea economică pe care o sperau.

In Europa, statele naţionale nu mai sunt în stare să ducă o politică economică în ţimp, fiind obligate la a se limita de a trăi de azi pe mâine, stând fiecare în espectativă asupra evoluţiei politicii internaţionale, dar şi a vecinilor parteneri.

Revenirea socialiştilor la putere în Franţa a produs o mare nelinişte guvernului german, destul de dezorientat de propria sa situaţie internă. Până acum guvernul german îşi stabilise o linie de conduită cu partenerul francez, ajunsese la puncte de vedere comune în vederea unei colaborări serioase, în vederea extinderii înţelegerii economice într'una politică şi militară. Acum din nou fiecare dintre parteneri are îndoielile lui, rezervele lui şi totul stagnează. Este tocmai ceea ce a urmărit mondialismul.

Alegerile americane vor arăta dacă mondialimul va merge cu paşi fermi de consolidare a "destinderii" şi în acest caz va veni la putere un preşedinte democrat, sau vor lăsa toate porţile deschise, aducând la putere un preşedinte republican. Ambii candidaţi reprezintă acelaşi stăpân - mondialismul - deosebirea dintre ei fiind numai de nuanţe.

Nimic nou nu ne aduc următorii ani din partea Occidentului, dar surprizele ar putea să vină tocmai din lagărul comunist. Fiindcă incontestabil o revenire la - mână forte - în Rusia ar constitui un neprevăzut, iar o prăbuşire internă, o mare surpriză. Ambele ipoteze sunt posibile. Dar mai există şi o a treia posibilitate, aceea a unei liberalizări sub stric control, care va necesita un timp îndelungat, poate chiar 20 de ani !

Se pare totuşi că sfârşitul secolului, va aduce rezolvarea situaţiei internaţionale, care nu se va putea prelungi la infinit.

Anii petrecuţi în comunism, la fel cu cei petrecuţi în Lumea Liberă, mi-au clarificat că atât Comunismul, cât şi Mondialismul, au un prim obiectiv comun : suprimarea ideii de Dumnezeu, de Patrie şi de Familie. Se întrebuinţează pentru aceasta, toate mijloacele de dezinformare : educaţia, cultura, revistele, presa, televiziunea, cinematografia şi radioul.

Cele două mari puteri mondiale, au deasupra lor o supraconducere unică, care le coordonează dincolo de aparentele adversităţi şi care a preconizat încă de la Revoluţia Franceză, Guvernul Mondial ce va trebui instaurat. Numai un accident imprevizibil, ivit pe parcurs, ar mai putea schimba faţa omenirii.

Acest Guvern Mondial va putea lua conducerea omenirii, în momentul în care popoarele lumii vor fi transformate în populaţii şi va dispare complectamente ideia de Dumnezeu de Patrie şi de Familie. O ultimă etapă înaintea Guvernului Mondial, va fi instaurarea socialismului pe întreaga suprafaţă a globului.

Dacă în Lumea Comunistă, opinia publică nu interesează, decât în prea mică măsură, în Lumea Liberă, ea este manevrată cu multă abilitate de către Marea Finanţă Internaţională. Alegerilor din Franţa sau Statelor Unite, spre exemplu, li se acordă o importanţă deosebită, pe când în realitate rezultatul lor este pregătit cu minuţiozitate cu mult timp înainte de către Forţele Oculte. Şefii de guverne şi de state, nu reprezintă decât nişte pioni, mişcaţi pentru a face faţă "războiului rece sau destinderii", după cum dictează interesele Marei Finanţe Internaţionale.

Abia astăzi îmi dau seama că cei trei ani de război, în care mi-au fluerat gloanţele şi schijele pe la urechi, pe câmpuri pline cu noroi şi zăpadă, că cei 16 ani de închisoare cu lanţuri, frig şi foame, bătut şi schingiuit, că cei 14 ani, de suprimare a gândirii şi de muncă istovitoare în "libertatea" comunistă, nu au fost suficienţi pentru a cunoaşte toate josniciile omeneşti. Trebuiau să se adauge şi aceşti ultimi zece ani, petrecuţi în Occident, în libertate, unde adevărata micime sufletească a oamenilor, este liberă a se desfăşura în întreaga ei amploare, unde ura şi minciuna nu au limite, unde calomnia, falsul şi dezinformarea sunt armele la îndemâna oricui, în slujba apărării intereselor proprii şi orgoliilor nelimitate. Abia astăzi, la sfârşitul vieţii, când oportuniştii de toate nuanţele - ieri comunişti, azi "democraţi" - mă împroaşcă cu noroi, abia acum realizez, că numai după ce voi părăsi această lume, numai după ce mă voi prezenta în faţa Judecăţii Supreme, voi avea dreptul să afirm : "AM TRECUT PRIN IAD" !

* * *

Citind revista "Dialog" din Iulie-August 1988, în care se găsesc obişnuitele calomnii împotriva mea, constat cu surprindere readucerea pe tapet a zilei de "23 August"!

Evident, neobositul domn Dinu Zamfirescu - asul meselor rotunde - se simte obligat să aducă clarificări şi în acest subiect ce nu fusese după opinia domniei sale suficient dezbătut !

In numărul 8+9 din Octombrie 1986 al ziarului "Stindardul Românilor" am scris articolul :"Să păstrăm Tăcerea".

Acel articol era un răspuns direct dat domnului Micle care în ziarul domnului Raţiu "Românul Liber", arătase cât a plâns de bucurie la 23 August şi, indirect Regelui, care acordase un interviu doamnei Nicoleta Franc, în care se umpluse de ridicol, lăudându-se din nou cu acţiunea sa de la 23 August şi arătând că la toate fărădelegile petrecute în Ţară, el a tăcut până acum, fiind un Rege Constituţional, deci lăsând guvernul să vorbească în numele Ţării !

In fond Regele avea dreptate, guvernul era legal, nu-l legitimase chiar El?

Intr-un alt interviu, acordat de către Rege domnului Constantin Mareş, cu ocazia anului Nou 1987-1988, la întrebarea acestuia în legătură cu aducerea la putere a guvernului Groza, Regele răspunde :

"Mareşalul Malinovski a scos tancurile sovietice, care se plimbau pe străzile Bucureştiului şi în faţa unei asemenea situaţii nu era nimic de făcut".

Domnul Constantin Mareş, aminteşte despre sfaturile domnului Maniu şi Brătianu, "care considerau că un guvern nereprezentativ nu trebue să fie recunoscut decât prin forţa armatelor ruseşti şi nu cu acordul tacit al Majestăţii Voastre".

- Este adevărat, dar nu se putea face altfel.

Deci Regele, neascultând sfatul opoziţiei, renunţă în fond a reprezenta Ţara, devenind astfel mai mult un Rege al "Aliaţilor fireşti"!

Domnul Constantin Mareş, trece mai departe, afirmând :

- Iacă-tă-ne ajunşi în 1946, când Mareşalul Antonescu a fost judecat şi condamnat la moarte de către un Tribunal Popular. Sire, nu era prerogativa dumneavoastră de a-l graţia pe Antonescu, aşa cum aţi făcut-o şi cu alţi condamnaţi?

- Da este adevărat, era prerogativa mea, dar din nou ne întoarcem la aceiaşi situaţie cu insistenţele ruseşti, cu ameninţări ; eu am încercat de mai multe ori să-l salvez pe Antonescu şi a fost imposibil, nu am reuşit.

Domnul Constantin Mareş, continuă :

- După alegerile frauduloase din 1946 în care FND-ul a luat o majoritate covârşitoare şi din nou sunteţi pus în faţa unei opţiuni dificile : a inaugura parlamentul sau a dizolva camera şi a convoca noi alegeri.

- Intr'adevăr, sentimentul meu personal, cât şi Maniu şi Brătianu erau complect contra deschiderii parlamentului, dar mă aflam din nou într'o imposibilitate de a face altceva, am cerut un sprijin cel puţin moral din partea Statelor Unite şi al Marii Britanii, dar nu a venit absolut nimic.

- Dar dacă trecem în revistă evenimentele din 1947, arestările din Ţară, procesul înscenat lui Iuliu Maniu, condamnarea sa la închisoare pe viaţă în faţa cărora nu puteaţi întreprinde nimic, numirea la externe a lui Ana Pauker şi la război a lui Bodnăraş, nu devenise preţul acestei convieţuiri prea mare ?

- Evident preţul era mare, totuşi prezenţa mea în Ţară a putut frâna pe cât se poate iniţiativele comuniste, se poate vedea chiar din ţările vecine, unde schimbările şi lucrurile au mers mult mai repede decât la noi.

In realitate, procesul comunizării ţărilor vecine, a mers mult mai încet decât la noi.

- Şi nu credeţi că ruşii şi comuniştii instalaţi la putere au profitat de elementul de continuitate pe care-l constituia monarhia şi de popularitatea şi prestigiul dumneavoastră pentru a împinge România în situaţia spre care urma să fie în următorii 40 de ani ?

- Eu cred că am putut frâna mai mult decât au profitat ei de mine.

- De ce numai la 5 Martie 1948 la Londra aţi denunţat abdicarea ?

Regele răspunde că a făcut acest lucru atât de târziu, pentru a respecta suspiciunile elveţiene, care nu acceptă ca pe teritoriul lor să se facă declaraţii politice!

Este un lucru cu totul inexact, deoarece Regele nu trebuia să facă declaraţii politice publice, care ar fi deranjat susceptibilităţile elveţiene, ci o declaraţie particulară la un notariat, care ar fi invalidat abdicarea.

- Vă menţineţi la această denunţare făcută la Londra ? Ce valoare practică poate avea astăzi ?

- Practic, nu prea mult, căci astăzi se ţine seama de situaţia de fapt, nu de situaţia de drept, însă faptul că am fost obligat să semnez acest act, nu face ca el să fie legal.

Ori ce act semnat sub ameninţare nu poate fi valabil, dacă în momentul în care ameninţarea a încetat, el a fost denunţat. Regele nu a făcut acest lucru, lăsând să treacă trei luni, denunţarea fiind din punct de vedere juridic cu totul tardivă.

Cedările succesive, pe care Regele le recunoaşte în acest interviu, demonstrează clar că nu a reuşit absolut niciun fel de frână pe care o invocă în scuza sa, arătând în schimb fără drept de apel că a cedat în toate ocaziile şi astfel odată mai mult se poate vedea că singura modalitate de a se apăra de toate aceste triste evenimente, rămâne păstrarea tăcerii asupra lor.

Articolul meu :"Să păstrăm Tăcerea", încerca să apere Exilul Românesc, de acest "nod al discordiei - 23 August" - şi pe însuşi Regele Mihai, care nu putea ieşi decât foarte şifonat, abordându-se acest subiect.

Domnul Zamfirescu însă vrea să aducă lumină asupra acestui atât de controversat 23 August şi culmea, reuşeşte în parte ! El convoacă la - o masă rotundă, - pe care bineînţeles o conduce, pe domnii : George Barbul, Mircea Ioaniţiu şi Horia Georgescu. Dintre aceştia, desigur domnul Mircea Ioaniţiu - secretar al Regelui - care luase parte activ la 23 August, era cel mai îndreptăţit să cunoască adevărul. De altfel domnia sa, în decursul anilor, a scris zeci de pagini despre acest subiect în ziarul "Dreptatea" al

domnului Miclovan, în revista "Dialog" a domnului Solacolu, în ziarul "Universul" al domnului Buhoiu şi în ziarul "Lupta" al domnului Mihai Korne. Să fi găsit domnul Ioaniţiu această presă, cea mai indicată de a aduce "adevărul", pentru susţinerea fostului Suveran ? Se pare că da !!!

Iată ce scrie domnul Ion Varlam în această privinţă în Iunie 1984 :

"Simplul fapt de a scrie în acele publicaţii care, în mod direct sau indirect, aparţin regimului sovietic de la Bucureşti, sau stipendiate de către acesta, alcătuieşte un act de colaborare caracterizată cu acel regim politic."

Ne referim strict la ziarul "Dreptatea" al domnului Miclovan, care în unanimitate este recunoscut ca reprezentând Bucureştiul !

Din păcate, omul ori cât de bine intenţionat ar fi (la adresa fostului Suveran), scriind şi vorbind mult, scapă şi adevăruri, pe care cu atâta migală le ascunsese până acum ! Astfel domnul Ioaniţiu afirmă la aceasta masă rotundă :

"La 23 august, dimineaţa, am fost trezit de telefonul care a sunat la ora 9. Am vorbit cu Mihai Antonescu, care a anunţat că va veni în audienţă, împreună cu Mareşalul Antonescu, în după amiaza zilei de 23 August."

Să comentăm puţin această declaraţie a domnului Mircea Ioaniţiu. Reiese cu claritate faptul că Mareşalul a cerut audienţă la Palat şi nu a fost chemat de către Rege, aşa cum s'a afirmat până acum, de către susţinătorii Regelui !

Faptul corespunde adevărului. Iată ce cunosc în această privinţă :

In dimineaţa zilei de 23 August, pe la orele 10, am fost chemat telefonic la regimentul meu, să mă prezint imediat la Ministerul de Război. Am ajuns către orele 10 şi jumătate. Am fost imediat primit de către tatăl meu, care mi-a spus : "deoarece evenimentele se precipită şi nu se ştie când ne vom mai putea vedea, vreu să ştii anumite lucruri. Astăzi la orele 8 dimineaţa, Mareşalul l-a chemat urgent pe Clodius, ministrul economiei germane, care se află întâmplător la Bucureşti, pentru a-i comunica următoarele :

- Vă rog să luaţi legătura imediat cu domnul Hitler şi să-i comunicaţi că am hotărît să scot Ţara din răboi. Aştept până la ora 12 răspunsul dumneavoastră.

Mareşalul i-a arătat lui Clodius motivele pentru care este obligat să facă acest pas, dând întreaga vină pe nemţi. Durata convorbirii a fost de maximum jumătate de oră.

Tatăl meu a fost singul care a asistat la această convorbire, Mareşalul ţinând să fie prezent, deoarece îl desemnase să încheie armistiţiul.

Cu două zile mai înainte, tatăl meu îl rugase pe Mareşal să-l lase să plece pe front, pentru a încerca regruparea armatei către linia Nămoloasa-Focşani-Galaţi. Cererea îi fusese respinsă de către Mareşal, care-l numise pe generalul Şteflea să îndeplinească această misiune, tocmai pentru a-l rezerva în vederea armistiţiului.

Fără a intra în amănunte, descrisesem aceste fapte în cele câteva cuvinte, pe care le-am spus în August 1978 la Cenaclul literar "Apoziţia" şi redate de către revista Cenaclului numărul 6+7 din 1980-1981. Atunci, cele spuse de mine, nu au fost luate în serios de către cei prezenţi, constituind desigur

o noutate necontrolabilă. De altfel în recenzia făcută cărţii mele "Am trecut prin Iad", în ziarul "Lupta" în 1988, domnul Vlad Stolojan remarcă, ca neverosimilă, fiind necomfirmată, această întrevedere între Mareşal, Clodius şi tatăl meu.

Dacă cei prezenţi la Cenaclul literar "Apoziţia" în 1978, puteau să se îndoiască de veridicitatea spuselor mele, apoi domnul Vlad Stolojan, în 1988, a dat dovadă de superficialitate punându-mi sub îndoială o declaraţie, confirmată întru totul de arhivele secrete germane, puse la dispoziţia publicului cu 3-4 ani înainte. Domnul Vlad Stolojan ar fi trebuit să rămână la specialitatea pe care o are, aceea de critic literar, iar dacă a vrut să se extindă devenind şi istoric, atunci ar fi trebuit să fie la curent cu evenimentele astăzi cunoscute.

Dar să revenim la acea dimineaţa a lui 23 August 1944.

Mareşalul nu s'a mulţumit în a-i anunţa domnului Clodius intenţiile sale, ci în momentul în care a făcut acest lucru, îşi luase deja şi măsurile de siguranţă. Astfel trupele de pe front primiseră ordin să se deslipească de nemţi, îndreptându-se către linia Nămoloasa-Focşani-Galaţi, în aşa fel încât să poată face faţă atât atacului rusesc cât şi eventualităţii unui atac german.

L-am întrebat pe tatăl meu :

- Când se va încheia armistiţiul ?

- In câteva zile, depinde de două lucruri : se aşteaptă un răspuns al ruşilor pe de-oparte şi instalarea trupelor noastre pe linia Nămoloasă-Focşani-Galaţi.

- Ce răspuns trebuie să dea ruşii ?

- Tratativele cu ei durează de mai multă vreme, dar acum se aşteaptă un ultim răspuns, care în mod normal nu poate fi decât favorabil. S'ar putea însă ca ruşii să tergiverseze acest răspuns, datorită spărturii pe care au reuşit-o pe front. Tocmai această amânare a răspunsului lor, ne obligă la rezistenţă pe noua linie. In momentul în care-şi vor da seama de posibilităţile rezistenţei noastre, vor accepta desigur armistiţiul. Este vorba de câteva zile, ei nu-şi pot permite întârzieri şi nici pierderi inutile în oameni şi material. (Acest răspuns al ruşilor a venit în dimineaţa zilei de 23 August, dar a fost reţinut de către Niculescu-Buzeşti, şeful cifrului, ne fiind predat Mareşalului Antonescu). Acesta-i motivul pentru care te-am chemat, s'ar putea să nu ne mai putem vedea, cine ştie câtă vreme, astăzi la ora 2, merg la Patat împreună cu Mareşalul şi Mihai Antonescu, pentru a-i comunica Regelui intenţia noastră de armistiţiu.

Pe la orele 1 şi jumătate, tatăl meu a primit un telefon de la Preşidenţie, prin care i se anunţa amânarea vizitei la Palat, de la ora două, la trei. La orele două şi jumătate, am plecat către Palat împreună cu tatăl meu pe jos, fiind urmaţi de maşina ministerului. Cred că înainte de ora 3 am fost în faţa Palatului, unde ne-am despărţit, tatăl meu intrând în Palat, iar eu întorcându-mă la regiment.

Dar asupra acestor lucruri, iată ce se spune la masa rotundă.

Domnul Dinu Zamfirescu :

- Domnule Ioaniţiu, ce s'a întâmplat în acea noapte cu Mareşalul Antonescu, cu Mihai Antonescu ? Dar cum se face că au fost arestaţi Piky Vasiliu şi generalul Pantazi ? Au fost şi ei chemaţi la Palat ? Ei nu cunoşteau situaţia ? Când au fost ei chemaţi ?

- Au fost chemaţi ceva mai târziu, cred că în jurul orei 6. ...

Nu am cunoscut decât ulterior cele spuse în legătură cu arestarea generalului Vasiliu şi colonelulului Elefterescu, dar în privinţa tatălui meu, domnul Mircea Ioaniţiu, nu cunoaşte situaţia reală. Tatăl meu, nu a fost chemat la Palat de către conspiratori, ci de Mareşalul Antonescu şi a venit singur şi, nu la orele 6, ci la orele 3. Dar acestea sunt amănunte, s'ar fi putut să-i scape domnului Mircea Ioaniţiu.

Această "masă rotundă", devine interesantă prin afirmaţiile domnului George Barbul :

- In noaptea de 23 august, pe la ora 11, adică la puţină vreme după ce fusese comunicarea la radio, am primit un telefon de la Palat, din partea lui Camil Demetrescu, care mi-a cerut să vin de urgenţă la Palat. Niculescu-Buzeşti şi-a chemat colaboratorii Piky Pogoneanu şi Camil Demetrescu erau cei mai apropiaţi, şi ei erau la Palat. Şi m-am dus la Palat, unde am ajuns ... nu mai ştiu ora exactă. (Cât putea face cu maşina la ora aceea, când circulaţia în Bucureşti era atât de rară ? Maximum 20 de minute.) Şi-atunci Niculescu-Buzeşti mi-a povestit ceeace s-a întâmplat. Dar să nu mai revenim asupra acestui lucru, pentrucă important este aspectul politic, nu aspectul anecdotic, cred eu. Şi am fost pus în faţa unei chestiuni la care nu mă aşteptam şi care, trebuie să mărturisesc nici astăzi n-o înţeleg : era o doză de naivitate, cu "misiunea" care voia să mi se dea, care mi se pare şi astăzi foarte curioasă. Mi se cerea să mă duc să-l văd pe Mareşal şi să-i cer să-şi semneze demisia, pentru că atunci ar fi putut fi prezentată demisia lui ca un act legal şi noul guvern putea să îl arate nemţilor. Pentru că înainte, din spusele lui Niculescu-Buzeşti, venise Killinger la Palat, care a avut o audienţă la Rege. Niculescu-Buzeşti era prezent. Killinger i-a spus cu dispreţ : "Herr Aussenminister ...". Şi Gerstenberg, ataşatul aerian german la Bucureşti, şi-a luat angajamentul să meargă la Ploieşti, pentru ca trupele germane să nu vină asupra Bucureştiului. In realitate, el s-a dus ca să le aducă la Bucureşti. Această permisiune i s-a dat. Eu am refuzat această misiune. La care Niculescu-Buzeşti mi-a spus : "Stai aici şi mai gândeşte-te". Am stat acolo şi m-am mai gândit, şi pe urmă mi-am spus : "La urma urmei, eu nu trebuie să fac ceeace mi se cere. Eu, dacă mă duc la Mareşal îi spun : "Domnule Mareşal, dacă aveţi ceva instrucţiuni de dat, vă rog să mi le daţi". Atunci m'am dus la Niculescu-Buzeşti şi i-am spus. După atâta timp cât a trecut, îmi este foarte greu să spun orele exacte. La care Niculescu-Buzeşti mi-a spus : "Bine, vino la Sănătescu şi spune-i că te duci să-l vezi pe Mareşal". Când am ajuns în faţa generalului Sănătescu, el mi-a spus : "E prea târziu. Mareşalul nu mai este la Palat. A fost ridicat de Bodnăraş".

In concluzie, după ceeace afirmă domnul George Barbul, înainte de orele 12 noaptea, cei cinci ostateci, în cap cu Mareşalul Antonescu, părăsiseră

Palatul Regal, fiind luaţi de către Bodnăraş ! O mare noutate în acest sens, deoarece până acum toţi susţinătorii actului de la 23 August afirmaseră că Bodnăraş i-a ridicat după plecarea Regelui, pe care cu toţii o confirmă că a avut loc după ora două noaptea !

Dar iată cum decurge mai departe "masa rotundă". Domnul Dinu Zamfirescu întreabă :

- Cine l-a predat pe Mareşal ?

Domnul Mircea Ioaniţiu răspunde :

- Nu ştiu. Aceasta s'a întâmplat după ce am plecat noi din Capitală, după ora 2 noaptea mi se pare.

Domnul George Barbul aduce lămuriri :

- Din câte a spus generalul Sănătescu atunci când m-am dus cu Niculescu-Buzeşti la el, pentru a merge să-l văd pe Mareşal, Bodnăraş a venit şi a spus : "L-aţi lăsat pe Mareşalul Antonescu să se ducă la nemţi. L-aţi predat nemţilor !". La care generalul Sănătescu a spus : "Nu-i adevărat, este aici. Du-te să-l vezi". Şi Bodnăraş cu oamenii lui s-au dus şi l-au ridicat.

Dar domnul Mircea Ioaniţiu, ne aduce la cunoştinţă o discuţie anterioară :

- Domnul Pătrăşcanu a dat asigurări şefilor politici şi Regelui, că Mareşalul Antonescu va fi ţinut cu toată cinstea, sau cu toată grija care se putea oferi în acele condiţii, şi că nu va fi maltratat...

Deci iată ceva cu totul nou ; Regele ştia încă înainte de 23 August că Mareşalul va fi predat comuniştilor !

Tot domnul Mircea Ioaniţiu ne confirmă :

- La Palat erau deja Pătrăşcanu şi Titel Petrescu. Bodnăraş a venit pe la 10 şi jumătate.

De data aceasta, adevărul iese la iveală, afirmaţiile domnilor George Barbul şi Mircea Ioaniţiu coincid. Bodnăraş a venit la Palat pe la 10 şi jumătate şi între orele 11 şi jumătate şi 12 noaptea, Bodnăraş însoţit de cei cinci chelneri, a ridicat pe cei cinci ostateci, cu ştiinţa tuturor. Fără consimţământul lui Sănătescu, era absolut imposibil ca 10 oameni, cu Bodnăraş 11, să fi putut ieşi din Palat, fără să se ştie ! Deci Regele era prezent în Palat, atunci când Mareşalul a fost predat comuniştilor şi acest lucru fusese hotărît mai înainte de 23 August ! Aflăm aceste lucruri de la martori oculari, care încurcându-se în minciuni au scos adevărul la iveală !

Interesant este că dacă Regele a făcut puţine declaraţii în legătură cu arestarea Mareşalului Antonescu, în absolut toate a ţinut să sublinieze că Mareşalul a fost predat comuniştilor, după plecarea sa de la 2 noaptea ! Şi cu aceiaşi încăpăţânare, Regele a susţinut că l-a arestat pe Mareşal fiindcă acesta nu voia să încheie armistiţiu ! Dar după atâta încurcătură în minciuni, cine mai poate crede acest lucru?, când scopul pentru care ceruse audienţă, era tocmai anunţarea Regelui despre armistiţiul ce va urma ! Singura divergenţă posibilă consta din faptul că în timp ce Mareşalul voia armistiţiu peste câteva zile, Regele şi camarila doreau capitularea imediat.

Mai devreme sau mai târziu, adevărul iese întotdeauna la suprafaţă, mai ales atunci când ai prieteni limbuţi care ţin neapărat să te apere !

Dar această "masă rotundă" a mai scos şi alte adevăruri, tragico-comice, despre care până acum nu s'a vorbit !

Arestarea era executată, dar le trebuia un nou guvern. În această privinţă, domnul Mircea Ioaniţiu ne spune cu candoare :

- Am luat anuarul armatei şi am început să căutăm acolo, ca să-i găsim pe cei indicaţi pentru diferitele poziţii!!!

Şi tot domnia sa ne spune :

- Pătrăşcanu a venit cu Proclamaţia Regelui pentru încheierea armistiţiului şi cu trei decrete de care era nevoie ! Tot el a adus un specialist care să imprime vocea Majestăţii Sale pentru Proclamaţie.

Cu drept cuvânt ne întrebăm : ce s'ar fi făcut conspiratorii, dacă Pătrăşcanu şi Bodnăraş, nu s'ar fi gândit la toate ? Este o ruşine, dar din păcate un adevăr, pentru descoperirea căruia trebuie să-i fim cu toţii recunoscători domnului Dinu Zamfirescu, care a organizat această masă rotundă.

Noi credem însă că domnul Dinu Zamfirescu a făcu totuşi o greşală, neinvitându-i şi pe domnii Jacques Vergotti şi Ion Mocioni-Stârcea, deasemeni "eroi ai actului de la 23 August", care la rândul lor ar putea contribui la scoaterea în relief a "strălucitului 23 August"! Lipsa domnului Jacques Vergotti, care în trecut a adus atâtea "servicii Casei Regale", nu este de înţeles.

În încheiere, trebuie să recunosc că articolul meu "Să păstrăm Tăcerea", nu a avut niciun rost atâta vreme cât Regele însuşi şi toţi susţinătorii săi, prin interviuri şi mese rotunde scot tristul adevăr la lumina zilei !

De geşelile gramaticale existente, nu sunt responsabil, deoarece eu nu fac decât să citez din revista "Dialog".

* * *

În Ianuarie 1978, cu ocazia împlinirii a 20 de ani de la moartea tatălui meu, mă hotărăsc să-i fac un prastas. Iau legătura cu preotul bisericii Sfântul Elefterie în acest sens şi anunţ parastasul la rubrica : "morţi" a ziarului "România Liberă".

Spre surprinderea mea, ziarul respectiv nu are consemnat în rubricile sale anunţul meu. Chem la telefon redacţia ziarului şi cu multă greutate reuşesc să vorbesc cu redactorul şef.

- Domnule redactor şef, v-am trimis anunţul pentru comemorarea a 20 de ani de la moartea tatălui meu, vreau să ştiu pentru care motiv nu l-aţi publicat ?

- Domnule Pantazi, am avut dificultăţi pentru publicarea acestui anunţ !

- Vi s'a interzis de către Securitate ?

- Nu aşi putea spune, dar am avut dificultăţi !

- Domnule redactor şef, pe mine nu mă interesează dificultăţile dumneavoastră, dar ţin să vă previn că dacă nici acest drept elementar de a comemora morţii, nu este respectat, mă voi vedea obligat de a anunţa

postul de radio "Europa Liberă" de felul cum vă faceţi datoria. Vă rog să comunicaţi celor ce v'au făcut dificultăţi ceeace v-am spus. Vă dau un ultim termen spre a-l publica : ziarul de mâine dimineaţă !

A doua zi în "România Liberă" a apărut anunţul cu singura modificare : "comemorare" în loc de "parastas" !

Biserica Sfântul Elefterie, a fost arhiplină, mulţi trebuind să rămână afară, deoarece nu aveau loc înăuntru. Rămăşiţele întregului corp ofiţeresc din Bucureşti, au înţeles să fie prezenţi. S'au remarcat doar câteva absenţe : ale generalilor Marcel Olteanu, Anton şi Emilian Ionescu precum şi a colonelului Aurel Balaban, care s'au alăturat celor ce au făcut 23 August, iar mai târziu comuniştilor. Şi totuşi dintre aceştia din urmă, a fost prezent generalii Vasiliu Răşcanu şi Cambrea !

Generalii Tedy Radu, Paul Teodorescu şi Amiralul Măcelaru toţi trei de peste 80 de ani, s'au aşezat în primul rând.

Cu această ocazie, ofiţerii noştri au arătat cel mai profund ataşament pentru ceeace a reprezentat odată armata română, parastasul pentru tatăl meu oferindu-le această posibilitate de manifestare, care a luat astfel o semnificaţie pur politică.

Desigur Securitatea a fost prezentă în mare număr, dar nu a reacţionat în niciun fel, cu toate că după terminarea slujbei religioase, rămânerea tuturor în biserică s'a prelungit mult, fiecare voind să-şi manifeste sentimentul de solidaritate faţă de cel ucis la Râmnicul Sărat.

Am mulţumit după aceea preotului, care a oficiat un parastas în care se vedea că a pus tot sufletul.

- Domnule Pantazi, eu sunt preotul care am fost trimis la Paris pentru a lua în primire pentru guvernul român biserica de-acolo. Am pe conştiinţă acest lucru şi de aceea vi-l aduc la cunoştiinţă. Vreau să vă spun că am fost obligat să mă duc, oprindu-mi-se familia în Ţară şi că am fost fericit că nu mi-am putut îndeplini misiunea !

* * *

Întrerup lucrul la computer, deoarece a venit poşta. Ca de obiceiu, multă corespondenţă. Văd o scrisoare voluminoasă ... expeditor doamna Tătaru. O deschid !

Doamna Tătaru a citit primul meu volum din "Am trecut prin Iad"! După diferite consideraţii asupra cărţii, urmează următoarea întrebare :

"Anchetatorul despre care scrieţi că l-aţi avut la Baia Mare în 1953 şi pe care-l numiţi Vuelniciuc, nu este una şi aceiaşi persoană cu Vasile Velneciuc, a cărui fotografie o veţi găsi în această scrisoare ?"

Evident că da, eu i-am pocit numele, deoarece nu l-am văzut niciodată scris.

Doamna Tătaru l-a cunoscut la Satu Mare, l-a întâlnit de mai multe ori. Aflase despre el că a fost ofiţer de Securitate şi că fusese foarte temut. Când l-a cunoscut doamna Tătaru, îndeletnicirile sale erau destul de

dubioase, neavând un serviciu stabil. Fusese dat afară din Securitate, făcea pe "omul de litere", scrisese pe la diferite reviste locale şi după toate informaţiile se ocupa cu "turnătorii".

Apoi a fost directorul Fondului Plastic al judeţului Maramurş şi în cele din urmă la întreprinderea cinematografică a aceluiaşi judeţ.

In ultimul moment îmi vine ştirea tot de la doamna Tătaru, că ar fi decedat în cursul anului 1987.

Redau la sfârşitul acestei cărţi fotografia pe care am primit-o, împreună cu biografia sa, apărută într'o revistă al cărui nume nu-l cunosc.

După 35 de ani, aici în München îmi este dat să văd fotografia fostului meu anchetator şi să-i cunosc biografia ! Citindu-i datele consemnate pe această fotocopie, îmi dau seama că atunci când mi-a fost anchetator avea numai 24 de ani, în timp ce eu aveam 33!

Era un bun anchetator şi pot spune civilizat, nu m'a bruscat niciodată şi slavă Domnului, ar fi avut suficiente motive să o facă ! Să fi fost oare "momentul politic" imediat după moartea lui Stalin, care i-a impus această purtare ? Să fi fost atunci dat afară din Securitate datorită insuccesului pe care l-a avut prin procesul ce a urmat şi triumful nostru să-i fi cauzat prăbuşirea ? Nu pot răspunde la aceste întrebări.

În primul volum al cărţii mele, am scris mult despre acest anchetator, tocmai fiindcă se deosebea de toţi ceilalţi pe care i-am avut. Am considerat că a descrie chinuri şi torturi, pe care le-au practicat toţi anchetatorii Securităţii, a devenit un fapt banal şi de aceea l-am preferat pe Velneciuc, care a întrebuinţat abilitatea şi inteligenţa pentru a obţine ceeace voia. Desigur, cu metoda întrebuinţată, nu ar fi obţinut mai nimic, dacă nu ar fi avut ajutorul nelimitat al lui Ducu Ciocâlteu, care ne-a "turnat" în mod ordinar.

Dar acel "moment politic" a trecut şi probabil că şi Velneciuc, din moment ce era considerat ca "temut", a schimbat foaia intrând în "rândul oamenilor"!

In afara răscolirii amintirilor, desigur atât de neaşteptată după 35 de ani şi mai ales aici la München, biografia lui Velneciuc, de "scriitor şi poet", mi-a adus aminte de un articol din "Cuvântul Românesc", de acum câţiva ani, în care se semnala prezenţa pe litoralul Californiei a altui "mare poet", cunoscutul colonel Koler, din echipa lui Nikolsky, responsabil direct de marile crime împotriva Neamului Românesc din tristele timpuri ale Anei Pauker şi Gheorghiu-Dej ! Acest colonel Koler sosise în Statele Unite prin intervenţiile Vicepreşedintelui Busch şi al ministrului de Externe Haig şi, ca "bătrân pensionar", se ocupa cu "versuri în idisch"!

Să fie oare o caracteristică a ofiţerilor de Securitate, ca după ce au părăsit sălbatica meserie pe care au practicat-o să se refugieze în poezie ? Ce contigenţă o exista între setea de sânge şi aceea de a scrie versuri ? De altfel aceiaşi caracteristică a fost evidenţiată şi de către Nicolae Ceauşescu, un alt "mare poet al neamului"!

* * *

In sfârşit vine şi mult aşteptata plecare la Cleveland ! Ultima etapă a unei scurte cariere politice pe care nu am dorit-o, dar căreia m'am devotat cu tot sufletul şi cu ultimele resurse fizice.

Ea a debutat printr'un eşec, la 12 Aprilie 1986 la Paris, şi s'a terminat la 2 Octombrie 1988 la Cleveland cu cel mai mare succes pe care mi l-aşi fi putut închipui !

Dar eşecul de la Paris a fost numai o tatonare a posibilităţilor de a uni Exilul Românesc, căci acţiunea propriuzisă, în care mi-am asumat întreaga răspundere, a început la 3 Septembrie 1987 la Freiburg, unde a luat naştere Frontul Naţional al Unirii Românilor.

La 4 Iunie 1988, la Paris, cu toate obstrucţiile ce-am întâmpinat, Congresul Mondial Românesc a luat fiinţă. Nu a fost format decât un nucleu, în jurul căruia, în timp, urma să se grupeze întreg Exilul Românesc.

Astăzi 22 Septembrie 1988, pornesc către Cleveland, unde urmează să se definitiveze Unirea Exilului Românesc.

Mă scol la 5 dimineaţa şi iau trenul către Frankfurt, unde mă aşteaptă în gară Mircea Constantinescu şi Paul Morcov, care mă conduc la aeroport.

Traversez pentru prima oară Oceanul ! Mi-aşi fi închipuit eu oare atunci când mă aflam în celula de la Zarca - Gherla, ce-mi va rezerva viitorul ?

Mă uit pe fereastra avionului şi nu văd decât nori albi. Pe la jumătatea drumului, cerul se înseninează puţin şi printre nori zăresc micile colibe ale eschimoşilor. Mă aflam deasupra Groelandei !

In sfârşit avionul se îndreaptă către aterizare, am ajuns la Toronto, după 17 ore de când pentru mine a început ziua la München !

Drumul prin aerodrom este lung, extrem de lung pentru puterile mele de a merge pe jos. In sfârşit îl întâlnesc pe Doru Popescu, care mă aştepta. Cu dubiţa lui, un Volkswagen, ajungem acasă la domnul Prof. Tudor Bompa. Ambii mi-au făcut o primire frăţească. Stăm mult de vorbă despre tot şi despre toate. Ajung să mă culc, după 26 de ore de când mă deşteptasem la München !

A doua zi fac o plimbare cu domnul Prof. Bompa, vizitând în fugă Universitatea York, un cartier de vile, apoi centrul oraşului Toronto cu Parlamentul.

Spaţiul imens, lăţimea străzilor, mă frapează în primul rând ! Deosebirea faţă de oraşele europene este imensă. Universitatea York se poate spune că este un cartier modern cu mari parcuri între clădiri. Toate blocurile sunt de maximum 4 etaje, simple, frumoase şi primitoare.

Cartierul de vile este splendid. Toate sunt mari, variate ca stil de construcţie şi separate de imense parcuri, curate şi originale.

In centrul oraşului, antena de Televiziune, mândria canadienilor, fiind cea mai înaltă din lume şi vechiul hotel (circa 100 de ani) fac o oarecare disonanţă faţă de restul clădirilor, în mare majoritate noi. Pe strada principală, doar câteva case vechi, impunătoare şi într'o piaţă, Parlamentul, clădire veche foarte frumoasă.

In sfârşit, ne reîntoarcem către casă şi intrăm într'un mic magazin cu alimente. Mic, mic, dar este imens ! Un hall cu fotolii şi canapele, care nu se mai termină, din care intri în diferite încăperi, pe sorturi de produse ; în fiecare raion unde întâlneşti ca vânzători, toate neamurile pământului : canadieni, evrei, chinezi, ruşi, armeni, italieni, etc. Fiecare îşi desface produsele proprii. Evident multe sectoare cu autoservire. Ceeace-ţi sare în ochi, venind din Europa, este distanţa ce trebuie să o parcurgi de la un raion la altul, pentru a putea cumpăra tot ceeace vrei. Desigur pierzi mult mai multă vreme decât în Europa pentru cumpărături, dar impresia pe care ţi-o face această "mic" magazin cu alimente este nemaipomenită.

Iau masa de prânz într'un restaurant italienesc, unde sunt invitat de Doru Popescu. Aceiaşi impresie de imensitate şi de lux. Mesele sunt aşezate la mare distanţă între ele, într'o sală cu forme neregulte, la diferite nivele, de numai două trei trepte, totul îţi dă impresia de originalitate şi în acelaşi timp de intimitate. Serviciul este impecabil, dar indiferent ce a-i comanda, porţiile sunt imense.

Stând de vorbă cu Doru Popescu, pe nesimţite am băut două sticle de trei sferturi de un vin excelent. Nu sunt un băutor, dar mi-a făcut plăcere să stau cât mai mult de vorbă cu acest inimos băiat. Energic, întreprinzător, cu tot sufletul pentru cauza românească şi pentru unirea întregului Exil Românesc fără nici o discriminare, Doru Popescu mi-a demonstrat importanţa pe care trebuie să o acordăm în viitor tineretului.

Mă reîntorc în spaţioasa şi frumoasa vilă a domnului Prof. Bompa şi din nou stăm de vorbă până către orele 9 seara. Mă pune la curent cu tot ceeace a întreprins în legătură cu Congresul Mondial Românesc, precum şi cu toate preocupările sale.

Pe măsură ce-l cunosc, nu pot decât să mă felicit pentru alegerea făcută. Modestia este ceeace-l caracterizează pe acest om plin de calităţi nebănuite. Sobru, serios, cumpătat, ordonat în gândire, de o inteligenţă profundă, întreprinzător şi minuţios fără a deveni tipicar, dl. Prof. Tudor Bompa are perseverenţa ardeleanului şi mintea sprinţară a olteanului.

Am convingerea că acest Congres Mondial Românesc a încăput pe cele mai bune mâini. El nu se grăbeşte niciodată, ştie perfect să ajungă la obiectiv, fără a forţa nota dar şi fără să se piardă în amănunte care i-ar irosi timpul. Echilibrul între gândire şi acţiune este perfect, iar dacă gândirea lui este profundă, acţiunea îi este fulgerătoare. Ştie să asculte, dar ştie şi să selecţioneze ceeace trebuie să reţină. In relaţiile cu cei ce-l înconjoară este ponderat, nu bruschează pe nimeni chiar atunci când nu-l interesează câtuşi de puţin interlocutorul, ştie să lase impresia că ascultă cu luare-aminte, pe când în realitate el este plecat, undeva departe, în gândurile lui.

Acestui om pornit dintr'un sat din Ardeal cu gândul de a parveni în viaţă, drumurile i-au fost repede închise către cursurile unei Universităţi care l'ar fi interesat, datorită faptului că tatăl său se afla închis la Canal. Nu s'a dat bătut şi a făcut Academia de Educaţie Fizică şi Sport, singura care l-a

primit. Fiind trimis cu o echipă de sport în Jugoslavia, a fugit ajungând în Lumea Liberă. Aici, nimic nu-i mai sta în cale pentru a-şi face viaţa aşa cum şi-a dorit-o. Îi trebuia doar să muncească cu perseverenţă pentru a reuşi. Nu s'a dat înapoi şi a reuşit în cel mai scurt timp posibil să-şi ia două doctorate, la Bruxelles şi la Toronto. A ajuns Profesor Universitar la marea Universitate York din Toronto.

Spaţiile nemărginite ale Canadei, probabil că i-au deschis şi lui noi orizonturi şi astfel după ce s'a realizat în meserie, nu a uitat nici Ţara de unde a plecat şi s'a dedicat ei cu trup şi suflet. A ajuns preşedintele Consiliului Naţional din Canada şi astăzi Preşedintele Congresului Mondial Românesc.

Dumnezeu să-i ajute, ca acest Congres să ajungă să reprezinte întreg Exilul Românesc şi să ducă lupta pentru eliberarea Ţării cu cea mai mare eficacitate. Sunt convins că va reuşi.

Mă mut la Mihaela Moisin, care vine să ma ia. De la Toronto până la Hamilton sunt circa 100 de kilometri. Mergem împreună să văd cascada Nyagara, la frontiera dintre Canada şi Statele Unite. Cele patru căderi de apă sunt într'adevăr impresionante. Îmi spune cu mândrie, simţindu-se canadiancă : "cele două căderi aparţinând Canadei, sunt mai frumoase"! Într'adevăr aşa este. Luăm masa de prânz pe terasa unui mare restaurant din faţa cascadelor. O înghesuială de nedescris ; plin de turişti străini. Din nou nişte porţii imense !

După masă, îi facem o vizită domnului Bălaşu, directorul "Cuvântului Românesc". O altă surpriză extrem de agreabilă. Credeam că voi vedea un om bătrân şi întâlnesc un om în plină putere, vesel şi comunicativ, extrem de simpatic, care-mi face cea mai frumoasă impresie. Un om cald, cu sufletul deschis şi cu o energie nestăvilită. Voi regreta toată viaţa că am stat atât de puţin de vorbă.

Mergem cu toţii să vizităm "Câmpul Românesc", la aproximativ 30 de kilometri de Hamilton. O adevărată desfătare ! Circa 40 de pogoane de pământ românesc în mijlocul unei păduri, în centrul Canadei ! Mi-au dat lacrimile păşind din nou pe pământ românesc ! Sunt atât de emoţionat încât nici nu aud explicaţiile domnului Bălaşu şi ale Mihaelei Moisin.

În mijlocul parcului, o troiţă făcută în amintirea Generalului Chirnoagă şi o alta în amintirea Episcopului Trifa. Sunt copleşit, abia îl aud pe domnul George Bălaşu spunându-mi : "vom face încă o troiţă în amintirea Mareşalului Antonescu"! Gândurile îmi zboară pe front şi lacrimile îmi dau din nou. Abia văd un mare bazin de înnot, în mijlocul parcului. Vizităm clădirea, făcută în întregime cu muncă într'adevăr voluntară. O sală de festivităţi şi de conferinţe de 30 de metri pe 60, în care intră peste 200 de scaune. Continui drumul prin imensa clădire. Bucătaria, pentru 200 de persoane, diferite camere pentru bibliotecă, veselă, lenjerie, depozite, duşuri, toate la proporţii canadiene !

Domnul Bălaşu mă invită să vin împreună cu soţia mea anul viitor în Iulie pentru a ţine două conferinţe în cadrul Câmpului Românesc. Îi mulţumesc din suflet, dar ... până la anul mai este atât de mult şi puterile

mele scad văzând cu ochii. De-acum înainte este mai cuminte să-mi fac planuri doar de astăzi pe mâine.

Plecăm cu maşinile şi trecem pe lângă lacul Ontario care este jumătate cât Marea Neagră ! Ajungem în Toronto, unde vizitez redacţia "Cuvântului Românesc". Din nou totul la nişte proporţii pe care nu le poţi vedea decât pe noul Continent ! Mă gândesc că redacţia mea se află în dormitor şi are o suprafaţă de 2 metri pătraţi ! Tot felul de aparate de mărit, de fotocopiat, de scris, pentru titluri, şi câte şi mai câte ! Arhivă, articole în lucru, cartotecă, pentru mii de adrese, nici nu am putut înregistra tot ce am văzut !

Ne întoarcem la Hamilton şi luăm cu toţii masa de seară la Mihaela.

O cunoscusem pe Mihaela cu patru luni mai înainte, cu ocazia primului Congres Mondial, dar atunci nu avusesem prilejul decât de a schimba câteva cuvinte. Este numai suflet şi energie ! Lucrează enorm în meseria ei, făcând proiecte de construcţii, urmărind apoi execuţia. În subsolul vilei ei, are o imensă cameră, transformată în atelier de proiectare. Este mâna dreaptă a domnului Bălaşu la "Cuvântul Românesc". Se devotează cu entuziasm pentru această muncă, lucrând împreună cu domnul Bălaşu de multe ori întreaga noapte, atunci când ziarul trebuie să intre la tipografie. Cred că ziarul reprezintă pentru ea "adevărata dragoste"! Dar s'a devotat şi pentru Romfest 88, lucrând ca secretară a domnului Prof. Tudor Bompa. Acum este preocupată de al doilea Congres Mondial, a cărui vicepreşedinte pentru America a fost numită la Paris. Am toată admiraţia pentru Mihaela.

A doua zi plecăm spre Cleveland cu mai multe maşini. Eu merg împreună cu Mihaela şi cu soţul ei.

Avem de parcurs circa 500 de kilometri. De cum trecem frontiera în Statele Unite, şoseaua este în reparaţie. Era şi timpul fiind destul de proastă ! Intrăm în Cleveland. Un cartier imens plin de fabrici. Mă frapează murdăria de pe străzi şi clădirile de câte 20 până la 40 de etaje nevăruite. Circulaţia este destul de aglomerată şi automobilele în general sunt vechi, hodorogite. Enorm de mulţi negri.

Ajungem la hotel şi mă sperie culoarele imense. Doamne cât voi avea de mers pe jos !

Mihaela îmi spune : "Este un hotel de mâna III-a a IV-a", vom sta aici două ziele pentru a ne costa mai ieftin, apoi ne vom muta într'un hotel de mâna întâi, unde are loc Congresul".

Hotelul este curat şi camerile mari sunt foarte curate. Dorm prima noapte împreună cu Doru Popescu.

Vine să mă vadă Părintele Richard Gabrowschi, pe care-l cunoscusem cu 9 ani mai înainte la Mircea Carp.

După masa de prânz, pe care am luat-o cu toţii la restaurantul hotelului, vin şi Vasile Iliescu, Florin Mătrescu şi domnul Comaniciu.

Ne întrunim cu toţii în camera mea, care se umple la refuz. Iau parte : Horaţiu Comaniciu, George Bălaşu, Tudor Bompa, Vasile Iliescu, Dan Cernovodeanu, Florin Mătrescu, Mihaela Moisin, Doru Popescu şi cu mine. O foială de nedescris, unul vine altul pleacă ! În special, Mihaela,

Bompa, Bălaşu şi cu Doru Popescu, ocupaţi cu organizarea Romfestului, nici nu ştii când sunt prezenţi sau plecaţi !

În sfârşit îl cunosc pe domnul Radu Budişteanu. Stăm de vorbă vreo două ore. Este o plăcere să poţi schimba câteva cuvinte cu acest om atât de inteligent şi de cult. Dar totul se face pe fugă, cu nimeni nu poţi vorbi cât ai vrea.

Vineri la prânz ne mutăm în hotelul Marriott. Hotel de prima clasă. Nu prea văd deosebirea faţă de cel de mâna III-a a IV-a ! Evident hotelul este mult mai mare şi are câteva săli de spectacol sau conferinţe. Am mai mult de mers pe jos !

Sunt repartizat în aceiaşi cameră cu domnul Prof. Nicolae Iliescu, de la Universitatea din Boston.

În sfârşit, Vineri 30 Septembrie seara, se deschide Romfestul printr'un bufet, la care iau parte peste 200 de persoane !

Am marea bucurie de a-l întâlni pe George Valentin Sarry, pe care nu-l văzusem de 35 de ani de la mina de plumb Cavnic ! Cu părul complect alb, dar George este neschimbat ! Nici cu el nu pot sta de vorbă, în acea imensitate de oameni, care toţi voiau să-ţi spună câte ceva !

După masă, începe un program, fără program ! Domnul George Bălaşu dirijează un cor de vreo 15 persoane, care intonează Marşul Basarabiei ! "Mergem la Prut", mă zguduie profund. Îmi dau lacrimile. Amintirile mă răscolesc. Momentul e înălţător. Corul admirabil.

Reuşesc să schimb câteva cuvinte cu domnul Zahu Pană, pe care-l cunoscusem cu 3-4 ani mai înainte la München. Admirabil acest om. Recită câteva poezii din închisoare, apoi din nou mai stăm de vorbă.. Cu nimeni nu poţi vorbi atât cât ai fi vrut. Atmosfera este admirabilă. Mă retrag mai devreme fiind extrem de obosit. După scurt timp vine şi domnul Prof. Iliescu. Stăm de vorbă până târziu. Alt om caracterizat prin modestie, care-mi face o admirabilă impresie. Discutăm despre Exilul Românesc, despre Congresul Mondial, despre Universitatea din Boston, despre felul în care a ajuns profesor la această Universitate şi iar revenim la Congresul Mondial, la ziarul meu pe care-l cunoştea şi în sfârşit intrăm în detalii asupra liniei de conduită a noii Reprezentanţe. Întru târziu, domnul Prof. mă întreabă :

- Nu înţeleg un lucru, de altfel singurul cu care nu pot fi de acord în tot ceeace aţi întreprins. Ce caută Regele în această Reprezentanţă cu-adevărat românească ?

Îi explic domnului Profesor ceeace m'a hotărît să încerc a-l cointeresa pe Rege în Unirea Exilului Românesc.

Înţelege, dar ... nu poate fi de acord ! Spre deosebire de dânsul, eu nici nu înţeleg, nici nu sunt de acord ! A trebuit însă făcută şi această încercare, el nu poate fi eliminat dintr'o luptă anticomunistă. Nu poate fi eliminat de Exilul Românesc, dar se poate auto-elimina !

- De-ar face-o cât mai repede !, este concluzia domnului Profesor Nicolae Iliescu.

- A şi făcut-o nevenind la Cleveland!

- S'a scuzat în vre-un fel oarecare ?

- Da, a scris 5-6 rânduri : "Eu şi cu Regina suntem împiedecaţi de a veni având alte obligaţii dinainte stabilite, vă urez succes" etc.!

- Împiedecaţi au fost o viaţă întreagă !

În câteva cuvinte, domnul Profesor şi-a putut da seama că suntem cu totul de acord şi în această chestiune. Un simbol nu poate exista atâta vreme cât el însuşi se denunţă ! A nu lua parte la cea mai mare întrunire românească care a avut loc de când există Exilul Românesc este un gest edificator ! De altfel, bine-a făcut căci prin cunoscuta ospitalitate românească, ar fi fost bine primit şi totul ar fi fost artificial. Destul despre un capitol ce s'a născut mort.

A doua zi, 1 Octombrie, nu am putut să iau parte la festivităţi căci pur şi simplu nu mă ţineau picioarele. Îmi pare rău că nu am putut audia Conferinţele Istorice, pe care le-a coordonat domnul Profesor Nicolae Iliescu.

Rămân singur în camera mea, dar curând primesc vizită Părintelui Calciu. Îi spusesem Mihaelei că vreau să stau de vorbă cu dânsul.

Fusese puternic atacat de către Ion Varlam printr'o scrisoare, pe care a făcut-o să circule.

Era un subiect greu de abordat, foarte delicat şi voiam să-i cunosc poziţia.

Inteligent şi ponderat, Părintele Calciu a primit discuţia deschis. Subtilitatea şi perversitatea bestială a infernului comunist, nu poate fi înţeleasă de către oricine, chiar dacă a trecut ani mulţi prin închisorile lui. Părintele Calciu a trecut prin acest fenomen unic din istoria comunismului şi oamenii ar face bine să nu se amestece în ceeace cred că cunosc şi în realitate nu pricep nimic. Şi nici nu poate fi înţeles "Fenomenul Piteşti", de către oameni cu mintea întreagă. Ceeace ne depăşeşte posibilităţile de raţiune, nu trebuie abordat decât pe cale spirituală. E ceeace a făcut Părintele Calciu, pentru a se putea împăca cu el însuşi. A reuşit acest lucru, pentru că a ştiut la ce poartă să bată. L'am înţeles şi sunt fericit că a putut-o face. Dumnezeu e Mare şi numai El îţi poate arăta calea cea dreaptă, acolo unde oamenii nu pot pătrunde fără a apela la El.

O explicaţie dată mulţimii ar fi inutilă, nu ar fi înţeleasă şi ar da naştere unor polemici nelimitate ale unor oameni care abia atâta aşteaptă. Cine crede într'adevăr în Dumnezeu, trebuie să creadă şi în posibilitatea omului de a intra în legătură cu El. Sunt în viaţă încercări cărora nu le poţi face faţă fără ajutorul Lui. Părintele Calciu a făcut-o şi Dumnezeu i-a redat liniştea sufletească. Dar pentru realizarea acestui lucru, Părintele Calciu şi-a dedicat complect viaţa lui Dumnezeu şi Cauzei Româneşti, pentru care nu precupeţeşte nici un moment din viaţa sa. Îi sunt recunoscător pentru felul deschis în care mi-a vorbit şi îi mulţumesc lui Dumnezeu că l'am putut înţelege. Cu-aceasta vizita lui s'a terminat şi ştiu că mi-am câştigat un prieten adevărat.

Nici nu a plecat bine Părintele Calciu şi a venit să mă vadă Mihaela. Cum a putut să-şi găsească timp şi pentru mine, când avea atâtea de făcut ?

"Nu cerceta aceste legi", important este că am mai putut sta câteva minute împreună, minute pentru care altora le-ar trebui ani, pentru a lega o astfel de prietenie !

Am pornit împreună către banchetul de închidere al Romfestului. Mă vede domnul Bompa, care mă cheamă şi îmi spune :

- Fundenburk a acceptat să fie Preşedintele nostru de Onoare!

Ne îmbrăţişăm. Mare victorie !

Intru într'o sală imensă cu mese la care sunt aşezate peste 400 de persoane ! Neînchipuit pentru români, care-şi plăteau singuri "tacâmul", 25 de dolari !

La masa prezidumului : cei doi Episcopi, I.P.S.S. Episcopul ortodox Nathanael Popp, Episcopul greco-catolic Vasile Puşcaş, Ambasadorul David Funderburk împreună cu soţia sa Betty, Dl. Ion Şanteiu, vechiul Preşedinte al Uniunii şi Ligii Societăţilor Româno-Americane din Statele Unite şi Canada şi Statul New York, Dl. Lucaci, noul Preşedinte al Uniunii şi Ligii, Părintele Grabowschi gazda, Profesorul Tudor Bompa, organizatorul acestui prestigios Festival şi Dl. John Halmaghi care a fost "moderatorul" festivităţii.

Toţi cei care au alcătuit prezidiumul au luat cuvântul pe rând. M'a impresionat în mod deosebit cuvântul Episopului Vasile Puşcaş care, într'o românească perfectă, deşi născut în Statele Unite, care a ştiut să spună cu o ironie fină - lucrurilor pe şleau -, trecând în revistă : Somnul adânc al Occidentului, manevrele Ocultei, opresiunea evreiască şi încheind cu un călduros apel la Unirea Românilor, în aceste momente grele pe care le trece Ţara.

Episcopul Vasile Puşcaş a fost de nenumărate ori oprit de furtunoase aplauze, care au pornit din sute de inimi româneşti, pe care pentru prima oară le-am văzut în aceşti zece ani de când sunt în Exil, vibrând la unison.

Festivalul Romfest 88 s'a încheiat cu cel mai strălucit succes, iar noi am plecat cu toţii la hotel, unde la ora 17 a început cel de-al doilea Congres Mondial Românesc.

Sala era arhiplină, oamenii îmbulzindu-se pe intervale şi la uşă. Mulţi au trebuit să rămână în hall şi să încerce să audă cel puţin ceeace se vorbeşte, dacă în sală nu aveau loc. Este imposibil să ştiu câte persoane au luat parte la Congres, dar în orice caz, numărul lor poate să fi fost de câteva sute.

Voi reda mai târziu ceeace a fost, prins în ziarul "Stindardul Românilor", acum mulţumindu-mă numai cu unele impresii.

Venirea la microfon a Ambasadorului Funderburk a provocat un entuziasm de nedescris. A vorbit în româneşte şi a fost frenetic aplaudat. Dl. Funderburk a spus doar câteva cuvinte, arătând cât se simte de onorat prin Preşedinţia de Onoare care i-a fost oferită şi a spus că va face tot ce-i va sta în putinţă pentru a ne ajuta cu relaţiile sale.

Toţi vorbitorii au reuşit un contac strâns cu sala, fiind realizată o unanimitate a gândirii româneşti.

Cele 11 organizaţii noi aderente, între care Episcopia Ortodoxă Română, Uniunea şi Liga, S.L.O.M.R.-ul, au ridicat numărul Organizaţiilor

Româneşti care compun Congresul Mondial Românesc la 41, iar astăzi când scriu aceste rânduri, numărul s'a ridicat la 45.

După 5 ore de lucru, Congresul Mondial Românesc s'a încheiat cu cel mai mare succes pe care mi l'am putut închipui.

Seara, m'am mutat din camera în care locuisem cu Dl. Prof. Nicolae Iliescu, de care m'am despărţit păstrându-i cele mai frumoase amintiri, la Tudor Bompa la care urma să dorm ultima noapte în Cleveland.

Aici am făcut o şedinţă de închidere a Biroului Executiv, la care au luat parte : Tudor Bompa, Horaţiu Comaniciu, Vasile Iliescu, Florin Mătrescu, Dan Cernovodeanu, Mihaela Moisin, Dan Păun, Doru Popescu, Nicolae Popa şi cu mine. Trebuie să specific că Florin Mătrescu, Doru Popescu, Nicolae Popa şi cu mine, nu facem parte din Biroul Executiv.

Cu această ocazie, am putut cunoaşte doi tineri, care mi-au făcut o impresie cu totul deosebită : arhitectul Dan Păun şi Nicolae Popa. Toate intervenţiile acestor doi, în discuţiile ce au avut loc, mi-au dovedit, dacă mai era nevoie, aportul imens pe care-l poate oferi tineretul Cauzei Româneşti. Lăsând la o parte inteligenţa şi pregătirea acestor tineri, care întrece cu mult aşteptările mele, entuziasmul şi energia lor, este tocmai ceeace-i lipseşte bătrânului Exil Românesc.

Dan Păun este Secretarul Adjunct pentru Statele Unite şi Canada al Congresului Mondial Românesc, el a fost deja promovat încă de la Paris, dar oameni ca Nicolae Popa şi Doru Popescu, nu trebuie să rămână pe dinafară şi acest lucru în cel mai scurt timp posibil. Lor le revine sarcina de a mobiliza tineretul, căci desigur ca ei mai sunt mulţi şi atunci, toţi cei trecuţi de 60 de ani, vor trebui să le cedeze locul.

Încă de la Paris, unul din argumentele importante pentru care Tudor Bompa a fost ales Preşedinte, este între altele şi vârsta de 55 de ani, pe care o are. Această întinerire a cadrelor Biroului Executiv, este una din sarcinile importante pe care le are Tudor Bompa. El trebuie să să prezinte la viitoarea Adunare Generală, care va avea loc în Europa în anul 1992, cu o echipă de tineri, care să preia ştafeta. Dar această sarcină nu trebuie lăsată numai pe umerii lui Tudor Bompa, ci cu toţii trebuie să-l ajutăm pentru împrospătarea cadrelor, pentru ca o nouă gândire, un nou stil de lucru să fie promovat.

Noi, cei bătrâni, suntem fericiţi că am putut realiza acest Congres Mondial Românesc, care a putut lua naştere din două motive : Ideia unei reprezentanţe prin federalizarea organizaţiilor existente şi faptul că Unirea nu se înfăptuia în jurul iniţiatorului ei.

De aceea, modestul nucleu realizat la Paris a putut să ia amploarea nebănuită de la Cleveland. Cu toate intervenţiile Securităţii, singura care şi-a dat seama de posibilitatea Unirii Exilului Românesc şi a acţionat cu toată forţa spre a o împiedica, atât la Paris cât şi la Cleveland, cu toate obstrucţiile făcute de cei cu mintea sclerozată, cu toate ironiile celor ce nu ştiu decât să critice, cu toată indiferenţa pesimiştilor irecuperabili, care au crezut că ceeace nu s'a făcut în 40 de ani, nici nu se va putea face, la Paris a luat naştere Congresul Mondial Românesc, iar astăzi numără adeziunea a mii de români.

După Paris, au ironizat şi au criticat cât au putut, prin presă şi prin scrisori. Ce mai pot spune astăzi stâlpii cafenelelor de la Paris, München şi Frankfurt ?

În seara aceea ne-am despărţit fericiţi. Mihaela şi cu Doru Popescu au plecat chiar în acea noapte, urmând ca ceilalţi să plece în diferite direcţii a doua zi.

Eu am plecat împreună cu Tudor Bompa, cu maşina spre Toronto. Din acea seară ne-am spus pe nume.

Dar vremea euforiei a trecut şi, în tot timpul drumului, am discutat cu Tudor ceeace trebuie întreprins imediat. Am făcut un fel de plan al priorităţii acţiunilor Congresului Mondial Românesc.

La prânz am ajuns acasă la Tudor şi imediat au venit Mihaela şi cu Doru. Am dormit la Tudor, iar a doua zi l'am însoţit din nou să facă cumpărături. Am luat masa de prânz împreună cu Tudor, Mihaela şi Doru, după care ultimii doi m'au condus la avion.

Am petrecut în Canada şi Statele Unite, poate cele mai frumoase zile din viaţa mea. Nu este puţin lucru să-ţi poţi vedea cu ochii idealul îndeplinit.

Congresul Mondial Românesc nu mai poate fi stopat nici de Securitate, nici de "idioţii utili" nici de absolut nimeni, deoarece el reprezintă visul Românilor din Exil, de peste 40 de ani !

Atunci când acest Congres Mondial dispune de oameni de talia lui Constantin Nagacevschi, a lui Tudor Bompa, Vasile Iliescu, Florin Mătrescu, Mirel Stoenescu, George Bălaşu, Dan Cernovodeanu, de entuziaşti ca Vladimir Boutmy, de luptători ca Horaţiu Comaniciu şi de tineri ca Dan Păun, Mihaela Moisin, Nicolae Popa şi Doru Popescu, el nu va putea merge decât bine şi numai cu ajutorul tineretului, el va putea înfăptui idealul Exilului Românesc.

Le urez tuturor să vadă cu ochii lor o Românie Liberă, Independentă şi Suverană.

* * *

În nr. 22 din Octombrie 1988 al ziarului "Stindardul Românilor, au apărut următoarele articole :

AL DOILEA "CONGRES MONDIAL ROMÂNESC".

Cleveland, 2 Octombrie 1988
Ion Pantazi

Al doilea Congres Mondial Românesc a avut loc la Cleveland, la 2 Oct.1988, orele 17.

Ca şi la Paris la 4 Iunie când s'a înfăptuit unirea Exilului Românesc, ne-a năpădit calomniile şi falsurile. Securitatea urmărind cu orice preţ să sugrume în faşă un ideal al exilului românesc, care astăzi a devenit un fapt împlinit.

Dacă la Paris, Securitatea a surprins prin loviturile sale inprevizibile, ajutată din plin de "idioţii utili", la Cleveland, cu tot efortul pe care l-a depus, a cunoscut cea mai mare înfrângere din întreaga sa activitate în Occident.

Scrisorile de ameninţare trimise, falsificarea antetelor organizatorilor şi a celei mai mari şi mai vechi organizaţii româneşti din diasporă "Uniunea şi Liga", precum şi calomniile semnate în fals, nu au împiedecat peste 700 de români, din toate colţuire pământului să fie prezenţi la Cleveland.

Congresul Mondial Românesc nu mai poate fi astăzi oprit să-şi ducă la îndeplinire misiunea sa de unire a românilor.

Încă 11 organizaţii, printre care Episcopia Ortodoxă Româno-Americană din Statele Unite şi Canada, precum şi Uniunea şi Liga Societăţilor americane şi canadiene şi Statul New York, sau alăturat celorlalte organizaţii aderente, ridicând numărul lor la 41 !

Mii de români sunt astăzi în jurul Congresului Mondial Românesc, care a căpătat astfel credibilitatea atât de necesară faţă de Occident, faţă de Ţară şi de Exilul însuşi.

Ambasadorul David Funderburk, cel mai iubit om politic occidental de către români, ne-a onorat acceptând Preşedenţia de Onoare a Congresului Mondial Românesc.

Exilul Românesc a dovedit o maturitate de necontestat, acum în ultimul ceas al zbuciumatelor timpuri pe care le trăim.

Cele 41 de organizaţii care au constituit Congresului Mondial Românesc, reprezintă un eveniment unic în istoria Exilului nostru. Români, care niciodată nu s'au înregimentat în nici o grupare politică, au răspuns cu sutele la chemarea pentru unire. Este dovada de netăgăduit a redeşteptării conştiinţei naţionale.

Prin federalizarea organizaţiilor româneşti, prin imensul aport al neînregimentaţilor, Congresul Mondial Românesc a devenit un For reprezentativ, căruia mai devreme sau mai târziu i se vor ralia toţi românii de bună credinţă.

Ideia unei organizaţii, care să reprezinte Exilul Românesc s'a dovedit neviabilă, întrucât marea majoritate a românilor nu au acceptat ca în numele lor să vorbească un singur om, ales "preşedinte pe viaţă", cu-atât mai mult cu cât acest "preşedinte" este atât de controversat.

Congresul Mondial Românesc nu dispune de o personalitate politică proeminentă, deoarece această personalitate nu există în exil. El are în schimb un grup de oameni cinstiţi şi energici, care nu precupeţesc nimic pentru a se pune cu tot sufletul şi cu toată energia de care dispun, în slujba intereselor Neamului Românesc.

Deciziile, în Congresul Mondial Românesc, nu sunt luate de către un singur om, ci de întreg Biroul Executiv, în care se vor promova tot timpul noi oameni, pe criteriul capacităţii, energiei şi tinereţii.

Porţile Congresului Mondial Românesc nu vor fi închise niciodată, noi organizaţii fiind întotdeauna binevenite, iar cei ce nu fac încă parte din Forul reprezentativ, vor putea fi promovaţi direct în conducere, dacă răspund calităţilor mai sus enunţate.

Congresul Mondial Românesc este încă tânăr, nu are decât 4 luni, de aceea Biroul său Executiv va putea suferi modificări, în măsura în care vor ivi oameni de calitalitate.

Congresul Mondial Românesc va duce o politică românească, cerând în permanenţă aplicarea punctelor înscrise în Charta Atlanticului : Autodeterminare şi Alegeri Libere pentru Ţara noastră.

Niciodată Forul reprezentativ nu va accepta să se afilieze vreunui partid politic occidental sau să urmeze linia politică a vreunui guvern occidental, care să fie în contradicţie cu adevăratele interese româneşti.

Congresul Mondial Românesc are o linie politică centristă, care respectă democraţia şi pluralitatea partidelor politice. El socoteşte misiunea sa îndeplinită în momentul în care Ţara îşi va putea spune liber cuvântul. Să nu-şi închipuie vre-un român din acest Exil că va putea conduce Ţara după eliberarea ei ! Numai cei ce-au suferit până în ultimul moment acolo vor putea să-şi spună cuvântul. Noi, cei din Exil, va trebui să ne justificăm în faţa Ţării activitatea ce am depus-o aici şi abia după aceea să obţinem sau să nu obţinem dreptul de a ne mai numi cetăţeni români.

* * *

AL II-LEA CONGRES MONDIAL ROMÂNESC
(Dare de seamă)

2 Octombrie 1988, Cleveland
Ion Pantazi

La masa Prezidiumului au luat loc de la stânga spre dreapta următorii :

Dl.Prof. Dan Cernovodeanu - Secretarul General, Dl.Dr. Horaţiu Comaniciu - Preşedintele Senatului, Dl.Dr.med. Vasile Iliescu - Prim-Vicepreşedinte, Doamna Betty Funderburk, Dl. Ambasador David Funderburk, Doamna Ing.Mihaela Moisin - Vicepreşedinte pentru America, Dl. Ion Pantazi şi Dl.Prof. Tudor Bompa - Preşedintele Congresului Mondial Românesc.

La orele 5 p.m., în faţa unei săli arhipline, dl.Prof.Tudor Bompa, preşedintele Congresului Mondial Românesc, a deschis şedinţa cu urarea de bun venit adresată participanţilor.

Domnia sa a schiţat în câteva cuvinte ce reprezintă CMR-ul, precum şi scopul acestei adunări. În continuare a arătat că, în urma propunerii făcută de Biroul Executiv, Dl Ambasador David Funderburk a acceptat să fie

Preşedinte de Onoare al Congresului Mondial Românesc. Anunţul a fost primit de către participanţii la Congres cu aplauze entuziaste, Ambasadorul David Funderburk fiind extrem de iubit de către toţi românii, pentru atitudinea sa fermă în a face cunoscut adevărul despre România la Departamentului de Stat.

Dl. Prof. Tudor Bompa a arătat că Părintele Gheorghe Calciu a fost numit Părinte Spiritual al Congresului Mondial Românesc, după care a dat cuvântul D-lui Ambasador David Funderburk.

Domnia sa, adresându-se participanţilor în româneşte, a mulţumit pentru cinstea ce i s'a făcut de a fi numit Preşedinte de Onoare al Congresului Mondial Românesc, după care a arătat importanţa unirii Exilului Românesc în aceste momente atât de grele pentru România îndemnând la acţiuni cât mai urgente şi, în încheiere, a promis că va sprijini cu toate forţele sale Congresul Mondial Românesc.

A luat apoi cuvântul Dl. Ion Pantazi, care a făcut un scurt istoric al Congresului Mondial Românesc, arătând că acest Congres nu reprezintă o nouă organizaţie, ci o reprezentanţă a celor existente, o federealizare a lor, cumulând şi un mare număr de Români neînregimentaţi în vreo organizaţie politică sau religioasă şi având un dublu scop : acela de a reprezenta Exilul Românesc în faţa guvernelor, parlamentelor şi instituţiilor internaţionale, şi acela de a duce o politică românească, care de multe ori este în discordanţă cu politica occidentală.

După ce a făcut un tur de orizont asupra dezastruasei situaţii din Ţară, dl. Ion Pantazi s'a adresat românilor americani şi canadieni, mulţumindu-le pentru larga participare şi entuziasmul de care au dat dovadă şi făcând un cald apel pentru unirea tuturor Românilor în jurul Congresului Mondial Românesc.

A luat cuvântul Dl.Dr.med. Florin Mătrescu, vorbind despre structura CMR şi anunţând că s'au produs modificări în Statut, în urma amendamentelor trimise la Secretariat, iar Statutul definitiv va fi publicat în presă şi trimis tuturor organizaţiilor care şi-au dat adeziunea la Congresul Mondial Românesc. Astfel s'au operat complectări în Biroul Executiv şi s'a hotărât o descentralizare a comisiilor Senatului, pentru o mai bună funcţionare a acestora. Deasemeni, la propunerea D-lui Horaţiu Comaniciu - Preşedintele Senatului, Biroul Executiv a acceptat drept senatori pe D-nii : Inginer Aurel Vlad, Dr. Traian Andreescu şi Dr. Nechit Vinereanu. Toate schimbările executate, precum şi noile propuneri, vor fi supuse spre ratificare Adunării Generale.

Dl.Dr.med. Vasile Iliescu a vorbit despre primele acţiuni ale CMR-ului şi despre acţiunile viitoare ce vor fi întreprinse.

Dl. Dan Cernovodeanu a dat citire organizaţiilor ce şi-au dat adeziunea la CMR la 4 Iunie 1988 la Paris şi a anunţat că un număr de 11 noi organizaţii s'au alăturat în urma celui de-al II-lea Congres Mondial Românesc de la Cleveland, printre care :

- Episcopia Ortodoxă Româno-Americană.

- Uniunea şi Liga Societăţilor americane şi canadiene - Secţia Canada şi Statul New York.

- S.L.O.M.R. - Sindicatele Libere ale Oamenilor Muncii din România.

Lista completă a organizaţiilor, în total 41, va fi trimisă tuturor organizaţiilor federalizate şi va fi comunicată prin presă.

Au urmat întrebări din partea sălii şi răspunsuri. Unul din participanţi a întrebat :

"Vrem să ştim dacă Congresul Mondial Românesc va continua să activeze şi după eliberarea Ţării ?"

Dl. Ion Pantazi a răspuns :

"Congresul Mondial Românesc şi-a asumat dreptul de a vorbi în numele Exilului Românesc, atâta vreme cât Ţara este în imposibilitate de a o face. In momentul în care Ţara va fi liberă, numai cei care au suferit până în ultimul moment, au dreptul să o facă. Noi va trebui să dăm socoteală în faţa Ţării, pentru activitatea noastră, pentru tot ceeace am întreprins în numele României subjugate."

Dl.Prof. Tudor Bompa a vorbit apoi despre problemele financiare, făcând un călduros apel pentru un fond de sprijin. Cu această ocazie, s'au strâns fonduri pentru Secretariatul General al CMR şi pentru ziarul "Stindardul Românilor", ziar ce şi-a asumat răspunderea de a pune la dispoziţia CMR un număr de pagini variabil, după necesităţi.

Dl.Dr.med. Vasile Iliescu a dat citire DECLARAŢIEI CMR, după cum urmează :

DECLARAŢIE

"C.M.R. este o federaţie liber constituită de Asociaţii, Organizaţii şi Instituţii româneşti existente, desfăşurându-şi activitatea în afara graniţelor R.S.R.

C.M.R.-ul grupează doar acele asociaţii, organizaţii şi instituţii, precum şi persoane individuale care îşi recunosc totala independenţă faţă de conducerea actuală a statului nostru.

In cadrul acestei federaţii fiecare grupare aderentă îşi păstrează forma proprie de organizare.

C.M.R.-ul este o reprezentanţă patriotică de inspiraţie centristă a grupărilor şi indivizilor aderenţi şi nu este un nou partid sau grupare politică.

Noua reprezentanţă a diasporei române face apel la Românii din afara graniţelor Ţării pentru întreprinderea de acţiuni în vederea realizării atât de mult doritei acţiuni.

Un număr de 41 de asociaţii, organizaţii şi instituţii au acceptat până astăzi programul C.M.R.

Obiectivele ca şi mijloacele noastre se rezumă în următoarele cuvinte : Urmărim restabilirea unei forme de democraţie pluralistă în România cu riguroasa respectare a drepturilor omului, indiferent de naţionalitate, origine socială, religie şi convingeri politice.

C.M.R.-ul se obligă să utilizeze în acţiunea sa în exclusivitate mijloace paşnice cu respectarea legilor statelor înlăuntrul graniţelor cărora se desfăşoară activitatea susţinătorilor noştri.

C.M.R.-ul respinge violenţa de orice natură precum şi discriminările împotriva minorităţilor naţionale din România, pe care le consideră concepţii primitive şi nedemne de un stat civilizat.

Prin reprezentanţii săi aleşi în mod democratic C.M.R.-ul îşi va uni forţele cu acelea ale celorlalte naţiuni captive aflate sub dictaturi marxiste în scopul desfăşurării unor alegeri libere sub control internaţional şi pentru aplicarea dreptului de autodeterminare în regiunile şi provinciile anexate de sovietici.

C.M.R.-ul protestează atât împotriva distrugerii patrimoniului naţional-cultural, cât şi împotriva planului de nimicire a mii de sate în România actuală, sub diferite pretexte nefondate.

Cu speranţa în binecuvântarea celor două biserici naţionale, Biserica Ortodoxă şi Biserica Catolică Unită din Lumea Liberă, cu încredere în forţele proprii, adresăm un călduros apel către Unire, cu toată forţa convingerilor noastre.

Români, "prin noi înşine", pentru salvarea Neamului şi a Patriei, astăzi în grea primejdie !"

Ultimul vorbitor a fost Pastorul baptist Ianculovici, care a arătat importanţa unirii tuturor Românilor, deoarece cu toţii avem un singur Dumnezeu şi un singur duşman comun : comunismul.

Apoi, împreună cu Părintele Gheorghe Calciu, s'au rugat pentru toţi cei în suferinţă din Ţară şi pentru reuşita Congresului Mondial Românesc.

Lucrările Congresului s'au încheiat cu Rugăciunea "Tatăl Nostru", rostită în cor de întreagă asistenţă.

* * *

AL DOILEA CONGRES MONDIAL ROMÂNESC

CLEVELAND, OHIO, USA
2 Octombrie 1988

ORDINEA DE ZI

1. Bun venit (Prof. Tudor Bompa), 2. Rugăciune (Părintele Gheorghe Calciu), 3. Cuvântul Excelenţii Sale Ambasadorul David Funderburk, 4. Istoricul CMR (Ion Pantazi), 5. Structura CMR (Dr. Florin Mătrescu), 6. Primii paşi de la înfiinţare şi acţiuni viitoare (Dr. Vasile Iliescu) 7. Noi aderări la CMR (Dr. Dan Cernovodeanu), 8. Intrebări şi răspunsuri (Sala), 9. Probleme financiare şi noi înscrieri.

Cererea unui fond de sprijin (Prof. Tudor Bompa), 10. Declarația CMR (Dr. Vasile Iliescu).

Rugăciune Părintele Gheorghe Calciu.

SCHIMBARI IN CONDUCEREA CMR

Președinte de Onoare - Ambasador David Funderburk, Părinte Spiritual - Preot Gheorghe Calciu Dumitreasa.

Biroul Executiv :

Președinte CMR - Prof. Tudor Bompa (Canada), Prim-Vicepreședinte - Dr. Vasile Iliescu (Germania), Vicepreședinte Europa - Ing. Mirel Stoenescu (Elveția), Vicepreședinte America - Ing. Mihaela Moisin (Canada), Vicepreședinte Australia - Ing. Theodor Silvaș (Australia), Președinte al Senatului - Dr. Horațiu Comaniciu (Franța), Secretar General - Dr. Dan Cernovodeanu (Franța), Secretar General Adjunct Europa - Ing. Paul Morcov (Germania), Secretar General Adjunct Europa - V. Tileman-Prunkul (Franța), Secretar General Adjunct America - Arhitect Dan Păun (Statele Unite), Secretar General Adjunct Australia - Daniel Mălureanu (Australia).

Aceste complectări împreună cu descentralizarea Comisiilor, au fost luate de către Biroul Executiv al CMR, pentru o mai bună operativitate.

Deasemeni, la propunerea D-lui Horațiu Comaniciu - Președintele Senatului, au fost admiși ca senatori domnii : Inginer Aurel Vlad, Dr. Traian Andreescu și Dr. Nechit Vinereanu, toți trei din Statele Unite.

Decizia va intra în vigoare la data de 2 Oct. 1988. Ea va fi supusă spre ratificare Adunării Generale.

COMUNICAT

Biroul Executiv al CMR comunică :

La deschiderea primului Congres Mondial Românesc ce a avut loc la Paris, la 4 Iunie 1988, au aderat 32 organizații, între care Frontul Național al Unirii Românilor, cu cele două Secții ale sale din Franța și Germania.

Deoarece la sfârșitul Congresului, Frontul Național al Unirii Românilor s'a autodizolvat, cele două secții ale sale nu se mai pot numi ca organizații aderente la Congresul Mondial Românesc, membrii săi fiind considerați ca aderenți cu titlu personal.

In consecință numărul organizațiilor aderente după primul Congres Mondial Românesc au fost în număr de 30. La acestea se adaugă cele 11 organizații, care au aderat după cel de-al doilea Congres Mondial Românesc de la Cleveland, numărul total de organizații aderente ridicându-se la 41.

Biroul Executiv CMR

* * *

ROMFEST 88

In anul 1986, în săptămâna Câmpului Românesc de la Hamilton, Dl.Prof.Dr. Tudor Bompa a propus participanților ca la sărbătorirea de 70 de ani de la făurirea României Mari, să se organizeze un mare festival românesc.

Un grup de trei persoane au întocmit o "chemare" care a fost prezentată participanților și aprobată cu entuziasm.

Datorită interesului arătat s'a hotărît organizarea festivalului ROMFEST 88, formându-se un comitet de inițiativă, având președinte pe Domnul Prof.Dr. Tudor Bompa și secretară pe D-na Ing. Mihaela Moisin.

S'a hotărît ca primul oraș care să găzduiască acest Festival să fie Cleveland - Ohio.

Prin intermediul Părintelui Richard Grabowski, Comitetul Parohial al Bisericii Sf.Maria din Cleveland a acceptat găzduirea.

Comitetul de organizare, compus din următoarele 4 grupări, au girat Festivalul : Episcopia Ortodoxă Română, Episcopia Catolică Unită, Uniunea și Liga Societăților Române din America și Cuvântul Românesc.

Prezidiumul a fost format din : Prea Sfinția Sa Episcopul Nathael Popp, Monseignorul Vasile Pușcaș, Președintele Ion Șantei (1986-1988) și George Bălașu.

Președintele Comitetului de organizare a fost numit Dl.Prof.Dr. Tudor Bompa.

Programul Romfest 88 a fost conceput pentru a sărbători marele eveniment istoric al unirii, dar și pentru a cuprinde activități care să atragă cât mai mulți participanți.

La 30 Septembrie, orele 7 seara, a avut loc recepția pentru participanți, cu un program artistic spontan.

Dl. George Bălașu, conducând un excelent cor, a intonat Marșul Basarabiei. Multă lume a avut lacrimile în ochi, aducându-și aminte de impresionantul moment istoric al trecerii Prutului. Domnul Zahu Pană a recitat poezii din închisori, necunoscute marelui public, apoi diferiți participanți au recitat versuri din folclorul românesc, recepția încheindu-se cu romanțe interpretate de vestita noastră cântăreață Mia Braia.

După amiază, în cadrul sesiunii de comunicări "Românii din Lumea Liberă și Unirea" (Președinte de secție - Prof.J. Halmaghi) au conferențiat următorii : Elena Tîmpeanu, James Crăciun, Constantin Sporea, John Russu, Gheorghe Brașoveanu, Pastor George Hancook, Dr.med. Florin Mătrescu, Dr. Radu Budișteanu, Horațiu Comaniciu, Preot Gh. Calciu și Prof. John Halmaghi.

In aceiaşi zi au avut loc întrecerile sportive ale echipelor de foot-ball ale oraşelor Toronto, Kitchener, New York şi Cleveland. Câştigătoare a fost echipa din Toronto.

In partea a doua a zilei a avut loc programul artistic urmat de o seară de dans. Participanţii au fost întâmpinaţi de fanfara Bisericii baptiste din Chicago. Tot această fanfară a dat şi onorul Doamnei şi Domnului Ambasador David Funderburk, care au participat alături de peste 700 de români la această mare sărbătoare.

Duminică 2 Octombrie dimineaţa au avut loc slujbele religioase la Biserica Ortodoxă Sfânta Maria şi la Biserica Catolică Sfânta Elena din Cleveland, cu participarea celor doi Episcopi : Î.P.S.S. Episcopul Nathanel Popp al Episcopiei Ortodoxe Româno-Americane din America şi Canada şi Î.P.S.S Episcopul Vasile Puşcaş al Diocezei Romano-Catolice din America.

După slujbă a avut loc un parastas pentru Regele Ferdinand şi Regina Maria, precum şi pentru toţi morţii noştri care au făurit România Mare.

In continuare a avut loc banchetul festiv de închidere la care au participat peste 400 de persoane. Maestrul de ceremonie a fost Prof. John Halmaghi.

Au luat cuvântul : Prof.Dr. Tudor Bompa, Î.P.S.S. Episcopul Vasile Puşcaş, Episcop al Episcopiei Catolice-Unite din Statele Unite, John Şanteiu, vechiul Preşedinte al Uniunii şi Ligii Societăţilor din Statele Unite şi Canada, Domnul Lucaci, noul Preşedinte al Uniunii şi Ligii, Domnul Ambasador David Funderburk, Doamna Ambasador Betty Funderburk şi Î.P.S.S. Nathanel Popp, Episcop al Episcopiei Ortodoxe Româno-Americane din Statele Unite şi Canada.

Î.P.S.S. Episcopul Vasile Puşcaş, născut în Statele Unite, a vorbit în cea mai curată limbă românească - o cuvântare de actualitate - spunând pe şleau toate durerile româneşti şi deplângând veşnicul somn al Occidentului ! Î.P.S.S. Episcopul Vasile Puşcaş a încheiat cu un călduros apel la unirea tuturor Românilor. A fost un strigăt românesc, de o vigoare şi de o duioşie, cum până în această zi, nu ne-a fost dat să auzim în Occident ! Îi mulţumim din suflet Î.P.S.S. Episcopului Vasile Puşcaş.

Cu aceasta marele festival ROMFEST 88 s'a încheiat într'un entuziasm de nedescris. Românii care au avut fericirea să ia parte la acest FESTIVAL nu-l vor uita niciodată.

Ion Pantazi

* * *

PRESA EXILULUI

Ziarul "Românul Liber" din Octombrie 1988, ne informează că la 17 Septembrie a avut loc la Paris şedinţa Comitetului Coordonator al UMRL.

Dl. Ion Raţiu a informat Comitetul Coordonator despre importantele succese personale pe care le-a obţint la Washington, în Camera Reprezentanţilor şi în Senat, despre activitatea sa în comunităţile româneşti din Cleveland, Ohio, Oakland şi Los Angeles.

Apreciem ca foarte bine venită intervenţia d-lui Raţiu în Camera Reprezentanţilor. Păcat că domnia sa lasă să se înţeleagă că a fost invitat în acest prestigios For american, pe când în realitate acolo putea intra orice muritor de rând.

In ceeace priveşte activitatea domniei sale în comunităţile româneşti, trebuie să precizăm : Dl. Raţiu a căutat să explice că UMRL-ul nu se va asocia niciodată cu Congresul Mondial Românesc, deoarece în cadrul acestei "noi organizaţii" s'ar afla fascişti şi oameni dubioşi. Deoarece d-lui Raţiu îi place să vorbească întotdeauna, fără să spună nimic concret, îi facem noi acest serviciu, precizându-i gândurile ascunse.

Domnia sa vorbeşte despre o nouă organizaţie, deşi ştie bine că nu este vorba de aşa ceva, ci de o federalizare a organizaţiilor existente, o reprezentanţă comună a acestor organizaţii, din care dl. Raţiu a refuzat să facă parte fiindu-i frică de a nu-şi pierde titlul de Preşedinte pe viaţă.

Deasemeni ceeace dl. Raţiu a refuzat să spună cu claritate, îl ajutăm noi : Fasciştii în imaginaţia d-lui Raţiu sunt legionarii din Consiliul Naţional. Aceştia sprijină necondiţionat lupta împotriva comunismului, chiar din timpurile când dl. Raţiu ne sfătuia la postul de radio BBC să ne predăm ruşilor, care sunt "aliaţii noştri fireşti"! Ei au acceptat de multă vreme democraţia ca cel mai bun sistem de conducere şi nu ocupă niciun post în Biroul Executiv al Congresului Mondial Românesc.

Îmi permit să-i amintesc d-lui Raţiu şi tuturor acelor "patrioţi" români, care au venit în exil spre a lupta, nu împotriva comunismului, ci a legionarilor, părerea unuia dintre cei mai mari scriitori români, dl. Vintilă Horia, exprimată în prefaţa cărţii mele "Am trecut prin Iad" :

"Legiunea nu a fost o prezenţă politică întâmplătoare sau imitatoare, aşa cum o vor unii. Este inutil să ascundem sau să dispreţuim ceva care face parte din noi înşine. Oamenii lui Codreanu au întruchipat o filozofie românească, au încercat o reformă în profunzime şi au plătit cu viaţa încercarea lor. Tragedia şi martiriul nu pot fi şterse de nimeni depe faţa Isoriei neamului nostru. Duşmani sau prieteni al Legiunii, nu ne putem permite luxul de a o elimina sau a-i micşora nici meritele nici defectele, nici sacrificiile nici excesele, aşezate toate într'un timp de cronici, în faţa însăşi a injustiţiei, a sângelui, a suferinţei în închisori, a conceptului de martir (martor însângerat) din care a fost scrisă trecerea prin timp a acestui fragment românesc fără de care o înţelegere a României din secolul al XX-lea nu va fi niciodată posibilă, indiferent, repet, de atitudinea pe care o vom avea în faţa lui".

Dacă este vorba de luptă anticomunistă, legionarii au fost consecvenţi întotdeauna, dl. Raţiu niciodată !

Oamenii dubioşi la care se referă dl. Raţiu, se rezumă la persoana subsemnatului, care pentru domnia sa sunt salariat al Bucureştiului prin intermediul d-lui Drăgan !

Dar tot în acest ultim număr al ziarului său, dl. Raţiu ne informează după mai mult de un an de zile că : 10 membri din organizaţia sa au demisionat şi că alţi 6 au fost suspendaţi. Ii facem un nou serviciu d-lui Raţiu arătând că toţi cei 16 membri ai UMRL-ului au părăsit organizaţia, deoarece dl. Raţiu a refuzat să discute în mod democratic Unirea Exilului Românesc. In momentul de faţă, toţi cei 16 fac parte din Congresul Mondial Românesc. Dar, calomniile şi dezinformările fac parte din arsenalul de luptă, atât al ziarului d-lui Raţiu, cât şi a dânsului personal.

Spre deosebire de UMRL, în CMR toate opiniile politice sunt admise şi niciodată nimeni nu va fi exclus pentru o opinie contrară majorităţii.

Tot în cadrul şedinţei Comitetului Coordonator, dl. Raţiu a comunicat că va continua ajutorul dat Românilor aflaţi în Ungaria. Dacă ajutoarele, nu ar fi făcute cu atâtea trâmbiţe şi famfare şi fără să le ofere în schimbul adeziunei la UMRL, desigur ar fi binevenite.

Suntem în măsură să afirmăm că cererea d-lui Raţiu către guvernul canadian de a obţine azil politic pentru un număr de 500 refugiaţi din Ungaria a fost respinsă. Ii urăm mai mult noroc în Franţa, Australia şi Statele Unite.

In ceeace priveşte mărturiile pe care le strânge pentru dosarul de - crime împotriva umanităţii - al regimului comunist de la Bucureşti, credem că acţiunea d-lui Raţiu întruneşte unanimitatea opiniilor exilului românesc şi-i urăm un deplin succes.

Buletinul informativ al "Mişcării legionare", "Ţara şi Exilul" este autorizat să ne împărtăşească opiniile d-lui Horia Sima.

In articolul : "O iniţiativă contra - producătoare şi inoportună", domnul Horia Sima ne arată că UMRL-ul prezidat de dl. Raţiu are un caracter mondial şi că este inutilă o altă organizaţie cu acelaşi caracter.

Suntem obligaţi să specificăm pentru a nu ştiu câta oară : Congresul Mondial Românesc nu reprezintă o nouă organizaţie, ci o federalizare de organizaţii, el nu reprezintă o nouă formulă politică ci un For reprezentativ al tuturor organizaţiilor aderente.

Dl. Horia Sima afirmă : "Exilul nu poate face mai mult pentru România Crucificată nu pentru că n'ar dispune de coeziunea necesară, ci pentru că nu are cine să-l asculte".

In continuare, dl. Horia Sima se plânge că : "Occidentul nu ascultă plângerile pribegilor".

Este adevărat, dar noi ne-am obişnuit să criticăm Occidentul, fără a ne vedea propriile hibe. Pe cine să asculte Occidentul ? Pe Ionescu, pe Popescu şi sute ca ei, care cu toţii vorbesc în numele românilor ?

O reprezentanţă comună românească, un For unic, este actualmente cel mai important obiectiv al românilor din exil.

Acest For unic trebuie, după cum afirmă dl. Horia Sima, "să zguduie nepăsarea Occidentului".

Dl. Horia Sima, care nu şi-a putut face ordine în propria casă, se arată astăzi mai "democrat decât democraţii", sprijinindu-l chiar pe dl. Raţiu ! Se va bucura dl. Raţiu de sprijnul extremei drepte, după ce a primit pe acela al extremei stângi ?

In orice caz dl. Horia Sima demonstrează o dată în plus că este stăpânit de ură. Ură împotriva celor ce s'au îndepărtat de el, ură împotriva celui ce şi-a permis să-i interpreteze cartea după propriile sale citate ! Cum rămâne cu creştinismul domniei sale ?

In ceeace priveşte Congresul Mondial Românesc, să nu ducă dl. Horia Sima grija că nu se vor găsi oameni care să aibe audienţe în sferele înalte occidentale ! Iar dacă a suportat greu numele meu de la un timp încoace, poate fi liniştit, că eu nu urmăresc să fiu nici şef şi nici "Comandant" !

In ziarul românesc "Săptămâna Müncheneză" ce se auto- intitulează "Independent", în realitate fiind tot o sucursală a domnului Raţiu, citim cu surprindere şi compătimire pentru semnatar, articolul intitulat : "De e prea sus eu cobor spre mine", articol pe trei pagini cu continuare în alte două numere ce vor urma.

In acest articol domnul Ion Dumitru răspunde la o presupusă scrisoare a domnului Dan Cernovodeanu, datată 6.9.1988, expediată din Paris şi sosită pe o adresă pe care nu o precizează, cu o semnătură scrisă de maşină.

Dl. Ion Dumitru dă dovadă de o flagrantă iresponsabilitate, făcând un proces de presupusă intenţie d-lui Dan Cernovodeanu şi reuşind în schimb să se dovedească a fi un perfect "idiot util" (expresia aparţine lui Lenin) colportând falsurile Securităţii.

Ce s'ar fi întâmplat dacă noi care am primit zeci de scrisori, cu falsificări perfect executate, care prezentau toate aparanţele de a fi trimise de dl. Raţiu, am fi reacţionat ca dl. Ion Dumitru ?

Avem convingerea că dl. Raţiu îl va chema la ordine pe "vaşnicul său susţinător", care nu face decât jocul Securităţii, desigur inconştient, aruncând sâmburele discordiei în exilul românesc.

Dacă oamenii ar ştii să stea în banca lor, poate apele s'ar mai limpezi !

Ion Pantazi

* * *

CINE ESTE DL. BOMPA ?

"Bomba, bomba tiribomba"! îi spun unii, care se pretind competenţi în tot şi în toate, şi care s'au şi grăbit să-l înmormânteze !

Nimeni nu a auzit nimic despre el, în nici o cârciumă românească, din München, Paris sau Frankfurt !

Securitatea, prin scrisori anonime, ne informează pe placul tuturora şi "idioţii utili" colportează ştirea. Astfel dl. Bompa este când evreu şi mason, când legionar notoriu !

Pentru informarea celor "atotştiitori" dăm câteva date personale ale d-lui Prof.Dr. Tudor Bompa.

Luându-şi bacalaureatul, nefiind membru de partid şi având tatăl închis la Canal, tânărul Tudor Bompa nu a fost primit în nici o facultate, cu excepţia Academiei de Educaţie Fizică şi Sport.

A fugit din ţară acum 17 ani şi şi-a luat două doctorate, la Bruxelles şi la Toronto.

Actualmente este profesor la Universitatea York din Toronto.

Atotcunoscătorii care nu ştiu de unde să-l ia şi-l caută prin diferite cârciumi româneşti, le atragem atenţia că nu-l vor găsi nici printre mititei, nici printre sticle de vin sau de bere.

Le putem indica patru surse, unde pot culege informaţii despre Tudor Bompa.

1. Universitatea York din Toronto, unde este profesor.
2. Î.P.S.S. Episcopul Nathanael Popp al Episcopiei Ortodoxe Româno-Americane din Statele Unite şi Canada.
3. Î.P.S.S. Episcopul Vasile Puşcaş, Episcopul Diocezei Romano-Catolice din America.
4. Ambasadorul David Funderburk.

Dacă aceste surse nu prezintă credibilitate pentru "vaşnicii noştri luptători", ne pare rău, dar în scurt timp dl. Prof.Dr. Tudor Bompa se va prezenta singur prin ceeace va înfăptui, căci de vorbit nu-i place să o facă.

Ion Pantazi

* * *

Datorită activităţii în slujba Unirii Exilului Românesc, din Ianuarie 1988, nu am putut continua articolele de fond din ziarul "Stindardul Românilor", ultimul fiind intitulat : "Să ascultăm rumoarea parterului".

O fac astăzi, la sfârşitul anului 1988, când m'am retras complect din orice activitate politică românească, când am terminat volumul II al cărţii "Am trecut prin Iad", pentru a complecta lipsurile ziarului din acest an.

Începând din Ianuarie 1989, ziarul va continua, fiind un ziar de opinie, prin articolele sale de fond, care nu trebuies confundate cu paginile rezervate "Congresului Mondial Românesc", "Naţiunilor Captive" şi "Consiliului Naţional Român".

Deoarece acest volum II al cărţii "Am trecut prin Iad" se încheie cu sfârşitul anului 1988, socotesc necesar a include în el şi gândurile mele asupra politicii mondiale.

Astfel în ziarul "Stindardul Românilor" nr. 23-24 din Ianuarie 1989, va apare articolul :

SENZAŢIONALE EVENIMENTE POLITICE LA SFÂRŞITUL ANULUI 1988!

de Ion Pantazi

Anul 1988 s'a încheiat prin răsturnarea unor principii politice bine conturate şi prin surprize de proporţii !

Cum ar putea fi altfel intitulată întâlnirea de la Tunis între delegaţia P.L.O şi reprezentanţii americani ?

Dar masa rotundă dintre delegaţii sovietici şi cei ai mujahedinilor, în care aceştia din urmă cer despăgubiri de război ? Să nu mai vorbim de medierea lui Armand Hammer între sovietici şi fostul Rege al Afganistanului, pentru revenirea acestuia pe tron !!!

Vom încerca să trecem în revistă evenimentele politice ale anului 1988, pentru a vedea cum s'a putut ajunge la astfel de consfătuiri.

Evident acest an a fost marcat prin "Glasnostul şi Perestroica" trâmbiţate de către Gorbaciov, care se poate spune că a obţinut o enormă credibilitate într'un Occident dezorientat, gata oricând să capituleze, de câte ori i se flutură pe la urechi "cuvinte dulci", despre pace, dezarmare şi democratizare.

Să nu uităm că anii 1986, 1987 au fost marcaţi prin lozinca adoptată de occident : "Mai bine roşu decât mort"!, iar în anul 1988, întreaga presă şi televiziune au căutat să infiltreze opiniei publice strania ideie că : rachetele Persching şi nu SS 20 ameninţă capitalele europene, că URSS-ul este o biată ţară încercuită care încearcă să se apere cum poate, căutând să interpună Polonia şi Afghanistanul pentru a scăpa de încercuire ! Dar mai mult : cei ce aspiră să nu fie "nici roşii, nici morţi", sunt agenţi ai C.I.A., care susţin imperialismul lui Reagan !

Războiul Irano-Irakian, situaţia din Uniunea Sovietică, războiul din Afghanistan, turburările din Orientul Mijlociu, alegerile din Statele Unite şi Franţa, răscoalele palestinienilor din Israel, au constituit subiectele de predilecţie ale întregii prese occidentale.

După multe negocieri secrete, s'a ajuns la încetarea ostilităţilor între Iran şi Irak, două ţări ajunse la epuizare după 9 ani de război ; un război lipsit total de orice sens.

Ceeace însă a constituit subiectul cel mai mult dezbătut de către întreaga presă occidentală, a fost situaţia din Uniunea Sovietică.

Evident, evenimentele din Uniunea Sovietică au dominat acest an 1988, prin "Glasnostul şi Perestroica" lui Gorbaciov atât de comentate şi apreciate în Occident.

Reformele preconizate de Gorbaciov sunt într'adevăr menite a schimba faţa lumii, cu singura menţiune pe care sunt nevoit a o preciza : să fie sincere.

Nu putem să-i acordăm lui Gorbaciov o deplină credibilitate, aşa cum o face Occidentul deoarece, spre deosebire de acesta, noi ne păstrăm memoria nealterată şi ştim că în istoria comunismului au mai existat încă doi leaderi care au pornit la drum ca mari reformatori. Aceştia au fost : Nichita Hrusciov în Uniunea Sovietică şi Nicolae Ceauşescu în România. Atât unul cât şi celălalt şi-au manifestat dorinţele de reformă cu caracter democratic, Hrusciov dându-şi arama pe faţă prin masacrele din Ungaria din 1956, iar Ceauşescu ajungând a fi cel mai odios dictator din întreaga istorie a Ţării noastre.

Să nu uităm că până astăzi Gorbaciov, pentru a-şi întări poziţia, a urmat întocmai linia politică a lui Ceauşescu ! Aceleaşi condamnări ale trecutului, aceleaşi critici ale leaderilor politici ce i-au precedat, acelaşi "pacifism" manifestat gălăgios, aceleaşi promisiuni, acelaş mod de a-şi dobândi maximum de putere în Stat, până la a se autonumi Preşedinţi de Stat, păstrând şi funcţia de Secretari Generali ai Partidului.

Ce a făcut Ceauşescu după ce a dobândit întreaga putere, o ştim cu toţii, ce va face Gorbaciov, rămâne de văzut. Desigur, nimeni nu are dreptul ca, prin similitudinea promisiunilor şi aceea a antecedentelor, să facă pronosticuri cu caracter de infaibilitate, dar cel puţin îndoielile credem că sunt perfect justificate.

În favoarea lui Gorbaciov pledează desigur multe argumente. Este imposibilă o reformă democratică liberalizatoare în Uniunea Sovietică, după 70 de ani de comunism, fără înlăturarea nomenclaturii care a stăpânit-o şi aceasta nu se poate face decât ajungând la depline puteri.

Cu o mare abilitate, Gorbaciov şi-a consolidat poziţia, schimbând structura vechiului Comitet Central, a Parlamentului şi înlocuindu-l pe şeful KGB-ului. A făcut aceste lucruri în vederea unor reforme democratice sau în propriul lui interes ?

Desigur, momentul politic în care a acţionat Gorbaciov, este cu totul altul decât acela al lui Hrusciov sau al lui Nicolae Ceauşescu.

La venirea sa la putere, Gorbaciov a fost confruntat cu două elemente cu totul noi, faţă de ale celorlalţi doi leaderi comunişti : catastrofala situaţie economică din Uniunea Sovietică şi spectaculara înarmare a lui Ronald Reagan.

Din această situaţie, Gorbaciov nu avea decât o singură ieşire şi aceasta însemna o reformă în profunzime în Uniunea Sovietică şi o înţelegere pe plan extern. Deocamdată, atât reforma pe plan intern, cât şi înţelegerea pe plan extern se reduc la promisiuni. Ambele însă i-au folosit din plin lui Gorbaciov pentru a primi nişte credite, care prin amploarea lor, le-au întrecut pe toate cele obţinute de predecesorii lui. Indiferent dacă Gorbaciov

este într'adevăr sincer în ceeace urmăreşte sau rămâne credincios lozincei "doi paşi înainte, unul înapoi", el se ridică astăzi cu mult deasupra oamenilor politici occidentali.

Să căutăm să analizăm cele două ipostaze în care s'ar putea situa Gorbaciov. În cazul unor bune intenţii din partea sa. Evident că lui Gorbaciov îi trebuiesc puteri depline, pe care astăzi este pe punctul de a şi le însuşi. Îi trebuiesc fonduri imense şi a început să le obţină. Îi mai trebuieşte şi timp, un timp îndelungat, pentru a transforma cea mai odioasă dictatură din întreaga istorie a omenirii, într'o democraţie care să se apropie oarecum de cea occidentală.

Dar acest timp îi trebuieşte lui Gorbaciov, chiar dacă rămâne credincios lozincii "doi paşi înainte, unul înapoi"! Dacă el execută "pasul înapoi", poate în timp, cu ajutorul creditelor ce le obţine, să refacă economia sovietică şi să reia cu mai multă vigoare "cei doi paşi înainte"!

Atât în palidele reforme interne pe care le încearcă, cât şi în retragerea din Afghanistan, Gorbaciov se izbeşte de greutăţi imense.

Cu "Glasnostul şi Perstroica" este extrem de greu de jonglat. Încă de pe acum popoarele Uniunii Sovietice, care au luat "drept bune" aceste promisiuni, au început să ceară vehement respectarea lor. Realitatea este că toate aceste popoare vor independenţa, iar armenii, lituanienii, letonii şi estonienii ameninţă din plin dezmembrarea Uniunii Sovietice.

Astăzi, prin catastrofa cutremurului din Armenia, Gorbaciov are un moment de respiro în această ţară. De altfel ei şi-a luat şi unele măsuri de siguranţă, lăsând Armenia din punct de vedere - ajutoare - în seama Occidentului, ba mai mult - operând aproape 2000 de arestări - dintre leaderii armeni. Dar ce se va întâmpla în viitorul an, când ucrainienii, tătarii şi celelalte popoare subjugate se vor răscula cerând la rândul lor independenţa ? Cum se va descurca Gorbaciov ? Dacă va tolera răscoalele, va ajunge la revoluţie, iar dacă le va reprima după obişnuitele sisteme sovietice, va renunţa la "Glasnost şi Perstroica" şi implicit la credibilitatea şi creditul Occidental.

Până astăzi, instituţiile cu caracter "umanitar" din Occident, "Drepturile Omului" şi "International Amnistty", au închis ochii atât la intervenţiile armate ale lui Gorbaciov în Armenia, cât şi la arestările executate deşi ele s'au soldat cu mii de victime !

Dar aceste Instituţii cu caracter "umanitar", supra infiltrate de comunism, ne-au demonstrat de multă vreme că sectorul lor de predilecţie rămâne Chile şi Africa de Sud, ţările comuniste fiind uitate qvazi-total ! Pentru ele comunismul nu reprezintă un real pericol pentru pace, ci doar dictaturile de dreapta, deşi istoria ne-a dovedit că regimurile dictatoriale de dreapta pot fi răsturnate, pe când cele de stânga niciodată !

Drepturile Omului, creiate spre a camufla impotenţa Occidentului de a respecta Charta Atlanticului, nu au şi nu pot avea nici un viitor. Numai atunci când Naţiunile vor fi libere, Drepturile Omului vor fi respectate.

Să revenim însă la situaţia din Uniunea Sovietică.

Indiferent de realele intenţii ale lui Gorbaciov, lui îi va fi extrem de greu să aducă la o linie de plutire economia sovietică şi în acelaşi timp să ţină în frâu dorinţa de libertate a tuturor popoarelor subjugate, la care se adaugă însuşi poporul rus.

"Bomba" discursului lui Gorbaciov de la O.N.U., prin care acesta a anunţat o dezarmare convenţională unilaterală, prin retragerea din Europa a 500.000 de oameni cu materialul de război adiacent, care a entuziasmat atât de mult presa occidentală, nu reprezintă decât un subtil calcul sovietic care, păstrându-şi o mare superioritate, a scos la rebut un material demodat şi evident şi pe cei ce-l deserveau. Astfel de reduceri, prin modernizarea capacităţii de luptă, cu efective în oameni mai mici, s'au executat în mai multe rânduri în cadrul Pactului Atlantic, fără trâmbiţe şi fără fanfare. Pentru sovietici, o astfel reducere reprezentă o necesitate stringentă, pentru economiile ce sunt forţaţi să le facă.

Războiul din Afghanistan, în cei 9 ani de până acum, a adus multe dureri de cap conducătorilor sovietici şi enorm de mari cheltueli.

Armand Hammer a negociat încetarea războiului, prin retragerea sovieticilor. Desigur încetarea războiului a constituit o unanimă dorinţă, atât a mujahedinilor cât şi a lui Gorbaciov, care-şi putea astfel demonstra intenţiile pacifiste.

Se ştie prea puţin de felul în care a condus Armand Hammer aceste tratative, dar ce a transpirat într'o oarecare măsură este că ruşii au acceptat să se retragă până la 15 Februarie 1989, păstrându-şi o regiune "tampon", cu condiţia ca americanii şi pakistanezii să nu-i mai ajute pe afghani.

Pentru a-şi asigura această neintervenţie prin ajutoare militare americane şi pakistaneze, se pare că sovieticii au organizat atentatul prin care şi-au pierdut viaţa cei mai importanţi conducători pakistanezi. Destabilizarea Pakistanului constituia o garanţie pentru sovietici. Ei şi-au înarmat guvernul fantomă de la Kabul, dotându-l cu rachete 20 SS şi cu armament ultra modern, crezând că prin aceasta îşi vor menţine dominaţia în această regiune. "Socoteala de-acasă, nu s'a potrivit însă cu cea din târg"! Cu, sau fără ajutor pakistanez şi american, mujahedinii au înaintat vertiginos, schimbând astfel datele înţelegerii mediate de Armand Hammer şi acceptate de către sovietici.

Prin ce noi medieri, nu se ştie, dar iată-i la o masă rotundă negociind pe sovietici şi pe mujahedini ! Dar, mai mult decât atât, mujahedinii cer şi despăgubiri de război ! De unde să plătească Gorbaciov, care este confruntat cu atâtea probleme de ordin economic ? Anul 1989 ne va lămuri şi în această privinţă.

Ştirea de ultim moment, prin care Armand Hammer mediază între fostul Rege al Afganistanului şi Gorbaciov, pentru readucerea acestuia pe tron, întrece orice imaginaţie ! Gorbaciov este gata să "lingă unde a scuipat", căci cu mujahedinii nu poate ajunge la nici o înţelegere !

Nu vrem să tragem concluzii, ne mulţumim să expunem faptele şi să le comentăm. Pentru aceasta însă trebuie să facem un tur de orizont şi în celelalte "regiuni fierbinţi", precum şi în Occident.

Israelul a fost confruntat în intregul an 1988, cu puternice răscoale ale palestinienilor

Regele Husein al Iordaniei a pus în mare dificultate Israelul, renunţând la Cisiordania, ocupată de Israel, dar nu anexată, pentru a se constitui acolo un Stat palestinian. Acest fapt a oferit lui Iaser Arafat, un pretext de a provoca zilnic în Israel puternice răscoale şi chiar de a declara "Statul Palestinian Independent" cu guvern în exil.

Acest guvern a fost recunoscut de o mulţime de state şi astfel situaţia în Orientul Mijlociu a devenit explozibilă.

Iaser Arafat a început un turneu de vizite în întreaga lume şi a fost primit chiar la Parlamentul European de la Srasbourg, la Organizaţia Naţiunilor Unite de la Geneva şi la Vatican de către Papă !

Evenimentele au surprins Israelul în alegeri, iar după aceea cu un guvern de coaliţie greu constituit, trebuind să facă faţă unei situaţii internaţionale nefavorabilă pentru el. Şi tocmai în această situaţie, aliaţii săi americani au început la Tunis, tratative cu P.L.O.-ul fără a avertiza Israelul !

Ne vom opri mai mult asupra acestei situaţii, deoarece o considerăm de o maximă importanţă în contextul politicii internaţionale.

Statele Unite au recunoscut Organizaţia Palestiniană pentru Eliberare, invitând-o la acest dialog.

La discursul lui Iaser Arafat de la Naţiunile Unite de la Geneva, Israelul şi Statele Unite nu au luat parte, ceeace a constituit incontestabil un impas. Dar în culise au avut loc tratative secrete.

În urma acestor tratative, reprezentantul american la O.N.U. a anunţat condiţiile americane pentru o reglementare în Orientul Mijlociu.

1 - O conferinţă internaţională nu-şi are rostul într'o atmosferă de terorism şi violenţă.

2 - Pentru Israel, deşi dificil, este clar că pentru a obţine securitatea pe care o merită şi o cere, trebuie să se retragă din teritoriile ocupate şi să ţină cont de drepturile politice legitime ale palestinienilor.

3 - Pentru palestinieni este deasemenea dificil, dar pentru a obţine drepturi politice legitime, trebuie să ţină cont de existenţa Israelului şi de necesităţile sale de securitate.

4 - Celelalte ţări arabe trebuie să-şi reglementeze conflictele prin negocieri.

5 - Este timpul ca Uniunea Sovietică să-şi reglementeze relaţiile diplomatice cu Israelul şi China să recunoască Israelul.

6 - Părţile trebuie să ştie să facă compromisuri loiale.

La toate aceste puncte, Iaser Arafat a răspuns "da", făcând astfel posibile tratativele cu americanii.

Preşedintele Ronald Reagan a comunicat că "a autorizat departamentul de Stat să înceapă un dialog substanţial cu P.L.O.".

Israelul se pare că nu a fost consultat şi conducătorii săi în unanimitate au declarat : " O zi de doliu pentru Israel".

Se pare că preşedintele Ronald Reagan a vrut să soluţioneze problema Orientului Mijlociu, încă în cursul anului 1988.

Toată această problemă a Orientului Mijlociu, felul în care americanii vor s'o soluţioneze, ne pune în faţa a o mulţime de întrebări ce nu-şi găsesc răspunsuri :

1 - De ce până astăzi, americanii nu au ajuns la o concluzie atât de simplă ?

2 - Sunt sau nu sunt, palestinienii terorişti ?

3 - Dacă sunt, cum este posibil să cedezi terorismului şi să pui într'o situaţie atât de critică pe cel mai fidel aliat ?

4 - Dacă nu sunt terorişti, pentru ce au trebuit atâţia ani, pentru rezolvarea unuia din cele mai grave conflicte ce ameninţă întreaga pace a lumii ?

Dar în contextul de schimbări al conţinutului noţiunilor, cu care este greu să ne putem adapta şi pe care-l practică în egală măsură atât lumea occidentală cât şi cea comunistă, întrebările ce ni le punem se multiplică şi răspunsurile sunt şi mai greu de dat.

Ce se numeşte terorism ? Cum este posibil ca o etichetă pusă, fără drept de apel, organizaţiei P.L.O., precum că ar fi o organizaţie teroristă, până mai ieri, să facă astăzi din ea un partener de discuţii, pentru care să îndepărtezi un aliat fidel ?

Se numesc terorişti acei oameni care luptă pentru libertatea ţării lor, întrebuinţând pentru acest lucru, toate mijloacele ce îi stau la dispoziţie ?

Nu este oare o cruntă constatare că, făcând numai petiţii şi cereri de audienţă, nimeni nu se uită la tine şi nu obţii absolut nimic ?

Şi-atunci pot fi numiţi palestinienii terorişti ?

Nu este oare o încurajare a terorismului prin a accepta ideia că singura posibilitate a unui popor de a-şi obţine drepturile fireşti este a pune mâna pe armă ?

Iar dacă totuşi au fost taxaţi drept terorişti, nu tot terorişti s'au numit evreii, care luptând pentru un Israel liber ; au asasinat pe englzii ocupanţi, până şi-au ajuns visul cu ochii ?

Prin terorism a ajuns Israelul să fie o ţară liberă, prin terorism au ajuns palestinienii să le fie recunoscute drepturile legitime de către americani !

Situaţia este îngrijorătoare şi din cu totul alte motive. In primul rând, lipsa de consecvenţă politică americană şi lipsa de loialitate de care au dat dovadă faţă de aliatul lor, pune astăzi mai mult ca oricând în dubiu credibilitatea americană faţă de toţi aliaţii săi.

Dar acest lucru nu se petrece acum faţă de Israel, pentru prima oară. Nu o dată conducătorii americani au purtat discuţii cu inamicul şi au luat decizii, peste capul aliaţilor lor !

Să admitem că preşedintele Reagan a ajuns la concluzia că nu se poate face pace în Orientul Mijlociu decât pe această cale şi, trebuie să facă o întoarcere de 180 grade a politicii americane, prost dusă până în acest moment. "Mai bine mai târziu decât niciodată"!

Nu era însă normal şi chiar obligatoriu să-şi avertizeze aliatul ?

Dar această schimbare a politicii americane, nu produce noi destabilizări în Orientul Mijlociu ?

Să nu se uite că Israelul a fost şi este, un serios cap de pod al lumii libere occidentale, în mijlocul unei lumi arabe gata oricând de a se alătura Uniunii Sovietice.

Să nu uităm că Israelul a fost singura ţară din lume, care a protejat pe creştinii din Liban.

Să nu uităm că Israelul reprezintă singura democraţie în mijlocul unei "masse" de dictaturi.

In politică, occidentalii ne-au învăţat ca nu există morală, nu există scrupule dar, slăbind Israelul nu înseamnă "a-ţi tăia craca de sub picioare" ?

Evident că situaţia în Orientul Mijlociu, trebuia soluţionată, dar preţul nu este deosebit de mare ? Şi admiţând că Statul palestinian va fi creiat, poate cineva crede că palestinienii în special şi, toţi arabii în general, vor fi satisfăcuţi ?

Personal am fost întotdeauna împotriva marilor capitalişti evrei şi creştini, care alcătuiesc împreună Oculta, ce vrea să se irijeze în conducătoare a lumii. Nu am fost niciodată antisemit dar într'o lume cu adevărat liberă, toate popoarele trebuie să fie egale şi această egalitate să fie consfiinţită prin suveranitatea absolută a fiecărui popor. Nu pot accepta sub nici o formă amestecul Consiliului Mondial Evreiesc în afacerile externe ale altor ţări.

Am admirat întotdeauna Israelul, care a demonstrat că naţionalismul şi cu democraţia fac cea mai bună casă împreună.

Am admirat şi admir Israelul, pentru dăruirea cu care-şi apără Patria, pentru credinţa lui nestrămutată în Dumnezeu, pentru faptul că pun la baza societăţii lor Familia.

Dar schimbarea politicii americane nu s'ar fi putut produce fără aprobarea sau chiar ordinul Ocultei şi al Consiliului Mondial Evreiesc ! Işi sacrifică aceştia pe compatrioţii lor numai de dragul afacerilor financiare şi a eventualului Guvern Mondial ce vor să-l instaureze ?

Avertizmente în acest sens au mai fost date, dar de la avertizări până la execuţie, este totuşi un drum îndelungat.

Evident, nu poate fi vorba de sacrificarea Israelului, ci doar de punerea lui la punct, amintindu-i-se că el este o ţărişoară care nu trebuie să ia protecţia ce i s'a acordat ca un drept, ci doar ca o favoare !

Oculta a demonstrat că nu ţine cont de rubedenii şi că interesele ei primează.

Dar, cum este vorba de politică şi "politica este arta de a realiza imposibilul", de ce nu am formula şi o altă ipoteză, pentru a explica "voltfastul" american ?

Aşa cum aproape toate înţelegerile politice s'au realizat "în culise", prin tratative ultra-secrete, de ce nu am accepta şi următoarea ipoteză :

Dată fiind amploarea recunoaşterii "Guvernului palestinian în exil", oamenii politici israelieni şi americani să fi căzut de acord (tot în culise), să întindă o cursă lui Iaser Arafat, prin recunoaşterea condiţionată de către americani : încetarea ori cărui act terorist .

Are oare Iaser Arafat posibilitatea de a controla pe toţi palestinienii, pentru a-şi putea respecta cuvântul dat ?

Un singur act terorist desfăşurat pe teritoriul Israelului, nu ar anula înţelegerea dintre americani şi palestinieni, compromţându-i pe aceştia?

Nu s'ar dovedi astfel, fără drept de apel că palestinienii sunt nişte terorişti, cu care nu se poate sta de vorbă ?

Nu şi-ar pierde Iaser Arafat autoritatea pe care o are actualmente în gruparea sa, care astfel se va destrăma ?

În aceste condiţii este foarte posibil ca înţelegerea între americani şi israelieni să fie perfectă şi protestul israelian să fi fost pur formal.

Personal rămân la ideia că iudaismul şi creştinismul trebuie să ducă o luptă comună împotriva ateismul mondial generat şi susţinut de comunism. Pentru aceasta, atât evreii cât şi creştinii trebuie să uite nişte resentimente creiate artificial în decursul istoriei.

Se pare că Marea Finanţă Internaţională este dispusă acum, când are o linişte relativă din partea Uniunii Sovietice, să activeze cu o mai mare intensitate în vederea Guvernului Mondial.

Ea nu uită că numai socialismul poate duce la scopul final şi pentru aceasta a ştiut să destrame în Franţa coaliţia partidelor de centru-dreapta, netezind calea socialismului.

Acest socialism arhaic, sclerozat şi desuet, bazat pe răsuflata doctrină marxistă, a reuşit ca numai în interval de câteva luni de la venirea la putere să destabilizeze Franţa, cum n'a fost niciodată, cu excepţia guvernării socialiste premergătoare celui de-al doilea război mondial.

Franţa destabilizată, înseamnă Europa destabilizată, înseamnă anihilarea inamicului economic potenţial al Statelor Unite.

Credibilitatea unei Franţe socializată şi destabilizată se află sub semnul întrebării la Bonn.

Europa nu mai poate năzui astăzi către Statele Unite ale Europei, bazate pe suveranitate naţională, care să se poată apăra singură. Toate planurile de apărare în comun au fost aruncate la coş. De altfel pentru ce să cheltuieşti bani pentru apărare, atâta vreme cât "toată lumea doreşte pacea"! Soarta Europei, apărarea ei, intră din nou în mâinile Ocultei de la Washington şi, ce încredere se mai poate avea în ea ?

Vizitele la Moscova ale Cancelarului Helmuth Kohl şi ale preşedintelui François Mitterand nu au adus decât ceeace era previzibil. Ambii conducători europeni s'au dus la Moscova, nu pentru a lămuri o situaţie politică ce nu poate fi elucidată, ci pentru a-şi depune umili "obolul în galbeni", care este atât pe placul Moscovei cât şi al Washingtonului.

Ei sunt angajaţi într'o "horă", în care trebuie să joace fără a şti cine va fi până la urmă "dirijorul muzicii". Nefiind capabili de a avea un cuvânt de spus, ei trebuie să se pună bine cu toţi "sfinţii", închinându-se pe rând la Washington şi la Moscova.

În acest timp în Statele Unite s'au desfăşurat alegerile prezidenţiale cu întreg "circul" obişnuit.

Spre fericirea celor ce încă mai speră în libertate, a fost ales George Bush.

Unii atribuie această alegere redeşteptării conştiinţei americane, curentului "Reagan", care pleacă lăsând în urma lui o mentalitate sănătoasă, care se va consolida şi în curând va da roade.

Să dee Dumnezeu !

Personal cred că această alegere este opera Ocultei, care nu are interesul să destabilizeze şi Statele Unite. Un guvern democrat astăzi ar fi însemnat acest lucru, ar fi însemnat slăbirea poziţiei politice a Statelor Unite în lume.

Un guvern George Bush, este cu mult mai maleabil, putând în orice moment să schimbe orice orientare politică. Este ceeace trebuieşte în momentul de faţă Marei Finanţe Internaţionale ; destabilizare în toate colţurile pământului şi cât mai multă siguranţă în Statele Unite.

Cei de la Washington stând în espectativă, desigur că viitorul lumii se va stabili la Moscova. Care este acest viitor, este imposibil de prevăzut. Numai Gorbaciov poate aduce liberalizarea şi odată cu ea Guvernul Mondial şi tot numai el ne poate readuce "războiul rece", cu care ne-am obişnuit. Dat fiind că şi pentru o ipoteză şi pentru cealaltă este necesar un timp îndelungat, nu trebuie să aşteptăm la nimic sigur înainte de anul 2000 !

Din păcate, Lech Walesa a avut dreptate când l-a întrebat pe Cardinalul Lustiger, la recenta întâlnire de la Paris : "Care este credinţa dvs, oameni ai Occidentului ? Aveţi totul, aveţi bogăţii, aveţi libertate, dar se pare că nu credeţi în nimic"!

* * *

Am ajuns către sfârşitul vieţii, o viaţă grea, în care a trebuit să întâmpin toate vicisitudinile pe care ea le oferă unora dintre muritori.

Nu mă pot plânge, căci Dumnezeu mi-a dat tăria de a trece prin ele, mi-a dat înţelegerea necesară pentru lua numai învăţămintele, numai concluziile favorabile din toate aceste greutăţi. Dar mai mult, Dumnezeu mi-a rezervat un sfârşit de viaţă nesperat, un sfârşit de viaţă, pe care oricât aşi fi fost de optimist, nu l-aşi fi putut întrevedea.

Sfârşitul acestei vieţi mi-a adus împlinirea năzuinţelor ce le aveam în tinereţe. Am avut posibilitatea de a lupta pe front pentru apărarea frontierelor Ţării. Am avut posibilitatea să reflectez în închisoare şi să ajung la concluzia că toate chinurile prin care am trecut, nu au constituit decât o verigă a lanţului suferinţelor acestui Neam Românesc. Am putut prin aceasta să adaug mica mea suferinţă la cea mare a Neamului Românesc, pentru ca generaţiile următoare să poată fi mândre de înaintaşi.

Dar Dumnezeu mi-a mai oferit posibilitatea ca în ultima parte a vieţii să-mi pot realiza şi visul continuării luptei în exil, pentru independenţa Ţării. Am năzuit către acest lucru încă din August 44, când am ştiut că suferinţele Ţării vor fi lungi şi grele şi că numai în Occident se va putea continua lupta.

După 35 de ani, atunci când nu mai aveam nimic de sperat, Dumnezeu mi-a oferit și îndeplinirea acestui prim și ultim vis : continuarea luptei.

Ajuns în Occident știam că trebuie să duc această luptă, al cărui rezultat final știam că nu voi apuca să-l văd realizat prin Libertatea, Independența și Suveranitatea Țării mele. Dar mai știam că lupta trebuie dusă organizat și că urmașilor noștri trebuie să li se lase drept moștenire, un drum drept pe care să-l urmeze.

Frumos de spus, greu de realizat ! A trebuit să-mi fixez niște obiective mai realiste. Un ziar prin care să-mi exprim gândurile și o carte prin care să las generațiilor viitoare, un fragment din suferința Neamului Românesc.

Ziarul l-am găsit cu ajutorul regretatului Ion V. Emilian, apoi, după moartea acestuia, mi l'am putut realiza singur. Am încercat prin articolele scrise să arăt tot ceeace s'a făcut rău în trecutul nostru, pentru a nu se mai repeta în viitor. Aceasta am făcut-o consecvent ideii că nu se poate nimic constitui în prezent fără cunoașterea trecutului și nimic nu se va face în viitor decât bazat pe actualitate.

Inceputurile poate au fost stângace, deoarece am lovit prea mult în oameni și prea puțin în greșelile făcute de ei. Am crezut că nominalizarea greșelilor din trecutul nostru, va concretiza mai bine principiile politicei care ne-au adus la catastrofă. Am greșit din două motive :

?! 1 - Nu ne este permis nouă a face judecăți cu caracter definitiv, a da sentințe, pe când în realitate nu am fost decât niște martori ai evenimentelor. Noi trebuie să ne limităm a da mărturii și numai acei ce vor fi complect scoși din cauză, prin trecerea anilor, vor putea judeca obiectiv și da sentințe.

?! 2 - Prin aceste articole, am provocat polemici, adică singurul lucru de care nu avea nevoie Exilul Românesc. Fără să-mi dau seama, am făcut jocul Securității, care nu urmărește decât dezbinarea Exilului.

Aceasta însă nu înseamnă a nu arăta toate greșelile care se fac astăzi, chiar dacă și acest lucru bucură Securitatea, pentru că Exilul Românesc trebuie să fie perfect edificat asupra tuturor piedicilor pe care le întâmpină pentru a fi unitar, piedici puse de Securitate, dar și de către cei ce se cramponează de niște "Președinții fantomă" și de către "idioții utili", atât de răspândiți în Exilul Românesc.

Paralel cu activitatea ziaristică am început să-mi scriu cartea, volumul I. Am scris-o în doi ani, adică până în anul 1982 și am stat cu ea în sertar 5 ani, până am reușit să o editez singur. Imediat ce am editat primul volum, m'am apucat să-l scriu pe cel de-al doilea. Astăzi, îmi văd realizat și acest ultim vis.

Nu pot să nu fiu satisfăcut de criticile extrem de favorabile, de care s'a bucurat primul volum. Ele au fost foarte numeroase și continuă și astăzi, la un an de la apariția lui.

Toți inamicii mei, care confundă ideile politice adverse cu apariția unei cărți în exil, s'au abținut de la orice comentariu.

Acum apare volumul II, care analizând și actualitatea precum și oamenii care alcătuiesc Exilul Românesc, desigur îi va face pe aceiași inamici să

caute a-l minimaliza, caracterizându-l drept polemic. Dar a spune adevărul, chiar dacă acest adevăr reprezintă doar o idee personală, este absolut obligator, căci numai din adevărul crud se pot trage concluzii pentru viitor. Eu pot fi acuzat de subiectivism, ceeace nu este exclus, dar îi rog pe cititorii mei să creadă că fiecare frază scrisă, a fost îndelung analizată, ea întruchipând propriul meu "adevăr", deci în niciun caz buna mea credință nu poate fi pusă la îndoială. Iar dacă undeva am greșit, toți trebuie să știe că greșeala este omenească și să fiu iertat după principiile creștinești. Numai Dumnezeu nu greșește ! Mi-am depănat gândurile cu sinceritate, pentru cei de astăzi, dar mai ales pentru cei de mâine. De aceea îi rog pe viitorii mei critici să încerce să fie obiectivi în măsura în care am încercat și eu. Acestui volum II nu i se va putea face o adevărată critică decât de către cei complect ieșiți din cauză, de cei ce nu au luat parte la frământările politice de astăzi.

Ajuns în exil, mi-am propus continuarea luptei pentru Țara mea, prin ziar și prin cartea ce o voi scrie. In nici un moment nu m'am gândit la o intrare a mea în scena politică a Exilului Românesc. Intotdeauna am avut oroare de politică și în special de politicieni. Am cunoscut în viața mea destul de mulți politicieni și toți erau încorsetați în strâmte interese partizane.

Am intrat după multe stăruințe în această luptă politică cu scopul precis de a o desființa. Astăzi, când Țara noastră trăiește cea mai grea epocă din întreaga ei Istorie, Românii trebuiesc să fie uniți. Partidele politice, organizațiile politice, nu-și au rostul acum când unica noastră politică trebuie să se înscrie în ceeace se numește "Românism" și el nu poate fi decât unul singur, având o singură reprezentanță. De aceea vreau să precizez că nu m'am avântat într'o luptă politică propriuzisă, fiind partener sau adversar al unui partid politic sau organizație cu caracter politic, ci am vrut să unific toată suflarea Românească din Exil și să-i arăt că nimic nu ne separă în scopul Unic pe care-l urmărim : Libertatea, Independența și Suveranitatea Țării noastre. ???!!

La această luptă pentru Țara noastră, trebuie să ia parte toții Românii, indiferent de apartenență politică și credință religioasă. Toți cetățenii născuți pe teritoriu Românesc, se numesc Români, iar toți aceia născuți în străinătate, dar care se consideră Români, sunt deasemenea Români. Faptul că unii ca apartenență politică sunt țărăniști, liberali, legionari sau socialiști, că în Exil au aderat la o organizație sau alta, nu trebuie să constituie nici un fel de impediment, deoarece toți năzuim către același obiectiv, care se reduce la Libertatea, Independența și Suveranitatea Țării noastre. ??!

Astăzi, atâta vreme cât suntem în Exil, trebuie să avem o singură ideologie și aceea să fie Românismul.

Nu avem dreptul de a ne fărâmița forțele, nici pentru credibilitatea noastră față de noi înșiși, nici pentru aceea față de Țară și de Occident. Acesta este unicul principiu care m'a călăuzit.

De aceea văzând că au trecut 40 de ani, fără ca acest lucru să fie înțeles de Exilul Românesc, am luat hotărîrea de a da ascultare nenumăratelor cereri ce mi-au fost adresate și am înființat "Frontul Național al Unirii Românilor".

Nu am fost, nu sunt şi nu voi fi niciodată un om politic, dar am ştiut că ceeace ne trebuie nouă astăzi este un Front Unic Românesc, în care să intre toţi Românii acestui Exil. De aceea mi-am întrebuinţat toate forţele spre a-i aduce pe toţi românii la o masă rotundă, unde să se demonstreze tuturor, că tot ceeace ne desparte este fără importanţă, deci totul trebuie să ne apropie, pentru a federaliza organizaţiile româneşti, pentru a-i strânge pe neînregimentaţi.

Din păcate, vechile partide politice nu au înţeles acest lucru, iar organizaţiile formate în Exil, care în fond înlocuiesc partidele politice din trecut, nu au ştiut să lase deoparte interesele meschine de partid sau de clan, astăzi când mai mult ca oricând avem nevoie de Unirea Românilor. Şi totuşi, cu toate piedicile pe care ni le-a pus Securitatea, cu toate obstrucţiile clanurilor, la Paris, la 4 Iunie 1988, nucleul Unirii Exiluli Românesc s'a putut constitui sub titulatura : "Congresul Mondial Românesc"!

Evident, după această reuşită, toţi adversarii Unirii, indiferent motivul pentru care îi erau adversari, au început să critice, să minimalizeze şi să ironizeze această aşa zisă "nouă organizaţie"!

Era de aşteptat acest lucru şi astfel am fost criticaţi că am înfiinţat o nouă organizaţie, deşi noi nu am făcut decât să unim, să federalizăm pe cele vechi, care au aderat şi să grupăm iniţial în jurul nostru peste 200 de neînregimentaţi.

Am fost minimalizaţi în sensul că nu au luat parte decât 100 de oameni, pe când la o întrunire a URML-ului au fost 200 de participanţi, dar nimeni nu a ţinut seama că împotriva noastră a acţionat pentru prima oară Securitatea şi că dezinformările ei au fost într'adevăr extraordinare. Ne pot spune cei din conducerea UMRL-ului, ce piedici au întâmpinat la Congresele lor ? Nici una, deoarece Securitatea nu s'a temut de ele.

Am fost ironizaţi, dar de către cine ? Şi pentru ce ?

Singurul ziar care ne-a ironizat, a fost acela al domnului Mihai Korne. Ne întrebăm cu ce drept ne-a ironizat domnul Korne şi a scris lucruri inexacte despre Congresul Mondial Românesc, fără să fie prezent, deşi fusese invitat ?

De ce postul de radio "Europa Liberă" a refuzat să difuzeze la microfon constituirea Congresului Mondial Românesc, care încă de la Paris, constituia cea mai mare grupare de oameni, numărând peste 1000, când în timp ce, oferea domnului Raţiu microfonul de câte ori voia, organizaţia sa constituind un număr de 250 de oameni ?

De ce ziarele domnului Raţiu nici măcar nu au amintit de constituirea acestei reprezentanţe, chiar numind-o organizaţie, aşa cum îi place domniei sale să o intituleze ?

De ce ? De ce ? De ce ? Întrebările sunt multe dar ... răspunsul este unul singur : fiindcă le-a fost frică ! Şi de ce le-a fost frică, nu au scăpat !

Abia acum, la Cleveland, ei şi-au putut da seama de acest lucru. Acum, când cel mai iubit om politic din Occident, de către Români, Ambasadorul David Funderburk, a devenit Preşedintele de Onoare al Congresului Mondial Românesc.

Abia acum, când Episcopul greco-catolic Vasile Puşcaş, al Diocezei Române din Statele Unite şi Canada, a subliniat în cuvântul său de la Romfest 88, necesitatea Unirii tuturor Românilor.

Abia acum, când Congresul Mondial Românesc numără 45 de organizaţii federalizate.

Abia acum, când numărul membrilor Congresului Mondial Românesc nu mai poate fi evaluat în cifre.

Toate acestea s'au realizat în doar 4 luni de la înfiinţarea Congresului Mondial Românesc de la Paris pe care l'au criticat, minimalizat şi ironizat atât de mult vajnicii noştri "patrioţi"!

De astăzi înainte, Congresul Mondial Românesc nu poate merge decât cu paşi vertiginoşi către Unirea tuturor Românilor.

Rămâne ca cei aleşi în Biroul Executiv să găsească cel mai scurt şi precis drum, pentru a avea cea mai mare eficacitate. Acest Birou Executiv va fi veşnic primenit de către elemente tinere şi capabile. În decurs de 4 ani, adică până la viitoare Adunare Generală, el va trebui să fie constituit din oameni la maximum 60 de ani. Astfel se va termina cu carierismul politic, cu cramponarea sclerotică de funcţii înalte ! Ne trebuiesc energii noi, ne trebuiesc oameni tineri, care să fi trăit sub regimul comunist, care să fi cunoscut suferinţele, căci numai aceia ştiu că Exilul Românesc, nu trebuie să se conducă după politica Occidentală, ci să exercite o politică Românească, o ideologie Românească, care se cheamă : "ROMÂNISM".

Cei ce au condus până astăzi Exilul Românesc, nu au ştiut altceva decât să bată la uşile Cancelariilor Occidentale, dar nu pentru a arăta adevăratele suferinţe ale Neamului Românesc, ci pentru a cere directive.

Menirea Congresului Mondial Românesc este de a informa în permanenţă Cancelariile, Instituţiile şi Presa Occidentală, de nedreptatea ce ni s'a făcut şi ni se face în continuare, dar de directive politice de prezent şi viitor nu are nevoie de la nimeni, ele nu pot fi elaborate decât de către Biroul Executiv.

Exilul Românesc a avut de întâmpinat multe deziluzii. Nu ne aflăm încă la sfârşitul drumului, multe alte deziluzii vor urma. Pentru aceasta conducerea Exilului Românesc va trebui să fie fermă în menţinerea unei linii Româneşti. Cei ce obosesc şi nu mai cred în victoria finală, trebuie să se dea singuri la o parte, să lase locul liber altora ce vor veni cu forţe noi. Numai aceia ce sunt convinşi pentru cauza luptei lor, vor putea avea maximum de eficienţă.

Noi nu am voit acest Exil, care este o consecinţă a greşelilor Occidentului şi atâta vreme cât el greşeşte în continuare, noi nu-i putem urma politica.

Noi suntem democraţi pentru motivul că "Democraţia" reprezintă cel mai bun sistem de conducere al unei ţări, dar nu mai avem Ţară şi până nu o vom redobândi-o, nu trebuie să ne batem cu pumnii în piept că suntem "democraţi", ci că suntem Români, căci nu democraţii se află astăzi în Exil, ci Românii. Să lăsăm demagogia, pentru a fi pe placul unui Occident care dovedeşte de peste 40 de ani că nu-l interesează soarta noastră şi această soartă să ne-o luăm în propriile mâini şi să luptăm pentru Ţară până la

ultima suflare, toţi Românii printr'o singură voce, care nu trebuie să reflecte decât "ROMÂNISMUL".

A trebuit ca aici în Exil să iau în mâini cea mai dificilă problemă Românească, aceea a Unirii Exilului Românesc. Un om politic ar fi trebuit să facă acest lucru. Neexistând acest om politic, Regele ar fi trebuit să unească Exilul Românesc. Dar Regele s'a complăcut în a aştepta ceeace nu avea de unde să vină şi ar vrea să domnească din nou, dar fără a depune nici cel mai mic efort. Că El va domni sau nu, această hotărîre nu o poate lua Exilul Românesc, ci numai Ţara Liberă Independentă şi Suverană. Am încercat să-L mobilizez, în lupta românească urmând ca prin activitatea în slujba Ţării pe care o va depune, să-şi mărească şansele de a fi rechemat de către Ţară. Nu am reuşit acest lucru, dar am ştiut că Exilul Românesc se va uni şi fără El, atunci când cineva îi va demonstra adevăratele sale interese.

Am reuşit din plin această îndrăzneaţă încercare, prin ea am realizat în viaţă cu mult mai mult decât mi-am propus.

Pentru zilele ce Dumnezeu mi le va hărăzi în viitor, nu-mi mai rămâne decât "bastonul de pensionar"! Îl primesc cu conştinţa împăcată că mi-am făcut datoria, dar în acelaşi timp vreau să dau şi un exemplu, celor ce i-a uitat Dumnezeu pe pământ, că se poate trăi şi fără a purta titlul de "Preşedinte"!

Urez Exilului Românesc ca în cel mai scurt timp posibil să nu mai existe şi să stea cu fruntea sus, atunci când Ţara îl va judeca pentru activitatea pe care a depus-o în slujba ei.

În ceeace priveşte Ţara noastră, faţă de situaţia de astăzi, ea nu poate evolua decât favorabil. Din păcate cred, că nu va fi vorba de o evoluţie, ci de o revoluţie care va începe cel mai târziu în cursul anului 1989. Situaţia a ajuns disperată, iar sănătatea dictatorului, atât de controversată, se pare că nu-i va juca nici o festă. În această situaţie limitele mizeriei fiind atinse, revoluţia va fi singura posibilitate de ieşire.

Aşa cum în Ianuarie 1987, am putut prevedea răscoalele din acel an şi înseria în ziar aceste lucruri, tot aşa astăzi, nu este vorba de o previziune, ci de o urmare logică a evenimentelor ce nu pot urma decât acest curs. Un singur lucru ar putea scuti poporul român de această baie de sânge şi acela ar fi o puţin probabilă intervenţie a lui Gorbaciov.

Ceauşescu îşi va vinde scump pielea şi va fi apărat de toţi cei ce nu-şi vor putea niciodată justifica umilele plecăciuni pe care le-au făcut.

La noi, nu pot exista greve urmate de negocieri între masse şi conducere, ca în Polonia, deoarece Românii nu au în spatele lor nici Biserica şi nici intelectualii. Revoluţia nu va fi deci pregătită, ci va izbucni spontan. Se va vărsa mult sânge şi dictatorul va fi dărâmat, dar aceasta nu înseamnă că în România va fi libertate. Un alt regim comunist mai blând iniţial, va reuşi să restabilească liniştea.

Pentru Exilul Românesc un singur lucru se poate desemna de pe acum cu claritate: nimic bun nu ne vor aduce următorii ani.

O singură concluzie se impune : trebuie să avem o atitudine demnă românească, neplecată nimănui, cel puţin atât să fie consemnat în Istoria ce se va scrie.

München, Decembrie 1988

RUGACIUNE PENTRU NEAMUL ROMÂNESC

DOAMNE ISUSE HRISTOASE, CEL CE AI LUAT CHIPUL NOSTRU OMENESC PENTRU CA PE NOI LA CHIPUL TĂU CEL DUMNEZEIESC SĂ NE RIDICI ; CARE DIN DRAGOSTE PENTRU OM AI LUAT TRUP, AI PĂTIMIT, TE-AI RĂSTIGNIT PE CRUCE, AI FOST PUS ÎN MORMÂNT ŞI AI ÎNVIAT A TREIA ZI ; APOI, ÎNALŢÂNDU-TE LA CER, NE-AI TRIMIS DUHUL SFÂNT SPRE DESĂVÂRŞIREA ŞI CONSOLAREA NOASTRĂ.

ADU-ŢI AMINTE, DOAMNE, FIULE AL LUI DUMNEZEU, ÎMPREUNĂ MĂRIT CU TATĂL ŞI CU DUHUL SFÂNT, DE NEAMUL ROMÂNESC PE CARE TU L-AI ZIDIT CU MÂNA TA ŞI L-AI AŞEZAT ÎN MELEAGURILE LUI CA SĂ TE SLĂVEASCĂ PRIN ZIDIRI DE MĂNĂSTIRI ŞI DE BISERICI, PE CARE VRĂŞMAŞUL TĂU ASTĂZI VREA SĂ LE DĂRÂME, IAR PE POPORUL TĂU SĂ-L ÎNJOSEASCĂ ŞI SĂ-L SUGRUME.

ADU-ŢI AMINTE, ISUSE, DE PĂMÂNTUL ROMÂNESC - GRĂDINA MAICII DOMNULUI - ŞI-L ELIBEREAZĂ DE VRĂŞMAŞI.

OCROTEŞTE, DUMNEZEULE, ZIDIRILE TALE, SATELE ROMÂNEŞTI, CELE ŞAPTE MII DE BISERICI ŞI DE CIMITIRE PE CARE VRĂŞMAŞUL VREA SĂ LE DISTRUGĂ ŞI SĂ LE PROFANEZE, RISIPIND OSEMINTELE STRĂMOŞILOR NOŞTRI CARE TE-AU PREAMĂRIT PRIN VORBELE ŞI PRIN LUCRUL MÂINILOR LOR.

ŞTIM CĂ TOŢI AM GREŞIT, TOŢI NE-AM ABĂTUT, ŞI IERARHII, ŞI PREOŢII, ŞI CREDINCIOŞII. NU MAI ESTE CINE SĂ FACĂ DREPTATE, NU MAI ESTE NICI UNUL.

DAR ÎNCETEAZĂ, DOAMNE, OPREŞTE, DOAMNE, PUNE STAVILĂ MÂNIEI CELUI RĂU, DOBOARĂ MÂNA CARE LOVEŞTE ÎN VIAŢA ŞI ÎN SUFLETUL NEAMULUI ROMÂNESC.

ŞI CHIAR DE NU NE-AM ÎNTOARCE DE TOT, MILA TA SĂ UMPLE NEPUTINŢA NOASTRĂ ŞI HARUL TĂU SĂ PURIFICE INIMA UNUI NEAM PE CARE FIUL MINCIUNII ŞI AL UCIDERII VREA S'O PROFANEZE ŞI S'O CORUPĂ.

APĂRĂ MĂNĂSTIRILE ROMÂNEŞTI, MONAHII ŞI MONAHIILE, ÎNTOARCE INIMA IERARHILOR SPRE CURAJUL MĂRTURISIRII CREDINŢEI TALE, CĂCI AU RUPT CONTRACTUL SUFERINŢEI PRIN CRUCEA TA ŞI S'AU SUPUS CU TOTUL STĂPÂNIRII LUMEŞTI. DĂ CURAJ PREOŢILOR ŞI CREDINCIOŞILOR SĂ APERE CREDINŢA CREŞTINĂ ŞI MOŞTENIREA STRĂMOŞEASCĂ.

Rev.Preot Gh. Calciu

Regele Carol al II-lea având în stânga pe generalii Paul Teodorescu şi C. Pantazi, iar în dreapta pe Armand Călinescu, în faţă generalul Ilasievici. Fotografia a fost făcută la 8 Noiembrie 1936, cu ocazia unui "Legământ" făcut de Cavalerii Ordinului "Mihai Viteazul". Această fotografie între multe altele, a fost copiată din cartea mea "Am trecut prin Iad" de către dl. Iosif Constantin Drăgan. Dovada : 1 - cartea mea a apărut înaintea cărţii Antonescu II a d-lui Drăgan. 2 - următoarele 3 fotografii ale "legământului" , pe care dl. Drăgan nu le-a publicat neavându-le.

8 Noemvrie 1936

~ Legământ ~

In momentul cand un mare dregător, al unui neam mare din lume, ne arată că după a 'sa părere hotarele țărei noastre sunt șubrede in drept, asiguram pe Regele Nostru că pentru trăinicia acestor hotare, Cavalerii Ordinului Mihai Viteazul, sunt la dispoziția Majestății Sale pentru a fi puși „pietre de hotar" cu Crucea la capătâi

Legământul

Semnăturile Cavalerilor Ordinului "Mihai Viteazul"

Semnăturile Cavalerilor Ordinului "Mihai Viteazul"

Vasile Velneciuc

Scrie și publică prima poezie („Pictorița") la Baia Mare, în 11. XI. 1962, ocazionată de o expoziție de artă plastică. Avea 33 de ani și funcționa ca inspector în Cooperația de consum, după ce urmase școli tehnice, comerciale și de ofiteri. Se trage din părțile Bucovinei, fiind fiu de țărani. Satul de baștină — Șerbăuți. A încercat, la Baia Mare, un an de filologie, dar a abandonat, ocupînd posturi de funcționar în diverse instituții. Obiceiurile și datinile adînc înrădăcinate în conștiința mulțimii nu vor rămîne fără ecou în mintea celui care va ajunge să facă lecturi din Coșbuc, Goga, Creangă, Eminescu, Ispirescu. Il vor impresiona basmele, poveștile în șezători de către țărani neștiutori de carte. Acumulările de viață și lectură vor erupe în poezie. Debutul literar propriu-zis s-a produs în 1966, în revista „Familia". A mai publicat în „Tribuna" (criticul Ion Oarcăsu îi dedică în iunie 1968 un profil), și „Ateneu", la fel în publicațiile maramureșene, dintre care culegerea „Azururi", 1971, a îngrijit-o personal.

Fostul meu anchetator Velneciuc, actualmente "poet" !

Traducere din limba maghiară

Prefectura Poliției Județului Szolnok
Secția circulației
Nr. 3009/85-1978

Adeverință

In ziua de 28 aprilie 1978 orele o3,15 in interiorul orașului Szolnok, Koszó Károly, născut in Budapesta la data de 21 septembrie 1938, numele mamei: Gazdag Julianna, domiciliat in Budapesta sectorul X Sibrik m.telep 153, a participat la circulația publică cu autoturismul condus de dînsul cu nr.de circulație ZP 93-78, sub influența alcoolului, și s-a izbit din spate de autoturismul cu numărul de circulație 8-B-91o3 condus de Pantazi Cristian, născut in Bucuresti la data de 26 iunie 192o-România, domiciliat in Bucuresti .VII. str. Calatis nr.1o.

Autoturismul cu numărul de circulație 8-B-91o3 a fost grav avariat, a devenit în stare de nefuncționare și a fost preluat de către Grupul de reglementare a daunelor din Asigurarea de Stat din Szolnok. Impotriva lui Koszó Károly dispun efectuarea urmăririi penale sub bănuiala săvîrșirii cu intenție a infracțiunii de circulație prevăzută de art.194/B alin.1 codul penal.

Prezenta adeverință am eliberat-o la cererea părții.

Szolnok la 28 aprilie 1978

ss dr Sarkadi Imre lt.colonel poliție

șeful secției L.S.

REPUBLICA SOCIALISTA ROMANIA
NOTARIATUL DE STAT AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI ȘI AL JUDEȚULUI ILFOV
Serviciul Traduceri
Nr. 15935 din 9 VIII 978

Subsemnatul certific exactitatea acestei traduceri cu textul înscrisului în limba maghiara care a fost vizat de mine,
Traducător,

Notariatul de Stat al Municipiului București și al Județului Ilfov legalizează semnătura traducătorului
I. Muntean

Adeverința eliberată de poliția din Szolnok în traducerea oficială a Notariatului de Stat al Municipiului București. Se poate vedea -intenția de asasinat

Radu Enescu
C/Juan Ramon Jimenez 8
28036 Madrid
Tel.435.49.64

22-VII-88

Stimate Domnule Director,

Câteva rânduri cu rugămintea de a fi publicate.
In Numărul 104 al Ziarului LUPTA, pagina 7, sub titlul "O Nouă Organizație în Exil", am cetit o notă lipsită de bună voință și care incheia cu o zeflemea nu prea de bun gust: "In curând vom avea mai multe organizații ..decât refugiați".

Regret că n'am putut fi prezent la acea adunare din motive profesionale. Regret, fiindcă sunt deschis la orice invitație de luptă împotriva dușmanului, printr'o acțiune unitară. Am crezut totdeauna că până la proba contrarie, premiza bunelor intenții în orice întreprindere, trebue să călăuzească judecata noastră a fiecăruia. Dar mai ales a Presei. Boicotul, batjocura, în cazul nostru în exil, provoacă și mai mult desbinarea.

Pe câțiva dintre cei ce s'au întrunit la Paris îi cunosc bine; adevărați luptători, atât pe frontul militar (câți dintre noi se pot făli de acest fapt?) cât și pe plan politic în țara încatușată, combătând inamicul cu mintea și cu trupul (nu numai din condeiu).

Iată dece consider că zeflemeaua de la sfârșitul notei e de prost gust; nedemnă de un ziar obiectiv și nepărtinitor.

Radu Enescu

P.S. Ce Director de Ziar s'ar înveseli să audă: "în curând vom avea mai multe fițuici decât refugiati"?

Scrisoarea de protest a d-lui Radu Enescu, adresată d-lui Mihai Korne, pentru ironiile de prost gust pe care le-a făcut în ziarul "Lupta" la adresa Congresului Mondial Românesc

FRONTUL NATIONAL
AL
UNIRII ROMANILOR

GRUPUL DE ACTIUNE FRONTUL NATIONAL AL UNIRII ROMANILOR ANUNTA PE TOATA LUMEA CA DUPA DISCUTIILE DE LA BRUXELLES DIN 26 MARTIE AU AVUT LOC ALTE CONVORBIRI CU D-L RATIU, CU IMPUTERNICIREA SI A D-LUI COMANICIU, PENTRU REALIZAREA CONGRESULUI MONDIAL ROMANESC INSA D-L RATIU SE DOVEDESTE DUPLICITAR. PUNCTUL D-SALE DE VEDERE ESTE: UNIREA ROMANILOR SE POATE FACE NUMAI DACA CEI DIN "CONSILIUL NATIONAL" SI DIN TOATE CELELALTE ORGANIZATII SE VOR INSCRIE INDIVIDUAL IN U.M.R.L.ACEASTA POZITIE ESTE SUSTINUTA SI A FOST AFIRMATA RECENT SI DE D-L NOVACOVICI. RESTUL DE PERSOANE DIN U.M.R.L. NU POT INFLUENTA IN NICI UN FEL PE D-L RATIU. IN ACESTE CONDITII, D-L COMANICIU NU MAI POATE SUSTINE PROIECTUL NOSTR DE REALIZARE A C.M.R.

PE D-L RATIU NU L-A INTERESAT NICIODATA NICI UNIREA ROMANILOR, NICI LUPTA ANTICOMUNISTA, CI IN SPATELE UNEI "GALAGIOASE DEMOCRATII" URMARESTE SEFIA "ROMANILOR LIBERI" DE PE MAPAMOND. AFLIND CA PRESEDINTELE C.M.R. AR PUTEA FI D-L COMANICIU, D-L RATIU A FACUT TOT CE A PUTUT PENTRU A BOICOTA REALIZAREA MULT VISATULUI C.M.R., PENTRU A SE DISTANTA DE F.N.U.R.

CU TOATE STRADANIILE FACUTE PINA IN PREZENT DE F.N.U.R., ORGANIZATIILE, ASOCIATIILE CU CARACTER POLITIC, RELIGIOS SI CULTURAL, COMUNITATILE ROMANESTI DIN TOATE TARILE, PRES ROMANEASCA SI PERSOANELE PARTICULARE AU RASPUNS IN NUMAR REDUS LA APELUL NOSTRU DE REALIZARE A UNITATII ROMANILOR.

UNIREA ROMANILOR DERANJEAZA PE UNII PRESEDINTI SI LIDERI DE ASOCIATII CARE SE CRED ALESII PE VIATA AI NEMULUI.

DIN CAUZA MASINATIUNILOR, INTRIGILOR SI MINCIUNILOR D-LOR RATIU SI NOVACOVICI SI A OPOZITIEI U.M.R.L., CONGRESUL MONDIAL ROMANESC PREVAZUT SA AIBA LOC LA PARIS IN ZILELE DE 4-5 IUNIE SE AMINA LA O ALTA DATA CE VA FI ADUSA LA CUNOSTIN EXILULUI ROMANESC.

OPOZITIA PE CARE O INTIMPINAM, DESCHISA SAU VOALATA, NU NE DESCURAJEAZA. VOM FACE DIN CREZUL NOSTRU UN STINDARD DE UNIRE A TUTUROR ROMANILOR, ASTFEL INCIT NE VOM VEDEA CU TOTII LA PARIS LA O ALTA DATA, FARA CEI CARE DIN EGOISM SI ORGOLIU NEMASURAT BOICOTEAZA ADEVARATELE INTERESE ALE EXILULUI.

Ion Pantazi

Fals multiplicat în sute de exemplare și expediat

Circulară falsă

AUDACES FORTUNA JUVAT

Stindardul românilor

Anul IV — Nr. 19, Mai 1988 | Redaktion: Gmunderstr. 28 — 8000 München 70 | Tel. 089/78 96 54

EDIȚIE SPECIALĂ
Amânarea Congresului Mondial Românesc dela Paris

DIN CAUZA BOICOTULUI PUBLIC DUS DE U.M.R.L. CONTRA FRONTULUI NAȚIONAL AL UNIRII ROMÂNILOR, CONGRESUL MONDIAL ROMÂNESC, PREVĂZUT SĂ AIBĂ LOC LA PARIS LA 1—5 IUNIE A.C., SE AMÂNĂ LA O ALTĂ DATĂ.

DOMNII ION RAȚIU, DORU NOVACOVICI ȘI DAN GRIGORESCU ȘI-AU REALIZAT MISIUNEA DE A ÎMPIEDICA UNIREA EXILULUI ROMÂNESC.

UNIREA NOASTRĂ A TUTURORA, A EXILULUI ROMÂNESC NU SE POATE ÎNFĂPTUI ÎN MOMENTUL DE FAȚĂ.

FRONTUL NAȚIONAL AL UNIRII ROMÂNILOR NU SE VA

„De anul trecut, o altă inițiativă unitaristă și la fel de mapamondică a fost luată de un oarecare „front" ce inițial cuprindea 13 persoane, iar apoi s'a întregit la 18. Este drept că cele mai multe dintre acestea sunt cunoscute prin extremismul lor intolerant, altele prin apartenența la vreunul din totalitarismele care ne'au însângerat țara. Nu cred că acest „front" ar avea vocația unirii românilor din afara țării. Organizarea ce și'o propun, hiperstructurată, se aseamănă cu o încorsetare în niște cadre care n'au nimic comun cu democrația. Inițiatorii săi mai activi n'au făcut altceva până în prezent, decât să împroaște cu noroi pe toți acei români care, în occident, duc sau au dus o activitate îndreptată contra regimului comunist din România."

Ediție Specială falsă "Sindardul Românilor"

FOYER INTERNATIONAL D'ACCUEIL DE PARIS

LA CONFERENCE ROUMAINE EST ANNULEE

Afişul de la intrarea hotelului.

FIAP 205666F
153 1831
PUBP GB 250303F

PARIS 1/6/88

OBJET : ANNULATION SALLE CONFERENCE

SUITE REPORT DU CONGRES, ET NOTRE ENTRETIEN DE CE JOUR, VOUS CONFIRMONS :

1. L'ANNULATION RESERVATIO SALLE PREVUE POUR LE SAMEDI 04/06/88
2. VOUS CONSERVEREZ LA MOITIE DE LA LOCATION DEJA PAYEE EN TANT QUE DEDOMMAGEMENT.

SINCERES EXCUSES
RESPECTUEUSES SALUTATIONS

COMITE D'ORGANISATION DU CONGRES MONDIAL ROUMAIN
MR. PANTAZI- PRESIDENT

RC

FIAP 205666F
PUBP GB 250303F

Telex fals

<u>Confidential</u>

ION RATIU M.A.(CANTAB.), LL.B.

54-62 REGENT STREET
LONDON W1R 5PJ
Telephone :
01 - 437 0015
Telex :
25123 CGROVE G

D-tale D-lui
Dr. Florin Mătrăscu
Morsehofstr 11
Essen

Londra
la, 27. 4. 1988

Dragă Domnule Mătrăscu,

Sincere mulțumiri și felicitări pentru modul admirabil în care ai îndrumat și sprijinit crearea FNUR și reácția românească la proiectul nostru. Mi-ai pomenit în nota d-tale că în prezent sunt toate condițiunile ca organizațiile exilului și oamenii care au agreat ideea CMR să fie determinați să aleagă în final înscrierea în UMRL deci să putem aduce la îndeplinire cele discutate la Bonn.

Acum îmi revine mie rolul cel

K/. mai greu, acela de a demonstra că UMRL este singura organizație viabilă și activă din exil. Cred că eforturile făcute după Congresul dela Paris își vor arăta acum roadele. După părerea mea cea mai delicată problemă este ca Domnul Comaniciu să accepte ca CNR să fie sub tutela CMR, adică să recunoască un nou leader și modul nostru de a conduce. Dacă CNR intră sub noi atunci restul nu prea mai contează mult. Cealaltă problemă pe care ai susținut'o, ca și bisericile să fie de partea noastră, eu cred că se rezolvă de către părintele Calciu Dumitreasa. Cu el am reușit cel puțin parțial să pun lucrurile la punct, în sensul că dacă va fi ales în conducere, ne-a garantat sprijinul Episcopiei dela Vatra Românească din Detroit USA

3/ Domnii Butariu și Dima m-au asigurat că Uniunea și Liga din USA și Canada va fi abordată după alegerile din Septembrie a.c. Am meditat mult la sugestiile Dumitale în privința parti-delor politice și a Mișcării Legionare. Rămân la părerea mea, expusă la Bonn, și repet și acum: nu pri-mim partide politice și nici Mișcarea Legionară. Primim membri înscriși individual chiar dacă au făcut parte din Mișcare. Dealtfel este și punctul de vedere sugerat de Departa-mentul de Stat. Nu uita că ne-ar sări în cap evreii și nu avem nevoie de acest lucru. Este mai inteligent să ne lase în pace, cu atât mai mult cu cât nici noi în Anglia, nici voi în Germania nu-i iubim prea mult.

Am multe promisiuni dela Budapesta

4/ și cred că mergem pe un drum bun cu maghiarimea. Putem realiza o împăcare istorică chiar dacă se vor găsi mulți să ne acuze că nu mai suntem români. Până când acestea se vor materializa voi con-tinua să public în "Românul Liber" pozițiile extremiste ale ungurilor care nu înțeleg cu adevărat scopurile noastre.

Încă o dată te asigur că locul Dumitale este în conducere și mă bazez în continuare pe eforturile ce le depui cu toată sinceritatea românească. Dorindu-ți numai bine și spor în toate, rămân afectuos al D-tale,

Ion Rațiu

Scrisoare falsificată a d-lui Ion Rațiu, adresată d-lui dr. Florin Mătrescu

STIMATI DOMNI,

Este o obligatie morală pentru mine ca participant la intrunirea de la Paris din 4 iunie a.c., unde s-a constituit o altă grupare intitulată pompos Congresul Mondial Românesc, de a spune adevărul ca exilul nostru să afle cine se opune realizării unitătii românesti.

Sedinta a fost organizată de d-l Ion Pantazi care, după mai multe ore de asteptare a participantilor, s-a decis să deschidă lucrările, asigurind si un prezidiu "reprezentativ" pentru conducerea acestora, la loc de cinste tronind cameleonul Horatiu Comăniciu care se pare că a uitat (posibil la virsta lui) că anul trecut, tot la Paris si tot in iunie, se afla intr-un alt prezidiu alături de d-l Ratiu. Probabil că d-l Comăniciu se vrea mascota tuturor congreselor mondiale, sperind că astfel CNR-ul să ocupe un locsor in istoria zbuciumată a exilului. Dacă este asa, surprinde lipsa de la apel a celorlalti membri din conducerea CNR si cu deosebire a d-lui Cicerone Ioanitoiu care de ani buni incearcă să aducă organizatia in atentia exilului.

In fotolii similare au fost asezati si alti doi trădători ai intereselor neamului - Dan Cernovodeanu si Florin Matrescu - care din ambitii si orgolii personale, după ce nu au fost alesi democratic la Congresul UMRL de la Paris, s-au transformat in disidenti ai exilului cu pretentia mărturisită de a-si face propriul lor congres, atrăgind in acest joc si pe cel care a fost "sufletul" adunării:Ion Pantazi.Acesta a făcut o impresie penibilă, exprimindu-se confuz si agramat, cu o judecată alterată de senilitatea virstei, incapabil să ofere solutii viabile pentru soarta exilului. Fără a fi răutăciosi, ne intrebăm totusi ce asteaptă diaspora de la un bătrin sclerozat a cărui unică si principală preocupare pe toată durata manifestării a fost să nu-si piardă bastonul in care se sprijinea?

Un fapt imbucurător, pozitiv as putea spune: organizatorii au dovedit că sint la curent cu lupta femeilor pentru emancipare si au ales in prezidiu si o ilustră reprezentantă a sexului slab, in persoana d-nei Mihaela Moisin, colaboratoarea apropiată a legionarului George Bălasu din Canada.

Practic, nu au fost nici un fel de lucrări sau dezbateri (totul era aranjat si parafat cu mult timp inainte), ci un bilci de prost gust, controlat sub toate aspectele de legionari. De altfel, Horia Sima si Faust Brădescu, desi nu au participat, au fost propusi si au obtinut voturi pentru a fi alesi in organele de conducere.

Luările de cuvint ale unor persoane cu o "inaltă pregătire" (soferi de camion, mecanici, huligani certati cu legea) au stirnit in sală comentarii dintre cele mai suculente, pe care hirtia nu le suportă pentru a fi reproduse.

./.

Ce am retinut in mod deosebit: toti participantii au fost porniti impotriva d-lui Ratiu si UMRL-ului, singura grupare care reprezintă interesele exilului. De teamă ca această organizatie să nu se dezvolte si din care au fost exclusi, legionarii s-au gindit că este momentul să creeze o organizatie fantomă in care să includă tot felul de persoane, care mai de care lipsite de influentă, usor manevrabile, asigurindu-si astfel controlul CMR. De ce au ales acest nume, este greu de explicat. Să se fi inspirat de la organizatiile sioniste de teamă să nu fie depistati de evrei că urmăresc distrugerea neamului lui Moise?

Cu nerusinare s-a afirmat că d-l Ratiu se opune unirii exilului, că face jocul regimului de la Bucuresti, că si-a dat mina cu ungurii, că nu mai apără Ardealul desi este din Turda... In realitate, jocul autoritătilor din tară il face CMR care a creat noi centre de discordie din capriciul nejustificat al unor bătrini legionari si simpatizanti ai acestora care nu vor să inteleagă că d-l Ratiu a reusit deja să creeze o organizatie reprezentativă a exilului românesc.

S-a mai afirmat că se vor dezvolta si intări la Cleveland-USA in cadrul Romfest'88 cu noi membri si probabil sprijin financiar de la legionarii instăriti din America si Canada. Nu este lipsit de interes să amintim că initial această manifestare trebuia să aibă loc in Canada, in organizarea legionarului George Bălasu. De teama autoritătilor canadiene care ii supraveghează activitatea, acesta a găsit de cuvintă că biserica este cea mai bună acoperire pentru actiunea sa si a transferat sediul amnifestării in USA la Vatra, lăsindu-i sarcina organizării lui Nathaniel Popp si Richard Grabovschi, demni urmasi ai defunctului legionar Valerian Trifa. Se asteaptă ca legionarii din USA si Canada să fie prezenti si să intărească Romfest pentru a reusi in sfirsit ceea ce incearcă să facă de peste 40 de ani: o organizatie reprezentativă a exilului, subordonată total intereselor legionare.

Dacă d-l Ratiu a dovedit maturitate politică si s-a opus acceptării Miscării Legionare in UMRL, domnii Cernovodeanu, Pantazi si Matrescu sint gata să sacrifice interesele exilului idealurilor Căpitanului si rămăsitelor Gărzii de Fier.

Personal nu cred că se va realiza ceva serios, pentru simplul motiv că persoanele adunate la Paris sint depăsite de evenimentele zilei, nu au acces la cancelariile occidentale, sint lipsite de personalitate si nici in diasporă nu se bucură de incredere. Fac gălăgie, scandal, proferează insulte la adresa semenilor lor după modelul legionar-fascist respins de lumea civilizată.

Vă mărturisesc sincer că la 4 iunie am trăit o experientă tristă. Am venit la Paris cu speranta că ceva bun pentru tara noastră va lua nastere in exil si ar fi

./.

- 3 -

păcat să nu fiu prezent. Nimic din ceea ce imi inchipuiam nu s-a intimplat. Am văzut in schimb bătrini chinuiti si obositi, incapabili să formuleze judecăti politice sau să aducă mesajul curat si clar asteptat de intrega diasporă.

Cu amărăciune si dezgust m-am furisat si am părăsit sala in care eroii nostri de ocazie, adunati de nu-stiu-ce forte oculte, se rugau pentru unitatea exilului după principii noi, cunoscute numai de mintile lor obosite si bolnave.

Asa s-a scris incă o filă neagră din istoria zbuciumată a neamului.

Scrisoare falsă trimisă în sute de exemplare

Monsieur Pantazi,

Depuis pas mal de temps nous suivons avec une attention spéciale l'activité et les gests antisémites que vous provoquez, ainsi que le jeu perfide que vous tenez de faire à présent.

Nous savons bien que la feuille Stindardul est contre les Juifs et que cela n'est pas sans vous plaire. Vous fréquentez des milieux légionnaires, fascistes et néo-nazis, vous avez rallié des houligans, vauriens, déclassés de toute sorte et insultez la nation juive.

Nous connaissons exactement vos relations à Paris et vos tentatives d'atteindre l'entourage de Le Pen, comme aussi les calomnies que vous débitez à l'encontre des Juifs et de la maçonnerie.

Maintenant vous voulez sortir en public aux côtés des néo-nazis et faire de la politique contre le peuple de Moïse.

Nous vous avisons que vous avez pris un faux chemin et vous ne tarderez pas à rendre compte pour tout votre manège. Si vous aviez suivi votre intérêt et vous vous occupiez pour de vrai des problèmes roumains, nous ne nous y serions pas mêlés. Ce n'est pas notre affaire.

Nous nous voyons obligés de porter votre cas à la connaissance de B'NAI B'RITH et de la LIGUE CONTRE LA DIFFAMATION pour décider de la solution qu'il se doit de vous infliger et que vous méritez largement pour les insultes que vous proférez contre nous.

Nous vous assurons qu'en peu de temps vous allez apprendre ce dont nous sommes fichus et vous aurez personnellement la preuve du jugement que nous vous porteront.

André Gutman et Henri Eisenberg

Scrisoare de amenințare falsă, semnată de doi evrei din Paris

PARTIDUL NATIONAL ȚARANESC DIN ROMANIA IN EXIL
ROMANIAN NATIONAL PEASANT PARTY IN EXILE
P-RTI NATIONAL PAYSAN ROUMAIN EN EXIL

GENERAL SECRETARY:
C.IONIȚOIU
48, RUE DE WATTIGNIES
75012 PARIS
TEL. 341.49.56

SCRISOARE DESCHISA

adresata membrilor si sectiilor
CONSILIULUI NATIONAL ROMAN (CNR)

Conducerea CNR a luat cunostinta cu profund regret de comportarea iresponsabila a D'lui HORATIU COMANICIU, care a angajat CNR pe o cale gresita, fiind de acord cu propunerea D'lui ION PANTAZI de a inregistra o grupare fantoma, de inspiratie legionara, intitulata pompos CONGRESUL MONDIAL ROMANESC (CMR).

Aducem la cunostina, pe aceasta cale, tuturor fruntasilor politici din exil ca respingem cu indignare manevrele de desbinare a exilului si ne desolidarizem de D'l HORATIU COMANICIU, care a incalcat statutul si celelalte hotariri ulterioare adoptate de conducerea CNR.

Cerem tuturor membrilor CNR sa nu participe la ROMFEST'88 de la Cleveland Ohio,SUA, unde se incearca definitivarea constituirii CMR si alegerea de noi persoane in aceasta grupare.

Nu acceptam sa colaboram cu oameni de orientare politica dubioasa de genul D'lui FLORIN MATRESCU, inspiratorul CMR si mentorul lui ION PANTAZI. In ce priveste colaborarea cu alte organizatii ale exilului ne mentinem in continuare pentru sustinerea intelegerilor stabilite cu URL in luna aprilie 1986, la Paris.

Ne mentinem pozitia cunoscuta, pentru care s-a constituit CNR, de a lupta impotriva comunismului si nu acceptam sa fuzionam cu alte organizatii de genul CMR.

In calitate de Secretar general al Partidului National Taranesc din exil si vicepresedinte al CONSILIULUI NATIONAL ROMAN, ma adresez conducerilor sectiilor CNR sa dezaprobe public gafa D'lui HORATIU COMANICIU si sa nu recunoasca hotarirea sa arbitrara.

Facem apel la romani si la presa sa ne sprijine in difuzarea acestei scrisori deschise.

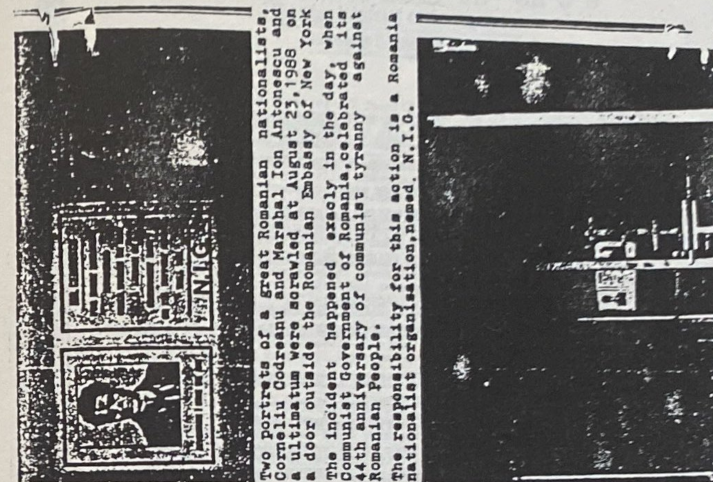
Continuam cu elan, cu buna credinta si cu Dumnezeu inainte.

Secretar General al
Partidului National Taranesc din Exil,

Cicerone Ionitoiu

Cicerone Ionitoiu

Scrisoare falsă sau de totală rea credință, a d-lui Cicerone Ioanițoiu

Two portraits of a great Romanian nationalists, Corneliu Codreanu and Marshal Ion Antonescu and a ultimatum were scrawled at August 23,1988 on a door outside the Romanian Embassy of New York.

The incident happened exacly in the day, when Communist Government of Romania,celebrated its 44th anniversary of communist tyranny against Romanian People.

The responsibility for this action is a Romania nationalist organisation,nemed, N.I.O.

MR. CEAUSESCU
FOR EVERY ROMANIAN
MURDERED
CHILD, WOMAN OR MAN
A LEADER OF
COMMUNIST PARTY
OR ITS SUPPORT GROUPS
WILL DIE.
N.I.G.

Afiș lipit pe ziduri la Cleveland

MANIFEST

CATRE INTREAGA NATIUNE ROMANA

CATRE EXILUL ROMANESC

IUBITI ROMANI

CU SURPRINDERE AFLAM CA SUB PRETEXTUL UNOR FALSE SENTIMENTE NATIONALISTE, LA UNELE CUIBURI AGENTURALE DIN U.S.A., DENUMITE "BISERICI" A APARUT UN SOI DE INVITATIE LA UN FESTIVAL CE SI ZICE ROMANESC, "ROMFEST 88".

MULTI CITITORI AI PUBLICATIEI "THE NEW RIGHT" NE-AU SEMNALAT CA ESTE O ACTIUNE A AGENTILOR JUDEO-MASONERIEI-COMUNISTE BALASU GEORGE, BOMPA TEODOR, NATHANNIEL POPP, GRABOWSCHI RICHARD SI ALTE ASA DENUMITE PERSONALITATI POLITICE CARE ACTIVEAZA IN EXIL, TOATE AGENTE ALE FRANCHASONERIEI SI IMPLICIT JIDANI CU NUME SCHIMBATE.

ACESTI AGENTI JUDEO-MASONO-COMUNISTI REPREZINTA UN PERICOL GRAV PENTRU INTREAGA OMENIRE SI DEACEEA TREBUE ACTIONAT IMPOTRIVA LOR CU TOATE MIJLOACELE SI FARA NICI UN COMPROMIS.

LIGA APARARII NATIONALE ATRAGE ATENTIA CA A SOSIT MOMENTUL SA NE RIDICAM LA LUPTA PENTRU A INTERZICE JOCUL FRANCHASONILOR BALASU, CIUNTU, GALDAU, SIMA, GRABOWSCHI, PANA, BRATU, CALCIU, BARSAN SI ALTII DE A DEVENI STAPANI AI EXILULUI.

ACESTE CUIBURI AGENTURALE TREBUE INLATURATE DIN NECESITATE NATIONALA, INAINTE DE A PRODUCE O DISTRUGERE VIOLENTA A LOR CARE S'O TRANSFORME INTR-O BAIE DE SANGE.

ROMANI !

RABDAREA SI DUREREA AU AJUNS LA APOGEU ! EXILUL ROMANESC STRIGA DIN TOATE PUTERILE SALE, IN TOATA DISPERAREA SA: "ASA NU MAI MERGE" !

PENTRU SALVAREA NEAMULUI ESTE NEVOE DE LUPTA SI SACRIFICIU !

"ROMFEST 88" NU TREBUE SA SE DESFASOARE !

ORGANIZATIVA, LOVITI SI ALUNGATI PE JUDEO-MASONI NEAMULUI ROMANESC DIN EXIL !

ALATURATI-VA GRUPELOR DEJA INFIINTATE PENTRU LICHIDAREA CELOR CE PUN LA CALE MANIFESTAREA JUDEO-MASONO-COMUNISTA "ROMFEST 88" !

Neculai Popa

TRAIASCA ROMANIA LIBERA !

Neculai Popa, Vice-Presedinte al LIGII APARARII NATIONALE. P.O.Box 292 Brooklyn, N.Y. 11237 S.U.A.

Manifest fals

APELUL Organizatiei Secrete N.G.F. «N.I.G.»

FRATI ROMANI

Voua celor ce-ati indurat timp de 44 de ani, tirania comunista, va aducem vestea ca patriotii nationalisti romani din exil, uniti in jurul unui nou si sfant ideal, acel al eliberarii Romaniei de sub dictatura comunista, au reluat ostilitatile contra asupritorilor si ucigasilor vostri.

Astfel : dupa o lunga perioada de impas, la 23 August 1988, o Echipa Fulger a organizatiei noastre, a avut curajul sa lipeasca pe cladirea Ambasadei Romane din New York, urmatorul mesaj adresat lui Nicolae Ceausescu :

"D-le Ceausescu.-Pentru fiecare roman ucis, copil, femeie ori barbat, un sef al Partidului Comunist ori al grupurilor care-l suporta, va muri."

Acest ultimatum, insotit de portretele sfintiilor martiri romani -Corneliu Z.Codreanu si Maresalul Ion Antonescu - sub care au fost scrise cuvintele, "Atentie ! Noi suntem aici." si "Jos cu comunismul !" a fost preluat de catre reprezentantii RSR-lui si transmis la Bucuresti lui Nicolae Ceausescu.

Scopul actiunei noastre este de a trezi constiinta nationala si de a aprinde in sufletele necajite ale romanilor, faclia adevarului, a libertatii si a dreptatii Poporului Roman.

IUBITI NATIONALISTI

Tara noastra este in mare pericol. Regimul satanic iudeo-comunist a lui Nicolae Ceausescu, pentru a se mentine la putere infometeaza, persecuta, tortureaza si ucide fara mila Natiunea Romana si mai cu seama pe nationalisti. Fratii nostri de dincolo de Prut, sunt exterminati cu cea mai mare cruzime, ucisi si deportati in Siberia de catre banda criminala iudeo-bolsevica a lui Mihail Gorbaceov.

Aceasta situatie tragica din Romania si din teritoriile romanesti cotropite de comunism, trebuie urgent rezolvata, dar aceasta rezolvare, nu se face prin colocviuri, romfesturi, congresuri, adunari religioase si culturale ori prin promisiuni si iluzii desarte, ci numai prin lupta si sacrificiu.

Nationalisti, in voi sta nadejdea Tarii. Numai voi puteti curma poftele diabolice ale comunismului si opri distrugerea Romaniei.

De aceea, in numele libertatii si al dreptatii, in numele celor oprimati, sunteti chemati de a pune mainele pe arme si de a lupta cu curaj contra celei mai feroce tiranii, care ne sangereaza Neamul: tirania iudeo-masono-comunista.

Pentru biruinta cauzei nationale, orice neintelegere intre voi trebuie sa inceteze, iar cei ce pana ieri v-ati razboit, acum infratiti-va si cu credinta in Dumnezeu, dati riposta cuvenita comunismului, care nu este altceva decat o escrocherie a iudaismului, o insulta si o crima la adresa istoriei Tarii noastre. Sa nu va fie teama ca sunteti prea putini ori unii prea batrani, in spatele vostru sta intregul Popor Roman si milioane de suflete chinuite si ucise de urgia comunista.

Asadar; oriunde va aflati, actionati fara nicio ezitare si pierdere de timp contra satanei comuniste. In fata escadroanelor voastre trebuie sa cada la pamant toti dusmanii si tiranii Tarii. Pedepsiti-i fara mila pe cei ce v-au tradat si i-au ucis pe martirii vostri.

Astfel si numai astfel, veti invinge comunismul si fortele oculte si veti putea asigura un viitor luminos Neamului si Tarii.

Sus inimile. Jos tirania !
Traiasca Romania libera !

New York, 13 Septembrie 1988

A.R.

Apel fals

SPONSORED BY • The Romanian Orthodox Episcopate Of America • The Romanian Catholic Diocese Of Canton, Ohio • The Union And League Of Romanian Societies Of America • Romanian Voice, Inc. Of Canada

ROMFEST '88

COMUNICAT

Pregătirile Festivalului - ROMFEST 88 - pentru comemorarea a 7o de ani de la Marea Unire şi formarea României Mari, eveniment măreţ din vieaţa neamului nostru, au fost incheiate. Au răspuns chemărilor noastre numeroşi români din Exil.

Ii vom aştepta cu braţele deschise, conform datinilor şi ospitalităţii noastre tradiţionale pe toţi cei care vin cu gânduri curate şi cu inima deschisă.

Cunoaşteţi desigur, multiplele şi dificilele probleme cu care ne'am confruntat incă din momentul lansării ideii ROMFEST 88. Este suficient să menţionăm respingerea de către autorităţile canadiene a cererii noastre ca marea sărbătoare să aibă loc la Hamilton. Au fost invocate, cu acest prilej,in numele comisiei DESCHENES, al Congresului Evreiesc Canadian, etc, activităţi legionare' fasciste şi antisemite,acte criminale, din partea unor presupuşi participanţi,listele lor cuprinzând multe nume de români din U.S.A. şi Canada,pe care autorităţile ii consideră periculoşi.

Soluţia salvatoare a fost preluarea patronajului ROMFEST 88 de către Bisericile Româneşti din America şi strămutarea Festivalului la Cleveland, statul Ohio.

Dar iată că ne confruntăm din nou cu atacurile şi acuzaţiile diverselor organizaţii evreieşti,de la B' NAI B'RITH la Congresul Mondial Evreiesc şi a unor persoane care au prezentat autorităţilor americane liste asemănătoare celor invocate de canadieni cu câteva luni in urmă.

Comitetul de Organizare a fost pus in situaţia de a lua lucrurile in serios,dat fiind pericolul real al eşuării ROMFEST-ului.

In ce ne priveşte,ştim prea puţine detalii din ceea ce organizaţiile evreieşti şi autorităţile califică drept activităţi legionare' fasciste,antisemite şi criminale,dar cunoaştem mai bine acum opiniile şi ideile de acest gen vehiculate, inclusiv în presa Exilului de anumite persoane din listele americane şi canadiene.

ST. MARY'S ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

3256 WARREN RD • CLEVELAND, OHIO 44111 • (216) 941-5550

Scrisoare falsificată trimisă în sute de exemplare

The Union & League of R.S.A., Inc.

23203 LORAIN ROAD, NORTH OLMSTED, OHIO 44070-1824
Phone: 216-779-9913

ROMANI SI ROMANCE,

FESTIVALUL MONDIAL ROMANESC ce se va tine la CLEVELAND - OHIO, la 30 septembrie a.c., se afirma ca prima manifestare a vointei unice, nationale românesti.

Bucuria si marea audienta cu care a fost primita hotarire de organizare a acestui festival, fac dovada pe deplin a existent unei puternice constiinte românesti, a respectului pe care urmasi de azi il au fata de inaintasii de ieri, care prin jertfele lor au facut MAREA UNIRE.

Programul si organizarea manifestarii au fost astfel concepute incat sa serveasca interesele si valorile nationale românesti, sa dea posibilitatea tinerilor de peste tot, sa se cunoasc sa realizeze unirea spirituala, ce ne este proprie noua, românilc

La insistentele unora dintre organizatori, s-a acceptat includerea in programul festivalului a conferintei "Organizatiile românesti din exil si unirea", stabilindu-se de la inceput si de comun acord, ca si in cadrul acestei sectiuni sa se militeze pentru afirmarea valorilor nationale autentice si necesitatea realizarii unei unitati spirituale românesti.

O serie de vesti primite recent din EUROPA, ne-au pus insa pe ginduri, ne provoaca teama si nedumerire si ne-au determi nat sa facem acest APEL catre dumneavoastra.

Una dintre organizatiile care a confirmat participarea la manifestarea noastra este CONGRESUL MONDIAL ROMANESC, aparut in acest an la PARIS. Daca reprezentantii acesteia ar fi dorit sa vina la CLEVELAND animati de adevarate sentimente românesti, am fi fost multumiti. Scopul lor este insa cu totul altul. Asa cum

au si declarat vor sa foloseasca festivalul nostru pentru a obtine recunoastrea de catre noi, a acestei noi organizatii a exilului si implicit sa declare ulterior ca noi toti sintem de acord cu programul si platforma lor politica. Poate am fi acceptat si acest lucru daca aveam certitudinea ca serveste cauza unitatii nationale.

Nu putem insa trece cu vederea cine sint cei care astazi, in aceste momente, folosesc cuvinte mari, fac o propaganda galagioasa cauzei lor. Sint cei care ieri, imbracati in camasa verde au dovedit adevaratele lor simtaminte, cruzimea si bestialitatea care le caracterizeaza sufletele si faptele. Nu putem sta nepasatori si sprijini renasterea ciumei verzi. Nu putem fi de acord ca linga noi sa stea cei care au fost adevarata rusine a neamului romanesc. S-a sustinut ca dupa peste patruzeci ani de viata traiti in democratia occidentala si-ar fi schimbat conceptiile si modul de viata. Nu putem fi de acord cu aceasta idee care ne pare foarte periculoasa. Credem ca singurul si adevaratul lor scop este acela de a-si ridica iar capetele lor minjite de singe, infiltrindu-se printre noi si folosind nepasarea si naivitatea noastra.

NU au ce cauta printre noi legionarii HORATIU COMANICIU, CONSTANTIN MACRI, DUMITRU POPA, CORNEL CRISAN, FLORIN MATRASCU, ALEXANDRU BIDIAN, SAVA GIRLEANU, CONSTANTIN NAGACEVSCHI din EUROPA si nici GEORGE BALASU, DORU POPESCU din CANADA si ZAHU PANA si RICHARD GRABOVSCHI din U.S.A., de aceeasi credinta cu ei si care le fac jocul aici pe sfintul pamint al AMERICII.

Sa Nu le permitem sa ne foloseasca pentru a-si realiza planurile lor murdare.

Sa venim cu totii la ROMFEST, dar sa-i indepartam din timp pe acesti renegati ai neamului romanesc.

Sa Nu le acceptam lozincile lor fasciste, respinse si repudiate de intreaga lume civilizata.

STA IN PUTEREA FIECARUIA DINTRE NOI, ca acest festival sa fie intradevar inchinat romanismului si nu folosit din culise pentru realizarea unor interese antinationale.

Am fost avertizaţi de autorităţi asupra pericolului ca aderenţa sau adversitatea participanţilor la unul sau altul din grupurile legionare, sau de altă natură politică să se manifeste chiar in zilele Festivalului, putând rezulta incidente regretabile, cu consecinţe grave asupra Exilului Românesc.

In consecinţă, stimate domnule I.BROSTEANU regretând că numele Domniei Voastre este trecut in rândul persoanelor neagreate, care prin prezenţa la ROMFEST 88 ar putea dăuna acestei mari sărbători a Exilului nostru, Comitetul de Organizare aduce la cunoştinţă că prezenţa dumneavoastră la Cleveland in zilele Festivalului este nedorită. Ar fi cu totul regretabil să nu înţelegeţi acest semnal şi să Vă puneţi in situaţia de a fi îndepărtat de către organele de ordine.

COMITETUL DE ORGANIZARE

'88
X CHURCH
LAND,

Mr.ION BROSTEANU
CHEMIN DES TULIPIERS 11
1208 GENEVE
SWITZERLAND

Scrisoare falsă a "Uniunii şi Ligii"

Postmarked - MADRID - Spain 16 - August 1988
Rec. Cleveland - St. Mary's church Aug. 29. 1988

C i r c u l a r a

Camarazi,

Exilul este din nou bulversat. In cursul sau cel fara de sfârsit, de la Sydney la Paris, din Cologna pâna la Washington, de la Buenos Aires pâna la Toronto alti si alti megalomani îsi arunca harpoanele si viseaza la pestele de aur, la presedentii ce s'au dovedit de atâtea ori iluzii desarte, la jilturi de înalt rang ce s'au prabusit la prima adiere de vânt.

De la C.N.R. Visoianu la C.N.R. Penescu, de la U.R.L. Ratiu la C.N.R. Pantazi, de Sfatul Tarii lui Câmpeanu la Simfoniile lui Nacu Demostene s.a.m.d., nu am avut exceptii de la regula minciunii, a parvenitismului si veleitarismului impertinent.

Camarazi, sa ne mândrim ca, în ciuda tuturor adversitatilor, Miscarea Legionara nu s'a lasat nici o clipa amagita de figurile sinistre ale capitularii rusinoase din 1944 care, de cele mai multe ori sub patronaj sau acoperire dinastica, au tulburat în permanenta tihna exilului, nascând zi de zi îndoieli si ambiguitati, determinând abandonuri si retineri, etichetari calomniatoare, lupte fratricide etc.

Miscarea Legionara constata ca în ultima vreme, printre cei ce lanseaza diverse proiecte de unire a exilului se afla tot mai multe cozi de topor sau indivizi manevrati de acestea, care servesc direct sau indirect Bucurestiul. Sunt cunoscute legaturile pe care Penescu le mentinea cu Bucurestiul, multi sunt la curent cu contactele lui Ratiu cu oficiali români, a fost dovedita functia politica pe care sotia lui Câmpeanu a avut'o pâna nu demult în tara.

Recent, într'o adunare de colaborationisti si oportunisti ce a avut loc la Paris, cu participarea multor mexicani, un oarecare profesor de economie politica si marxism, propulsat în lumea libera dupa anul 1970, frecvent oaspete al Asociatiei "România ", ovreiul THEODOR BOMPA, a fost ales presedintele unei organizatii ce se cheama Congresul Mondial Românesc, individul în cauza nefacând altceva decât sa continue sirul cozilor de topor.

Miscarea respinge aceasta noua diversiune la adresa exilului si cere tuturor camarazilor sa se abtina de la orice initiativa ce ar putea fi interpretata drept aprobare sau adeziune din partea legionarilor. In caz contrar, linia de conduita a politicei legionare si comportamentul istoric al Legiunii ar putea fi tinta unor noi atacuri iar camarazii în cauza s'ar expune unor consecinte neplacute.

In mod special atrag atentia de a nu se participa sub nici o forma la manifestarile ce vor fi organizate la Cleveland la sfârsitul lunii septembrie, sub denumirea de "Romfest 88", de catre BOMPA si alti mexicani din America de Nord, inclusiv Balasu George cu al sau ziar finantat de masonerie.

Intentiile antilegionare si aservirea vadita a intereselor exilului de catre responsabilii Romfest 88, între care preotii Calciu si Grabowschi mi'au fost comunicate de catre maestrul Budisteanu, care a facut recent o calatorie în America.

In legatura cu aceeasi problema, garnizoana U.S.A. - Canada a primit indicatiuni speciale.

Traiasca Legiunea si Capitanul!
Horia Sima
Comandantul Miscarii Legionare

Romfest

Mr. RICHARD GRABOWSCHI

St.Mary'S Romanian Orthodox Church
3256 Waren Rd., CLEVELAND, Ohio 44111
U.S.A.

Circulară falsă a d-lui Horia Sima

GRUPAREA
IN SLUJBA MARESALULUI

Gruparea "In Slujba Maresalului" considera ca a sosit ziua punerii in aplicare a testamentului Maresalului ION ANTONESCU si lichidarii tradatorilor Neamului Romanesc.

Noi, tinerii care ne tinem departe de mlastina rau mirositoare a exilului romanesc, Ne asumam Dreptul si Obligatia de a intra in istoria Neamului Romanesc si suntem gata sa imbracam camasa alba a mortii pentru poporul roman.

Acum ori Niciodata!

Nu vom uita in veci pe bravii romani care si-au sacrificat viata pentru binele neamului, in fruntea lor se afla Maresalul Martir ION ANTONESCU, vindut de Mihai rusilor in schimbul unei tinichele, "Pobeda".

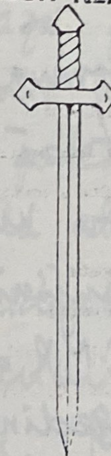
Am jurat sa eliminam tradatorii neamului, in frunte cu tine rege blestemat. Ziua cea Mare, ziua Razbunarii se apropie. Asteptam cu infrigurare sa'ti dam lovitura de gratie. "ROMFESTUL" va ramane in istorie ca o baie de sange in care a fost eliminat vinzatorul de neam si tara Mihai. Tu tradatorule de neam, nu ai ce cauta alaturi de noi la aceasta mare sarbatoare. Blestemat sa fii tu si urmasii urmasilor tai!

Aici pe pamantul libertatii, departe de Europa, bolnava si putreda, Noi Razbunatorii Neamului suntem multi, puternici si animati de cele mai inaltatoare simtaminte de a scapa exilul romanesc de prezenta ta blestemata.

A sosit momentul sa intram in istoria Neamului Romanesc.

Moarte tradatorilor Neamului in frunte cu Mihai. "Victoria" va fi, de data aceasta, a Noastra!

MOARTE TRADATORILOR NEAMULUI ROMANESC

Manifest fals executat de către Securitate în mii de exemplare.

Confidențial.

ION RATIU M.A.(CANTAB.), LL.B.

54-62 REGENT STREET
LONDON W1R 5PJ
Telephone :
01 - 437 0015
Telex :
25123 CGROVE G

Stale Dlui
Prof. Tudor Bompa
Toronto - Canada

Domnule Bompa,

Ar fi trebuit să încep cu sincere felicitări pentru modul în care ai îndemnat și sprijinit crearea FNUR și în final CMR de la Paris unde ai fost ales președinte. Se impunea ca UMRL să vă fi trimis o telegramă de felicitare pentru unirea eforturilor celor două organizații în lupta comună împotriva regimului comunist din țară. Noi n'am făcut acest lucru și, în cele ce urmează, o să mă explic pentru a cunoaște poziția noastră.

După cum probabil știți, în luna Mai 1984 s'a creat în mod democratic la Geneva UMRL, organizație care reprezintă Exilul Românesc și care militează cu toată puterea pentru informarea cancelariilor occidentale despre fărădelegile regimului comunist din România. La UMRL au aderat cele mai de vază personalități din exil și am primit un sprijin material substanțial din partea Departamentului de Stat și de la alte instituții și organisme occidentale.

Cu banii primiți am putut să edităm un ziar, "Românul Liber", tribună politică de mare valoare în lupta noastră anticomunistă. Succesele noastre incontestabile și audiența de care ne bucurăm la democrațiile occidentale a supărat, din păcate, pe unii români stabiliți în lumea

liberă. Printre aceste persoane aș putea menționa pe Domnii Ion Pantazi, Dan Cernovodeanu, Florin Matrescu, Vladimir Boutruy de Katzman, Alexandru Bidian și Horațiu Comaniciu. N'am înțeles atitudinea acestor oameni ce se pretind politicieni, față de interesele majore ale exilului românesc.

Vă întreb Domnule Bompa, cui folosește toată mascarada aceasta dela Paris? Cine are interes să ne dezbine? La ce vă folosește Dvs. titlul pompos de președinte al CMR? Care sunt rezultatele efective ale CMR? Vă ascultă cineva, sunteți primit de vreo autoritate sau departament politic? NU, Dle. Bompa.

Dumneavoastră nu reprezentați pe nimeni. Sunteți pus sau probabil manipulat, cu sau fără știrea Dvs. să faceți jocul regimului dela București. Păcat Dle. Bompa, că pescuiți în ape tulburi. Probabil ca rolul Dvs. este de a ne dezbina.

Bucureștiul v'a ales, cunoscându-vă înclinațiile de când erați antrenor de caiac, iar soția antrenoare de gimnastică. Sau poate puțin mai târziu când erați un vizitator de onoare al Ambasadei României din Canada. Acum faceți pe profesorul de istorie. Nu cunosc ce istorie știți Dvs., însă este foarte clar că istoria neamului românesc n'o cunoașteți. Faptul că v'ați asociat cu oameni lipsiți de credință și fără valoare morală, ne demonstrează nouă, caracterul Dvs. și orientarea procomunistă.

Ne amenințați că faceți un alt CMR, la Romfest '88. Ce păcat că l'ați înșelat pe părintele Calciu. Ar fi trebuit să-l lăsați în pace

Dle. Bompa! Este o mare neruşinare din partea CMR să ducă în eroare pe cei doi Vlădici din America şi conducerea Uniunii şi Ligii.

Ce politică poate face în interesele neamului Dl. Cernovodeanu, un homosexual notoriu, repudiat odată de Exil prin reprezentanţii săi? Oare nu se găsesc în Exil oameni capabili la care să apelăm pentru a ne conduce?

Am ajuns de râsul lumii Dle. Bompa! Ne-au luat-o toţi înainte. Toate grupurile etnice se bucură de prezenţa unor personalităţi de mare suprafaţă internaţională. Pe noi ne roade invidia, ura, suntem bolnavi mintal şi vrem să fim ascultaţi şi luaţi în serios. Nu se poate Dle. Bompa, Occidentul nu acceptă oameni lipsiţi de personalitate, neconvingători şi mai presus de orice lipsiţi de moralitate. Cred că vă daţi seama Dle. Bompa că absolut nimeni nu ia în serios CMR. Nici un post de radio, nici un ziar nu a menţionat nimic despre această grupare fantomă.

Acest lucru clar ca lumina zilei ar trebui să vă dea de gândit Dle. Bompa. Să ştiţi că Occidentul este edificat cu acest CMR.

Cu salutări,

Raţiu

Scrisoare falsă a d-lui Raţiu adresată d-lui Bompa

ION RATIU M.A.(CANTAB.), LL.B.

3236 N. Street NW,
Washington, D.C. 20007

Telephone :
(202) 338-7112

Dsale Dlui
prof. Tudor Bompa
Toronto

11 Nov. 1988

Stimate Domnule Bompa,

Scrisoarea d-v. din 31 Oct. mi-a parvenit aici, re-adresată dela Londra.

Reacția mea e instantanee. Ca și cealaltă scrisoare, care pretindea că eu aș fi scris-o dlui Petrau dela "Revista Mea" din Tel Aviv, este un fals. Dar plastograful e așa de talentat încât, la prima vedere, și eu am crezut că, într' adevăr, scrisul e al meu. În cazul actual, doar semnătura nu e prea bine redată, deși e f. posibil ca ea să fi fost chiar a mea și fotocopiată – a mea, însă, când semnez multe hârtii, scrisori, etc.., și în grabă.

Mă surprinde însă, că scrisoarea nu e datată – o scăpare din vedere care, cred, nu mi se întâmplă niciodată.

Cu bune salutări,

Ion Rațiu –

Reacția d-lui Rațiu la falsificarea scrisorii sale.

Născut la 26 Iulie 1920 în București.

În 1940 a absolvit liceul Militar și bacalaureatul la Cernăuți.

La 10 Mai 1942 a terminat Școala Militară de Ofițeri de Cavalerie, fiind înălțat la gradul de sublocotenent.

La 1 Iunie 1942 a plecat pe front la Reg. 9 Roșiori.

La 10 Mai 1945 a fost avansat la gradul de locotenent.

La 1 Martie 1946 a fost trecut în cadrul disponibil și exmatriculat din anul IV al Facultății de Drept.

A fost decorat cu : Coroana României cl. V-a, Steaua României cl. V-a, ordinul Mihai Viteazul, Crucea de Fier cl. II-a și cl. I-a.

A fost arestat la 1 Martie 1946.

A fost înaintat la gradul de căpitan în rezervă în 1947 cu vechimea din 1946 (în timpul detenției, una din marile curiozități ale regimului comunist!).

A executat 16 ani de închisoare în patru etape : 10 ani cu condamnare și 6 ani fără vreo justificare juridică, prin diferite case conspirative.

Eliberat la 1 Iunie 1964.

A lucrat ca miner și maistru miner la hidrocentralele : Argeș, Lotru și Someș.

După 11 cereri respinse, fiind pensionat pentru boală i se acordă un pașaport de turist la 28 Aprilie 1978 și rămâne ca azilant politic la München.

Debutează ca ziarist la "Stindardul", condus de I.V. Emilian, scriind în același timp și la "Curierul" din Los Angeles, condus de Gabriel Bălănescu.

În Octombrie 1985, scoate ziarul său propriu . "Stindardul Românilor".

